Ellen G. White Estate

MĂRTURII PENTRU COMUNITATE,

VOL. 5

ELLEN G. WHITE

Mărturii pentru comunitate vol.5

Ellen G. White

Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați Ellen G. White Estate website pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai raspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Călăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White
Despre Ellen G. White Estate

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugam să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Perioada de timp în care a fost scris volumul 5

Mai puțin de un deceniu este cuprins în *Mărturiile* nr. 31, 32 și 33, care formează volumul cinci din *Mărturii* (Testimonies). Prima a fost publicată în 1882, dar cuprinde și solii date în 1881 și în continuare. *Mărturia* numărul 32 a fost publicată în 1885, iar numărul 33 a ieșit de sub tipar în 1889. În același an, cele trei *Mărturii* au fost publicate într-un singur volum — volumul 5.

Aceasta a fost o perioadă foarte interesantă în dezvoltarea rapidă a lucrării adventiștilor de ziua a șaptea. În America de Nord, două noi școli moderne au fost înființate în anul 1882, una la South Lancaster, Massachusetts, iar alta la Healdsburg, California. Astfel, din centrul nostru denominațional de la Battle Creek, lucrarea educațională a început să se extindă până la marginile pământului. Cu zece ani mai înainte, prima noastră școală fusese deschisă la Battle Creek, iar doi ani mai târziu, au fost inaugurate noile ei clădiri. În timpul acestor zece ani, a trebuit să se facă față multor probleme inevitabile lucrării de pionierat în această nouă și importantă ramură de activitate. Uneori, problemele erau de ordin general și, nu în puține cazuri, sfaturi speciale au fost date prin Spiritul Profetic pentru a călăuzi și apăra această lucrare. Aceste solii, ocupându-se de mai multe probleme, de la disciplină și până la materiile din planul de învățământ, formează o parte din această carte.

Perioada de nouă ani ce este acoperită de acest volum a fost, de asemenea, un timp de scriere și publicare intensivă din partea Ellenei G. White. În 1882, au fost făcute aranjamente pentru publicarea cărții *O schiță a experienței creștine și a viziunilor Ellenei G. White* (A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White) și *Daruri Spirituale* volumul 1 (Spiritual Gifts). În același an, aceste două cărți au fost publicate într-un singur volum, intitulat *Experiențe și viziuni* (Early Writings). Pentru a răspunde cererilor perseverente pentru *Mărturii* (Testimonies), primele treizeci de numere au fost retipărite în 1885 în patru cărți — volumele 1 la 4, așa cum apar ele astăzi. *Schițe din viața lui Pavel* (Sketches From the Life of Paul),

precursoare a cărții *Faptele Apostolilor* (The Acts of the Apostles), a fost publicată în 1883. În 1884, Ellen White a terminat de scris volumul patru al cărții *Spiritul Profeției* (Spirit of Prophecy) — *Marea Luptă* sau *Tragedia Veacurilor* (The Great Controvercy), care a fost publicat imediat. Ea și-a făcut de îndată drum în multe mii [4]
de cămine, prin lucrarea de colportaj, și au fost scoase trei ediții în următorii trei ani. În 1888, a fost publicată în locul volumului mai scurt, publicat mai înainte, o ediție extinsă a cărții Marea Luptă, carte pe care noi o cunoaștem așa de bine astăzi.

La sediul bisericii din Battle Creek avea loc o dezvoltare continuă. Utilaje noi au fost achiziționate pentru casa de editură. Sanatoriul și colegiul erau foarte prospere și continuau să crească. Aceste dezvoltări au adus un mare număr de adventiști de ziua a șaptea în acest oraș. Primejdia strângerii într-un singur centru, cu inevitabila tendință a unui sentiment de mai puțină responsabilitate și a unor standarde mai coborâte, este scoasă în evidență în prima parte a acestui volum. Aceste dezvoltări instituționale erau amenințate de primejdia ca lucrarea să devină mecanică și să-și piardă simplitatea ei inițială. Astfel de primejdii au apărut în mod special în lucrarea de publicații a casei de editură. Mărturiile acestui volum subliniază nevoia de economie, hărnicie, promptitudine și îi înzestrează pe administratori și maiștri cu instrucțiuni călăuzitoare pentru împlinirea sarcinilor lor.

În același timp, în vreme ce problemele lucrării începute de mult erau rezolvate la sediul nostru, noi câmpuri se înființau și se dezvoltau în Pacificul de Nord-Vest și mulți primeau solia. O dată cu deschiderea acestor noi frontiere, în regiuni noi, au apărut și multe probleme noi. Ellen G. White a făcut două vizite în nord-vest și, referitor la ultima vizită, le-a scris multe sfaturi acelora care lucrau acolo — sfaturi cu privire la subiecte practice și vitale pentru bunul mers al lucrării și al pastorilor care lucrau printre oameni, bărbați și femei puternici și independenți, care s-au dus spre vest întemeindu-și căminele în aceste regiuni vaste, deschise de curând. Aceștia erau plini de energie, îndrăzneți, oameni dintr-o bucată, cu o personalitate mai necizelată; și mulți erau persoane cu convingeri profunde, care au primit chemarea soliei advente. Acești pionieri viguroși aveau nevoie de influență, de puternica influența modelatoare a Duhului

lui Dumnezeu în dezvoltarea unui caracter creștin. Ei aveau nevoie
[5] de avertizări împotriva iubirii de bani și a ambițiilor lumești.

Pastorilor le-au fost adresate sfaturi stăruitoare, subliniind primejdia ca soliile lor să fie modelate de către părerile acestor membri inteligenți ai bisericii. Au fost date sfaturi împotriva neglijenței în construirea edificiilor bisericii, așa cum s-a văzut în unele situații. Au fost date, de asemenea, avertizări împotriva tratării cu ușurătate a voturilor făcute de a da daruri pentru cauza lui Dumnezeu. Toate aceste sfaturi și altele asemenea lor, ocupându-se cu multe alte probleme legate de lucrarea în aceste noi teritorii, ocupă un loc principal în acest volum.

Ochii adventiștilor de ziua a șaptea erau din ce în ce mai mult îndreptați spre câmpul mondial. De o decadă duceam mai departe lucrarea în Europa. Acum, în 1885, frații S. N. Haskell și J. O. Corliss, cu o grupă de lucrători, au fost trimiși în Australia să înceapă lucrarea în acest continent din sud. Doi ani mai târziu, s-a intrat în Africa prin fr. D. A. Robinson și C. L. Boyd, și în același an, solia a fost dusă în Hong Kong de către un membru laic, fr. Abraham La Rue. Apoi, în 1889, colportorii și-au început lucrarea în America de Sud. Până și sora White a fost chemată peste mări, plecând în Europa în 1885. Aici a petrecut doi ani și jumătate călătorind, sfătuind, vorbind și scriind. În iunie 1887, la Moss, Norvegia, ea a luat parte la prima adunare de tabără ținută de adventiștii de ziua a șaptea în afara Statelor Unite. Lucrarea ei în Europa a fost foarte mult apreciată.

În acest timp acoperit de volumul 5, a avut loc, de asemenea, o considerabilă opoziție din partea unui mic grup de suflete nemulțumite, care, cu ani înainte, părăsiseră rândurile noastre. Atacurile lor au fost îndreptate în primul rând împotriva instrumentului darului profetic și a scrierilor ei, care de-a lungul anilor au întărit și au zidit biserica. De asemenea, în timpul decadei cuprinse în acest volum, unul dintre evangheliștii noștri de frunte și-a pierdut direcția și în curând s-a angajat în mod activ în dărâmarea lucrării la care lucrase mai înainte, s-o întemeieze. În acest volum, se află două comunicări scrise de către E. G. White, pentru a-l împiedica pe acest
[6] om să pornească pe drumul pe care era gata să meargă. Una începe la pagina (571 orig.) și cealaltă la pagina (621 orig.). Încercarea de a-l salva a fost fără rezultat și el s-a întors într-o puternică tiradă

împotriva Ellenei White și a Spiritului Profetic. În vreme ce asemenea atacuri, desigur, nu au împiedicat lucrarea Bisericii Adventiste de Ziua a șaptea, este totuși clar faptul că au fost recunoscute ca elemente turbulente ce trebuia să fie neutralizate.

Deci, nu este curios faptul că mai multe articole vitale, în legătură cu darul profetic, au fost scrise în acest timp. Unul din acestea formează baza introducerii la cartea *Marea Luptă*, ediția din 1888. Altele se găsesc în acest volum. De asemenea, în acest timp, Ellen White a strâns *Mărturiile* publicate — ceea ce a scris cu privire la natura și influența *Mărturiilor pentru Comunitate* — și le-a cuprins într-un articol de treizeci și opt de pagini, care se află aproape de încheierea acestui volum.

În toamna anului 1888, s-a ținut la Minneapolis, Minnesota, o importantă sesiune a Conferinței Generale. La această întâlnire a fost prezentată o concepție mai largă a marelui adevăr al neprihănirii prin credință. Eșecul unora de a-și deschide inima în fața luminii ce se afla acolo a făcut să lumineze atât de strălucitor îndemnurile Ellenei White, încurajându-i la o zeloasă studiere a Bibliei și la dărâmarea barierelor ce stăteau în calea înaintării în înțelegerea adevărului. La sesiunea Conferinței Generale din anul următor, 1889, lucrătorii și membrii laici, deopotrivă, au raportat la întâlnirile sociale că „anul trecut" a fost „cel mai bun din viața lor; lumina ce a strălucit din Cuvântul lui Dumnezeu a fost clară și distinctă — îndreptățirea prin credință și Domnul Hristos, neprihănirea noastră.... Mărturia generală a celor care au luat cuvântul a fost aceea că această solie de lumină și adevăr care a fost revărsată asupra poporului nostru este exact adevărul pentru timpul acesta și, oriunde mergeau prin comunități, lumina, mângâierea și binecuvântarea lui Dumnezeu erau, în mod sigur, prezente." (E. G.White, Manuscript 10, 1889, citat în *Roadele Darurilor Spirituale* — The Fruitage of Spiritual Gifts, Pag. 234). Solia lui Dumnezeu către poporul Său s-a transformat [7]
într-o glorioasă biruință asupra valului ce amenința cu înfrângerea.

Pe când scrierea acestui volum se apropia de sfârșit, o criză amenința Statele Unite sub forma propunerii unei legi naționale duminicale. În legătură cu aceasta, Ellenei White i-a fost prezentată viziunea unui conflict iminent, cum și probleme pe care biserica trebuie să le întâmpine, în timp ce protestantismul apostat se unește cu catolicismul pentru a impune măsuri opresive. Letargia patetică a

celor ce înțeleg problemele a fost în mod clar înfățișată și s-a adresat chemarea la acțiune.

În volumul 5 este o mare diversitate de subiecte, mai mare decât în toate cele nouă volume ale *Mărturiilor* (Testimonies). Acesta a fost ultimul din grupa volumelor de *Mărturii* (Testimonies) care cuprind „mărturii personale", adresate diferitelor persoane. O perioadă de unsprezece ani avea să treacă până la publicarea volumului 6 al *Mărturiilor* (Testimonies).

Acest volum are o mare valoare pentru biserica de astăzi, datorită naturii practice a avertizărilor și sfaturilor venite la timp. În tot volumul sunt subliniate declarațiile solemne ce scot în evidență apropierea sfârșitului și pregătirea necesară în lumina conflictului ce stă să vină. Pastorii sunt chemați la o profundă consacrare. Administratorii sunt mustrați. Medicii sunt sfătuiți. Profesorii sunt avertizați împotriva adoptării de principii lumești și sunt încurajați să-și călăuzească studenții în lucrarea de câștigare de suflete. Colportorii evangheliști sunt chemați la un standard mai înalt de calificare. Părinții sunt învățați cu privire la viața de cămin și educația copiilor. Aceia care au așa-numita lumină nouă, dar care cuprinde un mesaj contrar doctrinei fundamentale, sunt mustrați. Toți, mic și mare, sunt chemați la reînviorare și reformă.

Învățăturile și avertizările din acest volum exercită o influență sigură și sobră asupra adventiștilor de ziua a șaptea, când ei întreprind eforturi și mai mari. Ele exercită și astăzi aceeași influență.

Institutul pentru studiul scrierilor E. G. White

Cuprins

Informații despre această carte i
Perioada de timp în care a fost scris volumul 5 iv
Mărturii pentru comunitate — Numărul 31 13
Cuvânt rostit la o adunare de tabără 14
Responsabilitatea pastorilor 19
Colegiul nostru 25
Biblia ca manual de studiu 27
Scopul colegiului 30
Profesorii din colegii 30
Educația dată de părinți 39
O mărturie importantă 47
Mărturiile desconsiderate 62
Lucrătorii din colegiul nostru 82
Gelozia și căutarea de greșeli condamnate 91
Ziua Domnului este aproape 95
Căsătorii neînțelepte 102
Mustrări și avertizări 110
Primejdii ce confruntă pe tineri 116
Lucrători pentru Dumnezeu 126
Agenți ai lui Satana 131
Va jefui oare un om pe Dumnezeu? 141
Puterea adevărului 150
Adunările noastre de tabără 155
Iubire frățească 160
Silința în afaceri 170
Mutarea la Battle Creek 174
Lumea în biserică 180
Să consultăm pe medicii spiritiști? 183
Privind la Isus 191
Nevoia de lucrători 194
Sigiliul lui Dumnezeu 199
Un apel 207
Unitatea creștină 224
Mărturii pentru comunitate — Numărul 32 235

Lucrarea slujitorului Evangheliei 236
Slujitori ca educatori 241
Datoria de a mustra pe iubitorii de bani 245
Dezvoltarea creștină 250
Zecimi și daruri 254
Credincioșie în lucrarea lui Dumnezeu 259
Făgăduind, dar neîmplinind 268
Influența necredinței 272
Înșelăciunea păcatului 276
Criticarea pastorilor 285
Este nevoie de credincioșie și perseverență 290
Păcatul nemulțumirii 297
„Lăudați pe Domnul” 303
Responsabilitatea părinților 307
Instruirea copiilor 311
Îngăduința creștină 319
Ambiție lumească 324
Iubirea între frați 329
Răscumpărați vremea 336
Fabricarea vinului și a cidrului 342
Căsătoria cu cei necredincioși 349
Susținerea misiunilor în orașe 356
Adevăratul spirit misionar 372
Tinerii ca misionari 377
Importanța lucrării de colportaj 383
Lucrarea de publicații 394
Importanța economiei 399
Unitatea lucrării 403
Afacerile și religia 409
Înclinația lumească, o cursă 416
Responsabilitățile medicului 425
Criza ce vine 435
Biserica, lumina lumii 440
Iosua și îngerul 452
Mărturii pentru comunitate — Numărul 33 461
Unitate și iubire în biserică 462
Apărând interesele fraților 464
Purtarea în casa lui Dumnezeu 475

Religia și educația științifică 485
Educația copiilor noștri 489
Primejdii care îi confruntă pe tineri 492
Exercitarea voinței 496
Lectura potrivită pentru copii 499
Sfaturi pentru cei tineri 503
Exemple eroice de credincioșie față de Dumnezeu 508
Un pastor educat 509
Spirit lumesc 511
Sfințenia practică 514
O slujbă duhovnicească 523
Influențe lumești 524
Nevoi ale instituțiilor noastre 530
Instituțiile noastre din Battle Creek 535
Colegiul 535
Calitățile administratorilor 536
Ședințele comitetelor de conducere 540
Metode lumești 542
Drepturi de autor pentru cărți 543
Influența creștină în cămin și în biserică 548
Un vis impresionant 552
Necesitatea studierii zilnice a Bibliei 554
Educația lucrătorilor 560
Ambiție nesfântă 566
Apariția răului 571
Iubirea față de cei greșiți 582
Îndatoririle Bisericii 592
Tratarea celor greșiți 593
Alegerea conducătorilor 595
O scrisoare 599
Iubirea lui Dumnezeu pentru cei păcătoși 606
Mărturisirea primită 612
Idei greșite cu privire la mărturisire 618
Prezența lui Dumnezeu, o realitate 627
Prezența Domnului Hristos în sala de clasă 629
Natura și influența Mărturiilor 631
Mărturii personale 633
Obiectul Mărturiilor 637

Nu pentru a lua locul Bibliei 639
Folosirea greșită a „Mărturiilor” 643
Să fie judecate după roadele lor 645
Îndoieli cu privire la „Mărturii” 646
Datoria de a mustra 650
Respingerea mustrării 652
Neglijarea „Mărturiilor” 654
Cum să primești mustrarea 655
O deosebire nejustificată 657
Rapoarte nefondate 665
O falsă minune 669
Tainele Bibliei, o dovadă a inspirației ei 671
Conflictul care stă să vină 683
Revista «American Santinel» și misiunea ei 690
Lucrători ai cauzei lui Dumnezeu 693
Darul nemăsurat de mare 701
Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos 708
Și Cuvântul s-a făcut trup 717
Grija lui Dumnezeu pentru lucrarea sa 720

Mărturii pentru comunitate — Numărul 31 [8]

Cuvânt rostit la o adunare de tabără

Boulder, Colorado,
25 septembrie 1881.
Stimați frați și surori care vă veți aduna la Adunarea de tabără de la Michigan,*

[Acest apel a fost scris pentru adunarea de tabără de la Michigan, dar, fiind uitat atunci, a fost citit înaintea Conferinței Generale, decembrie 1881.]

Simt un interes mai profund pentru această întâlnire decât pentru oricare alta ce s-a ținut cu ocazia acestei sesiuni. În Michigan nu s-a lucrat așa cum ar fi trebuit să se lucreze. Dumnezeu a sădit instituții importante în mijlocul vostru, și aceasta aduce asupra voastră o mai mare responsabilitate decât asupra oricărei alte conferințe din întregul câmp — v-a fost dată o mare lumină, dar puțini au răspuns acestei lumini; și totuși inima mea se îndreaptă cu grijă duioasă spre iubiții noștri din Michigan. Avertizarea că Fiul omului va veni în curând pe norii cerului a devenit pentru mulți o poveste obișnuită. Ei au părăsit atitudinea de așteptare și veghere. Egoismul și spiritul lumesc, manifestate în viața de fiecare zi, dau pe față sentimentul inimii: „Stăpânul meu întârzie să vină.” Unii sunt învăluiți într-un întuneric așa de mare, încât își exprimă pe față necredința, în ciuda declarației Mântuitorului nostru că toți aceștia sunt servi necredincioși și soarta lor va fi ca aceea a fățarnicilor și a celor necredincioși.

Predicatorii noștri nu-și fac toată datoria. Atenția oamenilor trebuie îndreptată spre evenimentele importante ce sunt așa de aproape. Semnele timpului trebuie să fie păstrate vii înaintea minților lor. Viziunile profetice ale lui Daniel și Ioan prevestesc o perioadă de
[10] întunecime și decădere morală, dar la timpul sfârșitului, timpul pe care îl trăim noi acum, viziunea trebuie să vorbească și să nu mintă. Când semnele ce au fost profetizate încep să se împlinească, cei ce așteaptă și veghează sunt gata să privească în sus, să-și ridice capetele și să se bucure pentru că mântuirea lor se apropie.

Când aceste lucruri sunt tratate așa cum ar trebui, vor apărea batjocoritori care umblă după propriile lor pofte, spunând: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii. Când vor zice însă pace și siguranță, atunci deodată le va veni pieirea". „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca să vă apuce ziua aceea ca un hoț." Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu toți vor fi legănați ca să adoarmă în leagănul siguranței firești. Vor fi unii credincioși care vor deosebi semnele timpului. În vreme ce un mare număr dintre cei ce mărturisesc adevărul prezent își vor tăgădui credința prin faptele pe care le săvârșesc, vor fi unii care vor răbda până la sfârșit.

Același spirit de egoism și de conformare cu practicile lumii există și în zilele noastre, așa cum a existat și în zilele lui Noe. Mulți dintre cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu urmează înclinațiile lor lumești cu o așa intensitate, încât fac de minciună mărturisirea lor. Ei vor sădi și vor clădi, vor cumpăra și vor vinde, vor mânca și vor bea, se vor însura și se vor mărita până în ultimele clipe ale încercării lor. Aceasta este starea unui mare număr din poporul nostru. Pentru că nelegiuirea abundă, iubirea celor mai mulți se va răci. Numai despre puțini se poate spune: „Voi sunteți copii ai zilei, iar nu ai nopții și nici ai întunericului."

Sufletul meu este apăsat când văd o lipsă atât de mare de spiritualitate în mijlocul nostru. Moda și obiceiurile lumii, mândria, iubirea de plăceri, iubirea de distracții, extravaganța în îmbrăcăminte, în case și țarine — acestea jefuiesc tezaurul lui Dumnezeu, folosind pentru satisfacerea egoistă mijloacele care trebuia să fie folosite pentru a transmite lumii lumina adevărului. Scopul și planurile egoiste au prioritate. Lucrarea de a pregăti oameni ca să lucreze pentru [11]
salvarea sufletelor nu este considerată ca având o însemnătate așa de mare ca afacerile lumești. Suflete pier din lipsă de cunoaștere. Aceia care au avut lumina adevărului prezent și totuși lucrează și nu-i avertizează pe semenii lor cu privire la judecata ce stă să vină trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu pentru neglijarea datoriei lor. Sângele sufletelor va fi pe veșmintele lor.

Bătrânii purtători ai stindardului sunt istoviți și cad. Tinerii noștri n-au fost educați să simtă răspunderea pe care o au față de Dumnezeu; lucrarea pentru cauza lui Dumnezeu prezintă prea puțină atracție și ei intră în câmpurile care promit cele mai mari rezultate,

cu cât mai puțină muncă și responsabilitate. Ca popor, noi nu avansăm în spiritualitate, în măsura în care ne apropiem de sfârșit. Noi nu ne dăm seama de mărimea și importanța lucrării ce ne stă în față. Din cauza aceasta, planurile noastre nu au devenit mai vaste și mai cuprinzătoare. Există o regretabilă lipsă de oameni pregătiți, care să ducă mai departe lucrarea mereu crescândă pentru acest timp.

Nu facem nici a douăzecea parte din ceea ce ne cere Dumnezeu să facem. A avut loc o îndepărtare de simplitatea lucrării, făcând-o să fie complicată, greu de înțeles și dificil de îndeplinit. Prea adesea, judecata și înțelepciunea omului, mai degrabă decât ale lui Dumnezeu, au călăuzit și controlat. Mulți consideră că n-au timp să vegheze asupra sufletelor, ca unii care au să dea socoteală. Și ce scuză vor aduce ei pentru această neglijare a importanței lucrării pe care trebuie să o facă?

La colegiile noastre, tinerii trebuie să fie educați într-un mod cât mai atent și mai temeinic posibil, ca să fie pregătiți să lucreze pentru Dumnezeu. Acesta a fost scopul pentru care această instituție a fost adusă la existență. Frații noștri din străinătate ar trebui să simtă un interes nu numai pentru a susține, ci și pentru a păzi colegiul, ca să nu fie îndepărtat de modelul lui și modelat după alte instituții de acest fel. Interesul religios trebuie păstrat mereu. Timpul se apropie
[12] de sfârșit. Veșnicia este aproape. Marele seceriș trebuie să fie strâns. Ce facem pentru a ne pregăti în vederea acestei lucrări?

Conducătorii colegiilor noastre trebuie să fie oameni evlavioși și devotați. Ei trebuie să facă din Biblie regula și călăuza vieții, dând ascultare cuvântului cel temeinic al profeției ca la „o lumină ce strălucește într-un loc întunecos”. Nimeni dintre noi să nu îndrăznească să neglijeze vegherea nici pentru un moment, căci „în ceasul în care nu vă gândiți, va veni Fiul omului”. Numai aceia care continuă cu credincioșie în facerea de bine vor strânge recolta. Multora dintre cei care nu au nici o parte cu Hristos li se dă un loc printre noi. Pastorii, profesorii și învățătorii neconsacrați îl ajută pe Satana să-și înfigă steagul chiar în fortărețele noastre.

Scopul colegiilor noastre a fost declarat mereu și mereu, dar, cu toate acestea, mulți sunt foarte orbiți de dumnezeul lumii acesteia, încât scopul lor real, adevărat, nu mai este înțeles. Dumnezeu dorește ca tinerii să fie atrași acolo spre El, ca să obțină o pregătire pentru a predica Evanghelia lui Hristos, să scoată din comoara inepuizabilă

a Cuvântului lui Dumnezeu lucruri noi și vechi, pentru instruirea și edificarea poporului. Învățătorii și profesorii trebuie să aibă un simțământ viu al primejdiilor acestui timp și al lucrării ce trebuie împlinită, de a pregăti un popor care să stea în ziua lui Dumnezeu.

Unii dintre învățători au risipit de la Hristos, în loc să adune cu El. Prin propriul lor exemplu, ei i-au condus pe cei ce erau dați în grija lor să adopte deprinderile și obiceiurile lumești. Ei unesc mâinile elevilor lor cu ale celor necredincioși, iubitori de modă și de plăceri, făcându-i să facă un pas înainte spre lume, îndepărtându-i de Hristos. Ei fac lucrul acesta neținând seama de avertizările cerului, nu numai de acelea date oamenilor, în general, ci nici chiar de cele personale adresate lor. Din cauza acestor lucruri, mânia lui Dumnezeu este aprinsă.

Dumnezeu va pune la probă credincioșia poporului Său. Multe dintre greșelile care se fac de către așa-zișii slujitori ai lui Dumnezeu sunt o consecință a iubirii lor egoiste de sine, a dorinței lor de a fi acceptați datorită setei lor de popularitate. Orbiți în felul acesta, [13]
ei nu-și dau seama că sunt mai degrabă elemente ale întunericului decât ale luminii. „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” Acestea sunt condițiile prin care putem fi recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu — despărțiți de lume și renunțând la acele lucruri care înșeală, fascinează și înrobesc.

Apostolul Pavel declară că este imposibil pentru copiii lui Dumnezeu să se unească cu cei lumești. „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.” Aceasta nu se referă numai la căsătorie; ci orice legătură intimă de încredere și întovărășire cu aceia care nu iubesc pe Dumnezeu sau adevărul Lui este o cursă.

Și apostolul continuă: „Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui Viu, cum a zis Dumnezeu. Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu”. Luând în considerație aceste fapte, el exclamă: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.” „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne

curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu".

Dacă ne conformăm condițiilor, Domnul va împlini față de noi făgăduințele Sale. Dar avem o lucrare de făcut, pe care în nici un caz n-ar trebui s-o neglijăm. În puterea lui Isus, noi o putem împlini așa cum trebuie. Noi trebuie să mergem înainte și în sus, crescând mereu în har și în cunoștința adevărului.

Copiii luminii și ai zilei nu trebuie să strângă în jurul lor umbrele
[14] nopții și ale întunericului care îi învăluie pe lucrătorii nelegiuirii. Din contră, ei trebuie să stea cu credincioșie la postul datoriei lor ca purtători de lumină, strângând lumină de la Dumnezeu, pentru a o revărsa asupra acelora ce sunt în întuneric. Domnul cere poporului Său să-și păstreze integritatea, fără să atingă — adică să nu imite — practicile celor nelegiuiți.

Creștinii vor fi în această lume „un neam sfânt, un popor deosebit", aducând laude Aceluia care i-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată". Această lumină nu trebuie să se micșoreze, ci să strălucească mai puternic și tot mai puternic până la miezul zilei. Purtătorii stindardului lui Hristos nu trebuie să lipsească niciodată de la datoria lor. Ei au un vrăjmaș vigilent, care pândește și așteaptă să cucerească fortăreața. Unii dintre pretinșii veghetori ai lui Hristos i-au invitat pe inamici în fortăreața lor, s-au amestecat cu ei și, în eforturile lor de a se face plăcuți, au înlăturat deosebirea dintre copiii lui Dumnezeu și copiii lui Satana.

Domnul n-a dorit niciodată ca școlile noastre să imite alte instituții de învățământ. Elementul religios trebuie să fie puterea ce controlează. Dacă necredincioșii aleg această influență, este bine; dacă aceia care sunt în întuneric aleg să vină la lumină, este potrivit cu voința lui Dumnezeu. Dar a slăbi vigilența, lăsând ca elementul omenesc să preia conducerea pentru a avea elevi, acest lucru este contrar voinței lui Dumnezeu. Tăria colegiilor noastre stă în păstrarea influenței dominante a elementului religios. Când vor sacrifica principiul religios pentru a fi pe placul unei categorii iubitoare de lume și de plăcerile ei, învățătorii sau profesorii vor fi considerați necredincioși față de încrederea ce li s-a acordat și trebuie să fie concediați.

Adevărul emoționant ce a răsunat de mulți ani în urechile noastre — „Domnul este la ușă, fiți deci gata" — nu este mai puțin adevăr

astăzi decât a fost atunci când am auzit solia pentru prima dată. Aici sunt cuprinse interesele cele mai scumpe ale bisericii și ale poporului lui Dumnezeu, cum și destinul unei lumi nepocăite și necredincioase, pentru prezent și veșnicie. Noi stăm cu toții în fața judecății. „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți [15] în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul". Domnul Hristos Se va descoperi apoi în ceruri, răzbunându-Se asupra acelora care nu au cunoscut pe Dumnezeu și care nu au ascultat de Evanghelie.

Aceste evenimente memorabile sunt gata să se împlinească și, totuși, mulți care mărturisesc a crede adevărul dorm. În mod sigur, ei vor fi socotiți asemenea servului necredincios care a spus în inima sa: „Stăpânul meu întârzie să vină", dacă vor rămâne în starea actuală de prietenie cu lumea. Numai acelora care așteaptă în credință și speranță li Se va descoperi Domnul Hristos, fără păcat, spre mântuire. Sunt mulți care au teoria adevărului, dar nu cunosc puterea evlaviei. Dacă locuiește în inimă, Cuvântul lui Dumnezeu va controla viața. Credința, curăția și supunerea față de voia lui Dumnezeu vor da mărturie despre puterea lui sfințitoare.

Responsabilitatea pastorilor

O responsabilitate solemnă zace asupra veghetorului. Cât de plini de grijă trebuie să fie, pe bună dreptate, pentru a înțelege și explica Cuvântul lui Dumnezeu! „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea". Profetul Ezechiel spune: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Fiul omului, vorbește copiilor poporului tău și spune-le: Când voi aduce sabia peste vreo țară și poporul țării va lua din mijlocul lui pe un om oarecare, și-l va pune ca străjer, dacă omul acela va vedea venind sabia asupra țării, va suna din trâmbiță și va da de știre poporului și dacă cel ce va auzi sunetul trâmbiței nu se va feri și va veni sabia și-l va prinde, sângele lui să cadă asupra capului lui. Fiindcă a auzit sunetul trâmbiței și nu s-a ferit, de aceea sângele lui să cadă asupra lui. Dar dacă se va feri, își va scăpa viața. Dacă însă [16] străjerul va vedea venind sabia și nu va suna din trâmbiță și dacă

poporul nu va fi înștiințat și va veni sabia și va răpi viața vreunui om, omul acela va pieri din pricina nelegiuirii lui, dar voi cere sângele lui din mâna străjerului. Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: Răule, vei muri negreșit! Și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul»".

Responsabilitatea veghetorului de astăzi este tot așa de mare ca în zilele profetului, având în vedere că lumina noastră este mai clară și privilegiile și ocaziile noastre, mai mari decât ale lor. Este datoria pastorului de a avertiza pe fiecare om, de a învăța pe fiecare om, cu toată blândețea și înțelepciunea. El nu trebuie să se conformeze practicilor lumii, ci, ca slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să fie mulțumit cu credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Satana este mereu la lucru pentru a înfrânge fortărețele care-i interzic accesul liber la suflete; și în timp ce pastorii noștri nu mai au deloc înclinații spirituale, în vreme ce ei nu au o legătură strânsă cu Dumnezeu, vrăjmașul are un mare avantaj, iar Domnul consideră răspunzător pe veghetor pentru succesul acestuia.

Aș dori acum să fac să se audă un glas de avertizare pentru aceia care se vor întâlni la adunarea noastră de tabără. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Frații mei, pastori și laici, mi-a fost arătat că trebuie să lucrați într-un mod diferit de felul în care aveați obiceiul să lucrați. Mândria, invidia, îngâmfarea și independența nesfințită au stricat munca voastră. Când oamenii își permit să fie flatați și înălțați de către Satana, Domnul poate face puțin pentru ei sau prin
[17] ei. La ce umilință nemăsurată S-a coborât Fiul omului venind aici pe pământ, ca să poată înălța omenirea! Lucrătorii lui Dumnezeu, nu numai pastorii, ci tot poporul, au nevoie de blândețea și smerirea Domnului Hristos, dacă doresc să aducă beneficii concetățenilor lor, după cum Dumnezeu, Mântuitorul nostru, S-a umilit atunci când a luat asupra Sa natura omului. Dar El a coborât și mai jos. „Ca om, El S-a smerit și a devenit ascultător până la moarte și chiar moarte de cruce." Dacă aș putea găsi limbajul prin care să prezint aceste lucruri înaintea voastră! Dacă s-ar putea rupe vălul și ați putea

vedea cauza slăbiciunii voastre spirituale! O, dacă ați putea să vă imaginați bogăția și puterea harului ce așteaptă cererile voastre! Aceia care flămânzesc și însetează după neprihănire vor fi săturați. Noi trebuie să exercităm o credință mai mare în a cere lui Dumnezeu toate binecuvântările de care avem nevoie. Trebuie să ne străduim, să agonizăm spre a intra pe poarta cea strâmtă.

Domnul Hristos spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre". Vă mărturisesc, scumpi frați, pastori și laici, că n-ați învățat încă lecția aceasta. Domnul Hristos a îndurat rușinea, agonia și moartea pentru noi. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus". El a suportat batjocura și ocara fără să recurgă la represalii, fără un spirit de răzbunare. Isus a murit, nu numai să facă ispășire pentru noi, ci ca să fie exemplul nostru. O, minunată condescendență! Iubire fără egal! Privind la Prințul Vieții atârnând pe cruce, poți să mai fii egoist? Poți să-ți mai permiți ura și răzbunarea?

Fie ca spiritul cel mândru să se plece în umilință. Fie ca inima de piatră să se sfărâme. Nu te mai compătimi și lamenta, nu mai înălța eul. Privește, privește la El, la Acela pe care păcatele noastre L-au străpuns. Privește cum coboară pas cu pas pe cărarea umilinței pentru a ne înălța; El S-a umilit până la limita de unde nu Se mai putea coborî, și toate acestea pentru mântuirea noastră, care eram căzuți în păcat. De ce să fim atunci așa de indiferenți, așa de reci, așa de formaliști, așa de mândri, așa de mulțumiți de noi?

Cine dintre noi urmează cu credincioșie Modelul? Cine dintre [18]
noi a început și a continuat lupta împotriva mândriei inimii? Cine dintre noi, cu toată seriozitatea, a ajuns să se lupte cu egoismul, până când acesta nu se mai găsește în inimă și nu se mai dă pe față în viață? Să dea Dumnezeu ca lecțiile ce ne sunt date în timp ce privim la crucea Domnului Hristos, și vedem împlinindu-se semnele care ne aduc mai aproape de timpul judecății, să impresioneze atât de mult inimile noastre, încât să ne facă mai umiliți, mai dispuși la a ne lepăda de noi înșine, mai buni unii cu alții, mai puțin preocupați de eul nostru, mai puțin critici și mai dispuși a ne purta poverile unii altora decât o facem astăzi.

Mi-a fost arătat că noi, ca popor, ne îndepărtăm de simplitatea credinței și de puritatea Evangheliei. Mulți sunt în mare primejdie. Dacă nu-și schimbă umblarea, atunci vor fi tăiați din Adevăratul Butuc al Viei ca ramuri nefolositoare. Frați și surori, mi-a fost arătat că noi stăm în pragul lumii veșnice. Avem nevoie acum să câștigăm biruința la fiecare pas. Fiecare faptă bună este o sămânță semănată, care să aducă roade pentru viața veșnică. Fiecare succes ne așază pe o treaptă mai înaltă a scării succesului și obținem tărie spirituală din fiecare nouă victorie. Fiecare acțiune dreaptă pregătește calea pentru repetarea ei.

Unii își încheie timpul încercării lor; dar stau bine? Au obținut ei vrednicia corespunzătoare pentru viața viitoare? Raportul lor din ceruri nu va arăta oare ocazii pierdute, privilegii neglijate, o viață de egoism și lumească, ce n-a adus roade spre slava lui Dumnezeu? și cât de mult din lucrarea pe care Stăpânul a lăsat s-o facem a rămas nefăcută? De jur împrejurul nostru sunt suflete ce trebuie să fie avertizate; dar de câte ori timpul nostru n-a fost ocupat pentru o slujire egoistă, și raportul merge la Dumnezeu, vorbind despre suflete ce coboară în mormintele lor neavertizate și nemântuite.

Domnul are încă milă față de noi. Există loc pentru pocăință. Putem deveni preaiubiți ai lui Dumnezeu. Vă implor pe voi, care ați împins revenirea Domnului Hristos undeva departe, foarte departe,
[19] începeți acum să lucrați pentru a răscumpăra vremea. Studiați Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca toți aceia care vin la aceste întâlniri să facă un legământ cu Dumnezeu, ca să dea la o parte orice vorbire ușoară, batjocoritoare și frivolă, cum și lectura neimportantă; iar pentru anii ce vin, să faceți un studiu sârguincios și cu rugăciune al Bibliei, ca să puteți da fiecărui om care vă cere un temei al nădejdii din voi, dar cu blândețe și temere de Dumnezeu. Nu vreți ca fără nici o întârziere să vă umiliți inimile înaintea lui Dumnezeu și să vă pocăiți de păcatele voastre?

Nimeni să nu nutrească cumva gândul că regret sau că-mi retrag mărturia clară pe care am adresat-o atât persoanelor în mod individual, cât și poporului. Dacă am greșit undeva, atunci am greșit în faptul că n-am mustrat păcatul în mod mai categoric și mai ferm. Unii dintre frați și-au asumat răspunderea de a critica lucrarea mea și a propune o cale mai ușoară de a corecta greșelile. Acestor persoane le spun: Eu am ales calea lui Dumnezeu, și nu a voastră. Ceea ce am

spus sau am scris în mărturiile adresate n-a fost exprimat așa de clar cum ar fi trebuit.

Dumnezeu mi-a dat lucrarea pe care o fac și eu trebuie să mă întâlnesc cu ea în ziua judecății. Aceia care au ales propria lor cale, care s-au ridicat împotriva mărturiilor ce mi-au fost date și au căutat să zdruncine credința altora în ele trebuie să rezolve această problemă cu Dumnezeu. Nu retrag nimic, nu îndulcesc nimic ca să corespundă cu ideile lor sau ca să scuze defectele de caracter. Eu n-am vorbit, de fapt, așa de clar cum era cazul. Aceia, care pe orice cale caută să slăbească forța mustrărilor pătrunzătoare pe care mi le-a dat Dumnezeu să le rostesc, va trebui să se întâlnească cu această lucrare a lor în ziua judecății.

Cu câteva săptămâni în urmă, aflându-mă față în față cu moartea, am avut ocazia să privesc mult mai de aproape veșnicia. Dacă Domnul va dori să mă ridice din starea mea actuală de slăbiciune, sper, în puterea harului și a tăriei ce vin de sus, să rostesc cu credincioșie cuvintele pe care El mi le dă să le rostesc. În toată viața mi-a fost teribil de greu să rănesc simțămintele cuiva sau să zdruncin autoînșelarea lor, atunci când am rostit mărturia ce mi-a fost dată de Dumnezeu. Este contrar naturii mele. Îmi produce mare durere și multe nopți [20]
nedormite. Acelora care și-au luat răspunderea să mă mustre și, în judecata lor mărginită, să propună o cale ce le pare lor mai înțeleaptă, le repet: Nu accept eforturile voastre. Lăsați-mă cu Dumnezeu și lăsați-mă să mă învețe El. Am să iau cuvintele de la Domnul și am să le rostesc poporului. Nu aștept ca toți să primească mustrarea și să facă reformă în viața lor, dar trebuie să-mi îndeplinesc datoria întotdeauna la fel. Voi umbla în umilință înaintea lui Dumnezeu, îndeplinindu-mi lucrarea pentru prezent și veșnicie.

Dumnezeu n-a dat fraților mei lucrarea pe care mi-a dat-o mie. Mi s-a reproșat că modul meu de a transmite mustrările în public i-a făcut pe alții să fie tăioși, critici și severi. Dacă lucrurile stau astfel, atunci aceștia trebuie să-și rezolve problema cu Dumnezeu. Dacă alții își asumă o responsabilitate pe care Dumnezeu nu le-a dat-o; dacă ei nesocotesc învățătura pe care El le-a dat-o mereu și mereu prin instrumentul umil pe care l-a ales, de a fi buni, răbdători și îngăduitori, atunci ei singuri trebuie să răspundă pentru urmări. Cu o inimă plină de durere mi-am adus la îndeplinire datoria neplăcută față de scumpii mei prieteni, neîndrăznind să-mi plac mie însumi,

nereținând mustrările, chiar când era vorba de soțul meu; și nu voi fi mai puțin credincioasă în avertizarea altora, fie că vor auzi sau nu. Când le vorbesc oamenilor, eu rostesc multe cuvinte pe care nu le-am gândit mai dinainte. Duhul Domnului vine adesea asupra mea. Simt că sunt purtată, dusă departe de mine; viața și caracterul diferitelor persoane sunt prezentate în mod clar minții mele. Văd greșelile lor și primejdiile în care se află și mă simt obligată să vorbesc despre cele ce sunt aduse înaintea mea. Nu îndrăznesc să mă împotrivesc Duhului lui Dumnezeu.

Știu că unora nu le place mărturia mea. Ea nu se potrivește cu mândria lor, cu inimile lor neconsacrate. Simt din ce în ce mai profund pierderea pe care poporul nostru a suportat-o prin eșecul de a primi lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o și a asculta de ea. Tinerii
[21] mei frați în lucrarea de slujire, vă somez să reflectați mai mult și mai profund asupra responsabilității voastre solemne. Dacă vă consacrați lui Dumnezeu, puteți exercita o influență puternică spre bine în biserică și în lume; dar vă lipsește o evlavie și o devoțiune sinceră. Dumnezeu v-a trimis să fiți o lumină în lume, atât prin faptele voastre bune, cât și prin cuvintele și teoriile voastre. Dar mulți dintre voi sunt, într-adevăr, reprezentați prin fecioarele neînțelepte, care nu aveau ulei în candelele lor.

Frații mei, dați ascultare mustrării și sfatului Martorului Credincios și Dumnezeu va lucra pentru voi și cu voi. Vrăjmașii voștri pot fi puternici și hotărâți, dar Unul mai mare decât ei va fi ajutorul vostru. Lăsați lumina să lumineze și ea își va face lucrarea. Domnul oștirilor este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este refugiul nostru.

Colegiul nostru

[Citită la College Hall, decembrie, 1881, înaintea delegaților și a lucrătorilor din spitale, colegii, birourile Review and Herald.]

Există primejdia pentru colegiul nostru să fie îndepărtat de la scopul lui originar. Scopul lui Dumnezeu a fost făcut cunoscut, ca poporul nostru să aibă ocazia să studieze știința, dar în același timp să învețe cerințele Cuvântului Său. Trebuie să fie prezentate lecturi biblice; studiul Sfintelor Scripturi trebuie să aibă primul loc în sistemul nostru de educație.

Studenții sunt trimiși la mare distanță ca să urmeze Colegiul de la Battle Creek, cu scopul de a primi învățătură din lecțiile ce tratează subiecte biblice. Dar de un an sau doi s-a făcut un efort de a modela școala noastră după alte colegii. Când se face acest lucru, nu-i mai putem încuraja pe părinți să-și trimită copiii la Colegiul de la Battle Creek. Influențele morale și religioase nu trebuie să fie neglijate. În trecut, Dumnezeu a conlucrat cu eforturile profesorilor și multe suflete au cunoscut adevărul și l-au îmbrățișat și s-au întors [22]
la casele lor să trăiască de atunci încolo pentru Dumnezeu, ca rezultat al legăturii lor cu colegiul. Văzând că studiul Bibliei făcea parte din educația lor, ei au fost îndrumați să-l considere ca o problemă de cel mai mare interes și de cea mai mare importanță.

Prea puțină atenție a fost dată educației tinerilor pentru slujire. Acesta era primul lucru ce trebuia realizat la înființarea colegiului. În nici un caz lucrul acesta nu trebuie ignorat sau privit ca un lucru de o importanță secundară. De ani de zile, totuși, numai puțini au plecat din această instituție pregătiți să-i învețe pe alții adevărul. Unii care au venit cu prețul unor mari cheltuieli, și care aveau în plan pregătirea pentru pastorație, au fost încurajați de către profesori să se angajeze în studii mai avansate, timp de mulți ani, iar pentru a obține mijloace pentru realizarea acestor planuri, au intrat în lucrarea de colportaj, abandonând orice gând în legătură cu lucrarea de predicare. Acest lucru este în totul greșit. Nu mai avem prea mulți ani de lucrat și

profesorii și directorul ar trebui să fie plini de Duhul lui Dumnezeu și să lucreze în armonie cu voința Sa descoperită, în loc să aducă la îndeplinire propriile lor planuri. În fiecare an, noi pierdem mult pentru că nu ascultăm ce a spus Dumnezeu despre aceste lucruri.

Colegiul nostru este destinat de Dumnezeu să răspundă nevoilor din ce în ce mai mari ale acestui timp primejdios și demoralizator. Numai studierea cărților nu poate să le dea studenților educația de care au nevoie. Trebuie să fie pusă o temelie mai largă. Colegiul n-a fost adus la existență ca să poarte amprenta vreunei minți omenești. Profesorii și directorul trebuie să lucreze împreună ca frați. Ei trebuie să se consulte împreună și, de asemenea, să se sfătuiască cu pastorii și bărbații de răspundere și, mai presus de toate, să caute înțelepciunea de sus, pentru ca toate hotărârile lor cu privire la școală să poarte aprobarea lui Dumnezeu.

Scopul acestei instituții nu este acela de a da studenților numai o cunoștință din cărți. O astfel de educație poate fi obținută la oricare
[23] alt colegiu din țară. Mi-a fost arătat că este scopul lui Satana să împiedice atingerea acelui obiectiv pentru care a fost înființat colegiul. Împiedicați de șiretlicurile lui, administratorii gândesc în modul în care gândește lumea, copiază planurile ei și imită obiceiurile ei. Dar, făcând astfel, ei nu vor fi în armonie cu gândul Spiritului lui Dumnezeu.

Este nevoie de o educație mult mai cuprinzătoare, educație care să ceară de la profesori și director o astfel de gândire și un astfel de efort, pe care instruirea numai în cele ale științei nu o cere. Caracterul trebuie să primească o educație potrivită, pentru deplina și nobila lui dezvoltare. La colegiu, studenții trebuie să primească o astfel de educație, care să-i facă în stare să mențină o atitudine respectabilă, onestă și virtuoasă în societate, împotrivindu-se influențelor demoralizatoare care îi strică pe tineri.

Ar fi bine dacă s-ar putea ca acest colegiu să aibă un teren pentru a fi cultivat și ateliere sub conducerea unor oameni competenți, care să-i învețe pe studenți în diferite compartimente ale muncii fizice. Se pierde foarte mult prin neglijarea îmbinării muncii fizice cu eforturile intelectuale. Orele libere ale studenților sunt adesea ocupate cu plăceri frivole, care slăbesc puterile fizice, mintale și morale. Datorită puterii înjositoare a îngăduinței senzuale sau a emoțiilor înainte de vreme ale curteniei și căsătoriei, mulți studenți

nu ajung la acea înălțime a dezvoltării intelectuale, la care altfel ar putea ajunge.

Tinerii trebuie să fie impresionați zilnic de simțământul răspunderii lor față de Dumnezeu. Legea Sa este continuu violată chiar de către copiii ai căror părinți sunt religioși. Unii dintre aceștia, foarte tineri, frecventează casele de desfrâu și puterile minții și ale corpului suferă consecințele. Această categorie de tineri îi fac și pe alții să urmeze căile lor. Astfel că, în timp ce directorul și profesorii lor predau învățături în cele ale științei, Satana, cu iscusința lui diavolească, folosește orice energie pentru a câștiga controlul asupra minții elevilor și îi duce la ruină.

Vorbind la modul general, tinerii au puțină tărie morală. Acesta [24]
este rezultatul neglijării educației din copilărie. O cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu și a obligațiilor noastre față de El n-ar trebui să fie socotită ca având consecințe neînsemnate. Religia Bibliei este singura siguranță pentru tineri. Moralitatea și religia ar trebui să se bucure de o atenție specială în instituțiile noastre de educație.

Biblia ca manual de studiu

Nici un alt studiu nu va înnobila fiecare gând, fiecare simțământ și aspirație ca studiul Sfintelor Scripturi. Acest cuvânt sacru este voia lui Dumnezeu descoperită oamenilor. Din ea, învățăm ce așteaptă Dumnezeu de la ființele făcute după chipul Său. Învățăm, de asemenea, cum să facem viața aceasta mai bună și cum să ne asigurăm de viața viitoare. Nici o altă carte nu poate să satisfacă căutările minții și năzuința inimii. Obținând o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu și ascultând apoi de el, oamenii se pot ridica din cele mai de jos adâncimi ale ignoranței și degradării, spre a deveni fii ai lui Dumnezeu, conlucrători ai îngerilor necăzuți în păcat.

O concepție clară cu privire la Dumnezeu și cu privire la ceea ce ne cere să fim ne va face să avem păreri umile despre noi. Acela care va studia Cuvântul lui Dumnezeu așa cum se cuvine va învăța că intelectul uman nu este atotputernic; va învăța că, fără un ajutor, care nu este altul decât acela pe care Dumnezeu îl poate da, tăria și înțelepciunea omenească nu sunt decât slăbiciune și ignoranță.

Ca putere educatoare, Biblia nu are rival. Nimic nu va da vigoare tuturor facultăților de care studenții au nevoie pentru a pricepe desco-

peririle minunate ale adevărului. Mintea se adaptează în mod treptat subiectelor de care i se îngăduie să se ocupe. Dacă este ocupată numai cu probleme obișnuite, până acolo încât să excludă subiectele mari și înălțătoare, ea se va pipernici și va slăbi. Dacă nu va fi pusă niciodată să se ocupe cu probleme dificile sau să fie lărgită pentru a înțelege adevăruri importante, după un timp, ea își va pierde puterea de a se dezvolta.

[25] Biblia este cea mai completă și cea mai instructivă istorie pe care o au oamenii. Ea vine proaspătă din fântâna adevărurilor eterne și o mână divină a păstrat puritatea ei în decursul veacurilor. Razele ei luminoase strălucesc la o mare distanță în trecut, acolo unde zadarnic caută cercetările omenești să ajungă. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu găsim o autentică relatare a creațiunii. Aici privim puterea ce a pus temeliile pământului și care a întins cerurile. Numai aici putem găsi o istorie a rasei umane, nemânjită de prejudecăți sau mândrie omenească.

În Cuvântul lui Dumnezeu, mintea găsește subiecte pentru cele mai profunde meditații, cum și pentru cele mai înalte aspirații. Aici, putem avea comuniune cu patriarhii și profeții și putem asculta vocea Celui Veșnic vorbindu-le oamenilor. Aici privim Maiestatea cerului, umilindu-Se pentru a deveni Înlocuitorul și siguranța noastră, spre a Se împotrivi cu mâinile goale puterilor întunericului și a câștiga biruința pentru noi. O contemplare plină de respect a unor astfel de subiecte cu siguranță va înmuia, va curăți și înnobila inima și, în același timp, va inspira mintea cu noi puteri și cu vigoare.

Dacă moralitatea și religia trebuie să fie prezente, să fie vii într-o școală, atunci aceasta se poate realiza printr-o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Unii vor susține că, dacă educația religioasă va fi predominantă în școlile noastre, ele vor deveni nepopulare; că aceia care nu au credința noastră nu vor veni la colegiu. Foarte bine, deci, să meargă la alte colegii, acolo unde vor găsi un sistem de educație care să le satisfacă gusturile. școlile noastre sunt înființate nu numai să studieze știința, ci și pentru scopul de a da învățătură în ceea ce privește marile principii ale Cuvântului lui Dumnezeu și în îndatoririle practice ale vieții de fiecare zi.

Aceasta este educația de care este atâta nevoie în prezent. Dacă o influență omenească trebuie să domine în școlile noastre, atunci vindeți-le celor lumești și lăsați-i să aibă întregul control asupra lor;

iar aceia care și-au investit mijloacele în aceste instituții să înființeze alte școli, care să fie conduse nu după planul școlilor populare, nu [26]
după dorințele directorului și ale profesorilor, ci după planul pe care Dumnezeu l-a arătat.

În Numele Domnului meu, vă somez pe toți cei ce aveți poziții de răspundere în această școală, să fiți oameni ai lui Dumnezeu. Când Domnul ne cere să fim deosebiți și aparte, cum putem să râvnim după popularitate sau să căutăm să învățăm obiceiurile și practicile lumii? Dumnezeu a făcut cunoscut scopul Său, acela de a avea un colegiu în țară, unde Biblia să aibă locul ei în educarea tinerilor. Ne vom face oare noi partea noastră în realizarea acestui scop?

Ar putea să pară că învățarea Cuvântului lui Dumnezeu nu are decât un mic efect supra minții și inimii multor studenți; dar dacă lucrarea profesorului a fost adusă la îndeplinire în Dumnezeu, atunci unele lecții ale adevărului divin vor rămâne în memoria chiar și a celor mai nepăsători. Duhul Sfânt va uda sămânța semănată și, adesea, ea va răsări după multe zile și va da roade spre slava lui Dumnezeu.

Satana caută mereu să abată atenția oamenilor de la Biblie. Cuvintele lui Dumnezeu adresate oamenilor, care ar trebui să capteze atenția noastră, sunt neglijate în favoarea celor spuse de înțelepciunea omenească. Cum poate El, care este infinit în putere și înțelepciune, să suporte nerușinarea oamenilor!

Prin mijlocirea presei, cunoștințe de tot felul sunt așezate la îndemâna tuturor; și totuși, o mare parte din fiecare comunitate de oameni sunt stricați din punct de vedere moral și superficiali în realizările lor intelectuale. Dacă oamenii ar deveni cititori studioși ai Sfintelor Scripturi, am vedea o cu totul altă stare de lucruri.

Într-un veac ca acesta în care trăim, în care nelegiuirea abundă și caracterul lui Dumnezeu și Legea Sa sunt privite cu dispreț, o grijă deosebită trebuie să fie manifestată în a învăța pe tineri să studieze, să respecte și să asculte de voința divină așa cum este ea descoperită oamenilor. Temerea de Domnul dispare din mintea tinerilor noștri, din cauză că ei neglijează studiul Bibliei.

Directorul și profesorii ar trebui să aibă o legătură vie cu Dum- [27]
nezeu și ar trebui să stea tari și fără teamă, ca martori pentru El. Niciodată, din lașitate sau din interese omenești, nu lăsa ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie așezat pe locul al doilea. Prin studierea lui,

studenții vor avea de câștigat atât din punct de vedere intelectual, cât și moral și spiritual.

Scopul colegiului

Colegiul nostru se află astăzi într-o poziție pe care Dumnezeu nu o aprobă. Mi-a fost arătată primejdia ce amenință această importantă instituție. Dacă oamenii ce poartă răspunderea lui caută să atingă standardele lumii, dacă ei copiază planurile și metodele altor colegii, mânia lui Dumnezeu va fi asupra școlii noastre.

A venit timpul să vorbesc în mod categoric. Scopul lui Dumnezeu în înființarea colegiului nostru a fost prezentat în mod clar. Este o nevoie urgentă de lucrători în câmpul Evangheliei. Tinerii care doresc să intre în lucrarea de slujire nu-și pot permite să petreacă un număr de ani pentru obținerea educației necesare. Profesorii trebuie să fie capabili să înțeleagă situația și să-și adapteze planul lor de învățământ la nevoile acestei clase. Avantaje speciale ar trebui să le fie acordate pentru un studiu scurt, dar cuprinzător al ramurilor celor mai necesare, spre a-i face capabili în lucrarea lor. Dar mi-a fost arătat că lucrul acesta nu s-a realizat.

Fratele _____ ar fi putut face o lucrare mai bună decât aceea pe care a făcut-o pentru aceia care aveau să fie slujitori ai lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este mulțumit cu poziția lui în problema aceasta. El nu s-a adaptat acestei situații. Oameni care și-au părăsit câmpul de lucru, făcând un sacrificiu considerabil pentru a învăța ceea ce pot într-un timp scurt, n-au primit totdeauna acel ajutor și încurajare pe care ar fi trebuit să le găsească. Oameni care au ajuns la vârsta maturizării lor, care au ajuns chiar la apogeul vieții lor, care au familii, au fost supuși unor dificultăți nenecesare. Fratele _____ este
[28] el însuși extrem de sensibil, dar nu și-a dat seama de faptul că și alții pot simți ascuțimea batjocurii, a sarcasmului sau a cenzurii tot atât de puternic ca și el. Comportându-se astfel, a rănit pe frații săi și a displăcut lui Dumnezeu.

Profesorii din colegii

Este o lucrare de făcut pentru fiecare profesor din colegiul nostru. Nici unul nu este lipsit de egoism. Dacă profesorii ar avea un caracter

moral și religios, atunci s-ar exercita o influență mai bună asupra studenților. Profesorii nu caută în mod individual să-și aducă la îndeplinire lucrarea, având ochiul îndreptat numai spre slava lui Dumnezeu. În loc să privească la Isus și să-I imite viața și caracterul, privesc la ei înșiși și doresc prea mult să atingă un standard omenesc. Aș dori să pot influența pe fiecare profesor, spre a avea o înțelegere deplină a responsabilității sale, având în vedere influența pe care o exercită asupra tinerilor. Satana este neobosit în eforturile sale de a se asigura de serviciile tinerilor noștri. Cu o mare atenție, el își întinde cursele pentru picioarele lipsite de experiență. Poporul lui Dumnezeu să se păzească cu gelozie împotriva șiretlicurilor sale.

Dumnezeu este întruchiparea bunăvoinței, a milei și a iubirii. Aceia care sunt într-adevăr legați de El nu vor putea să fie în dezacord unii cu alții. Spiritul Său domnind în inimă va aduce armonie, iubire și unitate. Ceea ce este în opoziție cu aceasta este văzut printre copiii lui Satana. Lucrarea sa este aceea de a stârni invidie, lupte și gelozie. În Numele Stăpânului meu, îi întreb pe cei ce mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos: Ce roade aduceți?

În sistemul de instruire folosit în școlile obișnuite, partea esențială a educației este neglijată, și anume religia Bibliei. Educația nu numai că afectează într-o mare măsură viața studenților din această lume, dar influența ei se extinde până în veșnicie. Deci, cât de important este ca profesorii să fie persoane capabile să exercite o influență dreaptă! Ei trebuie să fie bărbați și femei cu o experiență religioasă, primind zilnic lumină divină, pe care s-o împartă cu elevii lor.

Dar nu trebuie să așteptăm ca profesorul să facă lucrarea ce le [29]
revine părinților. La mulți părinți s-a văzut o încrezătoare neglijare a datoriei. Asemenea lui Eli, ei au greșit în a exercita o cuvenită restricție; apoi, ei și-au trimis copiii lor nedisciplinați la colegiu pentru a primi educația pe care părinții ar fi trebuit să le-o dea în cămin. Profesorii au de făcut o lucrare pe care numai puțini o apreciază. Dacă reușesc să producă o reformă în acești tineri îndărătnici, ei primesc puțină recunoștință pentru lucrarea lor. Dacă tinerii aleg însă societatea celor înclinați spre cele rele și merg din rău în mai rău, atunci profesorii sunt învinuiți și școala condamnată.

În multe cazuri, condamnarea se cuvine părinților. Ei au cea dintâi și cea mai favorabilă ocazie de a-i controla și instrui pe copiii

lor, atunci când spiritul lor era dispus să fie învățat, iar mintea și inima ușor de impresionat. Dar datorită neglijenței părinților, copiilor li se îngăduie să urmeze propriile lor înclinații până când se împietresc într-un comportament rău.

Fie ca părinții să studieze mai puțin lumea și mai mult pe Hristos; fie ca ei să depună mai puțin efort în a imita obiceiurile și moda lumii și să consacre mai mult timp și să facă mai multe eforturi pentru a modela mintea și caracterul copiilor lor, după Modelul divin. Atunci vor putea să-și trimită fiii și fiicele, fortificați printr-o morală curată și scopuri nobile, spre a primi o educație în vederea unor poziții de încredere și folositoare. Profesorii care sunt conduși de iubirea și temerea de Dumnezeu pot să-i conducă astfel pe tineri înainte și în sus, instruindu-i spre a deveni o binecuvântare pentru lume și spre onoarea Creatorului lor.

Legat de Dumnezeu, fiecare educator va exercita acea influență care să-i conducă pe elevii săi la studierea Cuvântului lui Dumnezeu și la ascultarea de Legea Sa. El le va îndrepta mintea spre contemplarea intereselor veșnice, deschizând înaintea lor un vast câmp de gândire, subiecte mari și nobile, pe care și cele mai puternice minți pot să-și folosească puterea spre a le pricepe și totuși să simtă că mai este încă un infinit înaintea lor.

Răul unei independențe nesfințite și al unei păreri prea bune
[30] despre noi, care ne împiedică cel mai mult să fim de folos și care demonstrează ruina noastră dacă nu le vom birui, izvorăște din egoism. „Sfătuiți-vă împreună” este solia care mi-a fost repetată mereu și mereu de către îngerul lui Dumnezeu. Influențând judecata unui om, Satana poate să se străduiască să controleze lucrurile, făcându-le să i se potrivească. El poate să aibă succes ca să conducă greșit mintea a două persoane, dar atunci când se consultă mai mulți, este mai multă siguranță. Fiecare plan va fi atunci mai mult și mai atent analizat; fiecare plan de înaintare va fi studiat mai cu atenție. În felul acesta, va fi mai mică primejdia de a face mișcări necugetate și a ne lua după sfaturi greșite, care vor aduce confuzie, încurcături și înfrângere. În unire este tărie. În divizare este slăbiciune și înfrângere.

Dumnezeu conduce un popor și îl pregătește pentru a-l lua la cer. Stăm noi, cei care îndeplinim o parte a acestei lucrări, ca veghetori pentru Dumnezeu? Căutăm, ne străduim noi să lucrăm uniți? Suntem

dispuși să devenim slujitori ai tuturor? Urmăm noi marele nostru Exemplu?

Frații mei conlucrători, fiecare dintre noi semănăm semințe în ogorul vieții. După cum am semănat, așa și vom culege. Dacă semănăm neîncredere, invidie, gelozie, iubire de sine, amărăciunea gândirii și simțămintelor noastre, vom secera amărăciune în propriile noastre suflete. Dar dacă dăm pe față bunătate, iubire, gânduri pline de bunătate față de simțămintele altora, vom primi, ca răspuns, același lucru.

Profesorul care este sever, criticant, autoritar, care nu ține seama de simțămintele altora, trebuie să se aștepte ca același spirit să se manifeste față de el. Cel care vrea să-și păstreze propria sa demnitate și respectul de sine trebuie să fie atent să nu rănească, fără să fie nevoie, respectul de sine al altora. Această regulă trebuie respectată cu sfințenie față de cei mai obtuzi, cei mai tineri și cei mai greșiți oameni de știință. Ce dorește să facă Dumnezeu cu acești tineri în aparență neinteresanți, tu nu știi. În trecut, El a acceptat persoane care nu erau prea promițătoare sau atractive, să facă o mare lucrare pentru El. Duhul Său, mișcând inima, a trezit fiecare capacitate la o acțiune viguroasă. Dumnezeu a văzut în fiecare piatră aspră, necizelată, un [31]
material prețios care va rezista probei furtunii, a căldurii și presiunii. Dumnezeu nu vede așa cum vede omul. El nu judecă după ceea ce izbește privirea, ci cercetează inima și judecă cu dreptate.

Profesorul trebuie să se comporte totdeauna ca un creștin care se respectă. El trebuie să aibă totdeauna atitudinea unui prieten și sfătuitor al elevilor săi. Dacă tot poporul nostru — profesori, pastori și membri — ar cultiva spiritul creștin al curtoaziei, ei vor găsi mult mai repede acces la inimile oamenilor; mult mai mulți vor fi atunci aduși să cerceteze și să primească adevărul. Când fiecare profesor va uita eul și va simți un profund interes în succesul și prosperitatea elevilor lui, înțelegând faptul că ei sunt proprietatea lui Dumnezeu și că el trebuie să dea socoteală de influența lui asupra minților și caracterului lor, atunci vom avea o școală în care îngerii vor simți plăcere să zăbovească. Isus va privi aprobator asupra lucrării profesorilor și va trimite harul Său în inimile studenților.

Colegiul nostru din Battle Creek este un loc unde membrii cei tineri ai familiei lui Dumnezeu trebuie să fie educați în armonie cu planul lui Dumnezeu de creștere și dezvoltare. Ei trebuie să fie

mișcați de ideea că sunt creați după chipul Făcătorului lor și că Domnul Hristos este Modelul pe care trebuie să-L urmeze. Frații noștri îngăduie ca mintea lor să urmeze o cale prea îngustă și prea joasă. Ei nu mențin totdeauna în atenția lor planul divin, ci își fixează ochii asupra modelelor lumești. Priviți în sus, unde Domnul Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, și apoi lucrați pentru ca elevii voștri să fie conform acestui caracter desăvârșit.

Dacă cobori standardul pentru a-ți face popularitate și pentru a face să crească numărul, și apoi faci din această creștere o pricină de bucurie, dai pe față o mare orbire. Dacă numărul este dovada succesului, atunci Satana trebuie să pretindă întâietatea, căci în lu-
[32] mea aceasta urmașii săi au o mare majoritate. Gradul de putere morală predominant în colegiu este un test al prosperității. Virtutea, inteligența și evlavia oamenilor ce formează comunitățile noastre, și nu numărul lor, ar trebui să fie o sursă de bucurie și mulțumire.

Fără influența harului divin, educația nu se va dovedi a fi de un real folos; cel ce învață va deveni mândru, îngâmfat și bigot. Dar acea educație care este primită sub influența înnobilatoare și purificatoare a marelui Învățător va înălța pe om pe scara valorilor morale a lui Dumnezeu. Ea îl va face în stare să-și supună mândria și pasiunile și să umble smerit înaintea lui Dumnezeu, depinzând de El pentru fiecare capacitate, fiecare ocazie și fiecare privilegiu.

Mă adresez lucrătorilor noștri din acest colegiu. Voi nu trebuie numai să mărturisiți că sunteți creștini, ci trebuie să exemplificați caracterul Domnului Hristos. Lăsați ca înțelepciunea de sus să cuprindă toată învățătura pe care o dați. Într-o lume plină de întuneric moral și corupție, lăsați să se vadă că spiritul prin care sunteți puși în mișcare să acționați este de sus, și nu de jos. În timp ce te sprijini în totul pe propria ta putere și înțelepciune, cele mai bune eforturi ale tale vor realiza foarte puțin. Dar dacă ești mișcat de iubirea lui Dumnezeu, Legea Lui fiind temelia ta, lucrarea ta va dura. În timp ce fânul, lemnul și paiele de pe miriște sunt arse, lucrarea ta va rezista încercării. Trebuie să-i întâlnești din nou în jurul marelui tron alb pe tinerii care sunt dați în grija ta. Dacă îngădui ca manierele tale necultivate și temperamentul tău necontrolat să șovăie și astfel să dai greș să influențezi pe acești tineri spre binele lor veșnic, în acea zi va trebui să stai în fața gravelor consecințe ale lucrării tale. Prin cunoașterea Legii divine și prin ascultare de preceptele ei, oamenii

pot deveni fii ai lui Dumnezeu. Prin călcarea acestei legi, ei devin robi ai lui Satana. Pe de o parte, ei se pot ridica la orice înălțime a desăvârșirii morale, iar pe de altă parte, pot să se coboare până în profunzimea nelegiuirii și a degradării. Lucrătorii din colegiul nostru trebuie să dea pe față un zel și o fervoare proporționale cu valoarea prețului pus în joc — sufletele studenților lor, aprobarea lui [33] Dumnezeu, viața veșnică și bucuria mântuirii.

Fiind colaboratori, conlucrători cu Hristos, având atâtea ocazii favorabile de a împărtăși și altora cunoașterea lui Dumnezeu, profesorii noștri ar trebui să lucreze ca și când ar fi inspirați de sus. Inimile tinerilor nu sunt împietrite și nici ideile și părerile lor nu sunt stereotipe, așa cum sunt cele ale persoanelor în vârstă. Ei pot fi câștigați la Hristos prin comportarea, evlavia și prin umblarea voastră asemenea lui Hristos. Ar fi mult mai bine să îi împovărați mai puțin cu studierea științelor și să le lăsați mai mult timp pentru privilegii religioase. Aici s-au făcut multe greșeli.

Scopul lui Dumnezeu în aducerea la existență a acestui colegiu a fost pierdut din vedere. Slujitorii Evangheliei și-au manifestat lipsa dorinței lor după înțelepciunea de sus, încât au unit un element omenesc cu acest colegiu; ei s-au unit cu vrăjmașii lui Dumnezeu și ai adevărului, până acolo că le-au oferit distracții studenților. Astfel, conducându-i greșit pe tineri, ei au făcut lucrarea lui Satana. Cu lucrarea aceasta, cu toate urmările ei, se vor mai întâlni iarăși la bara de judecată a lui Dumnezeu. Aceia care urmează un astfel de drum demonstrează că nu pot fi oameni de încredere. După ce lucrarea răului s-a făcut, ei pot să-și mărturisească greșeala, dar pot oare ei tot așa de ușor să strângă, să adune influența pe care au exercitat-o? Poate să fie spus „bine” în dreptul acelora care au fost necredincioși față de cele ce li s-au încredințat? Acești oameni necredincioși n-au zidit pe Stânca cea veșnică. Temelia lor se va dovedi a fi nisip mișcător. Nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu? Și, deci, cine este prieten cu lumea este vrăjmaș cu Dumnezeu?

Nu se poate pune nici o limită influenței noastre. Un act necugetat se poate dovedi a fi ruina multor suflete. Comportarea fiecărui lucrător din colegiul nostru are o influență asupra minții tinerilor, și aceasta urmează să fie reprodusă în alții. Ținta fiecărui profesor trebuie să fie aceea de a pregăti pe fiecare tânăr care se află în grija sa spre a fi o binecuvântare pentru lume. Acest obiectiv nu trebuie

[34] pierdut din vedere. Sunt unii care mărturisesc că lucrează pentru Hristos, dar adesea, când ocazia se ivește, ei merg de partea lui Satana și fac lucrarea lui. Poate oare Mântuitorul să-i declare pe aceștia robi buni și credincioși? Sunt ei păzitori care dau un sunet clar din trâmbițele lor?

Fiecare om va primi la judecată după faptele pe care le-a făcut în trup, fie ele bune sau rele. Mântuitorul nostru ne îndeamnă: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită". Dacă întâmpinăm greutăți și în tăria lui Hristos le biruim, dacă acceptăm responsabilități și în puterea lui Hristos le aducem la îndeplinire cu credincioșie, câștigăm o experiență prețioasă. Învățăm, așa cum altfel n-am învăța, că Mântuitorul nostru este un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.

Există o mare lucrare de făcut în colegiul nostru, o lucrare care cere conlucrarea fiecărui profesor; și acela care descurajează pe un altul este neplăcut înaintea lui Dumnezeu. Dar se pare că toți uită că Satana este un acuzator al fraților și se unesc cu vrăjmașul în lucrarea sa. În timp ce aceia care mărturisesc că sunt creștini se luptă între ei, Satana își întinde cursele pentru picioarele lipsite de experiență ale copiilor și tinerilor. Aceia care au avut o experiență religioasă ar trebui să caute să-i ocrotească pe tineri de șiretlicurile lui. Ei niciodată nu trebuie să uite că odată, cândva, ei erau vrăjiți de plăcerile păcatului. Noi avem nevoie de mila și iertarea lui Dumnezeu în fiecare oră și cât de nepotrivit este pentru noi să fim nerăbdători cu greșelile tinerilor lipsiți de experiență. Atâta vreme cât Dumnezeu îi suportă, să îndrăznim noi oare, păcătoși ca și ei, să-i dăm la o parte?

Noi ar trebui să privim totdeauna la tineri ca fiind cumpărați cu sângele Domnului Hristos. În felul acesta, ei au dreptul la iubirea noastră, la răbdarea și simpatia noastră. Dacă Îl urmăm pe Isus, atunci nu putem restrânge interesul și preocuparea noastră, afecțiunea noastră, numai la noi înșine și la familiile noastre; noi nu ne putem folosi timpul și atenția numai pentru problemele trecătoare și să uităm interesele veșnice ale celor din jurul nostru. Mi-a fost
[35] arătat că acesta este rezultatul egoismului nostru, și anume că nu sunt o sută de tineri acolo unde este acum angajat unul singur într-o activitate susținută pentru mântuirea semenilor lor. „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu" este porunca Domnului Hristos. Priviți

la renunțarea Sa de Sine; priviți la felul iubirii pe care El a revărsat-o asupra noastră; apoi, căutați să imitați Modelul.

Au fost multe lucruri care n-au plăcut lui Dumnezeu la tinerii și tinerele care au lucrat ca profesori la colegiul nostru. Ați fost atât de absorbiți de voi înșivă și atât de lipsiți de spiritualitate, încât nu i-ați putut conduce pe tineri la sfințenie și la cer. Mulți s-au întors acasă mai hotărâți în nepocăința lor datorită lipsei voastre de iubire pentru Dumnezeu și pentru Domnul Hristos. Umblând astfel fără spiritul Domnului Hristos, ați încurajat nereligiozitatea, ușurătatea și lipsa de bunătate pentru că voi înșivă v-ați complăcut în aceste rele. Voi nu sunteți conștienți de rezultatul umblării voastre — s-au pierdut suflete care ar fi putut fi salvate.

Mulți au sentimente puternice împotriva fratelui _____. Ei îl acuză de lipsă de bunătate, de asprime și severitate. Dar chiar unii dintre cei care îl condamnă nu sunt nici ei mai puțin vinovați. „Cel care este fără păcat între voi să arunce primul cu piatra”. Fratele _____ nu s-a comportat totdeauna în mod înțelept și a fost foarte greu de convins că n-a avut atitudinea cea mai bună. El n-a fost dispus, așa cum ar fi trebuit să fie, să primească sfat și să-și schimbe metodele de predare și felul de a se comporta cu studenții. Dar aceia care-l condamnă pentru defectele sale pot, la rândul lor, și pe bună dreptate, să fie și ei condamnați. Fiecare om are defectele lui de caracter, specifice. Unul poate că nu are slăbiciunea pe care o vede la fratele său, însă, el poate avea, în același timp, greșeli mult mai condamnabile înaintea lui Dumnezeu.

Acest reciproc spirit nemilos de critică este în totul satanic. Mi-a fost arătat că fratele _____ merită respect pentru binele pe care l-a făcut. Să fie tratat cu blândețe. El a făcut munca pe care trebuia să [36]
o facă trei oameni. Aceia care sunt așa de nerăbdători să găsească greșeli la el să caute să vadă ce au făcut ei în comparație cu el. El a muncit din greu, în timp ce alții căutau odihnă și plăceri. Este obosit; Dumnezeu dorește ca el să mai dea jos, pentru un timp, unele dintre poverile ce sunt în plus. El are așa de multe lucruri care îi solicită timpul și atenția, încât nu poate satisface în mod drept pe nici unul.

Fratele __ n-ar trebui să îngăduie ca spiritul său combativ să fie trezit și să-l ducă la îndreptățire de sine. El a dat ocazie la nemulțumire. Domnul i-a arătat aceasta într-o mărturie.

Studenții n-ar trebui încurajați în pornirea lor de a găsi greșeli. Acest spirit de a te plânge va crește dacă este încurajat și studenții se vor simți liberi să-i critice pe profesorii care nu corespund cu dorințele lor și un spirit de nemulțumire și de ceartă va crește cu repeziciune. Acest lucru trebuie să fie dezaprobat până când va dispărea. Va putea fi corectat acest spirit? Vor renunța profesorii la dorințele lor de supremație? Vor lucra ei în umilință, în iubire și armonie? Timpul ne va spune.

Educația dată de părinți

Mi-a fost arătat că foarte mulți dintre părinții care mărturisesc a crede solemna solie pentru acest timp nu și-au educat copiii pentru Dumnezeu. Ei nu s-au înfrânat și s-au supărat pe oricine a încercat să-i oprească. Ei nu și-au legat zilnic, printr-o credință vie, copiii de altarul Domnului. Multora dintre acești tineri li s-a îngăduit să calce porunca a patra, căutând satisfacerea plăcerilor lor în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu. Ei n-au simțit nici o mustrare de conștiință mergând pe străzi în ziua Sabatului pentru propria lor distracție. Mulți merg acolo unde le place și fac ceea ce le place și părinții lor se tem atât [37]
de mult că nu le sunt pe plac, imitând atitudinea lui Eli, încât nu îndrăznesc să le poruncească.

Acești tineri, în cele din urmă, pierd orice respect pentru Sabat și n-au nici o plăcere pentru adunările religioase sau pentru lucrurile sacre și veșnice. Dacă părinții lor încearcă să-i mustre cu blândețe, ei se apără, arătând spre greșelile unora dintre membrii bisericii. În loc să aducă la tăcere de prima dată orice încercare de felul acesta, părinții gândesc la fel ca și copiii lor; dacă acesta sau acela ar fi desăvârșit, copiii lor ar fi cum trebuie. În loc de a proceda astfel, ei ar trebui să-i învețe că păcatele altora nu constituie scuze pentru ei. Domnul Hristos este singurul lor model. Greșelile multora nu vor scuza nici chiar o singură greșeală a lor și nici nu vor ușura cu ceva vinovăția lor. Dumnezeu le-a dat un singur standard, desăvârșit, nobil și înălțător. Ei trebuie să-l atingă, indiferent de atitudinea, de drumul pe care merg ceilalți. Dar mulți părinți se pare că-și pierd rațiunea și judecata în slăbiciunea pe care o au pentru copiii lor, și prin acești tineri egoiști, care nu-și refuză nimic, rău educați, Satana, la rândul său, lucrează în mod efectiv la ruinarea părinților. Mă refer la mânia lui Dumnezeu care a venit asupra poporului Israel din vechime, neîncrezător și neascultător. Datoria lor de a-și învăța copiii le-a fost prezentată în mod clar. Ea este tot atât de obligatorie și pentru părinții credincioși din generația aceasta. „Ascultă, poporul meu, învățăturile mele! Luați aminte la cuvintele gurii mele! Îmi

deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut".

Copiii sunt ceea ce părinții au făcut din ei prin educarea, disciplina și exemplul lor. De aici, importanța copleșitoare a credinciosiei părinților în instruirea tinerilor pentru slujirea lui Dumnezeu. Copiii trebuie să fie învățați de la început sfințenia obligațiunilor religioase.
[38] Aceasta este cea mai importantă parte a educației lor. Datoria noastră față de Dumnezeu ar trebui să fie adusă la îndeplinire mai înainte de orice altceva. Observarea strictă a legii lui Dumnezeu, și aceasta din principiu, trebuie învățată și poruncită. „El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște, și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui. Să nu fie ca părinții lor, un neam neascultător și răzvrătit, un neam care n-avea o inimă tare și al cărui duh nu era credincios lui Dumnezeu".

Vedem aici marea responsabilitate pe care o au părinții. Copiii cărora li se îngăduie să ajungă la maturitate cu voința nedisciplinată și pasiunile necontrolate, în general, vor avea un mers al vieții pe care Dumnezeu îl condamnă. Aceștia sunt foarte dornici după plăceri frivole și prietenii nereligioase. Lor li s-a îngăduit să neglijeze îndatoririle religioase, au dat curs înclinațiilor inimii firești și, în consecință, Satana le controlează mintea și principiile. În _____, părinții i-au dat destul loc ca să lucreze astfel. Mare parte din îndepărtarea de Dumnezeu care a avut loc acolo este o consecință a neglijării părinților de a-și instrui copiii pentru o viață conștiincioasă, religioasă. Condiția acestor copii este lamentabilă. Ei mărturisesc că sunt creștini, dar părinții lor n-au luat asupra lor sarcina de a-i învăța cum să fie creștini, cum să înfățișeze bunătatea lui Dumnezeu, cum să-I aducă laude, cum să exemplifice, în viața lor, viața Domnului Hristos.

Când acești copii intră la școală și se împrietenesc cu alți studenți, acelora care într-adevăr au încercat să fie creștini le este rușine să-și manifeste credința în prezența celor care au avut o așa
[39] de mare lumină. Lor le este rușine să apară ca fiind deosebiți, să-și

înfrângă înclinațiile, și astfel își aruncă armătura tocmai atunci când este cel mai mult necesară, când puterile întunericului lucrează prin acești tovarăși nereligioși ca să-i îndepărteze de Hristos. Ei intră pe un drum, care este plin de primejdii, fără protecția și sprijinul principiului religios, pentru că gândesc că va fi dificil sau neplăcut să-și poarte religia cu ei în sălile de clasă, pe terenul de joacă și în mijlocul tuturor colegilor. Astfel, ei își lasă sufletele goale în fața săgeților lui Satana. Unde sunt păzitorii acestor suflete? Cine s-a prins bine de tronul lui Dumnezeu cu o mână, în timp ce cu cealaltă a cuprins pe acești tineri ca să-i atragă la Hristos? Și tocmai aici, acești tineri au nevoie să cunoască puterea religiei, nevoia de a fi ținuți cu o mână puternică.

Mulți dintre aceia care au respins atât de mult călăuzirea și ocrotirea divină aleargă pe calea ușurătății și a plăcerilor egoiste, afundându-se mai mult în acțiuni înjositoare și în pângărirea corpului. Și ca o consecință, mintea le este poluată, iar religia le este neplăcută. Unii au mers atât de departe în acest curs coborâtor al vieții și au urmat așa de zelos calea sodomiților, încât ei sunt astăzi aproape de blestem, iar vocea mustrării și a avertizării nu mai are nici un efect asupra lor. Ei nu vor fi niciodată răscumpărați, iar părinții sunt vinovați de ruina lor. Plăcerile înjositoare, pentru care ei au făcut un sacrificiu așa de mare — sănătatea, pacea lăuntrică și viața veșnică, — se vor dovedi în final a fi pline de amărăciune.

Părinți, de dragul Domnului Hristos, nu greșiți în cea mai importantă lucrare a voastră, aceea de a modela caracterele copiilor voștri pentru prezent și veșnicie. O greșeală din partea voastră în neglijarea unei educații credincioase sau în indulgența acelei afecțiuni neînțelepte, care nu vă lasă să vedeți defectele și vă împiedică să le impuneți restricțiile cuvenite, se va dovedi a fi spre ruina lor. Felul vostru de purtare poate să imprime o direcție greșită pentru toată cariera lor viitoare. Voi hotărâți pentru ei ce vor fi și ce vor face [40]
pentru Hristos, pentru oameni și pentru propriile lor suflete.

Purtați-vă în mod cinstit și cu credincioșie cu copiii voștri. Lucrați în mod curajos și cu răbdare. Nu vă temeți de necazuri, nu precupețiți timpul și munca, povara sau suferința. Viitorul copiilor voștri va fi o mărturie cu privire la caracterul lucrării voastre. Credincioșia voastră față de Hristos poate fi mai bine exprimată în caracterul echilibrat al copiilor voștri decât în oricare alt mod.

Ei sunt proprietatea Domnului Hristos, cumpărați cu propriul Său sânge. Dacă influența lor este în întregime de partea Domnului Hristos, atunci ei sunt colaboratorii Lui, ajutându-i pe alții să găsească calea vieții. Dacă neglijezi lucrarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, atunci modul tău neînțelept de disciplină îi așază printre cei care nu adună, ci împrăștie de la Hristos și întăresc împărăția întunericului.

Vorbesc despre lucruri pe care le cunosc; vă mărturisesc despre lucruri pe care le-am văzut, atunci când am spus că printre tinerii noștri educați și printre părinții care mărturisesc că sunt creștini există o ofensă grozavă la adresa lui Dumnezeu, care este atât de obișnuită, încât constituie unul din semnele zilelor din urmă. Este atât de plină de tendințe rele, încât cere o hotărâtă prezentare și denunțare a ei. Este păcatul de a privi cu ușurătate sau dispreț legământul lor de la început, de consacrare lui Dumnezeu. Pentru un interes religios, Duhul Sfânt îi mișcă pentru a lua o poziție categorică sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. Dar părinții au fost ei înșiși atât de departe de Dumnezeu, atât de mult prinși în afaceri lumești sau atât de plini de îndoieli și nemulțumiri în ceea ce privește propria lor experiență religioasă, încât erau cu totul nepregătiți ca să-i educe. Acești tineri, în lipsa lor de experiență, au nevoie de o mână înțeleaptă și fermă care să le arate drumul cel drept și care să bareze prin sfat și restricții drumul cel rău.

O viață religioasă ar trebui să fie într-un vădit contrast cu o viață lumească și căutătoare de plăceri. Aceia care vor fi ucenici ai lui Hristos trebuie să-și ia crucea și, purtând-o, să-L urmeze pe Hristos. Mântuitorul nostru n-a trăit ca să-și placă Sieși și nici noi nu trebuie
[41] să trăim astfel. Realizări spirituale înalte cer o totală consacrare lui Dumnezeu. Dar această instruire n-a fost dată tinerilor, pentru că ea ar fi fost în contradicție cu viața părinților. De aceea, copiii au fost lăsați să-și câștige o cunoaștere a vieții creștine cum au putut ei mai bine. Când au fost ispitiți să caute compania celor lumești și să participe la petrecerile lumești, indulgența părinților n-a dorit să le refuze nici o plăcere — dacă ei au spus sau au făcut ceva în această problemă, — au luat o poziție atât de nedefinită și nehotărâtă, încât copiii au tras concluzia că drumul pe care doresc să meargă era în armonie cu viața și caracterul creștin.

O dată porniți pe acest drum, de regulă au continuat să meargă pe el până când elementul omenesc a ajuns predominant și au râs în

mod batjocoritor de vechile lor convingeri. Ei disprețuiesc simplitatea manifestată atunci când inimile lor au fost calme, găsind scuze pentru a ocoli cerințele sfinte ale bisericii și ale Răscumpărătorului crucificat. Această clasă nu poate deveni niciodată ceea ce ei ar fi putut fi dacă convingerile conștiinței n-ar fi fost afectate și cele mai sfinte și mai iubitoare afecțiuni n-ar fi fost slăbite. Dacă, în anii de mai târziu, vor deveni urmași ai Domnului Hristos, ei vor purta încă cicatricele pe care lipsa de respect pentru lucrurile sfinte le-au lăsat în sufletul lor.

Părinții nu văd aceste lucruri. Ei nu prevăd rezultatul modului lor de a fi. Nu simt că copiii lor au nevoie de cea mai delicată cultură, de cea mai atentă disciplină în viața divină. Ei nu privesc la ei ca fiind, într-un mod special, proprietatea Domnului Hristos, cumpărată cu sângele Său, ca trofeu al harului Său, și astfel, instrumente pline de iscusință în mâinile lui Dumnezeu, spre a fi folosite pentru zidirea Împărăției Sale. Satana caută totdeauna să-i smulgă pe acești tineri din mâinile Domnului Hristos, iar părinții nu pricep faptul că marele adversar își înfige steagul lui diavolesc lângă ei. Sunt așa de orbi, încât cred că acesta este steagul lui Hristos.

Prin ambiție sau indolență, scepticism sau îngăduință de sine, Satana îi ademenește pe tineri de pe calea îngustă a sfințeniei, lăsată pentru cei răscumpărați de Domnul pentru a umbla pe ea. Vorbind la modul general, ei nu părăsesc această cale așa, dintr-o dată, ci [42]
sunt câștigați în mod treptat. Făcând un pas greșit, ei pierd mărturia Duhului Sfânt în ceea ce privește acceptarea lor de către Dumnezeu. Astfel, cad într-o stare de descurajare și neîncredere. Pierd interesul, plăcerea pentru serviciile creștine, deoarece conștiința îi condamnă. Ei au căzut în cursa lui Satana și nu există decât o singură cale de a scăpa din ea — trebuie să-și retragă pașii de pe calea pe care au apucat să meargă și, cu sufletul umilit, să mărturisească și să părăsească drumul pe care au mers până atunci. Aceștia trebuie să-și reînnoiască prima lor experiență pe care au uitat-o, să nutrească orice aspirație divină și să lase ca acele emoții sfinte, pe care numai Duhul Sfânt le poate inspira, să le stăpânească sufletele. Credința în puterea lui Dumnezeu va da tărie spre a susține, lumina și călăuzi.

Această instruire practică în experiența religioasă este ceea ce părinții creștini ar trebui să fie pregătiți să o dea copiilor lor. Dumnezeu cere aceasta de la tine și înseamnă să-ți neglijezi datoria dacă

dai greș în a-ți aduce la îndeplinire lucrarea. Învață-i pe copiii tăi în legătură cu metodele alese de Dumnezeu de a disciplina, cum și condițiile succesului din viața creștină. Învață-i că nu pot să slujească lui Dumnezeu și în același timp să aibă mintea ocupată de o prea mare grijă pentru lucrurile acestei vieți; dar nu-i lăsa să nutrească gândul că nu trebuie să muncească și astfel să petreacă timpul în lenevie. Cuvântul lui Dumnezeu este clar în privința aceasta. Isus, Maiestatea cerului, a lăsat un exemplu pentru tineri. El a lucrat în atelierul de dulgherie din Nazaret, pentru pâinea cea de toate zilele. A fost supus părinților Săi și nu a căutat să folosească doar pentru Sine timpul Său sau să urmeze propria Sa voință. Printr-o viață de ușurătate și îngăduință ca om sau creștin, un tânăr nu va putea niciodată să ajungă în mod real la desăvârșire. Dumnezeu nu ne făgăduiește lejeritate sau bogăție în slujba Sa; dar El ne asigură că toate binecuvântările necesare ne vor fi date, vor fi ale noastre, „cu persecuție”, iar în lumea ce stă să vină, „viața veșnică”. Domnul Hristos nu va accepta nimic altceva decât o consacrare deplină în slujba Sa. Aceasta este lecția pe care fiecare dintre noi trebuie s-o învățăm.

[43] Aceia care studiază Biblia, care se sfătuiesc cu Dumnezeu și se sprijină pe Domnul Hristos vor fi făcuți în stare să acționeze cu înțelepciune în toate timpurile și în toate situațiile. Principiile bune vor fi ilustrate în viața lor zilnică. Lăsați numai ca adevărul pentru timpul acesta să fie primit în mod cordial și să devină temelia caracterului, și aceasta va produce trăinicia scopului urmărit, pe care ademenirile plăcerii, nestatornicia obiceiurilor, disprețul iubirii de lume și strigătul îngăduinței de sine sunt neputincioase să le influențeze. Conștiința trebuie să fie iluminată mai întâi, iar voința trebuie să fie adusă în supunere. Iubirea adevărului și a neprihănirii trebuie să domnească în suflet și va apărea astfel un caracter pe care cerul îl poate aproba.

Noi avem ilustrații deosebite ale puterii susținătoare a principiului ferm, religios. Nici chiar teama de moarte nu l-a putut face pe însetatul David să bea din apa de la Betleem, pentru obținerea căreia oameni și vite și-au riscat viața. Groapa cu lei nu l-a putut reține pe Daniel de la rugăciunea lui zilnică și nici teama de cuptorul aprins nu i-a făcut pe Șadrac și pe tovarășii săi să cadă în genunchi înaintea idolului pe care l-a înălțat Nebucadnețar. Tinerii care au principii

ferme vor evita plăcerea, vor sfida mai degrabă durerea și vor fi plini de curaj chiar și în groapa cu lei și în văpaia cuptorului aprins decât să fie găsiți necredincioși lui Dumnezeu. Să reținem caracterul lui Iosif. Virtutea a fost foarte sever încercată, dar triumful ei a fost deplin. Nobilul tânăr a trecut proba în toate încercările la care a fost supus. Același principiu înălțător, care nu se îndoaie, este prezent în fiecare încercare. Domnul a fost cu el și Cuvântul Său a fost lege pentru el.

Un astfel de principiu ferm și nepătat strălucește puternic în contrast cu slăbiciunea și ineficiența tinerilor din această generație. Doar cu puține excepții, ei sunt șovăitori cu fiecare schimbare a împrejurărilor și lucrurilor din jur, un lucru astăzi și altul mâine. Lăsați numai ca atracția plăcerii sau egoismul satisfacerii să fie prezente, și conștiința va fi sacrificată pentru a obține îngăduința dorită. Poți avea oare încredere într-o astfel de persoană? Niciodată. În absența ispitei, el se poate comporta în mod așa de drept, încât [44]
îndoielile și suspiciunea ta să pară nedrepte; dar să se ivească ocazia, și el îți va trăda încrederea. Inima lui nu este sănătoasă. Tocmai atunci când fermitatea și principiul sunt cel mai mult cerute, îl vei găsi cedând; și dacă nu devine un Arnold sau un Iuda, este pentru că îi lipsește ocazia potrivită.

Părinți, prima voastră preocupare ar trebui să fie aceea de a asculta chemarea datoriei și a intra cu inima și sufletul în lucrarea pe care v-a dat-o Dumnezeu s-o faceți. Dacă dați greș în toate celelalte, fiți serioși și eficienți aici. Dacă copiii voștri ies din cămin instruiți, curați și virtuoși, dacă ocupă cel mai de pe urmă și cel mai modest loc în marele plan al lui Dumnezeu pentru binele acestei lumi, atunci viața voastră nu va fi niciodată un eșec și niciodată nu va fi privită cu părere de rău și remușcări.

Ideea că trebuie să ne supunem căilor perverse ale copiilor este o greșeală. Elisei, chiar la începutul lucrării sale, a fost batjocorit și luat în derâdere de tinerii din Betel. El a fost un om de o mare bunătate, dar Duhul lui Dumnezeu l-a obligat să pronunțe un blestem asupra acestor batjocoritori. Ei auziseră de luarea la cer a lui Ilie și au făcut din acest eveniment solemn un subiect de batjocură. Elisei a arătat că nu trebuia să fie luat în bătaie de joc de bătrân sau de tânăr în dreptul chemării sale sfinte. Când ei i-au spus că ar face mai bine dacă ar urca așa cum a făcut Ilie, el i-a blestemat în

Numele Domnului. Teribila judecată care a venit asupra lor a fost de la Dumnezeu. După aceasta, Elisei n-a mai avut nici un necaz în misiunea lui. Timp de cincizeci de ani, el a intrat și a ieșit pe poarta cetății Betel și a umblat încoace și încolo, de la o cetate la alta, trecând prin mulțimi de tineri dintre cei mai obraznici, leneși și desfrânați, dar nimeni nu și-a mai bătut joc de el sau să râdă de poziția lui de profet al Celui Prea Înalt. Această unică ocazie de groaznică severitate de la începutul carierei sale a fost suficientă pentru a impune respect pentru întreaga lui viață. Dacă ar fi îngăduit ca această batjocură să treacă neobservată, el ar fi fost ridiculizat,
[45] insultat și chiar omorât de gloată, iar misiunea lui de a instrui și salva națiunea din marea ei primejdie ar fi fost înfrântă.

Chiar și bunătatea trebuie să aibă limitele ei. Dacă autoritatea nu este susținută printr-o severitate fermă, va fi întâmpinată de mulți cu batjocură și împotrivire. Așa-numita bunătate și indulgența folosită față de tineri de către părinți și educatori este cel mai mare rău ce poate veni asupra lor. Fermitatea, hotărârea și cerințele pozitive sunt esențiale în fiecare familie. Părinți, reluați-vă răspunderile neglijate și educați-vă copiii conform planului lui Dumnezeu, aducându-I „închinare Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”.

O mărturie importantă

Healdsburg, California,
28 martie 1882.

Scumpe frate _____,

Am primit scrisoarea ta la timpul cuvenit. Mă bucur să aud vești de la tine, dar m-am întristat citindu-i conținutul. Am primit o scrisoare asemănătoare de la sora _____ și de la fratele _____, dar n-am primit nici o veste de la fratele _____ sau de la cei care îl susțin. Din scrisoarea ta, am luat cunoștință de drumul pe care l-ai urmat în acțiunile împotriva fratelui _____.

Nu sunt surprinsă că o astfel de stare de lucruri există în Battle Creek, dar mă doare să aflu că tu, mult stimatul meu frate, ești implicat în această problemă de partea cea rea, alături de aceia pe care eu îi știu că nu sunt conduși de Dumnezeu. Unele dintre aceste persoane sunt oneste, dar sunt înșelate. Ei au fost inspirați din altă sursă decât aceea a Duhului lui Dumnezeu.

Am fost foarte atentă ca nu cumva să-mi exprim părerile mele unor persoane, cu privire la acele probleme importante, căci un avantaj nedrept este adesea folosit cu referire la ceea ce eu am zis chiar și în modul cel mai confidențial. Unele persoane, cu de la sine [46]
putere, au pornit la lucru pentru a scoate declarații de la mine, cu privire la diferite puncte, apoi le-au schimbat și le-au prezentat greșit și au făcut ca vorbele mele să exprime idei și opinii cu totul diferite de ceea ce am spus eu. Dar cu acestea ei se vor întâlni la bara de judecată a lui Dumnezeu.

Cu privire la întâmplările, la necazurile tale prezente, sunt hotărâtă să tac. Cred că este mai bine să las lucrurile să se dezvolte, pentru ca cei care au fost așa de nerăbdători să-l cenzureze pe soțul meu să vadă că spiritul murmurării a existat în inimile lor și că este încă activ, deși, acum, omul de care s-au plâns doarme în tăcere în mormânt.

Știu că o criză trebuie să vină. Dumnezeu a dat acestui popor mărturii clare și precise pentru a preveni această stare de lucruri.

Dacă ar fi ascultat vocea Duhului Sfânt avertizând, sfătuind și apelând la ei, acum s-ar fi bucurat de unitate și pace. Dar aceste mărturii n-au fost ascultate de către cei ce mărturiseau a crede în ele, iar ca rezultat, a avut loc o mare depărtare de Dumnezeu și retragerea binecuvântărilor Sale.

Pentru a realiza mântuirea oamenilor, Dumnezeu a folosit diferite instrumente omenești. El le-a vorbit prin Cuvântul Său, prin slujitorii Săi și prin Duhul Său Cel Sfânt și le-a trimis solii de avertizare, mustrări și învățături. Aceste mijloace sunt destinate să lumineze înțelegerea poporului, să le descopere datoria și păcatele, cum și binecuvântarea pe care ei pot s-o primească; sunt destinate să trezească în ei un simțământ al nevoii spirituale, ca să poată merge la Domnul Hristos și să găsească în El harul de care au nevoie. Dar mulți aleg să urmeze propria lor cale, în loc să o aleagă pe a lui Dumnezeu. Ei nu sunt împăcați cu Dumnezeu și nici nu pot fi, până când eul nu este crucificat și Hristos nu trăiește în inima lor prin credință.

Fiecare persoană în parte, prin propria sa hotărâre, fie că Îl îndepărtează pe Hristos, refuzând să primească Duhul Său și să urmeze exemplul Său, fie că intră într-o unire personală cu Domnul Hristos printr-o renunțare de sine, credință și ascultare. Noi trebuie, fiecare pentru el, să alegem pe Hristos, pentru că El ne-a ales mai întâi pe
[47] noi. Această unire cu Hristos trebuie să fie realizată de aceia care din fire sunt în vrăjmășie cu El. Aceasta este o legătură de totală dependență, în care poate să intre o inimă îngâmfată. Aceasta este o lucrare apropiată, intimă, despre care mulți dintre cei care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos nu știu nimic. Ei Îl primesc pe Domnul Hristos cu numele, dar nu ca singurul conducător al inimilor lor.

Unii simt nevoia ispășirii și, o dată cu recunoașterea acestei nevoi și cu dorința unei schimbări a inimii, începe o luptă. A renunța la voința lor, poate la obiectele afecțiunii lor alese sau urmărite, cere un efort, în fața căruia mulți ezită, se poticnesc și renunță. Și totuși, această luptă trebuie dusă de fiecare inimă care este pe deplin convertită. Noi trebuie să ne luptăm împotriva ispitelor dinăuntru și din afara noastră. Noi trebuie să câștigăm biruința asupra eului, să crucificăm afecțiunile și plăcerile și numai după aceea începe unirea sufletului cu Hristos. După cum ramura uscată și în aparență lipsită

de viață este altoită în pomul cel viu, tot așa trebuie să devenim și noi mlădițe vii ale Adevăratului Butuc de Vie. Și roadele care au fost aduse de Domnul Hristos vor fi aduse de toți urmașii Săi. După ce această unire este creată, ea poate să fie păstrată numai printr-un efort continuu și scrupulos. Domnul Hristos Își exercită puterea de a păstra și păzi această legătură sfântă, iar păcătosul dependent și neajutorat trebuie să-și facă partea cu o neobosită energie sau, de nu, Satana, prin puterea lui crudă și vicleană, îl va despărți de Hristos.

Fiecare creștin trebuie să stea totdeauna în gardă, veghind asupra fiecărei căi de acces la suflet, pe unde Satana ar putea avea acces. El trebuie să se roage pentru ajutor divin și în același timp să reziste cu hotărâre fiecărei înclinații spre păcat. Cu curaj și credință, printr-o muncă perseverentă, el poate câștiga biruința. Hristos trebuie să rămână în el și el în Hristos.

O unire a credincioșilor cu Domnul Hristos va conduce, ca un rezultat natural, la unirea unuia cu altul, legătură a unirii care este cea mai rezistentă de pe pământ. Noi suntem una în Hristos, așa cum Domnul Hristos este una cu Tatăl. Creștinii sunt mlădițele și numai mlădițe în butucul cel viu al viței. O ramură sau o mlădiță nu împrumută seva hrănitoare de la o altă ramură sau mlădiță. Viața noastră trebuie să vină de la butucul viei. Numai printr-o unire [48] personală cu Hristos, printr-o comuniune zilnică și ceas de ceas cu El, vom putea aduce roadele Duhului Sfânt.

În comunitatea din Battle Creek, a pătruns un spirit care nu are nici o legătură cu Hristos. Nu este nici un zel pentru adevăr, nici o iubire pentru voia lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Cuvântul Său. Este un spirit al îndreptățirii de sine. Acesta te duce la înălțarea eului mai presus de Isus și la a privi propriile tale păreri și idei ca fiind mai importante decât unirea cu Hristos și unirea unuia cu celălalt. Vă spun cu părere de rău, dar vă lipsește iubirea frățească. Sunteți o comunitate apostaziată. A cunoaște adevărul, a pretinde că ești unit cu Hristos și totuși să nu aduci roade, să nu trăiești într-o continuă exercitare a credinței, aceasta face ca inima să se întărească în neascultare și încredere în sine. Creșterea noastră în har, bucuria noastră, toate depind de unirea noastră cu Hristos și de gradul de credință pe care o exercităm în El. Aici este izvorul puterii noastre în lume.

Mulți dintre voi căutați cinstea, unul de la altul. Dar ce este onoarea sau aprobarea omului pentru acela care se consideră un fiu al lui Dumnezeu, un împreună moștenitor cu Domnul Hristos? Ce valoare au plăcerile acestei lumi pentru acela care se împărtășește zilnic de iubirea lui Hristos, care întrece orice cunoștință? Ce sunt disprețul și opoziția omului pentru acela pe care Dumnezeu îl primește prin Isus Hristos? Egoismul nu mai poate locui în inima care exercită credință în Hristos, așa după cum lumina și întunericul nu pot locui împreună. Răceala spirituală, lenevia, mândria și lașitatea dau înapoi din fața credinței. Pot aceia care sunt tot așa de strâns uniți cu Hristos ca mlădițele cu butucul de vie să vorbească cu toți, dar cu Hristos nu?

Ești în Hristos? Nu, dacă nu recunoști că ești un păcătos greșit, fără speranță și condamnat. Dacă este ceva bun în tine, atunci totul se datorează bunătății unui Mântuitor milostiv. Nașterea ta, evlavia
[49] ta, dispoziția ta de a face bine altora și orice altceva ce-ți aparține sau este legat de tine nu pot constitui o legătură de unire între sufletul tău și Hristos. Legătura ta cu biserica, modul în care te privesc frații, nu va fi de nici un folos, dacă nu crezi în Domnul Hristos. Nu este suficient să crezi despre El; trebuie să crezi în El. Tu trebuie să te sprijini în totul pe harul Său mântuitor.

Mulți dintre voi, cei de la Battle Creek, trăiesc fără să se roage, fără să se gândească la Domnul Hristos și fără să-L înalțe înaintea celor din jurul lor. Tu nu ai cuvinte pentru a înălța pe Hristos; tu nu faci nimic care să-L onoreze. Mulți dintre voi sunt tot atât de străini pentru Hristos ca și când n-ar fi auzit niciodată de Numele Lui. Tu nu ai pace cu Hristos pentru că nu ai un adevărat motiv de pace. Tu nu ai nici o legătură, nici o comuniune cu Dumnezeu, pentru că nu ești unit cu Hristos. Mântuitorul nostru spune: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Tu nu ești folositor pentru cauza lui Dumnezeu. Dacă nu rămâneți în Mine, spune Isus, nu puteți face nimic, nimic înaintea lui Dumnezeu, nimic din ceea ce Domnul Hristos ar putea să accepte din mâinile tale. Fără Isus nu puteți avea nimic, decât o speranță înșelătoare, căci El personal declară: „Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard.”

Înaintarea în experiența creștină este caracterizată de creșterea umilinței, ca rezultat al creșterii cunoașterii. Oricine este unit cu

Domnul Hristos se va depărta de orice nelegiuire. Vă spun în temere de Dumnezeu, mi-a fost arătat că mulți dintre voi vor pierde viața veșnică pentru că vă bazați speranțele pentru ceruri pe o temelie falsă. Domnul te lasă singur „ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii". Tu ai neglijat Scripturile. Tu ai disprețuit și ai respins mărturia pentru că mustra păcatele ce-ți erau scumpe și tulbura mulțumirea de sine. Când Domnul Hristos este binevenit în inimă, atunci asemănarea cu El va fi descoperită în viață. Umilința va domni acolo unde mândria predomina cândva. Supunerea și blândețea, răbdarea vor cizela trăsăturile colțuroase ale [50] unei dispoziții firești, perverse. Iubirea față de Isus se va manifesta în iubirea față de poporul Său. Ea nu este schimbătoare, nici oscilantă, ci calmă, profundă și puternică. Iubirea creștinului va fi lipsită de orice pretenție, liberă de orice prefăcătorie, artificialitate și falsitate. Ea este caldă, reală și sublimă. Domnul vorbește în fiecare cuvânt. El este văzut în fiecare faptă. Viața este strălucitoare ca lumina unui mântuitor lăuntric. În convorbirea cu Dumnezeu și în contemplarea fericită a lucrurilor cerești, sufletul se pregătește pentru ceruri și lucrează la strângerea altor suflete în staulul Domnului Hristos. Mântuitorul nostru este în stare și este dispus să facă pentru noi mai mult decât putem cere și gândi.

Biserica din Battle Creek are nevoie de un spirit nepretențios și plin de umilință de sine. Mi-a fost arătat că mulți nutresc o dorință nesfântă după supremație. Multora le place să fie lăudați și urmăresc cu gelozie orice desconsiderare și neglijență. Există un spirit împietrit și nerăbdător. Există invidie, luptă și întrecere.

Nimic nu este mai important pentru comuniunea cu Dumnezeu ca cea mai profundă umilință. „Eu locuiesc", spune Cel Preaînalt și Sfânt, „cu cel smerit și umilit cu duhul". În timp ce te străduiești cu atâta zel să fii primul, adu-ți aminte că vei fi ultimul înaintea lui Dumnezeu, dacă nu reușești să ai un duh zdrobit și smerit. Mândria inimii îi va face pe mulți să dea greș acolo unde ar fi putut avea succes. „Înaintea onoarei vine umilința" și cel răbdător în spirit este mai bun decât cel cu un spirit mândru. „Când vorbea Efraim, răspândea groaza în Israel. Dar cum a păcătuit cu Baal, a murit." „Mulți chemați, dar puțini aleși." Mulți aud invitația harului, sunt puși la probă și încercați; dar puțini sunt sigilați cu sigiliul viului

Dumnezeu. Puțini sunt aceia care se vor umili ca un copilaș, pentru ca să intre în Împărăția cerurilor.

Puțini primesc harul lui Dumnezeu cu lepădare de sine, cu un
[51] profund și permanent sentiment de nevrednicie. Ei nu pot suporta manifestarea puterii lui Dumnezeu, căci aceasta ar încuraja în ei prețuirea de sine, mândria și invidia. Din cauza aceasta, Domnul poate face așa de puțin pentru noi acum. Dumnezeu dorește ca voi, personal, să căutați desăvârșirea iubirii și a umilinței în propriile voastre inimi. Principala voastră grijă să fie aceea de a cultiva acele trăsături deosebite de caracter care să vă facă potriviți pentru societatea cea curată și sfântă.

Voi toți aveți nevoie de puterea transformatoare a lui Dumnezeu. Trebuie să-L căutați pentru voi înșivă. De dragul mântuirii voastre, nu neglijați deloc această lucrare. Toate necazurile voastre cresc până acolo că duc la despărțirea de Dumnezeu. Lipsa de unire și certurile voastre sunt roadele unui caracter necreștin.

Am considerat că este bine să tac și să te las să mergi până când ai să vezi și ai să te scârbești de drumul păcătos pe care mergi; dar îndepărtarea de Dumnezeu dă loc la împietrirea inimii și orbirea minții și este mai puțină și tot mai puțină înțelegere a adevăratei stări, până când, în cele din urmă, harul lui Dumnezeu este retras, ca și de la națiunea iudaică.

Doresc ca poziția mea să fie în mod clar înțeleasă. Nu am nici o simpatie pentru atitudinea care a fost luată față de fratele __-___. Vrăjmașul a încurajat sentimente de ură în inimile multora. Greșelile făcute de el au fost transmise de la o persoană la alta, au crescut mereu, în timp ce limbi pregătite să bârfească au adăugat gaz pe foc. Părinți care n-au simțit niciodată grija pe care ar fi trebuit să o aibă față de sufletele copiilor lor, care nu le-au impus niciodată restricțiile ce se cuveneau și nu le-au dat educație, sunt acum aceia care manifestă cea mai categorică opoziție când copiii lor sunt disciplinați, mustrați și corectați la școală. Unii dintre acești copii sunt o rușine pentru biserică și o rușine pentru numele de adventiști.

Părinții resping ei înșiși mustrarea și resping mustrarea dată copiilor lor și n-au fost destul de atenți ca să nu manifeste acest lucru de față cu ei. Păcatul părinților a început cu greșita administrare a
[52] problemelor familiei lor. Sufletele unora dintre acești copii se vor

pierde pentru că ei n-au primit învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu și n-au devenit creștini în căminul lor. În loc de a simpatiza cu copiii lor într-un mod nedemn, părinții ar fi trebuit să-i mustre și să susțină astfel pe profesorul credincios. Acești părinți nu au fost ei înșiși uniți cu Hristos, și acesta este motivul teribilei lor neglijări a datoriei. Ei vor culege ceea ce au semănat și sunt siguri de acest seceriș.

În școală, fratele _____ nu a fost împovărat numai datorită comportamentului rău al copiilor, dar și datorită modului incorect în care părinții și-au îndeplinit obligațiile, care au produs și au hrănit ură față de restricții. Lucrul peste măsură, o grijă continuă, fără să aibă ajutor de acasă, ci mai degrabă o continuă iritare, l-au făcut adesea să-și piardă controlul de sine și să acționeze în mod necuvenit. Unii au profitat de lucrul acesta și greșeli minore au fost făcute să apară ca niște păcate deosebit de grave.

Cei care mărturisesc a fi păzitori ai Sabatului și care încearcă să formeze o unire între Hristos și Belial, care se țin cu o mână de adevăr și cu cealaltă de lume, au înconjurat pe copiii lor și au adus asupra comunității un nor și o atmosferă cu totul străină religiei și Spiritului lui Hristos. Nu îndrăznesc să ia o poziție deschisă împotriva cerințelor adevărului. Ei nu îndrăznesc să ia o poziție curajoasă și să spună că ei nu cred mărturiile; dar, în timp ce teoretic le acceptă pe ambele, ei n-ascultă nici de una, nici de alta. Prin atitudinea lor, ei le neagă pe amândouă. Ei doresc ca Domnul să-și împlinească făgăduințele față de ei, dar refuză să îndeplinească condițiile pe care se bazează aceste făgăduințe. Ei nu vor să renunțe la orice rivalitate pentru Hristos. Sub influența predicării cuvântului, există o înăbușire parțială a celor lumești, dar nici o schimbare radicală a afecțiunilor. Dorințele lumești, pofta firii și a ochilor și lăudăroșenia vieții câștigă până la urmă biruința. Cei ce compun această clasă mărturisesc cu toții că sunt creștini. Numele lor sunt scrise în registrele comunității. Pentru un timp, ei trăiesc o presupusă viață religioasă și apoi își supun inimile, prea adesea, în final, influenței predominante a lumii.

Oricare ar fi greșelile fratelui _____, atitudinea ta este nejusti- [53]
ficată și necreștină. Ați mers înapoi ani de zile în istoria vieții lui și ați căutat tot ce era nefavorabil, fiecare umbră a răului, și l-ați făcut vinovat pentru un cuvânt. Ați adus toate puterile pe care le-ați putut aduna ca să vă susțină în atitudinea voastră de acuzatori. Nu uitați, Dumnezeu Se va purta în același fel cu fiecare dintre voi. „Cu

ce judecată veți judeca, cu aceea veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, cu aceea vi se va măsura." Aceia care au luat parte la această degradantă acțiune se vor mai întâlni cu lucrarea lor. Ce influență crezi că va avea comportamentul tău asupra studenților, care au fost totdeauna refractari când era vorba de restricții? Cum ar afecta aceste lucruri caracterul lor și istoria vieții lor?

Ce spun mărturiile despre aceste lucruri? Chiar și o singură trăsătură rea de caracter sau o singură dorință păcătoasă nutrită va face în cele din urmă fără efect toată puterea Evangheliei. Predominarea unei dorințe păcătoase arată înșelarea sufletului. Fiecare satisfacere a acestei dorințe întărește aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Truda, osteneala datoriei și plăcerile păcatului sunt funiile cu care Satana îi leagă pe oameni în cursele lui. Aceia care preferă mai degrabă să moară decât să facă un rău sunt singurii care vor fi găsiți credincioși.

Un copil poate să primească o educație religioasă sănătoasă, dar, dacă părinții, profesorii sau cei ce veghează asupra lui îngăduie caracterului său să fie influențat de către un obicei rău, acel obicei, dacă nu este biruit, va deveni o putere predominantă, iar copilul va fi pierdut.

Mărturia dată de Duhul lui Dumnezeu este aceasta: Nu sta la discuție cu vrăjmașul. Distruge mărăcinii sau, de nu, mărăcinii te vor distruge pe tine. Desțelenește ogorul inimii. Lasă ca lucrarea să meargă profund și serios. Lasă ca lama plugului adevărului să smulgă buruienile și mărăcinii.

Domnul Hristos le-a spus fariseilor mânioși și acuzatori: „Cine
[54] este fără păcat să arunce primul cu piatra". Unde sunt cei fără păcat, care erau gata să-l acuze și să-l condamne pe fratele _____? Dacă viața și caracterele lor ar fi cercetate tot așa de atent și public cum le-au cercetat ei pe ale fratelui _____, unii dintre ei ar ieși mai rău decât au încercat ei să-l prezinte pe el.

Dar nu îndrăznesc să rămân mult timp fără să vorbesc. Îți vorbesc ție și comunității din Battle Creek. Ai făcut o mare greșeală. Ai tratat nedrept pe acela căruia tu și copiii tăi îi datorați recunoștința, de care însă voi nu vă dați seama. Ești răspunzător pentru influența pe care ai exercitat-o asupra colegiului. Pacea s-a restabilit pentru că studenții își au drumul lor. Cu ocazia unei alte crize, ei vor fi tot atât de hotărâți și de perseverenți cum au fost cu această ocazie; și

dacă ei vor găsi un avocat tot așa de capabil cum l-au găsit pe fratele _____, își vor împlini din nou scopul. Dumnezeu le-a vorbit atât profesorilor și studenților, cât și membrilor bisericii, dar n-ai luat în seamă cuvintele Lui. Te-ai gândit că este cel mai bine să-ți urmezi drumul, indiferent de consecințe.

Ca popor, Dumnezeu ne-a dat avertizări, mustrări și sfaturi din stânga și din dreapta, pentru a ne îndepărta de obiceiurile omenești și de rânduielile omenești. El ne cere să fim deosebiți în credință și în caracter și să avem un standard mult mai înalt decât cel lumesc. Fratele _____ a venit printre voi fără să cunoască modul în care Se poartă Dumnezeu cu noi. Fiind de curând venit la credință, el trebuia să învețe aproape totul. Și totuși, fără nici o ezitare, ai fost de acord cu judecata lui. Ai aprobat în el un spirit și un fel de a acționa care nu au nimic din Hristos.

Tu ai încurajat în studenți un spirit de critică, pe care Duhul lui Dumnezeu a căutat să-l înfrângă. I-ai dus până acolo încât să trădeze încrederea. Nu sunt puțini acei tineri dintre noi care sunt îndatorați pentru cele mai valoroase trăsături de caracter cunoștințelor și principiilor primite de la fratele _____. Datorită instruirii lui, mulți [55] sunt de folos nu numai în școala de Sabat, ci și în diferite alte ramuri ale lucrării noastre. Cu toate acestea, influența ta a încurajat nerecunoștința și i-a făcut pe studenți să nesocotească lucrurile pe care ei ar fi trebuit să le dorească.

Poate că cei care n-au trecut prin unele încercări deosebite se felicită, considerându-se mai buni decât aceia care au fost încercați. Dar puneți-i în cuptorul încercărilor și poate că nu vor rezista nici măcar cât aceia pe care i-au criticat și i-au judecat greșit. Cât de puțin putem cunoaște din suferința inimii celuilalt! Cât de puțini sunt aceia care înțeleg situațiile celuilalt! De aici vine și greutatea de a da un sfat înțelept. Ce ni se pare nouă că este un sfat potrivit ar putea, în realitate, să fie exact invers.

Fratele _____ a fost un căutător zelos de cunoștințe. El a căutat să le imprime studenților realitatea faptului că ei sunt răspunzători pentru timpul lor, pentru talentele lor, pentru ocaziile pe care le au. Este imposibil pentru un om să aibă o atât de mare grijă, să poarte răspunderi așa de grele, fără să fie grăbit, obosit și nervos. Aceia care refuză să primească poveri care să le solicite tăria până la maximum

nu știu nimic de presiunea ce se exercită asupra acelora care trebuie să poarte aceste poveri.

Sunt unii în colegiu care privesc numai la ceea ce a creat nefericire și neplăcere în relațiile lor cu fratele _____. Aceste persoane n-au spiritul acela nobil, asemenea Domnului Hristos, care nu se gândește la rău. Ei s-au folosit la maximum de orice cuvânt sau acțiune nechibzuită și și-au reamintit într-un timp când invidia, prejudecata și gelozia erau active în inimile necreștine.

Un scriitor a spus că „memoria invidiosului nu este altceva decât un rând de cârlige pentru a atârna în ele animozitățile". Sunt mulți în lume care consideră că este o dovadă de superioritate să știi socoteala lucrurilor și a persoanelor pe care „nu le poți suporta", mai degrabă decât a lucrurilor și persoanelor de care ești atras. Dar nu așa spune marele apostol. El îi sfătuiește pe frații săi: „Încolo, frații mei, tot ce
[56] este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească."

Invidia nu este numai o pervertire a firii, ci și o nemulțumire care tulbură toate facultățile. Ea a început cu Satana. El a dorit să fie primul în ceruri și, pentru că n-a putut să aibă toată puterea și slava pe care le dorea, s-a răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu. El i-a invidiat pe primii noștri părinți și i-a ispitit să păcătuiască, în felul acesta ruinându-i atât pe ei, cât și tot neamul omenesc.

Omul invidios închide ochii în fața calităților bune și a faptelor bune ale altora. El este totdeauna gata să vorbească de rău și să prezinte greșit ceea ce, de fapt, este excelent. Adesea, oamenii mărturisesc și iartă greșelile altora, dar este puțină speranță de la omul invidios. Aceasta pentru că a invidia o persoană înseamnă să admiți că el îți este superior, iar mândria nu admite nici o concesie. Dacă se face o încercare de a convinge pe cel invidios de păcatul său, el devine și mai pornit împotriva obiectului patimii sale și, prea adesea, este incurabil.

Omul invidios împrăștie otravă oriunde merge, înstrăinând pe prieteni și stârnind ură și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a omului. El caută să fie considerat ca fiind cel mai bun și cel mai mare, nefăcând eforturi eroice cu lepădare de sine de a atinge ținta desăvârșirii, ci stând pe loc și micșorând meritele altora.

Invidia a fost nutrită în inimile unora din comunitate, ca și de la Colegiu. Dumnezeu este nemulțumit de poziția ta. Te somez, pentru Dumnezeu, nu trata pe altul așa cum l-ai tratat pe fratele _____. O natură nobilă nu se înalță cauzând altora dureri sau găsind plăcere în a descoperi deficiențele lor. Un ucenic al Domnului Hristos se va depărta cu scârbă de acest prânz al scandalului. Unii care au fost activi cu ocazia aceasta repetă atitudinea luată față de unul din slujitorii Domnului ce era suferind, unul care și-a sacrificat sănătatea [57] și puterea în slujba lor. Domnul a reabilitat cauza celui asuprit și și-a întors lumina feței Sale asupra slujitorului Său suferind. Am văzut apoi că Dumnezeu va dovedi că aceste persoane sunt vinovate, așa cum a făcut acum, pentru a scoate la iveală ceea ce era în inimile lor.

Când David a păcătuit, Dumnezeu i-a oferit posibilitatea să aleagă, să primească pedeapsa de la Dumnezeu sau din mâna oamenilor. Împăratul pocăit a ales să cadă în mâna lui Dumnezeu. Compătimirea milostivă a celui rău este crudă. Omul greșit, păcătos, poate să se păstreze pe drumul cel drept numai prin puterea lui Dumnezeu și, cu toate acestea, este totuși cu inima împietrită, neiertător față de fratele său greșit. Frații mei din Battle Creek, ce raport veți prezenta la bara de judecată a lui Dumnezeu? O mare lumină v-a fost dată, prin mustrări, avertizări și apeluri. Cum ați respins în mod disprețuitor razele trimise de cer?

Limba ce se complace în răutate, limba care flecărește, care spune: „Spune-mi și-am să-ți spun și eu”, este numită de apostolul Iacov „focul gheenei”. Ea aruncă cărbuni aprinși în toate părțile. Ce-i pasă bârfitorului că îl defăimează pe cel nevinovat? El nu-și va opri lucrarea cea rea, deși nimicește speranța și curajul în aceia care deja se prăbușesc sub povara lor. El n-are altă grijă decât satisfacerea înclinațiilor lui iubitoare de scandal. Chiar și cei care mărturisesc că sunt creștini își închid ochii față de tot ceea ce este curat, sincer, nobil și iubitor și strâng tot ce este îndoielnic și neplăcut și apoi le trâmbițează în lume.

Voi ați deschis larg ușile ca Satana să intre. I-ați dat un loc de cinste în cercetările voastre sau în întâlnirile inchizitoriale. Dar n-ați dat pe față nici un respect față de un caracter deosebit, realizat de-a lungul anilor de credincioșie. Gelozia și o vorbire răzbunătoare au colorat astfel acțiunile și motivele pentru ca să se potrivească cu ideile voastre. Ei au făcut ca negrul să arate alb și ceea ce era alb,

negru. Când au fost mustrați pentru declarațiile lor, unii au spus:
[58] „Este adevărat.” Să admitem că cele afirmate sunt adevărate. Justifică aceasta atitudinea voastră? Nu, categoric nu! Dacă Dumnezeu ar lua toate acuzațiile care într-adevăr ar putea fi aduse împotriva ta și le-ar împleti într-un bici, ca să te pedepsească, rănile tale ar fi mai multe și mai profunde decât acelea pe care le-ai făcut tu fratelui _____. Chiar faptele pot fi astfel prezentate, încât să transmită o impresie falsă. Nu ai dreptul să strângi fiecare lucru ce se spune împotriva lui și să-l folosești apoi spre a-i ruina reputația și a-i distruge capacitatea lui de a fi folositor. Dacă Domnul ar manifesta față de tine același spirit pe care l-ai manifestat tu față de fratele tău, ai fi nimicit fără milă. N-ai nici o mustrare de conștiință? Mi-e teamă că nu. A sosit timpul ca această vrajă satanică să-și piardă puterea. Dacă fratele _____ ar fi așa cum l-ai prezentat tu că este — dar eu știu că nu este așa, nici atunci atitudinea ta n-ar fi justificată.

Când ascultăm un reproș la adresa fratelui nostru, ne încărcăm cu acel reproș. La întrebarea: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?”, psalmistul răspunde: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său.”

Ce lume de bârfeli ar fi evitată dacă fiecare om și-ar aduce aminte că aceia care îi spun greșelile altora vor face publice tot atât de neîngrădit greșelile lui cu o ocazie favorabilă. Trebuie să ne străduim să gândim bine despre toți oamenii, în mod deosebit despre frații noștri, până când vom fi determinați să gândim altfel. Nu trebuie să ne grăbim în a primi și crede vești rele. Adesea, ele sunt rezultatul invidiei sau al unei înțelegeri greșite sau poate că au pornit dintr-o exagerare sau dintr-o prezentare parțială a faptelor. Gelozia și suspiciunea, o dată ce-i permitem să ia loc, vor semăna pretutindeni, asemenea pufului de scaieți. Dacă cunoști un frate care se află pe drumul rătăcirii, atunci este timpul să-ți arăți adevăratul tău interes față de el. Mergi la el cu blândețe, roagă-te cu el și pentru el, aducându-ți aminte prețul nespus de mare pe care Domnul Hristos l-a
[59] plătit pentru răscumpărarea lui. În felul acesta, poți mântui un suflet de la moarte și vei acoperi o sumedenie de păcate.

O privire, un cuvânt, chiar și numai o intonație a vocii pot fi vitale pentru minciună, înfigându-se asemenea unei săgeți cu țepi în

inima cuiva, făcându-i o rană de nevindecat. În acest fel, o îndoială sau un reproș poate fi aruncat asupra unuia prin care Dumnezeu a realizat o lucrare bună și, astfel, influența lui este distrusă, iar capacitatea lui de a fi de folos, nimicită. Printre unele specii de animale, dacă unul dintre ele este rănit și cade, este imediat rupt în bucăți și mâncat de celelalte animale. Același spirit crud este nutrit de bărbați și femei care poartă numele de creștini. Ei dau pe față un zel fariseic de a arunca cu pietre în alții care sunt mai puțin vinovați decât ei. Sunt unii care arată spre greșelile și căderile altora pentru a distrage atenția de la propriile lor greșeli sau pentru a obține credit și a arăta un mare zel pentru Dumnezeu și pentru biserică.

Acum câteva săptămâni, am avut un vis, când am fost dusă în una din adunările voastre pentru cercetare. Am auzit mărturii aduse de studenți împotriva fratelui _____. Aceiași studenți au primit multe avantaje de pe urma modului său credincios și desăvârșit de a-i instrui. Cândva, ei considerau că nu-i aduc atâtea laude câte i se cuveneau. Atunci, era un lucru obișnuit să-l prețuiești. Dar acum, curentul s-a inversat. Aceste persoane și-au dat pe față adevăratul lor caracter. Am văzut un înger cu o carte voluminoasă deschisă, în care a scris fiecare mărturie dată. În dreptul fiecărei mărturii, erau arătate păcatele, defectele și greșelile celui ce depunea mărturia. Apoi, era un raport al marilor beneficii pe care aceste persoane le-au primit ca urmare a activității fratelui _____.

Noi, ca popor, culegem roadele muncii neprecupețite a fratelui _____. N-a existat un om printre noi care să fi devotat mai mult timp și mai multă gândire lucrului său decât fratele _____. El a avut simțământul că nimeni nu-l susține și ar fi fost foarte recunoscător pentru orice încurajare.

Unul dintre marile obiective de atins prin înființarea colegiului a fost despărțirea tinerilor noștri de spiritul și influența lumii, de [60]
obiceiurile ei, de poleiala și de idolatria ei. Colegiul trebuia să ridice o barieră împotriva imoralității veacului acestuia, care face ca această lume să fie tot așa de stricată ca și în zilele lui Noe; tinerii sunt vrăjiți de mania curteniei și căsătoriei. Sentimentalismul bolnăvicios predomină. O mare atenție și tact sunt necesare pentru a-i păzi pe tineri de aceste influențe rele. Mulți părinți sunt orbi față de tendințele copiilor lor. Unii părinți mi-au spus, cu o mare satisfacție, că fiii și fiicele lor nu au nevoie de atenția sexului opus, când, de

fapt, acești tineri, în secret, primeau și dădeau asemenea atenții, iar părinții erau așa de absorbiți de cele lumești și de bârfeli, încât nu știau nimic despre această problemă.

Obiectivul principal al colegiului nostru era de a le oferi tinerilor ocazia de a studia în vederea lucrării de slujire și pentru a pregăti persoane tinere, de ambele sexe, pentru a deveni lucrători în diferitele ramuri ale lucrării. Acești studenți au nevoie de o cunoaștere a obișnuitelor ramuri ale educației și, mai presus de toate, a Cuvântului lui Dumnezeu. În această privință, școala noastră a fost deficitară. N-a fost nici un om devotat lui Dumnezeu care să se consacre acestei ramuri a lucrării. Tineri, mișcați de Duhul lui Dumnezeu să se consacre lucrării de slujire, au venit la colegiu cu acest scop și au fost dezamăgiți. N-au fost făcute pregătirile necesare pentru această categorie, iar unii dintre profesori, cunoscând acest lucru, i-au sfătuit pe tineri să studieze altceva și să se pregătească pentru alte ramuri de activitate. Dacă acești tineri n-ar fi fost hotărâți în urmărirea scopului lor, ei ar fi fost determinați să renunțe la ideea de a studia pentru a se pregăti pentru lucrarea de pastorație.

Acesta este rezultatul influenței exercitate de profesori nesfințiți, care lucrează numai pentru salarii, care nu sunt plini de Duhul lui Dumnezeu și nu sunt uniți cu Domnul Hristos. Nimeni n-a fost mai activ în această lucrare ca fratele _____. Biblia trebuie să fie unul din subiectele principale de studiu.

[61] Această carte, care ne spune cum să ne petrecem această viață, ca să putem s-o câștigăm pe cea viitoare, veșnică, este mult mai valoroasă pentru studenți decât orice altceva. Nu avem decât o scurtă perioadă în care să facem cunoștință cu adevărurile ei. Dar acela care a făcut din Cuvântul lui Dumnezeu un subiect de studiu și care a putut, mai mult decât oricare alt profesor, să-i ajute pe tineri să capete o cunoaștere a Scripturilor a fost despărțit de școală. Profesorii și învățătorii n-au înțeles care era scopul colegiului. Noi am investit mijloace, gândire și muncă pentru a face din această școală ceea ce Dumnezeu dorește să fie. Voința și judecata acelora care sunt aproape în totul ignoranți cu privire la modul în care Dumnezeu ne-a condus ca popor n-ar fi trebuit să aibă o influență predominantă asupra acestui colegiu. Domnul mi-a arătat în repetate rânduri că noi n-ar trebui să ne luăm după modelul școlilor populare. Pastorii altor denominațiuni petrec ani de zile în obținerea unei educații.

Tinerii noștri trebuie să o obțină pe a lor într-un timp mai scurt. Acolo unde este astăzi un pastor, ar trebui să fie douăzeci, pe care colegiul nostru să-i fi pregătit, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca să intre în câmpul Evangheliei.

Mulți dintre tinerii noștri pastori, și unii cu o experiență mai matură, neglijează Cuvântul lui Dumnezeu și, de asemenea, disprețuiesc mărturiile Spiritului Sfânt. Ei nu știu ce conțin mărturiile și nici nu vor să știe. Ei nu doresc să descopere și să-și corecteze defectele de caracter. Mulți părinți nu caută ei înșiși învățătură din mărturii și desigur că ei nu pot s-o împărtășească copiilor lor. Ei își arată disprețul pentru lumina pe care Dumnezeu a dat-o, mergând în mod direct contrar învățăturilor Sale. Aceia care se află în inima lucrării au dat exemplu.

Voi ați făcut cunoscut lumii agresivitatea voastră. Credeți că stați, ca popor, într-o lumină mai favorabilă în Battle Creek? Domnul Hristos S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una, cum El era cu Tatăl, pentru ca lumea să știe că Dumnezeu L-a trimis. Ce mărturie ai dat în ultimele luni? Domnul privește la fiecare inimă. El cântărește [62] motivele noastre. El va încerca fiecare suflet. Cine va trece cu bine testul?

Mărturiile desconsiderate

Healdsburg, California,
20 iunie 1882.

Scumpi frați și surori din Battle Creek,

Înțeleg că mărturia [Aici se face referire la articolul precedent.] pe care am trimis-o fratelui _____, cu rugămintea să fie citită în comunitate, a fost oprită să vă fie adusă la cunoștință timp de câteva săptămâni după ce a fost primită de el. Mai înainte de a trimite această mărturie, mintea mea a fost atât de impresionată de Duhul lui Dumnezeu, încât n-am avut odihnă nici zi, nici noapte până nu v-am scris. Aceasta n-a fost o lucrare pe care eu am ales s-o fac. Mai înainte de moartea soțului meu, am hotărât că nu este datoria mea să dau mărturii cuiva, ca mustrare pentru ceva rău sau în apărarea a ceea ce este drept, deoarece cuvintele mele au fost folosite pentru a se comporta aspru cu cei greșiți și a înălța în mod neînțelept pe alții, a căror atitudine n-am vrut nicidecum s-o susțin. Mulți au explicat mărturiile ca să li se potrivească. Adevărul lui Dumnezeu nu este în armonie cu tradițiile oamenilor și nici nu este conform cu părerile lor. Asemenea Autorului ei divin, ea este de neschimbat, este aceeași ieri, astăzi și întotdeauna. Aceia care se separă de Dumnezeu vor numi întunericul lumină și eroarea adevăr. Dar întunericul nu va dovedi niciodată că este lumină și nici eroarea nu devine adevăr.

Mintea multora a fost așa de întunecată și confuză, datorită obiceiurilor omenești, a practicilor și influenței lumești, încât toată puterea de a face deosebire între lumină și întuneric, adevăr și minciună, aproape s-a distrus. Am puțină speranță în ceea ce privește înțelegerea cuvintelor mele; dar când Domnul m-a mișcat atât de
[63] categoric, n-am putut rezista Duhului Său. știind că și voi sunteți cuprinși în cursele lui Satana, am simțit că primejdia ca să tac era prea mare pentru mine.

Timp de ani de zile, Domnul a prezentat înaintea voastră situația bisericii. Din nou și din nou au fost date mustrări și avertizări. Pe 23 octombrie 1879, Domnul mi-a dat mărturia cea mai impresionantă

cu privire la comunitatea din Battle Creek. În timpul ultimelor luni cât am fost cu voi, am purtat o povară grea pentru comunitate, în timp ce aceia care ar fi trebuit să simtă aceasta până în adâncul sufletelor lor erau, în mod relativ, comozi și neinteresați. N-am știut ce să fac sau ce să zic. N-am avut încredere în atitudinea pe care mulți au luat-o, pentru că ei făceau chiar acele lucruri pe care Dumnezeu i-a avertizat să nu le facă.

Dumnezeu, care cunoaște starea lor spirituală, declară: Ei au nutrit răul și s-au despărțit de Mine. Au plecat departe de Mine. Nici unul nu este nevinovat. M-au uitat, pe Mine, izvorul apei vieții, și și-au săpat fântâni crăpate, care nu țin apă. Mulți și-au stricat căile înaintea Mea. Invidia, ura unul față de altul, gelozia, bănuiala, întrecerea, lupta, amărăciunea, acestea sunt roadele pe care le aduc. și nu vor da ascultare mărturiei pe care le-am trimis-o. Ei nu vor vedea căile lor stricate și astfel să fie convertiți, ca să-i vindec.

Mulți privesc cu mulțumire de sine asupra lungilor ani în care au susținut adevărul. Acum au simțământul că sunt îndreptățiți la o răsplată pentru încercările prin care au trecut în acei ani și pentru ascultarea lor. Dar această experiență reală în lucrurile lui Dumnezeu în trecut îi fac și mai vinovați înaintea Lui, pentru că nu și-au păstrat integritatea și n-au mers înainte spre desăvârșire. Credincioșia din anul trecut nu va ispăși niciodată neglijența din anul acesta. Credincioșia unui om de ieri nu va ispăși necredincioșia lui de azi.

Mulți scuză desconsiderarea mărturiilor, spunând: „Sora White este influențată de soțul ei; mărturiile sunt modelate după spiritul și [64]
judecata lui.” Alții caută să obțină ceva de la mine, pe care să poată construi îndreptățirea atitudinii lor sau care să le confere influență. Atunci am hotărât ca nimic să nu mai iasă din pana mea, până când puterea transformatoare a lui Dumnezeu nu se va vedea în comunitate. Dar Domnul a pus această povară pe sufletul meu. Am lucrat cu zel pentru voi. Cât ne-a costat aceasta, pe soțul meu și pe mine, numai veșnicia va putea spune. Să nu am oare cunoștință de situația comunității, când Domnul mi-a prezentat cazul lor mereu și mereu, timp de ani de zile? Avertizări repetate au fost date și, cu toate acestea, n-a avut loc o schimbare hotărâtă.

Am văzut că mânia lui Dumnezeu era asupra poporului Său din cauza asemănării lor cu lumea. Am văzut cum copiii fratelui _____ au fost o cursă pentru el. Ideile și părerile lor, simțămintele

și declarațiile lor au avut o influență asupra minții lui și i-au orbit judecata. Acești tineri sunt puternic înclinați spre necredincioșie. Dorința mamei pentru credință și încredere în Dumnezeu le-a fost dată ca moștenire copiilor săi. Devoțiunea sa pentru ei este mai mare ca aceea pentru Dumnezeu. Tatăl și-a neglijat datoria. Consecința atitudinii lor rele se vede în copiii lor.

Vorbind comunității, am încercat să imprim în părinți obligația solemnă față de copiii lor, pentru că eu cunoșteam situația acestor tineri și ce tendințe au făcut din ei ceea ce sunt. Dar cuvântul n-a fost primit. Eu știu ce povară am purtat în ultima parte a lucrării mele printre voi. N-aș fi solicitat niciodată puterile mele atât de mult, dacă n-aș fi văzut primejdia în care vă găseați. Doresc foarte mult să vă treziți, să vă smeriți inimile înaintea lui Dumnezeu și să vă întoarceți la El cu pocăință și credință.

Și totuși, acum, când vă trimit o mărturie de avertizare și mustrare, mulți dintre voi declară că ea este numai părerea sorei White. Voi ați insultat astfel pe Duhul lui Dumnezeu. Știți cum S-a manifestat Domnul prin Spiritul Profeției. Trecutul, prezentul și viitorul
[65] mi-au trecut pe dinainte. Mi-au fost arătate fețe pe care nu le-am văzut niciodată și abia după ani de zile am știut unde le-am văzut. Am fost trezită din somnul meu, având un viu simțământ al subiectelor prezentate minții mele mai înainte; și la miezul nopții am scris scrisori care au traversat continentul și, într-un moment de criză, au salvat cauza lui Dumnezeu de la un mare dezastru. Aceasta a fost lucrarea mea timp de mulți ani de zile. O putere mi-a poruncit să mustru și să condamn greșeli la care nu m-am gândit. Este oare această lucrare din ultimii treizeci și șase de ani de sus sau din abis?

Să presupunem, așa cum fac unii să pară, desigur în mod incorect, că am fost influențată să scriu ceea ce am scris de scrisorile primite de la membrii bisericii. Cum stau lucrurile cu apostolul Pavel? Veștile pe care el le-a primit de la cei ai Cloei cu privire la starea comunității din Corint l-au determinat să scrie prima sa epistolă către această biserică. A primit scrisori particulare, înfățișând faptele așa cum erau ele, și în răspunsul său el a stabilit niște principii generale, care, dacă erau ascultate, aveau să corecteze relele existente. Cu o mare bunătate și înțelepciune, el i-a îndemnat pe toți să rostească aceleași lucruri și să nu fie nici o disensiune între ei.

Pavel a fost un apostol inspirat, dar, cu toate acestea, Domnul nu i-a descoperit întotdeauna condițiile exacte ale poporului Său. Aceia care erau interesați în prosperitatea bisericii, și care au văzut răul furișându-se înăuntru, i-au prezentat lucrurile și din lumina pe care el o primise mai înainte și a fost pregătit să judece adevăratul caracter al acestor situații. Pentru că Domnul nu i-a dat în mod special o nouă descoperire pentru timpul acela, aceia care căutau într-adevăr lumină n-au dat la o parte solia lui ca fiind numai o scrisoare obișnuită. Într-adevăr, nu! Domnul i-a arătat greutățile și primejdiile care se vor ivi în biserică pentru ca, atunci când ele aveau să aibă loc, să știe cum să le trateze.

El a fost pus să apere biserica. Trebuia să vegheze asupra sufletelor ca unul care avea să dea socoteală lui Dumnezeu de ele; dacă n-ar fi ținut seama de veștile primite cu privire la starea de anarhie [66] și disensiuni, mai mult ca sigur că așa se întâmpla; și mustrarea pe care el le-a trimis-o a fost tot atât de mult inspirată de Duhul lui Dumnezeu ca și epistolele sale. Dar atunci când aceste mustrări au venit, nu s-au lăsat îndreptați. Ei au considerat că Dumnezeu nu le-a vorbit prin Pavel, ci că el le-a transmis numai părerea lui ca om, și ei au considerat judecata lor tot așa de bună ca și aceea a lui Pavel.

Tot așa stau lucrurile cu mulți din poporul nostru care s-au îndepărtat mult de la vechile semne de hotar și care au urmat propria lor înțelegere. Ce mare ușurare va fi pentru unii ca aceștia dacă și-ar putea liniști conștiința, crezând că lucrarea mea nu este de la Dumnezeu! Dar necredința voastră nu va schimba faptele în cazul acesta. Aveți lipsuri în caracter, în experiența morală și religioasă. Închide ochii la fapte, dacă vrei, dar aceasta nu te va face cu nimic mai desăvârșit. Singurul remediu este acela de a te spăla în sângele Mielului.

Dacă încerci să sucești sfatul lui Dumnezeu pentru a ți se potrivi, dacă slăbești încrederea poporului lui Dumnezeu în mărturiile pe care El le-a trimis, te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu, așa cum au făcut Core, Datan și Abiram. Cunoști istoria lor. Știi cât de încăpățânați au fost în părerile lor. Ei au hotărât că judecata lor era mai bună decât aceea a lui Moise și că Moise făcea un mare rău lui Israel. Aceia care s-au unit cu ei erau așa de prinși de părerile lor, încât, cu toate că judecățile lui Dumnezeu într-un mod deosebit au distrus pe conducători și pe prinți, a doua zi dimineață,

supraviețuitorii au venit la Moise și au zis: „Ai nimicit poporul Domnului”. Noi vedem că teribila înșelăciune va veni asupra minții omenești. Cât de greu este să convingi sufletele care au ajuns pline de un spirit ce nu este al lui Dumnezeu! Ca trimis al lui Hristos, vreau să-ți spun: Fii atent ce poziție iei. Aceasta este lucrarea lui
[67] Dumnezeu și trebuie să-I dai socoteală de modul în care tratezi solia Lui.

În timp ce stăteam lângă patul soțului meu muribund, am știut că, dacă alții ar fi purtat și ei partea lor de poveri, el ar mai fi trăit. Am mijlocit apoi până la agonia sufletului ca cei prezenți să nu mai întristeze pe Duhul lui Dumnezeu prin împietrirea inimii lor. Câteva zile mai târziu, mă aflam eu însumi față în față cu moartea. Apoi am avut cele mai clare descoperiri de la Dumnezeu cu privire la mine și la biserică. În marea mea slăbiciune, îți aduc mărturia mea, fără să știu dacă aceasta nu va fi ultima mea ocazie. Ai uitat oare acea ocazie solemnă? Eu n-o pot uita, căci mi se părea că mă aflu în fața scaunului de judecată al Domnului Hristos. Starea ta de rătăcire, împietrirea inimii tale, lipsa ta de armonie a iubirii și spiritualității, depărtarea ta de simplitatea și curăția pe care Dumnezeu a vrut ca să le păstrezi — le cunosc, le simt. Căutarea de greșeli, condamnarea, invidia, cearta pentru locurile de frunte erau printre voi. Am văzut aceasta și unde aveau să ducă. Mi-e teamă că efortul acesta mă va costa viața, dar interesul pe care îl am pentru tine mă face să vorbesc. Dumnezeu ți-a vorbit în ziua aceea. A făcut oare aceasta o impresie durabilă asupra ta?

Când am plecat în Colorado, am fost așa de împovărată pentru tine, încât, în slăbiciunea mea, am scris multe pagini ca să fie citite în adunarea voastră de tabără. Slabă și tremurând, m-am sculat la orele trei dimineața ca să-ți scriu. Dumnezeu vorbea prin țărâna aceasta. Poți să spui că această comunicare a fost numai o scrisoare. Da, era o scrisoare, dar inspirată de Duhul lui Dumnezeu, ca să aducă înaintea minții tale lucrurile care mi-au fost arătate. În aceste scrisori pe care le-am scris, în mărturiile pe care le aduc, îți prezint ceea ce Domnul mi-a prezentat. Nu scriu nici un singur paragraf pe hârtie care să exprime numai ideile mele. Ele sunt ceea ce Dumnezeu mi-a prezentat în viziune — razele cele prețioase de lumină strălucind de la tronul lui Dumnezeu.

[68] După ce am venit de la Oakland, am fost apăsată de un simțământ

al stării de lucruri din Battle Creek și eu, slabă și fără putere, trebuie să vă ajut. Știam că aluatul necredinței era la lucru. Aceia care nesocotesc poruncile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu nesocotesc mărturiile care îi somează să dea ascultare Cuvântului. În timp ce vizitam orașul Healdsburg iarna trecută, m-am rugat foarte mult și eram apăsată de îngrijorare și durere. Dar Domnul a împrăștiat întunericul la un moment dat, în timp ce mă rugam, și o mare lumină a umplut camera în care mă aflam; un înger al Lui era lângă mine și se făcea că eram la Battle Creek. Eram în comitetele voastre. Am auzit rostindu-se cuvinte, am văzut și auzit lucruri care, dacă era voia lui Dumnezeu, aș fi dorit să fie pentru totdeauna șterse din memoria mea. Sufletul meu era așa de rănit, încât nu știam ce să fac sau să zic. Unele lucruri nu le pot menționa. Mi s-a poruncit ca nimeni să nu știe nimic în legătură cu aceasta, căci multe mai aveau încă să se întâmple.

Mi s-a spus să acumulez lumina ce mi-a fost dată și să las ca razele ei să strălucească asupra poporului lui Dumnezeu. Fac lucrul acesta în paragrafele de pe paginile acestea. M-am sculat la orele trei aproape în fiecare dimineață, timp de luni de zile, și am strâns laolaltă diferitele teme scrise după ultimele două mărturii ce mi-au fost date în Battle Creek. Am scris aceste lucruri și ți le-am trimis în grabă; dar am neglijat să am grijă de mine și rezultatul a fost acela că m-am prăbușit sub povară; scrierile mele nu erau în totul gata pentru a ajunge la tine, la Conferința Generală.

Iarăși, în timp ce mă rugam, Domnul mi S-a descoperit. Mă aflam din nou la Battle Creek. Am fost prin multe case și am auzit cuvintele pe care le rosteați în jurul meselor voastre. În mod deosebit, acestea nu am libertatea să le relatez acum. Sper ca niciodată să nu mi se ceară să le relatez. Am avut, de asemenea, mai multe vise stranii.

Ce voce recunoști ca fiind vocea lui Dumnezeu? Ce putere are Domnul la îndemână pentru a corecta greșelile și a-ți arăta atitudinea și starea ta așa cum sunt? Ce putere să lucreze în comunitate? [69]
Dacă refuzi să crezi, până când orice umbră de nesiguranță și orice posibilitate de îndoială sunt îndepărtate, nu vei mai crede niciodată. Îndoiala care cere o perfectă cunoaștere nu va ceda niciodată credinței. Credința se bazează pe dovezi, și nu pe demonstrare. Domnul ne cere să ascultăm de vocea datoriei, în timp ce sunt alte voci

de jur împrejurul nostru, cerându-ne să urmăm un drum opus. Se cere o deosebită atenție din partea noastră pentru a deosebi vocea care ne vorbește de la Dumnezeu. Noi trebuie să rezistăm și să biruim înclinația și să ascultăm de vocea conștiinței fără târguieli sau compromisuri; dacă nu, îndemnurile ei încetează și voința și impulsiunile preiau controlul. Cuvântul Domnului vine la noi toți care n-am rezistat Spiritului Său, hotărându-ne să nu auzim și să nu ascultăm. Această voce se aude în avertizări, sfaturi și mustrări. Este solia de lumină a Domnului pentru poporul Său. Dacă așteptăm să auzim o chemare mai tare sau ocazii mai bune, lumina poate să fie retrasă și să fim lăsați în întuneric.

Neglijând o dată să se supună chemării Duhului lui Dumnezeu și Cuvântului Său, când ascultarea implică o cruce, mulți au pierdut mult. Cât de mult nu vor ști niciodată, până când cărțile vor fi deschise în ziua judecății finale. Chemările insistente ale Duhului Sfânt neglijate astăzi, pentru că plăcerea sau înclinațiile duc în partea opusă, pot fi lipsite de puterea de a convinge sau de a impresiona, mâine. A dezvolta ocaziile prezentului cu inimi ce sunt gata și binevoitoare să răspundă, aceasta este singura cale de a crește în harul și cunoștința adevărului. Trebuie să nutrim totdeauna sentimentul că, în mod individual, noi stăm înaintea Domnului oștirilor. Nu trebuie să îngăduim ca vreun cuvânt, vreo faptă sau vreun gând chiar să ofenseze ochiul Celui Veșnic. Apoi, noi nu trebuie să avem teamă de oameni sau de puterile pământești, pentru că un Monarh, al cărui imperiu este Universul, care ține în mâinile Lui destinul nostru individual pentru prezent și veșnicie, are cunoștință de toată lucrarea noastră. Dacă am simți că pretutindeni suntem slujitorii Celui Prea
[70] Înalt, am fi mult mai atenți; întreaga noastră viață va avea pentru noi o însemnătate și o sfințenie pe care onorurile pământești nu le pot da niciodată.

Gândurile inimii, cuvintele buzelor și fiecare act al vieții vor face caracterul nostru mult mai valoros, dacă prezența lui Dumnezeu este simțită în mod continuu. Lăsați ca limbajul inimii să fie: „Iată, Dumnezeu este aici”. Atunci, viața va fi curată, caracterul nepătat, sufletul înălțat continuu la Domnul. Tu n-ai luat atitudinea aceasta la Battle Creek. Mi-a fost arătat că o boală dureroasă și contagioasă este asupra ta, boală care va aduce moarte spirituală, dacă nu este oprită.

Mulți sunt ruinați din cauza dorinței lor după o viață ușoară și plăceri. Renunțarea de sine nu le este plăcută. Ei caută mereu să scape de încercările ce sunt nedespărțite de o atitudine de credincioșie față de Dumnezeu. Ei și-au îndreptat inimile spre a obține lucrurile bune ale acestei vieți. Acesta este un succes omenesc, dar oare nu este el obținut pe seama intereselor viitoare, veșnice? Marea preocupare a vieții este aceea de a ne comporta ca niște adevărați slujitori ai lui Dumnezeu, iubind neprihănirea și urând nelegiuirea. Noi vom accepta cu recunoștință astfel de măsuri ale fericirii și succesului prezent pe care le găsim pe cărările datoriei. Cea mai mare tărie a noastră se realizează atunci când ne simțim și ne recunoaștem slăbiciunea. Cea mai mare pierdere pe care oricare dintre voi, cei din Battle Creek, o poate suferi este pierderea interesului și a zelului perseverent de a face ceea ce este drept, pierderea tăriei de a rezista ispitei, pierderea credinței în principiile adevărului și ale datoriei.

Nimeni să nu se felicite singur că este un om de succes, dacă nu-și păstrează integritatea conștiinței, dedicându-se în totul adevărului și lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne mișcăm cu hotărâre înainte, să nu ne pierdem nădejdea și nici inima în lucrarea cea bună, indiferent de încercările care ar pune o stavilă în calea noastră, indiferent de întunericul moral ce ne-ar înconjura. Supunerea eului și privirea la Isus trebuie să fie o lucrare zilnică. Domnul nu va uita niciodată sufletul care se încrede în El și caută ajutorul Său. Coroana vieții [71]
este așezată numai pe fruntea celui biruitor. Există pentru fiecare o lucrare zeloasă și solemnă pentru Dumnezeu, atâta vreme cât există viață. Cum puterea lui Satana crește și șiretlicurile lui se înmulțesc, iscusința, priceperea și o îndemânare ageră trebuie să fie exercitate de către aceia care sunt răspunzători de turma lui Dumnezeu. Nu numai că fiecare dintre noi avem o lucrare de făcut pentru propriile noastre suflete, dar noi avem, de asemenea, datoria de a-i ajuta și pe alții să câștige viața veșnică.

Frații mei, mă doare să spun că neglijența voastră păcătoasă de a umbla în lumină v-a învăluit în întuneric. Poți fi acum cinstit, nerecunoscând și neascultând lumina; îndoiala pe care ai întreținut-o, neglijarea de a asculta de cerințele lui Dumnezeu te-au orbit în așa măsură, încât întunericul este pentru tine acum lumină, iar lumina întuneric. Dumnezeu te-a chemat să mergi înainte, spre desăvârșire. Creștinismul este o religie a progresului. Lumina de la Dumnezeu

este deplină și îndestulătoare, așteptând să fie cerută. Orice binecuvântări ar da Dumnezeu, El are încă o rezervă infinită, un depozit inepuizabil, din care noi putem să ne aprovizionăm. Scepticismul poate trata cerințele sfinte ale Evangheliei cu ironie, batjocură și negare. Spiritul lumesc poate contamina pe mulți și controla câțiva. Cauza lui Dumnezeu poate să se mențină numai cu mari eforturi și sacrificii permanente, totuși ea va triumfa în final.

Cuvântul este: Mergeți înainte; îndeplinește-ți îndatoririle personale și lasă toate consecințele în mâinile lui Dumnezeu. Dacă mergem acolo unde ne conduce Domnul Isus, vom vedea biruința Lui și ne vom împărtăși de bucuria Lui. Noi trebuie să fim părtași luptelor, dacă vrem să purtăm coroana biruinței. Asemenea lui Isus, noi trebuie să fim făcuți desăvârșiți prin suferință. Dacă viața Domnului Isus ar fi fost o viață ușoară, atunci am putea ca în siguranță să ne dedăm leneviei. Deoarece viața Sa a fost marcată de o continuă lepădare de sine, de suferință și sacrificiu de sine, nu trebuie să ne plângem dacă suntem părtași cu El. Noi putem să mergem în siguranță pe cea mai întunecată cale, dacă avem Lumina lumii ca ghid.

[72] Domnul încearcă, pune la probă. El a sfătuit, a mustrat și a insistat în mod serios. Toate aceste mustrări solemne vor face biserica ori mai bună, ori în mod categoric mai rea. Cu cât vorbește mai des Domnul pentru a corecta și sfătui, iar tu Îi nesocotești vocea, cu atât vei fi mai dispus să o respingi iarăși și iarăși, până când Dumnezeu zice: „Fiindcă Eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele și nu vă plac mustrările Mele, de aceea și Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, Îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, când vă va apuca groaza ca o furtună, și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci Mă vor chema, și nu voi răspunde; Mă vor căuta, și nu Mă vor găsi. Pentru că au urât știința și n-au ales frica Domnului, pentru că n-au iubit sfaturile Mele și au nesocotit toate mustrările Mele. De aceea, se vor hrăni cu roadele umbletelor lor și se vor sătura cu sfaturile lor.”

Nu pendulezi între două opinii? Nu neglijezi cumva să dai ascultare luminii pe care ți-a dat-o Dumnezeu? Ascultă, ca nu cumva să fie în voi o inimă rea și necredincioasă, depărtându-vă de Dumnezeul cel viu. Tu nu cunoști timpul cercetării tale. Marele păcat al iudeilor

a fost acela al neglijării și respingerii ocaziilor prezente. Privind la starea de astăzi a celor ce mărturisesc că sunt urmașii Săi, Isus vede o mare nerecunoștință, un formalism gol; o super critică nesinceră, o mândrie fariseică și apostazie.

Lacrimile pe care Domnul Hristos le-a vărsat pe vârful Muntelui Măslinilor au fost pentru lipsa ta de pocăință și ingratitudinea fiecărei persoane, până la încheierea timpului. El vede că iubirea Lui este disprețuită. Curtea templului sufletului a fost transformată într-un loc de tranzacții nesfinte. Egoism, iubire de bani, răutate, invidie, mândrie, pasiuni nesfinte, toate acestea sunt nutrite în inima omenească. Avertizările Sale sunt respinse și batjocorite, trimișii Săi sunt tratați cu indiferență, cuvintele lor sunt socotite ca niște [73]
povești fără rost. Isus a vorbit prin fapte de milă, dar acestea n-au fost recunoscute astfel. El a vorbit prin avertizări solemne, dar aceste avertizări au fost respinse.

Vă rog fierbinte, pe voi, care mărturisiți de multă vreme credința și care încă mai manifestați în exterior respectul pentru Domnul Hristos, nu vă înșelați propriile voastre suflete. Întreaga inimă este ceea ce prețuiește Domnul Isus. Credincioșia sufletului este singura care are valoare înaintea lui Dumnezeu. „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” „Dacă … și tu”. Domnul Hristos ți Se adresează în acest moment personal, coborând de pe tronul Său, cu un simțământ de compătimire și grijă față de aceia care nu-și dau seama de primejdie, care nu au nici o milă față de ei înșiși.

Multora le merge numele că sunt vii, în timp ce sunt morți spiritual. Aceștia vor spune într-o zi: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege».” Vaiul va fi pronunțat împotriva ta, dacă vei hoinări și vei zăbovi până când Soarele neprihănirii va apune; întunecimea nopții veșnice va fi atunci partea ta. O, dacă inima aceasta rece, formalistă și lumească s-ar topi! Domnul Hristos n-a vărsat numai lacrimi pentru noi, ci chiar sângele Său. Oare aceste manifestări ale iubirii Sale nu ne vor trezi la o profundă umilință înaintea lui Dumnezeu? De aceea, avem nevoie de umilință și lepădare de sine pentru a fi aprobați de Dumnezeu.

Omul pe care Dumnezeu îl conduce nu va fi mulțumit de sine pentru că lumina de la omul desăvârșit luminează asupra sa. Dar aceia care nu mai privesc Modelul și așază asupra lor o valoare necuvenită vor vedea totdeauna greșeli de criticat în alții; vor fi critici, suspicioși și gata de a condamna; ei vor călca pe alții în picioare pentru a se ridica pe ei înșiși.

Când Domnul mi-a prezentat pentru ultima dată cazul tău și mi-a făcut cunoscut că tu nu dai atenție luminii ce ți-a fost dată, am fost
[74] instruită să-ți vorbesc deschis în Numele Său, căci mânia Lui s-a aprins împotriva ta. Aceste cuvinte mi-au fost spuse: „Lucrarea ta ți-a fost dată de Dumnezeu ca s-o faci. Mulți nu te vor asculta, pentru că ei refuză să asculte pe Marele Învățător; mulți nu se vor corecta, nu se vor îndrepta, pentru că drumurile, căile lor le par drepte în ochii lor. Cu toate acestea, transmite-le mustrările și avertizările pe care am să ți le dau, fie că vor asculta sau nu."

V-am dat mărturia Domnului. Toți aceia care vor fi dispuși să fie corectați vor auzi vocea Lui; dar aceia care au fost înșelați de vrăjmașul nu sunt dispuși să vină acum la lumină, ca nu cumva să fie mustrați pentru faptele lor. Mulți dintre voi nu pot deosebi lucrarea și prezența lui Dumnezeu. Nu știți că ea este a Lui. Domnul este încă milostiv, gata să ierte pe toți aceia care se întorc la El în pocăință și credință. Domnul spune: „Mulți nu știu de ce se împiedică. Ei nu ascultă vocea lui Dumnezeu, ci urmează după cum văd ochii lor și după înțelegerea propriilor lor inimi. Necredința și scepticismul au luat locul credinței. Ei M-au uitat".

Mi-a fost arătat că tații și mamele s-au depărtat de simplitatea lor și au uitat chemarea sfântă a Evangheliei. Domnul i-a avertizat să nu se strice, adoptând obiceiurile și principiile lumii. Domnul Hristos a vrut să le dea bogățiile necuprinse ale harului Său din abundență și fără plată, dar ei au dovedit că sunt nevrednici.

Mulți își ridică sufletul spre cele deșarte. De îndată ce o persoană își imaginează că are orice talent ce poate fi folositor pentru cauza lui Dumnezeu, el supraevaluează darul și este înclinat să creadă lucruri prea înalte despre el, ca și când ar fi stâlpul bisericii. Lucrarea pe care el ar putea s-o facă și să fie acceptată o lasă să fie făcută de altcineva, cu o mai puțină iscusință decât consideră el că are. El gândește și vorbește de pe o poziție mai înaltă. El trebuie să lase ca lumina lui să strălucească înaintea oamenilor; dar în loc de har,

blândețe, smerenie, bunătate, demnitate și iubire, care să se vadă luminând în viața lui, eul, importanța lui, apare pretutindeni.

Duhul lui Hristos trebuie să controleze în așa fel caracterul și [75]
modul nostru de a ne comporta, încât influența noastră să fie o binecuvântare, o încurajare și o edificare. Gândurile, cuvintele și acțiunile noastre ar trebui să mărturisească faptul că suntem născuți din Dumnezeu și că pacea Domnului Hristos domnește în inimile noastre. În felul acesta, noi răspândim în jurul nostru o strălucire plină de bunăvoință despre care vorbea Mântuitorul atunci când ne spunea să lăsăm ca lumina noastră să lumineze în mijlocul oamenilor. În felul acesta, noi lăsăm o urmă strălucitoare spre cer. Toți aceia care sunt legați cu Hristos pot deveni predicatori ai neprihănirii mai eficienți decât cel mai capabil efort făcut de la amvon, dar fără această ungere din cer. Acești purtători de lumină răspândesc cea mai curată strălucire cu cât sunt mai puțin conștienți de strălucirea lor, asemenea acelor flori care emană cel mai plăcut miros, cu cât este mai mică manifestarea exterioară.

Poporul nostru face o greșeală foarte primejdioasă. Noi nu putem să lăudăm sau să flatăm pe cineva fără a-i face un mare rău; aceia care fac astfel se vor izbi de o serioasă dezamăgire. Ei se încred prea mult în omul cel limitat, trecător, și nu se încred destul în Dumnezeu, care nu greșește niciodată. Dorința nerăbdătoare de a-i aduce pe oameni în atenția publică este o dovadă a îndepărtării de Dumnezeu și de prietenie cu lumea. Acesta este spiritul ce caracterizează ziua de azi. Aceasta demonstrează că oamenii nu au gândul lui Isus; orbirea spirituală și sărăcia sufletului au venit peste ei. Adesea, persoane cu o gândire inferioară privesc undeva, departe de Isus, la un standard omenesc prin care ei nu sunt făcuți conștienți de nimicnicia lor și de aceea au o părere necuvenită cu privire la capacitatea și înzestrarea lor. Există printre noi, ca popor, o idolatrie a instrumentelor omenești și a talentului omenesc, chiar când acestea sunt de un caracter superficial. Noi trebuie să murim față de eu și să avem o credință umilă, asemenea unui copilaș. Poporul lui Dumnezeu s-a depărtat de simplitatea lui. El n-a făcut din Dumnezeu tăria lui și de aceea este slab și neputincios din punct de vedere spiritual.

Mi-a fost arătat că spiritul lumii molipsește foarte repede biserica. Urmați același drum pe care a mers vechiul Israel. Este aceeași [76]
îndepărtare de la chemarea sfântă ca popor ales al lui Dumnezeu.

Voi aveți legătură cu lucrările neroditoare ale întunericului. Însoțirea voastră cu cei necredincioși a provocat neplăceri Domnului. Nu cunoști lucrurile care-ți dau pace și ele se ascund repede de ochii tăi. Neglijența ta de a urma lumina te va așeza într-o poziție mai nefavorabilă decât poporul iudeu asupra căruia Domnul Hristos a pronunțat un vai.

Mi-a fost arătat că necredința în mărturii a crescut în mod sigur, pe măsură ce poporul s-a îndepărtat de Dumnezeu. Și acest lucru este prezent în rândurile noastre, în tot câmpul. Dar puțini sunt aceia care cunosc experiențele prin care trec comunitățile noastre. Am văzut că în prezent noi suntem sub îndurarea divină, dar nimeni nu poate să spună cât timp va mai dura aceasta. Nimeni nu cunoaște mila cea mare manifestată față de noi. Dar puțini sunt aceia care sunt din toată inima devotați lui Dumnezeu, numai puțini sunt aceia care, asemenea stelelor într-o noapte furtunoasă, strălucesc ici și colo printre nori.

Mulți dintre aceia care, vanitoși, mulțumiți de ei înșiși, ascultă adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt morți din punct de vedere spiritual, în timp ce mărturisesc că trăiesc. Ani de zile, ei au venit și au plecat din adunările noastre, dar erau din ce în ce mai puțin sensibili cu privire la valoarea adevărului descoperit. Ei nu flămânzesc și nu însetează după neprihănire. Ei nu au plăcere pentru lucrurile spirituale sau divine. Ei recunosc adevărul, dar nu sunt sfințiți prin el. Nici Cuvântul lui Dumnezeu și nici mărturia Duhului Său cel Sfânt nu fac o impresie dăinuitoare asupra lor. Condamnarea acestora va fi în raport cu lumina, privilegiile și ocaziile pe care le-au nesocotit. Mulți dintre acei care predică altora adevărul se complac în nelegiuire. Apelurile stăruitoare ale Duhului lui Dumnezeu, asemenea unei melodii divine, făgăduințele Cuvântului Său atât de bogate, de abundente, amenințările împotriva idolatriei și neascultării — toate sunt fără putere și nu pot topi o inimă împietrită în cele lumești.

[77] Mulți dintre noi sunt încropiți. Ei ocupă poziția lui Meroza, nici pentru, dar nici împotrivă, nici rece, nici fierbinte. Ei aud cuvintele Domnului Hristos, dar nu le împlinesc. Dacă rămân în starea aceasta, El îi va lepăda cu scârbă. Mulți dintre aceia care au avut o mare lumină, mari ocazii și orice avantaj spiritual Îl laudă pe Dumnezeu, dar și lumea, cu același glas. Ei se pleacă și înaintea lui Dumnezeu, dar și înaintea lui Mamona. Ei petrec cu copiii acestei lumi și totuși

pretind să fie binecuvântați o dată cu copiii lui Dumnezeu. Ei doresc să aibă pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lor, dar nu poartă crucea și nu duc jugul Său. Domnul să aibă milă de voi; căci, dacă mergeți tot așa înainte, nimic în afară de ceea ce este rău nu poate să fie proorocit despre voi.

Răbdarea lui Dumnezeu are un scop, dar voi l-ați făcut să eșueze. El îngăduie să vină o stare de lucruri pe care ai fi bucuros să o vezi contracarată cândva, dar va fi prea târziu. Dumnezeu i-a poruncit lui Ilie să ungă pe crudul și înșelătorul Hazael, împăratul Siriei, pentru a fi o nenorocire pentru idolatrul Israel. Cine știe dacă Dumnezeu nu vă va abandona înșelăciunilor pe care le iubiți? Cine știe dacă nu cumva predicatorii care sunt credincioși, fermi și adevărați nu sunt ultimii care să ofere Evanghelia păcii pentru comunitățile nerecunoscătoare? Poate că distrugătorii sunt deja instruiți sub mâna lui Satana și așteaptă numai ca încă câțiva purtători ai stindardului să dispară, pentru ca să le ia locul, și cu vocea unui prooroc fals să strige: „Pace, pace", când Domnul n-a vorbit despre pace. Adesea plâng, și acum, ochii mei au orbit de lacrimi; ele cad pe hârtie în timp ce scriu. Se pare că, în scurtă vreme, toate profetizările din mijlocul nostru se vor sfârși și că vocea care a mișcat poporul nu va mai tulbura somnolența lor firească.

Când Dumnezeu va aduce la îndeplinire lucrarea Lui străină pe pământ, când arca nu va mai fi purtată de mâini sfinte, nenorocirea va fi asupra poporului. O, dacă ai fi cunoscut, chiar tu, în această zi, lucrurile care să-ți dea pacea! O, dacă poporul nostru s-ar pocăi, [78] așa cum au făcut cei din Ninive, cu toată puterea lor, și ar crede din toată inima, ca Dumnezeu să-și abată mânia Sa teribilă de la ei!

Sunt plină de durere și chin sufletesc când văd părinți conformându-se lumii, îngăduindu-le copiilor lor să se supună standardelor lumești într-un timp ca acesta. Sunt plină de groază atunci când condițiile familiilor ce mărturisesc a crede adevărul prezent mi-au fost prezentate. Stricăciunea tinerilor și chiar a copiilor este aproape incredibilă. Părinții nu știu că vicii ascunse distrug și desfigurează chipul lui Dumnezeu în copiii lor. Păcatele care îi caracterizau pe sodomiți există și printre ei. Părinții poartă răspunderea, pentru că ei nu și-au educat copiii să-L iubească și să-L asculte pe Dumnezeu. Ei nu i-au ținut în frâu și nici nu i-au învățat în mod inteligent calea Domnului. Ei le-au permis să plece de acasă și să vină când au vrut

și să se asocieze cu cei lumești. Aceste influențe lumești, care i-au opus învățăturii și autorității părintești, se află în mare măsură în așa-numita societate bună. Prin îmbrăcămintea lor, prin înfățișarea și distracțiile lor, ei se înconjoară cu o atmosferă care este potrivnică Domnului Hristos.

Singura noastră siguranță este aceea de a sta și a rămâne un popor care Îi aparține lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să cedăm nici un pas obiceiurilor și modei acestui veac degenerat, ci să rămânem, să avem o independență morală, nefăcând nici un fel de compromis cu practicile corupte și idolatre.

Se cere curaj și independență spre a te ridica mai presus de standardul religios al lumii creștine. Ei nu urmează exemplul Mântuitorului de renunțare de sine; ei nu fac nici un sacrificiu, ci caută mereu să evite crucea pe care Domnul Hristos a declarat-o ca fiind o dovadă a uceniciei.

Ce pot să spun pentru a trezi poporul nostru? Vă spun că nu puțini pastori, care stau înaintea poporului ca să explice Scripturile, sunt mânjiți. Inimile lor sunt corupte, mâinile lor necurate. Cu toate acestea, mulți strigă: „Pace, pace”, iar lucrătorii nelegiuirii nu sunt
[79] alarmați. Mâna Domnului nu este scurtă ca să nu poată mântui și nici urechea Sa grea ca să nu poată auzi; dar păcatele noastre sunt acelea care ne despart de Dumnezeu. Biserica este coruptă datorită membrilor ei care își pângăresc corpurile și își poluează sufletele.

Dacă toți aceia care se strâng laolaltă în întâlniri de înălțare sufletească și rugăciune ar putea fi considerați ca adevărați închinători, atunci am putea să nădăjduim, deși ar mai rămâne încă mult de făcut pentru noi. Dar este zadarnic să ne înșelăm singuri. Lucrurile sunt departe de a fi ceea ce arată aparența. Privite de la distanță, multe pot apărea frumoase, dar la o examinare atentă, vor fi găsite având multe diformități. Spiritul care predomină în vremea noastră este acela de necredință și apostazie — un spirit ce pretinde că este iluminat, datorită unei cunoașteri a adevărului, dar în realitate este cea mai mare cutezanță. Există un spirit de opoziție față de cuvântul simplu al lui Dumnezeu și a mărturiei Spiritului Său. Există un spirit de înălțare idolatră a rațiunii umane, mai presus de înțelepciunea descoperită a lui Dumnezeu.

Sunt mulți printre noi în poziții de răspundere care susțin că opiniile câtorva așa-ziși filozofi orgolioși trebuie să fie mult mai

vrednice de încredere decât adevărul Bibliei sau mărturiile Duhului Sfânt. O astfel de credință ca aceea a lui Pavel, Petru și Ioan este considerată ca fiind învechită și insuportabilă pentru ziua de astăzi. Ea este considerată ca fiind absurdă, mistică și nevrednică de o minte inteligentă.

Dumnezeu mi-a arătat că acești oameni sunt Hazaeli care sunt ca un bici pentru poporul nostru. Ei sunt „înțelepți", mai presus de ceea ce este scris. Această necredință chiar în adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că judecata omenească nu poate înțelege tainele lucrării Sale, se află în fiecare loc, în toate clasele sociale. Ea se înalță în majoritatea școlilor noastre și este prezentă în lecțiile școlilor de asistente medicale. Unii care mărturisesc a fi creștini dau ascultare spiritelor mincinoase. Pretutindeni ne va confrunta spiritul întunericului în veșmânt religios.

Dacă tot ceea ce pare a fi viață divină ar fi astfel și în realitate; dacă toți aceia care mărturisesc că prezintă lumii adevărul ar predica [80]
adevărul, și nu împotriva lui, și dacă ar fi oameni ai lui Dumnezeu, călăuziți de Spiritul Său, atunci am putea vedea ceva ce ne-ar umple de bucurie în mijlocul întunericului moral ce predomină. Dar spiritul lui Antihrist predomină într-o așa măsură, ca niciodată până acum. Da, dar am putea exclama: „Vino în ajutor, Doamne, căci se duc oamenii evlavioși, pier credincioșii dintre fiii oamenilor". Aceste suflete iubitoare de plăceri vor fi cuprinse în ruina generală. Cu toate acestea, nu disperăm. Am fost înclinați să credem că acolo unde nu sunt slujitori credincioși ai altarului, acolo nu pot fi adevărați creștini. Dar nu este așa. Dumnezeu ne-a făgăduit că, acolo unde păstorii nu sunt păstori adevărați, El personal Se va îngriji de turmă. Dumnezeu n-a lăsat niciodată ca turma să fie în totul dependentă de instrumentele omenești. Dar zilele purificării bisericii se grăbesc foarte. Dumnezeu va avea un popor curat și credincios. În marea cernere care va avea loc în curând, vom fi mult mai capabili să măsurăm tăria lui Israel. Semnele descoperă faptul că timpul este aproape. Va demonstra că mătura este în mâna Sa și că El va curăți în mod desăvârșit aria.

Se apropie în mare grabă zilele când va avea loc o mare confuzie și nedumerire. Satana, îmbrăcat în veșminte de înger, va înșela, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Vor fi mulți zei și mulți domni. Va bate fiecare vânt de învățătură. Acelora care au dat un

omagiu suprem „științei, pe nedrept numită astfel”, nu vor fi atunci conducători. Aceia care s-au încrezut în intelect, în geniu sau talent nu vor sta atunci în fruntea membrilor bisericii. Ei nu vor ține pasul cu lumina. Celor care s-au dovedit necredincioși nu li se va încredința turma. În ultima și solemna lucrare, puțini oameni mari vor fi angajați în ea. Ei sunt mulțumiți de ei înșiși, independenți de Dumnezeu și El nu-i poate folosi. Dumnezeu are slujitori credincioși care, în
[81] timpul zguduirii, în timpul de probă, vor fi scoși la iveală. Acum sunt ascunse suflete prețioase, care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal. Ei n-au avut lumina care a strălucit asupra ta atât de puternic. Dar, sub un exterior neatrăgător și necioplit, poate fi descoperită cea mai curată strălucire a unui caracter creștin. În timpul zilei privim spre ceruri, dar nu vedem stelele. Ele sunt acolo, pe firmament, dar ochiul nu le poate distinge. Dar noaptea putem vedea strălucirea lor adevărată.

Nu este prea departe timpul când încercarea va veni pentru fiecare suflet. Ni se va impune semnul fiarei. Aceia care pas cu pas s-au supus cerințelor lumești și s-au conformat obiceiurilor lumii nu vor găsi că este o problemă grea să se supună puterilor ce vor fi atunci, decât să suporte batjocurile, insultele, amenințarea cu închisoarea și moartea. Lupta se dă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În acest timp, aurul va fi separat de zgura din biserică. Adevărata sfințenie va fi în mod clar deosebită de aparențele înșelătoare ale ei. Multe stele, pe care le-am admirat pentru strălucirea lor, se vor pierde în întuneric. Pleava asemenea unui nor va fi spulberată de vânt chiar din locuri unde vedem numai arii bogate de grâu. Toți aceia care iau asupra lor podoabele sanctuarului, dar nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, vor apărea în rușinea propriei lor goliciuni.

Când pomii ce nu aduc roade sunt tăiați pentru că ocupă pământul degeaba, când mulțimi de frați falși se deosebesc de cei adevărați, atunci cei ce erau în umbră vor ieși în față și cu osanale vor intra în rânduri sub steagul Domnului Hristos. Cei care au fost timizi și neîncrezători în ei înșiși se vor declara pe față pentru Hristos și pentru adevărul Său. Cel mai slab și cel mai ezitant din biserică va fi atunci ca David — hotărât să facă ceva. Cu cât este mai profundă noaptea pentru poporul lui Dumnezeu, cu atât stelele sunt mai strălucitoare.
[82] Satana îi va hărțui în mod teribil pe cei credincioși; dar în Numele

lui Hristos ei vor ieși din această situație mai mult decât biruitori. Atunci, biserica lui Dumnezeu va apărea „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor”.

Semințele adevărului ce au fost semănate prin eforturi misionare vor răsări atunci, vor înflori și vor aduce roade. Suflete vor primi adevărul și vor îndura necazuri și vor aduce laude lui Dumnezeu că pot să sufere pentru Isus. „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Când flagelul se va revărsa peste tot pământul, când vânturătoarea va curăți aria lui Iehova, Dumnezeu va fi ajutorul poporului Său. Trofeele lui Satana pot fi ridicate, dar credința celor curați și sfinți nu va fi intimidată.

Ilie l-a luat pe Elisei de la plug și a aruncat asupra lui mantaua consacrării. Chemarea la această mare și solemnă lucrare a fost adresată oamenilor învățați și în poziții de răspundere; dacă aceștia ar fi fost mici în ochii lor și s-ar fi încrezut pe deplin în Domnul, El i-ar fi onorat ca purtători ai stindardului în triumful biruinței. Dar ei s-au depărtat de Dumnezeu, s-au supus influenței lumii și Domnul i-a lepădat.

Mulți au preamărit știința și au pierdut din vedere pe Dumnezeul științei. Dar nu aceasta a fost situația cu biserica în cele mai curate timpuri.

Dumnezeu va aduce la îndeplinire o lucrare în zilele noastre, pe care puțini o anticipează. El va înălța și va înflăcăra în mijlocul nostru pe aceia care sunt învățați mai degrabă prin ungerea de către Duhul Sfânt decât printr-o instruire exterioară în instituții științifice. Aceste posibilități nu trebuie să fie disprețuite sau condamnate; ele sunt rânduite de Dumnezeu, dar ele nu pot să ofere decât numai calificări exterioare. Dumnezeu va demonstra faptul că El nu este dependent de muritori învățați și importanți în ochii lor.

Sunt puțini oameni printre noi care sunt în mod real consacrați, puțini care au luptat și au biruit în lupta cu eul. Convertirea adevărată este o schimbare hotărâtă a sentimentelor și a motivelor; aceasta este o virtuală părăsire a tuturor legăturilor lumești, o grabnică ieșire [83]
din atmosfera lor spirituală, o retragere de sub controlul gândurilor, opiniilor și influenței lor. Despărțirea cauzează durere și amărăciune de ambele părți. Este despărțirea pe care Domnul Hristos declară că a venit s-o aducă. Dar cel convertit va simți o continuă dorință ca prietenii lui să părăsească totul pentru Hristos, știind că, dacă nu fac

lucrul acesta, va fi o despărțire finală și veșnică. Adevăratul creștin nu va putea, în timp ce se află în compania celor necredincioși, să fie lumină și să aibă și o purtare ușuratică. Valoarea sufletelor pentru care a murit Domnul Hristos este prea mare.

Cel care „nu se leapădă de tot ce are", spune Domnul Isus, „nu poate să fie ucenicul Meu". Tot ce îndepărtează afecțiunile noastre de Dumnezeu trebuie să fie dat la o parte. Mamona este idolul multora. Lanțul lui de aur îi leagă de Satana. Renumele și onoarea lumească sunt adorate de o altă clasă de oameni. Viața de ușurătate egoistă și eliberarea de răspunderi sunt idolii altora. Acestea sunt cursele lui Satana, așezate înaintea pașilor celor nechibzuiți.

Dar aceste legături ale sclaviei trebuie să fie rupte; firea trebuie să fie crucificată cu năzuințele și plăcerile ei. Noi nu putem să fim jumătate ai Domnului și jumătate ai lumii. Noi nu putem să fim copiii lui Dumnezeu dacă nu suntem în totul ai Lui. Orice povară și orice păcat care ne înconjoară trebuie să fie lăsate la o parte. Veghetorii lui Dumnezeu nu vor zice „Pace, pace", când Domnul nu le-a vorbit de pace. Vocea veghetorului credincios se va auzi strigând: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!"

Biserica nu se poate măsura pe sine cu lumea, nici cu părerile oamenilor și nici cu ceea ce a fost ea cândva. Credința și poziția ei în lume, așa cum sunt ele acum, trebuie să fie comparate cu ceea ce ar fi trebuit să fie dacă mersul ei ar fi fost continuu înainte și în sus. Biserica va fi cântărită în cântarul sanctuarului. Dacă, deci, caracterul ei moral și starea ei spirituală nu vor corespunde cu favoarea și binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra ei, ea va fi găsită cu lipsă.

[84] Lumina a strălucit în mod clar și categoric pe cărarea ei, iar lumina de la 1882 îi cere să dea socoteală. Dacă talentele ei nu s-au dezvoltat, dacă roadele nu sunt desăvârșite înaintea lui Dumnezeu, dacă lumina ei a devenit întuneric, într-adevăr, va fi găsită cu lipsă. Noi nu vedem în ce stare suntem așa cum ne vede Dumnezeu. Vedem, dar nu înțelegem; auzim, dar nu pricepem; și ne oprim, ne odihnim, fără să fim interesați dacă stâlpul de nor ziua și stâlpul de foc noaptea stau deasupra sanctuarului nostru. Noi mărturisim că Îl cunoaștem pe Dumnezeu și credem adevărul, dar, în faptele noastre, noi negăm acest lucru. Faptele noastre sunt în mod direct împotriva

principiilor adevărului și neprihănirii, de care mărturisim că suntem guvernați.

Lucrătorii din colegiul nostru

Izvorul oricărei adevărate prosperități pentru colegiul nostru este o strânsă comuniune cu Dumnezeu din partea profesorilor și studenților. Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Preceptele Sale trebuie recunoscute ca fiind reguli de viață. Voia lui Dumnezeu pentru copiii Săi este descoperită în Biblie. Oriunde este studiată, în cercul familiei, în școală sau în biserică, toți trebuie să asculte în tăcere, cu o atenție plină de devoțiune, ca și când Dumnezeu ar fi prezent personal și le-ar vorbi.

Un înalt standard religios n-a fost niciodată păstrat în școala noastră. Majoritatea profesorilor și studenților caută continuu să-și păstreze religia în ascuns. În mod deosebit, așa s-a întâmplat de când cele lumești au început să patroneze colegiul. Domnul Hristos cere de la toți urmașii Săi o mărturisire deschisă, bărbătească, a credinței lor. Fiecare trebuie să-și precizeze poziția și să fie ceea ce Dumnezeu a stabilit ca el să fie, o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Fiecare creștin trebuie să fie o lumină, nu ascunsă sub obroc sau sub pat, ci să fie pusă în sfeșnic, ca să dea lumină tuturor celor ce sunt în casă.

[85] Profesorii din colegiul nostru nu trebuie să se conformeze obiceiurilor lumești sau să adopte principii lumești. Atributele pe care Dumnezeu le apreciază cel mai mult sunt iubirea și curăția. Aceste atribute trebuie să fie nutrite de orice creștin. „Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.” „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.” „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește după cum El este curat.”

Dumnezeu a mișcat inimile tinerilor, ca aceștia să se consacre lucrării de slujire. Ei au venit la colegiul nostru în speranța de a găsi posibilități pe care nu le găsesc nicăieri în altă parte. Dar convingerile solemne ale Duhului lui Dumnezeu au fost cu ușurință desconsiderate de către profesorii care nu cunosc decât puțin despre valoarea sufletelor și nu simt decât foarte puțin povara pentru

mântuirea lor și ei și-au îngăduit să-i întoarcă pe tineri de la calea pe care Dumnezeu caută să-i conducă.

Salariul profesorilor cu o înaltă calificare este mult mai mare decât al pastorilor noștri și profesorul nu lucrează chiar așa de greu și nu se supune la atât de multe și mari neajunsuri, așa cum este supus pastorul care se devotează cu totul lucrării. Aceste lucruri au fost prezentate înaintea tinerilor și ei au fost încurajați să nu se încreadă în Dumnezeu și să nu dea ascultare făgăduințelor Sale. Mulți au ales drumul cel mai ușor și s-au pregătit să predea ca profesori științele sau s-au angajat în alte lucrări, în loc de a predica adevărul.

Lucrarea lui Dumnezeu a fost împiedicată de către profesori neconsacrați, care mărturisesc a crede adevărul, dar care nu au iubire în inimile lor. Tânărul educat este învățat să privească la el, la capacitățile lui ca fiind prea prețioase pentru a fi consacrate slujirii Domnului Hristos. Dar Dumnezeu nu are nimic de spus în legătură cu el? Cine a dat puterea de a obține această educație a minții și aceste realizări? Sunt ele obținute și păstrate în mod cu totul independent de Iehova?

De multe ori, un tânăr care este ignorant în cele ale lumii, ignorant în ceea ce privește slăbiciunea sa, neștiutor cu privire la viitor, nu simte nevoia unei mâini divine care să-l călăuzească. El se consideră că este pe deplin în stare să-și ducă corabia printre valuri. Astfel de tineri să-și aducă aminte că, oriunde ar merge, nu sunt în afara domeniului lui Dumnezeu. Ei nu sunt liberi să aleagă ce vor, fără să consulte voința Creatorului lor. [86]

Talentul este cel mai bine dezvoltat și cel mai bine apreciat acolo unde este cel mai mult nevoie de el. Dar acest adevăr este trecut cu vederea de către mulți aspiranți dornici de afirmare. Deși sunt superficiali în experiența religioasă și realizări intelectuale, ambiția lor mioapă acoperă o sferă mai înaltă de acțiune decât aceea pe care Providența a pus-o înaintea lor. Domnul nu i-a chemat, așa cum a făcut cu Iosif și Daniel, să facă față ispitelor onorurilor lumești și unei înalte poziții sociale. Dar aceștia s-au pus ei înșiși în poziții primejdioase, abandonând singurul post al datoriei pentru care sunt potriviți.

Strigătul macedonean ajunge la noi din toate părțile: „Trimiteți-ne lucrători” este apelul urgent din Est și Vest. Împrejurul nostru sunt câmpuri „albe, gata pentru seceriș. Și cel ce seceră primește o

plată și strânge roadă pentru viața veșnică". Nu este oare o nebunie să te întorci de la aceste câmpuri și să te angajezi într-o afacere care poate aduce numai un câștig financiar? Domnul Hristos nu dorește lucrători egoiști, pe care nu-i interesează decât cele mai mari salarii! El îi cheamă pe aceia care sunt dispuși să devină săraci pentru El, așa cum El a devenit sărac pentru ei. Care au fost tentațiile ce se prezentau înaintea Domnului Hristos în această lume? Insulte, batjocură, sărăcie, rușine, respingere și crucificare. Oare subpăstorii să caute un destin mai ușor decât acela al Stăpânului lor?

Cuvântul lui Dumnezeu este un mare simplificator al complicatelor năzuințe ale vieții. Fiecărui căutător zelos el îi împarte înțelepciune divină. Nu trebuie să uităm niciodată că am fost răscumpărați prin suferință. Sângele prețios al Domnului Hristos este acela care face ispășire pentru noi. Prin muncă asiduă, sacrificiu
[87] și primejdii, prin pierderi de bunuri lumești și în agonia sufletului, Evanghelia s-a născut în lume. Dumnezeu îi cheamă pe tineri, în vigoarea și tăria tinereții lor, să împartă cu El renunțarea de sine, sacrificiul și suferința. Dacă ei acceptă chemarea, El îi va face instrumente ale Sale pentru mântuirea sufletelor pentru care El a murit. Dar El dorește ca ei să socotească costul și să intre în lucrare cu o deplină cunoaștere a condițiilor în baza cărora ei slujesc unui Răscumpărător crucificat.

Cu greu pot să-mi exprim sentimentele atunci când mă gândesc la modul în care a fost desconsiderat scopul lui Dumnezeu în înființarea colegiului nostru. Aceia care au o formă de evlavie neagă, prin viața lor neconsacrată, puterea adevărului de a-i face pe oameni înțelepți spre mântuire. Priviți la istoria apostolilor care au suferit sărăcie, rușine, abuz și chiar moarte de dragul adevărului. Ei s-au bucurat că au fost considerați vrednici să sufere pentru Hristos.

Dacă pot fi obținute rezultate mari cu eforturi și suferințe mari, cine dintre noi, care suntem supuși harului divin, putem refuza sacrificiul? Evanghelia Domnului Hristos cuprinde în cerințele ei fiecare suflet care a auzit mesajul veștii celei bune. Ce vom putea da noi lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Lui pentru noi? Mila Sa neegalată nu poate fi răsplătită niciodată. Numai printr-o ascultare de bună voie și o slujire plină de iubire putem să ne dovedim credincioșia și să-L încoronăm cu cinste pe Răscumpărătorul nostru.

Nu am nici o dorință mai mare decât aceea de a-i vedea pe tinerii noștri plini de acel spirit al adevăratei religii, care să-i facă să ia crucea și să-L urmeze pe Domnul Isus. Mergeți înainte, tineri ucenici ai Domnului Hristos, stăpâniți de principii, îmbrăcați în veșmântul curăției și al neprihănirii. Mântuitorul vostru vă va călăuzi în poziția cea mai bună ce se potrivește talentelor voastre și unde puteți fi de folos. Pe calea datoriei, puteți fi siguri de primirea harului în măsură suficientă pentru fiecare zi.

Propovăduirea Evangheliei este instrumentul lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor. Dar prima noastră lucrare ar trebui să fie aceea de a ne aduce inimile în armonie cu Dumnezeu și apoi ne vom pregăti să lucrăm pentru alții. În zilele de demult, era o intensă cer- [88]
cetare a inimii printre lucrătorii noștri cei mai zeloși. Ei se sfătuiau împreună și se uneau în rugăciuni umile și pline de căldură pentru călăuzire divină. A avut loc un declin al adevăratului spirit misionar printre pastori și profesori. Cu toate acestea, Domnul Hristos este mai aproape acum decât atunci când am crezut. Fiecare zi ce trece înseamnă o zi mai puțin pentru a vesti lumii solia de avertizare. O, dacă ar fi astăzi o mijlocire mai zeloasă înaintea lui Dumnezeu, o umilință mai mare, o curăție mai mare și o credință mai mare!

Toți suntem într-o continuă primejdie. Îi avertizez pe membrii bisericii să fie atenți la cei care le predică altora Cuvântul vieții, dar care nu nutresc un spirit de umilință și lepădare de sine, care sunt cuprinse în el. Pe astfel de oameni nu poți să te sprijini într-un timp de criză. Ei nesocotesc vocea lui Dumnezeu tot așa cum a făcut și Saul și, ca și el, mulți sunt gata să-și justifice atitudinea. Când a fost mustrat de Domnul prin profetul Său, Saul a declarat cu fermitate că a ascultat de vocea lui Dumnezeu; dar behăitul oilor și mugetul boilor au mărturisit că el nu ascultase. În același fel, mulți își mărturisesc astăzi credincioșia față de Dumnezeu, dar interesul lor și alte întâlniri pentru plăceri, tovărășiile lor lumești, glorificarea eului și dorința lor nepotolită după popularitate, toate acestea mărturisesc că ei n-au ascultat vocea Sa: „Poporul meu este asuprit de niște copii, și-l stăpânesc niște femei.”

Acesta este un standard înalt pe care Evanghelia l-a pus înaintea noastră. Creștinul consecvent nu este numai o nouă creatură, ci și o creatură nobilă în Isus Hristos. El este o lumină sigură, pentru a arăta altora calea spre ceruri și spre Dumnezeu. Acela care își trage

viața din Hristos nu va avea nici o dorință pentru plăcerile frivole și nesatisfăcătoare ale lumii.

Printre tineri se va găsi o mare diversitate de caractere și educație. Unii au trăit într-un mediu de constrângere și severitate arbitrară, care a dezvoltat în ei un spirit de îndărătnicie și sfidare. Alții au
[89] fost favoriții familiei, cărora li s-a permis, de către părinții lor prea îngăduitori, să-și urmeze propriile înclinații. Fiecare defect a fost scuzat, până când caracterul lor s-a deformat. Pentru a se ocupa cu succes de aceste minți diferite, profesorul are nevoie să exercite tact și îndemânare în tratarea lor, ca și fermitate în conducere.

Se va manifesta adesea neplăcere și chiar dispreț față de rânduielile cuvenite. Unii își vor folosi toată inteligența pentru a ocoli pedepsele, în timp ce alții vor da pe față o indiferență nepăsătoare față de consecințele nelegiuirii. Toate acestea cer răbdare și o străduință mai mare din partea acelora cărora li s-a încredințat educația lor.

Una dintre cele mai mari dificultăți cu care se confruntă profesorii este lipsa, din partea părinților, a cooperării în ceea ce privește administrarea disciplinei în colegiu. Dacă părinții ar fi fermi și ar susține autoritatea profesorului, atunci s-ar preveni multă insubordonare, viciu și nelegiuire. Părinții ar trebui să le ceară copiilor lor să respecte și să se supună autorității legitime. Ei ar trebui să lucreze cu grijă și cu o silință neîntreruptă pentru a-i instrui, călăuzi și înfrâna pe copiii lor, până când se vor forma în mod stabil obiceiuri corecte. Cu o astfel de educație, tinerii vor fi supuși instituțiilor societății, precum și restricțiilor generale ale obligațiilor morale.

Atât prin învățătură, cât și prin exemplu, tânărul ar trebui să fie învățat simplitatea în îmbrăcăminte, în comportament, hărnicia, sobrietatea și economia. Mulți studenți sunt extravaganți în cheltuirea mijloacelor date de părinții lor. Ei încearcă să se prezinte mai presus decât colegii lor printr-o cheltuire a banilor pentru paradă și satisfacerea egoistă a plăcerilor. În unele instituții de învățământ, această problemă a fost considerată de o importanță așa de mare, încât îmbrăcămintea studenților este stabilită, iar cheltuirea banilor limitată prin rânduieli. Dar indulgența părinților și indulgența studenților vor găsi o cale pentru a ocoli legea. N-ar trebui să recurgem la asemenea mijloace. Le cerem părinților creștini să ia în considerație
[90] toate aceste probleme cu multă atenție și rugăciune, căutând sfat din

Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi să se străduiască să acționeze în armonie cu învățăturile lui.

Dacă s-ar procura unelte pentru lucrul manual la școlile noastre și s-ar cere studenților ca o parte din timpul lor să-l folosească pentru unele activități practice, aceasta se va dovedi a fi o pavăză împotriva multor influențe rele ce predomină în instituțiile de învățământ. În mod deosebit, ocupațiile folositoare, în locul distracțiilor frivole și corupte, vor da o țintă, un scop legitim pentru vioiciune vieții tinerești și vor promova sobrietate și un caracter stabil. Trebuie făcute toate eforturile posibile pentru a încuraja o dorință pentru o îmbunătățire morală, fizică și intelectuală. Dacă fetele ar fi învățate cum să gătească, în mod deosebit cum să facă o pâine bună, educația lor va avea o valoare cu mult mai mare. O cunoaștere a muncii folositoare va preveni, în mare măsură, acel sentimentalism bolnăvicios, care a ruinat și continuă să ruineze mii de oameni. Punerea la lucru atât a mușchilor, cât și a creierului va încuraja gustul pentru împlinirea obligațiilor vieții practice din cămin.

Veacul acesta este un veac al fastului și al lucrului de mântuială în educație. Fratele _____ are în mod natural iubire pentru sistem și perfecțiune, și aceasta a devenit obișnuit printr-o viață de instruire și disciplină. El a fost aprobat de Dumnezeu pentru acest lucru. Activitățile sale au o reală valoare, pentru că el nu le va îngădui studenților să fie superficiali. Dar în primele eforturi pentru înființarea unei școli, el s-a lovit de multe obstacole. Dacă ar fi fost mai puțin hotărât și perseverent, el ar fi abandonat lupta. Unii dintre părinți au neglijat sprijinirea școlii, iar copiii lor nu respectă pe profesor pentru că poartă haine sărace. Ei au permis ca înfățișarea lui exterioară să le creeze prejudecăți cu privire la el. Acest spirit lipsit de respect a fost mustrat de Domnul și profesorul a fost încurajat în lucrul lui. Dar o reclamație și un raport neînțelept dus acasă de copii au întărit prejudecata părinților. În timp ce fratele _____ căuta să le imprime principii drepte și să stabilească obiceiuri drepte, copiii cărora li s-a permis prea mult se plângeau de studiile ce le erau impuse. [91] Mi-a fost arătat că tocmai aceștia sufereau, pentru că mintea nu era în mod suficient ocupată cu subiectele cuvenite. Gândurile lor erau la subiecte demoralizatoare și atât mintea, cât și corpul erau slăbite datorită abuzurilor de îngăduințe egoiste. Această practică stricată, și nu studiul peste măsură, a fost cauza îmbolnăvirilor frecvente ale

acestor copii și i-a împiedicat să avanseze așa cum doreau părinții lor.

Domnul a aprobat comportamentul general al fratelui, atunci când acesta punea temelia școlii care funcționează acum. Dar omul a muncit prea din greu, fără o influență trainică, binecuvântată și întăritoare a familiei, pentru a-i ușura sarcina. Sub încordarea lucrului peste măsură, el a făcut unele greșeli, totuși nici pe jumătate așa de grele ca acelea ale persoanelor care au nutrit amărăciune împotriva lui. În legăturile lui cu tinerii, el a trebuit să facă față acelui spirit de rebeliune și nesupunere despre care apostolul declară că este unul din semnele zilelor din urmă.

Unii dintre profesorii colegiului n-au reușit să înțeleagă care este responsabilitatea poziției lor. Ei personal n-au fost învățăcei în școala Domnului Hristos și de aceea n-au fost pregătiți să îi învețe pe alții.

Printre studenți, se vor găsi unele obiceiuri de lenevie și vicii. Va fi nevoie de mustrare și disciplină; dar dacă nu pot fi reformați, atunci să nu fie duși mai departe spre cădere prin nerăbdare și asprime. Profesorii să-și aducă totdeauna aminte că tinerii de sub răspunderea lor sunt cumpărați cu sângele Domnului Hristos și sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului. Domnul Hristos a făcut un sacrificiu infinit pentru a-i răscumpăra. Profesorii trebuie să aibă simțământul că trebuie să lucreze ca misionari pentru a-i câștiga pe acești studenți la Hristos. Dacă ei sunt de la natură combativi, atunci, cu multă grijă, trebuie să fie în gardă împotriva acestei trăsături de caracter. Aceia care au trecut de perioada critică a tinereții să nu uite niciodată ispitele și încercările acestei perioade a vieții și cât de mult tânjeau ei după simpatie, bunătate și iubire.

[92] Acela care se consacră unei zeloase activități publice pentru cauza omenirii adesea găsește puțin timp pe care să-l consacre familiei sale și, într-un anumit sens, ei sunt fără familie, fără ocazia de a sta la gura sobei, fără influențe sociale. Așa au stat lucrurile și cu fratele _____. Mintea sa a fost încordată în mod permanent. El a avut puține ocazii de a câștiga atașamentul și iubirea copiilor săi sau de a le oferi acea strângere și călăuzire de care au ei nevoie.

Sunt mulți din colegiu care au nevoie de o convertire desăvârșită. Nimeni să nu caute paiul din ochii fraților lor, pe când ei au o bârnă în propriii lor ochi. Fiecare trebuie să-și curețe templul propriului

său suflet de întinările lui. Să lăsăm ca invidia și gelozia să meargă împreună cu gunoiul ce se acumulează. Privilegii înalte și realizări cerești, cumpărate pentru noi la un preț imens, sunt prezentate fără plată spre acceptarea noastră. Dumnezeu ne consideră vinovați în mod individual pentru măsura luminii și privilegiilor pe care El ni le-a dat. Iar dacă noi refuzăm să Îi dăm lui Dumnezeu talentele care ne-au fost încredințate, atunci pierdem favoarea Sa.

Profesorul _____ v-ar fi slujit bine dacă n-ar fi fost lăudat de unii și condamnat de alții, devenind confuz. El are trăsături de caracter care trebuie să fie suprimate. În entuziasmul lor, unii i-au acordat o încredere și laude nemeritate. Voi v-ați încrezut într-un om, pentru care a fost dificil să-și găsească și să-și redobândească adevărata lui poziție. El a fost sacrificat de ambele părți din biserică, pentru că membrii ei n-au luat aminte la mustrările Duhului lui Dumnezeu. Aceasta a fost o nedreptate. El venise de curând la credință și nu era pregătit pentru întâmplările ce au urmat.

Cât de puțin știm despre consecințele pe care le au acțiunile noastre atât asupra viitorului nostru, cât și al altora. Mulți gândesc că este de mică importanță ceea ce fac. Nu le va dăuna în nici un fel dacă vor lua parte la acest concert sau dacă se vor uni cu lumea în acea distracție, atâta timp cât doresc să facă acest lucru. În felul acesta, Satana conduce și controlează dorințele lor, iar ei nu [93] consideră că rezultatele vor fi cele mai importante. Aceasta poate fi o verigă în lanțul evenimentelor ce leagă un suflet în cursa lui Satana și care determină ruina lui veșnică.

Fiecare act, oricât de mic, își are locul lui în marea dramă a vieții. Să reținem faptul că o singură dorință de satisfacere a poftei a adus păcatul în lume, cu teribilele lui consecințe. Căsătoriile nesfinte ale fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor au avut ca rezultat apostazia, care s-a sfârșit în distrugerea lumii prin potop. Cel mai neînsemnat act al satisfacerii egoiste a poftei a rezultat într-o mare revoluție. Acesta este cazul acum. Sunt foarte puțini aceia care sunt prevăzători. Asemenea copiilor lui Israel, ei nu vor asculta sfaturile, ci vor urma propriile lor înclinații. Ei se unesc cu un element omenesc atunci când iau parte la întâlnirile la care vor fi puși în atenție și astfel conduc pe acest drum pe care și alții îl urmează. Ceea ce a fost făcut odată va fi făcut din nou de ei și de către mulți alții. Fiecare pas pe care aceștia îl fac lasă o impresie dăinuitoare nu numai asupra

propriei lor conștiințe și obiceiuri, ci și asupra altora. Această analiză dă o teribilă demnitate vieții umane.

Inima mă doare, zi de zi și noapte de noapte, pentru comunitățile noastre. Mulți progresează, dar spre înapoi. „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei." Mersul lor este înainte și în sus. Ei progresează din tărie în tărie, din har în har și din slavă în slavă. Acesta este privilegiul tuturor comunităților noastre. Dar cât de diferită a fost situația lor! Ei au nevoie de iluminare divină. Ei trebuie să pună lucrurile în rânduială. Eu știu ce spun. Dacă nu vor deveni, cu adevărat, creștini, vor merge din slăbiciune în slăbiciune, dezbinările se vor înmulți și multe suflete vor fi duse la pierzare.

Tot ceea ce pot să-ți spun este: Primește lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu și urmează-o, indiferent cât te-ar costa. Aceasta
[94] este singura ta siguranță. Ai o lucrare de făcut, și anume aceea de a ajunge să fii în armonie cu lumina dată și Domnul să te ajute să faci lucrul acesta, chiar dacă eul trebuie crucificat. Strânge razele de lumină pe care le-ai nesocotit și respins. Strânge-le cu smerenie, tremurând și cu teamă. Păcatul vechiului Israel a fost acela că a nesocotit voința expresă a lui Dumnezeu și a urmat propria lor cale, după pornirile unor inimi nesfințite. Israelul modern calcă repede pe urmele lor, iar nemulțumirea Domnului este în mod sigur asupra lor.

Nu este niciodată greu să facem ceea ce iubim, dar a lua o atitudine care să fie în directă opoziție cu înclinațiile noastre înseamnă să ridici o cruce. Domnul Hristos S-a rugat ca ucenicii Săi să fie una, după cum El era una cu Tatăl. Această unitate este recomandarea Domnului Hristos față de lume, pentru faptul că Dumnezeu L-a trimis. Când se renunță la voința personală, atunci când sunt în discuție unele probleme, se va realiza unirea credincioșilor cu Domnul Hristos. Pentru aceasta, toți trebuie să se roage și să lucreze în mod hotărât, răspunzându-se astfel, pe cât este posibil, rugăciunii Domnului Hristos pentru unitate în biserica Sa.

Gelozia și căutarea de greșeli condamnate

Mă doare să spun că printre membrii bisericii sunt limbi nestăpânite. Există limbi mincinoase care se hrănesc cu greșeli și răutate. Sunt limbi șirete, șoptitoare. Sunt limbi frivole, necuviincioase, intrigante, dibace și batjocoritoare. Printre iubitorii de bârfeli, unii acționează din curiozitate, alții din gelozie, mulți din ură împotriva acelora prin care a vorbit Dumnezeu ca să-i mustre. Toate aceste elemente discordante sunt la lucru. Unele ascund adevăratele lor sentimente, în vreme ce altele sunt nerăbdătoare să facă public tot ceea ce știu sau chiar doar bănuieli rele împotriva celuilalt.

Am văzut că până și spiritul de sperjur, care schimbă adevărul în minciună, binele în rău, nevinovăția în crimă, este acum activ. Satana [95]
jubilează în fața condiției acelora care mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu. În timp ce mulți își neglijează propriile lor suflete, ei așteaptă cu înflăcărare orice ocazie pentru a critica și condamna pe alții. Toți au defecte de caracter și de aceea nu este greu să găsești ceva care poate fi interpretat în dauna acestora de către cei geloși. „Acum", spun acești judecători cu de la sine putere, „avem fapte. Vom folosi aceste fapte pentru a le pune în spate acuzații de care nu se pot disculpa". Ei așteaptă o ocazie potrivită și atunci își varsă valul de bârfeli și noutăți picante.

În efortul lor de a impune un punct de vedere, persoane care au în mod natural o imaginație puternică sunt în primejdia de a se înșela singure și de a-i înșela și pe alții. Ei adună expresii necugetate de la alții, fără să țină seama de faptul că poate au fost rostite în grabă și că, de fapt, nu reprezintă adevăratele sentimente ale vorbitorului. Dar observațiile acelea necugetate, adesea atât de neînsemnate spre a fi vrednice de luat în seamă, sunt văzute prin lupa lui Satana, se meditează la ele și sunt repetate până când mușuroaiele de cârtițe devin munți. Despărțiți de Dumnezeu, bănuitorii de rele devin ținta ispitelor. Ei nu cunosc tăria sentimentelor lor sau efectul cuvintelor lor. În timp ce condamnă greșelile altora, ei se complac în greșeli mult mai mari. Statornicia este o piatră rară.

Nu există nici o lege a bunătății care trebuie observată? Au fost oare creștinii autorizați de Dumnezeu să critice și să se condamne unul pe altul? Este oare onorabil, sau chiar cinstit, să obții de pe buzele altuia, sub înfățișarea prieteniei, secrete ce i-au fost încredințate și apoi să transformi cunoștințele aflate în condițiile acestea spre a-i face rău? Este oare iubire creștină aceea de a strânge orice zvon, de a dezgropa tot ceea ce ar arunca suspiciune asupra caracterului altuia și apoi să-ți găsești plăcerea în a le folosi pentru a-i face rău? Satana jubilează atunci când îi poate defăima sau răni pe urmașii Domnului Hristos. El este „acuzatorul fraților". Să-l ajute oare creștinii în lucrarea sa?

Ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu reține defectele tuturor și
[96] pasiunile ce-i stăpânesc și, cu toate acestea, El rabdă greșelile noastre și-I pare rău de slăbiciunile noastre. El cere poporului să nutrească același spirit de blândețe și îngăduință. Adevărații creștini nu vor jubila, expunând greșelile și scăderile altora. Ei se vor îndepărta de josnicie și diformitate, de tot ceea ce este urât, spre a-și fixa mintea asupra a ceea ce este atractiv și plăcut. Pentru creștini, fiecare act de găsire de greșeli, fiecare cuvânt de cenzurare sau condamnare este dureros.

Totdeauna au fost oameni, bărbați și femei, care au mărturisit adevărul, dar care nu și-au conformat viața influenței lui sfințitoare; oameni care sunt necredincioși, înșelându-se pe sine și încurajându-se astfel la păcat. În viața lor, în comportamentul și caracterul lor se vede necredința, și acest rău teribil acționează asemenea cancerului.

Dacă toți cei ce mărturisesc că sunt creștini și-ar folosi puterea cercetătoare pentru a vedea ce rele trebuie să fie corectate în propria lor viață, în loc să vorbească despre greșelile altora, ar fi o atmosferă mult mai sănătoasă în biserică, astăzi. Unii vor fi cinstiți atunci când aceasta nu costă nimic; dar când modul de comportare aduce foloase, cinstea va fi uitată. Cinstea și comportarea din interes nu pot lucra împreună în același timp. În decursul timpului, fie comportamentul interesat va fi înlăturat și adevărul și cinstea vor domni în mod categoric, fie, dacă comportarea din interes este nutrită și folosită, atunci cinstea va fi uitată. Ele nu sunt niciodată în armonie; ele nu au nimic în comun. Una este profetul lui Baal, alta este adevăratul profet al lui Dumnezeu. Când Domnul Își prezintă pietrele Lui prețioase, adevărul, sinceritatea, cinstea vor fi privite cu plăcere. Îngerii sunt

ocupați în a face coroane pentru unii ca aceștia, și pe aceste coroane împodobite cu stele și nestemate, se va reflecta cu splendoare lumina ce strălucește de la tronul lui Dumnezeu.

Frații noștri pastori sunt prea adesea înșelați, implicați în problemele din comunitate, pe care foarte adesea le amintesc în luările lor de cuvânt. Ei nu trebuie să-i încurajeze pe membrii bisericii să se plângă unul de celălalt, ci ar trebui ca fiecare să-și urmărească [97] propriile lor acțiuni. Nimeni n-ar trebui să îngăduie ca propriile lor simțăminte, prejudecăți și resentimente să fie trezite prin relatările relelor făcute de alții; toți trebuie să aștepte cu răbdare, să asculte ambele părți în legătură cu problema respectivă și apoi să creadă numai strict faptele care îi obligă să creadă. Întotdeauna, modul cel mai sigur de a proceda nu este acela de a asculta un raport despre un anume rău, până când nu a fost îndeplinită cu strictețe regula biblică. Aceasta se va aplica unora care au lucrat în mod iscusit pentru a ieși fără să fie bănuiți din problema cu care nu aveau nici o legătură și care nu le făcea deloc bine să o cunoască.

Frații mei, pentru propriul vostru suflet, aveți ochii numai spre slava lui Dumnezeu. Lăsați eul, pe cât este posibil, afară din gândirea voastră. Ne apropiem de timpul sfârșitului. Examinați-vă motivele în lumina veșniciei. Știu că aveți nevoie să fiți avertizați; vă îndepărtați de vechile semne de hotar. Așa-numita știință a voastră subminează temelia principiului creștin. Mi-a fost arătat drumul pe care în mod sigur îl veți urma dacă veți rupe legătura cu Dumnezeu. Nu vă încredeți în propria voastră înțelepciune. Vă spun, sufletele voastre sunt într-o iminentă primejdie. Din iubire pentru Domnul Hristos, cercetați și vedeți de ce aveți așa de puțină iubire, plăcere pentru exercițiile religioase.

Domnul încearcă și pune la probă pe poporul Său. Poți fi cât îți place de sever și critic cu propriile tale defecte de caracter; dar fii bun, milos și curtenitor cu alții. Întreabă-te zilnic: sunt eu sănătos până în profunzime sau sunt fals în inima mea? Cere Domnului să te scape din toate decepțiile din acest punct de vedere. Aici sunt cuprinse interese veșnice. În vreme ce mulți aleargă după onoare și sunt lacomi după câștig, sunteți voi, frații mei iubiți, zeloși să căutați asigurarea iubirii lui Dumnezeu și să strigați: Cine îmi va arăta cum să-mi fac chemarea și alegerea sigură?

Satana studiază cu multă atenție păcatele naturale ale oamenilor și apoi își începe lucrarea, ademenindu-i și prinzându-i în cursă. Noi ne aflăm în ispitele cele mai dese, dar putem avea biruința dacă
[98] luptăm cu bărbăție luptele Domnului. Toți sunt în primejdie. Dar dacă umbli în umilință și rugăciune, vei ieși din acest proces al probării mult mai prețios decât aurul cel mai fin, chiar decât aurul de Ofir. Dacă ești nepăsător și nu te rogi, vei fi ca o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor.

Unii aproape s-au pierdut în labirintul scepticismului. Unora ca aceștia le spun: Ridicați-vă mintea, scoateți-o afară din acel făgaș. Țineți-vă bine de Dumnezeu. Cu cât te leagă mai strâns credința și sfințenia de Cel veșnic, cu atât mai curată și mai strălucitoare îți va apărea dreptatea modului Său de comportare. Faceți din viață, din viața veșnică, obiectul năzuințelor voastre.

Cunosc primejdia în care vă aflați. Dacă vă pierdeți încrederea în mărturii, atunci vă veți îndepărta de adevărul Bibliei. M-am temut de faptul că mulți vor lua o poziție de îndoială și, în durerea mea pentru sufletele voastre, v-am avertizat. Câți vor da ascultare acestei avertizări? Cum voi aveți acum mărturiile, dacă una dintre ele se va intersecta cu drumul vostru, corectându-vă greșelile, vă veți simți liberi să acceptați sau să respingeți o parte din ea sau totul? Ceea ce sunteți cel mai puțin înclinați să primiți este, de fapt, partea de care aveți cel mai mult nevoie. Dumnezeu și Satana nu lucrează niciodată împreună. Mărturiile poartă fie amprenta lui Dumnezeu, fie pe aceea a lui Satana. Un pom bun nu poate face fructe rele și nici un pom rău, stricat, nu poate aduce roade bune. După roadele lor îi veți cunoaște. Dumnezeu a vorbit. Cine s-a cutremurat la rostirea Cuvântului Său?

Ziua Domnului este aproape

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare. Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întuneric și negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care vor răsuna trâmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte. Atunci voi [99] pune pe oameni în strâmtorare și vor bâjbâi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului."

„În vremea aceea, voi scormoni Ierusalimul cu felinare și voi pedepsi pe toți oamenii care se bizuiesc pe drojdiile lor, și zic în inima lor: Domnul nu face nici bine, nici rău."

„Veniți-vă în fire și cercetați-vă, neam fără rușine, până nu se împlinește hotărârea — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului."

Suntem aproape de încheierea timpului. Mi-a fost arătat că judecățile de pedepsire ale lui Dumnezeu sunt deja pe pământ. Domnul ne-a avertizat cu privire la evenimentele care vor avea loc. Lumina strălucește din Cuvântul Său; și cu toate acestea, „întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele". „Când vor zice: «Pace și liniște!» atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei … și nu va fi chip de scăpare."

Este datoria noastră aceea de a cerceta cauzele acestei teribile întunecimi, pentru ca să ocolim calea prin care oamenii au adus asupra lor o mare amăgire. Dumnezeu a dat lumii o ocazie de a învăța și de a asculta de voia Sa. În Cuvântul Său, El le-a dat oamenilor lumina adevărului; El le-a trimis avertizări, sfaturi și mustrări; dar puțini vor fi aceia care vor asculta vocea Sa. Asemenea națiunii iudaice, majoritatea celor care mărturisesc că sunt creștini se mândresc cu avantajele superioare pe care le au, dar nu înapoiază lui Dumnezeu

nimic pentru aceste mari binecuvântări. În infinita Sa milă, o ultimă solie de avertizare a fost dată lumii și, făcând cunoscut că Domnul Hristos este la ușă, atrage atenția asupra Legii călcate a lui Dumnezeu. Dar așa după cum antediluvienii au respins în mod batjocoritor
[100] avertizarea lui Noe, tot așa iubitorii de plăceri de astăzi resping solia slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu. Lumea își urmărește în mod invariabil ocupațiile obișnuite ale zilei, absorbiți ca întotdeauna de afacerile ei, de plăcerile ei, în timp ce mânia lui Dumnezeu este aproape să fie revărsată asupra călcătorilor Legii Sale.

Răscumpărătorul nostru milostiv, prevăzând pericolele ce îi vor înconjura pe urmașii Săi din timpul acesta, le-a dat o avertizare specială: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel, ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un hoț peste toți cei ce locuiesc peste toată suprafața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla, ca să stați în picioare înaintea Fiului omului." Dacă biserica urmează un drum asemănător cu acela al lumii, va împărtăși aceeași soartă. Dar nu, mai degrabă, pentru că ei au primit o lumină mai mare, pedeapsa lor va fi mai mare decât aceea a celor nepocăiți.

Ca popor, noi mărturisim că avem adevărul înaintea oricăror alți oameni de pe pământ. Deci, viața și caracterul nostru trebuie să fie în armonie cu o astfel de credință. Ziua este aproape venită când cei neprihăniți vor fi strânși asemenea grâului prețios în snopi pentru grânarul ceresc, în timp ce cei nelegiuiți vor fi asemenea neghinei, strânsă pentru focul ultimei și marii zi a lui Dumnezeu. Dar grâul și neghina „cresc împreună până la seceriș". În îndeplinirea îndatoririlor vieții, cei neprihăniți vor fi, până în final, împreună cu cei nelegiuiți. Copiii luminii sunt răspândiți printre copiii întunericului, pentru ca deosebirea să poată fi văzută de toți. În felul acesta, copiii lui Dumnezeu sunt chemați „ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată". Iubirea divină strălucind în inimă și armonia asemănării cu Hristos manifestată în viață vor fi ca o străfulgerare a cerului acordată oamenilor lumii acesteia, pentru ca ei să vadă și să poată aprecia superioritatea, desăvârșirea ei.

[101] Cei ce se aseamănă se atrag. Cei care beau din același izvor al

binecuvântării se vor strânge laolaltă. Adevărul locuind în inimile credincioșilor va duce la o binecuvântată și fericită asimilare a acestuia. În acest fel, se va răspunde la rugăciunea Domnului Hristos ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El este una cu Tatăl. Pentru această unitate, trebuie să se străduiască fiecare inimă care este convertită cu adevărat.

Cu cei nesfințiți nu va fi decât o armonie înșelătoare ce nu face decât să ascundă, în parte, un continuu dezacord. Ei sunt uniți în opoziția lor față de voința și adevărul lui Dumnezeu, în timp ce în toate celelalte puncte ei sunt împărțiți datorită urii, întrecerii, geloziei și luptei de moarte.

Metalul bun, pur, este acum așa de amestecat cu cel rău, încât numai ochiul pătrunzător al Dumnezeului infinit le poate distinge cu certitudine. Dar magnetul moral al sfințeniei și adevărului va atrage laolaltă metalul pur, în timp ce respinge pe cel rău și fals.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte"; dar unde vedem noi adevăratul spirit advent? Cine se pregătește pentru a sta în acel timp de încercare, de ispită, care este chiar înaintea noastră? Poporul căruia Dumnezeu i-a încredințat adevărurile sacre, solemne și probatoare pentru acest timp doarme la postul lui. Prin atitudinea lor, ei spun: Noi avem adevărul, suntem „bogați, ne-am îmbogățit și nu ducem lipsă de nimic"; în timp ce Martorul Credincios declară: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol".

Cu câtă fidelitate înfățișează aceste cuvinte starea prezentă a bisericii: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol"! Solii de avertizare dictate de Duhul Sfânt sunt purtate de slujitorii lui Dumnezeu, defectele de caracter sunt prezentate înaintea celor greșiți, dar ei spun: „Aceasta nu reprezintă cazul meu. Nu primesc solia pe care mi-ai adus-o. Fac tot ce pot mai bine. Eu cred adevărul."

Slujitorul cel rău, care spune în inima sa: „Stăpânul meu întârzie să vină", mărturisește că așteaptă pe Hristos. El era un „slujitor" în [102] aparență devotat slujirii lui Dumnezeu, în vreme ce în inima lui se supusese lui Satana. Spre deosebire de cel batjocoritor, el nu a negat pe față adevărul, dar în viața sa dă pe față sentimentul inimii — acela că venirea Domnului întârzie. Presupunerea aceasta l-a făcut să fie lipsit de interes față de adevărurile veșnice. El acceptă principiile de comportare ale lumii și se conformează obiceiurilor și practicilor ei.

Egoismul, mândria firească și ambiția predomină. Temându-se ca nu cumva frații lui să fie mai presus ca el, începe să le discrediteze eforturile și să le atace motivele. În felul acesta, el îi lovește pe tovarășii lui de muncă. Pe măsură ce se înstrăinează de poporul lui Dumnezeu, el se unește mai mult și tot mai mult cu cei nelegiuiți. El este găsit mâncând și bând cu „bețivii" — asociindu-se cu cei lumești și împărtășindu-se de spiritul lor. Astfel, el este adormit într-o siguranță firească și este biruit de spiritul iertător, indiferență și lenevie.

Chiar de la începutul răului a existat o neglijare a vegherii și a rugăciunii personale, apoi a urmat o neglijare a altor îndatoriri religioase și în felul acesta calea a fost deschisă pentru toate păcatele ce au urmat. Fiecare creștin va fi asaltat de fascinația lumii, de strigătele naturii trupești și de ispitele directe ale lui Satana. Nimeni nu este sigur. Indiferent care a fost experiența noastră, indiferent cât de înaltă era poziția noastră socială, noi trebuie să veghem și să ne rugăm continuu. Noi trebuie să fim controlați zilnic de Duhul lui Dumnezeu sau, de nu, suntem controlați de Satana.

Instrucțiunile Domnului Hristos pentru ucenici au fost date pentru binele urmașilor Săi din toate veacurile. El are în vedere pe aceia care trăiesc în imediata apropiere a încheierii timpului, când El a spus: „Ia seama la tine însuți". Este lucrarea noastră. Fiecare pentru el însuși, să nutrim în inimă harul prețios al Duhului Sfânt.

Satana lucrează cu o perseverență inepuizabilă și cu o energie intensă, pentru a atrage în rândurile lui pe cei ce mărturisesc a fi urmașii Domnului Hristos. El lucrează „cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării". Dar Satana nu este singurul
[103] lucrător prin care este susținută împărăția întunericului. Oricine imită pe marele înșelător devine unealta, ajutorul său. Aceia care, prin influența lor, susțin o lucrare rea fac munca ingrată de rob al lui Satana.

Acțiunile dau pe față principii și motive. Rodul adus de mulți care pretind că sunt plante în via Domnului dovedesc, de fapt, că sunt mărăcini și spini. O întreagă biserică poate să aprobe comportamentul rău al unor membri, dar această acceptare nu dovedește faptul că răul este drept, bun. Din boabele mărăcinilor nu se pot face struguri.

Dacă unii care mărturisesc a crede adevărul prezent ar putea înțelege adevărata lor poziție, ei și-ar pierde speranța în mila lui Dumnezeu. Ei și-au folosit toată influența împotriva adevărului, împotriva glasului de avertizare, împotriva poporului lui Dumnezeu. Ei fac lucrarea lui Satana. Mulți au devenit așa de orbiți de înșelăciunile lui, încât nu-și vor reveni niciodată. O astfel de situație de decădere nu poate exista fără să cauzeze pierderea multor suflete.

Biserica a primit avertizare după avertizare. Datoriile și primejdiile poporului lui Dumnezeu au fost în mod clar făcute cunoscut. Dar elementul omenesc s-a dovedit a fi prea puternic pentru ei. Obiceiurile, practicile și moda care au dus sufletul departe de Dumnezeu au câștigat teren în cursul anilor, în ciuda avertizărilor și apelurilor Duhului Sfânt, până când, în final, căile au devenit drepte în ochii lor, iar vocea Duhului Sfânt de-abia se mai aude. Nimeni nu poate spune cât de departe poate să meargă în păcat, o dată ce s-a supus puterii marelui amăgitor. Satana a intrat în Iuda Iscarioteanul și l-a făcut să-L trădeze pe Domnul său. Satana i-a făcut pe Anania și Safira să mintă pe Duhul Sfânt. Aceia care nu sunt pe deplin consacrați lui Dumnezeu pot fi determinați să facă lucrarea lui Satana, în timp ce se felicită că sunt în slujba Domnului Hristos.

Frați și surori, vă implor, „pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă”. Pentru a menține căldura și [104]
puritatea iubirii creștine, este nevoie de o continuă alimentare cu harul lui Hristos. Ați folosit toate mijloacele pentru ca „dragostea voastră să crească tot mai mult, ca să deosebiți lucrurile alese și să fiți plini de roadele neprihănirii prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu”.

Mulți dintre cei care ar fi trebuit să stea neclintiți pentru neprihănire și adevăr au dat pe față slăbiciune și nehotărâre, care au încurajat atacurile lui Satana. Aceia care n-au crescut în har, care n-au căutat să atingă cel mai înalt standard al realizărilor divine, vor fi biruiți.

Pentru un creștin, această lume este un pământ al străinilor și vrăjmașilor. Dacă nu se va apăra cu armura divină și nu va mânui sabia Duhului, el va cădea pradă puterilor întunericului. Credința tuturor va fi probată. Toți vor fi încercați așa cum aurul este încercat în foc.

Biserica este formată din oameni imperfecți, greșiți, fapt ce cere o continuă exercitare a iubirii și îngăduinței. Dar a fost o lungă perioadă de încropire; un spirit lumesc s-a strecurat în biserică, acesta a fost urmat de înstrăinare, căutare de greșeli, răutate, ceartă și nedreptate.

Dacă oameni neconsacrați în inimă și viață ar predica mai puțin și și-ar umili mai mult sufletul înaintea lui Dumnezeu, atunci am putea spera că Domnul va veni în ajutorul tău și îți va vindeca rănile. O mare parte din predicarea din ultimul timp a dat naștere la o falsă siguranță. Interesele importante ale cauzei lui Dumnezeu nu pot fi administrate cu înțelepciune de către aceia care au avut o atât de puțină și reală comuniune cu Dumnezeu, așa cum au avut unii dintre pastorii noștri. A încredința lucrarea unor astfel de oameni este ca și când ai pune copiii să conducă marile nave pe mări și oceane. Cei cărora le lipsește înțelepciunea cerului, cărora le lipsește puterea cea vie a lui Dumnezeu, nu sunt capabili să conducă vasul Evangheliei printre aisberguri și prin furtuni. Biserica trece prin conflicte serioase, dar, în primejdia în care se află, mulți o vor încredința
[105] în mâinile unora care în mod sigur o vor duce la naufragiu. Avem nevoie acum de un pilot la bord, căci ne apropiem de port. Ca popor, noi trebuie să fim lumina lumii. Dar cât de mulți sunt asemenea fecioarelor neînțelepte, fără ulei în candelele lor! Fie ca Domnul harului, bogat în bunătate, plin de iertare și milă, să ne salveze ca să nu pierim o dată cu cei nelegiuiți.

În acest timp de conflict și încercări, avem nevoie de tot sprijinul și mângâierea pe care le putem obține din trăirea principiilor neprihănirii, din convingeri religioase ferme, din asigurarea statornică a iubirii Domnului Hristos și dintr-o bogată experiență în lucrurile divine. Noi trebuie să ajungem până la statura plinătății de bărbați și femei în Isus Hristos, dar numai ca rezultat al unei continue creșteri în har.

O, ce aș putea spune pentru a deschide ochii orbiți, pentru a ilumina înțelegerea spirituală? Păcatul trebuie să fie crucificat. O completă schimbare morală trebuie să fie lucrată de Duhul Sfânt. Noi trebuie să avem iubirea lui Dumnezeu, cu o credință vie și statornică. Acesta este aurul curățit prin foc. Îl putem obține numai de la Domnul Hristos. Fiecare cercetător sincer și zelos va deveni un părtaș al naturii divine. Sufletul său va fi plin de o puternică dorință

de a cunoaște plinătatea acelei iubiri, care întrece orice cunoștință; în timp ce înaintează într-o viață divină, el va fi mult mai capabil să priceapă adevărurile cele înalte și înnobilatoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, până când, privind, va fi schimbat și făcut în stare să reflecte asemănarea cu Răscumpărătorul său.

Căsătorii neînțelepte

Mi-a fost arătat că tinerii de astăzi nu sunt conștienți de marile primejdii care îi pândesc. Sunt mulți tineri pe care Dumnezeu i-ar accepta ca lucrători în diferite ramuri ale lucrării Sale, dar Satana a intervenit și i-a prins în așa măsură în plasa sa, încât aceștia s-au înstrăinat de Dumnezeu și au devenit lipsiți de putere în lucrarea Sa. Satana este un lucrător șiret și perseverent. El știe exact cum să prindă în cursă pe cel neprevăzător și este un fapt alarmant acela
[106] că numai puțini reușesc să scape de vicleniile lui. Ei nu văd nici o primejdie și nu se păzesc împotriva șiretlicurilor lui. El îi îndeamnă să-și lege sentimentele unul de celălalt fără să ceară înțelepciunea lui Dumnezeu sau a acelora pe care El i-a trimis să avertizeze, să mustre și să sfătuiască. Ei se simt mulțumiți de ei înșiși și nu vor să se supună restricțiilor.

Cazul tău, frate _____, este o ilustrare puternică a acestui lucru. Ai devenit orb la gândul căsătoriei. Cum este în general cazul acelora care au mintea îndreptată în direcția aceasta, avertizările slujitorilor lui Dumnezeu nu au decât puțină influență asupra ta. Mi-a fost arătat cât de ușor ești afectat de influențele corupătoare. Dacă te asociezi cu tovarăși a căror minte este modelată într-o formă inferioară, vei deveni asemenea lor. Dacă iubirea și temerea de Dumnezeu nu vor fi înaintea lor, atunci gândurile lor vor fi gândurile tale; dacă acestora le lipsește respectul, și tu vei deveni nerespectuos. Dacă ei vor fi ușuratici, dedați căutării de plăceri, vei merge și tu pe același drum, cu un zel și o perseverență demne de o cauză mai bună.

Tânăra de care ți-ai legat sentimentele nu are o profunzime a gândirii sau a caracterului. Viața ei a fost ușoară și mintea ei este îngustă și superficială. Cu toate acestea, ai refuzat cu încăpățânare sfaturile tatălui tău, ale sorei tale iubitoare sau ale prietenilor tăi din comunitate. Am venit la tine ca un trimis al lui Dumnezeu; dar sentimentele tale puternice, încrederea în tine însuți ți-au închis ochii în fața primejdiei și urechile la avertizări. Atitudinea ta a fost așa

de persistentă, ca și când nimeni nu știa cât știi tu sau ca și când mântuirea sufletului tău depindea de urmarea propriei tale judecăți.

Dacă fiecare tânăr care mărturisește adevărul ar fi făcut așa cum ai făcut tu, care ar fi starea familiilor și a bisericii? Să luăm în considerare influența lipsei de respect față de părinții tăi, prin îndărătnicia și mulțumirea de sine. Tu faci parte dintre cei trufași și nesăbuiți.

Această orbire te-a făcut să-ți pierzi interesul pentru lucrurile [107] religioase și să te gândești numai la tine, în loc să te gândești la slava lui Dumnezeu. Din această intimitate sau atașament nu poate ieși nimic bun. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu va însoți nici o comportare încăpățânată ca aceasta pe care o dai tu pe față. N-ar trebui să fii așa de grăbit să intri în relații de căsătorie și să-ți asumi sarcina îngrijirii unei familii, mai înainte de a-ți stabili bine, în profunzime, propriul tău caracter. Te văd într-o mare întunecime, incapabil să-ți dai seama de primejdia în care te afli.

Adevărul a produs o reformă în viața și caracterul tău și a sporit încrederea fraților; dar Satana a văzut că te pierde și de aceea și-a mărit eforturile pentru a te prinde în cursele lui viclene; și a reușit de minune. Slăbiciunea naturii tale, nedescoperită până acum, este dezvoltată. Nu vezi starea în care te afli, deși este foarte vizibilă. Lumina nu vine la un om care nu face nici un efort ca s-o obțină. Când vezi că frații și surorile tale sunt întristate de comportamentul tău, atunci este timpul să te oprești, să analizezi ceea ce ai făcut până acum, să te rogi mult și să te sfătuiești cu bărbați cu experiență din biserică și să primești cu mulțumire și recunoștință sfatul lor.

„Dar", vei spune, „să urmez eu oare sfatul și judecata fraților, fără să țin cont de propriile mele sentimente?" Răspund: Biserica este autoritatea delegată de Dumnezeu pe pământ. Domnul Hristos a spus: „Și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri." În general, se acordă prea puțin respect opiniilor membrilor comunității. Lipsa respectului față de opiniile bisericii este ceea ce produce atât de multe necazuri printre frați. Ochiul comunității poate să fie în stare să distingă la un membru greșit ceea ce el personal nu vede. Puțini pot fi tot așa de orbi ca aceia care greșesc, dar majoritatea comunității este o putere care ar trebui să-și controleze membrii în mod individual.

Apostolul Petru spune: „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor [108] bătrâni. Și în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci

Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har." Pavel îndeamnă: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste fiecare să dea întâietate altuia." „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos." „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși." Dacă nu sunt ascultate, sfatul și îndemnul bisericii nu au nici o putere. Dumnezeu a așezat în biserică o voce care trebuie să-i conducă pe membrii ei.

Dacă ești condus mai degrabă de adevăr decât de rătăcire, atunci vei fi dispus să asculți de părinți și vei considera vocea bisericii ca fiind sacră. Rugăciunile tale au fost făcute cu hotărârea de a aduce la îndeplinire ceea ce tu consideri că este drept, indiferent de dorința părinților tăi sau a bisericii. În toată viața ai fost influențat, în mare măsură, de sentimente egoiste. Adesea, a trebuit să se facă un mare sacrificiu de sentimente pentru a împlini condițiile puse în Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a acționa din principiu.

„Dar", vei întreba, „să aleagă părinții un partener de viață, fără să țină seama de judecata sau sentimentele fiului sau fiicei lor?" Îți pun însă această întrebare așa cum ar trebui să fie pusă: Să aleagă oare fiul sau fiica un tovarăș de viață, fără ca mai întâi să se consulte cu părinții, când un astfel de pas poate să afecteze în mod vital fericirea părinților, dacă au cât de cât afecțiune pentru copilul lor? Și ar trebui oare ca acest copil, cu toate sfaturile și apelurile părinților săi, să continue să meargă pe drumul lui? Răspund în mod categoric: Nu, chiar dacă ar rămâne necăsătorit. Porunca a cincea interzice un astfel de comportament. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău." Avem aici o poruncă cu o făgăduință, pe care Domnul o va împlini cu siguranță în dreptul acelora care vor asculta.

Părinții înțelepți nu vor alege niciodată tovarăși de viață pen-
[109] tru copiii lor fără să țină seama de dorințele acestora. În cazul tău, nimeni nu și-a propus vreodată să facă lucrul acesta. Dar, în mare măsură, ceea ce numesc tinerii, în zilele noastre, iubire nu este decât un impuls orb, care își are originea în Satana, pentru a realiza distrugerea lor.

Dacă tu, fratele meu, vei merge acum la colegiul nostru, așa cum ai plănuit, mă tem cu privire la modul în care te vei comporta acolo. Hotărârea ta categorică de a avea compania unei domnișoare oriunde

vei merge, îmi spune că ești departe de a beneficia de mergerea la Battle Creek. Pasiunea pe care o ai este mai mult satanică decât divină. Nu doresc să fii dezamăgit cu privire la Battle Creek. Acolo, regulile sunt stricte. Nu este îngăduit să faci curte unei domnișoare. Școala n-ar mai avea nici o valoare pentru studenți, dacă ei s-ar implica în probleme de dragoste, așa cum ai fost tu. Disciplina colegiului nostru ar fi în curând subminată. Părinții nu-și trimit copiii la colegiul nostru sau în birourile noastre pentru a începe o viață de dragoste, sentimentală, ci pentru a fi educați în cele ale științei sau pentru a învăța meșteșugul tipăritului. Dacă regulile ar fi așa de libertine, încât le-ar permite tinerilor să se încurce și să fie pasionați de societatea sexului opus, așa cum ai fost tu în ultimele luni, scopul mergerii lor la Battle Creek ar fi pierdut. Dacă nu-ți poți scoate aceasta cu totul din minte și să mergi acolo în spiritul unui învățăcel, cu scopul de a te trezi la cele mai sincere, zeloase și umile eforturi, rugându-te ca să poți să ai o strânsă comuniune cu Dumnezeu, ar fi mai bine pentru tine să rămâi acasă.

Dacă trebuie să mergi, atunci trebuie să fii pregătit să reziști ispitei și să susții mâinile profesorilor și ale învățătorilor, lăsând ca influența ta să fie în totul de partea disciplinei și ordinii. Dumnezeu dorește ca toți aceia care lucrează pentru cauza Sa să fie supuși unii altora, dispuși să primească sfat și învățătură. Ei ar trebui să se antreneze, să se pregătească singuri printr-o severă disciplină intelectuală și morală, pentru ca prin asistența harului lui Dumnezeu să fie pregătiți în mintea și inima lor să-i instruiască pe alții. Rugăciuni stăruitoare, umilință și un caracter serios trebuie să fie combinate cu ajutorul lui Dumnezeu, pentru că ușurătatea și sentimentele omenești [110] se luptă continuu pentru supremație. Fiecare om trebuie să-și curețe sufletul prin ascultarea de adevăr și, cu ochii ațintiți la slava lui Dumnezeu, trebuie să-și umilească eul și să-L înalțe pe Isus și harul Său. Făcând astfel, el va înainta continuu spre lumină, Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va primi ajutorul Său.

Unii dintre cei care frecventează cursurile colegiului nu-și folosesc timpul cum trebuie. Plini de energie tinerească, ei nesocotesc restricțiile ce le sunt impuse. În mod deosebit, se răzvrătesc împotriva rânduielilor care nu le îngăduie tinerilor să acorde atenție tinerelor fete. Se cunoaște foarte bine răul ce decurge dintr-o astfel de comportare într-un veac degenerat ca acesta. Într-un colegiu, în

care atât de mulți tineri sunt laolaltă, imitarea obiceiurilor lumii în direcția aceasta ar îndrepta gândurile într-o direcție care îi va împiedica în preocuparea lor de a cunoaște și în interesul lor pentru lucrurile religioase. Pasiunea oarbă exercitată atât din partea tinerilor, cât și a tinerelor, îndreptându-și astfel afecțiunile unul față de altul în timpul școlii, este o dovadă a lipsei unei judecăți sănătoase. Ca și în cazul tău, pornirile oarbe controlează rațiunea și judecata. Sub această amăgire fermecată, răspunderea însemnată simțită de fiecare creștin sincer este dată la o parte, spiritualitatea moare, iar judecata și eternitatea își pierd importanța lor deosebită.

Fiecare capacitate a acelora care sunt afectați de această boală contagioasă — iubirea oarbă — este făcută să se supună ei. Ei par a fi lipsiți de bunul simț, iar comportamentul lor este dezgustător pentru toți aceia care îl privesc. Fratele meu, te-ai făcut singur un subiect de discuție și ai decăzut în ceea ce privește respectul acelora a căror aprobare ar trebui s-o prețuiești. Asemenea multora, apogeul acestei boli este atins într-o căsătorie imatură, iar atunci când noutatea a trecut și puterea fermecată de a face dragoste s-a consumat, una sau ambele părți se trezesc la adevărata lor situație. Ei se trezesc astfel cu un tovarăș de viață nepotrivit, dar uniți pentru toată viața. Uniți
[111] unul cu altul prin cele mai solemne legăminte, ei privesc cu inimile pline de tristețe la viața mizerabilă pe care trebuie s-o ducă. Apoi, ei trebuie să facă tot ce pot mai bine în situația lor, dar mulți nu vor face acest lucru. Ei fie se vor dovedi necredincioși față de legământul căsătoriei, fie vor face ca jugul pe care continuă să-l poarte să fie atât de amar, încât nu puțini lași își vor pune capăt existenței.

Asocierea cu cei frivoli, vanitoși, superficiali și sceptici va aduce depravare și ruină morală. Tinere sau tineri îndrăzneți pot avea ceva plăcut în cuvintele lor; ei pot avea capacități intelectuale strălucite și iscusința de a face ca ceea ce este rău să pară chiar preferabil față de ceea ce este bun. Astfel de persoane vor încânta și vor uimi o anume clasă de oameni, și ca urmare, suflete se vor pierde. Influența gândirii fiecărui om și acțiunile ce-l înconjoară asemenea unei atmosfere invizibile sunt în mod inconștient inspirate de către toți cei ce vin în contact cu el. Această atmosferă este în mod frecvent încărcată cu influențe otrăvitoare, iar când acestea sunt inhalate, rezultatul sigur este degenerarea morală.

Tânărul meu frate, dacă aș putea să te fac să înțelegi adevărata ta stare! Tu trebuie să te pocăiești sau, de nu, nu vei vedea niciodată Împărăția cerului. Mulți tineri și tinere care mărturisesc a fi evlavioși nu știu ce înseamnă să-L urmezi pe Domnul Hristos. Ei nu urmează exemplul Lui în facerea binelui. Iubirea și recunoștința față de Dumnezeu nu izvorăsc din inima lor și nici nu sunt exprimate în cuvintele și comportamentul lor. Ei nu au spiritul renunțării de sine și nici nu se încurajează unul pe altul pe calea sfințeniei. Noi nu dorim ca astfel de tineri să se angajeze în lucrarea solemnă a lui Dumnezeu; tineri care mărturisesc pe Domnul Hristos, dar care nu au puterea morală de a lua poziție alături de aceia care sunt sobri și veghează în rugăciune, a căror conversație este cu privire la cele cerești și care privesc la Mântuitorul. Noi nu suntem așa de nerăbdători ca la Battle Creek să meargă tineri care mărturisesc a fi păzitori ai Sabatului, dar care arată prin alegerea tovarășilor starea lor morală decăzută.

Ușa colegiului nostru va fi totdeauna deschisă pentru aceia care [112] nu se preocupă de religie, iar tinerii care vin la Battle Creek pot avea societatea acestor oameni nereligioși, dacă aceasta este alegerea lor. Dacă au motive îndreptățite să se asocieze cu aceștia și suficientă tărie spirituală să se împotrivească influenței lor, atunci pot fi o putere spre bine; căci, în timp ce sunt învățăcei, pot deveni învățători. Adevăratul creștin nu alege compania celor neconvertiți numai pentru plăcerea atmosferei degajate de viața lor nereligioasă sau pentru a trezi admirație și a cuceri aplauze, ci pentru a transmite lumină și cunoaștere, ridicându-i la un standard nobil și elevat, pe platforma cea largă a adevărului veșnic.

Un tânăr cu motive curate, care intenționează să devină inteligent, astfel încât să-și poată folosi în mod drept capacitățile, va putea fi o putere spre bine în școală. El va avea o influență modelatoare. Când părinții încep să justifice plângerile copiilor lor împotriva autorității și disciplinei din școală, ei nu văd că fac să crească puterea demoralizatoare care predomină acum pe o întindere înspăimântătoare. Orice influență care îi înconjoară pe tineri trebuie să fie de partea cea bună, deoarece decăderea tineretului este în creștere.

Cu tineri lumești, iubirea pentru viața de societate și plăceri devine o pasiune absorbitoare. A te îmbrăca, a face vizite, a-ți satisface apetitul și poftele, a te învârti prin cercurile de distracții pare a fi marele scop al existenței. Ei se simt nefericiți dacă sunt lăsați singuri.

Marea lor dorință este aceea de a fi admirați și flatați și de a face senzație în societate; iar când această dorință nu este satisfăcută, viața devine insuportabilă.

Aceia care se îmbracă cu toată armătura lui Dumnezeu și consacră zilnic un timp pentru meditație, rugăciune și studierea Scripturilor, vor fi legați de cer și vor avea o influență mântuitoare și transformatoare asupra celor din jurul lor. Le vor aparține gânduri mari, aspirații nobile, o înțelegere clară a adevărului și datoriei față
[113] de Dumnezeu. Ei vor avea o dorință arzătoare după curăție, lumină și iubire, pentru toate darurile nașterii cerești. Rugăciunile lor stăruitoare vor trece dincolo de perdeaua dinăuntru. Acești oameni vor avea o îndrăzneală sfințitoare de a veni în prezența Celui infinit. Ei vor simți că lumina și slava cerului sunt pentru ei, că vor ajunge să fie curățiți, înălțați și înnobilați prin această intimă legătură cu Dumnezeu. Acesta este privilegiul adevăraților creștini.

Meditația abstractă nu este suficientă; acțiunea grăbită nu ajunge — ambele sunt esențiale pentru formarea caracterului creștin. Tăria se capătă prin rugăciuni fierbinți, tainice, care ne pregătesc pentru a rezista fascinației societății. Și totuși, nu ne vom izola de lume, căci experiența noastră creștină trebuie să fie lumina lumii. Societatea necredincioșilor nu ne va face nici un rău, dacă ne amestecăm printre ei cu scopul de a-i lega de Dumnezeu și dacă suntem destul de puternici din punct de vedere spiritual pentru a ne împotrivi influențelor lor.

Domnul Hristos a venit în lume ca s-o mântuiască, să lege pe omul căzut cu Dumnezeul Cel infinit. Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie canale de lumină. Păstrând comuniunea cu Dumnezeu, ei trebuie să transmită celor ce sunt în întuneric și rătăcire alegerea binecuvântărilor pe care le-au primit din cer. Enoh nu s-a mânjit cu nelegiuirile existente în timpul său. De ce oare trebuie să ne mânjim noi în zilele noastre? Dar, ca și Domnul nostru, noi putem avea compasiune pentru omenirea suferindă, milă față de cei nefericiți și o generoasă considerație pentru simțămintele și trebuințele celor nevoiași, în necazuri și disperare.

Aceia care sunt într-adevăr creștini vor căuta să facă bine altora și, în același timp, își vor păstra în ordine vorbirea și comportamentul, pentru a menține o judecată calmă și o pace sfințită. Cuvântul lui Dumnezeu ne cere să fim asemenea Mântuitorului nostru, să purtăm

chipul Său, să imităm exemplul Său și să trăim viața Lui. Egoismul și cele lumești nu sunt roade ale unui pom creștin. Nimeni nu poate trăi pentru sine și totuși să se bucure de aprobarea lui Dumnezeu.

5 septembrie 1879.

[114]

Mustrări și avertizări

În comunitatea din _____, există un element care este diametral opus interesului ei spiritual. Există o mare lipsă de sfințenie, de religie experimentală. Nu dau nici un nume. Deci, fiecare să-și cerceteze propria sa inimă și să-și cunoască propriile sale imperfecțiuni. Sunt unii care întotdeauna se îndreaptă spre lume, coborând totdeauna standardul religiei prin vorbirea lor lumească. Ei nu au iubirea lui Hristos în inimă. Ei sunt slabi în a da o mână de ajutor atunci când este nevoie în comunitate. Această slăbiciune spirituală este rezultatul lipsei de bunăvoință în a purta poveri când și unde este nevoie cel mai mult de aceasta. Totuși, când este vreun plan sau vreun proiect personal pe care să-l aducă la îndeplinire, ei sunt dispuși să-și asume orice responsabilitate; scopul lor este acela de a urma propriul drum. Dacă ar fi fost un drum sfințit, n-ar fi fost rău, dar nu este.

Este o mare nevoie de lucrători zeloși și dezinteresați pentru cauza lui Dumnezeu. Un membru devotat al bisericii, care Îl iubește pe Domnul Hristos, poate face mai mult bine într-o comunitate decât o sută de lucrători pe jumătate convertiți, nesfințiți și încrezători în sine. Este imposibil ca o biserică să fie vie, activă, dacă membrii ei nu sunt dispuși să poarte poveri și să-și asume responsabilități. În legăturile din biserică sunt aduse laolaltă diferite temperamente și dispoziții. În comunitatea _____, sunt puține suflete devotate, temătoare de Dumnezeu, credincioase, care se roagă mult, care duc povara comunității și a căror fericire constă în prosperitatea membrilor ei. Aici, ca și în alte părți, Satana este continuu la lucru pentru a doborî și demoraliza. Este preocuparea vrăjmașului aceea de a slăbi sufletele și a distruge orice organizație care, dacă ar prospera, ar fi spre slava lui Dumnezeu.

Tinerii au primit adevărul și au mers bine pentru un timp, dar Satana și-a țesut plasele în jurul lor prin legături de iubire neînțelepte
[115] și căsătorii neinspirate. El a văzut că aceasta va fi cea mai de succes metodă cu care îi poate fermeca, abătându-i de pe calea sfințirii. Pentru un timp, unii dintre acești tineri poartă armătura Evanghe-

liei cu demnitate și har. Atâta vreme cât inima și mintea au rămas în supunere față de voința divină, a fost prosperitate, progres; dar când ochii au fost abătuți de la Isus și atrași de obiecte nevrednice, atunci eul a fost acela care și-a impus stăpânirea, rațiunea firească a înăbușit judecata sănătoasă și integritatea, iar armura creștină a fost considerată prea grea spre a mai fi purtată de cei tineri. Ea este bună pentru soldații în vârstă, cu experiență ai Evangheliei, dar este prea grea pentru tineri. Ispititorul a oferit multe sugestii calculate să producă nestatornicie și nehotărâre pe calea creștină.

Căpitanul mântuirii lor a dat următoarea poruncă: „Luați seama, vegheați și rugați-vă", „ca să nu cădeți în ispită", dar erau prea multe neplăceri să păzești cu credincioșie sufletul de puterea înșelătoare a lui Satana și de inima înșelătoare, dusă departe de Domnul Hristos. Dacă acești tineri și tinere ar fi luat seama la cuvintele apostolului, „căci voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț", atunci nu s-ar fi simțit liberi să țină departe de Dumnezeu ceea ce El a cumpărat cu un preț infinit.

Nu este nici un tânăr dintr-o sută care să simtă responsabilitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Fiecare capacitate fizică și intelectuală ar trebui să fie păstrată cu multă atenție și folosită în modul cel mai bun și cel mai înalt cu putință pentru înaintarea slavei lui Dumnezeu. Acei tineri care îngăduie ca puterile lor să fie pervertite, abuzând astfel de darurile date lor de Dumnezeu, vor fi chemați să dea o amănunțită socoteală pentru binele pe care îl puteau face, dacă ar fi folosit mijloacele puse la dispoziția lor prin Domnul Isus Hristos. Dumnezeu pretinde ca toate facultățile noastre să fie active, să lucreze.

În comunitatea _____, există tineri care ar trebui să cultive darul creștin al statorniciei și al creșterii, spre a fi bărbați ai credinței. Ei ar fi trebuit să devină statornici, nesovăitori, înrădăcinați și întemeiați în adevăr. Biserica are nevoie de orice ajutor pe care Dumnezeu a [116]
socotit că ei îl pot da. Cei care mărturisesc Numele Lui nu și-au consacrat puterea pe deplin și în totalitate Lui, ci au supus-o, într-o măsură oarecare, slujirii lui Satana. Unii ca aceștia L-au jefuit și continuă să-L jefuiască pe Dumnezeu. Asemenea servului necredincios căruia i-au fost încredințați talanți, ei au ascuns darurile lui Dumnezeu în lume.

O altă mare pagubă pentru comunitatea din _____ a fost materialul care a venit în ea. Acest material trebuie să fie topit de către Duhul lui Dumnezeu. Zgura este vizibilă în trăsăturile grosolane, tăioase de caracter, care ar fi putut să fie îndepărtate, dacă aceste persoane ar fi învățat de la Hristos. Dar ei nu s-au despărțit pe deplin de spiritul și influența lumii. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu prin amestecarea zilnică a timpului Său, a talentelor Sale și a puterii Sale cu elemente omenești. Aceste puteri nu pot fi reținute de la Dumnezeu, fără ca urmarea să nu fie ruina veșnică. Ați fost cumpărați cu un preț, chiar dacă veți pieri pentru faptul că nu veți fi mântuiți pe calea rânduită de Dumnezeu.

Îngerii sfinți privesc cu un viu interes să vadă dacă membrii bisericii, în mod individual, vor onora pe Răscumpărătorul lor, să vadă dacă ei se așază în legătură cu cerul și nu mai înșală pe Domnul, pe care mărturisesc că-L iubesc, Îl onorează și Îl slujesc. Dumnezeu cheamă pe cei ce sunt ai Săi. Voi sunteți ai Lui prin creațiune și încă o dată prin lucrarea răscumpărării Sale. Dar când focul pasiunilor nesfinte vă înflăcărează ochii, când rostiți cuvinte ce determină îngerii sfinți să plece de la voi, când gândiți rău despre frații voștri, când vă murdăriți mâinile cu câștiguri nesfinte, vă transformați membrele în instrumente ale nelegiuirii.

Frate _____, am văzut că în dreptul numelui tău, în Cartea Cerului, este scris „Cu lipsă” — lipsa răbdării, îngăduință în ceea ce privește controlul de sine, deficitar în umilință și blândețe. Lipsa acestor daruri cerești îți va închide în mod sigur porțile cerului. Dumnezeu cere corpul tău, sufletul tău și întreaga ta ființă, cu toate capacitățile ei, ca fiind ale Lui.

[117] Temperamentul acesta nestăpânit trebuie să fie controlat. Îmbolnăvirea spirituală este rezultatul sigur al lăsării libere a acestui spirit agitat, nemulțumit și murmurător. Această boală a sufletului va fi greșeala ta. Nu mai fi agitat, încăpățânat, nu-ți mai răsfăța eul și fii un om cu o inimă nobilă și curajos pentru Dumnezeu. Isus Hristos te iubește. N-a făcut El oare rezerve pentru tine, ca să poți avea ajutor, atunci când te afli în situații dificile? „Ce aș fi putut face viei Mele”, spune El, „și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?” Roadele pe care Domnul Hristos le așteaptă, după ce a avut pentru biserica Sa o grijă plină de răbdare, sunt: credință, răbdare, iubire, îngăduință, o

gândire cerească, blândețe. Acestea sunt ciorchine de roade care se maturizează atât în mijlocul furtunii, norului și întunericului, cât și în lumina soarelui.

Fratele _____ s-a alăturat bisericii, dar nu Domnului. El are o religie anemică. Nu este cinstit cu Dumnezeu și este plin de sine. A pierdut mult prin unirea cu persoane care nu au spiritul Domnului Hristos. Lui îi lipsește aproape orice har. Este fără de folos pentru el însuși și o mare piatră de poticnire pentru biserică. Scumpe frate, Satana te-a controlat într-o mare măsură; gândurile tale sunt nesfințite, acțiunile tale nu sunt în armonie cu spiritul unui adevărat creștin. Tu ți-ai pricinuit propria ta boală; tu trebuie să fii propriul tău restaurator, cu ajutorul Medicului divin. Puterile tale morale sunt slabe din lipsă de hrană. Tu flămânzești spiritual după adevărul biblic — pâinea vieții. Ai nevoie să-ți iei hrana zilnică din Butucul cel viu al viței. Biserica nu primește nici o tărie de la tine, și în starea ta prezentă, ar fi mai bine fără tine, căci acum, dacă apare în calea ta vreun necaz și tu nu poți controla problemele, te dai înapoi cu încăpățânare, fiind o povară fără viață pentru biserică. Tu nu porți nici o povară sau greutate pentru cauza lui Dumnezeu. Domnul te-a suportat mult, dar există o limită a răbdării Sale; o linie dincolo de [118] care te poți aventura, dar unde Duhul Său nu Se va mai lupta cu tine, ci te va lăsa în propria ta stricăciune, mânjit de egoism și înjosit de păcat.

Fratele _____ nu are un spirit bun. Dispoziția sa de a conduce îi face rău, pentru că nu este potrivit pentru o astfel de lucrare. El poate să facă o lucrare bună în comunitate, dacă eul nu este înălțat. Mai multă bunătate și umilință vor face ca eforturile lui să fie o binecuvântare pentru comunitate, și nu un blestem.

Frate și soră _____: În dreptul numelor voastre din registrul cerului am văzut scris cuvântul „lipsă”. Aveți nevoie să fiți goliți de eul vostru, iar templul sufletului să fie curățit. Amândoi aveți capacitatea de a face bine, dar ea nu este sfințită. Aveți mari deficiențe în ceea ce privește simplitatea și sfințenia. Dacă comunitatea ar fi lăsată spre a fi modelată de standardul vostru religios, ar fi demoralizată, având o formă lumească, neconsacrată. Ați fi putut fi o mare binecuvântare pentru comunitate, dar în mare măsură ați dat greș. Domnul Isus vă somează să părăsiți spiritul lumii. Soră _____, sunt alarmată de starea ta și pentru aceia care vin în contact cu influența ta. Ai atins

un standard foarte scăzut. „Ce seamănă omul aceea va și secera." Prin cuvintele și faptele voastre, voi semănați sămânța. Voi semănați în firea pământească sau în Duhul. În ziua socotelilor finale, fiecare trebuie să pună mâna pe seceră și să secere recolta semănată cu mâna sa.

Soțul tău și-a greșit lucrarea. Când își va umili inima asemenea unui copilaș, când va ajunge să-și dea o mai mică importanță și va simți o mai mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, atunci va fi acolo unde poate fi folosit spre slava lui Dumnezeu. Dar, așa cum este el, nu-și poate da seama de nevoile lucrării. Se vede prea mult „marele eu" și prea puțin Domnul Isus în viața și caracterul multora de aceea, Dumnezeu nu va primi nimic din mâinile lor. Dar puțini își dau seama de solemnitatea timpului în care trăim — ziua pregătirii lui
[119] Dumnezeu. Dacă ai fi convertit și ți-ai devota capacitatea studiind cum să zidești comunitatea, în loc să o slăbești ajutându-l pe vrăjmaș în lucrarea lui de a duce pe membrii ei în lume, ai câștiga zilnic o experiență valoroasă. Fratele _____ a fost o mare piedică pentru biserică. El n-ar trebui să fie membru al bisericii, până când viața sa zilnică nu va fi în armonie cu mărturisirea sa de credință. Dumnezeu nu-l recunoaște ca pe un copil al Său. El se află astăzi sub steagul cel negru al puterilor întunericului. Satana îl are în totul sub controlul său.

Asemenea influențe ca acestea, puternice, descurajatoare, au fost pentru biserică un val aproape prea puternic să i se împotrivească. Zece membri care umblă în toată umilința judecății și gândirii lor vor avea o putere mult mai mare asupra lumii decât are întreaga comunitate, cu membrii ei de acum, dar lipsiți de unitate. Cu cât există mai multe elemente de dezbinare și lipsă de armonie, cu atât va fi mai puțină putere spre bine în biserică și în lume.

O, frații mei, dacă aș putea face clar înțelegerii voastre întunecate, marea primejdie în care vă aflați! Fiecare acțiune, bună sau rea, pregătește terenul pentru repetarea ei. Cum a fost în cazul lui Faraon? Declarația din Sfânta Scriptură este aceea că Dumnezeu i-a împietrit inima și la fiecare repetare a luminii în manifestarea puterii lui Dumnezeu, declarația se repetă. De fiecare dată când el refuza să se supună voinței lui Dumnezeu, inima sa devenea mai împietrită și mai puțin impresionabilă de către Duhul lui Dumnezeu. El a semănat sămânța încăpățânării și Dumnezeu a lăsat-o să germineze. El ar

fi putut s-o prevină printr-o minune, dar nu acesta era planul Său. El i-a îngăduit să crească și să producă un seceriș după soiul ei, demonstrând astfel credincioșia Sfintei Scripturi. „Ce seamănă omul aceea va și secera." Când un om plantează îndoieli, el va secera îndoieli. Respingând prima rază de lumină și apoi fiecare rază ce a urmat, Faraon a mers de la un anume grad de împietrire a inimii la altul, până când corpurile reci, moarte, ale primilor născuți n-au [120] făcut decât să oprească necredința și încăpățânarea lui pentru o clipă. Apoi, hotărât să nu se supună căii lui Dumnezeu, el și-a continuat drumul cu încăpățânare, până când apele Mării Roșii l-au acoperit cu totul.

Cazul acesta este redat în raportul Sfintei Scripturi spre folosul nostru. Ceea ce a avut loc în inima lui Faraon, exact același lucru va avea loc în fiecare suflet care neglijează să se împărtășească de lumină și să umble imediat în lumina razelor ei. Dumnezeu nu distruge pe nimeni. Păcătosul se distruge singur prin propria sa nepocăință. Când o persoană neglijează o dată să dea ascultare invitațiilor, mustrărilor și avertizărilor Duhului lui Dumnezeu, conștiința sa se împietrește și data următoare când este mustrat va fi mult mai dificil să se supună și să asculte decât înainte. și astfel se va întâmpla cu fiecare repetare. Conștiința este vocea lui Dumnezeu ce se aude în mijlocul conflictului pasiunilor omenești; când i se rezistă, Duhul lui Dumnezeu este întristat.

Noi dorim să înțelegem cum se distruge sufletul. Aceasta are loc nu pentru că Dumnezeu dă un decret potrivit căruia omul nu va fi mântuit. El nu aruncă un întuneric înaintea ochilor, întuneric ce nu poate fi pătruns. Dar omul, la început, rezistă unei influențe a Duhului lui Dumnezeu și, rezistându-i o dată, este mult mai ușor să facă același lucru și a doua oară, apoi și mai ușor a treia oară și cu mult mai ușor a patra oară. Apoi vine secerișul care să fie strâns din sămânța necredinței și a împotrivirii. O, ce seceriș al îngăduințelor păcătoase se pregătește pentru seceră!

Când studierea Sfintei Scripturi și rugăciunea tainică sunt neglijate o dată, apoi ele pot să fie omise cu o mult mai mică mustrare de conștiință. Va fi apoi o lungă listă de omisiuni, toate datorate unei singure dispoziții sufletești semănate în terenul inimii. Pe de altă parte, fiecare rază de lumină cultivată va aduce un seceriș de lumină. Ispita, o dată rezistându-i-se, va aduce a doua oară putere pentru o și

mai fermă rezistență; fiecare nouă biruință câștigată asupra eului va netezi calea pentru un triumf mai mare și mai nobil. Fiecare biruință este o sămânță semănată pentru viața veșnică.

Este o mare nevoie de lucrători zeloși, credincioși și cu lepădare
[121] de sine în comunitățile noastre din toată țara. Nimeni nu poate lucra în școala de Sabat sau în lucrarea de temperanță fără să culeagă un seceriș bogat, nu numai la sfârșitul lumii, ci și în viața aceasta. Chiar în efortul de a lumina și binecuvânta pe alții, propriile lui vederi vor deveni mai clare și mai largi. Cu cât ne vom strădui să explicăm adevărul altora, cu iubire pentru suflete, cu atât vederile noastre vor deveni mai clare și mai largi. Aceasta deschide totdeauna noi frumuseți, noi puteri pentru înțelegerea celui ce expune.

Există lucrători buni în comunitatea voastră și acești lucrători care manifestă lepădare de sine nu vor cunoaște niciodată cât de mult bine au făcut prin eforturile lor perseverente în câmpurile misionare. Dar Domnul solicită mai mulți bărbați și femei din comunitate decât aceia care s-au supus cerințelor Lui. Unele dintre pietrele ce compun templul cel sfânt al lui Dumnezeu reflectă lumina ce strălucește asupra lor de la Domnul Isus Hristos, în vreme ce alții nu transmit nici o lumină, arătând astfel în mod clar că ei nu sunt pietre vii alese, prețioase. Ei nu sunt spirituali, nu practică rugăciunea, fiind în schimb vorbăreți și nereligioși. Adevărații creștini vor copia modelul dat lor de Mântuitorul nostru și fiind umili și răbdători, binevoitori, ușor de înduplecat, liberi de orice îngâmfare și încăpățânare.

Primejdii ce confruntă pe tineri

Domnul _____ are o natură pe care Satana o folosește cu un succes remarcabil. Din acest caz, tânărul ar trebui să învețe o lecție cu privire la căsătorie. Soția sa și-a urmat sentimentele și impulsurile, și nu rațiunea și judecata în alegerea unui tovarăș de viață. A fost oare căsătoria lor rezultatul unei adevărate iubiri? Nu, nu; ea a fost rezultatul impulsului — o pasiune oarbă și nesfințită. Nici unul n-a fost pregătit pentru responsabilitățile vieții de căsătorie. Când noutatea unei noi ordini a lucrurilor s-a consumat și fiecare a ajuns să-l cunoască pe celălalt, a devenit oare dragostea lor mai puternică,
[122] afecțiunile lor mai profunde și viețile lor împletite laolaltă într-o frumoasă armonie? A fost cu totul invers. Cele mai rele trăsături de

caracter au început să se adâncească prin exercițiu și, în loc să fie o viață fericită, viața lor de căsătorie a fost una de necazuri tot mai mari, în mod deosebit pentru soție. Dumnezeu, în mila Sa, a pus-o la probă, i-a cruțat viața și i-a lungit timpul de probă cu scopul ca ea să poată obține pregătirea necesară pentru viața viitoare.

Soțul ei are un caracter foarte defectuos. Fără o transformare deplină prin harul lui Dumnezeu, el nu va fi pregătit pentru a se lega prin căsătorie cu vreo femeie. El este atât de plin de eu, atât de dedat obiceiului satisfacerii egoiste a plăcerilor, încât mai degrabă este nevoie ca el să se autodisciplineze decât să facă ceva pentru disciplina soției sau a copiilor. Mintea acestui om a fost modelată într-o formă inferioară. El a încurajat trivialitatea și trăsături de caracter neplăcute atât de mult, încât mi s-a descoperit că este puțin probabil să aibă în caracterul său vreo însușire spre mântuire. Nu este decât o singură speranță, și aceasta este aceea ca el să se vadă pe sine așa cum este și să ajungă atât de plin de dispreț și scârbit de sine, încât să caute o inimă nouă, să fie născut din nou și să devină un om nou în Isus Hristos. El trebuie să devină un om harnic. Hărnicia va fi pentru el de mare ajutor. Atitudinea sa este neplăcută lui Dumnezeu, prin aceea că el invită ispitele. Lipsa sa de bunăvoință, amenințările sale, spiritul său nesupus și necurtenitor îl fac să ajungă un blestem pentru el și pentru alții. Comportamentul său față de mama soției sale a fost nepoliticos, aspru și nedelicat. De aici înainte, atât preocuparea soțului, cât și a soției ar trebui să fie de a evita tot ceea ce conduce la ceartă și să păstreze legământul căsătoriei nerupt.

Asemenea căsătorii nesfințite umplu rândurile păzitorilor Sabatului. Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să fie fericiți și, dacă vor învăța de la El, îi va scăpa din mizeria zilnică ce vine ca o consecință a acestei uniri nefericite. Multe căsătorii nu pot decât să fie producătoare de mizerie; și cu toate acestea, mintea tinerilor aleargă pe calea aceasta pentru că Satana îi conduce acolo, făcându-i să creadă [123]
că trebuie să se căsătorească pentru a fi fericiți, când, de fapt, ei nu au capacitatea să se stăpânească pe ei înșiși sau să susțină o familie. Aceia care nu sunt dispuși să se adapteze la temperamentul celuilalt, astfel încât să evite deosebirile neplăcute și discuțiile, n-ar trebui să facă acest pas. Dar acesta este unul din pașii fascinanți ai zilelor din urmă, prin care mii sunt ruinați atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. Ar trebui să ne ferim ca de lepră de imaginația și

sentimentalismul bolnav. Multora dintre tinerii și tinerele din veacul acesta le lipsește virtutea; de aceea, este nevoie de o mare atenție. Un caracter virtuos este temelia pe care trebuie să clădim; dar dacă temelia dispare, clădirea nu mai valorează nimic. Celor care au cultivat un caracter virtuos, deși poate că le lipsesc alte calități care ar fi de dorit, aceasta poate să le confere o reală valoare morală.

Pentru ca biserica să prospere, membrii ei trebuie să depună un efort stăruitor spre a cultiva prețioasa plantă a iubirii. Fie ca ea să aibă orice avantaj ca să poată să înflorească în inimă. Orice adevărat creștin va dezvolta în viața lui caracteristicile iubirii divine; el va da pe față un spirit de îngăduință, de binefacere și eliberare de orice invidie și gelozie. Această dezvoltare a caracterului în cuvânt și faptă nu va fi respingătoare sau inaccesibilă, rece și indiferentă față de interesele altora. Persoana care cultivă planta cea prețioasă a iubirii va fi plină de un spirit de lepădare de sine și nu va renunța la controlul de sine, chiar când este provocată. El nu va pune în sarcina altora motive și intenții rele, ci se va întrista din cauza păcatului atunci când acesta se vede în oricare dintre ucenicii Domnului Hristos.

Iubirea nu se laudă. Ea este un element umil; ea niciodată nu face pe un om să se îngâmfe, să se înalțe pe sine. Iubirea pentru Dumnezeu și pentru semenii noștri nu va fi dată pe față prin acte de nechibzuință și nici nu ne va face să fim aroganți, căutători de greșeli sau dictatori. Dragostea nu se umflă de mândrie. Inima în
[124] care domnește iubirea va fi îndrumată spre un comportament nobil, curtenitor și plin de milă față de alții, fie că aceștia sunt de acord sau nu cu gusturile noastre, dacă ne respectă sau nu sau dacă ne tratează rău. Iubirea este un principiu activ; ea păstrează totdeauna înaintea noastră ceea ce este bun la alții, împiedicându-ne astfel să acționăm nechibzuit și ajutându-ne să nu dăm greș în obiectivul nostru de a câștiga suflete pentru Hristos. Dragostea nu caută, nu umblă după ale sale. Ea nu-i va îndemna pe oameni să caute comoditatea și satisfacerea eului. Respectul pe care îl dăm eului este ceea ce face ca adesea să împiedicăm creșterea iubirii.

Sunt oameni săraci și necunoscuți, a căror viață Dumnezeu o va accepta și o va face să fie de folos pe pământ și plină de slavă în ceruri, dar Satana lucrează în mod persistent pentru a înfrânge planurile Sale și a-i trage în jos la pieire prin căsătorie cu aceia al căror caracter îi determină să se arunce împotriva mersului normal

al vieții. Foarte puțini sunt aceia care ies biruitori din această situație dificilă. Frate _____, tu ești dispus să experimentezi și să încerci să dovedești că vei fi o excepție de la regula generală. Iosif a fost unul dintre puținii care au putut să se împotrivească ispitei. A arătat că are ochiul îndreptat numai spre slava lui Dumnezeu. El a manifestat o înaltă considerație față de voia lui Dumnezeu, fie că se afla în celula închisorii, fie că stătea lângă tron. El ducea cu sine religia sa oriunde mergea și în orice situație se afla. Adevărata religie are o putere atotcuprinzătoare. Ea dă tonul la tot ceea ce face omul. Nu trebuie să ieși din lume pentru a fi creștin, ci trebuie să porți cu tine religia ta, cu toată influența ei sfințitoare, în tot ceea ce faci și spui. Tu poți foarte bine să te achiți de datoriile pe care ți le impune situația în care te-a așezat Dumnezeu, păstrând inima fixată asupra lucrurilor cerești, rupând astfel vraja ce este asupra ta prin tovărășii neînțelepte. Dacă ai fi urmat lumina, ai fi acum în stare să scapi de cursele pe care aceia care nu recunosc voia lui Dumnezeu le-au pus pentru a-ți prinde sufletul în cursă.

Un alt punct evident în caracterul lui Iosif, vrednic de imitat de [125] către toți tinerii, este profundul lui respect. Întâmpinându-și tatăl cu lacrimi în ochi, într-o îmbrățișare plină de afecțiune și iubire, s-a prins de gâtul său. El avea simțământul că nu poate să facă suficient de mult pentru binele și liniștea părinților lui și a vegheat asupra anilor bătrâneții lor cu o iubire tot atât de gingașă ca și a unei mame. N-a precupețit nimic, nici un efort ca să-și arate respectul și iubirea în toate ocaziile. Iosif este un exemplu a ceea ce trebuie să fie un tânăr. Iubirea manifestată pentru mama ta va da pe față o frumoasă trăsătură de caracter, pe care Dumnezeu o va aproba.

Lipsa respectului față de sfatul unor părinți evlavioși este unul dintre semnele importante ale acestui veac degenerat. În țara noastră sunt multe vieți care se află în întuneric și sunt nefericite datorită unui pas făcut în întuneric. Printr-un singur act de neascultare, mulți tineri și-au distrus întreaga viață și au zdrobit de durere inima unei mame iubitoare. Dumnezeu nu te va considera nevinovat dacă urmezi un asemenea drum în viață. Disprețuind sfatul unei mame temătoare de Dumnezeu, care și-ar da bucuros viața pentru copiii ei, calci porunca a cincea. Nu știi, nu-ți dai seama încotro te duc pașii tăi.

Insist din nou pentru ceea ce se cuvine mamei, iubirii unei mame. Nu poate fi o mai nedemnă lipsă de recunoștință decât aceea care

însoțește păcatul neascultării de o mamă creștină. În zilele copilăriei tale neajutorate, ea a vegheat asupra ta; rugăciunile și lacrimile ei sunt martore înaintea cerului pentru modul plin de iubire în care te-a crescut. Ea a muncit din greu și a făcut planuri pentru copiii ei, a gândit, s-a rugat și a practicat renunțarea de sine. În decursul întregii tale vieți, inima ei a fost neliniștită și plină de zel pentru binele tău. Și, cu toate acestea, acum îți urmezi propriul tău drum; urmezi propria ta voință oarbă și încăpățânată, fără să ții seama de secerișul amar pe care îl vei strânge și de necazul pe care îl vei aduce asupra ei.

Neputințele se îngrămădesc asupra mamei tale. Ea are nevoie de tine; orice ajutor pe care i-l dai va fi foarte prețios pentru ea. Tu ești singurul dintre copiii ei spre care se poate îndrepta. Ei nu simt nici o
[126] obligație față de ea. Dar vei constata că privilegiul pe care îl ai s-ar putea să fie pierdut în curând. Totuși, să nu crezi că, dacă neglijezi privilegiul pe care îl ai și datoria ta de fiu, mama ta va suferi. Ea are prieteni buni care ar considera un privilegiu să îndeplinească îndatoririle de la care tu te sustragi. Dumnezeu o iubește pe mama ta și Se va îngriji de ea. Dacă propriii ei copii o neglijează, El va scoate pe alții care să facă lucrarea pe care ar fi trebuit s-o facă ei, primind astfel binecuvântarea care le era oferită. Este privilegiul lor de a face ca ultimele ei zile să fie cele mai bune și cele mai fericite.

Îți spun deschis, Dumnezeu este nemulțumit de atitudinea ta. Înaintea ta sunt necazuri pe care tu nu le observi, dar care pot fi evitate dacă alegi să dai ascultare sfatului înțelept. Mântuitorul nostru te-a făcut obiectul preocupărilor Sale neobosite și al grijii Sale pline de gingășie, ca să fii înțelept și să nu te ruinezi. El tânjește după tine cu o nețărmurită milă și iubire, exclamând: „De câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut”. Inima ta lipsită de înțelepciune te-a îndepărtat de sfatul celor mai buni prieteni ai tăi.

Datorită avertizărilor pline de căldură și credincioșie care voiau să te apere împotriva greșelilor vieții, ai crezut că ești de un mare bine pentru biserică. Este adevărat că ești capabil, în Isus Hristos, de a te face de folos; dar, cu toate acestea, atât Domnul Isus Hristos, cât și biserica pot să meargă înainte și fără tine. Dacă vrei, te poți uni cu armata urmașilor Domnului Hristos, te poți împărtăși de luptele și biruințele ei. Dar dacă alegi să nu faci lucrul acesta, armata celor

ce aleg lepădarea de sine sub steagul însângerat al crucii va merge înainte spre o biruință sigură, și pe tine te va lăsa în urmă. Dacă alegi să-ți conduci propriul tău vas șubred peste apele învolburate ale vieții tale, trebuie să răspunzi pentru această îndrăzneală și să fii răspunzător pentru rezultat.

Dacă ai putea vedea cum ai ajuns atât de slab în ceea ce privește principiul, dacă ai putea vedea cum cinstea și onoarea ta sunt în primejdie, ai vedea atunci că Dumnezeu nu este cu tine și că nu trebuie să stai în locul de răspundere pe care îl ocupi acum; ești [127] nevrednic de acest lucru. Inima mea este într-adevăr tristă când știu ce ai fi putut ajunge dacă te-ai fi predat cu totul lui Dumnezeu și dacă ai fi văzut puterea pe care vrăjmașul o are asupra ta.

Lucrarea școlii de Sabat este importantă și toți aceia care sunt interesați de adevăr se vor strădui să o facă prosperă. Fratele _-____ ar fi putut sluji bine în această ramură a lucrării, dacă el și alții din comunitate ar fi urmat un drum drept. Dar el a fost prea mult lăudat și răsfățat. Aceasta aproape l-a ruinat. Domnul poate să-și facă lucrarea și fără el, dar el nu-și poate permite să o facă fără Dumnezeu. Domnul a încredințat lucrarea Sa unor oameni cu mâinile și inimile curate; de aceea, este o onoare să porți răspunderi pentru cauza Sa.

Lucrarea cumpătării este, de asemenea, vrednică de cele mai bune strădanii ale tale. Dar trebuie avută o mare grijă în a face ca întâlnirile cumpătării să fie cât mai înălțătoare și înnobilatoare cu putință. Evitați o lucrare superficială și tot ceea ce are un caracter teatral. Aceia care ajung să-și dea seama de caracterul solemn al acestei lucrări vor păstra sus standardul. Dar este o clasă de oameni care nu au un respect real pentru cauza temperanței; singura lor preocupare este aceea de a-și etala istețimea pe scenă. Cei curați, serioși și care gândesc profund și aceia care înțeleg scopul acestei lucrări vor fi încurajați să lucreze în aceste mari ramuri ale reformei. Aceștia poate că nu sunt mari intelectuali, dar, dacă sunt curați și umili, temători de Dumnezeu și sinceri, Domnul va accepta lucrul lor.

Societăți literare sunt organizate în mod frecvent, dar, în nouă cazuri din zece, ele s-au dovedit a fi mai degrabă o pagubă pentru suflete decât o binecuvântare. Aceasta datorită faptului că s-a făcut o alianță cu lumea sau cu o clasă de oameni a cărei tendință este

totdeauna aceea de a îndepărta de ceea ce este solid spre superficial, de la ceea ce este real, la ficțiune. Societățile literare ar putea fi de mare folos, dacă ar fi conduse de un element religios; dar, mai curând sau mai târziu, elementul nereligios este mai mult ca sigur că va câștiga ascendență și va avea o influență conducătoare asupra
[128] lor. Tot așa este și cu societățile noastre de temperanță. Solemnitatea lucrării este în totul acoperită cu ceea ce este superficial și o continuă ispită este așezată înaintea tinerilor pe care noi dorim să-i salvăm.

Faptele sunt înaintea noastră. Purtătorii de poveri dintre voi adorm în tăcerea mormântului. Membrii activi ai comunității, adevărații lucrători în orice reformă, sunt aproape trecuți de punctul de apogeu al vieții și puterea lor, fizică și intelectuală, este în declin. Noi trebuie să ne gândim cu neliniște cine se va ridica și le va lua locul. Cui trebuie să li se încredințeze interesele vitale ale bisericii? Întrebarea aceasta trebuie să fie pusă de noi cu cea mai profundă preocupare. Cine va purta răspunderile cauzei lui Dumnezeu, atunci când alți câțiva purtători de poveri vor cădea? Noi nu putem decât să privim cu neliniște la tinerii de astăzi ca fiind aceia care trebuie să ia aceste poveri și asupra cărora trebuie să fie puse aceste răspunderi. Ei trebuie să preia lucrarea de acolo de unde au lăsat-o alții și comportarea lor va hotărî dacă moralitatea, religia și sfințenia, care este vitală, vor predomina sau dacă imoralitatea și necredincioșia vor corupe și vor nimici tot ce este valoros. Modul în care este păstrat standardul astăzi va determina viitorul.

Părinți, vreți să arătați acum, prin felul vostru de a fi și a acționa, că restricțiile sănătoase, ordinea cea bună, armonia și pacea vor fi principiul care conduce? Sau aceia a căror viață arată că au o minte ușuratică și sunt jos de tot pe scara valorii morale au o influență modelatoare și stăpânitoare? Dumnezeu cheamă pe poporul Său credincios să mențină comuniunea cu El, să-și curețe sufletul, umblând în umilință pe urmele pașilor Domnului Hristos. Dumnezeu vă cheamă să dați la o parte mândria părerilor personale, a îmbrăcămintei, a înălțării de sine, și să lăsați ca facultățile, capacitățile bune și nobile ale minții să se întărească prin folosire.

Doresc cei care mărturisesc cele mai solemne adevăruri ce au fost aduse vreodată celor muritori să fie credincioși față de principii? Dacă vor să aibă o influență care să conducă lumea la o cercetare serioasă, atunci îmbrăcămintea și vorbirea lor trebuie să fie într-o

strictă armonie cu credința lor. Aceia care sunt mai în vârstă trebuie [129]
să-i educe pe tineri, prin cuvânt și exemplu, ca să știe cum să-și îndeplinească acele cerințe pe care societatea și Făcătorul lor le-au pus asupra lor. Asupra acestor tineri trebuie să fie puse răspunderi grele. Întrebarea care se pune este aceea dacă ei sunt capabili să se conducă pe ei înșiși și să stea în puritatea bărbăției dată lor de Dumnezeu, scârbindu-se de tot ce conține imoralitate și discordie.

Pot să spun ceva care să facă impresie asupra celor tineri? Niciodată mai înainte n-a fost atât de mult în joc; niciodată n-au depins rezultate atât de importante de o generație, ca de cei care vin acum pe scena acțiunii. Nici pentru un singur moment n-ar trebui să creadă că ei pot ocupa orice poziție de încredere, fără a avea un caracter bun. Aceasta este tot așa ca și cum s-ar aștepta să culeagă struguri din mărăcini sau smochine din ciulini. Un caracter bun trebuie să fie zidit cărămidă cu cărămidă, fiecare zi crescând în raport cu efortul făcut. Acele caracteristici pe care le vor lua cu ei la cer trebuie să fie obținute printr-o silitoare exercitare a propriilor lor capacități, îmbunătățind fiecare avantaj pe care providența li-l dă și prin legătura cu Izvorul a toată înțelepciunea. Nu țintiți la un standard scăzut. Judecata voastră să nu fie modelată într-o formă inferioară. Caracterele lui Iosif și Daniel sunt modele bune pe care să le urmați, dar Domnul Hristos este modelul perfect.

Unii dintre frații și surorile din comunitatea _____ au făcut o bună lucrare misionară, dar interesul lor nu trebuie să slăbească. Câțiva au făcut mai mult decât puteau, dar era de datoria lor să facă aceasta. Toți pot face ceva în această lucrare și nimeni nu este scuzat. Domnul dorește ca toți aceia care mărturisesc Numele Lui să devină lucrători zeloși pentru El. Este necesar ca fiecare membru al bisericii, în mod individual, să zidească pe Stâncă, pe Isus Hristos. O furtună se ridică la orizont, care va zdruncina și va pune la probă până la extrem temelia spirituală a fiecăruia. De aceea, evitați să construiți pe nisip; căutați stânca. Săpați adânc; puneți-vă o temelie sigură. [130]
Zidiți, o, zidiți pentru veșnicie! Zidiți cu lacrimi, cu rugăciuni din inimă. De aici înainte, fiecare dintre voi să-și facă viața frumoasă prin fapte bune. Oamenii de care este cea mai mare nevoie astăzi sunt cei asemenea lui Caleb. Ceea ce va conferi comunităților noastre vigoare și succes în eforturile lor nu este o lucrare agitată, ci una

liniștită, umilă; nu o lucrare de paradă, ceva bombastic, ci un efort plin de răbdare, cu rugăciune și perseverent.

„Cine nu este cu Mine", spunea Domnul Hristos, „este împotriva Mea." Cei de care este nevoie acum sunt bărbați și femei ce sunt cu toată inima și în mod serios hotărâți. Domnul Hristos și-a cernut urmașii din nou, până când, la un moment dat, au rămas numai unsprezece și câteva femei credincioase care să pună temelia bisericii creștine. Vor fi și din aceia care se vor da înapoi atunci când trebuie să fie purtate poveri; dar când biserica este fierbinte, aceștia sunt plini de entuziasm, cântă, strigă și devin și ei bucuroși; dar priviți la ei. Când zelul acesta trece, numai puțini Calebi credincioși vor ieși înainte și vor da pe față principii neabătute. Aceștia sunt sarea care dă gust. Când lucrarea merge greu, atunci comunitățile își dezvoltă adevărații susținători. Aceștia nu vor vorbi despre eu, nu vor lua apărarea eului, ci își vor pierde identitatea în Isus Hristos. Pentru a fi mare în Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să fii asemenea unui copilaș în umilință, în simplitatea credinței și în puritatea iubirii. Orice mândrie trebuie să piară, orice gelozie să fie biruită, trebuie să se renunțe la orice ambiție pentru supremație și să fie încurajate bunătatea și încrederea asemenea unui copilaș. Toți aceștia vor găsi în Hristos Stânca lor de apărare, turnul lor cel puternic de scăpare. În El trebuie să se încreadă fără rezervă, și El niciodată nu-i va trăda.

O, dacă toți aceia care cred adevărul prezent vor fi avertizați să-L caute pe Domnul! Gândul infinitei bunătăți a lui Dumnezeu și iubirea Lui neegalată îi vor influența pe toți să urmeze exemplul Său. Dar nu acesta este cazul aici. Unele dintre surorile noastre manifestă un interes prea mare pentru îmbrăcăminte și pentru a face paradă; ele nu se îmbracă deloc în armonie cu sfânta noastră credință. Acest lucru este adevărat pentru sora _____. Lumea ar trebui să aibă un
[131] exemplu mai bun decât acela pe care îl dă ea. Ar trebui să simtă responsabilitatea dată ei de Dumnezeu și să pună toată greutatea influenței ei de partea Domnului Hristos și să caute să facă mai puțin lumești pe aceia cu care vine în legătură. Ea și sora _____-ar fi de un mai mare folos bisericii dacă vor încuraja simplitatea în îmbrăcăminte atât în ceea ce le privește, cât și în dreptul altora. Acele surori care sunt croitorese și care studiază jurnalele de modă le conduc în mod frecvent și pe celelalte surori din comunitate să facă ceea ce este neplăcut lui Dumnezeu, încurajându-le să-și croiască și

să-și împodobească rochiile, imitându-le pe cele din lume. Efortul acestor surori în facerea de bine ar fi mult mai bine plăcut Domnului dacă s-ar vedea în viața lor mai puțină preocupare pentru toalete, mai puțină vorbire ieftină și lumească și mai puține vizite; mai puțină murmurare și plângere împotriva pastorilor care lucrează pentru voi și mai multă rugăciune și studiere a Sfintelor Scripturi.

Domnul este nemulțumit de atitudinea multora din biserică față de unii dintre frații lor slujitori. El vă somează să încetați vorbirea voastră plină de cruzime și să rostiți cuvinte de încurajare în locul murmurării, al nemulțumirii și găsirii de greșeli. Domnul Hristos vă vorbește în persoana sfinților Săi, dar voi ați disprețuit sfatul Său și ați respins mustrarea Sa. Nu mai faceți lucrul acesta. Fratele ____-_ are o lucrare de făcut, nu numai în Est, ci și în multe alte locuri. Domnul va fi cu el și îl va face să prospere, dacă se va ascunde în Hristos. El nu este infailibil; poate să greșească adesea în judecata sa. Dar ai grijă cum vorbești, ca nu cumva să faci să nu aibă efect cuvintele pe care Dumnezeu i-a poruncit să le rostească.

Când va ști care este voia lui Dumnezeu, el nu va ezita să o facă, chiar dacă aceasta îl va costa viața. În timp ce mulți dintre voi plănuiți cum să fiți plăcuți vouă înșivă și să aveți o viață ușoară, el și-a pus întreaga viață în slujba lui Dumnezeu, pentru cauza Sa. În timp ce studia și plănuia în interesul cauzei lui Dumnezeu, uneori el a dat pe față asprime și spirit tăios, care i-au făcut pe alții să-l judece greșit. Scopul său n-a fost acela de a-și aduce lui avantaje, ci cauzei lui Dumnezeu pe care o iubea. În timp ce Domnul dorește ca să susțineți cu credincioșie mâinile slujitorilor Săi încercați, El vă [132]
avertizează împotriva faptului de a vă pune o prea mare încredere în aceia care au venit de curând la credință sau despre care nu știți ce viață și activitate au avut în trecut.

Este privilegiul vostru acela de a fi o comunitate prosperă și fericită. Fiecare dintre voi să-și cerceteze propria lui inimă, să-și curețe templul mânjit al sufletului și să vegheze în rugăciune. Fiți hotărâți și căutați-L pe Isus până când Îl veți găsi; nu-I dați drumul până când iubirea Lui nu va locui în inimile voastre și până când spiritul Său nu supune viața voastră și nu va modela caracterul vostru. Apoi credeți și apropiați-vă cu îndrăzneală de tronul Său, știind că El vă va asculta rugăciunile.

Lucrători pentru Dumnezeu

Stimați frați împreună lucrători în marele câmp al secerișului, nu avem decât puțin timp care a mai rămas și în care trebuie să lucrăm. Acum este ocazia cea mai favorabilă pe care am avut-o vreodată și fiecare moment trebuie folosit atent și cu grijă. Așa de devotat a fost Răscumpărătorul nostru în lucrarea de salvare a sufletelor, încât El chiar tânjea după botezul sângelui Său. Apostolii au fost cuceriți de zelul Învățătorului lor și, hotărâți, neclintiți și plini de zel, au mers înainte în îndeplinirea marii lor lucrări, luptând împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor. . . , împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

Trăim într-un timp când este nevoie de un zel mult mai mare decât acela din timpul apostolilor. Dar printre mulți slujitori ai Domnului Hristos, există un simțământ de neliniște, o dorință de a imita stilul romantic al reformatorilor moderni, o dorință de a face ceva măreț, de a crea ceva senzațional, de a fi vorbitori capabili și a câștiga pentru ei onoare și considerație. Dacă unii ca aceștia ar înfrunta primejdii și ar primi onoarea ce se dă eroilor, ei s-ar angaja atunci în lucrare cu o energie neînfrântă. Dar să trăiască și să muncească
[133] aproape ca un necunoscut, să muncească din greu și cu sacrificiu pentru Isus în obscuritate, fără să primească o laudă deosebită de la oameni — aceasta cere un principiu sănătos și o statornicie a scopului pe care puțini le au. Acolo unde se depune un efort mai mare de a umbla umil cu Dumnezeu, privind dincolo, departe de oameni, și lucrând numai din iubire pentru Domnul Hristos, se va realiza mult mai mult.

Frații mei împreună slujitori, căutați-L pe Isus cu toată smerenia și blândețea. Nu încercați să atrageți atenția oamenilor asupra voastră. În timp ce Îl înălțați pe Isus, faceți ca ei să piardă din vedere instrumentul. Vorbiți-le despre Isus, contopiți-vă cu Isus. Există prea multă agitație, prea multă mișcare în legătură cu religia noastră, în timp ce Calvarul și crucea sunt date uitării.

Suntem în cea mai mare primejdie atunci când primim laude de la altcineva, când intrăm într-o alianță pentru a ne înălța unul pe altul. Marea povară a fariseilor era aceea de a se asigura de laudele oamenilor; și Domnul Hristos le-a spus că aceasta le era toată răsplata pe care o vor primi vreodată. Să ne luăm lucrarea ce ne-a fost dată și s-o facem pentru Domnul Hristos; dacă suferim neajunsuri, atunci să fie din iubire pentru El. Divinul nostru Domn a fost făcut desăvârșit prin ceea ce a suferit. O, când îi vom vedea pe oameni lucrând așa cum a lucrat El?!

Cuvântul lui Dumnezeu este standardul nostru. Fiecare act de iubire, fiecare cuvânt de bunătate, fiecare rugăciune în favoarea celor suferinzi și oprimați sunt raportate înaintea tronului cel veșnic și păstrate în raportul nepieritor al cerului. Cuvântul divin revarsă lumină în cea mai întunecată înțelegere și acea lumină îi face și pe cei mai cultivați să simtă ineficiența și păcătoșenia lor.

Astăzi, vrăjmașul cumpără sufletele foarte ieftin. V-ați vândut pe nimic, acesta este limbajul cerului. Unul își vinde sufletul pentru aplauzele lumii, altul pentru bani; unul își satisface pasiunile josnice, altul pentru amuzamentele lumești. Astfel de târguieli se fac zilnic. Satana se oferă să-i cumpere pe cei răscumpărați prin sângele Domnului Hristos și-i cumpără ieftin, în ciuda prețului infinit care a fost plătit pentru răscumpărarea lor.

Marile privilegii și binecuvântări sunt ale noastre. Noi putem să [134]
obținem cele mai valoroase comori ale cerului. Pastorii și poporul să nu uite că adevărul Evangheliei, dacă nu mântuiește, atunci ruinează. Sufletul care refuză să asculte invitația milei, și aceasta zi după zi, în curând va auzi cele mai urgente apeluri fără acea emoție care să-l impresioneze.

Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, avem nevoie de cea mai fierbinte evlavie și mai puțină înălțare de sine. Cu cât este mai înălțat eul, cu atât va fi mai mică credința în mărturiile Duhului lui Dumnezeu. Aceia care sunt cei mai strâns legați de Dumnezeu sunt aceia care Îi cunosc vocea atunci când El le vorbește. Aceia care sunt spirituali recunosc lucrurile spirituale. Unii ca aceștia vor fi recunoscători pentru faptul că Domnul le-a arătat greșelile, în vreme ce aceia care se încred în totul în ei înșiși Îl vor vedea din ce în ce mai puțin pe Dumnezeu în mărturiile Spiritului Său.

Lucrarea noastră trebuie să fie însoțită de o profundă umilință, de post și rugăciune. Noi nu trebuie să ne așteptăm numai la pace și bucurie. Va fi și întristare; dar dacă semănăm plângând, vom secera cu bucurie. Întunericul și descurajarea pot să intre uneori în inima celor ce sunt gata de sacrificiu de sine; dar aceasta nu este împotriva lor. Poate să fie planul lui Dumnezeu pentru a-i determina să-L caute mult mai stăruitor.

Acum avem nevoie de oameni asemenea lui Caleb, oameni credincioși și drepți. Lenea marchează viața prea multor oameni de astăzi. Ei nu pun umărul tocmai atunci când ar trebui să persevereze și să-și pună toate puterile într-un exercițiu activ. Slujitori ai lui Hristos, „deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și … Hristos te va lumina". Munca voastră este așa de plină de eu, încât Domnul Hristos este uitat. Unii dintre voi sunt prea mult alintați și lăudați. Ca și în zilele lui Noe, se mănâncă și se bea, se plantează și se zidește prea mult. Lumea a furat energia slujitorilor lui Hristos. Fraților, dacă doriți ca religia voastră să fie respectată de către necredincioși, atunci respectați-o voi înșivă prin fapte corespunză-
[135] toare. Printr-o strânsă legătură cu Dumnezeu și o strictă respectare a adevărului biblic, și aceasta în fața dificultăților și a presiunii lumii, puteți face ca duhul adevărului să umple inimile copiilor voștri, astfel încât ei să lucreze în mod efectiv cu voi ca instrumente spre bine în mâinile lui Dumnezeu.

Mulți nu sunt în stare să lucreze, atât din punct de vedere mintal, cât și fizic, din cauza excesului de mâncare și a satisfacerii pasiunilor păcătoase. Tendințele animalice sunt întărite, în timp ce natura morală și spirituală este slăbită. Când vom sta în jurul marelui tron alb, ce raport va prezenta atunci viața multora! Atunci vor vedea ce ar fi putut să facă, dacă nu și-ar fi degradat puterile primite de la Dumnezeu. Atunci vor ajunge să înțeleagă ce înălțimi ale puterii lor intelectuale puteau atinge, dacă I-ar fi dat lui Dumnezeu toată puterea fizică și mintală pe care El le-a încredințat-o. În agonia remușcărilor, ei ar dori mult să-și mai poată trăi viața încă o dată.

Mă adresez acelora care mărturisesc a fi purtători de lumină — exemple pentru comunitate — să se depărteze de orice nelegiuire. Folosiți bine puținul timp care v-a mai rămas. Aveți voi acea puternică legătură cu Dumnezeu, acea consacrare în lucrarea Sa, încât religia voastră să nu cedeze în fața celei mai înfricoșătoare

persecuții? Numai dragostea profundă a lui Dumnezeu vă va susține sufletul în mijlocul încercărilor care sunt acum asupra noastră.

Lepădarea de sine și crucea sunt partea noastră. O vom accepta? Nimeni dintre noi să nu se aștepte ca, atunci când ultimele mari încercări vor veni asupra noastră, un spirit de sacrificiu de sine, patriotic, să se dezvolte, pe moment, pentru că este necesar. Nu, categoric nu, căci acest spirit trebuie să fie prezent, amestecat în experiența noastră zilnică, să cuprindă mintea și inima copiilor, atât prin învățătură, cât și prin exemplu. Mamele din Israel poate că ele însele nu sunt războinice, dar pot crește războinici care să-și încingă toată armătura și să poarte bărbătește bătăliile Domnului.

Pastorii și întregul popor au nevoie de puterea de convertire a harului, mai înainte ca să fie în stare să stea în ziua cea mare a Domnului. Lumea se apropie cu repeziciune de acel punct culminant al nelegiuirii și stricăciunii omenești, când intervenția lui Dumnezeu [136]
va fi necesară. Și atunci, în timpul acela, cei ce mărturisesc a fi urmașii Săi vor fi mult mai vizibil marcați de credincioșia lor față de Legea Sa cea sfântă. Rugăciunea lor va fi asemenea celeia lui David: „Este vremea ca Domnul să lucreze; căci ei calcă legea Ta". Și prin umblarea lor, ei vor spune: „De aceea, eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat." Chiar disprețul ce este manifestat față de Legea lui Dumnezeu este un motiv suficient pentru ca poporul păzitor al poruncilor Sale să iasă în față și să-și manifeste considerația și respectul lor față de Legea Sa călcată.

„Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci." Chiar atmosfera este poluată de păcat. În curând, poporul lui Dumnezeu va fi testat prin încercări teribile; mulți dintre aceia care acum par a fi sinceri și autentici se vor dovedi a fi metale obișnuite, fără valoare. În loc de a fi întăriți și consolidați de amenințări și abuzuri, ei, în mod laș, vor lua partea oponenților. Făgăduința este: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește". Să ne atașăm mai puțin de Legea lui Dumnezeu pentru că lumea, în mare măsură, a încercat s-o elimine?

Judecățile lui Dumnezeu sunt deja asupra pământului, așa cum se poate vedea în furtuni, inundații, uragane, cutremure și pericole pe mare și pe uscat. Marele EU SUNT vorbește acelora care dau la o parte Legea Sa. Când mânia lui Dumnezeu este revărsată asupra pământului, cine va putea să stea atunci? Acum este timpul pentru

poporul lui Dumnezeu să se arate sinceri și credincioși principiilor. Când religia Domnului Hristos este cel mai mult disprețuită, când Legea Sa este cel mai mult desconsiderată, atunci ar trebui ca zelul nostru să fie fierbinte și curajul și statornicia noastră să fie de neclintit. Să stai în apărarea adevărului și a neprihănirii când majoritatea ne uită, să porți bătăliile Domnului atunci când luptătorii sunt puțini — aceasta va fi proba, încercarea noastră. În acest timp, noi trebuie să strângem căldură din răceala altora, curaj din lașitatea lor, credincioșie din trădarea lor. Națiunile vor fi de partea marelui conducător rebel.

[137] Încercarea va veni în mod sigur. Cu treizeci și șase de ani în urmă, mi-a fost arătat că ceea ce astăzi pare a fi numai la orizont va avea loc, că păzirea unei instituții a papalității va fi impusă poporului printr-o lege duminicală, în timp ce ziua de odihnă sfințită de Iehova va fi călcată în picioare.

Căpitanul mântuirii noastre va întări pe poporul Său în vederea conflictului în care ei trebuie să se angajeze. De câte ori, atunci când Satana și-a adus toate forțele ca să lupte împotriva urmașilor Domnului Hristos și când moartea îi privea în față, rugăciunile înălțate cu zel și credință nu L-au adus pe Căpitanul oștirii Domnului pe câmpul de bătălie! Și faptul acesta a schimbat cursul bătăliei, eliberându-i pe cei oprimați.

Acum este timpul când ar trebui să fim strâns legați de Dumnezeu, în care putem fi ascunși atunci când furia mâniei Sale este revărsată asupra fiilor oamenilor. Noi am rătăcit departe de vechile semne de hotar. Să ne reîntoarcem. Dacă Domnul este Dumnezeu, atunci să-I slujim; dacă este Baal, să-i slujim lui. De partea cui vei fi?

Agenți ai lui Satana

Satana folosește bărbați și femei ca agenți ai săi care să îndemne la păcat, făcându-l atractiv. Acești agenți sunt cu credincioșie educați de el ca să mascheze astfel păcatul, încât să poată distruge sufletele mai cu succes și să jefuiască pe Hristos de slava Lui. Satana este marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului. El se preface, prin agenții lui, într-un înger de lumină. În Sfânta Scriptură, el este numit nimicitorul, un acuzator al fraților, un înșelător, un mincinos, un chinuitor și un ucigaș. Satana are pe mulți în slujba sa, dar are cel mai mare succes atunci când poate să folosească pentru lucrarea sa satanică pe cei ce mărturisesc că sunt creștini. Și cu cât este mai mare influența lor, cu cât este mai înaltă poziția lor, cu cât mărturisesc că au mai multă cunoștință despre Dumnezeu și lucrarea Lui, cu atât mai cu succes îi poate folosi. Oricine este sedus de păcat devine agentul lui.

În timp ce luam parte la una din adunările de tabără din Est, [138]
într-o vineri, mi-a fost prezentat un om care stătea într-un cort cu mai multe femei și mai mulți copii. În seara aceea n-am putut dormi; sufletul meu era foarte mult apăsat. În timp ce stăruiam înaintea lui Dumnezeu în timpul nopții, mi-a venit în minte foarte clar o viziune ce mi-a fost dată cu ani în urmă, pe când atitudinea lui Nathan Fuller era condamnată. La data aceea, mi s-au arătat trei oameni pe care trebuia să-i întâlnesc și care aveau să urmeze același drum al nelegiuirii sub înfățișarea sfințeniei. Acest om era unul dintre cei trei. În timp ce mi-am rostit mărturia în adunarea din dimineața aceea, puterea Duhului lui Dumnezeu a venit asupra mea; dar nu am menționat fiecare caz în mod individual. Mai târziu, în cursul zilei, am simțit clar că am datoria să fac publică, mărturia cu privire la cazul său ca fiind cel mai de seamă. Prin această acțiune, acest om a acționat exact invers față de sfatul apostolului „de a se abține de la orice aparență rea”. El călca porunca a șaptea, în timp ce mărturisea că o păzește pe a patra. Prin această înșelăciune, el strângea din loc în

loc, în jurul său câte o grupă de femei, așa cum o soție credincioasă își însoțește soțul.

Ca popor, noi suntem priviți ca fiind deosebiți. Poziția, atitudinea și credincioșia noastră trebuie să ne deosebească de oricare altă denominațiune. Dacă prin viața și caracterul nostru nu suntem mai buni decât cei din lume, ei ne vor arăta cu degetul, vor râde de noi și vor zice: „Aceștia sunt adventiști de ziua a șaptea". „Avem aici un exemplu, un model al poporului care ține ziua a șaptea în locul duminicii." Stigmatul care ar trebui, și pe bună dreptate, să fie pus pe o asemenea clasă de oameni este în acest fel pusă asupra tuturor acelora care, în mod conștient, păzesc ziua a șaptea. O, cât de bine ar fi dacă o astfel de clasă de oameni n-ar pretinde că ascultă de adevăr!

M-am simțit îndemnată și condusă să mustru pe acest om în Numele Domnului și să chem pe femeile ce erau cu el să se despartă de el și să-și retragă încrederea pe care în mod greșit i-au acordat-o,
[139] pentru că ruina și nefericirea erau pe calea pe care se aflau. În registrul cerului se spune astfel despre acest om: „Un înșelător, un adulter, care se furișează în case și momește femeile ușuratice". Cât de multe suflete va distruge cu sofismele lui, numai judecata va descoperi. Astfel de oameni trebuie mustrați și dezaprobați imediat, pentru ca să nu aducă un continuu reproș asupra cauzei lui Dumnezeu.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, pericolele și primejdiile se înmulțesc în jurul nostru. Numai o simplă mărturisire a evlaviei nu va folosi la nimic. Trebuie să existe o legătură vie cu Dumnezeu, pentru ca noi să putem avea o vedere spirituală capabilă de a discerne nelegiuirea ce se furișează în modul cel mai iscusit cu putință și pe ascuns în mijlocul nostru, printre aceia care mărturisesc a avea credința noastră. Cele mai mari păcate sunt introduse prin aceia care mărturisesc că sunt sfinți și pretind că nu pot păcătui. Cu toate acestea, mulți din această clasă păcătuiesc zilnic și sunt stricați în inima și viața lor. Astfel de oameni sunt mulțumiți de ei înșiși și de propria lor neprihănire, stabilindu-și propriul lor standard al neprihănirii, dar dând greș în mod categoric în împlinirea standardului biblic. Cu toate pretențiile lor înalte, ei sunt străini de legământul făgăduinței. În marea Sa milă, Dumnezeu le rabdă stricăciunea și nu sunt tăiați ca niște buruieni ce ocupă pământul, ci rămân încă în cadrul posibilității iertării. Se abuzează

în mod continuu de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, așa cum se abuzează și de mila Sa. David, în zilele sale, învăța că oamenii au trecut dincolo de granițele îndelungii răbdări a lui Dumnezeu și că El trebuie să intervină pentru a-i apăra onoarea și a restrânge nelegiuirea.

Domnul _____ este un învățător al doctrinelor ce pângăresc templul lui Dumnezeu. Pentru el, abia dacă mai există o slabă rază de speranță; el s-a înșelat pe sine și i-a înșelat și pe alții atâta vreme, încât Satana are aproape întregul control asupra minții și corpului său. Dacă așa-zisa lui haină a neprihănirii ar putea fi smulsă de pe el și scopurile și gândurile lui murdare ar putea fi expuse, astfel încât să nu mai continue să ducă pe alții pe calea spre pieire, ar fi tot ce am putea aștepta.

Avertizările lui Dumnezeu, pe care la început le-a urât, iar apoi le-a rezistat, l-ar fi făcut să vadă propria sa nelegiuire în lumina Legii [140]
lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre cele mai triste dovezi ale influenței înrobitoare a păcatului ce și-a făcut lucrarea luni și ani și nu există nici o trezire la pocăință. Cu o persistență neclintită, el și-a urmat calea spre cădere. El nu are nici un simțământ amar de remușcare, nici o teamă de răzbunarea cerului. Dacă prin minciuni și înșelăciune poate să-și acopere păcatele ca să nu fie observate, el este mulțumit. Orice sentiment de bine sau rău este mort în el. Înaintea lui stă un seceriș pe care va fi îngrozit să-l strângă.

Cea mai rea parte a acestui caz este aceea că toată lucrarea lui satanică este făcută sub masca de a fi reprezentant al lui Isus Hristos. Un păcătos îmbrăcat ca un înger de lumină poate să producă un rău incalculabil. Planuri întunecate, negre și teribile sunt făcute în mod deliberat pentru a despărți pe bărbat de soție. Apostolul spune: „Sunt printre ei unii care se vâră prin case și momesc pe femeile ușuratice îngreunate de păcate și frământate de felurite pofte". Aceste caractere ușuratice se furișează chiar și în familii respectabile și, prin vicleniile și intrigile lor înșelătoare, duc în rătăcire pe cei sinceri. Erezii condamnabile sunt primite ca adevăr și păcatele cele mai revoltătoare sunt comise ca fapte ale neprihănirii, deoarece conștiința ajunge confuză și amorțită.

Acest om a îmbrățișat doctrina nepopulară că ziua a șaptea este Sabatul Domnului, pentru a da experienței sale religioase o înfățișare cinstită. Punctele noastre de vedere au fost foarte clar definite în

publicațiile noastre, dar, ascunzând acest fapt, el a amestecat propriile lui erezii corupte și a încercat să-i facă și pe alții să creadă că Dumnezeu i-a dat o nouă lumină asupra Bibliei. Pretinzând în felul acesta că are o mare lumină pentru oameni cu privire la Sabatul poruncii a patra și alte adevăruri înrudite, pentru cei neavizați, el avea înfățișarea unei reale călăuziri de către Dumnezeu. Dar, o dată ce le-a căpătat încrederea, el își începe lucrarea lui satanică de a denatura adevărata însemnătate a Scripturii, căutând să arate
[141] că adulterul condamnat în Legea lui Dumnezeu nu este ceea ce se consideră în general a fi. În realitate, el încearcă să facă pe femeile ușuratice să creadă că nu este neplăcut lui Dumnezeu ca femeile să fie necredincioase legământului căsătoriei. El nici nu va admite că aceasta înseamnă călcarea poruncii a șaptea. Satana se bucură să aibă păcătoși intrați în biserică, dintre cei care mărturisesc a fi păzitori ai Sabatului, în timp ce îi îngăduie să le stăpânească mintea și sentimentele, folosindu-i pentru a înșela și corupe și pe alții.

În veacul acesta degenerat, se vor găsi mulți dintre cei care sunt atât de orbiți de ticăloșia păcatului, încât aleg o viață destrăbălată, pentru că ea se potrivește înclinațiilor naturale și perverse ale inimii. În loc să se uite în oglindă, la Legea lui Dumnezeu, și să-și aducă inimile și caracterele după standardul lui Dumnezeu, ei îngăduie agenților lui Satana să înalțe steagul lui în inimile lor. Oamenii stricați gândesc că este mai ușor să interpreteze greșit Scripturile pentru a-și susține nelegiuirea decât să renunțe la corupția și păcatul lor și să fie curați în inimă și în viață.

Sunt mult mai mulți oameni de felul acesta decât își închipuie mulți și ei se vor înmulți pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului. Dacă nu sunt înrădăcinați și întemeiați în adevărul Scripturilor și dacă nu vor avea o comuniune vie cu Dumnezeu, mulți vor fi orbiți și înșelați. Primejdii nevăzute ne barează drumul. Singura noastră siguranță constă într-o continuă veghere în rugăciune. Cu cât trăim mai aproape de Domnul Isus Hristos, cu atât mai mult ne vom împărtăși de caracterul Său curat și sfânt; și cu cât păcatul este mai ofensiv pentru noi, cu atât mai înălțat și mai de dorit va apărea puritatea și strălucirea Domnului Hristos.

Pentru a acoperi viața lui coruptă și a face păcatele să apară nevătămătoare, acest om va prezenta ocazii ce sunt raportate în Biblie și în care oameni buni au căzut în ispită. Pavel s-a întâlnit

cu astfel de oameni din zilele sale, iar biserica a fost împovărată cu ei în decursul tuturor veacurilor. La Milet, Pavel a chemat pe prezbiterii bisericii laolaltă și i-a avertizat cu privire la ceea ce vor [142] avea de întâmpinat: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi."

Acela care amestecă adevărul cu nelegiuirea, care declară credința sa în el și totuși îl rănește în fiecare zi printr-o viață nestatornică, se supune slujirii lui Satana și își duce sufletul la ruină. Această categorie de oameni are legături cu îngerii căzuți și sunt ajutați de ei în câștigarea controlului asupra minții. Când puterea fascinantă a lui Satana a pus stăpânire pe o persoană, Dumnezeu este uitat, iar omul care este plin de scopuri stricate este înălțat. Fapte imorale sunt practicate în secret de către aceste suflete înșelate, considerându-le a fi o virtute. Aceasta este un fel de vrăjitorie. Întrebarea pusă de apostol galatenilor poate, și pe bună dreptate, să fie pusă: „O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat, pe voi, înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?" Există totdeauna o putere fermecătoare în erezii și în imoralitate. Mintea este așa de înșelată, încât nu mai poate raționa în mod inteligent și o iluzie este aceea care-i duce departe de curăție. Vederea spirituală ajunge să se întunece și persoane care până acum au dus o viață morală, nepătată, ajung să fie confuze datorită sofismelor înșelătoare ale acelor agenți ai lui Satana care mărturisesc a fi soli ai luminii. Această înșelăciune este cea care le dă putere acestor agenți. Dacă ar veni cu îndrăzneală și și-ar face în mod deschis propunerile, ei ar fi respinși fără nici un fel de ezitare. Dar, la început, ei lucrează pentru a obține simpatie și a-și asigura o încredere în ei ca oameni sfinți ai lui Dumnezeu și gata de sacrificiu de sine. Ca soli speciali ai lui Satana, ei își încep lucrarea iscusită de a atrage suflete departe de calea cea dreaptă, [143] încercând să desființeze Legea lui Dumnezeu.

Când slujitorii se folosesc astfel de încrederea pe care poporul și-o pune în ei și duc sufletele la ruină, ei se fac mult mai vinovați

decât un păcătos obișnuit, pentru că și poziția, și chemarea lor sunt mai înalte. În ziua Domnului, când cartea cea mare a cerului va fi deschisă, se va vedea că ea cuprinde numele multor slujitori ai Evangheliei care au avut pretenții de curăție a inimii și a vieții și au mărturisit că li s-a încredințat Evanghelia lui Hristos, dar care s-au folosit de poziția lor pentru a înșela sufletele și a le face să calce Legea lui Dumnezeu.

Când bărbați și femei cad sub puterea coruptă a lui Satana, este aproape imposibil să-i recuperezi din cursele oribile ale acestuia, așa încât să aibă din nou gânduri curate și concepții clare despre cerințele lui Dumnezeu. Pentru mintea lor înșelată, păcatul a fost sfințit de către slujitor și nu va mai fi niciodată privit iarăși în lumina aceea dezgustătoare, cum îl privește Dumnezeu. După ce standardul moral a fost coborât în mintea oamenilor, judecata lor se pervertește și ei privesc păcatul ca fiind neprihănire, iar neprihănirea păcat. Asociindu-se cu unii dintre aceștia, ale căror înclinații și obiceiuri nu sunt înalte și curate, și alții devin asemenea lor. Gusturile și principiile lor sunt adoptate aproape în mod inconștient.

Dacă este aleasă societatea unui om cu o minte necurată și cu obiceiuri stricate, preferând-o aceleia care este virtuoasă și curată, aceasta este o indicație sigură că gusturile și înclinațiile se armonizează, că s-a ajuns la un nivel moral foarte scăzut. Acest nivel este numit, de către aceste suflete înșelate și oarbe, ca fiind o înaltă și sfântă afinitate a spiritului — o armonie spirituală. Dar apostolul numește aceasta „duhurile răutății din locurile cerești”, împotriva cărora noi trebuie să ducem o luptă viguroasă.

Când își începe lucrarea, înșelătorul găsește în mod frecvent
[144] deosebiri de gusturi și obiceiuri; și, printr-o pretinsă evlavie, el câștigă încredere, iar când aceasta se realizează, puterea lui vicleană și înșelătoare este exercitată în stilul său propriu de a-și aduce la îndeplinire născocirile. Asociindu-se cu aceste elemente primejdioase, femeile se obișnuiesc să respire atmosfera necurată și, fără să bage de seamă, sunt cuprinse de același spirit. Ele își pierd identitatea și devin umbra celui ce le-a sedus.

Oameni ce mărturisesc a avea o lumină nouă, pretinzând a fi reformatori, vor avea o mare influență asupra unei anume categorii de credincioși, care sunt convinși de ereziile ce există în acest veac, dar care nu sunt satisfăcuți de starea spirituală a comunităților. Cu

inimi devotate, cinstite, ei doresc să vadă producându-se schimbări spre mai bine și atingerea unui standard mai înalt. Dacă slujitorii credincioși ai Domnului Hristos vor prezenta adevărul, curat și nealterat, acestei categorii de credincioși, ei îl vor accepta și vor fi curățiți prin ascultarea de adevăr. Dar Satana, totdeauna vigilent, se așază în calea acestor suflete cercetătoare. Unii vin la ei ca reformatori, făcând mărturisiri de credință, așa cum Satana a venit la Domnul Hristos sub înfățișarea unui înger de lumină, și îi atrag tot mai departe de calea dreaptă.

Nefericirea și degradarea ce urmează pe calea imoralității nu pot fi estimate. Lumea este mânjită de locuitorii ei. Aceștia aproape au împlinit măsura nelegiuirii lor; dar ceea ce va aduce cea mai grozavă pedeapsă este practicarea nelegiuirii sub mantia evlaviei. Răscumpărătorul lumii n-a respins niciodată adevărata pocăință, oricât de mare sau gravă ar fi fost vina; dar El îi condamnă aspru pe farisei și pe cei ipocriți. Este mult mai multă speranță pentru un păcătos sincer decât pentru astfel de oameni.

„Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” Acest om și cei ce au fost înșelați de el nu iubesc adevărul, ci au plăcere de nelegiuire. Și ce înșelăciune mai mare poate veni asupra lor decât aceea că Dumnezeu [145]
nu găsește nici o neplăcere în imoralitate și adulter? Biblia conține multe avertizări împotriva acestor păcate. Pavel îi scrie lui Tit despre aceia care „se laudă că au pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă, nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună”. „În norod s-au ridicat și prooroci mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii mincinoase, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare veșnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.” Cei la care se face referire aici nu sunt aceia care declară în mod deschis că nu au nici un fel de credință în Domnul Hristos, ci cei care mărturisesc a crede adevărul, dar care, prin caracterul lor stricat, aduc un reproș asupra lui, făcând să fie vorbit de rău.

„În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi pândește de multă vreme și pierzarea lor nu dormitează.” „Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri

în însăși stricăciunea lor și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuire. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua-n amiaza mare. Ca niște întinați și spurcați, se pun pe chefuit la mesele lor de dragoste, când ospătează împreună cu voi. Le scapără ochii de preacurvie, și nu se satură de păcătuit. Momesc suflete nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt niște blestemați. După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata fărădelegii."

„Oamenii aceștia sunt niște fântâni fără apă, niște nori alungați de furtună, cărora le este păstrată negura întunericului. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic", mândrindu-se cu lumina lor, cu cunoștința și iubirea pe care o au față de adevăr, „ei atrag cu poftele cărnii și cu
[146] desfrânări pe cei ce de-abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire."

În acest veac al stricăciunii morale, când adversarul nostru, diavolul, aleargă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită, văd că este necesar să-mi ridic vocea și să avertizez: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită". Sunt mulți care au talente strălucite, dar care le folosesc în mod rău, slujindu-i lui Satana. Ce avertizare să adresez unor oameni care mărturisesc că au ieșit afară din lume și că au părăsit faptele ei, faptele întunericului? Unui popor pe care Dumnezeu l-a făcut păstrătorul legii Sale, dar care, asemenea smochinului, își flutură ramurile, aparent înfloritoare, în fața Celui Atotputernic, dar care nu are nici un rod spre slava lui Dumnezeu? Mulți dintre aceștia nutresc gânduri necurate, închipuiri nesfinte, dorințe nesfințite și pasiuni josnice. Dumnezeu urăște roadele aduse de un astfel de pom. Îngerii curați și sfinți privesc la o asemenea atitudine cu scârbă, în timp ce Satana jubilează. O, dacă bărbații și femeile ar lua în considerație ce anume se câștigă prin călcarea Legii lui Dumnezeu! În orice împrejurare, călcarea Legii lui Dumnezeu este o dezonoare la adresa lui Dumnezeu și un blestem pentru om. Noi trebuie să-l privim în felul acesta, în ciuda deghizării lui și indiferent de cine îl făptuiește.

Ca trimis al Domnului Hristos, vă somez pe cei care mărturisiți adevărul prezent să vă rețineți categoric de la orice atingere de ceea ce este necurat și să abandonați societatea acelora care insuflă sugestii necurate. Fie-vă scârbă cu cea mai intensă ură de aceste păcate pângăritoare. Feriți-vă de aceia care, chiar și numai în vorbire,

lasă mintea să alerge în această direcție. „Căci din prisosul inimii vorbește gura.”

Având în vedere că numărul acelora care practică aceste păcate pângăritoare crește continuu în lume și vor pătrunde și în biserica noastră, vă avertizez să nu le dați nici un loc. Îndepărtați-vă de seducători. Deși unul ca acesta mărturisește că este un urmaș al Domnului Hristos, el este Satana sub chipul unui om; el a împrumutat haina cerului pentru a putea sluji mai bine pe stăpânul său. Nici pentru un moment n-ar trebui să dai loc unui gând necurat, ascuns; [147] căci și numai acesta va mânji sufletul, după cum apa ce nu este curată murdărește conducta prin care trece.

Alege mai degrabă sărăcia, reprosul, despărțirea de prieteni sau orice altă suferință decât să-ți pângărești sufletul de păcat. Mai bine moartea decât dezonoarea sau călcarea Legii lui Dumnezeu — ar trebui să fie motoul fiecărui creștin. Ca oameni ce mărturisim a fi reformatori, tezaurizând cele mai solemne și purificatoare adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, noi trebuie să înălțăm standardul mult mai sus decât este astăzi. Păcatul și păcătoșii din biserică trebuie să fie imediat tratați, ca să nu fie contaminați și alții. Adevărul și curăția inimii cer ca să facem o lucrare desăvârșită de curățire a taberei de Acani. Cei în poziții de răspundere să nu sufere păcatul în fratele său. Arătați-i că el trebuie să-și părăsească păcatele sau, dacă nu va fi despărțit de biserică.

Când membrii individuali ai bisericii vor activa ca adevărați urmași ai blândului și smeritului Mântuitor, atunci va fi o mai puțină acoperire sau scuzare a păcatului. Toți se vor strădui să acționeze ca în prezența lui Dumnezeu. Ei își vor da seama că ochiul Său atotvăzător este totdeauna asupra lor și că până și cele mai tainice gânduri îi sunt cunoscute. Caracterul, motivele, dorințele și scopurile sunt tot așa de clare ca și lumina soarelui pentru ochiul Celui Atotputernic. Dar puțini sunt aceia care gândesc astfel. Cea mai mare clasă de oameni nu sunt conștienți de socoteala înfricoșătoare ce trebuie să fie dată la bara judecății lui Dumnezeu de către toți călcătorii Legii Sale.

Poți tu, care ai mărturisit că ai primit o lumină așa de mare, să fii mulțumit cu un nivel așa de scăzut? O, cât de zelos și cât de continuu ar trebui să căutăm prezența divină și înțelegerea adevărurilor solemne că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape și că judecătorul

întregului pământ este la ușă! Cum poți să nesocotești cerințele Lui drepte și sfinte? Cum poți să păcătuiești, să calci Legea Sa chiar în prezența lui Iehova? Cum poți să nutrești gânduri necurate și pasiuni josnice în prezența îngerilor sfinți și a Răscumpărătorului, care S-a
[148] dat pe Sine pentru tine ca să te poată răscumpăra din orice nelegiuire și să curățe pentru Sine un popor deosebit, zelos pentru fapte bune? Contemplând această problemă în lumina care strălucește de la crucea Domnului Hristos, nu va apărea oare păcatul prea josnic, prea periculos ca să fie nutrit în timp ce stăm chiar la granițele lumii veșnice?

Mă adresez poporului meu. Dacă te apropii de Isus și cauți să împodobești mărturisirea ta de credință printr-o viață bine ordonată și o vorbire sfântă, atunci picioarele tale vor fi păzite ca să nu rătăcească pe căi nepermise. Dacă vei veghea continuu în rugăciune, dacă vei face totul ca și când ai fi în imediata prezență a lui Dumnezeu, atunci vei fi salvat de a te supune ispitei, iar nădejdea va putea fi păstrată curată, fără pată și nemânjită până la sfârșit. Dacă îți păstrezi până la sfârșit încrederea, căile tale vor fi bine fixate în Dumnezeu; și ceea ce a început harul va fi încoronat cu slavă în Împărăția lui Dumnezeu. Roadele Duhului sunt: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor; împotriva acestor lucruri nu este lege”. Dacă Hristos este înăuntrul nostru, atunci noi vom crucifica firea pământească cu toate pasiunile și plăcerile ei.

Va jefui oare un om pe Dumnezeu?

Dumnezeu a stabilit ca răspândirea luminii și adevărului pe acest pământ să fie dependentă de eforturile și darurile benevole ale acelora care s-au împărtășit de darurile cerului. Judecând în mod comparativ, puțini sunt aceia care sunt chemați să meargă ca slujitori ai Evangheliei și misionari, dar mulți trebuie să conlucreze pentru răspândirea adevărului cu mijloacele lor.

Istoria lui Anania și a Safirei ne este dată ca să putem înțelege păcatul înșelăciunii în ceea ce privește darurile și contribuțiile noastre. Ei au făgăduit în mod voluntar să dea o parte din averea lor pentru dezvoltarea cauzei Domnului Hristos; dar atunci când banii [149] au fost în mâinile lor, nu și-au mai împlinit obligația pentru care s-au angajat, în același timp dorind ca ceilalți să creadă că au dat tot. Pedepsirea lor a fost remarcabilă, ca o continuă avertizare pentru creștinii din toate veacurile. Același păcat este și astăzi teribil de răspândit, dar, cu toate acestea, noi nu auzim de o pedepsire așa de evidentă. Domnul le arată oamenilor o dată cu ce scârbă privește El o asemenea ofensă adusă cerințelor Sale sacre, demnității Sale, apoi sunt părăsiți, urmând ca principiile generale ale administrației divine să intre în acțiune.

Darurile de bună voie și zecimea constituie venitul Evangheliei. Cu referire la mijloacele încredințate oamenilor, Dumnezeu cere o anumită parte — o zecime; dar El lasă la alegerea lor să spună cât de mare este zecimea și dacă să dea sau nu mai mult decât atât. Ei trebuie să dea cât au hotărât în inima lor. Dar când inima este mișcată de influența Duhului lui Dumnezeu și este făcută o juruință de a da o anumită sumă, cel care a făcut această juruință nu mai are dreptul asupra părții ce a fost consacrată lui Dumnezeu. El și-a dat cuvântul înaintea oamenilor și ei sunt martori ai acestei tranzacții. În același timp, el și-a asumat obligația sacră de a coopera cu Domnul la zidirea Împărăției Sale pe pământ. Făgăduințe de acest fel făcute oamenilor ar fi considerate ca fiind obligatorii. Nu sunt ele oare mult mai sacre și mai obligatorii atunci când sunt făcute lui Dumnezeu? Sunt oare

făgăduințele făcute înăuntrul conștiinței mai puțin obligatorii decât angajamentele scrise dintre oameni?

Când lumina divină strălucește în inimă cu o claritate și o putere neobișnuită, egoismul își dezleagă legăturile și are loc o dispoziție de a da pentru cauza lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să aștepte ca să li se îngăduie să-și aducă la îndeplinire făgăduințele făcute, fără un protest din partea lui Satana. Lui nu-i place să vadă cum se zidește Împărăția Răscumpărătorului pe pământ. El furnizează ideea că făgăduința dată este prea mare, că, dacă ar duce-o la îndeplinire, i-ar afecta în eforturile lor de a avea cele necesare sau de a satis-
[150] face dorințele familiei. Puterea pe care o are Satana asupra minții omenești este uimitoare. El lucrează cu mult zel pentru a păstra inima legată de eu.

Singurele mijloace pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru înaintarea cauzei Sale sunt acelea de a binecuvânta pe oameni cu avere, cu bunuri. El le dă strălucirea soarelui și ploaia. El face ca vegetația să crească; El dă sănătatea și iscusința de a obține mijloacele materiale. Toate binecuvântările noastre vin din mâna Lui generoasă, îmbelșugată. În schimb, El dorește ca bărbații și femeile să-și arate recunoștința, dându-I lui Dumnezeu înapoi o parte, în zecimi și daruri, daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie și daruri pentru vină.

Inimile oamenilor se împietresc prin egoism și, asemenea lui Anania și a Safirei, ei sunt ispitiți să rețină o parte din bani, în timp ce pretind că sunt credincioși rânduielii zecimii. Va jefui un om pe Dumnezeu? Dacă ar curge în tezaurul bisericii mijloacele materiale după planul lui Dumnezeu — a zecea parte din toate veniturile, — ar fi abundență de mijloace pentru a duce mai departe lucrarea Sa.

Da, spun unii, apelul de a da pentru cauza lui Dumnezeu este permanent; m-am săturat să tot dau. Tu nu? Îngăduie-mi să te întreb: Nu te-ai săturat să tot primești din mâna cea darnică a lui Dumnezeu? Până când El nu va înceta să te binecuvânteze, tu ai obligația de a-I înapoia partea pe care El o cere. El te binecuvântează pentru ca, la rândul tău, să ai și tu puterea de a binecuvânta pe alții. Când te vei sătura primind, atunci poți spune: M-am săturat de atâtea apeluri pentru a da. Dumnezeu și-a rezervat pentru El o parte din tot ce am primit. Când aceasta Îi este înapoiată, ce a rămas este binecuvântat; dar atunci când este reținut totul, mai curând sau mai târziu, este

blestemat. Mai întâi, partea lui Dumnezeu; orice altceva este pe planul al doilea.

În fiecare comunitate trebuie să existe un fond pentru săraci. Fiecare membru să aducă un dar de mulțumire lui Dumnezeu, o dată [151] pe săptămână sau o dată pe lună, după cum se consideră mai bine. Aceste daruri vor exprima mulțumirea noastră pentru darul sănătății, al hranei și al hainelor în care ne simțim bine. Și după cum ne-a binecuvântat Dumnezeu cu aceste înlesniri, să dăm și noi pentru cei săraci și pentru cei în suferință. Aș dori să atrag atenția fraților mei în mod deosebit asupra acestui punct. Aduceți-vă aminte de cei săraci. Renunțați la ceva din surplusul vostru, da, chiar la traiul vostru bun, și ajutați-i pe aceia care nu pot obține decât foarte puțină hrană și îmbrăcăminte. Făcând acest lucru pentru ei, îl faceți pentru Domnul Isus în persoana sfinților Săi. El Se identifică cu suferințele neamului omenesc. Nu așteptați până când nevoile voastre închipuite sunt toate satisfăcute. Nu vă încredeți în sentimentele voastre, dând doar atunci când simțiți că trebuie să dați și să vă rețineți să dați atunci când nu simțiți nevoia de a da. Dă cu regularitate, fie zece, fie douăzeci sau cincizeci de cenți pe săptămână, așa sau atât cât ai vrea să vezi în rapoartele cerului în ziua cea mare a Domnului.

Vă mulțumim pentru intențiile voastre bune, dar cei săraci nu pot fi ajutați să se simtă bine numai cu bunele voastre intenții. Ei trebuie să aibă dovezi palpabile ale bunătății voastre materializate în hrană și îmbrăcăminte. Dumnezeu nu înțelege ca vreunul dintre urmașii Săi să-și cerșească pâinea. El v-a dat o abundență de mijloace ca să puteți da celor în nevoie ajutorul de care aceștia au nevoie și pe care hărnicia și economia nu le pot da. Nu așteptați ca ei să vă atragă atenția la nevoile lor. Faceți așa cum a făcut Iov. El căuta să înțeleagă lucrul pe care nu-l cunoștea. Mergi într-un tur de informare și ia cunoștință de ceea ce este necesar și observă modul în care pot să fie cel mai bine satisfăcute aceste nevoi.

Mi-a fost arătat că mulți dintre oamenii voștri Îl jefuiesc pe Domnul de zecimi și daruri și, ca rezultat, lucrarea Sa este foarte mult frânată. Blestemul lui Dumnezeu va zăcea asupra acelora care trăiesc pe seama bunătății lui Dumnezeu și care totuși își închid inima și nu fac nimic sau aproape nimic pentru înaintarea cauzei Sale. Frați și surori, cum va putea binefăcătorul nostru Tată să continue să vă facă administratorii Săi, oferindu-vă mijloace care să fie folosite în

Numele Lui, atunci când le ții toate pentru voi, pretinzând în mod egoist că sunt ale voastre?

În loc să-i dea lui Dumnezeu mijloacele pe care El le-a așezat în mâinile lor, mulți investesc aceste mijloace cumpărând mai mult pământ. Răul acesta crește printre frații noștri. Ei au tot ce le-ar îngădui să se îngrijească de nevoile altora, dar iubirea de bani sau
[152] dorința de a fi socotiți la fel ca vecinii lor îi fac să îngroape mijloacele lor în lume și să rețină de la Dumnezeu ceea ce I se cuvine de drept. Să ne mai mire faptul că ei nu prosperă dacă Dumnezeu nu le binecuvântează holdele, iar ei sunt dezamăgiți? Dacă frații noștri și-ar aminti de faptul că Dumnezeu poate să binecuvânteze douăzeci de pogoane de pământ și să le facă să fie tot așa de productive ca și o sută de pogoane, atunci n-ar mai continua să se „îngroape" în pământuri, ci ar lăsa ca mijloacele să curgă în tezaurul lui Dumnezeu. „Luați seama", spunea Domnul Hristos, „la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia." Satana este încântat să vă vadă că vă întindeți fermele și că vă investiți mijloacele în afaceri lumești; căci, făcând astfel, nu numai că împiedicați înaintarea cauzei lui Dumnezeu, dar, prin neliniștea și munca peste măsură, nu faceți decât să slăbiți perspectiva voastră pentru viața veșnică.

Trebuie să dăm acum ascultare poruncii Mântuitorului nostru: „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia". Acum este timpul ca frații noștri să-și reducă averile, și nu să le mărească. Suntem pe punctul de a ne strămuta într-o țară mai bună, chiar în ceruri. Deci, să nu rămânem locuitori ai pământului.

Vine timpul când nu vom mai putea vinde nicidecum. În curând se va da decretul, care le va interzice oamenilor să cumpere sau să vândă, în afara acelora care au semnul fiarei. Nu de mult, cu noi era gata să se împlinească acest lucru în California; dar aceasta n-a fost decât amenințarea cu cele patru vânturi care vor sufla. Până în prezent, ele sunt ținute de cei patru îngeri. Noi nu suntem încă gata. Este o lucrare ce trebuie să fie încă făcută și apoi îngerilor li se va porunci să le dea drumul, să lase ca cele patru vânturi să sufle pe pământ. Acesta va fi un timp hotărâtor pentru copiii lui

Dumnezeu, un timp de necaz cum n-a fost niciodată de când sunt națiunile. Acum este ocazia noastră de a lucra.

Printre mulți dintre cei care mărturisesc adevărul există un spirit de neliniște. Unii vor să meargă într-o altă țară, într-un alt stat, să [153] cumpere mari întinderi de pământ, să facă afaceri mari și întinse; alții vor să se mute în orașe. În felul acesta, comunitățile mici rămân părăsite și descurajate, pe moarte, pe când, dacă cei care le-au părăsit ar fi fost mulțumiți să lucreze într-un mod mai modest, îndeplinindu-și cu credincioșie activitatea lor umilă, ar fi făcut ca familiile lor să trăiască confortabil și ar fi fost liberi să-și păstreze sufletele în dragostea lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care se mută astfel sunt dezamăgiți. Ei își pierd mica lor proprietate, își pierd sănătatea și în cele din urmă părăsesc adevărul.

Domnul vine. Fiecare să-și dovedească credința prin fapte. Credința în apropiata venire a Domnului Hristos piere din comunități și egoismul îi face să jefuiască pe Dumnezeu servindu-și propriul lor interes. Când Domnul Hristos locuiește în noi, atunci vom da pe față lepădare de sine, asemenea Lui.

În trecut, s-a dat pe față o mare dărnicie din partea poporului nostru. Ei n-au întârziat să răspundă chemărilor de a ajuta diferitele ramuri ale lucrării. Dar mai târziu a intervenit o schimbare. A început să aibă loc, în mod deosebit printre frații din Est, o reținere a mijloacelor, în timp ce cele lumești și iubirea de avere au crescut. Există o crescândă desconsiderare a făgăduințelor făcute de a ajuta diferitele noastre instituții și proiecte sau planuri. Înscrierile pentru construirea unei case de rugăciune, pentru dotarea unui colegiu sau pentru a ajuta în lucrarea misionară sunt privite ca promisiuni pe care persoanele în cauză nu au obligația să le împlinească, dacă nu le convine acest lucru. Aceste promisiuni au fost făcute sub impulsul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. De aceea, nu-L jefui, reținând ceea ce-I aparține de drept. Frați și surori, priviți asupra vieții voastre din trecut și vedeți dacă ați procedat cu credincioșie față de Dumnezeu. Aveți vreo făgăduință neîmplinită? Dacă da, achitați-vă de ea, dacă stă în puterea voastră.

Ascultați sfatul Domnului: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare … și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și [154] dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mustra

pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre." „Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută."

Nu sunteți voi dispuși să acceptați făgăduințele pe care Domnul le face aici, dând egoismul la o parte și să începeți să lucrați cu zel pentru înaintarea cauzei Sale? Nu vă întăriți poziția voastră în această lume, luând de la vecinii voștri mai săraci, căci ochiul lui Dumnezeu este asupra voastră; El cunoaște orice motiv și vă cântărește în balanța sanctuarului.

Am văzut că mulți rețin ceea ce aparține lui Dumnezeu, atâta vreme cât sunt în viață, liniștindu-și conștiința că vor fi foarte generoși la moartea lor; cu greu îndrăznesc să exercite credința și încrederea în Dumnezeu pentru a da ceva în timp ce trăiesc. Dar această caritate pe patul de moarte nu este ceea ce cere sau așteaptă Dumnezeu de la urmașii Săi; ea nu poate să constituie o scuză a egoismului în timpul vieții. Aceia care se țin strâns de proprietățile lor până în ultimul moment le dau mai degrabă morții decât cauzei lui Dumnezeu. Pierderile se petrec încontinuu. Băncile dau faliment, averile dispar în foarte multe feluri. Mulți își propun să facă ceva, dar amână problema și Satana va fi la lucru pentru a împiedica mijloacele financiare să intre în tezaurul lui Dumnezeu. Aceste mijloace se pierd mai înainte ca ele să se întoarcă la Dumnezeu, iar Satana jubilează că lucrurile stau astfel.

Dacă vrei să faci bine cu mijloacele tale, atunci fă lucrul acesta acum, ca nu cumva Satana să le ia în mâinile sale și să împiedice astfel lucrarea lui Dumnezeu. De multe ori, când Domnul a deschis căi pentru ca frații să-și folosească mijloacele pentru înaintarea cauzei Sale, agenții lui Satana au prezentat unele planuri prin care frații erau convinși că își puteau dubla mijloacele. Ei au mușcat momeala; banii lor sunt investiți și cauza lui Dumnezeu, și adesea chiar și ei, nu mai primesc niciodată nici un ban.

Fraților, nu uitați cauza lui Dumnezeu; și atunci când aveți mij-
[155] loace la dispoziție, puneți-vă o bună temelie pentru timpul ce stă să vină, ca să puteți să aveți viața veșnică. Domnul Isus S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți în comori cerești. Ce veți da Domnului Isus care a dat totul pentru voi?

N-ar trebui să faceți ca darurile voastre caritabile să depindă de clauzele testamentare. Nu puteți calcula nici cu cel mai mic grad

de certitudine dacă lucrarea lui Dumnezeu va beneficia vreodată de aceste testamente. Satana lucrează cu o iscusință pătrunzătoare pentru a agita rudele și este luată orice poziție falsă pentru a câștiga pentru lume ceea ce a fost consacrat în mod solemn cauzei lui Dumnezeu. Totdeauna este primită o sumă cu mult mai mică decât aceea care a fost dată prin testament. Satana chiar pune în inimile bărbaților și femeilor gândul de a protesta împotriva acțiunii rudelor lor de a face ceea ce doresc în legătură cu donarea averilor lor. Ei par să considere tot ceea ce este dat Domnului ca fiind o jefuire a rudelor celor decedați. Dacă doriți ca mijloacele voastre sau tot ceea ce nu vă este absolut necesar pentru susținerea vieții să meargă pentru cauza lui Dumnezeu, atunci dați-le pentru aceasta, în timpul vieții voastre. Câțiva dintre frați fac acest lucru și se bucură de plăcerea de a fi propriii lor executori testamentari. Lăcomia oamenilor să facă oare necesar faptul ca ei să fie lipsiți de viață pentru ca abia atunci averea pe care Dumnezeu le-a împrumutat-o să nu rămână pentru totdeauna inutilă? Nimeni dintre voi să nu-și atragă asupră-și blestemul servului necredincios, care a ascuns în pământ banii pe care i i-a dat Domnul.

Facerea de bine pe patul de moarte este o substituire săracă a facerii de bine în timpul vieții. Mulți vor da totul, prin testamentele lor, prietenilor și rudelor, cu excepția unei foarte mici părți din averea lor. Această mică parte o lasă pentru supremul lor Prieten, care a devenit sărac pentru ei, care a suferit insulte, batjocuri și moarte, ca ei să poată deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu. Și cu toate acestea, ei așteaptă ca, atunci când morții cei drepți vor ieși din mormânt la viață veșnică, acest Prieten să-i ia cu El în locuințele Sale veșnice.

Cauza Domnului Hristos nu este jefuită printr-un gând fugitiv, printr-un act nepremeditat. Nu! Ci prin acțiunea ta proprie, deliberată, ți-ai făcut testamentul, punându-ți averea la dispoziția [156]
celor necredincioși. După ce ai jefuit pe Dumnezeu în timpul vieții, continui să-L jefuiești și după moartea ta și faci lucrul acesta în cunoștință de cauză, într-un document numit testament. Ce crezi, care va fi voia Stăpânului tău față de tine pentru modul în care ai dispus de bunurile Sale? Ce vei spune atunci când se va cere socoteala isprăvniciei tale?

Fraților, treziți-vă din egoismul vieții voastre și acționați asemenea unor creștini consecvenți. Domnul vă cere să vă economisiți

mijloacele și să lăsați ca fiecare bănuț de care nu aveți nevoie pentru existența voastră să curgă în tezaur. Surori, luați acele zece parale, acele douăzeci de parale, acei bani pe care sunteți gata să-i cheltuiți pe dulciuri, pe înfrumusețare și împodobire, și dați-i pentru cauza lui Dumnezeu. Multe dintre surorile noastre au salarii bune, dar ele sunt aproape în întregime cheltuite pentru satisfacerea mândriei lor în îmbrăcăminte.

Nevoile cauzei lui Dumnezeu vor continua să crească pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului. Sunt necesare mijloace pentru a le da tinerilor noștri ocazia unor studii sau cursuri rapide în școlile noastre, pentru a-i pregăti pentru o lucrare eficientă în pastorație, cum și în diferite ramuri ale lucrării. Noi nu ne-am ridicat la nivelul privilegiilor noastre în această problemă. În curând, toate școlile noastre vor fi închise. Cu mult mai mult s-ar fi putut face dacă oamenii ar fi ascultat de cerințele Domnului Hristos în ceea ce privește dăruirea creștină. Ce influență ar fi avut asupra lumii această dispoziție de a da totul pentru Hristos! Ar fi fost unul dintre argumentele cele mai convingătoare în favoarea adevărului pe care mărturisim a-l crede. Un argument pe care lumea nu-l poate înțelege greșit și nici contrazice. Domnul ne-ar fi onorat cu binecuvântările Sale chiar în fața lumii.

Prima biserică creștină nu s-a bucurat de privilegiile și ocaziile pe care le avem noi. Ei erau oameni săraci, dar au simțit puterea adevărului. Țința ce le stătea înainte era suficientă pentru a-i face să investească totul în realizarea ei. Ei simțeau că mântuirea sau pierderea unei lumi este dependentă de mijloacele lor, de ei. De
[157] aceea au adus tot ce aveau și ei înșiși erau gata să meargă sau să vină la porunca Domnului.

Noi mărturisim că suntem guvernați de aceleași principii, că suntem influențați de același spirit. Dar, în loc să dăm totul pentru Hristos, mulți au luat o placă de aur și o manta babiloniană și le-au ascuns în tabără. Dacă prezența unui singur Acan a fost suficientă pentru a slăbi întreaga tabără a lui Israel, să fim oare surprinși de puținul succes ce însoțește eforturile noastre, când fiecare comunitate și aproape fiecare familie își au Acanii lor? Să mergem fiecare dintre noi să lucrăm spre a stimula pe alții prin exemplul nostru de dăruire dezinteresată. Lucrarea ar fi putut merge înainte cu o putere și mai

mare, dacă toți ar fi făcut tot ce puteau pentru a aproviziona cu mijloace tezaurul cauzei lui Dumnezeu.

Puterea adevărului

Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat de către slujitorii Săi din primele zile cu o „dovadă dată de Duhul și de putere”. Inimile oamenilor erau mișcate de vestirea Evangheliei. De ce oare vestirea Evangheliei are acum o așa de mică putere de a-i mișca pe oameni? Este oare Dumnezeu mai puțin binevoitor să reverse binecuvântările Sale asupra lucrătorilor cauzei Sale din acest veac de cum a fost în zilele apostolilor?

Avertizarea pe care o adresăm lumii trebuie să arate că este pentru ei fie o mireasmă de viață spre viață, fie de moarte spre moarte. Și va trimite oare Domnul pe slujitorii Săi să vestească acest mesaj teribil și solemn și în același timp să rețină de la ei Duhul Său Cel Sfânt? Să îndrăznească oare omul trecător și supus greșelii, fără ajutorul special al harului și puterii lui Dumnezeu, să stea între vii și morți și să rostească cuvintele vieții veșnice? Domnul nostru este bogat în har și tare în putere; El va revărsa din abundență aceste daruri asupra tuturor acelora care vin la El în credință. El este mult mai binevoitor să dea Duhul Sfânt celor ce-l cer de la El decât sunt
[158] părinții dispuși să dea daruri bune copiilor lor. Motivul pentru care acest adevăr important și prețios pentru timpul acesta nu este atât de puternic pentru a mântui este acela că noi nu lucrăm cu credință.

Noi trebuie să ne rugăm tot atât de zelos pentru revărsarea Duhului Sfânt, cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. Dacă ei aveau nevoie de el atunci, cu atât mai mult avem noi nevoie de el astăzi. Întunericul moral, asemenea unui giulgiu mortuar, acoperă pământul. Tot felul de învățături false, de erezii și înșelăciuni satanice smintesc mintea oamenilor. Fără Duhul și puterea lui Dumnezeu, toată munca de a prezenta adevărul va fi zadarnică.

Vom fi în stare să-L prezentăm lumii pe Dumnezeu numai prin contemplarea lui Hristos, prin exercitarea credinței în El și prin exprimarea pentru noi a harului Său salvator. Dacă vom învăța de la El, Isus va fi tema propovăduirii noastre; dragostea Lui arzând pe altarul inimilor noastre va îmbogăți inimile oamenilor. Adevărul nu

va fi prezentat ca o teorie rece, lipsită de viață, ci prin manifestarea Duhului.

Mulți dintre pastorii noștri, în vorbirile lor, se ocupă prea mult de teoria sfințeniei și nu suficient de mult de sfințenia practică. Ei cunosc adevărul numai teoretic, dar inimile lor nu sunt atinse de adevăratul zel al iubirii Domnului Hristos. Prin studierea publicațiilor noastre, mulți au ajuns să aibă o cunoaștere a argumentelor ce susțin adevărul, dar ei n-au devenit cercetători ai Bibliei pentru ei înșiși. Ei nu caută în mod continuu pentru o profundă și o mai desăvârșită cunoaștere a planului de mântuire, așa cum este el descoperit în Scriptură. În timp ce predică altora, ei devin pitici în ceea ce privește creșterea în cele religioase. Ei nu merg adesea înaintea lui Dumnezeu pentru a cere Duhul Său cel Sfânt și har ca să prezinte drept pe Domnul Hristos lumii.

Tăria omenească este slăbiciune, iar înțelepciunea omenească este nebunie. Succesul nostru nu depinde de talentele sau învățătura noastră, ci de legătura noastră vie cu Dumnezeu. Adevărul este lipsit de puterea lui atunci când este predicat de oameni care caută să facă paradă de învățătura și iscusința lor. Astfel de oameni dovedesc că [159]
au o prea puțină cunoaștere a religiei practice, că ei sunt nesfințiți în inimile și viața lor și că sunt plini de gânduri deșarte. Ei nu învață de la Isus. Ei nu pot prezenta și altora un Mântuitor pe care ei înșiși nu-L cunosc. Propriile lor inimi nu sunt înmuiate și nu sunt supuse printr-un simțământ viu al sacrificiului cel mare pe care Domnul Hristos l-a făcut pentru a mântui pe omul pieritor. Ei nu simt că este un privilegiu acela de a tăgădui eul și a suferi de dragul Lui. Unii înalță eul și vorbesc despre eu; ei pregătesc predici și scriu articole pentru a atrage atenția oamenilor la pastor, temându-se ca nu cumva acesta să nu primească onoarea ce i se cuvine. Dacă s-ar fi înălțat mai mult persoana Domnului Isus și mai puțin cea a pastorului, dacă s-ar fi adus mai multe laude Autorului adevărului și mai puțin slujitorilor Săi, am ocupa o poziție mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu decât o avem astăzi.

Planul de mântuire nu este prezentat în toată simplitatea lui pentru motivul că puțini slujitori ai Evangheliei știu cât de simplă este credința. O cunoaștere intelectuală a adevărului nu este suficientă; noi trebuie să cunoaștem puterea ei asupra inimii și vieții noastre. Slujitorii lui Dumnezeu au nevoie să vină la Hristos ca niște copilași.

Fraților, căutați-L pe Isus, mărturisiți-vă păcatele, cereți, mijlociți înaintea lui Dumnezeu zi și noapte, până când veți avea conștiența faptului că pentru Domnul Isus Hristos sunteți iertați și primiți. Apoi veți iubi mai mult pentru că vi s-a iertat mult. Apoi, veți putea îndrepta pe alții la Domnul Hristos, ca la un răscumpărător iertător de păcate. Numai după aceea puteți să prezentați adevărul din toată inima, o inimă ce simte puterea lui sfințitoare. Mă tem pentru voi, frații mei. Vă sfătuiesc să rămâneți în Ierusalim, așa cum au rămas și primii apostoli, până când, asemenea lor, veți primi botezul Duhului Sfânt. Niciodată să nu vă simțiți liberi să mergeți la amvon, până când, prin credință, nu v-ați prins puternic de brațul tăriei voastre.

Dacă avem spiritul lui Hristos, atunci vom lucra așa cum a lucrat El; ne vom umple de învățătura omului din Nazaret și o vom prezenta
[160] apoi poporului. Dacă, în loc de a fi profesori formaliști și pastori neconvertiți, noi am fi într-adevăr urmași ai Domnului Hristos și am prezenta adevărul cu o așa umilință și zel și îl vom exemplifica astfel în viața noastră, atunci lumea nu ne va întreba mereu dacă noi credem ceea ce mărturisim a crede. Solia adusă din iubire pentru Domnul Isus Hristos, având totdeauna înaintea noastră valoarea sufletelor, va câștiga chiar printre cei lumești recunoașterea: „Ei sunt asemenea lui Isus”.

Dacă dorim să reformăm pe alții, atunci trebuie ca noi înșine să practicăm principiile pe care dorim să le cerem lor să le împlinească. Cuvinte, de altfel bune, vor fi fără putere dacă ele sunt contrazise de viața de fiecare zi. Slujitori ai lui Hristos, vă sfătuiesc: „Fii cu luare aminte asupra ta însuți și asupra învățăturii”. Nu scuza la tine însuți păcatele pe care le mustri la alții. Dacă predici despre blândețe și iubire, atunci lasă ca aceste virtuți să fie exemplificate în propria ta viață. Dacă îi îndemni pe alții să fie buni, curtenitori și atenți în cămin, exemplul tău să dea putere îndemnurilor tale. Cum ai primit o lumină mai mare decât alții, tot astfel și răspunderea ta este mai mare. Vei fi bătut cu mai multe lovituri dacă neglijezi să faci voia Domnului tău.

Cursele lui Satana sunt întinse înaintea noastră tot așa cum au fost întinse pentru copiii lui Israel, chiar înaintea intrării lor în țara Canaanului. Noi repetăm istoria acestui popor. Comoditatea, desertăciunea, iubirea unei vieți ușoare și a plăcerilor, egoismul și necurăția cresc în mijlocul nostru. Este nevoie acum de bărbați care

sunt neclintiți și neînfricați în a face cunoscut pe deplin sfatul lui Dumnezeu; oameni care să nu doarmă așa cum fac alții, ci să vegheze și să fie sobri. Cunoscând așa cum cunosc eu lipsa cea mare a sfințeniei și puterii slujitorilor noștri, mă doare profund să văd eforturile făcute pentru înălțarea de sine. Dacă aceștia ar putea vedea pe Domnul Isus așa cum este El și pe ei așa cum sunt, așa de slabi, așa de ineficienți, așa de neasemenea cu Domnul lor, ar spune: Dacă numele meu poate fi scris în cea mai obscură parte a cărții vieții, este destul pentru mine, așa de nevrednic sunt ca El să mă ia în seamă.

Este lucrarea ta aceea de a studia și a imita Modelul. A fost Domnul Hristos plin de lepădare de sine? Așa trebuie să fii și tu. A [161] fost El blând și smerit cu inima? Așa trebuie să fii și tu. A fost El zelos în lucrarea mântuirii sufletelor? Așa trebuie să fii și tu. A lucrat El pentru a promova slava Tatălui Său? Tot așa trebuie să faci și tu. A căutat El, adesea, ajutor de la Dumnezeu? Tot așa trebuie să faci și tu. A fost Domnul Hristos răbdător? Și tu trebuie să fii răbdător. După cum și-a iertat Domnul Hristos vrăjmașii, tot așa trebuie să ierți și tu.

Religia care dă pe față adevăratul nostru caracter nu este atât de mult religia de la amvon, cât religia trăită în familie. Soția pastorului, copiii săi și aceia care lucrează ca ajutoare în familia sa sunt cel mai bine calificați să judece evlavia lui. Un om bun va fi o binecuvântare pentru casa sa. Soția, copiii și ajutoarele se vor simți cu toții mai bine, datorită religiei lui.

Fraților, duceți pe Hristos în familie, duceți-L la amvon, duceți-L cu voi oriunde veți merge. Apoi, nu este nevoie să puneți asupra altora sarcina de a aprecia lucrarea slujirii voastre, căci voi purtați împuternicirea cerului cu care să dovediți tuturor că sunteți slujitorii Domnului Hristos. Duceți pe Isus cu voi în orele voastre de singurătate. Aduceți-vă aminte că El Se pleca adesea în rugăciune și viața Sa a fost continuu susținută de influența proaspătă a Duhului Sfânt. Lăsați ca gândurile voastre, viața voastră lăuntrică să fie astfel, încât să nu vă fie rușine să stați în fața raportului ei în ziua cea mare a lui Dumnezeu.

Cerul nu este închis ca să n-asculte rugăciunile fierbinți ale celor neprihăniți. Ilie a fost un om supus acelorași slăbiciuni ca și ale noastre și totuși Domnul l-a auzit și într-un mod foarte evident a răspuns cererilor sale. Singurul motiv al lipsei puterii lui Dumnezeu

trebuie să fie găsit în noi înșine. Dacă viața lăuntrică a multora dintre cei ce mărturisesc adevărul ar fi prezentată înaintea lor, ei n-ar mai pretinde că sunt creștini. Ei nu cresc în har. O rugăciune grăbită este înălțată din când în când, dar nu există o adevărată comuniune cu Dumnezeu.

Noi trebuie să ne rugăm mai mult dacă vrem să facem progrese în viața divină. Când solia adevărului a fost vestită pentru prima
[162] dată, cât de mult ne rugam! Cât de des vocea mijlocirii s-a auzit în cameră, în hambar, în grădină sau în dumbravă! Adesea am petrecut ore în rugăciuni stăruitoare, doi sau trei laolaltă, cerând împlinirea făgăduinței; adesea, suspinul plânsului era auzit și apoi vocea mulțumirii și a cântecului de laudă. Acum, ziua Domnului este mai aproape decât atunci când am crezut prima dată și de aceea trebuie să fim mai doritori, mai zeloși și mai fierbinți decât în acele zile de început. Primejdiile sunt mult mai mari acum decât atunci. Sufletele sunt mult mai împietrite. Avem nevoie să fim plini de spiritul Domnului Hristos și nu trebuie să ne odihnim până când nu-l vom primi.

Frați și surori, ați uitat oare că rugăciunile voastre trebuie să fie, asemenea unor seceri ascuțite, alături de lucrătorii în marele câmp al secerișului? Când tinerii merg să predice adevărul, trebuie să aveți momente de rugăciuni pentru ei. Rugați-vă ca Dumnezeu să-i lege de El și să le dea înțelepciune, har și cunoaștere. Rugați-vă să-i păzească de cursele lui Satana și să-i păstreze curați în gând și sfinți în inimi. Vă implor pe voi, care vă temeți de Domnul, să nu pierdeți timpul în discuții nefolositoare sau în lucrări nenecesare pentru satisfacerea mândriei sau în satisfacerea apetitului. Timpul astfel câștigat să fie petrecut în luptă cu Dumnezeu pentru pastorii voștri. Țineți-le mâinile așa cum Aaron și Hur i-au ținut mâinile lui Moise.

Adunările noastre de tabără

Mi-a fost arătat că unele din adunările noastre din corturi sunt departe de a fi ceea ce Domnul le-a destinat să fie. Oamenii vin nepregătiți pentru primirea Duhului Sfânt. În general, surorile petrec foarte mult timp înaintea adunării ca să-și pregătească toaletele și să se împodobească, în exterior, în timp ce uită cu totul podoaba lăuntrică, care înaintea lui Dumnezeu are o mare valoare. De asemenea, se cheltuiește mult timp pentru a găti bucate ce nu sunt necesare, pentru pregătirea de plăcinte bogate, prăjituri și alte feluri de mân- [163]
care care sunt vătămătoare pentru aceia care le vor mânca. Dacă surorile noastre ar face o pâine bună și alte feluri de mâncăruri sănătoase, atât ele, cât și familiile lor ar fi mai bine pregătite să aprecieze cuvintele vieții și ar fi mult mai deschise influenței Duhului Sfânt.

Adesea, stomacul este supraîncărcat cu hrană ce rareori este modestă, simplă, ca aceea mâncată acasă, unde numărul exercițiilor făcute este dublu sau triplu. Aceasta face ca mintea să fie într-o letargie ce face dificil de apreciat lucrurile veșnice; și adunarea se termină, și ei sunt dezamăgiți pentru că nu s-au bucurat mai mult de Duhul lui Dumnezeu.

În timp ce se pregătește pentru întâlnire, fiecare persoană ar trebui să examineze în mod amănunțit și critic propria sa inimă înaintea lui Dumnezeu. Dacă au fost simțăminte neplăcute, neînțelegeri sau ceartă în familie, primul act de pregătire ar trebui să fie acela de a mărturisi unul altuia aceste greșeli și de a se ruga unul cu altul și unul pentru altul. Umilește-te înaintea lui Dumnezeu și fă un efort stăruitor de a-ți goli templul sufletului de orice gunoi — orice invidie, orice gelozie, orice suspiciune și căutare de greșeli. „Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită. Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți. Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.”

Domnul vorbește: intră în cămăruța ta și, în tăcere, intră în comuniune tăcută cu inima ta; ascultă de vocea adevărului și a conștiinței.

Nimic nu va da o privire mai clară asupra eului ca rugăciunea în taină. El, care te vede în ascuns și cunoaște toate lucrurile, va ilumina înțelegerea ta și va răspunde cererilor tale. Îndatoriri clare, simple, ce nu trebuie să fie neglijate, se vor deschide înaintea ta. Fă un legământ cu Dumnezeu, ca să te supui pe tine și toate puterile tale slujirii Lui. Nu duce această lucrare neterminată în adunările în corturi. Dacă ea nu s-a făcut în cămin, propriul tău suflet va suferi și alții vor fi foarte mult răniți prin răceala, insensibilitatea și letargia ta.

[164] Am văzut starea oamenilor ce mărturisesc adevărul. Cuvintele profetului Ezechiel li se pot aplica astăzi și lor: „Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idolii în inimă și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire! Să mă las Eu să fiu întrebat de ei? De aceea vorbește-le, și spune-le: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: orice om din casa lui Israel, care își poartă idolii în inimă, și care își pironește privirile spre ceea ce l-a făcut să cadă în nelegiuirea lui — dacă va veni să vorbească proorocului — Eu, Domnul, îi voi răspunde, în ciuda mulțimii idolilor lui»”.

Dacă iubim lucrurile lumii și ne complăcem în nelegiuire sau comuniune cu lucrările nefolositoare ale întunericului, am așezat piatra de poticnire a nelegiuirii înaintea feței noastre și am introdus idoli în inima noastră. Și dacă, printr-un efort categoric, nu-i îndepărtăm, nu vom fi niciodată recunoscuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Aceasta este o lucrare pentru familii în care trebuie să vă angajați mai înainte de a vă strânge la sfânta noastră întâlnire. Lăsați ca pregătirea mâncării și a îmbrăcămintei să fie pe planul al doilea; în schimb, o profundă cercetare a inimii să înceapă în cămin. Rugați-vă de trei ori pe zi și, asemenea lui Iacov, fiți insistenți. În cămin este locul unde să-L găsim pe Isus; deci, luați-L pe Isus cu voi la adunare și cât de prețioase vor fi atunci orele pe care le veți petrece acolo! Dar cum veți putea să așteptați să simțiți prezența Domnului și să vedeți puterea Sa desfășurată, atunci când lucrarea individuală de pregătire pentru timpul acela este neglijată?

Pentru propriul vostru suflet, pentru Domnul Hristos și pentru alții, lucrați în cămin. Rugați-vă, deși nu sunteți obișnuiți să vă rugați. Deschideți-vă inima înaintea lui Dumnezeu. Puneți-vă casa în rânduială. Pregătiți-vă copiii pentru această ocazie. Învățați-i că nu este mai important ca ei să vină îmbrăcați în haine frumoase, ci să

vină înaintea lui Dumnezeu cu mâini și inimi curate. Înlăturați orice obstacol care ar putea fi în calea lor — toate diferendele ce există, poate, între ei sau între voi și ei. Făcând astfel, invitați prezența Domnului în căminele voastre și îngerii cei sfinți vă vor însoți atunci [165] când veți merge la adunare, iar lumina și prezența lor vor face pe îngerii cei răi ai întunericului să dea înapoi. Chiar necredincioșii vor simți atmosfera sfântă atunci când vor intra în tabără. O, cât de mult se pierde prin neglijarea acestei importante lucrări! Poate că îți va plăcea predicarea, poate că vei fi mișcat și reînviorat, dar puterea transformatoare și reformatoare a lui Dumnezeu nu va fi simțită în inimă, iar lucrarea nu va fi atât de profundă, desăvârșită și dăinuitoare așa cum ar trebui să fie. Lasă ca mândria să fie crucificată și sufletul să fie îmbrăcat cu haina neprețuită a neprihănirii Domnului Hristos și te vei bucura atunci de o adunare deosebită. Pentru sufletul tău, aceasta va fi chiar poarta cerului.

Aceeași lucrare a umilinței și a cercetării de inimă ar trebui, de asemenea, să aibă loc în biserică, astfel încât toate diferențele și înstrăinările dintre frați să fie lăsate la o parte mai înainte de a ne înfățișa înaintea Domnului la aceste întâlniri anuale. Consacră-te acestei lucrări cu zel și nu te odihni până când ea nu este îndeplinită; căci, dacă vii la aceste întâlniri cu îndoielile, cu murmurările, cu disputele tale, atunci aduci îngerii cei răi în tabără și duci cu tine întuneric oriunde vei merge.

Mi-a fost arătat că, din lipsa unei astfel de pregătiri, aceste întâlniri anuale au realizat foarte puțin. Martorii sunt rareori pregătiți să lucreze pentru Dumnezeu. Sunt mulți vorbitori — aceia care pot rosti cuvinte tăioase, ieșite din făgașul lor, pentru a biciui alte biserici și a batjocori credința lor, — dar nu sunt decât puțini lucrători zeloși pentru Dumnezeu. Acești vorbitori aspri, care își dau importanță, mărturisesc că au primit adevărul înaintea celorlalți oameni, dar felul lor de a lucra și zelul lor religios nu corespund în nici un fel cu mărturisirea lor de credință.

M-am uitat ca să văd umilința sufletului, care ar trebui să fie ca o haină potrivită pe pastorii noștri, dar ea nu era asupra lor. M-am uitat ca să văd dragostea profundă pentru suflete, pe care Domnul a spus că trebuie s-o aibă, dar nu o aveau. Am ascultat să aud rugăciuni stăruitoare, înălțate cu lacrimi și zdrobire de suflet pentru cei [166] nepocăiți și necredincioși din propriile lor cămine, și din biserică,

dar nu le-am auzit. Am ascultat să aud făcându-se apeluri pentru manifestarea Duhului Sfânt, dar acestea lipseau. M-am uitat să văd purtători de poveri, care în timpuri ca acestea să plângă între tindă și altar, strigând: „Ai milă de poporul Tău, Doamne, și nu lăsa de ocară moștenirea Ta", dar n-am auzit astfel de rugăciuni. Puțini oameni zeloși și umili Îl caută pe Domnul. La unele din aceste întâlniri, unul sau doi pastori au simțit povara și au fost apăsați asemenea unui car sub greutatea snopilor. Dar marea majoritate a pastorilor nu au un simțământ al sfințeniei lucrării lor mai mare decât îl au copiii.

Am văzut că aceste întâlniri anuale ar putea fi ceea ce ar trebui să fie, întâlniri ale unei lucrări pline de zel. Pastorii ar trebui să caute să facă o pregătire a inimii mai înainte de a se angaja în lucrarea de a ajuta pe alții, căci poporul este cu mult înaintea multor pastori. Ei trebuie să se lupte neobosit în rugăciune, până când Domnul îi binecuvântează. Când iubirea lui Dumnezeu arde pe altarul inimii lor, atunci ei nu vor predica pentru a-și etala propria lor isteține, ci pentru a-L prezenta pe Hristos, care ridică păcatele lumii.

În prima biserică, creștinismul era predicat în toată puritatea lui; preceptele lui au fost date de vocea inspirației; orânduirile lui erau necorupte de înșelăciunile oamenilor. Biserica a dat pe față spiritul Domnului Hristos și s-a prezentat frumoasă în simplitatea ei. Podoaba ei erau principiile sfinte și viața exemplară a membrilor ei. Mulțimi au fost câștigate la Hristos, nu printr-o manifestare exterioară sau prin învățătură, ci prin puterea lui Dumnezeu care însoțea predicarea deschisă, simplă, a Cuvântului Său. Dar biserica s-a corupt. Și acum, era o mai mare nevoie, mai mult decât oricând, ca slujitorii Evangheliei să fie canale de lumină.

Sunt mulți vorbitori superficiali ai adevărului biblic, ale căror suflete sunt tot atât de pustii și lipsite de Duhul lui Dumnezeu, cum erau dealurile de la Ghilboa de rouă și ploaie. Avem nevoie de
[167] bărbați care să fie ei înșiși convinși pe deplin și care pot învăța pe alții cum să-și predea inima lui Dumnezeu. Puterea sfințeniei aproape a încetat să mai existe în comunitățile noastre. Și de ce este lucrul acesta? Domnul așteaptă încă să fie milostiv; El n-a închis ferestrele cerului. Noi ne-am despărțit de El. Avem nevoie să ne fixăm ochiul credinței la cruce și să credem că Domnul Isus este tăria și mântuirea noastră.

Văzând așa de puțină preocupare pentru lucrare la pastori și la popor, întrebăm: Când va veni Domnul, va găsi El credință pe pământ? Ceea ce ne lipsește este credința. Dumnezeu are o abundență de har și putere ce așteaptă să fie cerute de noi. Dar motivul pentru care noi nu simțim marea noastră nevoie de ele este acela că privim la noi înșine, și nu la Domnul Isus. Noi nu înălțăm pe Isus și nu ne sprijinim în totul pe meritele Sale.

O, dacă aș putea să imprim în mintea pastorilor și a poporului nevoia unei profunde lucrări a harului în inimă și o mai categorică pregătire pentru a intra în spiritul și activitatea adunărilor noastre de tabără, astfel încât să poată primi cel mai mare beneficiu posibil din aceste întâlniri. Aceste adunări anuale pot fi ocazii speciale de binecuvântare sau pot să producă răni mari vieții spirituale. Ce vor fi ele pentru tine, scumpe cititor? Rămâne ca fiecare dintre noi să decidem în dreptul nostru.

Iubire frățească

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Cu cât semănăm mai mult în caracter cu Mântuitorul nostru, cu atât mai mare va fi iubirea noastră față de aceia pentru care a murit El. Creștinii care manifestă un spirit de iubire neegoistă unul față de celălalt dau o mărturie pentru Hristos, căreia cei necredincioși nu-i pot rezista și nici n-o pot tăgădui. Este imposibil să estimezi puterea unui astfel de exemplu. Nimic nu va
[168] înfrânge cu atâta succes cursele lui Satana și ale emisarilor lui, nimic nu va zidi Împărăția Răscumpărătorului, ca iubirea Domnului Hristos manifestată de către membrii bisericii. De pace și prosperitate te poți bucura numai dacă blândețea și iubirea sunt exercitate în mod activ.

În prima sa epistolă către Corinteni, apostolul Pavel prezintă importanța acelei iubiri care trebuie să fie nutrită de către urmașii Domnului Hristos. „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.”

Nu contează cât de pompoasă îi este mărturisirea de credință; acela a cărui inimă nu este plină de iubire față de Dumnezeu și pentru aproapele lui nu este un ucenic al Domnului Hristos. Deși ar putea să aibă o credință mare, având chiar puterea de a face minuni, totuși, lipsită de iubire, credința sa ar fi fără folos. El poate să dea pe față o mare dărnicie, să-și dea toată averea săracilor; dar din alte motive decât dintr-o iubire adevărată, faptul acesta însă nu-l va recomanda să se bucure de favoarea lui Dumnezeu. În felul său, el poate să aibă o moarte de martir, și cu toate acestea, dacă este lipsit de aurul iubirii, să fie privit de Dumnezeu ca un entuziast înșelat sau un ipocrit ambițios.

Apostolul începe să enumere roadele dragostei: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește.” Iubirea divină stăpânind în inimă înlătură mândria și egoismul. „Dragostea nu pizmuiește, nu se umflă de mândrie.” Cea mai curată bucurie izvorăște dintr-o profundă umilință. Cele mai puternice și cele mai nobile caractere au la bază răbdarea și iubirea, cum și supunerea plină de încredere față de voia lui Dumnezeu.

Dragostea „nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău”. Inima în care dragostea este stăpână [169]
nu va fi plină de furie sau gânduri de răzbunare pentru nedreptatea pe care mândria și iubirea de sine le consideră de nesuportat. Dragostea nu este bănuitoare, ea totdeauna interpretează în modul cel mai favorabil motivele și acțiunile altora. Dragostea nu va face niciodată public, fără să fie nevoie, greșelile altora. Ea nu ascultă cu nerăbdare veștile rele, ci mai degrabă caută să aducă în minte unele calități bune ale celui vorbit de rău.

Dragostea „nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr”. Acela a cărui inimă este plină de dragoste simte durere față de greșelile și slăbiciunile altora; dar atunci când adevărul triumfă, atunci când norul ce întunecă bunul nume al altuia este înlăturat sau când păcatele sunt mărturisite și greșelile corectate, el se bucură.

„Acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.” Dragostea nu numai că suportă scăderile altora, dar se supune cu bucurie oricăror suferințe sau neajunsuri pe care le implică răbdarea. Această dragoste „nu va pieri niciodată”. Ea nu-și pierde niciodată valoarea; ea este atributul cerului. Ca o comoară prețioasă, ea va fi dusă de cel ce o deține prin porțile cetății lui Dumnezeu.

Roadele Duhului sunt dragostea, bucuria, pacea. Discordia și luptele sunt lucrarea lui Satana și rodul păcatului. Dacă noi, ca popor, iubim pacea și dragostea, atunci trebuie să lăsăm deoparte păcatele; trebuie să ajungem în armonie cu Dumnezeu și atunci vom fi în armonie și unul cu altul. Fiecare să se întrebe pe sine: Am eu darul iubirii? Am învățat să fiu îndelung răbdător și bun? Talentele, învățătura și elocvența, fără acest atribut ceresc, vor fi tot atât de lipsite de importanță ca și sunetul aramei și zăngănitul chimvalului. Dar, din nefericire, această comoară prețioasă este așa de puțin prețuită și căutată de către mulți dintre cei care mărturisesc credința.

Apostolul Pavel le scrie colosenilor: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă
[170] răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl."

Faptul că suntem sub o așa de mare obligație față de Domnul Hristos ne face să fim sub cea mai sacră obligație față de aceia pentru care El a murit ca să-i răscumpere. Noi trebuie să manifestăm față de ei aceeași simpatie, aceeași delicată împreună simțire și dragoste neegoistă, pe care a dat-o pe față Domnul Hristos față de noi. Ambiția egoistă și dorința de supremație vor muri atunci când Domnul Hristos va lua în stăpânire sentimentele noastre.

Mântuitorul nostru i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri". O mare binecuvântare este cerută aici în mod condiționat. Noi înșine suntem cei care facem să fie cunoscute aceste condiții. Noi cerem ca mila lui Dumnezeu față de noi să fie măsurată cu mila pe care noi o manifestăm față de alții. Domnul Hristos declară că aceasta este regula pe care o folosește Domnul în relațiile cu noi: „Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre". Minunați termeni! Dar cât de puțini sunt ei înțeleși sau ascultați! Unul dintre cele mai obișnuite păcate, însoțit de cele mai vătămătoare rezultate, este îngăduirea unui spirit neiertător. Cât de mulți vor nutri un spirit de dușmănie sau răzbunare și apoi se vor pleca înaintea lui Dumnezeu și vor cere iertare așa cum iartă ei! În mod sigur, ei n-au un simțământ real al importanței acestei rugăciuni sau nu îndrăznesc să o rostească cu buzele lor. Noi suntem dependenți de mila iertătoare a lui Dumnezeu, și aceasta în fiecare zi și în fiecare ceas. Cum putem deci să mai nutrim amărăciune și răutate față de cei păcătoși ca și noi? Dacă, în legăturile lor zilnice, creștinii ar duce cu ei principiile acestei rugăciuni, ce binecuvântată schimbare ar avea loc în biserică și în lumea întreagă! Aceasta va

fi cea mai convingătoare mărturie ce poate fi dată despre realitatea religiei Bibliei. [171]

Dumnezeu cere mult mai mult de la urmașii Săi decât își pot da seama mulți. Dacă nu vrem să ne construim speranțele pentru cer pe o temelie falsă, atunci trebuie să acceptăm Biblia așa cum este ea și să credem că Domnul împlinește ceea ce spune. El nu cere ceva de la noi fără să ne dea harul sau puterea de a îndeplini. Nu vom avea nici o scuză pe care s-o prezentăm în ziua lui Dumnezeu, dacă vom da greș în a atinge standardul pus înaintea noastră în Cuvântul Său.

Suntem mustrați de către apostol: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altora". Pavel dorește să facem deosebirea între ceea ce este curat, iubire neegoistă, atitudine care este inspirată de Spiritul lui Hristos și pretențiile lipsite de importanță, înșelătoare, de care este plină lumea. Această josnică imitație a dus multe suflete în rătăcire. Ea a șters deosebirea dintre bine și rău, fiind de acord cu cel păcătos, în loc să-i arate cu credincioșie greșelile. O astfel de atitudine nu izvorăște niciodată dintr-o adevărată prietenie. Spiritul ce inspiră la aceasta locuiește numai în inimile firești. În timp ce creștinul va fi totdeauna bun, milos și iertător, el nu va fi niciodată în armonie cu păcatul. El va urî răul și se va prinde de ceea ce este bun, sacrificând întovărășirea sau prietenia cu cei neevlavioși. Spiritul Domnului Hristos ne va face să urâm păcatul, în timp ce suntem dispuși să facem orice sacrificiu pentru salvarea păcătosului.

„Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul; să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție." Apostolul îi mustră pe frații săi, în Numele și autoritatea Domnului Isus Hristos, pentru că după ce au făcut cunoscut în mod public Evanghelia, ei n-ar trebui să se poarte asemenea Neamurilor, ci, prin comportamentul sau umblarea lor zilnică, să arate că au fost într-adevăr convertiți. [172]

„Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou,

făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care o dă adevărul." O dată ce s-au stricat, s-au degradat și s-au robit pasiunilor păcătoase, ei au fost otrăviți de droguri lumești, orbiți, rătăciți și trădați de șiretlicurile lui Satana. Acum, că au fost învățați adevărul așa cum este el în Isus, trebuie să aibă loc o hotărâtă schimbare în viața și caracterul lor.

Pătrunderea în comunitate a membrilor care n-au fost renăscuți în inimă și transformați în viața lor este o sursă de slăbiciune pentru biserică. Acest lucru este adesea ignorat. Unii pastori și unele comunități sunt așa de dornice de a avea o creștere a numărului de membri, încât ajung să nu mai dea o mărturie credincioasă împotriva obiceiurilor și practicilor necreștinești. Aceia care acceptă adevărul nu sunt învățați că ei nu pot fi în siguranță având un comportament lumesc, în timp ce cu numele sunt creștini. Până acum, aceștia au fost supuși ai lui Satana; de aici înainte, ei trebuie să fie supuși ai Domnului Hristos. Viața trebuie să dea mărturie despre schimbarea conducătorului. Opinia publică favorizează o mărturisire a creștinismului. Este necesară puțină lepădare de sine sau sacrificiu de sine pentru a îmbrăca o formă de evlavie și pentru a avea numele scris în registrul comunității. Din această cauză, mulți se unesc cu biserica, fără ca mai întâi să fie uniți cu Hristos. Prin aceasta, Satana triumfă. Astfel de convertiți sunt cei mai eficienți agenți ai săi, fiind o cursă pentru alte suflete. Ei sunt lumini false, ducând la pieire pe cei neprevăzători. Este zadarnic să caute oamenii să facă drumul, calea creștinului largă și plăcută pentru cei lumești. Dumnezeu n-a netezit și nici n-a lărgit calea cea îngustă și aspră. Dacă vrem să intrăm în viață, noi trebuie să mergem pe aceeași cale pe care au mers Domnul Isus și ucenicii Săi, calea umilinței, a lepădării de sine și a sacrificiului.

[173] Pastorii ar trebui să vadă dacă inimile lor sunt sfințite prin adevăr și apoi să lucreze pentru a asigura aceste rezultate pentru convertiții lor. Atât pastorii, cât și membrii au nevoie de o religie adevărată. Aceia care îndepărtează nelegiuirea din inima lor și își întind mâinile într-o rugăciune fierbinte către Dumnezeu vor avea acel ajutor pe care numai Dumnezeu li-l poate da. Pentru mântuirea oamenilor s-a plătit un preț de răscumpărare, pentru ca ei să aibă ocazia să scape din robia păcatului și să obțină iertarea, curăția și cerul.

Dumnezeu aude strigătul celui umil și cu inima plină de căință. Aceia care vin în mod frecvent înaintea tronului de har al lui Dumnezeu, înălțând rugăciuni sincere și arzătoare pentru înțelepciune și putere divină, nu vor neglija să devină slujitori activi și folositori ai Domnului Hristos. Poate că nu au talente mari, dar, cu o inimă umilită și cu o încredere neclintită în Domnul Isus, ei pot face o bună lucrare, aceea de a aduce suflete la Hristos. Ei pot să ajungă la oameni prin Dumnezeu.

Slujitorii lui Hristos ar trebui să simtă totdeauna că o lucrare sfântă le angajează sufletele; eforturile lor ar trebui să fie pentru zidirea trupului lui Hristos, și nu pentru a se înălța pe ei înșiși înaintea oamenilor. Și, în timp ce creștinii ar trebui să respecte pe slujitorii cei credincioși ai Evangheliei, ca fiind ambasadori ai Domnului Hristos, ei ar trebui să evite orice fel de laudă adusă omului.

„Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu". Oamenii, prin faptele lor rele, se înstrăinează de Dumnezeu, dar Domnul Hristos și-a dat viața ca toți aceia care vor să fie eliberați de păcat și readuși în grația Creatorului. Ceea ce L-a determinat pe Domnul Hristos să facă acest mare sacrificiu a fost anticiparea unui univers răscumpărat și sfânt. Am acceptat noi aceste privilegii ce au fost plătite cu un preț așa de mare? Suntem noi urmași ai lui Dumnezeu, asemenea unor copilași, sau suntem robii prințului întunericului? Suntem închinători sau adoratori ai lui Dumnezeu sau ai lui Baal? Ne închinăm viului Dumnezeu sau idolilor?

Poate că nu există nici un altar vizibil în exterior, poate că nu există nici un chip pe care ochiul să se oprească și, cu toate acestea, noi putem practica idolatria. Este tot așa de ușor să-ți faci un [174]
idol dintr-o idee sau un obiect care îți place, cum poți modela idoli din lemn sau piatră. Mii de oameni au o concepție greșită despre Dumnezeu și atributele Sale. Într-adevăr, ei slujesc unui dumnezeu fals, tot așa cum făceau și slujitorii lui Baal. Ne închinăm noi adevăratului Dumnezeu, așa cum este El descoperit în Cuvântul Său, în Domnul Hristos, în natură sau adorăm vreun idol filozofic, așezat în locul Lui? Dumnezeu este Dumnezeul adevărului. Dreptatea și mila sunt atributele tronului Său. El este un Dumnezeu al dragostei,

al milei și al unei împreune simțiri pline de bunătate. În felul acesta, El este reprezentat în Fiul Său, Mântuitorul nostru. El este un Dumnezeu al răbdării și al îndelungii răbdări. Dacă astfel este Ființa pe care o adorăm și al cărei caracter căutăm să ni-l însușim, atunci ne închinăm adevăratului Dumnezeu și Îl adorăm.

Dacă urmăm Domnului Hristos, meritele Sale ce ne sunt acordate ajung înaintea Tatălui ca o mireasmă plăcută. Iar farmecul caracterului Mântuitorului nostru, implantat în inimile noastre, va răspândi în jurul nostru un miros plăcut. Spiritul iubirii, al blândeții, al îngăduinței predominând în viața noastră va avea puterea să înmoaie și să supună inimile împietrite și să câștige pentru Hristos pe cei mai înverșunați împotrivitori ai adevărului.

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. . . . Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.”

Glorie deșartă, ambiție egoistă sunt stâncile pe care multe suflete au naufragiat și multe comunități au ajuns lipsite de putere. Aceia care cunosc cel mai puțin viața de consacrare, care sunt cel mai puțin legați de Dumnezeu, sunt aceia care caută cel mai mult locurile cele mai înalte. Dacă mulți dintre tinerii noștri pastori nu vor simți puterea lui Dumnezeu ce convertește, munca, activitatea lor va fi mai degrabă o piedică decât un ajutor pentru biserică. Ei poate că au
[175] învățat doctrina lui Hristos, dar nu-L au pe Hristos. Sufletul care privește continuu la Isus va vedea iubirea Sa plină de lepădare de sine și adâncă umilință și va imita exemplul Său. Mândria, ambiția, înșelăciunea, ura, egoismul trebuie să fie îndepărtate din inima noastră. Multe din aceste trăsături rele de caracter sunt în mod parțial supuse, dar nu sunt în mod radical smulse din rădăcină din inimă. În împrejurări favorabile, ele răsar din nou și rodesc răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. În aceasta există o mare primejdie. A cruța, a fi îngăduitor cu vreun păcat înseamnă să cultivi un vrăjmaș ce nu așteaptă decât un moment de neatenție pentru a ne duce la ruină.

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii.” Frații și surorile mele, cum folosiți darul vorbirii? Ați învățat să vă controlați în

așa mod limba ca ea să asculte totdeauna de poruncile unei conștiințe iluminate și ale unor sentimente sfinte? Este vorbirea voastră liberă de ușurătate, de mândrie, de răutate, înșelăciune și necurăție? Sunteți fără viclenie înaintea lui Dumnezeu? Cuvintele exercită o putere grăitoare. Prin noi înșine, nu putem să controlăm un mădular nesupus. Singura noastră nădejde este harul divin.

Aceia care studiază cu mult zel cum să-și asigure întâietatea ar trebui mai degrabă să studieze cum să câștige acea înțelepciune care este „întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune fără părtinire, nefățarnică". Mi-a fost arătat că mulți pastori au nevoie să aibă aceste cuvinte, imprimate pe tablele sufletelor lor. Cel care Îl are pe Hristos înăuntrul său, nădejdea slavei, va „arăta, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii".

Petru îi îndeamnă pe credincioși: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați; să moșteniți binecuvântarea, căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune, să-și [176]
înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar fața Domnului este împotriva celor ce fac răul".

Când drumul cel drept este așa de clar înfățișat, de ce atunci cei ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu nu umblă pe el? De ce nu studiază, nu se roagă și nu lucrează cu zel pentru a fi uniți? De ce nu caută să nutrească simțăminte de împreună simțire unii față de ceilalți, iubind ca frații, în loc să răspundă cu rău pentru rău și ocară pentru ocară? Cine nu iubește viața și nu dorește zile bune? Și cu toate acestea, cât de puțini își reține limba de la rău și buzele de la vorbirea vicleană! Puțini sunt dispuși să urmeze exemplul Mântuitorului de blândețe și umilință. Mulți Îi cer lui Dumnezeu să-i umilească, dar nu sunt dispuși să se supună disciplinei necesare. Atunci când vin încercările sau chiar necazurile, inima se răzvrătește și limba rostește cuvinte ce sunt asemenea săgeților otrăvite sau furtunii nimicitoare.

Vorbirea de rău este un îndoit blestem, căzând mai greu asupra celui care vorbește decât a celui care aude. Cel care împrăștie sămânța neînțelegerii și a certei culege în propriul său suflet roadele ei nimicitoare. Cât de jalnică este starea bârfitorilor, a bănuitorilor de rău! El este străin de adevărata fericire.

„Ferice de făcătorii de pace.” Har și pace odihnesc asupra acelora care refuză să ia parte la lupta de cuvinte. Când vânzătorii sau cei ce promovează scandalul trec din familie în familie, cei care se tem de Dumnezeu vor fi virtuoși apărători ai căminului. Timpul, care este de atâtea ori folosit așa de rău în lenevie, frivolități și bârfă răutăcioasă, ar trebui să fie folosit pentru scopuri mai înalte și mai nobile. Dacă frații și surorile noastre ar deveni misionari pentru Dumnezeu, vizitându-i pe cei bolnavi și năpăstuiți și lucrând cu răbdare și bunătate pentru cei greșiți — pe scurt, dacă ar imita Modelul, — biserica ar prospera în toate ramurile ei.

[177] Păcatul vorbirii de rău începe cu nutrirea gândurilor rele. Șiretenia include necurăția în toate formele ei. Un gând necurat tolerat, o dorință nesfântă nutrită și astfel sufletul este contaminat, integritatea lui compromisă. „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului, și păcatul o dată făptuit, aduce moartea.” Dacă vrem să nu săvârșim păcat, atunci să-l evităm chiar de la început. Fiecare sentiment și fiecare dorință trebuie s-o punem sub stăpânirea rațiunii și a conștiinței. Fiecare gând nesfânt trebuie să fie imediat respins. Mergeți în cămăruța voastră, urmași ai lui Hristos, rugați-vă cu credință și din toată inima. Satana urmărește să-ți prindă picioarele în cursă. Trebuie să fii ajutat de sus dacă vrei să scapi de șiretlicurile lui.

Prin credință și rugăciune, toți pot să îndeplinească cerințele Evangheliei. Nimeni nu poate fi forțat să păcătuiască. În primul rând trebuie să fie câștigat consimțământul său; sufletul trebuie să ia o hotărâre în legătură cu actul păcătos, mai înainte ca pasiunea să domine asupra rațiunii sau nelegiuirea să triumfe asupra conștiinței. Ispitirea, deși puternică, nu este niciodată o scuză pentru păcat. „Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.” Strigă la Domnul, suflet ispitit. Aruncă-te neajutorat și nevrednic la picioarele lui Isus și cere împlinirea făgăduințelor Sale. Domnul va auzi. El știe cât de puternice sunt înclinațiile inimii firești și el vă ajută de fiecare dată în ispită.

Ai păcătuit? Atunci caută-L pe Dumnezeu fără întârziere pentru milă și iertare. Când a fost convins de păcatul său, David și-a revărsat sufletul în pocăință și umilință înaintea lui Dumnezeu. El avea simțământul că putea să îndure pierderea coroanei sale, dar nu putea îndura să fie lipsit de favoarea, de grația lui Dumnezeu. Mila este încă extinsă spre păcătos. Domnul ne cheamă înapoi din rătăcirile noastre: „Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, și vă voi ierta abaterile". Binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi a noastră, dacă vom asculta chemarea vocii Duhului Său. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El."

[178]

Silința în afaceri

„Dacă vezi un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lângă împărați, nu lângă oamenii de rând.” „Cine lucrează cu o mână leneșă sărăcește, dar mâna celor harnici îmbogățește.” „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.”

Multe îndemnuri la silință se găsesc atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, arătând în mod clar relația intimă ce există între obiceiurile noastre de viață și simțămintele și practicile noastre religioase. Mintea și trupul omenesc sunt astfel constituite, încât sunt necesare multe exerciții pentru o dezvoltare corectă a tuturor aptitudinilor. În timp ce mulți sunt prea mult angajați în afaceri lumești, alții merg în extrema opusă și nu lucrează suficient de mult pentru întreținerea lor sau a acelora ce depind de ei. Fratele _____ face parte din această categorie. În timp ce ocupă poziția de conducător al familiei, în realitate el nu este așa. Cele mai grele răspunderi și poveri le lasă asupra soției sale, în timp ce el se complace într-o indolență crasă sau se ocupă cu lucruri mărunte ce sunt de puțin ajutor în susținerea familiei sale. El stă ore întregi de vorbă cu copiii sau vecinii săi despre unele probleme de mică importanță. El tratează lucrurile foarte ușor și se bucură, îi face plăcere atunci când soția se ocupă de pregătirea hranei, pentru a avea ce mânca, și a hainelor, pentru a avea ce purta.

Acest frate este sărac și va fi totdeauna o povară pentru societate, afară de cazul în care va folosi privilegiul pe care i l-a dat Dumnezeu, devenind un adevărat bărbat. Oricine poate găsi ceva de făcut dacă, într-adevăr, dorește acest lucru; dar dacă este neglijent și neatent, pozițiile sau serviciile pe care ar fi putut să le obțină le va găsi ocupate de aceia care au o mai mare activitate și cu mai multă pricepere în afaceri.

[179] Dumnezeu n-a hotărât niciodată ca tu, frate al meu, să fii sărac, așa cum ești acum. De ce ți-a dat El constituția aceasta fizică? Tu

ești tot așa de răspunzător de puterile tale fizice, cum sunt frații tăi pentru mijloacele lor. Unii dintre aceștia ar fi mulțumiți astăzi, dacă și-ar putea schimba averea cu puterea ta fizică. Dar, dacă ar fi în locul tău, printr-o inteligență și o folosire silitoare a puterii intelectuale și fizice, ei ar fi în curând deasupra și n-ar mai datora nimănui nimic. Împrejurările nu îți sunt potrivnice din cauză că Dumnezeu este pornit împotriva ta, ci pentru că nu folosești puterea pe care ți-a dat-o El. Nu a fost intenția Lui ca puterile tale să ruginească din cauza inactivității, ci să se întărească prin folosire.

Prin religia pe care mărturisești că o ai, îți revine datoria de a-ți folosi bine timpul în cele șase zile lucrătoare, cât și de a lua parte la serviciile divine de la comunitate, în Sabat. Nu ești activ, silitor în afaceri. Lași ca ore, zile și chiar săptămâni să treacă fără să faci ceva. Cea mai bună predică pe care o poți ține lumii va fi aceea de a arăta o reformă hotărâtă în viața ta și de a procura cele necesare pentru familia ta. Apostolul spune: „Dacă nu poartă cineva de grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios".

Tu aduci un blam asupra cauzei lui Dumnezeu prin faptul că te așezi într-un loc, unde te complaci în lenevie pentru o perioadă de timp, și ca urmare ești obligat să intri în datorii pentru întreținerea familiei. Aceste datorii nu pot fi totdeauna plătite și atunci, în loc să le plătești, te muți în alt loc. Aceasta înseamnă să înșeli pe vecinul tău. Lumea are dreptul să aștepte o integritate strictă de la cei care mărturisesc a fi creștini, oameni ai Bibliei. Prin indiferența unui om cu privire la plătirea în mod drept a datoriilor lui, tot poporul nostru este în primejdia de a fi considerat ca neinspirând încredere.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel." Acest verset se referă atât la aceia care lucrează cu mâna lor, cât și la aceia care au oferit daruri. Dumnezeu ți-a dat putere și iscusință, dar tu nu le-ai folosit.

Puterea ta este suficientă pentru a-ți susține din belșug familia. [180]
Scoală-te dimineața, chiar când stelele mai strălucesc încă, dacă este necesar. Plănuiți să faceți ceva și apoi realizați ce ați plănuit. Țineți-vă de orice făgăduință făcută, exceptând cazul că boala vă ține la pat. Mai bine să vă lipsiți de hrană și de somn decât să vă faceți vinovați că ați reținut de la alții ceea ce le datorați de drept.

Dealul progresului nu poate să fie urcat fără efort. Nimeni nu trebuie să se aștepte să fie dus spre câștigarea premiului, atât în problemele religioase, cât și în cele seculare, în mod independent de propriile sale eforturi. Alergarea nu este totdeauna pentru cel sprinten și nici bătălia pentru cel puternic; cu toate acestea, cel care lucrează cu o mână leneșă va sărăci. Cei harnici și stăruitori nu sunt fericiți numai ei, ci contribuie în mare măsură la fericirea altora. Competența și bunăstarea nu se obțin, de obicei, decât cu prețul unei hărnicii serioase. Faraon și-a manifestat aprecierea față de această trăsătură de caracter atunci când i-a spus lui Iosif: „Dacă găsești printre ei oameni destoinici, pune-i în fruntea turmelor mele".

Nu este nici o scuză pentru fratele _____, doar dacă iubirea pentru o viață ușoară și neputința de a plănui și a porni la lucru este o scuză. Cel mai bun lucru pentru el acum este acela de a pleca de acasă și a lucra cu cineva care să gândească și să plănuiască pentru el. El a fost atât de mult timp — pentru el — un stăpân leneș și indolent, încât a realizat foarte puțin, iar exemplul pe care îl dă copiilor săi este rău. Ei sunt marcați de caracterul tatălui. Ei lasă ca mama să ducă toate poverile. Când li se cere să facă ceva, ei fac, dar nu cultivă, așa cum ar trebui să facă copiii, capacitatea de a observa ceea ce este de făcut și să facă fără să fie nevoie să li se spună.

O femeie își face rău atât ei înseși, cât și membrilor familiei sale, atunci când îndeplinește lucrarea ce-i revine ei, dar și pe a celorlalți — când aduce lemne și apă chiar, punând mâna pe topor și tăind lemnele, în timp ce soțul și fiii ei stau în jurul focului, având o întâlnire socială, un timp de repaus. Dumnezeu n-a dorit niciodată ca soțiile și mamele să fie sclave ale familiilor lor. Multe mame sunt
[181] copleșite de griji, în vreme ce copiii lor nu sunt educați să poarte o parte din poverile casei. Ca rezultat, ea îmbătrânește și moare înainte de vreme, lăsându-și copiii tocmai atunci când aceștia au cea mai mare nevoie de o mamă pentru a le călăuzi picioarele lipsite de experiență. Cine este vinovat?

Soții trebuie să facă tot ce pot pentru a-și scuti soțiile de griji și a le păstra spiritul bine dispus. Niciodată n-ar trebui ca lenevia să fie încurajată sau îngăduită la copii, pentru că, în curând ea va deveni un obicei. Când nu sunt angajați într-o lucrare folositoare, atunci capacitățile lor fie se depreciază, fie devin active, dar într-o lucrare rea.

Scumpul meu frate, ceea ce-ți trebuie este o activitate practică, activă. Fiecare trăsătură a feței tale, fiecare capacitate a minții tale arată acest lucru. Ție nu-ți place să muncești din greu și nici să-ți câștigi pâinea prin sudoarea frunții. Dar acesta este planul stabilit de Dumnezeu în economia vieții.

Tu nu duci la bun sfârșit ceea ce începi. Nu te-ai disciplinat în ceea ce privește ordinea, continuitatea. Sistemul este totul. Nu face decât un singur lucru o dată, dar fă-l bine și termină-l mai înainte de a te apuca de altceva. Trebuie să ai ore regulate pentru sculare, rugăciune și mâncare. Mulți pierd ore prețioase în pat, pentru că acest lucru satisface înclinațiile naturale, iar pentru a face altfel, cere un efort. O oră pierdută în pat dimineața este pierdută și nu mai poate fi recuperată niciodată. Înțeleptul spune: „Am trecut pe lângă ogorul unui leneș, și pe lângă via unui om fără minte. Și era numai spini, acoperit de mărăcini și zidul de piatră era prăbușit. M-am uitat bine și cu luare aminte și am tras învățătură din ce am văzut. «Să mai dorm puțin, să mai ațipesc puțin, să-mi încrucișez mâinile puțin ca să mă odihnesc!» Și sărăcia vine peste tine pe neașteptate, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat”.

Aceia care ridică pretenții de evlavie ar trebui să-și înfrumusețeze învățătura pe care o mărturisesc și să nu dea ocazie ca adevărul să fie batjocorit prin modul lor nechibzuit de comportare. „Să nu datorați nimănui nimic”, spune apostolul. Acum, scumpul meu frate, trebuie să pui mâna cu seriozitate și să corecteze obiceiurile tale de [182]
indolență, răscumpărând vremea. Lasă ca lumea să vadă că adevărul a adus o reformă în viața ta.

Mutarea la Battle Creek

Mântuitorul nostru S-a reprezentat pe Sine asemenea unui om care, plecând într-o țară îndepărtată, și-a lăsat casa în grija unor slujitori aleși, dând fiecărui om lucrul său. Fiecare creștin are ceva de făcut în slujba Stăpânului. Noi nu trebuie să căutăm comoditatea sau confortul, ci mai degrabă să facem din înălțarea Împărăției Domnului Hristos prima noastră preocupare. Eforturile neegoiste de a ajuta și binecuvânta pe aproapele nostru nu numai că vor pune în evidență iubirea noastră pentru Domnul Isus, ci ne vor păstra lângă El, în dependență și credință, și sufletele noastre vor crește în har și în cunoștința adevărului.

Dumnezeu are pe copiii Săi răspândiți în diferite comunități umane, pentru ca lumina adevărului să fie păstrată luminând în mijlocul întunericului moral ce înconjoară pământul. Cu cât întunericul din jurul nostru este mai profund, cu atât mai mare este nevoia ca lumina noastră să lumineze pentru Dumnezeu. Noi putem fi așezați în împrejurări foarte dificile și încercări, dar lucrul acesta nu dovedește că noi nu suntem în locul ce ne-a fost dat de Providență. Printre creștinii din Roma, din zilele lui Pavel, apostolul îi menționa pe „cei din casa Cezarului”. Nicăieri atmosfera morală nu putea fi mai nefavorabilă pentru creștinism decât la acea curte romană, sub crudul și nelegiuitul Nero. Cu toate acestea, aceia care, în timp ce se aflau în slujba împăratului, L-au acceptat pe Hristos nu se simțeau liberi, după convertirea lor, să părăsească postul datoriei lor. În fața ispitelor seducătoare, a opoziției violente și în ciuda primejdiilor îngrozitoare, ei au fost martori credincioși pentru Domnul Hristos.

Oricine se va sprijini în totul pe harul divin poate să facă din viața aceasta o mărturie continuă pentru adevăr. Nimeni nu este într-o
[183] astfel de situație, încât să nu poată fi un creștin adevărat și credincios. Oricât de mari ar fi obstacolele, toți aceia care sunt hotărâți să asculte de Dumnezeu vor găsi calea deschisă pe măsură ce merg înainte.

Aceia care-și păstrează credincioșia lor față de Dumnezeu în mijlocul influențelor vrăjmașe câștigă o experiență de cea mai mare

valoare. Tăria lor crește cu fiecare obstacol trecut și fiecare ispită biruită. Acest fapt este trecut cu vederea. Când o persoană a primit adevărul, prietenii falși se tem să-l expună la vreo încercare sau vreun test și se străduiesc imediat să-i găsească un loc mai ușor. Astfel că merge într-un loc unde totul este în armonie cu el. Dar crește, se dezvoltă în felul acesta puterea spirituală? În multe cazuri … nu! El ajunge să aibă tot atât de puțină robustețe reală ca și plantele de seră. El încetează să mai vegheze; credința sa slăbește; el nici nu crește în har și nici în a fi de ajutor altora. Unii dau înapoi de la păstrarea adevărului în mijlocul necredinței și al opoziției? Le cer acestora să-și aducă aminte de credincioșii din casa lui Nero; să ne gândim la stricăciunea și persecuția pe care au întâmpinat-o ei, și din exemplul lor să luăm o lecție de curaj, tărie și credință.

Uneori, poate fi recomandabil pentru cei care sunt tineri în credință să fie retrași din fața marilor ispite și a opoziției și să fie așezați acolo unde se pot bucura de îngrijirea și sfatul creștinilor cu experiență. Dar ei trebuie să aibă totdeauna în minte că viața de creștin este o luptă continuă; și că îngăduința față de lenevie sau indolență va fi fatală pentru succes.

După ce am primit adevărul, n-ar trebui să ne mai unim cu aceia care se opun acestuia și în nici un fel n-ar trebui să ne așezăm acolo unde va fi dificil să ne trăim credința. Dar ar trebui ca oricine se află într-o astfel de situație să cântărească cu multă grijă problema mai înainte de a-și părăsi poziția. Poate că este planul Providenței ca influența și exemplul său să-i aducă pe alții la cunoașterea adevărului.

Mulți sunt prinși în legături familiale cu împotrivitorii adevărului. [184]
Acești credincioși sunt adesea supuși la mari încercări, dar prin harul divin ei pot să slăvească pe Dumnezeu prin ascultarea de adevăr.

Ca slujitori ai Domnului Hristos, noi trebuie să fim credincioși în poziția în care Dumnezeu a considerat că putem sluji cel mai eficient. Dacă ni se prezintă ocazii ce pot fi de un mare folos, trebuie să le acceptăm la îndemnul Domnului și zâmbetul Său aprobator va fi asupra noastră. Dar ar trebui să ne temem să părăsim lucrarea ce ne-a fost dată, în afară de cazul în care Domnul vă arată în mod clar că dorește să-i slujiți într-un alt câmp.

Sunt necesare calități și calificări diferite pentru lucrarea în diferite departamente. Tâmplarul nu este potrivit să lucreze la nicovală

și nici fierarul să folosească rindeaua. Negustorul nu va fi la locul lui lângă patul celui bolnav, iar medicul la serviciul contabilității. Aceia care se satură de lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat s-o facă, și se așază singuri în poziții în care nu pot sau nu vor să lucreze, vor fi socotiți ca niște slujitori leneși. „Fiecărui om, lucrarea sa." Nimeni nu este scuzat.

Datoria noastră de a acționa ca misionari pentru Dumnezeu în locul în care El ne-a așezat a fost în mare măsură uitată de noi, ca popor. Mulți se întorc repede de la ocaziile și îndatoririle prezente, spre alte câmpuri mai întinse; mulți își imaginează că, în alte posturi sau poziții, vor găsi că este mai puțin dificil să asculte de adevăr. Comunitățile noastre mari sunt văzute ca bucurându-se de mari avantaje și în poporul nostru este o tendință mereu crescândă de a părăsi locul datoriei și de a se muta la Battle Creek sau în vecinătatea altor mari comunități. Această practică nu numai că este o amenințare la adresa prosperității și chiar a vieții comunităților noastre mai mici, dar ea ne împiedică să facem lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o, și ne distruge spiritualitatea și capacitatea, ca popor, de a fi de folos.

Din aproape toate comunitățile noastre din Michigan, și într-o
[185] măsură și din alte state, frații și surorile noastre s-au îngrămădit la Battle Creek. Mulți dintre ei au fost ajutoare eficiente în comunitățile mici și mutarea lor a slăbit mult acele grupe mici; în unele cazuri, comunitatea a fost în felul acesta în mod complet dezorganizată.

Aceia care s-au mutat la Battle Creek s-au dovedit oare un ajutor pentru biserică? După cum mi-a fost prezentată problema, am căutat că văd cine dă o mărturie vie pentru Dumnezeu, cine are simțământul unei poveri pentru cei tineri, cine sunt cei care merg din casă în casă, rugându-se cu familiile și lucrând pentru interesele lor spirituale. Am văzut că această lucrare a fost neglijată. Venind în această mare comunitate, mulți simt că nu au nici o lucrare de îndeplinit. Astfel, își încrucișează mâinile și ocolesc orice responsabilitate și efort.

Sunt unii care au venit aici numai pentru a se bucura de beneficii financiare. Acești oameni sunt o mare povară pentru biserică. Ei sunt o piedică pentru teren, ramurile lor neproductive împiedicând ceilalți copaci să se bucure de lumina glorioasă a soarelui.

Nu-I este plăcut lui Dumnezeu faptul că atât de mulți pastori s-au stabilit la Battle Creek. Dacă familiile lor ar fi împrăștiate în

diferite părți ale câmpului, ei ar fi mult mai folositori. Este adevărat că pastorul petrece puțin timp acasă, în familie; cu toate acestea, sunt multe locuri în care timpul va fi folosit mult mai benefic pentru cauza lui Dumnezeu.

Domnul spune multora din Battle Creek: Ce faci tu aici? Ce motiv ai avut ca să părăsești lucrarea ce ți-a fost încredințată și să devii astfel mai degrabă o piedică decât un ajutor pentru biserică?

Fraților, vă implor să comparați starea voastră spirituală, așa cum este ea acum, cu aceea pe care o aveați la data când ați fost angajați în mod activ în lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce ajutați și încurajați biserica, câștigați o experiență folositoare și vă păstrați sufletele în iubirea de Dumnezeu. Încetând să mai lucrați pentru alții, nu s-a răcit oare iubirea voastră și zelul vostru nu lâncezește? Și care este situația copiilor voștri? Sunt ei mai ferm fixați în adevăr [186] și mai devotați lui Dumnezeu decât mai înainte de a veni în această comunitate mare?

Influența exercitată de unii care au fost mult timp legați de lucrarea lui Dumnezeu este fatală spiritualității și devoțiunii. Acești tineri, cu inima împietrită față de Evanghelie, s-au înconjurat cu o atmosferă lumească, lipsită de respect și necredincioasă. Îndrăznești oare să-ți asumi riscul ca efectul unor astfel de întovărășiri să se răsfrângă asupra copiilor tăi? Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi obținut vreodată o educație decât s-o obțină cu sacrificarea principiului și a binecuvântării lui Dumnezeu.

Printre tinerii care au venit la Battle Creek, sunt unii care păstrează credincioșia lor față de Dumnezeu în mijlocul ispitei, dar numărul lor este mic. Mulți din cei care vin aici având încredere în adevăr, în Biblie și în religie au fost duși în rătăcire de către colegi nereligioși și s-au întors în familiile lor, îndoindu-se de orice adevăr pe care noi, ca popor, îl păstrăm cu scumpătate.

De aceea, toți frații noștri care se gândesc să se mute la Battle Creek sau să-și trimită copiii aici să analizeze bine problema înainte de a face pasul acesta. Dacă forțele acestui mare centru nu păstrează fortăreața, dacă consacrarea și credința comunității nu sunt pe măsura privilegiilor și ocaziilor ei, atunci aceasta este cea mai primejdioasă poziție pe care o puteți alege. Am văzut starea acestei comunități când îngerii priveau asupra ei. Există o înșelăciune spirituală atât a poporului, cât și a veghetorilor. Ei păstrează formele

religiei, dar le lipsesc principiile statornice ale neprihănirii. Dacă nu există o schimbare hotărâtă, o transformare însemnată a acestei comunități, atunci școala va trebui să fie mutată într-o altă localitate.

Dacă tinerii care au trăit aici ani de zile ar fi folosit privilegiile avute, mulți din cei care sunt sceptici acum s-ar fi consacrat lucrării de slujire. Dar ei au considerat că este o dovadă a superiorității intelectuale să se îndoiască de adevăr și să se mân-
[187] drească cu independența lor în a nutri necredință. Ei au făcut lucrul acesta în ciuda Duhului harului și au călcat în picioare sângele Domnului Hristos.

Unde sunt misionarii care trebuie să se ridice în inima lucrării? Între douăzeci și cincizeci ar trebui să fie trimiși afară din Battle Creek în fiecare an, pentru a duce adevărul la aceia care sunt în întuneric. Dar evlavia este la un nivel așa de scăzut, spiritul de consacrare așa de slab, atitudinea lumească și egoismul așa de predominante, încât atmosfera morală dă naștere la o letargie fatală zelului misionar.

Nu este nevoie să mergem în țări străine pentru a deveni misionari pentru Dumnezeu. De jur împrejurul nostru sunt „câmpuri albe, gata pentru seceriș”, și oricine poate strânge „roade pentru viața veșnică”. Dumnezeu îi cheamă pe mulți din Battle Creek care mor din cauza leneviei spirituale să meargă acolo unde este nevoie de lucrul lor pentru cauza Sa. Ieșiți din Battle Creek, chiar dacă lucrul acesta cere un sacrificiu financiar. Mergeți undeva, acolo unde puteți fi o binecuvântare pentru alții. Mergeți acolo unde puteți întări vreo comunitate slabă. Puneți-vă la lucru puterile pe care vi le-a dat Dumnezeu.

Scuturați-vă de letargia voastră spirituală. Lucrați cu toată puterea pentru mântuirea voastră și a altora. Nu este acum timpul să strigăm „pace și siguranță”. Nu avem acum nevoie de oratori cu limbă de argint pentru a vesti această solie. Adevărul trebuie rostit în toată severitatea lui. Sunt necesari oameni de acțiune — oameni care să lucreze cu zel, cu o energie neîntreruptă pentru curățirea bisericii și avertizarea lumii.

O mare lucrare trebuie să fie înfăptuită; planuri mari, întinse, trebuie să fie făcute; o voce trebuie să meargă să trezească națiunea. Oameni a căror credință este slabă și șovăitoare nu sunt potriviți să

ducă mai departe lucrarea în această importantă criză. Avem nevoie de curajul eroilor și credința martirilor.

[188]

Lumea în biserică

Despre oamenii sfinți din vechime ne este raportat că Dumnezeu nu se rușina să fie numit Dumnezeul lor. Motivul determinant este acela că, în loc să umble după averi pământești sau să caute fericirea în realizarea unor planuri sau aspirații pământești, ei au pus tot ceea ce aveau pe altarul lui Dumnezeu și au folosit pentru zidirea Împărăției Sale. Ei au trăit numai pentru slava lui Dumnezeu și au declarat în mod clar că erau străini și călători pe pământ, căutând o țară mai bună, adică cerească. Comportarea lor vorbea despre credința lor. Dumnezeu a putut să le încredințeze adevărul Său și a putut să lase ca lumea să primească de la ei o cunoaștere a voii Sale.

Dar cum păstrează cei ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu onoarea Numelui Său? Cum poate lumea să tragă concluzia că ei sunt un popor aparte? Cum dovedesc ei că sunt cetățeni ai cerului? Îngăduința de sine și comportarea lor iubitoare de plăceri denaturează caracterul Domnului Hristos. El nu-i poate onora în nici un fel înaintea lumii, fără să aprobe falsele lor reprezentări ale caracterului Său.

Mă adresez comunității din Battle Creek: Ce mărturie dați voi lumii? Când cursul vieții tale mi-a fost prezentat, am fost îndrumată spre locuințele înălțate nu de mult de poporul nostru în acest oraș. Aceste locuințe sunt tot atâtea monumente ale necredinței voastre în învățăturile pe care mărturisești că le păstrezi. Ele rostesc predici mai eficiente decât orice predică rostită de la amvon. I-am văzut pe cei lumești arătând spre ele cu batjocură și dispreț, ca la o negare a credinței noastre. Ele proclamă ceea ce proprietarii spun în inima lor: „Stăpânul meu întârzie să vină”.

M-am uitat la îmbrăcăminte și am ascultat convorbirea multora dintre cei care mărturisesc adevărul. Amândouă sunt opuse principiilor adevărului. Îmbrăcămintea și conversația descoperă ceea ce este cel mai mult tezaurizat de către aceia care pretind a fi călători și
[189] străini pe pământ. „Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă”.

Claritatea și simplitatea puritană trebuie să caracterizeze locuințele și înfățișarea tuturor acelora care cred solemnele adevăruri pentru acest timp. Să cheltuiești toate mijloacele în mod nenecesar pe îmbrăcăminte sau în împodobirea caselor noastre înseamnă să irosești banii Domnului. Aceasta înseamnă o înșelare a cauzei lui Dumnezeu pentru satisfacerea mândriei. Instituțiile noaste sunt împovărate de datorii și cum putem aștepta ca Domnul să răspundă rugăciunilor noastre pentru prosperitatea lor, când nu facem ceea ce putem pentru a le scăpa de dificultăți?

Am să vă spun ceea ce Domnul Hristos i-a spus lui Nicodim: „Trebuie să vă nașteți din nou". Aceia care au pe Hristos domnind înăuntrul ființei lor nu vor simți nici o dorință de a imita fastul lumii. Ei vor aduce totul la standardul crucii, dând totdeauna mărturie despre scopuri mai înalte, teme mai nobile decât aceia în care este absorbită lumea. Îmbrăcămintea noastră, locuințele noastre, vorbirea noastră trebuie să mărturisească despre consacrarea noastră lui Dumnezeu. Ce putere îi va însoți pe aceia care dovedesc astfel că au renunțat la toate pentru Hristos. Dumnezeu nu Se va rușina să-i recunoască drept copiii Săi. El va binecuvânta pe poporul Său consacrat și cei necredincioși se vor teme de El.

Domnul Hristos dorește mult să lucreze cu putere prin Spiritul Său pentru convingerea și convertirea păcătoșilor. Dar, în conformitate cu planul Său divin, lucrarea trebuie să fie adusă la îndeplinire prin biserica Sa și membrii ei s-au îndepărtat atât de mult de El, încât nu poate să-și aducă la îndeplinire voia Sa prin ei. El alege să lucreze prin anumite mijloace și totuși mijloacele folosite trebuie să fie în armonie cu caracterul Său.

Cine sunt cei credincioși și sinceri din Battle Creek? Să vină de partea Domnului. Dacă vom fi într-o poziție în care Dumnezeu ne poate folosi, atunci trebuie să avem o credință individuală și o experiență individuală. Numai aceia care se încred în totul în Dumnezeu sunt acum în siguranță. Noi nu trebuie să urmăm nici un exemplu omenesc sau să ne bazăm pe un sprijin omenesc. Mulți iau în mod constant poziții greșite și fac astfel mișcări greșite; dacă ne [190]
încredem în călăuzirea lor, vom fi duși pe căi greșite.

Unii care pretind a fi portavocea lui Dumnezeu, în viața lor de fiecare zi, neagă credința. Ei prezintă oamenilor adevăruri importante; dar cine este impresionat de aceste adevăruri? Cine este convins de

păcat? Ascultătorii știu că aceia care predică astăzi, mâine, vor fi primii care se vor alătura plăcerilor veseliei și frivolității. Influența lor, în afara amvonului, liniștește, adoarme conștiința păcătosului și face ca lucrarea de slujitor al Evangheliei să fie desconsiderată. Ei înșiși sunt adormiți chiar în pragul vieții veșnice. Sângele sufletelor este pe hainele lor.

Cum sunt folosiți slujitorii cei credincioși ai lui Hristos? „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri", rugați-vă în cămăruță, în familie, în adunare, „vegheați la aceasta, cu toată stăruința". Ei simt că sufletele sunt în pericol și, cu credință zeloasă și smerită, cer împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu cu ei. Răscumpărarea plătită de Domnul Hristos — ispășirea pe crucea Golgotei — este pentru totdeauna înaintea lor. Ei vor avea suflete ca sigilii ale lucrării slujirii lor.

Mustrarea Domnului este asupra poporului Său pentru mândria și necredința lor. El nu le va reda bucuria mântuirii Sale, în timp ce se îndepărtează de la instrucțiunile cuvântului și Spiritului Său. El va da har acelora care se tem de El și merg în calea adevărului și va retrage binecuvântările Sale de la toți aceia care se aseamănă lumii. Mila și adevărul sunt făgăduite celui umil și pocăit și judecățile sunt rostite împotriva celor răzvrătiți.

Comunitatea din Battle Creek ar fi trebuit să fie liberă de idolatrie și credincioșia ei ar fi trebuit să fie un exemplu pentru alte comunități. Dar ea este mult mai dispusă să se îndepărteze de poruncile lui Dumnezeu decât să renunțe la prietenia cu lumea. Ea se unește cu idolii pe care și i-a ales; și pentru că prosperitatea temporară
[191] și favorurile lumii nelegiuite sunt ale ei, ea se crede bogată față de Dumnezeu. Pentru mulți aceasta se va dovedi o amăgire fatală. Caracterul divin și tăria ei spirituală s-au depărtat de ea.

Sfătuiesc această comunitate să dea ascultare mustrării Mântuitorului: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești".

Să consultăm pe medicii spiritiști?

„Ahazia a căzut printre zăbrelele odăii lui de sus, în Samaria, și s-a îmbolnăvit. A trimis niște soli și le-a zis: «Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta». Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie Tișbitul: «Scoală-te, suite-te înaintea solilor împăratului Samariei, și spune-le: Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea, așa vorbește Domnul: Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri»”.

Această relatare foarte izbitoare înfățișează neplăcerea divină față de aceia care întorc spatele lui Dumnezeu și se îndreaptă spre agenții sau instrumentele lui Satana. Cu puțin timp înaintea evenimentelor redate mai sus, împărăția lui Israel și-a schimbat conducătorii. Ahab a ajuns sub judecata lui Dumnezeu și a fost urmat de fiul său Ahazia, un caracter nevrednic, care a făcut numai rău înaintea lui Dumnezeu, umblând în căile tatălui și mamei sale, făcând pe Israel să păcătuiască. El i-a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui, provocând la mânie pe Domnul Dumnezeul lui Israel, așa cum a făcut și tatăl său Ahab. Dar judecățile au urmat imediat datorită păcatelor răzvrătitului împărat. Un război cu Moabul și apoi accidentul din pricina căruia viața îi era amenințată au atestat mânia lui Dumnezeu împotriva lui Ahazia. [192]

Cât de mult auzise și văzuse împăratul lui Israel în timpul tatălui său de lucrările minunate ale Celui Prea Înalt! Ce dovezi teribile ale severității și geloziei Sale i-a dat Dumnezeu Israelului apostat! Ahazia era în cunoștință despre toate acestea; însă el a acționat ca și când aceste realități teribile, și chiar sfârșitul îngrozitor al tatălui său, ar fi fost numai niște povești. În loc să-și umilească inima înaintea Domnului, el s-a aventurat în cel mai îndrăzneț act de nelegiuire care i-a marcat viața. El le-a poruncit slujitorilor săi: „Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta”.

Se considera că idolul Ecronului dă informații, prin mijlocirea preoților lui, cu privire la evenimentele viitoare. El obținuse un astfel de renume general, încât era căutat de un mare număr de persoane, de la distanțe considerabile. Prezicerile rostite acolo și informațiile date veneau direct de la prințul întunericului. Satana a fost acela care a creat și care a menținut închinarea la idoli, pentru a abate mintea oamenilor de la Dumnezeu. Datorită instrumentelor lui sunt susținute împărăția întunericului și înșelăciunea.

Istoria păcatului împăratului Ahazia și pedeapsa venită asupra sa cuprind o lecție de avertizare pe care nimeni n-o poate desconsidera să rămână nepedepsit. Deși noi nu aducem închinare zeilor păgâni, totuși sunt mii aceia care se închină la altarul lui Satana, tot așa de adevărat cum s-a închinat împăratul lui Israel. Spiritul idolatriei păgâne este răspândit astăzi, deși, sub influența științei și a educației, aceasta a luat o formă mult mai rafinată și mai atractivă. Fiecare zi adaugă dovezi dureroase, cum ar fi aceea că încrederea în cuvântul temeinic al profeției scade repede și că, în locul lui, superstiția și vrăjitoria satanică acaparează mințile oamenilor. Toți aceia care nu cercetează cu zel Scripturile și care nu-și supun orice dorință și orice scop al vieții acelui test infailibil, toți aceia care nu caută pe Dumnezeu în rugăciune, pentru cunoașterea voii Sale, se vor abate de la calea cea dreaptă și vor cădea sub înșelăciunile lui Satana.

[193] Oracolele păgâne au corespondentul lor în mediile spiritiste, prezicătorii și ghicitorii de astăzi. Vocile mistice ce au vorbit la Ecron și Endor continuă încă să ducă pe cărări greșite pe fiii oamenilor prin minciunile lor. Prințul întunericului nu a făcut decât să apară sub o nouă înfățișare. Misterele închinării păgâne sunt înlocuite de asociațiile secrete și ședințele spiritiste, obscuritățile și minunile vrăjitorilor din vremea noastră. Spusele lor sunt primite cu nesaț de miile de oameni care refuză să accepte lumina Cuvântului lui Dumnezeu sau a Spiritului Său. În timp ce ei vorbesc în batjocură despre magicienii din vechime, marele înșelător râde triumfător în timp ce acestea se supun măiestriei sale, dar sub o formă diferită.

Agenții săi încă pretind că vindecă bolile. Ei atribuie puterea lor magnetismului electric, sau așa-numitelor „remedii simpatice”. În realitate, ei nu sunt decât canale ale curenților electrici satanici. Prin aceste mijloace, el își întinde vraja peste trupurile și sufletele oamenilor.

Din când în când, am primit scrisori atât de la pastori, cât și de la membri ai bisericii, întrebând dacă eu cred că este ceva rău să consultăm pe medicii spiritiști și pe prezicători. N-am răspuns la aceste scrisori din lipsă de timp. Dar chiar acum subiectul mi-a fost adus în atenție. Atât de numeroși devin acești agenți ai lui Satana și așa de generală este practica de a căuta sfaturi la ei, încât este necesar să rostesc cuvinte de avertizare.

Dumnezeu ne-a dat puterea să obținem o cunoaștere a legilor sănătății. El a făcut din aceasta o datorie a noastră de a ne păstra puterile fizice în cele mai bune condiții, pentru ca să-I putem aduce o slujire acceptabilă. Aceia care refuză să dezvolte lumina și cunoștința, ce au fost cu atâta înțelegere așezate la îndemâna lor, resping unul din mijloacele pe care Dumnezeu le-a dat pentru dezvoltarea vieții spirituale și fizice. Ei se așază acolo unde vor fi expuși înșelăciunilor lui Satana.

Nu puțini, în acest veac creștin și în această națiune creștină, recurg mai degrabă la spiritele rele decât să se încreadă în puterea [194]
viului Dumnezeu. Mama, veghind la patul de suferință al copilului ei, exclamă: „Nu pot face mai mult. Există vreun medic care are puterea de a-mi însănătoși copilul?” Ei i se povestește despre vindecări minunate, înfăptuite de unii vindecători magicieni sau prin magnetism, și ea încredințează pe cel drag în mâinile sale, așezându-l de fapt în mâinile lui Satana, ca și când el ar sta alături de ea. În multe cazuri, viitorul vieții copilului este controlat de puterea lui Satana, ce pare că este imposibil de sfărâmat.

Mulți nu sunt dispuși să depună eforturile necesare pentru a obține o cunoaștere a legilor vieții și a mijloacelor simple ce trebuie să fie folosite pentru refacerea sănătății. Ei nu se așază într-o relație dreaptă cu viața. Când boala este rezultatul călcărilor legilor naturale, ei nu caută să-și corecteze greșelile și apoi să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu, ci se sprijină pe medici. Dacă își recapătă sănătatea, atunci dau toată cinstea și onoarea medicamentelor și doctorilor. Ei sunt totdeauna gata să idealizeze puterea și înțelepciunea omenească, părând că nu vor să cunoască nici un alt Dumnezeu, decât creatura — care nu este decât praf și cenușă.

Am auzit o mamă insistând pe lângă un medic necredincios să-i salveze viața copilului său, dar când i-am cerut să caute ajutor la Dumnezeu, Marele Medic care poate să mântuiască în chip

desăvârșit pe toți cei ce vin la El în credință, ea s-a întors și a plecat nervoasă. Aici, vedem același spirit care a fost manifestat de Ahazia.

Nu este sigur să ne încredem în medicii care nu au temere de Dumnezeu. Fără influența harului divin, inimile oamenilor sunt „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rele". Înălțarea de sine este ținta lor. Sub acoperirea profesiunii medicale, câte nelegiuiri au fost acoperite, câte amăgiri suportate! Medicul poate pretinde că are o mare înțelepciune și o minunată îndemânare, pe când caracterul său este în paragină, iar practicile lui sunt contrare legilor vieții.
[195] Domnul, Dumnezeul nostru ne asigură că El așteaptă să fie milostiv; El ne invită să-L chemăm în ziua necazului. Cum putem noi oare să-I întoarcem spatele și să ne încredem într-un braț de carne?

Hai cu mine în camera unui bolnav. Acolo zace un soț, un tată, un om care este o binecuvântare pentru societate și pentru cauza lui Dumnezeu. El a fost lovit dintr-o dată de boală. Focul febrei pare că îl consumă. El tânjește după puțină apă curată, care să-i umezească buzele arse, să potolească furia setei și să-i răcorească fruntea cuprinsă de febră. Dar … nu; doctorul a interzis apa. I se dă stimulentul unei băuturi tari, adăugând astfel benzină pe foc. Binecuvântarea apei dată de cer, aplicată cu iscusință, ar stinge febra devastatoare; dar ea este dată la o parte pentru droguri otrăvitoare.

Pentru un timp, natura se luptă pentru drepturile ei; dar în cele din urmă, biruită, abandonează lupta și moartea face ca suferința să înceteze. Dumnezeu dorește ca omul să trăiască, să fie o binecuvântare pentru lume; Satana este hotărât să-l distrugă și, prin mijlocirea medicului, reușește. Cât timp vom îngădui ca cele mai prețioase lumini ale noastre să fie astfel stinse?

Ahazia și-a trimis slujitorii să întrebe pe Baal-Zebub, la Ecron; dar în locul unei solii din partea idolului, el a auzit teribila denunțare din partea Dumnezeului lui Israel: „Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri". Domnul Hristos a fost acela care i-a cerut lui Ilie să adreseze aceste cuvinte împăratului apostat. Iehova, Emanuel, a fost foarte nemulțumit de nelegiuirea lui Ahazia. Ce n-a făcut Domnul Hristos ca să câștige inimile păcătoșilor și să le inspire o încredere nesovăielnică în El? De veacuri, El a dat poporului Său manifestări ale celei mai binevoitoare bunătăți și a unei iubiri inegalabile. Din timpul patriarhilor, El a arătat că „Își găsește plăcerea în fiii oamenilor". El a fost un ajutor prezent pentru

toți aceia care L-au căutat cu sinceritate. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; [196]
El însuși i-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Lui.” Și cu toate acestea, Israel s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și s-a dus după ajutor la cel mai rău din vrăjmașii Domnului.

Evreii au fost singura națiune favorizată cu o cunoaștere a adevăratului Dumnezeu. Când împăratul lui Israel a trimis să întrebe un oracol păgân, prin aceasta el le-a spus păgânilor că are mai multă încredere în idolii lor decât în Dumnezeul poporului său, Creatorul cerului și al pământului. În același fel procedează aceia care mărturisesc a avea o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, dar Îl dezonorează atunci când se întorc de la Izvorul tăriei și înțelepciunii pentru a cere ajutor sau sfat de la puterile întunericului. Dacă mânia lui Dumnezeu a fost aprinsă datorită unei astfel de purtări a unui rege nelegiuit și idolatru, cum va considera El o asemenea comportare la cei care mărturisesc a fi slujitorii Săi?

De ce oare oamenii nu sunt așa de dispuși să se încreadă în El, care a creat pe om și care, printr-o atingere, un cuvânt, o privire, poate să vindece tot felul de boli? Cine este mai vrednic de încrederea noastră decât Acela care a făcut un sacrificiu atât de mare pentru răscumpărarea noastră? Domnul nostru ne-a dat instrucțiuni categorice prin apostolul Iacov cu privire la datoria noastră în caz de boală. Când ajutorul omenesc este neputincios, Dumnezeu va fi ajutorul poporului Său. „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate”. Dacă cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos vor exercita, cu curăție de inimă, atâta credință în făgăduințele lui Dumnezeu cât își pun în instrumentele lui Satana, ei vor vedea în mod clar în sufletul și trupul lor puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt.

Dumnezeu a dat poporului Său o mare lumină, și totuși noi nu suntem scutiți de ispite. Cine dintre noi caută ajutor la zeii Ecronului? Să privim la acest tablou care nu este luat din imaginația noastră. La câți chiar dintre adventiștii de ziua a șaptea pot fi văzute caracteristicile lui? Un om bolnav — în aparență foarte conștient, și totuși fanatic și încrezut în sine — mărturisind deschis disprețul său [197]

pentru legile sănătății și ale vieții, pe care mila divină ne-a condus, ca popor, să le primim. Hrana sa trebuie să fie preparată într-un fel care să satisfacă pofta lui bolnăvicioasă. Decât să stea la o masă unde este servită o hrană sănătoasă, el va fi un client obișnuit al restaurantelor, pentru că, acolo, își poate satisface apetitul fără nici o restricție. Un apărător oscilant al cumpătării, el nesocotește principiile ei fundamentale. El dorește o ușurare, dar refuză să o obțină cu prețul lepădării de sine. Acest om se închină la altarul unui apetit pervertit. El este un idolatru. Puterile care, sfințite și înnobilate, puteau fi folosite spre onoarea lui Dumnezeu sunt slăbite și aduc puțină slujire. Un temperament irascibil, un creier confuz și niște nervi zdruncinați sunt printre rezultatele nesocotirii legilor naturale. El este ineficient, nu te poți baza pe el.

Oricine are curajul și sinceritatea de a-l avertiza cu privire la primejdia în care se află își atrage nemulțumirea lui. Cea mai slabă mustrare sau împotrivire este suficientă pentru a trezi spiritul său combativ. Dar acum s-a oferit ocazia de a căuta ajutor de la unul a cărui putere vine prin mijlocirea vrăjitoriei. El face apel cu mult zel la această sursă, folosind și cheltuind bani în speranța de a obține avantajele ce i se oferă. El este înșelat, orbit. Puterea vrăjitorului devine subiect de laudă și sunt influențați și alții să caute ajutorul acestuia. În felul acesta, Dumnezeul lui Israel este dezonorat, în timp ce puterea lui Satana este onorată și înălțată.

În Numele Domnului Hristos, vreau să mă adresez celor ce mărturisesc a fi urmașii Săi. Rămâneți în credința pe care ați primit-o de la început. Feriți-vă de bolboroselile profane și zadarnice. În loc să vă puneți încrederea în vrăjitorie, aveți credință în viul Dumnezeu. Blestemată este calea ce duce la Endor sau la Ecron. Picioarele care se aventurează pe terenul interzis se vor clătina și vor cădea. Există un Dumnezeu în Israel, prin care este eliberare de tot ceea ce ne apasă. Neprihănirea este locuința tronului Său.

Există o primejdie în îndepărtarea de la cele mai „mici” învățături
[198] ale Domnului Hristos. Când ne abatem de la calea cea clară a datoriei, se va ivi un lanț de împrejurări ce par irezistibile, care te duc departe și tot mai departe de calea cea dreaptă. Intimitățile nenecesare cu aceia care nu au nici un respect pentru Dumnezeu ne vor seduce, dacă nu suntem prevăzători. Teama de a nu-i ofensa pe prietenii noștri lumești ne va împiedica să aducem mulțumire

lui Dumnezeu sau să recunoaștem dependența noastră de El. Trebuie să ne ținem strâns de Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de avertizările și încurajările Lui, de amenințările și făgăduințele Lui. Avem nevoie de exemplul desăvârșit pe care-l avem numai în viața și caracterul Mântuitorului nostru.

Îngerii lui Dumnezeu vor ocroti pe poporul Său în timp ce umblă pe calea datoriei, dar nu este nici o siguranță pentru o astfel de protecție pentru cei care în mod voit se aventurează pe terenul lui Satana. Un instrument al marelui înșelător va spune și va face totul pentru a-și atinge obiectivul. Nu contează dacă acesta se numește spiritist, „medic bioenergetic" sau „vindecător prin magnetism". Prin pretenții amăgitoare, el câștigă încrederea celor neavizați. El pretinde că citește istoria vieții și că înțelege toate greutățile și necazurile acelora care apelează la el. Prefăcându-se într-un înger de lumină, în timp ce întunericul abisului este în inima lui, el manifestă un mare interes pentru femeile care caută sfatul lui. El le spune că toate necazurile lor se datorează unei căsătorii nefericite. Aceasta poate fi foarte adevărat, dar un astfel de sfătuitor nu face ca starea lor să fie mai bună. El le spune că au nevoie de iubire și simpatie. Pretinzând că sunt foarte interesați de bunăstarea, el aruncă o vrajă asupra victimelor lui care nu bănuiesc nimic, vrăjindu-le așa cum șarpele vrăjește pasărea tremurândă. Nu peste mult timp, ele sunt în mod complet în stăpânirea lui; urmările teribile ale acestui fapt sunt păcatul, dezonoarea și ruina.

Acești lucrători ai nelegiuirii nu sunt puțini. Drumul lor este marcat de cămine părăsite, pustii, reputații distruse și inimi frânte. Dar despre toate acestea lumea știe foarte puțin; ei încă merg înainte, făcând noi victime, și Satana tresaltă în fața ruinelor pe care le-a făcut.

Lumea vizibilă și invizibilă sunt într-o strânsă legătură. Dacă [199]
s-ar putea da vălul la o parte, am vedea pe îngerii cei răi adunând întunericul lor de jur împrejurul nostru și lucrând cu toată puterea să înșele și să distrugă. Oamenii nelegiuiți sunt înconjurați, influențați și ajutați de spiritele rele. Omul credinței și al rugăciunii și-a supus ființa călăuzirii divine și îngerii lui Dumnezeu îi aduce lumină și întărire din ceruri.

Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Lumina și întunericul nu mai sunt în opoziție atunci când sunt în slujba lui Dumnezeu și

în slujba lui Satana. Profetul Ilie a prezentat această problemă în adevărata ei lumină, atunci când, neînfricat, a făcut apel la Israelul apostaziat: „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal".

Aceia care se abandonează farmecelor lui Satana se pot lăuda cu mari beneficii primite după aceea, dar dovedește oare aceasta faptul că atitudinea lor este înțeleaptă sau sigură? Ce dacă viața va fi prelungită? Ce se realizează dacă se obțin niște câștiguri materiale, temporale? Vom plăti în final cu nesocotirea voinței lui Dumnezeu? Toate aceste câștiguri aparente se vor dovedi în final ca o irevocabilă pierdere. Noi nu putem, fără a fi pedepsiți, să rupem o singură barieră pe care Dumnezeu a ridicat-o pentru a păzi pe poporul Său de puterea lui Satana.

Singura noastră siguranță stă în păstrarea vechilor semne de hotar. „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta." „Căci dacă nu vor vorbi în armonie cu acest cuvânt, aceasta se datorează faptului că nu este nici o lumină în ei." — KJV.

Privind la Isus

Mulți fac o greșeală serioasă în viața lor religioasă, având atenția îndreptată asupra sentimentelor lor și judecând după acest criteriu înaintarea, progresul sau declinul lor. Sentimentele nu sunt un criteriu sigur. Noi nu trebuie să privim înăuntrul nostru ca să avem dovada că Dumnezeu ne-a primit. Nu vom găsi acolo decât descurajare. Singura noastră speranță este de a „privi la Isus, Autorul și [200]
desăvârșitorul credinței noastre". În El există tot ce inspiră speranță, credință și curaj. El este neprihănirea noastră, mângâierea și bucuria noastră.

Aceia care vor privi înăuntrul lor pentru sprijin vor fi dezgustați și dezamăgiți. Un simțământ al slăbiciunii și nevredniciei noastre ne va conduce cu o inimă smerită să facem apel la jertfa ispășitoare a Domnului Hristos. Sprijinindu-ne pe meritele Lui, vom găsi odihnă, pace și bucurie. El îi mântuiește în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

Trebuie să ne încredem zilnic și în fiecare clipă în Domnul Isus. El a făgăduit că tăria noastră va fi cât zilele noastre. Prin harul Său, noi putem purta toate poverile prezente și ne putem îndeplini toate îndatoririle. Dar mulți sunt doborâți de anticiparea necazurilor viitoare. Ei caută mereu să aducă în prezent poverile de mâine. În felul acesta, o mare parte din necazurile lor sunt imaginare. Pentru astfel de necazuri Dumnezeu n-a făcut nici o rezervă, El făgăduiește har numai pentru astăzi. El ne cere să nu ne împovărăm singuri cu grijile și necazurile zilei de mâine; căci „ajunge zilei necazul ei".

Obiceiul de a te gândi la relele ce vor veni este neînțelept și necreștinesc. Făcând astfel, nu ne vom bucura de binecuvântările oferite și nu vom folosi ocaziile prezente. Domnul ne cere să ne îndeplinim îndatoririle zilei de astăzi și să suportăm încercările ei. Noi trebuie să veghem astăzi ca nu cumva să greșim în cuvânt sau faptă. Noi trebuie să lăudăm astăzi și să onorăm pe Dumnezeu. Prin exercitarea unei credințe vii astăzi, noi vom putea să biruim pe vrăjmaș. Noi trebuie să căutăm pe Dumnezeu astăzi și să fim

hotărâți să nu ne oprim satisfăcuți, fără prezența Lui. Noi trebuie să veghem și să ne rugăm ca și când aceasta ar fi ultima zi ce ne mai este dată. Cât de intensă și plină de zel ar fi viața noastră! Cât de strâns am urma noi atunci pe Isus în tot ceea ce spunem și facem!

Sunt puțini aceia care apreciază cum se cuvine și folosesc prețiosul privilegiu al rugăciunii. Noi trebuie să mergem la Domnul Isus și să-I spunem toate nevoile noastre. Noi trebuie să-I prezen-
[201] tăm micile noastre griji și nedumeriri, ca și marile noastre necazuri. Orice probleme s-ar ivi, care ne-ar tulbura sau ne-ar întrista, să venim cu ele la Domnul, în rugăciune. Când simțim că avem nevoie de prezența Domnului Hristos la fiecare pas, atunci Satana va avea puține ocazii să vină cu ispitele lui. Efortul său studiat este acela de a ne ține departe de cel mai bun și cel mai înțelegător prieten al nostru. N-ar trebui să avem alt confident, decât pe Domnul Isus. Noi putem să împărtășim cu El tot ce avem în inimile noastre.

Frați și surori, când vă adunați pentru a vă închina, să credeți că Isus Se întâlnește cu voi; să credeți că El este binevoitor să vă binecuvânteze. Întoarceți-vă ochii de la voi; priviți la Isus, vorbiți despre dragostea Lui inegalabilă. Privind la El, vă veți schimba, făcându-vă asemenea Lui. Când vă rugați, fiți scurți și la subiect. Nu țineți o predică Domnului în rugăciunea voastră lungă. Cereți pâinea vieții așa cum un copil flămând cere pâine de la tatăl său pământesc. Dumnezeu va revărsa asupra noastră orice binecuvântare de care avem nevoie, dacă cerem de la El în simplitate și credință.

Rugăciunile înălțate de pastori înainte de predica lor sunt în mod frecvent lungi și nepotrivite. Ei cuprind o mulțime de subiecte ce nu au nici o legătură cu nevoile ocaziei respective sau cu nevoile oamenilor. Astfel de rugăciuni sunt potrivite a fi înălțate în cămăruță, dar nu în public. Ascultătorii obosesc și doresc ca pastorul să încheie. Fraților, purtați pe oameni cu voi în rugăciune. Mergeți la Mântuitorul vostru în credință, spuneți-I cu ocazia aceea tot ce aveți nevoie. Lăsați ca ființa să se înalțe spre Dumnezeu cu o dorință puternică pentru binecuvântarea necesară pentru acel timp.

Rugăciunea este exercițiul cel mai sfânt pentru suflet. Ea trebuie să fie sinceră, smerită, călduroasă — dorința unei inimi renăscute, rostite în prezența unui Dumnezeu Sfânt. Când cel care se roagă simte că se află în prezența Divinității, eul va fi iertat. El nu va avea

dorința să etaleze talentul omenesc; el nu va căuta să placă urechii omenești, ci să obțină binecuvântarea după care tânjește sufletul.

Dacă am crede pe Domnul pe cuvânt, ce binecuvântări am avea. [202] O, dacă ar fi rugăciuni mai fierbinți, mai eficiente! Domnul Hristos va fi ajutorul tuturor acelora care-l caută cu credință.

Nevoia de lucrători

Un spirit lumesc și egoismul a lipsit biserica de multe binecuvântări. Nu avem nici un drept să presupunem că există o reținere arbitrară de la biserică a luminii și puterii divine, datorită limitatei ei utilizări.

Măsura succesului care a urmat în trecut eforturile bine canalizate contrazice o astfel de idee. Succesul a fost totdeauna proporțional cu munca depusă. Numai limitarea muncii și sacrificiilor a fost cea care a restrâns capacitatea bisericii de a fi de folos. Spiritul nesincer este slab; devoțiunea este firavă; egoismul și avariția, lăcomia și înșelăciunea există printre membrii ei.

Nu are în vedere Dumnezeu toate aceste lucruri? Nu poate citi El intențiile și scopurile inimii? Zelul, fervoarea, rugăciunea plină de căință va deschide ferestrele cerului și va face să cadă ploaia harului. O vedere clară, continuă, a crucii Domnului Hristos va contracara ceea ce este lumesc în ei și le va umple sufletele de umilință, pocăință și recunoștință. Atunci, ei vor simți că nu mai sunt ai lor, ci că au fost răscumpărați cu sângele Domnului Hristos.

În biserică există o boală spirituală mortală. Membrii ei sunt răniți de către Satana; dar ei nu vor privi la crucea Domnului Hristos așa cum au privit israeliții la șarpele de aramă ca să trăiască. Lumea cere atât de mult de la ei, încât nu mai au timp să privească suficient de mult la crucea Golgotei, pentru a putea vedea slava ei sau simți puterea ei. Când, din când în când, ei zăresc în treacăt lepădarea de sine și consacrarea pe care le cer adevărul, lucrul acesta nu este bine
[203] venit și își întorc privirea în altă parte, așa că în curând le vor uita. Domnul nu poate face pe poporul Lui folositor și eficient în timp ce ei nu au grijă să se supună condițiilor pe care El le-a pus.

Mari cereri sunt făcute pretutindeni pentru lumina pe care Domnul a dat-o poporului Său; dar aceste chemări sunt în mare măsură zadarnice. Cine simte oare povara de a se consacra lui Dumnezeu și lucrării Sale? Unde sunt tinerii care să se califice pentru a răspunde acestor chemări? Teritorii vaste în care lumina adevărului nu

a pătruns niciodată sunt deschise înaintea noastră. Oriunde privim, vedem secerișuri bogate gata să fie strânse, dar nu este nimeni care să strângă aceste recolte. Rugăciuni sunt înălțate pentru triumful adevărului. Fraților, ce înseamnă rugăciunile voastre? Ce fel de succes doriți? Un succes care să corespundă indolenței voastre, satisfacerii egoiste a plăcerilor voastre? Un succes care se va susține și se va sprijini singur, fără nici un efort din partea voastră?

În biserică, trebuie să aibă loc o schimbare hotărâtă care nu va fi pe placul acelora care se sprijină pe drojdia lor, mai înainte ca lucrătorii care sunt pregătiți pentru lucrarea lor solemnă să poată fi trimiși în câmp. Trebuie să aibă loc o trezire, o renaștere spirituală. Temperatura evlaviei creștine trebuie să crească. Planuri trebuie făcute și aduse la îndeplinire pentru răspândirea adevărului la toate națiunile pământului. Satana leagănă pe așa-zișii urmași ai Domnului Hristos ca să doarmă, în timp ce sufletele pier în jurul lor și ce scuze pot să aducă Domnului pentru neglijența lor?

Cuvintele Domnului Hristos se aplică și bisericii: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?" De ce nu lucrezi într-o slujbă oarecare în via Mea? Din nou și din nou El vă spune: „Duceți-vă și voi în via Mea și veți primi ce va fi cu dreptul". Dar această chemare binevoitoare a cerului a fot desconsiderată de marea majoritate. Nu este oare timpul să asculți poruncile lui Dumnezeu? Există de lucru pentru fiecare persoană care poartă Numele Domnului Hristos. Un glas din ceruri te cheamă în mod solemn la împlinirea datoriei. [204] Ascultă această voce și mergi la lucru de îndată, în orice loc și în orice capacitate. De ce stai aici toată ziua fără să lucrezi? Este de lucru pentru tine, o lucrare ce cere cele mai bune energii ale tale. Fiecare moment prețios al vieții este legat de unele îndatoriri pe care le datorezi lui Dumnezeu sau aproapelui tău, și cu toate acestea stai în lenevie!

O mare lucrare de salvare de suflete rămâne încă de făcut. Fiecare înger din slavă este angajat în această lucrare, în vreme ce fiecare demon al întunericului i se opune. Domnul Hristos ne-a demonstrat marea valoare a sufletelor prin aceea că a venit în lume, având în inima Sa comoara iubirii eterne, oferindu-Se să facă pe om moștenitor al întregii Lui bogății. El a desfășurat înaintea noastră iubirea Tatălui pentru neamul omenesc vinovat și-L prezintă ca fiind drept și îndreptățind pe cel ce crede.

„Hristos nu și-a plăcut Lui însuși". El n-a făcut nimic pentru El; lucrarea Sa a fost în favoarea omului căzut. În prezența Sa, egoismul stă rușinat. El a luat asupra Sa natura noastră, ca să poată suferi în locul nostru. Egoismul, păcatul lumii, a devenit un păcat predominant în biserică. Jertfindu-Se pentru binele oamenilor, Domnul Hristos a lovit la rădăcina a tot egoismul. El nu reține nimic, nici chiar onoarea Sa și slava cerului. El așteaptă o lepădare și sacrificiu de sine corespunzătoare din partea acelora pe care El a venit să-i binecuvânteze și să-i salveze. De la fiecare se cere să lucreze după măsura capacității sale. Orice socoteală trebuie lăsată la o parte pentru slava lui Dumnezeu. Singura dorință în legătură cu avantajele acestei lumi ar trebui să fie să lucrăm mai bine pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu.

Interesele Domnului Hristos și ale urmașilor Săi trebuie să fie aceleași; dar lumea va considera că ele sunt separate și distincte, căci aceia care pretind că sunt ai lui Hristos își urmează propriile lor scopuri tot așa de zeloși și își irosesc în mod egoist averea, ca și cei ce nu pretind a fi ai lui Hristos. Prosperitatea lumească este pe primul loc; nimic nu este pus pe picior de egalitate cu aceasta. Cauza lui Hristos trebuie să aștepte până când ei adună o anumită cantitate pentru ei. Ei trebuie să-și mărească câștigurile cu orice
[205] risc. Suflete trebuie să piară fără o cunoaștere a adevărului. Ce valoare are pentru ei un suflet pentru care a murit Domnul Hristos, în comparație cu câștigurile, cu mărfurile, cu casele și pământurile lor? Sufletele trebuie să aștepte până când ei sunt pregătiți să facă ceva. Dumnezeu îi numește pe acești servitori ai lui mamona robi leneși și necredincioși, iar mamona se mândrește cu ei ca fiind printre cei mai silitori și mai devotați slujitori ai lui. Ei sacrifică bunurile Domnului lor pentru o viață ușoară și plăceri. Eul este idolul lor.

A nu face nimic pentru a aduce suflete la Isus, care a sacrificat totul pentru a aduce mântuirea la îndemâna. Egoismul îndepărtează bunătatea și iubirea Domnului Hristos din biserică. Milioane din banii Domnului sunt irosite pentru satisfacerea plăcerilor lumești, în timp ce tezaurul Său este lăsat gol. Nu știu cum să prezint această problemă înaintea voastră, așa cum mi-a fost ea prezentată mie. Milioane de dolari sunt cheltuite în fiecare an pentru satisfacerea mândriei în îmbrăcăminte. Aceste mijloace ar trebui să fie folosite în lucrarea noastră misionară. Mi-au fost arătate familii care umplu

mesele lor cu aproape orice articol de lux și își satisfac orice dorință după haine scumpe. Ei sunt prinși în afaceri prospere, au salarii bune, dar aproape fiecare ban îl cheltuiesc pentru ei și familiile lor. Făcând așa, imită ei pe Hristos? Ce povară simt aceștia pentru a face în mod grijuliu economie și a înfrânge orice înclinație, spre a face mai mult pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ? Dacă fratele Andrews ar fi avut avantajele unor astfel de mijloace, ce sunt cheltuite în mod inutil, ar fi fost o mare binecuvântare pentru el și i-ar fi dat posibilități care să-i prelungească viața. Lucrarea misionară ar fi putut să fie lărgită de o sută de ori, dacă ar fi fost mai multe mijloace care să fie folosite pentru aducerea la îndeplinire a unor planuri mai mari. Dar mijloacele pe care Dumnezeu le-a destinat să fie folosite în acest scop sunt cheltuite pentru articole care se crede că sunt necesare pentru confort și fericire și care n-ar constitui nici un păcat să le ai, dacă n-ar fi mijloacele ce sunt atât de necesare pentru extinderea adevărului. Câți dintre dumneavoastră, frații mei, căutați propriile voastre interese, și nu lucrurile care sunt ale Domnului Hristos?

Să presupunem că Domnul Hristos ar locui în fiecare inimă și [206]
egoismul, sub toate formele lui, ar fi îndepărtat din biserică. Care ar fi rezultatul? Armonia, unitatea și iubirea frățească s-ar vedea tot așa de real și adevărat ca în biserica pe care a înființat-o, pentru prima dată, Domnul Hristos. Activitatea creștină s-ar vedea pretutindeni. Întreaga biserică ar fi cuprinsă de flăcările sacrificiului pentru slava lui Dumnezeu. Fiecare creștin va oferi totul pentru a fi consumat pe altar, ca rezultat al sacrificiului său de sine. Ar fi atunci o activitate mult mai mare în a produce metode noi care să fie folosite și în studierea modului în care să ne apropiem mai mult de sărmanii păcătoși, spre a-i salva de la ruina veșnică.

Dacă ne-am îmbrăca în haine modeste, simple, fără să ținem seama de modă; dacă mesele noastre ar avea pe ele o hrană simplă și sănătoasă, evitând orice exces, orice extravaganță; dacă, de asemenea, casa noastră ar fi construită în mod simplu și mobilată în același fel, toate aceasta ar arăta puterea sfințitoare a adevărului și ar avea o influență puternică asupra celor necredincioși. Dar în timp ce ne conformăm lumii în aceste probleme, iar în unele cazuri în mod vădit căutăm să întrecem pe cei din lume în aranjamente fanteziste, predicarea adevărului nu va avea decât un efect mic sau nu

va avea nici un efect. Cine va crede adevărul solemn pentru timpul acesta, când cei care mărturisesc deja a-l crede contrazic credința lor prin faptele pe care le săvârșesc? Nu Dumnezeu este Acela care a închis ferestrele cerului pentru noi, ci propriile noastre conformări la obiceiurile și practicile lumii.

Al treilea înger din Apocalipsa 14 este prezentat zburând repede prin mijlocul cerului, strigând: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Aici ne este arătată natura lucrării poporului lui Dumnezeu. Copiii Lui au o solie de o importanță așa de mare, încât sunt reprezentați ca zburând să o proclame în lumea întreagă. În mâinile lor țin pâinea vieții pentru o lume înfometată. Iubirea Domnului Hristos îi constrânge.
[207] Aceasta este ultima solie. Nu mai urmează nimic, nici o invitație a milei nu va mai fi dată, după ce această solie își va fi făcut lucrarea. Ce încredere! Ce responsabilitate zace asupra tuturor, aceea de a transmite mai departe cuvintele invitației binevoitoare: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și Celui ce îi este sete să vină, cine vrea să ia apa vieții fără plată".

Oricine aude să zică: Vino! Nu numai pastorii, ci toți oamenii. Toți trebuie să se alăture invitației. Nu numai prin mărturisire, ci și prin caracterul și îmbrăcămintea lor, toți trebuie să aibă o influență care să câștige. Ei sunt făcuți administratori pentru lume, executori ai voinței Aceluia care a dat oamenilor adevărul cel sacru. O, dacă toți ar simți demnitatea și slava încrederii pe care le-a dat-o Dumnezeul lor!

Sigiliul lui Dumnezeu

„Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: «Apropiați-vă voi, care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. . . .»”

„Și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de in și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.» Iar celorlalți le-a spus în auzul meu: «Treceți după el în cetate și loviți. Ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați. Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!» Ei au început cu bătrânii care erau înaintea Templului”.

Isus este gata să părăsească locul milei din sanctuarul ceresc, ca [208]
să-și îmbrace hainele răzbunării și să-și reverse mânia în judecățile Sale asupra acelora care n-au răspuns luminii pe care Dumnezeu le-a dat-o. „Pentru că sentința împotriva lucrării celui rău nu este executată imediat, de aceea inima fiilor oamenilor este în totul dedată să facă răul”. În loc de a se înmuia pentru răbdarea și îndelunga răbdare pe care Domnul a manifestat-o față de ei, aceia care nu se tem de Dumnezeu și nu iubesc adevărul își împietresc inimile în comportarea lor rea. Dar sunt limite chiar pentru îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și mulți trec dincolo de aceste limite. Ei au depășit limitele harului și de aceea Dumnezeu trebuie să intervină pentru a-și apăra onoarea.

Despre amoriți, Domnul a spus: „În al patrulea neam, ei se vor întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful”. Deși această națiune se făcea remarcată datorită idolatriei și corupției, ea nu umpluse încă cupa nelegiuirii ei și Dumnezeu n-a dat porunca pentru totala ei distrugere. Poporul trebuie să vadă puterea divină manifestată într-un mod remarcabil, încât ei să fie lăsați fără scuze. Creatorul Cel milostiv a fost binevoitor să suporte nelegiuirea lor

până la a patra generație. Apoi, dacă nu se va vedea nici o schimbare spre bine, judecățile Sale aveau să cadă asupra lor.

Cu o corectitudine ce nu greșește, Cel Infinit păstrează încă un raport al tuturor națiunilor. În timp ce mila Sa este oferită, cu chemarea la pocăință, acest raport va rămâne deschis; dar când cifra ajunge la o anumită sumă pe care a fixat-o Dumnezeu, începe aplicarea mâniei Sale. Socoteala este închisă. Răbdarea divină a ajuns la capăt. Nu mai există nici o implorare, nici o acțiune a milei în favoarea lor.

Profetul, privind de-a lungul veacurilor, a avut acest moment prezentat în viziune, înaintea sa. Națiunile veacului acestuia au beneficiat de o milă fără precedent. Le-au fost date cele mai alese binecuvântări ale lui Dumnezeu, dar o mândrie mereu crescândă, lăcomie, idolatrie, disprețul față de Dumnezeu, nerecunoștința cea
[209] mai josnică sunt scrise în dreptul și împotriva lor. Ei au depășit măsura îndurării lui Dumnezeu.

Dar ceea ce m-a făcut să mă cutremur a fost faptul că aceia care au avut cea mai mare lumină și cele mai mari privilegii s-au contaminat de nelegiuirea ce predomina. Influențați de cei nelegiuiți din jurul lor, mulți, chiar dintre aceia care mărturisesc adevărul, s-au răcit și au fost luați de curentul puternic al răului. Batjocura universală aruncată asupra adevăratei evlavii și sfințenii i-a dus pe aceia care nu sunt strâns legați de Dumnezeu să piardă respectul față de Legea Sa. Dacă ar fi urmat lumina și dacă ar fi ascultat de adevăr din inimă, această lege sfântă avea să fie privită ca fiind mult mai prețioasă pentru ei, atunci când era disprețuită și dată la o parte. Pe măsură ce lipsa de respect față de Legea lui Dumnezeu se manifesta din ce în ce mai mult, linia de demarcație dintre păzitorii ei și lume a devenit mai distinctă. Iubirea pentru preceptele divine creștea cu o clasă, în timp ce disprețul față de lume creștea cu o altă clasă.

Criza se apropie foarte repede. Rapiditatea cu care cifrele se umflă arată că timpul pentru revărsarea mâniei lui Dumnezeu este gata să vină. Deși nu-i face plăcere să pedepsească, cu toate acestea, El va pedepsi și va face acest lucru repede. Aceia care umblă în lumină vor vedea semnele primejdiei ce se apropie; dar ei nu trebuie să stea liniștiți, într-o așteptare nepăsătoare a ruinei, mângâindu-se cu credința că Dumnezeu va ocroti pe poporul Său în ziua mâniei. Departe de așa ceva. Ei trebuie să-și dea seama că este de datoria lor să lucreze în mod stăruitor pentru salvarea altora, privind cu

o credință puternică la Dumnezeu pentru ajutor. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit."

Aluatul evlaviei nu și-a pierdut în totul puterea. În timpul când primejdia și criza bisericii sunt cele mai mari, mica grupă care stă în lumină va geme și va suspina pentru nelegiuirile ce au loc în țară. Dar în mod special rugăciunile se vor înălța în favoarea bisericii, [210] pentru că membrii ei se comportă la fel ca lumea.

Rugăciunile stăruitoare, calde, ale celor puțini, dar credincioși, nu vor fi în zadar. Când Domnul va veni ca un răzbunător, El va veni, de asemenea, ca un protector al acelora care au păstrat credința în toată puritatea ei și s-au păstrat pe ei înșiși neîntinați față de lume. Într-un timp ca acesta, Dumnezeu deși a avut multă răbdare cu ei, a făgăduit să-i răzbune pe aleșii Săi care strigă zi și noapte la El.

Porunca este: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo". Aceștia care suspină și gem au ținut sus cuvintele vieții; ei au mustrat, au sfătuit și au stăruit. Unii care au dezonorat pe Dumnezeu s-au pocăit, și-au umilit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului s-a depărtat de Israel; deși mulți continuă să observe formele religiei, puterea și prezența Sa lipsesc.

În timpul când mânia Sa se va revărsa în judecățile Sale, acești umili și devotați urmași ai Domnului Hristos vor fi deosebiți de restul lumii prin chinul sufletesc, care este exprimat în jale și plâns, mustrări și avertizări. În timp ce alții caută să arunce o mărturie asupra răului existent și să scuze nelegiuirea ce predomină pretutindeni, aceia care au zel pentru onoarea și iubirea lui Dumnezeu pentru suflete nu vor căuta să obțină favoarea nimănui. Sufletele lor neprihănite sunt chinuite, zi de zi, de faptele nesfinte și de comportări nelegiuite. Ei nu au putere să oprească torentul năvalnic al nelegiuirii și astfel sunt plini de necaz și alarmați de această stare de lucruri. Ei plâng înaintea lui Dumnezeu atunci când văd religia desconsiderată chiar în căminele acelora care au avut o mare lumină. Ei plâng și își chinuiesc sufletele din cauza mândriei, avariției, egoismului și a înșelăciunii de orice fel în biserică. Duhul lui Dumnezeu, care [211] inspiră la mustrare, este călcat în picioare, în vreme ce slujitorii lui Satana triumfă. Dumnezeu este dezonorat, iar adevărul este făcut fără efect.

Cei care nu sunt întristați de declinul lor spiritual și care nu plâng pentru păcatele altora vor fi lăsați fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul îi însărcinează pe solii Săi, oamenii cu uneltele de nimicire în mâinile lor: „Treceți după el în cetate, și loviți. Ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați. Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu Cel sfânt! Ei au început cu bătrânii care erau înaintea Templului."

Aici, vedem că biserica — Sanctuarul Domnului — a fost prima care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Oamenii din vechime, aceia cărora Dumnezeu le-a dat o mare lumină și care au stat ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, au trădat încrederea ce le-a fost acordată. Ideea lor este aceea că nu avem nevoie să privim după minuni și manifestări deosebite ale puterii lui Dumnezeu ca în vremurile din vechime. Timpurile s-au schimbat. Aceste cuvinte întăresc necredința lor și ei spun: Domnul nu face nici bine, nu face nici rău. El este prea milostiv pentru a aduce asupra oamenilor judecățile Lui. Astfel, „pace și siguranță" este strigătul oamenilor care nu-și vor mai ridica niciodată glasul asemenea unei trâmbițe, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu nelegiuirea lor și casei lui Iacob, păcatele lor. Acești câini muți, care nu latră, sunt aceia care vor simți răzbunarea cea dreaptă a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copii, vor pieri cu toții împreună.

Ochii aceștia mărginiți au văzut doar urâciunile pentru care cei credincioși gem și suspină, dar păcate cu mult mai grele, acelea care au provocat gelozia și mânia unui Dumnezeu sfânt și curat, nu au fost date pe față. Marele cercetător al inimii cunoaște fiecare păcat săvârșit în secret de către lucrătorii nelegiuirii. Aceste persoane ajung să se simtă în siguranță în înșelăciunea lor și, datorită îndelungii Lui răbdări, ei spun că Domnul nu vede și acționează astfel ca [212] și când El ar fi dat uitării pământul. Dar El va da pe față ipocrizia lor și va face cunoscut înaintea altora acele păcate pe care ei le-au ascuns cu atâta grijă.

Nici o superioritate în rang, demnitate sau înțelepciune omenească, nici o poziție în slujba sfântă nu vor păzi pe oameni de sacrificarea principiilor, atunci când lucrul acesta este lăsat la dispoziția inimilor lor înșelătoare. Aceia care au fost considerați vrednici și neprihăniți se dovedesc a fi instigatori la apostazie și exemple de

indiferență și în ceea ce privește abuzul față de mila lui Dumnezeu. El nu va mai tolera atitudinea lor nelegiuită și în mânia Sa, Se ocupă de ei fără milă.

Cu multă neplăcere, Domnul Își retrage prezența de la aceia care au fost binecuvântați cu o mare lumină și care au simțit puterea cuvântului în slujirea altora. Cândva, ei au fost slujitorii Săi credincioși, favorizați cu prezența și călăuzirea Sa; dar ei s-au depărtat de El și au dus și pe alții în rătăcire, și pentru aceasta ei au ajuns în dizgrația divină.

Ziua răzbunării lui Dumnezeu este asupra noastră. Sigiliul lui Dumnezeu va fi așezat numai pe fruntea acelora care suspină și gem din pricina urâciunilor ce se săvârșesc în țară. Aceia care, legați fiind prin legături de simpatie cu lumea, mănâncă și beau cu bețivii vor fi cu siguranță nimiciți împreună cu cei ce săvârșesc nelegiuire. „Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor. Domnul Își întoarce fața împotriva celor răi."

Faptele noastre vor hotărî dacă vom primi sigiliul viului Dumnezeu sau vom fi doborâți de armele de nimicire. Deja câțiva stropi ai mâniei lui Dumnezeu au căzut asupra pământului; dar când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate fără să mai fie amestecate în potirul indignării Sale, atunci va fi pentru totdeauna prea târziu pentru pocăință și pentru a găsi adăpost. Nici un sânge ispășitor nu va mai spăla atunci mânjitura păcatului.

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul [213]
copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume, oricine va fi găsit scris în carte." Când vine acest timp de strâmtorare, fiecare caz este hotărât; nu mai este timp de probă, nu va mai fi nici un fel de milă pentru cel nepocăit. Sigiliul viului Dumnezeu este pus pe fruntea poporului Său. Această mică rămășiță, neputincioasă să se apere singură în conflictul acesta pe viață și pe moarte cu puterile pământului ce mărșăluiesc conduse de oastea balaurului, fac din Dumnezeu apărarea lor. Decretul ca să se închine fiarei și să primească semnul ei, sub pedeapsa persecuției și a morții, a fost emis de către cea mai înaltă autoritate pământească. Fie ca Dumnezeu să ajute pe poporul Său acum, căci ce ar putea face ei într-o luptă atât de teribilă fără ajutorul Său?

Curajul, tăria, credința și în mod implicit credința în puterea lui Dumnezeu de a mântui nu vin într-o clipă. Aceste daruri cerești se capătă prin experiența anilor. Printr-o viață de sfinte străduințe și o aderare fermă față de adevăr, copiii lui Dumnezeu și-au sigilat destinul. Asaltați de ispite fără număr, ei știu că trebuie să reziste cu fermitate sau să fie înfrânți. Ei au simțământul că au o mare lucrare de făcut și că oricând, în orice oră, ei pot ajunge la încheierea vieții cu lucrarea lor neterminată, ceea ce ar fi o pierdere veșnică. Ei au acceptat cu mult zel lumina cerului de pe buzele Domnului Isus, așa cum au făcut și primii ucenici, primii creștini, au fost exilați pe munți sau pustiuri, când au fost lăsați să moară în închisori de foame, frig sau tortură când martirajul părea că este singura cale de a ieși din acest necaz, ei s-au bucurat că sunt socotiți vrednici să sufere pentru Hristos, care a fost crucificat pentru ei. Exemplul lor valoros va fi o mângâiere și o încurajare pentru poporul lui Dumnezeu, care va fi trecut prin timpul de probă, de necaz, așa cum n-a fost niciodată.

[214] Nu toți cei care mărturisesc a păstra Sabatul vor fi sigilați. Printre cei care învață pe alții adevărul, sunt mulți care nu vor primi sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Ei au lumina adevărului, cunosc voia stăpânului lor, înțeleg fiecare punct din credința noastră, dar nu fac fapte corespunzătoare. Aceștia, care sunt atât de familiarizați cu profețiile și cu comorile înțelepciunii divine, ar fi trebuit să acționeze în armonie cu credința lor. Ei ar fi trebuit ca, printr-o familie bine ordonată, să poată prezenta lumii influența adevărului asupra inimii omenești.

Din cauza lipsei de consacrare și de evlavie și a faptului că au dat greș în ce atinge un înalt standard religios, ei au făcut ca și alte suflete să fie mulțumite cu starea lor. Oameni cu judecata mărginită nu pot vedea că, luând ca model pe acești oameni care le-au deschis atât de des comorile Cuvântului lui Dumnezeu, își primejduiesc sufletele. Isus este singurul model adevărat. Fiecare trebuie să cerceteze acum Biblia pentru sine, pe genunchi, înaintea lui Dumnezeu, cu inima umilă și gata de a primi învățătura ca un copil, dacă vrea să cunoască ceea ce cere Dumnezeu de la el. Oricât de înaltă ar fi favoarea în care un slujitor stă înaintea lui Dumnezeu, dacă neglijează să urmeze lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu, dacă refuză să se lase învățat asemenea unui copilaș, va ajunge în întuneric, iar înșelăciunile și voia lui Satana vor duce și pe alții pe același drum.

Nici unul dintre noi nu va primi sigiliul lui Dumnezeu, atâta timp cât caracterele noastre au o zbârcitură sau o pată pe ele. Nouă ne este lăsată remedierea caracterelor noastre, curățirea templului sufletului de orice întinăciune. Atunci, ploaia târzie va cădea asupra noastră, așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii.

Noi suntem prea ușor satisfăcuți cu realizările noastre. Ne considerăm bogați și plini de bunuri și nu știm că suntem „nenorociți, ticăloși, săraci, orbi și goi". Acum este timpul, să dăm ascultare mustrării martorului credincios: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci [215]
cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi".

În viața aceasta trebuie să întâmpinăm încercări teribile și să facem sacrificii costisitoare, dar pacea lui Isus este răsplata. A fost atât de puțină lepădare de sine, atât de puțină suferință pentru Isus Hristos, încât crucea este aproape uitată cu totul. Noi trebuie să avem părtășie cu Hristos, cu suferințele Lui, dacă vrem să stăm triumfători cu El pe tronul Său. Atâta vreme cât alegem calea cea ușoară a satisfacerii plăcerilor egoiste și suntem înspăimântați la gândul lepădării de sine, credința noastră nu va deveni niciodată fermă și nici nu vom cunoaște pacea lui Isus, nici bucuria ce vine printr-o conștientă biruință. Cei mai înălțați din oastea celor răscumpărați, care stau înaintea lui Dumnezeu și a Mielului, îmbrăcați în haine albe, cunosc conflictul biruinței, căci ei vin din mari încercări. Aceia care s-au supus împrejurărilor mai degrabă decât să se angajeze în acest conflict nu vor ști cum vor sta în ziua când chinul și suferința vor veni peste fiecare suflet; căci chiar dacă Noe, Iov și Daniel ar fi pe pământ, ei n-ar putea salva nici pe fiu și nici pe fiică, pentru că fiecare trebuie să-și elibereze sufletul prin propria sa neprihănire.

Nimeni nu trebuie să spună că situația lui este fără speranță, că el nu poate să trăiască viața unui creștin. Prin moartea Domnului Hristos, s-au realizat posibilități ample pentru fiecare suflet. Isus este ajutorul nostru, totdeauna prezent în vreme de nevoie. Dacă îl chemi cu credință, El a făgăduit că va asculta și va răspunde cererilor tale.

O, câtă nevoie este de o credință vie, activă! Avem nevoie de ea; trebuie s-o avem sau, de nu, vom fi fără putere, vom suferi un eșec în ziua judecății. Întunericul care va fi atunci pe calea noastră nu

trebuie să ne descurajeze sau să ne ducă la disperare. Este vălul cu care Dumnezeu Își acoperă slava atunci când vine să împartă bogate binecuvântări. Trebuie să știm acest lucru din experiența noastră trecută. În ziua aceea, când Dumnezeu va avea o dispută cu poporul Său, experiența aceasta va fi un izvor de mângâiere și speranță.

Acum trebuie să ne păstrăm, pe noi și pe copiii noștri, nepătați
[216] față de lume. Acum trebuie să ne spălăm hainele caracterului și să le albim în sângele Mielului. Acum trebuie să biruim mândria, pasiunile și lenevia spirituală. Acum trebuie să ne trezim și să facem un efort hotărât pentru un caracter armonios. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile." Suntem în cea mai dificilă situație, așteptând, veghind în vederea revenirii Domnului Hristos. Lumea este în întuneric. „Dar voi, fraților", spune Pavel, „nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț." A fost planul lui Dumnezeu din totdeauna să scoată lumină din întuneric, bucurie din necaz și odihnă din oboseală, pentru sufletul ce așteaptă plin de dor.

Ce faceți, fraților, în timpul marii lucrări de pregătire? Aceia care se unesc cu lumea vor fi modelați de lume și pregătiți pentru semnul fiarei. Acei care nu se încred în ei înșiși, care se umilesc înaintea lui Dumnezeu și își curăță sufletul prin ascultarea de adevăr sunt modelați de cer și pregătiți pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi promulgat și sigiliul va fi pus, caracterul va rămâne pentru veșnicie curat și fără pată.

Acum este timpul să ne pregătim. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau a unei femei necurate. El nu va fi pus pe fruntea unui bărbat sau a unei femei ambițioase sau care iubește ceea ce este lumesc. El nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbaților și femeilor cu limba și inima înșelătoare. Toți cei care primesc sigiliul trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu — candidați ai Împărăției lui Dumnezeu. Mergeți înainte, frații și surorile mele. Nu pot să scriu decât pe scurt despre aceste lucruri în timpul acesta, numai atrăgând atenția la necesitatea pregătirii. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă, ca să puteți înțelege solemnitatea teribilă a ceasului de față.

Un apel [217]

[Acest apel a fost scris la Healdsburg, California, pe 30 mai 1882, spre a fi citit la adunările de tabără. El cuprinde avertizări și sfaturi pe care scriitoarea, nefiind prezentă personal, a simțit nevoia să le adreseze bisericii. Pentru folosul acelora care nu au fost prezenți la acele întâlniri, cum și pentru toți aceia care doresc să-l păstreze permanent în atenție, îl reproducem aici.]

Sunt plină de tristețe când mă gândesc la starea noastră, ca popor. Domnul n-a închis cerul pentru noi, dar viața noastră de continuă apostazie ne-a despărțit de El. Mândria, lăcomia și iubirea de lume au fost vii în inimă, fără teama de a fi lepădați sau condamnați. Păcate grele și îndrăznețe s-au cuibărit printre noi. Și cu toate acestea, părerea generală este aceea că biserica înflorește și că pacea și prosperitatea spirituală se află în mijlocul ei.

Biserica și-a întors spatele și n-a mai urmat pe Domnul Hristos, conducătorul ei, și se retrage în mod sigur spre Egipt. Și cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau surprinși de lipsa lor de putere spirituală. Îndoiala și chiar necredința în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu se ridică în comunitățile noastre de pretutindeni. Satana dorește ca lucrurile să fie astfel. Pastorii care predică eul în loc să-L predice pe Hristos au făcut ca lucrurile să fie astfel. Mărturiile nu sunt citite și nici apreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturii și ambele au fost disprețuite și desconsiderate. Rezultatul este vădit acela al lipsei de curăție și consacrare; al lipsei unei credințe adevărate în mijlocul vostru.

Fiecare să-și întrebe propria sa inimă: „Cum am ajuns în această stare de slăbiciune și conflict spiritual? N-am adus noi oare mânia lui Dumnezeu asupra noastră, pentru că acțiunile nu corespund cu credința? Nu căutăm noi oare prietenia și aplauzele lumii mai [218] degrabă decât prezența Domnului Hristos și o profundă cunoaștere a voii Sale?” Cercetați-vă inimile, judecați-vă cursul vieții. Vedeți ce tovarăși, ce prieteni vă alegeți. Căutați oare compania celor înțelepți

sau sunteți dispuși să alegeți tovarăși lumești, prieteni care nu se tem de Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelie?

Sunt recreațiile voastre de natură să aducă vigoare morală și spirituală? Vă conduc ele la curăția gândirii și a acțiunii? Necurăția este foarte răspândită astăzi, și aceasta chiar printre cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos. Pasiunile nu sunt ținute sub control, în vreme ce puterile morale devin în mod continuu mai slabe. Mulți iau parte cu nesaț la distracțiile demoralizatoare pe care Cuvântul lui Dumnezeu le interzice. În acest fel, ei rup legătura cu Dumnezeu și se însoțesc cu iubitorii de plăceri ai lumii. Păcatele care i-au nimicit pe oamenii dinainte de potop există și astăzi — nu numai în țările păgâne, nu numai printre creștini cu numele, dar și printre unii care mărturisesc că așteaptă venirea Fiului omului. Dacă Dumnezeu ar prezenta aceste păcate înaintea voastră așa cum apar ele înaintea Sa, v-ați umple de rușine și groază.

Și ce anume a determinat această stare de lucruri alarmantă? Mulți au acceptat teoria adevărului, dar nu sunt în mod real convertiți. Știu ce vorbesc. Puțini sunt aceia care simt o reală părere de rău pentru păcat, care au convingeri profunde, pătrunzătoare, cu privire la stricăciunea naturii nenăscute din nou. Inima de piatră nu este schimbată cu o inimă de carne. Puțini sunt dispuși să cadă pe Stâncă și să se frângă.

Nu contează cine ești sau care a fost viața ta. Poți fi mântuit numai pe calea arătată de Dumnezeu. Trebuie să te pocăiești; trebuie să cazi pe Stânca Isus Hristos. Trebuie să simți nevoia unui medic și a singurului remediu pentru păcat, sângele lui Isus Hristos. Acest remediu poate fi obținut numai prin pocăință față de Dumnezeu și
[219] credință în Domnul nostru Isus Hristos. Aceasta este lucrarea cu care trebuie să înceapă mulți dintre cei ce mărturisesc a fi creștini și chiar slujitori ai lui Hristos. Asemenea fariseilor din vechime, mulți dintre voi cred că nu au nevoie de un mântuitor. Ești plin de mulțumire și înălțare de sine. „Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. Sângele lui Isus Hristos nu va fi de folos decât numai acelora care simt nevoia puterii lui curățitoare.

Ce iubire și bunăvoință neîntrecută s-a manifestat, căci, atunci când n-am cerut mila divină, Domnul Hristos a fost binevoitor să-și asume mântuirea noastră. Dar marele nostru medic cere din partea fiecărui suflet o supunere necondiționată. Noi nu trebuie niciodată

să prescriem rețete pentru cazul nostru. Domnul Hristos trebuie să aibă întreaga conducere a voinței și acțiunii.

Mulți nu-și dau seama de starea lor și de primejdia în care se află; și există multe în natura și modul de lucru al Domnului Hristos care sunt contrare oricărui principiu lumesc și opus mândriei inimii omenești. Isus cere de la noi să ne încredem în totul în mâinile Sale și să ne încredem în iubirea și înțelepciunea Sa.

Ne putem înșela singuri, așa cum a făcut Nicodim, că morala, caracterul nostru moral a fost corect și că nu avem nevoie să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, asemenea păcătosului de rând. Dar trebuie să fim gata să intrăm în viață în același fel ca cel mai mare dintre păcătoși. Trebuie să renunțăm la neprihănirea noastră și să cerem neprihănirea Domnului Hristos, care să ne fie atribuită. Noi trebuie să depindem în totul de Hristos pentru tăria noastră. Eul trebuie să moară. Trebuie să recunoaștem că tot ce avem este din nemărginita bogăție a harului divin. Limbajul inimii noastre să fie: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta".

Adevărata credință este urmată de iubire și iubirea de ascultare. Toate puterile și pasiunile omului convertit sunt aduse sub controlul Domnului Hristos. Duhul Său este o putere regeneratoare, transformând pe toți cei care o primesc după chipul divin. Mă întristez
când spun că această experiență este înțeleasă numai de către puțini [220]
dintre cei ce mărturisesc adevărul. Foarte mulți merg pe căile lor și își satisfac dorințele păcătoase și totuși mărturisesc a fi ucenici ai lui Hristos. Ei nu și-au supus niciodată inimile lui Dumnezeu. Asemenea fecioarelor neînțelepte, ei au neglijat să pună uleiul harului în vasele și lămpile lor. Vă spun, frații mei, că un mare număr dintre aceia care mărturisesc a crede și chiar învață pe alții adevărul sunt sub robia păcatului. Pasiuni josnice mânjesc mintea și corup sufletul. Unii dintre cei care sunt în cele mai josnice păcate au împrumutat uniforma cerului ca să poată sluji lui Satana mai cu succes.

„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește". El simte că este cumpărat cu sângele lui Isus Hristos și legat în cel mai solemn legământ să slăvească pe Dumnezeu în trupul și spiritul său, ca unele care sunt ale lui Dumnezeu. Iubirea păcatului și a eului sunt supuse în El. El întreabă zilnic: „Ce pot să-i dau lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Sale față de mine?" „Doamne, ce vrei să fac?"

Adevăratul creștin nu se va plânge niciodată că jugul Domnului Hristos îi roade gâtul. El consideră slujirea lui Isus ca fiind cea mai reală libertate. Legea lui Dumnezeu este plăcerea lui. În loc să caute să coboare poruncile divine pentru a se armoniza cu scăderile lui, el se străduiește continuu să ridice nivelul desăvârșirii lor.

O astfel de experiență trebuie să fie și experiența noastră, dacă vrem să fim pregătiți pentru ziua judecății lui Dumnezeu. Acum, în vreme ce timpul de probă încă mai continuă, în timp ce vocea milei mai este încă auzită, este timpul să ne debarasăm de păcatele noastre. În timp ce întunericul moral acoperă pământul asemenea unui giulgiu funerar, lumina purtătorilor stindardului lui Dumnezeu trebuie să lumineze mai strălucitor, făcând să se vadă clar deosebirea dintre lumina cerului și întunericul lui Satana.

Dumnezeu a luat ample măsuri ca să putem sta în mod desăvârșit în harul Său, fără să ne lipsească ceva, așteptând venirea Domnului nostru. Sunteți gata? V-ați îmbrăcat cu haina de nuntă? Acest
[221] veșmânt nu va acoperi niciodată înșelăciunea, necurăția, corupția și ipocrizia. Ochiul lui Dumnezeu este asupra voastră. El este cel care pătrunde gândurile și intențiile inimii. Noi ne putem ascunde păcatele de ochii oamenilor, dar nu putem ascunde nimic de Făcătorul nostru.

Dumnezeu n-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat să moară pentru vinovăția noastră și L-a înviat pentru îndreptățirea noastră. Prin Hristos, putem să ne prezentăm cererile la tronul harului. Prin El, nevrednici așa cum suntem, putem obține toate binecuvântările spirituale. Venim noi oare la El ca să avem viață?

Cum vom putea cunoaște bunătatea lui Dumnezeu și iubirea Lui? Psalmistul ne spune — nu auziți și cunoașteți, citiți și cunoașteți sau credeți și cunoașteți; ci „gustați și vedeți cât de bun este Domnul".

Experiența este cunoaștere izvorâtă din experimentare. Avem nevoie de religie experimentală. „Gustați și vedeți ce bun este Domnul." În loc să ne luăm după vorbele altora, să gustăm noi înșine.

Foarte mulți oameni au o cunoaștere teoretică a adevărului religios, dar n-au simțit niciodată puterea reînnoitoare a harului divin asupra inimilor lor. Aceste persoane sunt totdeauna încete când este vorba să asculte mărturiile de avertizare, mustrările și învățăturile date de Duhul Sfânt. Ei cred în mânia lui Dumnezeu, dar nu fac nici un efort serios ca să scape de ea. Ei cred în cer, dar nu fac nici

un sacrificiu pentru a ajunge în el. Ei cred în valoarea sufletului și în faptul că în curând lucrarea de mântuire se va încheia pentru totdeauna. Și cu toate acestea, neglijează cele mai prețioase ocazii pentru a face pace cu Dumnezeu.

Ei pot să citească Biblia, dar avertizările ei nu-i alarmează, iar făgăduințele ei nu-i câștigă. Ei sunt de acord cu lucruri ce sunt minunate și, cu toate acestea, merg pe căi pe care Dumnezeu le-a interzis să meargă. Ei cunosc un loc de refugiu, dar nu se folosesc de el. Ei cunosc un remediu pentru păcat, dar nu-l folosesc. Ei știu ceea ce este drept, dar n-au nici o plăcere pentru acesta. Toată cunoștința lor nu va face decât să le mărească condamnarea. Ei n-au gustat și [222]
n-au învățat niciodată din proprie experiență că Domnul este bun.

Pentru a deveni un ucenic al Domnului Hristos, trebuie să dai dovadă de lepădare de sine și să-L urmezi pe Isus atât atunci când lucrurile sunt bune, cât și atunci când ele sunt rele. Puțini fac acum lucrul acesta. Mulți profetizează neadevăruri și poporului îi place să fie astfel; dar ce se va face la sfârșit? Care va fi hotărârea atunci când faptele lor, cu toate rezultatele lor, vor fi aduse înaintea lui Dumnezeu?

Viața de creștin este o luptă. Apostolul Pavel vorbește despre o luptă împotriva căpeteniilor și puterilor, așa cum a luptat el lupta cea bună a credinței. El declară, de asemenea: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului”. O, nu! Astăzi, păcatul este nutrit și scuzat. Sabia ascuțită a Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, nu taie în suflet. S-a schimbat religia? S-a micșorat, s-a anulat vrăjmășia lui Satana împotriva lui Dumnezeu? O viață religioasă însemna cândva dificultăți și a cerut renunțare de sine. Acum totul se face prea ușor. Și de ce se întâmplă astfel? Cei ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu au făcut compromis cu puterea întunericului.

Trebuie să fie o reînviorare a mărturiei drepte, corecte. Calea spre ceruri nu este acum mai netedă, mai liniștită decât în zilele Mântuitorului. Toate păcatele noastre trebuie să fie înlăturate. Orice îngăduință față de ceea ce place, și care stinghereşte viața noastră religioasă, trebuie să fie înlăturată. Ochiul drept sau mâna dreaptă trebuie să fie sacrificat dacă ne supără. Suntem dispuși să renunțăm la înțelepciunea noastră și să primim Împărăția cerului ca un copilaș? Suntem dispuși să ne despărțim de neprihănirea noastră? Suntem noi

dispuși să renunțăm la tovarășii, la prietenii noștri lumești pe care ni i-am ales? Suntem noi dispuși să sacrificăm aprobarea oamenilor? Prețul vieții veșnice are o valoare infinită. Vom face noi eforturi și sacrificii proporționale cu valoarea obiectivului ce trebuia realizat?

Orice asociere, orice tovărășie pe care o formăm, oricât de limitată ar fi, exercită o anume influență asupra noastră. Măsura în care ne supunem acestei influențe va fi determinată de gradul de intimitate, de consecvența relațiilor, cum și de iubirea și venerația noastră pentru cel cu care ne asociem. În felul acesta, prin cunoașterea
[223] și asocierea cu Domnul Hristos, putem deveni asemenea Lui, un Exemplu desăvârșit.

Comuniunea cu Hristos — cât este de prețioasă! Este privilegiul nostru de a avea o astfel de comuniune, dacă umblăm după ea și dacă vom face orice sacrificiu pentru a o avea. Când au auzit cuvintele Domnului Hristos, primii ucenici au simțit nevoia de El. Ei L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Ei au fost cu El în casă, la masă, în cămăruță, în câmp. Ei au fost cu El ca niște învățăcei cu un învățător, de pe buzele Lui au primit zilnic lecțiile adevărului sfânt. Ei au privit la El ca niște slujitori la stăpânul lor, pentru a învăța care le este datoria. Ei L-au slujit cu bucurie, în mod voios. L-au urmat, așa cum urmează soldații pe comandantul lor, luptând „lupta cea bună a credinței". „Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui".

„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus". „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui". Această conformare, această ascultare de Isus nu va rămâne neobservată de lume. Ea este un subiect de reținut și de comentat. Creștinul poate că nu este conștient de schimbarea cea mare; dar cu cât seamănă mai mult cu Isus Hristos în caracter, cu atât mai modeste vor fi părerile lui despre sine; dar lucrul acesta va fi văzut și simțit de toți cei din jurul său. Aceia care au avut cea mai profundă experiență în lucrurile lui Dumnezeu sunt departe de mândrie sau înălțare de sine. Ei au cele mai smerite gânduri despre ei și cele mai înalte concepții despre slava și desăvârșirea Domnului Hristos. Ei au simțământul că cel mai de jos loc în slujba Sa este prea onorabil pentru ei.

Moise n-a știut că fața sa strălucea cu o strălucire dureroasă și îngrozitoare pentru aceia care n-au avut, asemenea lui, comuniune cu Dumnezeu. Pavel avea o părere foarte umilă despre propria sa

înaintare în viața creștină. El spune: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit”. Despre el, Pavel vorbea ca fiind „șeful” păcătoșilor. Și cu toate acestea, Pavel a fost foarte mult onorat de către Domnul. El a fost luat într-o viziune sfântă în cel [224]
de-al treilea cer și acolo a primit descoperiri ale slavei divine, pe care nu i-a fost îngăduit să le facă cunoscute.

Ioan Botezătorul a fost numit de către Mântuitorul nostru ca fiind cel mai mare dintre profeți. Și cu toate acestea, ce contrast între limbajul acestui om al lui Dumnezeu și acela al multora care mărturisesc a fi slujitori ai crucii. Când a fost întrebat dacă este Hristos, Ioan a declarat despre sine că nu este vrednic nici să-i „dezlege cureaua încălțămintelor Lui”. Când ucenicii săi au venit cu plângerea că atenția poporului s-a întors spre Noul Învățător, Ioan le-a reamintit că el nu este decât înainte mergătorul Celui Făgăduit. Lui Hristos, ca mire, îi aparținea primul loc în iubirea poporului Său. „Prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui; și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Cel ce vine din cer este mai pe sus de toți”. „Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul”.

Astfel de lucrători sunt necesari astăzi pentru cauza lui Dumnezeu. Cei mulțumiți de sine, invidioși și geloși, gata de critică și găsitori de greșeli pot foarte bine să lipsească din sfânta Sa lucrare. Ei nu trebuie să fie tolerați în lucrarea de slujire, chiar dacă, în mod evident ei au realizat unele lucruri bune. Dumnezeu nu duce lipsă de oameni și mijloace. El cheamă lucrători care sunt drepți și credincioși, curați și sfinți; se adresează acelora care au simțit nevoia de sângele ispășitor al Domnului Hristos și de harul sfințitor al Duhului Sfânt.

Frații mei, Dumnezeu este întristat din cauza invidiei și geloziei voastre, din cauza amărăciunii și certurilor voastre. În toate aceste lucruri, vă supuneți în ascultare de Satana și nu de Hristos. Când vedem bărbați tari la principii, netemători în împlinirea datoriei lor, blânzi și iubitori, răbdători față de toți, gata să ierte, manifestând iubire față de sufletele pentru care a murit Hristos, nu trebuie să mai [225]
întrebăm: „Sunt ei creștini?” Ei dau o dovadă fără de greș că au fost cu Hristos și au învățat de la El. Când oamenii descoperă trăsături de caracter opuse, când sunt mândri, vanitoși, frivoli, lumești, avari,

răi, aspri, nu trebuie să ni se mai spună cu cine se asociază, care sau cine este cel mai intim prieten al lor. Poate că ei nu cred în vrăjitorie; dar, cu toate acestea, au comuniune cu un spirit rău.

Acestei categorii le spun: „Să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, există tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și fapte bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace".

Când Fariseii și Saducheii au venit cu grămada unde boteza Ioan, neînfricatul predicator al neprihănirii li s-a adresat: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăință". Acești oameni erau puși în mișcare să vină la Ioan de motive nesfinte. Ei erau oameni cu principii otrăvitoare și practici corupte. Și cu toate acestea, nu aveau simțământul adevăratei lor stări. Plini de mândrie și ambiție, ei nu vor ezita să folosească orice mijloc să se înalțe pe ei și să întărească influența lor asupra poporului. Ei au venit să fie botezați de Ioan pentru ca să poată să aducă mai bine la îndeplinire aceste planuri.

Ioan le-a citit motivele și i-a întâmpinat cu întrebarea cercetătoare: „Cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?" Dacă ar fi auzit vocea lui Dumnezeu vorbind inimilor lor, ei ar fi dovedit acest lucru aducând sau făcând roade vrednice de pocăință. Dar n-au fost văzute astfel de roade. Ei au auzit avertizarea numai ca vocea sau glasul
[226] unui om. Ei erau încântați de puterea și îndrăzneala cu care vorbea Ioan, dar Duhul lui Dumnezeu n-a adus în inima lor convingerea și, ca rezultate sigure, să aducă roade pentru viața veșnică. Ei n-au dat nici o dovadă a unei schimbări a inimii. Fără puterea transformatoare a Duhului Sfânt, Ioan dorea să-i facă să înțeleagă că o ceremonie exterioară nu le este de nici un folos.

Mustrarea profetului este aplicabilă multora din zilele noastre. Ei nu pot să contrazică argumentele clare și convingătoare ce susțin adevărul, ci îl acceptă mai mult ca rezultat al raționamentului omenesc decât ca o descoperire divină. Ei nu au un simțământ real al stării lor păcătoase, ei nu dau pe față o adevărată frângere a inimii; ci, asemenea fariseilor, consideră că este o mare bunăvoință din partea lor aceea de a accepta adevărul.

Nimeni nu este mai departe de Împărăția cerului ca formaliștii plini de neprihănirea lor de sine, plini de mândrie pentru realizările lor, în timp ce sunt cu totul lipsiți de spiritul lui Hristos, iar invidia, gelozia sau iubirea de popularitate și de a fi lăudați îi stăpânesc. Ei aparțin aceleași clase căreia Ioan i s-a adresat ca fiind o generație de năpârci, copii ai celui rău. Există astfel de persoane printre noi, nevăzute și nesuspectate. Ei slujesc cauzei lui Satana mult mai eficient decât cel mai josnic nelegiuit; pentru că acesta din urmă nu-și ascunde adevăratul său caracter, el apare așa cum este.

Dumnezeu cere roade vrednice de pocăință. Fără astfel de roade, mărturisirea noastră de credință nu are nici o valoare. Domnul este în stare să ridice astfel de adevărați credincioși printre aceia care n-au auzit niciodată de Numele Său. „Să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam»! Căci vă spun că Dumnezeu, din pietrele acestea, poate să ridice fii lui Avraam".

Dumnezeu nu este dependent de oameni care sunt neconvertiți în inimă și viață. El nu va favoriza niciodată vreun om care practică nelegiuirea. „Securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci, orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc".

Aceia care îl laudă și îl măgulesc pe pastor, în timp ce neglijează [227]
faptele neprihănirii, dau o dovadă fără de greș că sunt convertiți de pastor, și nu de Dumnezeu. Întrebăm: „Cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?" A fost oare vocea Duhului Sfânt sau numai vocea omului aceea pe care ai auzit-o în solia trimisă de Dumnezeu? Roadele aduse vor mărturisi despre caracterul pomului.

Nici o formă exterioară nu ne poate curăți; nici o orânduire administrată de cel mai sfânt dintre oameni nu poate lua locul botezului cu Duhul Sfânt. Duhul lui Dumnezeu trebuie să-și facă lucrarea asupra inimii. Toți cei care n-au experimentat puterea lui regeneratoare sunt ca pleava între grâu. Domnul nostru are lopata în mâini și El Își va curăți aria. În ziua ce vine, El va face deosebirea „dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește".

Spiritul lui Hristos Se va descoperi în toți aceia care sunt născuți din Dumnezeu. Disputele și vrajba nu pot avea loc printre aceia care sunt conduși de Duhul Său. „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului". Foarte rar biserica va avea un standard mai înalt decât acela al slujitorilor ei. Avem nevoie de un corp de lucrători convertiți și de un popor convertit. Păstorii care veghează sufletele ca unii

care au să dea socoteală de ele vor conduce turma pe cărările păcii și ale sfințirii. Succesul lor în această lucrare va fi proporțional cu creșterea lor în harul și cunoașterea adevărului. Când cei ce învață sunt sfințiți, suflet, corp și spirit, atunci ei pot să imprime poporului conștiența unei astfel de sfințiri.

Nu are prea mare importanță să vorbește despre religie doar ocazional, să te rogi pentru binecuvântări spirituale fără o adevărată foame a sufletului și o credință vie. Mulțimea uimită ce se îmbulzea în jurul Domnului Hristos n-a obținut nici o putere reală din această atingere. Dar când femeia aceea săracă, suferindă, în marea ei nevoie, a întins mâna și s-a atins de haina Domnului Isus, ea a simțit puterea vindecătoare. Atingerea ei a fost atingerea credinței. Domnul Hristos a recunoscut această atingere și S-a hotărât să le dea o lecție tuturor
[228] urmașilor până la încheierea timpului. El știa că o putere a ieșit din El și, întorcându-Se spre mulțime, a spus: „Cine s-a atins de hainele Mele?” Surprinși de o astfel de întrebare, ucenicii I-au răspuns: „Noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?»”

Isus și-a fixat ochii asupra ei, asupra aceleia care făcuse acest lucru. Ea era plină de teamă. Avea o mare bucurie, dar nu cumva depășise măsura respectului? Știind ce se petrecuse în ea, a venit tremurând și a căzut la picioarele Sale, spunându-I tot adevărul. Domnul Hristos n-a mustrat-o. În mod blând, i-a spus: „Du-te în pace și fii vindecată de suferința ta”.

Aici avem o deosebire între atingerea ocazională și atingerea credinței. Rugăciunea și predicarea fără exercitarea unei credințe vii în Dumnezeu vor fi zadarnice. Dar atingerea credinței ne deschide tezaurul de putere și înțelepciune divină; și astfel, prin instrumente de lut, Dumnezeu aduce la îndeplinire lucrările minunate ale harului Său.

Această credință vie este marea noastră nevoie de astăzi. Noi trebuie să cunoaștem că Isus este în adevăr al nostru, că spiritul Său ne purifică și ne curăță inimile. Dacă slujitorii lui Hristos au o credință adevărată, cu blândețe și iubire, ce lucrare vor putea să aducă la îndeplinire! Ce roade vor putea fi văzute spre slava lui Dumnezeu!

Ce vă pot spune, frații mei, să vă trezească din siguranța aceasta firească a voastră? V-am arătat primejdiile. În biserică sunt atât

credincioși, cât și necredincioși. Domnul Hristos a înfățișat aceste două clase în parabola Sa cu via și mlădițele ei. El i-a îndemnat pe urmașii Săi: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic".

Există o mare diferență între o pretinsă unire cu Hristos și o reală legătură cu Hristos prin credință. O mărturisire a adevărului îi așază pe oameni în biserică, dar aceasta nu dovedește totodată că ei au o [229] legătură vitală cu vița cea vie. Se dă o regulă prin care adevăratul ucenic poate să fie deosebit de aceia care pretind a fi urmași ai Domnului Hristos, dar care nu au credință în El. O categorie are roade, cealaltă nu are roade. Una este adesea supusă cuțitului curățitor al lui Dumnezeu, ca să aducă mai multă roadă; cealaltă urmează în curând să fie tăiată din butucul viu al viței ca ramuri uscate.

Sunt profund preocupată de faptul că poporul nostru trebuie să păstreze între ei mărturia vie și că biserica trebuie păstrată curată de elementul necredinței. Putem să concepem o legătură mai intimă, mai strânsă cu Domnul Hristos decât aceea prezentată în cuvintele: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele"? Fibrele mlădițelor sunt aproape identice cu acelea ale viței. Transmiterea vieții, a tăriei și a rodirii din butuc la mlădițe este neîmpiedicată și continuă. Rădăcina își trimite hrana prin mlădițe. Așa este și adevărata relație dintre credincios și Hristos. El rămâne în Hristos și își primește hrana de la El.

Această relație spirituală poate fi stabilită numai printr-o exercitare personală a credinței. Această credință trebuie să exprime din partea noastră o supremă preferință, o încredere perfectă și o consacrare întreagă. Voința noastră trebuie să fie în totul predată voinței divine, simțămintele noastre, dorințele, interesele și onoarea, identificate cu prosperitatea împărăției Domnului Hristos și onoarea cauzei Sale și atunci vom primi mereu de la El har și Domnul Hristos va primi recunoștința noastră.

Când această intimitate a legăturii și comuniunii este formată, atunci păcatele noastre sunt așezate asupra lui Hristos; și neprihănirea Sa ne este atribuită. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. Noi avem acces la Dumnezeu prin El; noi suntem primiți în Cel Prea Iubit.

Tot ceea ce prin cuvânt sau faptă vatămă un credincios, Îl rănește astfel pe Isus. Oricine dă un pahar cu apă rece unui ucenic pentru că este un copil al lui Dumnezeu va fi considerat de Domnul Hristos ca dându-i-l Lui.

[230] Când era aproape să-și ia la revedere de la ucenicii Săi, Domnul Hristos le-a dat cel mai frumos simbol al legăturii Sale cu credincioșii. Le-a prezentat felul în care puteau să mențină o legătură strânsă când prezența Sa vizibilă va fi retrasă. Pentru a imprima aceasta în mintea lor, El le-a dat vinul ca cel mai izbitor și mai potrivit simbol.

Iudeii au considerat totdeauna vița ca fiind cea mai nobilă dintre plante și o reprezentare a tot ce era puternic, minunat și rodnic. „Vița", pare că spune Domnul, „pe care voi o apreciați atât de mult este un simbol. Eu sunt realitatea; eu sunt adevărata viță. Ca națiune, voi apreciați vinul; ca păcătoși, voi trebuie să Mă prețuiți mai presus de toate lucrurile pământești. Mlădița nu poate să trăiască separat de viță; nici voi nu puteți să trăiți dacă nu rămâneți în Mine."

Toți urmașii Domnului Hristos sunt tot atât de profund interesați de această lecție cum au fost și ucenicii care au ascultat cuvintele Sale. În apostazie, omul s-a înstrăinat de Dumnezeu. Despărțirea este considerabilă și îngrozitoare; dar Domnul Hristos a luat din nou măsuri să ne lege de Sine. Puterea răului este atât de identificată cu natura umană, încât nici un om nu poate birui, decât dacă se unește cu Hristos. Prin această unire primim putere morală și spirituală. Dacă avem spiritul lui Hristos, vom face roade ale neprihănirii, roade ce vor onora și binecuvânta pe oameni și vor glorifica pe Dumnezeu.

Tatăl este vierul. În mod iscusit și plin de milă, El curăță fiecare mlădiță purtătoare de roade. Aceia care împărtășesc acum suferințele Domnului Hristos, reprosul și rușinea, vor fi părtași ai slavei Sale în viitor. Lui „nu-I este rușine să-i numească frați". Îngerii Săi le slujesc. La a doua Sa venire, va fi ca Fiu al omului, identificându-Se astfel cu omenirea chiar în slava Sa. Acelora care s-au unit cu El, le declară: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-am săpat pe palmele Mele și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor mei".

[231] O, ce privilegii minunate ne sunt oferite!

Vom depune noi cele mai zeloase eforturi pentru a forma această alianță cu Hristos, prin care sunt obținute aceste binecuvântări? Ne vom lepăda păcatele și nelegiuirile, pentru neprihănire, să ne întoarcem astfel la Domnul? Scepticismul și necredincioșia sunt foarte răspândite. Domnul Hristos a pus întrebarea: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?" Noi trebuie să ducem o viață activă de credință. Permanența credinței noastre este condiția unirii noastre.

O unire cu Hristos printr-o credință vie este durabilă; orice altă unire trebuie să piară. Domnul Hristos este Acela care ne-a ales mai întâi, plătind un preț infinit pentru răscumpărarea noastră; adevăratul credincios Îl alege pe Hristos ca fiind primul, ultimul și cel mai bun în toate. Dar această unire costă ceva. Este o unire de totală dependență în care trebuie să intre o ființă mândră. Toți cei care alcătuiesc această unire trebuie să simtă nevoia după sângele ispășitor al Domnului Hristos. Ei trebuie să experimenteze o schimbare a inimii. Ei trebuie să-și supună întreaga lor voință, voii lui Dumnezeu. Va fi o luptă cu obstacolele interne și externe. Trebuie să aibă loc o lucrare dureroasă de desprindere, ca și o lucrare de atașament. Mândria, egoismul, vanitatea, spiritul lumesc — păcatul sub toate formele lui — trebuie să fie biruite, dacă vrem să intrăm în unire cu Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc viața creștină așa de deplorabilă, de grea, motivul pentru care ei sunt așa de nestatornici, atât de schimbători, este acela că încearcă să se alăture lui Hristos fără ca mai întâi să se despartă de acești idoli pe care îi iubesc.

După ce unirea cu Hristos s-a format, ea poate fi păstrată numai printr-o zeloasă rugăciune și un efort neobosit. Noi trebuie să rezistăm, trebuie să dăm dovadă de renunțare de sine, trebuie să cucerim eul. Prin harul lui Hristos, prin curaj, credință și veghere, noi putem câștiga biruința.

Credincioșii devin una cu Hristos, dar o mlădiță nu poate să fie susținută de către o altă mlădiță. Hrana trebuie să fie obținută printr-o legătură vitală cu via. Noi trebuie să ne simțim complet dependenți de Hristos. Trebuie să trăim prin credință în Fiul lui Dumnezeu. [232] Aceasta este însemnătatea poruncii: „Rămâneți în Mine". Viața pe care o trăim în trup nu trebuie trăită după voia oamenilor, nu pentru a place vrăjmașului lui Dumnezeu, ci pentru a sluji și a-L onora pe El, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. Numai o simplă

acceptare a acestei uniri, în timp ce sentimentele noastre nu sunt despărțite de lume, de plăcerile și viața ei desfrânată, nu face decât să încurajeze inima la neascultare.

Regretabil, dar, ca popor noi suntem lipsiți de credință și iubire. Eforturile noastre sunt prea slabe pentru timpul primejdios în care trăim. Mândria și îngăduința de sine, lipsa de respect și nelegiuirea, de care suntem înconjurați, au influență asupra noastră. Puțini își dau seama de importanța de a ne feri, pe cât este posibil, de toate tovărășiile ce nu sunt prietene cu viața religioasă. Puțini sunt aceia care, în alegerea anturajului, fac din prosperitatea lor spirituală primul lucru pe care îl iau în considerație.

Părinții se îngrămădesc cu familiile lor în orașe, pentru că gândesc că aici le este mai ușor să obțină mijloace de trai decât la țară. Copiii, neavând ce face atunci când nu sunt la școală, capătă o educație a străzii. Datorită unor tovărășii rele, ajung să-și formeze obiceiuri vicioase și destrăbălate. Părinții văd toate acestea; dar se cere sacrificiu pentru a le corecta abaterile și ei stau acolo unde se află, până când Satana obține un control deplin asupra copiilor lor. Mai bine să sacrifici orice considerație lumească decât să pui în primejdie sufletele prețioase care ți-au fost încredințate. Ei vor fi asaltați de ispite și trebuie învățați să le facă față; dar este de datoria ta să pui capăt oricărei influențe, să renunți la orice obicei, să rupi orice legătură ce te reține de la o consacrare liberă și deschisă, a ta și a familiei tale, lui Dumnezeu.

În loc să vă grămădiți în orașe, căutați pentru copiii voștri un loc cât mai retras cu putință, apărat de ispite, și acolo instruiți-i și educați-i pentru a fi de folos. Profetul Ezechiel enumeră astfel cauzele ce au dus la păcatul Sodomei și la nimicirea ei: „Era îngâmfată,
[233] trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ca și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit”. Toți aceia care vor scăpa de soarta Sodomei trebuie să se ferească de comportarea care a adus judecățile lui Dumnezeu asupra cetății nelegiuite.

Frații mei, voi nesocotiți cele mai sacre cerințe ale lui Dumnezeu prin neglijența de a vă consacra Lui, pe voi și copiii voștri. Mulți dintre voi stați într-o falsă siguranță, absorbiți de interese egoiste și atrași de comori pământești. Nu vă temeți de rău. Primejdia pare că este departe. Dar vă veți înșela, vă veți amăgi, spre ruina voastră

veșnică, dacă nu vă treziți și, cu pocăință și profundă umilință, nu vă veți întoarce la Domnul.

Din nou și din nou vi s-a adresat glasul din cer. Veți asculta această voce? Veți da ascultare sfatului martorului credincios, pentru a căuta aurul curățit prin foc, hainele albe și alifia pentru ochi? Aurul este credința și iubirea, hainele albe sunt neprihănirea Domnului Hristos, alifia pentru ochi este acel discernământ spiritual care vă va face în stare să vedeți vicleniile lui Satana și să le ocoliți, să descoperiți păcatul și să-l urâți, să vedeți adevărul și să ascultați de el.

Letargia mortală a lumii vă paralizează simțurile. Păcatul nu mai apare deloc respingător, pentru că sunteți orbiți de Satana. Judecățile lui Dumnezeu sunt revărsate în curând asupra pământului. „Scapă-ți viața" este avertizarea din partea îngerilor lui Dumnezeu. Alte voci se aud spunând: „Nu te neliniști; nu există nici un motiv pentru o alarmă deosebită." Aceia din Sion care sunt trândavi strigă „Pace și siguranță", în timp ce cerurile declară că o nimicire rapidă este pe punctul să vină asupra călcătorilor legii. Tânărul, frivolul și iubitorul de plăceri consideră aceste avertizări ca fiind niște povești și se întorc de la ele cu ironie. Părinții sunt înclinați să creadă că copiii lor gândesc cum se cuvine cu privire la aceasta și cu toți dorm și lenevesc. Așa a fost la nimicirea lumii din vechime și când Sodoma și Gomora au fost nimicite prin foc. Cu o noapte înainte de distrugerea lor, cetățile din câmpie erau dezlănțuite în plăceri. Lot era luat în [234]
râs pentru temerile și avertizările lui. Dar acești batjocoritori au fost cei care au pierit în flăcări. Chiar în noaptea aceea, ușa milei a fost închisă pentru totdeauna pentru locuitorii nelegiuiți și nepăsători ai Sodomei.

Dumnezeu este Acela care ține în mâinile Lui destinul sufletelor. El nu va fi totdeauna batjocorit. El nu va fi luat totdeauna în râs. Judecățile Lui sunt deja în lume. Uragane teribile și îngrozitoare lasă în urma lor distrugere și moarte. Focul devastator face una cu pământul pădurile nelocuite și orașele supraaglomerate. Furtuni și naufragii îi așteaptă pe aceia care călătoresc pe adâncurile de ape. Accidente și calamități îi amenință pe toți cei care călătoresc pe uscat. Uragane, cutremure, sabie și foamete urmează în succesiuni rapide; cu toate acestea, inimile oamenilor sunt împietrite. Ei nu

recunosc vocea de avertizare a lui Dumnezeu. Nu fug către unicul refugiu în fața furtunii ce se strânge.

Mulți dintre cei care au fost așezați pe muntele Sionului, spre a veghea cu un ochi de vultur apropierea primejdiei și a avertiza, dorm ei înșiși. Chiar aceia care trebuie să fie cei mai activi și mai vigilenți în acest ceas al primejdiei își neglijează datoria și aduc asupra lor sângele sufletelor ce pier.

Frații mei, feriți-vă de inima rea a necredinței. Cuvântul lui Dumnezeu este clar și minuțios în ceea ce privește restricțiile lui; El intervine în dorința de satisfacere egoistă a plăcerilor tale și de aceea nu-l asculți. Mărturiile Spiritului Său îți atrag atenția la Sfintele Scripturi, scoțând în evidență defectele tale de caracter și îți mustră păcatele; de aceea nu-i dai ascultare. Și pentru a justifica comportarea ta firească, iubitoare de plăceri, începi să te îndoiești dacă mărturiile sunt de la Dumnezeu. Dacă ai fi ascultat de învățăturile lor, ai fi fost sigur de originea lor divină. Nu uita, necredința ta nu afectează veridicitatea lor. Dacă sunt de la Dumnezeu, ele vor rezista. Aceia care încearcă să slăbească credința poporului lui Dumnezeu în aceste mărturii, care există în biserică de mai bine de treizeci și șase
[235] de ani, luptă împotriva lui Dumnezeu. Nu instrumentul este acela pe care îl disprețuiești și-l insulți, ci, Dumnezeu, care v-a vorbit prin aceste avertizări și mustrări.

În instrucțiunile pe care Mântuitorul nostru le-a dat ucenicilor Săi sunt cuvinte de mustrare care ni se aplică în special nouă: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” Vegheați, rugați-vă, lucrați — aceasta este adevărata viață a credinței. „Rugați-vă neîncetat”, adică fiți totdeauna în spiritul rugăciunii și atunci veți fi gata pentru venirea Domnului vostru.

Veghetorul este răspunzător pentru starea poporului. Dacă deschizi ușa mândriei, a invidiei, îndoielii și altor păcate, va fi luptă, ură și tot felul de fapte rele. Isus, cel blând și smerit, cere să intre ca oaspete al tău; dar ție îți este teamă să-L lași să intre. El ne-a vorbit atât în Vechiul, cât și în Noul Testament; El ne vorbește încă prin Duhul Său și prin providența Sa. Învățăturile Lui sunt menite să-i facă pe oameni credincioși față de Dumnezeu și sinceri față de ei înșiși.

Isus a luat asupra Sa natura omului pentru ca să dea un exemplu pentru omenire, un exemplu complet, desăvârșit. El Își propune să ne facă asemenea Lui, credincioși, corecți în toate lucrurile, simțămintele și gândurile — credincioși în inimă, suflet și viață. Aceasta înseamnă creștinism. Natura noastră căzută trebuie să fie curățită, înnobilată și consacrată prin ascultarea de adevăr. Credința creștină nu se va armoniza niciodată cu principiile omenești; integritatea creștină se opune tuturor înșelăciunilor și pretențiilor. Omul care nutrește cel mai mult iubirea lui Hristos în suflet, care reflectă cel mai desăvârșit chipul Mântuitorului, este în fața lui Dumnezeu omul cel mai credincios, cel mai nobil și cel mai onorabil de pe pământ.

[236]

Unitatea creștină

„Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire”.

Unirea este tărie; divizarea este slăbiciune. Când aceia care cred adevărul prezent sunt uniți, exercită o influență foarte mare. Satana înțelege foarte bine acest lucru. El n-a fost niciodată mai hotărât ca acum să facă fără de efect adevărul lui Dumnezeu, cauzând amărăciune și disensiuni printre poporul lui Dumnezeu.

Lumea este împotriva noastră, bisericile populare sunt împotriva noastră, legile țării vor fi în curând împotriva noastră. Dacă a fost vreodată un timp când poporul lui Dumnezeu să fie strâns unit, atunci timpul acesta este acum. Dumnezeu ne-a încredințat adevăruri speciale pentru acest timp ca ele să fie făcute cunoscute lumii. Ultima solie de har este vestită acum. Avem de a face cu bărbați și femei care stau în fața judecății. Cât de atenți ar trebui să fim ca în fiecare cuvânt și faptă să urmărim îndeaproape Modelul, pentru ca exemplul nostru să poată conduce pe oameni la Hristos. Cu câtă grijă ar trebui să căutăm să prezentăm adevărul, pentru ca ceilalți, privind frumusețea și simplitatea lui să fie conduși să-l primească. Dacă viețile și caracterele noastre mărturisesc despre puterea lui sfințitoare, atunci vom fi o lumină continuă pentru alții — epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Nu ne putem îngădui acum să dăm loc lui Satana, nutrind dezbinarea, discordia și cearta.

Unirea și iubirea ce trebuie să existe între ucenicii Săi au constituit obiectul ultimei rugăciuni a Mântuitorului nostru mai înainte de crucificarea Sa. Cu agonia crucii înaintea Sa, El nu s-a rugat pentru El, ci pentru aceia pe care avea să-i lase să ducă mai departe lucrarea Sa pe pământ. Îi așteptau cele mai severe încercări, dar Isus a văzut că cea mai mare primejdie avea să vină din partea unui spirit de
[237] amărăciune și discordie. De aceea, El S-a rugat: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum m-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi mă

sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin Cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis".

Această rugăciune a Domnului Hristos îi cuprinde pe toți urmașii Săi până la încheierea timpului. Mântuitorul nostru a prevăzut încercările și primejdiile poporului Său; El nu este neatent la discuțiile și dezbinările ce tulbură și slăbesc biserica. El privește asupra noastră cu un interes profund și cu o compasiune mult mai plină de iubire decât aceea care mișcă inima unui părinte pământesc față de copilul său îndărătnic și năpăstuit. El ne invită să învățăm de la El. El cere încrederea noastră. El ne invită să ne deschidem inimile pentru a primi iubirea Sa. El S-a angajat să fie ajutorul nostru.

Când S-a înălțat la cer, Domnul Hristos a lăsat lucrarea Sa de pe pământ în mâinile slujitorilor Săi, a subpăstorilor. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților; în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos".

Trimițând pe slujitorii Săi, Mântuitorul nostru a dat daruri oamenilor pentru ca prin ele să transmită lumii cuvintele vieții veșnice. Acesta este mijlocul pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru desăvârșirea sfinților în cunoaștere și adevărata sfințire. Lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu nu este numai aceea de a propovădui adevărul; ei trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care au să dea socoteală lui Dumnezeu. Ei trebuie să certe, să mustre, să îndemne cu îndelungă răbdare și învățătură.

Toți aceia care au beneficiat de lucrarea slujitorului lui Dumnezeu trebuie ca, după capacitatea și darurile lui, să se unească cu el și să lucreze împreună pentru mântuirea sufletelor. Aceasta este lucrarea tuturor adevăraților credincioși, pastori și membri deopotrivă. Ei trebuie să țină totdeauna înaintea lor marele obiectiv, fiecare căutând să-și împlinească cum se cuvine funcția pe care o are în biserică, și să lucreze împreună în ordine, armonie și iubire. [238]

Nu există nimic egoist sau îngust în religia lui Hristos. Principiile ei sunt ușor de făcut cunoscut și dinamice. Ea este prezentată de

Domnul Hristos fiind o lumină strălucitoare, ca sarea ce conservă și ca aluatul care transformă. Cu zel, seriozitate și consacrare, slujitorii lui Dumnezeu vor căuta să răspândească pretutindeni cunoștința adevărului; cu toate acestea ei, nu vor neglija lucrarea pentru întărirea și unitatea bisericii. Ei vor veghea cu grijă ca nu cumva să se ofere ocazia pentru dezbinare și divizări.

În ultimul timp, s-au ridicat printre noi oameni ce mărturisesc a fi slujitori ai lui Dumnezeu, dar a căror lucrare se opune acelei unități pe care Domnul Hristos a stabilit-o în biserică. Ei au planuri și metode originale de lucru. Ei doresc să introducă schimbări în biserică, schimbări care să corespundă cu ideile lor de progres, și își imaginează că în felul acesta se vor obține rezultate mari. Acești oameni au nevoie să fie învățăcei mai degrabă decât învățători în școala lui Hristos. Ei sunt totdeauna neliniștiți, aspirând să realizeze o mare lucrare, să facă ceva care să le aducă onoare. Ei trebuie să învețe că cea mai de folos dintre toate lecțiile este lecția umilinței și a credinței în Isus Hristos. Unii privesc la cei împreună lucrători cu ei, și în mod nerăbdător, se străduiesc să scoată în evidență greșelile lor, când ar trebui mai degrabă să caute cu ardoare să-și pregătească propriile lor suflete pentru marele conflict din fața lor. Mântuitorul i-a îndemnat: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima".

Învățătorii adevărului, misionarii, slujbașii bisericii pot face o bună lucrare pentru Domnul, dacă își vor curăți sufletele prin ascultarea de adevăr. Fiecare creștin viu, activ, va fi un lucrător dezinteresat [239] pentru Dumnezeu. Domnul ne-a dat o cunoaștere a voii Sale pentru ca să devenim canale de lumină pentru alții. Dacă Hristos locuiește în noi, atunci nu putem să nu lucrăm pentru El. Este imposibil să ne bucurăm de favoarea lui Dumnezeu și de binecuvântarea iubirii Mântuitorului și totuși să fim indiferenți față de primejdia acelora care pier în păcatele lor. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl meu va fi proslăvit".

Pavel le cere efesenilor să păstreze unitatea și iubirea: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, în toată smerenia, cu blândețe, cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o

singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți".

Apostolul îi îndeamnă pe frații săi să manifeste în viața lor puterea adevărului. Prin bunătate și smerenie, îndelungă răbdare și iubire, ei trebuie să exemplifice caracterul lui Hristos și binecuvântarea mântuirii Sale. Nu există decât un singur trup, un singur Duh, un singur Domn și o singură credință. Ca membri ai trupului lui Hristos, toți credincioșii sunt animați de același spirit și de aceeași nădejde. Divergențele în biserică dezonorează religia lui Hristos înaintea lumii și dau ocazie vrăjmașilor adevărului să-și îndreptățească purtarea. Sfaturile lui Pavel n-au fost scrise numai pentru biserica din timpul său. Planul, lui Dumnezeu a fost ca ele să ajungă până la noi. Ce facem noi pentru a păstra unitatea prin legătura păcii?

Când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra primei biserici, frații se iubeau unii pe alții. „Ei ... frângeau pâinea acasă, și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți". Acei creștini ai bisericii primare erau [240]
puțini la număr, fără avere sau onoare, și cu toate acestea, au exercitat o puternică influență. Lumina lumii strălucea prin ei și prin viața lor. Oriunde era cunoscută doctrina și caracterul lor, ei erau o teroare pentru făcătorii de rele. Din cauza aceasta erau urâți de către cei răi și persecutați până la moarte.

Standardul sfințeniei este și astăzi același ca și în zilele apostolilor. Nici făgăduințele și nici cerințele lui Dumnezeu nu și-au pierdut puterea. Dar care este starea celor ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, atunci când este comparată cu prima biserică creștină? Unde este Spiritul și puterea lui Dumnezeu care au însoțit atunci predicarea Evangheliei? Vai, „cum s-a înnegrit aurul și cum s-a schimbat aurul cel curat!"

Domnul a sădit biserica Sa ca pe o vie într-un pământ rodnic. Cu o grijă plină de gingășie, El a hrănit-o și a îngrijit-o ca să poată aduce roade ale neprihănirii. Limbajul său este: „Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut"? Dar această vie sădită de Dumnezeu s-a aplecat spre pământ și și-a încâlcit cârceii în jurul sprijinitorilor omenești. Mlădițele ei se întind pretutindeni, dar ea aduce rodul unei

vițe degenerate. Stăpânul viei declară: „Când Mă așteptam să facă struguri buni, ea a făcut struguri sălbatici".

Domnul a revărsat mari binecuvântări asupra bisericii Sale. Dreptatea cere ca ea să întoarcă aceste talente cu dobândă. În măsura în care comorile adevărului ce i-au fost încredințate spre păstrare au crescut, au crescut și obligațiile ei. Dar, în loc să dezvolte aceste daruri și să le ducă la desăvârșire, ea s-a îndepărtat mult de ceea ce a realizat în prima ei experiență. Schimbarea survenită în starea ei spirituală s-a făcut în mod treptat și aproape imperceptibil. În timp ce a început să caute lauda și prietenia lumii, credința ei s-a micșorat, zelul său a slăbit, consacrarea sa caldă a dat locul unui formalism mort. Fiecare pas de înaintare făcut spre lume a fost un pas de înstrăinare față de Dumnezeu. Pe măsură ce mândria și ambiția lumească au fost nutrite, spiritul lui Hristos s-a îndepărtat și spiritul
[241] de întrecere, de ceartă, a venit să tulbure și să slăbească biserica.

Pavel le scria fraților săi din Corint: „Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?" Este imposibil pentru mințile care sunt abătute de invidie și luptă să înțeleagă profundele adevăruri spirituale ale Cuvântului lui Dumnezeu. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește". Nu putem înțelege sau aprecia cum se cuvine descoperirea divină fără ajutorul acelui Spirit prin care a fost dat cuvântul.

Aceia care sunt numiți să păzească interesele spirituale ale bisericii trebuie să fie atenți să dea un exemplu bun, să nu dea niciodată vreo ocazie de gelozie, invidie sau suspiciune, ci să se manifeste totdeauna același spirit de iubire, respect și curtoazie pe care ei doresc să-l încurajeze la frații lor. O ascultare sârguincioasă trebuie să fie acordată sfaturilor Cuvântului lui Dumnezeu. Fiecare manifestare de neînțelegere sau lipsă de bunăvoință să fie ținută sub control; orice rădăcină de amărăciune să fie îndepărtată. Când se iscă necazuri între frați, regula Mântuitorului trebuie să fie urmată cu strictețe. Trebuie depus orice efort pentru a se realiza o împăcare; dar dacă persistă cu încăpățânare în discordie, trebuie să fie puși deoparte până când se pot armoniza.

Când încercările vin asupra bisericii, fiecare membru să-și examineze inima și să vadă dacă motivul, necazului nu este cumva înăuntrul nostru. Biserica poate fi tulburată și pacea ei sacrificată din cauza mândriei spirituale, a unei dorințe dictatoriale, ambițioase după onoruri sau poziții, din cauza lipsei controlului de sine, a satisfacerii pasiunilor sau a prejudecății, a instabilității sau lipsei de judecată,

Dificultățile sunt adesea cauzate de colportorii de bârfeli, ale căror aluzii și șoapte otrăvesc mintea celor încrezători și despart astfel pe cei mai buni prieteni. Intriganții sunt ajutați în lucrarea lor rea de mulți din cei ce stau cu urechile deschise și cu o inimă rea [242]
spun: „Spuneți … și la rândul nostru vom spune și noi!” Acest păcat nu trebuie tolerat printre urmașii lui Hristos. Nici un părinte creștin n-ar trebui să îngăduie ca bârfirea să se repete în cercul familiei sau să se facă aprecieri care îi defăimează pe membrii bisericii.

Creștinii ar trebui să considere ca o datorie religioasă să reprime orice spirit de invidie sau întrecere. Ei trebuie să se bucure de reputația deosebită sau de prosperitatea fraților lor, chiar și atunci când propriul lor caracter sau realizări par să fie lăsate în umbră. Mândria și ambiția nutrite în inima lui Lucifer au fost acelea care l-au dat afară din cer. Aceste rele sunt profund înrădăcinate în natura noastră căzută și, dacă nu vor fi smulse, vor înăbuși orice însușire bună și nobilă și vor aduce ca roade funeste invidia și cearta.

Noi trebuie să căutăm mai degrabă adevărata bunătate, decât măreția. Aceia care au gândul lui Hristos vor avea păreri smerite despre ei. Ei vor lucra pentru curăția și prosperitatea bisericii și vor fi gata mai degrabă să sacrifice propriile lor interese și dorințe decât să aducă neînțelegeri între frații lor.

Satana caută mereu să producă neîncredere, înstrăinare și răutate în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Noi vom fi totdeauna ispitiți să considerăm că drepturile noastre sunt nesocotite, când, de fapt, nu există nici un motiv real pentru asemenea simțăminte. Cei a căror iubire de sine este mai mare decât iubirea pentru Hristos și cauza Sa vor așeza pe primul plan interesele lor și vor recurge la orice mijloc posibil pentru a le apăra și menține. Atunci când se consideră jigniți de frați, unii vor merge chiar la judecată, în loc să urmeze regula Mântuitorului. Mulți care par creștini conștiincioși sunt împiedicați, de mândrie și de o prea bună părere despre ei, să meargă personal

la cei despre care ei cred că sunt greșiți, ca să discute problema în spiritul lui Hristos și să se roage unii pentru alții. Lupta, vrajba, cearta și mergerea la tribunal pentru judecată între frați sunt o dezonoare
[243] pentru cauza adevărului. Oricine ia o asemenea atitudine expune biserica la batjocura vrăjmașilor ei și face ca puterile întunericului să triumfe. Ei străpung din nou rănile Domnului Hristos și-L expun oprobriului public. Ignorând autoritatea bisericii, ei manifestă dispreț față de Dumnezeu, care a dat bisericii autoritatea.

Pavel le scrie galatenilor: „Și schilodească-se odată cei ce vă tulbură! Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.» Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții. Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești”.

Învățătorii falși au adus galatenilor învățături potrivnice Evangheliei lui Hristos. Pavel a căutat să expună și să corecteze aceste rătăciri. El a dorit foarte mult ca acești învățători falși să fie înlăturați din biserică, dar influența lor afectase atât de mulți credincioși, încât era hazardant să iei vreo măsură împotriva lor. Exista primejdia să se dea loc la certuri și dezbinare, care ar fi fost dezastruoase pentru interesele spirituale ale bisericii. De aceea, el a căutat să imprime fraților săi importanța de a încerca să se ajute unul pe altul în dragoste. El a declarat că toate cuvintele Legii prezintă faptul că datoria față de aproapele nostru trebuie împlinită în dragoste, în relațiile noastre unul cu celălalt. El i-a avertizat că, dacă se complac în ură și ceartă, împărțindu-se în grupări, mușcându-se ca animalele și mâncându-se unii pe alții, ei vor aduce asupra lor nefericire acum, iar în viitor ruină. Nu există decât o singură cale pentru a preveni aceste rele teribile, și aceasta era așa cum le cerea apostolul, să umble cârmuiți de Duhul. Prin rugăciune stăruitoare să caute călăuzirea Duhului, care avea să-i conducă la iubire și unitate.

[244] O casă dezbinată împotriva ei nu poate sta în picioare. Când creștinii se luptă între ei, Satana vine și ia totul sub controlul său. De câte ori n-a reușit el să distrugă pacea și armonia în comunități! Câte lupte violente, câtă amărăciune, câtă ură n-au pornit de la lucruri de

mică importanță! Câte speranțe n-au fost distruse, câte familii n-au fost despărțite și răvășite din cauza neînțelegerilor și a luptelor!

Pavel le cere fraților săi să fie atenți ca nu cumva, încercând să corecteze greșelile altora, să comită ei înșiși păcate la fel de grele. El îi avertizează cu privire la faptul că ura, spiritul de competiție, mânia, luptele, răzvrătirile, rătăcirile și invidia sunt și ele tot fapte ale firii pământești ca și adulterul, senzualitatea, beția și crima, și în mod sigur vor închide ușa cerului înaintea celui vinovat.

Domnul Hristos declară: „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării". Oricine înșeală în mod premeditat sau, printr-un exemplu rău, duce pe căi greșite pe un ucenic al Domnului Hristos se face vinovat de un păcat mare. Oricine va face din el un obiect de defăimare sau batjocură insultă pe Domnul Isus Hristos. Mântuitorul nostru reține fiecare rău ce se face urmașilor Săi.

Cum au fost pedepsiți cei din vechime care și-au bătut joc de ceea ce Dumnezeu a ales ca sfânt pentru El? Belșațar și cei o mie de mai mari ai lui au profanat vasele de aur ale lui Iehova și au adus închinare idolilor Babilonului. Dar Dumnezeu, pe care el L-a sfidat, era martor al acestei scene nesfinte. În mijlocul bucuriei lor profanatoare, o mână fără viață a scris niște litere misterioase pe zidul palatului. Plin de groază, împăratul și curtenii lui și-au auzit pronunțată sentința de către slujitorul Celui Prea Înalt.

Aceia care se complac să rostească cuvinte de calomnie și neadevăruri împotriva slujitorilor Domnului să nu uite că Dumnezeu este martor al faptelor lor. Atingerea lor profanatoare nu întinează niște vase neînsuflețite, ci caracterele acelora pe care El i-a răscumpărat cu sângele Său. Mâna care a scris literele pe zidurile palatului lui Belșațar ține un raport fidel al fiecărui act de nedreptate sau persecuție făcut împotriva poporului lui Dumnezeu. [245]

Istoria sacră prezintă exemple izbitoare ale grijii pline de gelozie a lui Dumnezeu față de cel mai slab dintre copiii Săi. În timpul călătoriei poporului Israel în pustie, cei obosiți și slabi care rămâneau în urma poporului erau atacați și uciși de amaleciții cruzi și lași. După aceea, Israel a luptat împotriva amaleciților și i-a înfrânt. „Domnul a zis lui Moise: «Scrie lucrul acesta în carte, și spune lui Iosua că vei șterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri»". Din nou a fost dată

însărcinarea lui Moise, chiar înainte de moartea sa, ca să nu fie uitată de cei ce aveau să vină după el: „Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea voastră din Egipt; cum te-au întâlnit pe drum, și fără nici o teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri.... Să ștergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri; să nu uiți lucrul acesta".

Dacă astfel a pedepsit Dumnezeu cruzimea unei națiuni păgâne, cum va privi El pe cei care, mărturisind a fi poporul Său, fac război fraților lui care sunt lucrători istoviți și obosiți ai cauzei Sale? Satana are mare putere asupra acelora care se supun controlului său. Marii preoți și bătrânii norodului — învățătorii religioși ai poporului — au fost aceia care au incitat gloata ucigașă din sala de judecată și până la Golgota. Și astăzi, printre cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos, sunt inimi inspirate de același spirit care au cerut crucificarea Mântuitorului nostru. Lucrătorii celui rău să nu uite că deasupra tuturor faptelor există un martor, un Dumnezeu sfânt care urăște păcatul. El va aduce la judecată toate faptele lor, chiar și cele mai ascunse.

„Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile
[246] celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora. Căci și Hristos nu și-a plăcut Lui Însuși". După cum Domnul a avut milă de noi și ne-a ajutat în slăbiciunile și păcătoșenia noastră, tot astfel ar trebui să avem milă și să-i ajutăm pe alții. Mulți sunt atât de deranjați, de încurcați de îndoieli, împovărați de infirmități, slabi în credință și neînstare să priceapă pe cel nevăzut; dar un prieten pe care îl pot vedea, venind la ei în locul Domnului Hristos, poate fi ca o verigă care să lege credința tremurătoare de Dumnezeu. O, aceasta este o lucrare binecuvântată! Fie ca mândria și egoismul să nu ne împiedice să facem binele pe care îl putem face, dacă vom lucra în Numele lui Hristos și cu un spirit iubitor și blând.

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos". Aici ni se pune din nou, în mod clar, în față datoria pe care o avem de împlinit. Cum pot cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos să privească atât de

ușuratic aceste porunci inspirate? Nu demult, am primit o scrisoare în care se descria împrejurarea în care un frate a fost indiscret. Deși lucrul acesta s-a petrecut cu ani în urmă, și era o problemă foarte mică, nu merita să te mai gândești la ea, autoarea scrisorii declara că faptul acesta i-a distrus pentru totdeauna încrederea în fratele acela. Dacă viața acelei surori — atunci când o cercetezi — n-ar avea greșeli mari, ar fi într-adevăr o minune, căci natura omenească este foarte slabă. Am avut și încă am comuniune cu frați și surori care s-au făcut vinovați de păcate grele și care chiar și acum nu văd păcatele lor așa cum le vede Dumnezeu. Dacă Domnul le suportă pe aceste persoane, noi de ce n-am putea face acest lucru? Cu toate acestea, El încă face ca Spiritul Său să le miște inimile astfel încât păcatul să le apară așa cum i-a apărut lui Pavel, deosebit de urât.

Ne cunoaștem prea puțin inima și avem un simțământ slab al nevoii noastre de mila lui Dumnezeu. De aceea nutrim atât de puțin dorința după acea plăcută împreună simțire pe care Domnul Isus o manifestă față de noi și pe care și noi ar trebui s-o arătăm unul față de [247]
altul. Nu trebuie să uităm că frații noștri sunt muritori slabi și greșiți, asemenea nouă. Să presupunem că un frate, datorită nevegherii, a fost biruit de ispită și, în ciuda comportamentului său general, a făcut unele greșeli. Ce atitudine va trebui să avem față de el? Învățăm din Biblie că oameni pe care Dumnezeu i-a folosit pentru a face o lucrare mare și bună au comis păcate grave. Dumnezeu nu le-a lăsat nemustrate și nici nu i-a lepădat pe acești slujitori ai Săi. Când aceștia s-au pocăit, El, milostiv, i-a iertat și le-a descoperit prezența Sa și a lucrat prin ei. De aceea, muritorii săraci și slabi să înțeleagă cât de mare este nevoia lor de mila și îndelunga răbdare din partea lui Dumnezeu și a fraților lui. Aceștia să fie atenți cum judecă și condamnă pe alții. Noi trebuie să dăm ascultare sfatului apostolului: „Voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuți, ca să nu fii ispitit și tu”. Putem să cădem, să cedăm ispitei și să avem nevoie cu toții de răbdare, și îngăduință, pe care trebuie să le exercităm față de cel vinovat. „Cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura”.

Apostolul adaugă o avertizare pentru cel ce este independent și plin de încredere în sine: „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșeală singur … căci fiecare își va purta sarcina lui însuși”. Cel care se consideră singur superior fraților

săi în judecată și experiență și disprețuiește sfatul și mustrarea lor demonstrează prin aceasta că se află într-o primejdie înșelătoare. Inima este înșelătoare. El ar trebui să-și testeze caracterul și viața prin standardul Bibliei. Cuvântul lui Dumnezeu revarsă o lumină fără greș asupra căii vieții omului. În ciuda multor influențe care se ridică pentru a abate și îndepărta mintea, cei care în mod cinstit Îl caută pe Dumnezeu pentru înțelepciune vor fi călăuziți pe drumul cel drept. Fiecare om trebuie, în final, să stea sau să cadă pentru sine, nu în funcție de opinia grupului sau partidei ce-l susține sau i se opune,
[248] nu după judecata vreunui om, ci în armonie cu caracterul său real înaintea lui Dumnezeu. Biserica poate avertiza, sfătui și mustra, dar ea nu poate obliga pe nimeni să urmeze un drum bun, drept. Oricine persistă în nesocotirea Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-și poarte propria sa povară, va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru sine și va suferi consecințele propriului său curs al vieții.

În Cuvântul Său, Domnul ne-a dat instrucțiuni categorice, infailibile, prin ascultarea cărora putem păstra unirea și armonia în biserică. Frați și surori, dați voi ascultare acestor instrucțiuni, acestor sfaturi inspirate? Vă străduiți să împliniți rugăciunea Domnului Hristos, ca urmașii Săi să fie una? „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus, pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu.... Încolo, fraților, fiți sănătoși; desăvârșiți, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi”.

Mărturii pentru comunitate — Numărul 32 [249]

Lucrarea slujitorului Evangheliei

Sunt multe lucruri care au nevoie să fie corectate în Conferința Columbia de Sud și Conferința Pacificului de Nord. [Acestea erau Conferințe locale în ceea ce astăzi este Uniunea de Conferințe a Pacificului de Nord.] Creatorul a așteptat ca frații de acolo să aducă roade în armonie cu lumina și privilegiile ce le-au fost date, dar, din acest punct de vedere, El a fost dezamăgit. El le-a dat toate avantajele; dar ei n-au crescut în blândețe, evlavie și bunătate. Ei n-au urmat acel drum al vieții, n-au dat pe față acel caracter, n-au exercitat acea influență prin care să-L onoreze în cel mai înalt grad pe Creatorul lor, care să-i înnobileze și să-i facă o binecuvântare pentru aproapele lor. Egoismul există în inima lor. Le place să aibă propriile lor drumuri și să caute comoditatea, onoarea și bogăția, propria lor plăcere, în formele ei cele mai grosiere sau mai rafinate. Dacă urmăm cursul vieții acestei lumi și tendința minții noastre, va fi oare lucrarea aceea spre cel mai mare bine al nostru? Oare Dumnezeu, care ne-a creat, nu are ceva mai bun pentru noi?

„Urmați, dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți". Creștinii trebuie să fie asemenea lui Hristos. Ei trebuie să aibă același spirit, să exercite aceeași influență, să aibă aceeași desăvârșită morală pe care o are El. Inima idolatră și stricată trebuie să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Acei care sunt mândri și plini de îndreptățire de sine trebuie să se umilească și să devină răbdători, blânzi și smeriți cu inima. Cei lumești trebuie să aibă cârceii inimii îndepărtați din gunoiul lumii, în jurul căruia ei se agață, și să se
[250] înfășoare în jurul lui Dumnezeu; ei trebuie să devină spirituali. Cel necinstit și nevrednic de încredere trebuie să devină drept și adevărat. Ambițiosul și cel lacom trebuie să se ascundă în Hristos și să caute slava Sa, și nu a lor. Ei trebuie să disprețuiască propria lor sfințire și să-și strângă o comoară în cer. Cei ce nu se roagă trebuie să simtă nevoia atât a rugăciunii în taină, cât și în familie, și trebuie să înalțe rugăciunile lor înaintea lui Dumnezeu cu o mare ardoare.

Ca închinători ai adevărului și viului Dumnezeu, noi trebuie să aducem roade corespunzătoare luminii și privilegiilor de care ne bucurăm. Mulți se închină la idoli, în loc să se închine Domnului cerului și al pământului. Orice iubește omul și în ce se încrede, în loc să-L iubească pe Domnul și să se încreadă în totul în El, devine un idol și este astfel înregistrat în cărțile cerului. Chiar binecuvântările sunt adesea transformate într-un blestem. Simpatiile inimii omenești, întărite prin exercitare, sunt uneori pervertite până când devin o cursă. Dacă cineva este mustrat, vor fi totdeauna unii care vor simpatiza cu el. Ei uită cu totul răul făcut cauzei lui Dumnezeu prin influența rea a aceluia ale cărui viață și caracter nu se aseamănă în nici un fel cu acelea ale Modelului nostru. Dumnezeu trimite pe slujitorii Săi cu o solie către poporul care mărturisește a fi urmașul Domnului Hristos; dar unii sunt numai cu numele copii ai lui Dumnezeu și aceștia resping avertizarea.

Într-un mod minunat, Dumnezeu a înzestrat pe om cu puterea de a gândi, de a raționa. El, care a făcut ca pomul să poată ține povara fructelor lui bune, l-a făcut pe om capabil să poarte roadele prețioase ale neprihănirii. El l-a așezat pe om în grădina Sa și, cu multă gingășie, S-a îngrijit de el și a așteptat ca acesta să aducă roade. În parabola smochinului, Domnul Hristos a spus: „Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta”. Timp de mai bine de doi ani, Proprietarul a așteptat roadele pe care era îndreptățit să le aștepte de la aceste Conferințe. Dar cum au fost răsplătite așteptările Sale? Cât de nerăbdători urmărim noi un pom sau o plantă favorită, așteptând ca ea să răsplătească grija pe care i-am purtat-o, producând boboci, flori și roade, și cât de dezamăgiți suntem când nu găsim decât frunze! Cu o cât mai mare nerăbdare și cu un interes plin de iubire așteaptă Tatăl ceresc creșterea spirituală a acelora pe care El i-a făcut după chipul și asemănarea Sa și pentru care El a fost gata să dea pe Fiul Său, ca ei să fie înălțați, înnobilați [251] și glorificați!

Domnul are instrumentele Sale alese care să-i întâmpine pe oameni în rătăcirile și apostazia lor. Solii Săi sunt trimiși să dea o mărturie clară, care să-i trezească din starea lor de adormire, și să deschidă cuvintele prețioase ale vieții, Sfintele Scripturi, spre înțelegerea lor. Acești oameni nu trebuie să fie numai predicatori, ci slujitori, purtători de lumină, veghetori credincioși, care vor vedea

amenințarea primejdiei și avertizează poporul. Ei trebuie să se asemene Domnului Hristos în zelul lor, în tactul lor serios, în eforturile lor personale — în concluzie, în toată slujirea lor. Ei trebuie să aibă o legătură vitală cu Dumnezeu și trebuie să devină atât de familiari cu profețiile și lecțiile practice ale Vechiului și Noului Testament, încât să poată scoate din comoara Cuvântului lui Dumnezeu lucruri vechi și noi.

Unii dintre acești slujitori fac greșeli în pregătirea predicilor lor. Ei aranjează orice amănunt cu o așa exactitate, încât nu-I mai lasă lui Dumnezeu nici un loc pentru a conduce și inspira mintea lor. Fiecare punct este stabilit, așa stereotip cum este, și nu pot să se despartă de planul predicii pe care l-au făcut. Acest fel de a fi, dacă este continuat, îi va face să devină înguști, limitați în vederile lor și, nu peste mult timp îi va lăsa fără energie și viață, așa cum sunt dealurile Gilboa, fără rouă și ploaie. Ei trebuie să-și deschidă sufletul și să lase ca Duhul Sfânt să-i ia în stăpânire și să le impresioneze mintea. Când totul este stabilit mai dinainte, și își dau seama că nu pot să se abată de la aceste predici scrise mai dinainte, efectul este oarecum puțin mai bun decât acela care este produs prin citirea unei predici scrise.

Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să fie în totul dependenți de El, dar, în același timp, ei trebuie să fie în totul plini de fapte bune. Nici un subiect nu poate să fie prezentat înaintea tuturor comunităților în același fel. Duhul lui Dumnezeu, dacă I se îngăduie să-și facă lucrarea, va impresiona mintea cu idei menite să facă față cazurilor acelora care au nevoie de ajutor. Dar acele predici formale, slabe, ale multora dintre cei ce urcă la amvon au în ele puțin din puterea plină de viață a Duhului Sfânt. Obiceiul de a ține astfel de predici va
[252] distruge în mod efectiv rațiunea de a fi a slujitorului și capacitățile lui. Acesta este unul din motivele pentru care eforturile lucrătorilor din _____ și din _____ n-au avut mai mult succes. Dumnezeu are prea puțin de făcut în ceea ce privește impresionarea minții acestora la amvon.

O altă cauză a insuccesului în aceste conferințe este aceea că poporul la care este trimis solul lui Dumnezeu dorește ca ideile lui să fie modelate după ale lor și să pună în gura lui cuvintele pe care acesta să le rostească. Veghetorii lui Dumnezeu n-ar trebui să caute cum să placă oamenilor și nici să asculte cuvintele lor și apoi

să le rostească; ci trebuie să asculte ce spune Domnul, care este Cuvântul Său pentru popor. Dacă se sprijină pe vorbiri pregătite cu ani în urmă, ei nu vor satisface nevoile ocaziei respective. Inimile lor trebuie să fie deschise, astfel încât Domnul să le poată impresiona mintea, și numai după aceea vor fi în stare să le dea oamenilor căldura adevărului prețios al Cerului. Lui Dumnezeu nu-I plac slujitorii aceia înguști, care consacră puterile date lor de Dumnezeu pentru lucruri de mică importanță și dau greș în a crește în cunoașterea divină până la înălțimea staturii plinătății lui Isus Hristos. El dorește ca slujitorii Săi să aibă o gândire profundă și un adevărat curaj moral. Astfel de oameni vor fi pregătiți să facă față opoziției și să treacă cu bine dificultățile, conducând turma lui Dumnezeu, în loc să fie conduși de ea.

În activitatea veghetorilor este prea puțin din puterea Duhului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt, care a caracterizat acea întâlnire minunată din Ziua Cincizecimii, așteaptă să-și manifeste puterea asupra oamenilor care stau acum între vii și morți ca ambasadori sau trimiși ai lui Dumnezeu. Puterea care i-a trezit pe oameni atât de tare în mișcarea de la 1844 se va manifesta iarăși. Întreita solie îngerească va merge înainte nu într-un ton șoptit, ci cu voce tare.

Mulți dintre cei ce mărturisesc a avea o mare lumină umblă în licărirea focului aprins de ei. Au nevoie ca buzele lor să fie atinse cu cărbunele de pe altar, ca să poată transmite adevărul ca niște oameni inspirați. Prea mulți se urcă la amvon ținând niște predici mecanice, care n-au în ele nici o lumină din ceruri.

Este prea mult din eu și prea puțin din Hristos în slujirea tuturor [253]
denominațiunilor. Domnul folosește oameni umili pentru a face cunoscute soliile Sale. Dacă Domnul Hristos ar fi venit în măreția unui împărat, cu pompă, la care să ia parte oameni mari ai omenirii, atunci mulți L-ar fi primit. Dar Isus din Nazaret n-a uluit sentimentele cu desfășurarea gloriei, făcând din aceasta baza respectului lor. El a venit ca un om umil, ca să fie Învățătorul, Exemplul și Răscumpărătorul neamului omenesc. Dacă El ar fi încurajat o manifestare pompoasă, dacă ar fi venit urmat de un alai de oameni mari ai pământului, cum ar fi putut să îi învețe pe oameni ce înseamnă umilința? Cum ar fi putut să prezinte astfel de adevăruri arzătoare, ca în Predica Sa de pe Munte? Exemplul Său a fost de o așa manieră, încât El a dorit ca toți urmașii Săi să-l imite. Unde avea să fie speranța celor smeriți

cu inima din această viață, dacă El ar fi venit într-un mod înălțat și ar fi fost ca un împărat pe pământ? Isus cunoștea nevoile lumii mai bine decât le știau ei înșiși. El n-a venit ca un înger, îmbrăcat în armura cerului, ci ca un om. Totuși, combinate cu umilința Sa, au fost o putere și o grandoare inerente care le-au inspirat oamenilor venerație în timp ce-L iubeau. Deși avea o astfel de frumusețe, o astfel de înfățișare modestă, El a umblat printre ei cu demnitatea și puterea unui împărat înnăscut. Oamenii erau uimiți, înmărmuriți chiar. Ei au încercat să analizeze și să înțeleagă ceea ce avea loc; dar, nefiind dispuși să renunțe la ideile lor, au căzut pradă îndoielilor, agățându-se de vechea așteptare a unui Mântuitor care să vină într-o măreție pământească.

Când Domnul Isus a rostit Predica de pe Munte, ucenicii erau strânși în jurul Lui și mulțimile, pline de o intensă curiozitate, se îmbulzeau să ajungă cât mai aproape de El. Se aștepta ceva mai mult decât obișnuit. Fețe nerăbdătoare și atitudini ce trădau dorința de a asculta erau dovezi ale unui interes profund. Atenția tuturor părea că este pironită asupra vorbitorului. Ochii Săi erau luminați de o iubire ce nu se poate exprima în cuvinte și amprenta cerului de pe chipul Său dădea însemnătate fiecărui cuvânt rostit. Îngerii cerului se aflau în mulțimea ascultătorilor. Acolo se afla, de asemenea, și vrăjmașul sufletelor cu îngerii lui cei răi, pregătiți să contracareze, pe cât era posibil, influența Învățătorului ceresc.

[254] Adevărurile rostite acolo s-au transmis peste veacuri și au fost o lumină în mijlocul întunericului general și al ereziei. Mulți au găsit în ele ceea ce sufletele lor aveau cea mai mare nevoie — o temelie sigură a credinței și practicii. Dar în aceste cuvinte rostite de cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată, nu există nici o etalare a elocvenței omenești. Limbajul este simplu și clar, gândurile și sentimentele sunt marcate de cea mai mare simplitate. Săracul, cel neînvățat, spiritul cel mai simplu, cel mai naiv, toți le puteau înțelege. Domnul cerului Se adresa plin de milă și bunătate sufletelor pe care venise să le mântuiască. El îi învăța ca Unul care are autoritate, rostind cuvintele vieții veșnice.

Toți pot să copieze Modelul cât mai exact cu putință. În timp ce nu pot avea puterea cunoștinței pe care o avea Isus, ei pot să fie așa de legați de Izvorul tăriei, încât Isus să poată locui în ei și ei în El, și în felul acesta spiritul Său și puterea Sa să se manifeste în ei.

„Umblați în lumină, după cum El Însuși este lumină.” Egoismul și ceea ce este lumesc ne despart de Dumnezeu. Soliile cerului au un caracter care trezește împotrivire. Martorii cei credincioși pentru Hristos și pentru adevăr vor mustra păcatul. Cuvintele lor vor fi asemenea unui ciocan care sfărâmă inima de cremene, asemenea unui foc care consumă orice impuritate. Există o continuă nevoie de solii de avertizare hotărâte și serioase. Dumnezeu va avea oameni care să fie credincioși datoriei lor. La timpul potrivit, El trimite pe solii Săi credincioși să facă o lucrare asemenea lucrării lui Ilie.

Slujitori ca educatori

Starea lucrurilor în _____ este o problemă care trezește un profund regret. Ceea ce Domnul a binevoit să-mi arate a fost de un caracter care mi-a produs durere. Oricine va lucra aici sau în _____, după aceea, va avea de făcut o lucrare cât un munte și va trebui să poarte o grea povară din cauza faptului că lucrarea n-a fost făcută cu credincioșie, ci a fost lăsată neterminată. Și lucrul acesta este mult mai dureros, pentru că insuccesul nu se datorează în totul celor lumești sau lipsei de iubire față de Domnul Isus Hristos și față de adevăr din partea poporului, ci, în mare parte, vina este la ușa slujitorilor care, atunci când au lucrat printre ei, nu și-au îndeplinit în [255] mod vădit datoria. Ei n-au avut un spirit misionar, n-au simțit marea nevoie a unei depline educații a poporului în toate ramurile lucrării, în toate locurile în care adevărul a câștigat teren. Lucrarea făcută în mod desăvârșit pentru un suflet are rezultate pentru mai multe suflete. Dar slujitorii n-au înțeles lucrul acesta și nu i-au educat pe credincioșii care, la rândul lor, vor sta tari în apărarea adevărului și vor educa și pe alții. Acest fel de a lucra, neglijent, slab, gata de a face compromis, nu este plăcut lui Dumnezeu.

Unui slujitor poate că-i place să predice, căci este partea plăcută a lucrării și este, comparativ, cea mai ușoară; dar nici un slujitor nu trebuie măsurat după capacitatea sa de vorbitor. Cea mai grea parte a lucrării vine după ce coboară de la amvon, când trebuie să ude sămânța pe care a semănat-o. Interesul trezit trebuie să fie urmat de o lucrare personală — vizitând, ținând lecturi biblice, învățând cum să cercetezi Scripturile, rugându-te în familii și cu cei ce simt

această nevoie, căutând să adâncești impresia făcută asupra inimii și a conștiinței.

Sunt mulți aceia care nu au nici o dorință de a se cunoaște cu vecinii lor necredincioși și cu aceia cu care ei vin în contact, și aceștia nu consideră că este de datoria lor să înfrângă această lipsă de tragere de inimă. Adevărul pe care ei îl fac cunoscut, cum și iubirea lui Isus ar trebui să aibă mare putere și să-i ajute să biruie acest simțământ. Ei nu trebuie să uite că vor sta chiar în fața acestor oameni, bărbați și femei, în ziua judecății. Au lăsat ei nespuse cuvinte ce ar fi trebuit să fie rostite? Au ei un suficient interes pentru suflete, să le avertizeze, să insiste pe lângă ele, să se roage pentru ele, să facă orice efort posibil pentru a le câștiga la Hristos? Au unit ei discernământul cu zelul, ascultând de îndrumarea apostolului: „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne”?

Este o lucrare plină de zel ce trebuie să fie făcută de toți aceia care vor fi plini de succes în lucrarea slujirii lor. Vă implor, scumpi frați, slujitori ai lui Hristos, să nu dați greș în datoria voastră de a educa poporul ca să lucreze în mod inteligent și a susține cauza lui
[256] Dumnezeu în diferitele ei compartimente. Domnul Hristos a fost un educator și slujitorii Lui, care Îl reprezintă, trebuie să fie educatori. Când neglijează să învețe poporul cu privire la obligațiile lor față de Dumnezeu în ceea ce privește zecimea și darurile, ei neglijează o parte importantă a lucrării pe care Domnul lor le-a lăsat-o să o facă și în dreptul numelui lor din cărțile cerului este scris: „Slujitor necredincios”. Biserica ajunge la concluzia că, dacă aceste lucruri ar fi esențiale, slujitorul pe care Dumnezeu l-a trimis ca să le prezinte adevărul le-ar fi spus lucrul acesta; și astfel ei se simt în siguranță și liniștiți în timp ce neglijează datoriile ce le revin. Ei merg contrar cerințelor exprese ale lui Dumnezeu și, ca rezultat, devin fără viață și ineficienți. Ei nu exercită o influență mântuitoare asupra lumii, și pe unii ca aceștia Domnul Hristos îi aseamănă cu sarea care și-a pierdut puterea de a săra.

Grupe de păzitori ai Sabatului pot fi înființate în multe locuri. Adesea, ele nu vor fi grupe mari; dar ele nu trebuie să fie neglijate, nu trebuie să fie lăsate să moară din lipsă de efort personal și de instruire. Lucrarea nu trebuie părăsită prematur. Asigurați-vă de faptul că toți sunt cunoscători ai adevărului, bine fixați în adevăr și interesați în

orice ramură a lucrării, mai înainte de a-i părăsi pentru un alt câmp. Și atunci, asemenea apostolului Pavel, vizitează-i din când în când pentru a vedea ce fac. Lucrarea slabă pe care o fac mulți dintre cei ce pretind că sunt însărcinați de Dumnezeu să predice Cuvântul Său îi face până și pe îngeri să plângă.

Cauza lui Dumnezeu trebuie să fie într-o stare sănătoasă în fiecare câmp și ea va fi, dacă slujitorii se vor încrede în Dumnezeu și nu vor îngădui ca ceva sau cineva să se interpună între ei și lucrarea lor. Lucrătorii sunt mult mai necesari decât cei ce sunt numai pastori; dar cele două slujbe trebuie să fie unite. S-a dovedit în câmpurile misionare că, indiferent care este talentul predicatorului, dacă partea care cere ca el să fie un bun lucrător este neglijată, dacă poporul nu este învățat cum să lucreze, cum să conducă adunări, cum să-și îndeplinească partea în lucrarea misionară, cum să aibă succes în câștigarea oamenilor, lucrarea acestora va fi — aproape — un eșec. Este mult de făcut în lucrarea școlii de Sabat, de asemenea și în aducerea poporului în a-și da seama de obligațiile lor și de a-și aduce la îndeplinire partea lor. Dumnezeu îi cheamă la lucru pentru El și slujitorii trebuie să le canalizeze eforturile.

Un fapt trist, dar evident, este acela că lucrarea în aceste câmpuri [257]
ar trebui să fie cu ani mai avansată față de cum este acum. Neglijența din partea slujitorilor a descurajat poporul și lipsa de interes, de sacrificiu de sine, și aprecierea lucrării din partea poporului i-a descurajat pe slujitori. „Cu doi ani în urmă” — stă scris în raportul din Cartea Cerului. Acest popor ar fi putut face mai mult pentru înaintarea cauzei adevărului și pentru aducerea sufletelor la Hristos în diferite localități, și în același timp, ei înșiși ar fi crescut în har și în cunoașterea adevărului, dacă ar fi folosit ocaziile și ar fi folosit bine toate privilegiile avute, umblând, nu murmurând și plângând, ci plini de credință și curaj. Numai veșnicia va putea arăta cât de mult s-a pierdut în timpul acestor ani — câte suflete au fost lăsate să piară datorită acestor stări de lucruri. Pierderea este prea mare ca să fie socotită. Dumnezeu a fost insultat. Drumul urmat a adus asupra lucrării lui Dumnezeu o rană care va cere ani ca să fie vindecată; și dacă greșelile care au fost făcute nu sunt văzute și nu are loc o pocăință, ele vor fi cu siguranță repetate.

Când mi-am dat seama de aceste lucruri, o povară grea a venit asupra mea și somnul mi-a pierit. La un moment dat, am avut

simțământul că inima mi se va frânge și n-am putut face altceva decât să mă rog, în timp ce am lăsat frâu liber suferinței mele, plângând tare. O, am fost așa de supărată, mi-a părut așa rău de Mântuitorul meu! Căutarea de către El a roadelor pe ramurile pline de frunze ale smochinului și dezamăgirea Sa, negăsind altceva decât „numai frunziș", îmi apar atât de viu în fața ochilor. Simt că nu pot să admit lucrul acesta. În nici un chip nu mă pot împăca cu anii de neglijare din trecut a datoriei din partea slujitorilor și a poporului. Mi-e teamă că blestemul rostit asupra smochinului ar putea să fie soarta acestor neglijenți. Neglijarea teribilă de a face lucrarea și de a împlini misiunea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o atrage după sine o pierdere pe care nimeni dintre noi nu-și poate permite să o susțină. Înseamnă asumarea unui risc prea groaznic spre a fi contemplat și prea teribil ca să te aventurezi în așa ceva, în orice timp al istoriei noastre religioase, dar în mod deosebit acum, când timpul rămas este atât de scurt și când este atât de mult de făcut în această zi de pregă-
[258] tire a lui Dumnezeu. Tot cerul este angajat cu mult zel în mântuirea oamenilor; lumină de la Dumnezeu se revarsă asupra poporului Său, arătându-le care le este datoria, astfel încât nimeni să nu fie nevoit să greșească sau să se abată de la calea cea dreaptă. Dar Dumnezeu nu trimite lumina și adevărul Său pentru a fi puțin prețuit sau luat în bătaie de joc. Dacă poporul este neglijent, atunci ei sunt de două ori vinovați înaintea Lui.

Pe când intra călare în Ierusalim, pe creasta Muntelui Măslinilor, Domnul Hristos a izbucnit într-o durere ce n-a mai putut fi stăpânită, exclamând printre suspine, în timp ce privea asupra Ierusalimului: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi!" El a plâns nu pentru Sine, ci pentru disprețuitorii harului Său, ai îndelungii Lui răbdări și ai iertării Sale. Atitudinea manifestată de locuitorii cu inima împietrită și nepocăiți ai cetății blestemate este asemănătoare cu atitudinea bisericilor și a oamenilor, luați în mod individual, față de Domnul Hristos din timpul de față. Ei neglijează cerințele Lui și disprețuiesc îndurarea Lui. Există o formă de evlavie, există o închinare ceremonială, sunt rugăciuni care se înalță în plus; dar adevărata putere lipsește. Inima nu este înmuiată de har, ci este rece și nesimțitoare. Mulți, asemenea iudeilor, sunt orbi de necredință și nu cunosc timpul cercării lor. În ceea ce privește adevărul, ei au

avut orice avantaj; Dumnezeu a apelat la ei ani de zile prin avertizări, mustrări, corectări și învățături în neprihănire; dar îndrumările speciale au fost date numai ca să fie desconsiderate și așezate pe același plan cu lucrurile de rând.

Datoria de a mustra pe iubitorii de bani

Mulți dintre cei care se numără printre cei credincioși nu sunt în realitate cu ei în credință și principii. Ei fac exact ceea ce Isus le-a spus să nu facă — aleargă să strângă comori pe pământ. Domnul Hristos a spus: „Nu vă strângeți comori pe pământ . . . ci strângeți-vă comori în cer . . . Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră". Aici este o primejdie care îi amenință pe creștini. Ei nu sunt ascultători față de instrucțiunile Domnului Hristos. Ei nu dau pe față o credință reală și încredere în Dumnezeu. Pentru a câștiga [259]
avere, bogății, ei acumulează poveri și griji, până când mintea le este aproape cu totul acaparată de ele. Sunt nerăbdători să câștige și sunt totdeauna neliniștiți, temându-se să nu piardă. Cu cât au mai mulți bani și mai mult pământ, cu atât sunt mai doritori de a avea mai mult. „Ei sunt beți; dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari". Ei sunt suprasaturați de grijile acestei vieți, care îi afectează atât de mult, cum băutura tare afectează pe bețiv. Sunt atât de orbi de egoism, încât lucrează zi și noapte pentru a strânge comori care pier. Interesele lor veșnice sunt neglijate; ei nu au timp să ia aminte la aceste lucruri. Marile probleme ale adevărului nu sunt păstrate în minte, așa cum sunt ele evidențiate de cuvintele, planurile și modul lor de a acționa. Ce dacă sufletele din jurul lor pier în păcatele lor? Acestea nu au pentru ei aceeași importanță ca și comorile lor pământești. Sufletele pentru care a murit Hristos pot să moară, afundându-se în ruină; ei nu au timp să le salveze. Făcând planuri pentru câștiguri pământești, ei dau pe față iscusință și talent; dar aceste calități prețioase nu sunt consacrate pentru câștigarea sufletelor la Hristos, pentru zidirea împărăției Răscumpărătorului. Nu sunt oare sentimentele acestor persoane pervertite? Nu sunt ei îmbătați de băutura îmbătătoare a cupei lumești? Nu este oare rațiunea dată la o parte și scopurile și planurile egoiste n-au devenit ele oare o putere conducătoare? Lucrarea de pregătire pentru a rezista în ziua cea mare a Domnului și a folosi capacitățile date lor

de Dumnezeu, pentru a ajuta și pregăti un popor pentru ziua aceea, este considerată ca fiind prea slabă și nesatisfăcătoare.

Mântuitorul lumii a prezentat cea mai profitabilă lucrare, în care se pot angaja bogat și sărac, învățat și neînvățat. Toți pot, în deplină siguranță, să-și strângă „o comoară în ceruri", care nu se pierde. Aceasta înseamnă să-și investească puterile în partea cea dreaptă. Înseamnă să-și pună talentele la schimbător.

Isus ilustrează învățătura Sa prin cazul unui fermier pe care Dumnezeu l-a favorizat foarte mult. Domnul i-a binecuvântat ogorul, l-a făcut să dea roade din belșug, oferindu-i ocazia să-și arate dispoziția de a-i ajuta și pe alții, care n-au fost așa de mult binecuvântați. Dar
[260] când el a aflat că ogorul lui a produs atât de mult, mult mai mult decât se aștepta, în loc să facă planuri cum să-i ajute pe cei săraci să iasă din nevoile lor, el a început să facă planuri pentru a folosi totul pentru sine. Văzând cum darurile cerului se revarsă în hambarele lui, el nu și-a revărsat sufletul în mulțumire pentru dărnicia Dătătorului și nici n-a considerat că această mare binecuvântare i-a adus și răspunderi mai mari. În egoismul cel mai pur al naturii sale, el și-a pus întrebarea: „Ce voi face: Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele!" Sfătuindu-se cu propria sa inimă lacomă, el a spus: „Iată ce voi face: îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: «Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!»" Mijloacele unei bucurii reale și ale înălțării sufletului sunt: activitatea, controlul de sine, scopuri sfinte; dar tot ce și-a propus acest om să facă cu belșugul pe care Dumnezeu i l-a dat a fost spre degradarea sufletului și care a fost rezultatul? „Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul. Și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?» Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu."

Acest sărman om bogat avea o mare comoară pământească, dar era lipsit de adevăratele bogății. Cât de mulți sunt astăzi condamnați pentru un motiv asemănător! Râurile mântuirii sunt revărsate asupra noastră de la tronul lui Dumnezeu. Binecuvântări temporare sunt date, dar ele nu sunt folosite pentru binecuvântarea omenirii sau pentru slava lui Dumnezeu. Domnul este Binefăcătorul nostru plin de har. El a adus lumină și a adus nemurirea la lumină, prin Isus

Hristos. Da! Prin Isus Hristos vin toate binecuvântările noastre. O, dacă fiecare limbă ar recunoaște pe marele Dătător! Fie ca fiecare voce, în tonuri clare și vesele, să vestească vestea cea bună că, prin Isus Hristos, viitorul, viața veșnică, este deschis înaintea noastră și invitațiile sunt adresate tuturor ca să accepte acest mare dar. Toate comorile cerului sunt puse la dispoziția noastră, așteptând să fie cerute de noi. Putem fi oare surprinși de faptul că acest sărman om bogat a fost numit nebun pentru că a întors spatele bogățiilor veșnice, darului neprețuit al vieții veșnice, greutății gloriei eterne și [261] s-a mulțumit cu comorile prețioase ale acestui pământ?

Dumnezeu îi pune pe oameni la încercare, pe unii într-un fel, pe alții în alt fel. Pe unii îi încearcă, revărsând asupra lor bogatele Lui binecuvântări, iar pe alții reținând aceste binecuvântări de la ei. El îi încearcă pe cei bogați să vadă dacă Îl vor iubi pe Dumnezeu, Dătătorul, și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Când omul folosește cum trebuie aceste binecuvântări, Dumnezeu este mulțumit. El poate atunci să-i încredințeze răspunderi mai mari. Domnul dă pe față prețuirea de către om a timpului și veșniciei, a pământului și a cerului. El ne-a avertizat: „Când cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele”. Ele au valoare numai atunci când sunt folosite pentru binele altora și pentru slava lui Dumnezeu; dar nici o comoară pământească nu trebuie să fie partea ta, dumnezeul tău sau mântuitorul tău.

Frații mei, lumea nu va crede niciodată faptul că sunteți sinceri în credința voastră, până când nu veți avea mai puține de spus despre lucrurile trecătoare și mai multe despre realitățile lumii veșnice. Domnul vine; dar mulți dintre cei care mărturisesc credința nu-și dau seama că evenimentul acesta este aproape. Ei nu-și pot prinde puternic credința, de scopurile descoperite ale lui Dumnezeu. Pentru unii, pasiunea pentru „a face bani” a devenit o preocupare mai presus de orice altceva și bogățiile pământești au pus în umbră comoara cerească. Lucrurile veșnice au pierit din minte ca fiind lucruri de mică importanță, în timp ce cele lumești au venit ca un potop. Întrebarea cea mare care se pune este: Cum să fac bani? Oamenii sunt plini de viață la orice speranță de câștig. Ei încearcă mii de planuri și scheme, printre care și diferite invenții și drepturile ce decurg din brevetarea acestora. Unii scormonesc pământul după metale prețioase, alții se ocupă cu speculațiile la bursă, iar alții lucrează pământul; dar toți au în vedere un singur lucru, și anume acela de a face bani. Devin

tulburați și chiar nebuni în alergarea după bogăție; cu toate acestea, ei refuză să vadă avantajele moștenirii veșnice.

Când a fost pe pământ, Domnul Hristos a venit în contact cu unii a căror imaginație era înfierbântată de speranța unui câștig lumesc. Ei nu stau niciodată locului, ci caută mereu ceva nou, iar așteptările lor extravagante se trezesc numai pentru a fi dezamăgiți. Isus a cunoscut dorințele inimii omenești, care sunt aceleași în toate veacurile; și El
[262] le atrage atenția numai la bogățiile veșnice. „Împărăția cerurilor", spunea El, „se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea". El le-a vorbit oamenilor despre o comoară ce nu poate fi evaluată și care este la îndemâna tuturor. El a venit pe pământ ca să conducă mintea oamenilor în căutarea lor după această comoară. Drumul este marcat; chiar și cei mai săraci care Îl urmează vor fi mai bogați decât cei mai bogați oameni de pe pământ care nu-L cunosc pe Isus și vor fi făcuți nespus de bogați, împărțind fericirea lor cu alții.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură." Aceia care fac lucrul acesta nu vor suferi pagubă. Comoara strânsă în ceruri este sigură; și este pusă în contul nostru, căci Domnul Isus a spus: „Strângeți-vă comori în cer". Oamenii pot semăna aici, dar vor secera în veșnicie.

Această comoară veșnică este aceea pe care slujitorii Domnului Hristos trebuie s-o prezinte oriunde merg. Ei trebuie să-i someze pe oameni să devină înțelepți spre mântuire. Nu trebuie să îngăduie ca acei credincioși ipocriți și iubitori de lume să influențeze cursul vieții lor și să le slăbească credința. Nu este misiunea lor aceea de a-i ajuta pe oameni sau comunități să născocească planuri și căi spre a economisi bani, făcând planuri înguste și limitând eforturile pentru cauza lui Dumnezeu. În loc să facă lucrul acesta, ei trebuie să-i învețe pe oameni cum să lucreze în mod dezinteresat, devenind astfel bogați față de Dumnezeu. Ei trebuie să-și educe mintea pentru a estima în mod drept lucrurile veșnice și să pună pe primul plan Împărăția lui Dumnezeu.

În aceste două câmpuri este nevoie de Calebi. În aceste Conferințe, nu trebuie să acționeze niște copii, ci bărbați înțelepți și

capabili să poarte sarcini, făcând ca vocea lor să se audă mai presus de vocile celor necredincioși care prezintă numai obiecțiuni, îndoială și critici. Un creștin nedezvoltat, pitic în ceea ce privește creșterea religioasă, lipsit de înțelepciune de sus, nu este pregătit pentru a face față teribilelor conflicte prin care biserica este adesea chemată [263] să treacă. „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte." Dacă slujitorul nu va rosti fără teamă adevărul, dacă el nu va avea un ochi numai pentru slava lui Dumnezeu și nu va lucra sub conducerea marelui Căpitan al mântuirii sale, dacă nu va merge înainte, indiferent de critică și necontaminat de aplauze, va fi socotit ca un veghetor necredincios.

Sunt unii în _____ care trebuie să fie bărbați, și nu băieți, să aibă un caracter ceresc în locul unui caracter pământesc și senzual; dar viziunea lor spirituală a devenit întunecoasă, obscură; iubirea cea mare a Mântuitorului nu le-a încântat sufletele. El are multe lucruri să vă spună, dar acum nu le puteți suporta. În ceea ce privește creșterea, sunteți copii și nu puteți înțelege tainele lui Dumnezeu. Când Dumnezeu ridică oameni care să facă lucrarea Lui, ei sunt necredincioși față de încrederea ce le-a fost acordată dacă îngăduie ca mărturia lor să fie modelată pentru a plăcea minților celor neconsacrați. El va pregăti oameni pentru aceste timpuri. Ei vor fi umili, oameni temători de Dumnezeu, nu conservativi, nu oameni care să facă politică; ci oameni care au o independență morală și care vor merge mai departe în temere de Dumnezeu. Ei vor fi amabili, nobili, curtenitori; și totuși ei nu vor fi clintiți de pe drumul cel drept, ci vor vesti adevărul în neprihănire, fie că oamenii îl vor asculta, fie că nu-l vor asculta.

Dezvoltarea creștină

Mi-a fost arătat că cei care cunosc adevărul și totuși îngăduie ca toate puterile lor să fie absorbite în urmărirea intereselor lumești sunt necredincioși. Prin faptele lor bune, ei nu lasă ca lumina adevărului să lumineze și pe alții. Aproape toate capacitățile lor sunt folosite pentru a deveni oameni energici, iscusiți ai acestei lumi. Ei uită că talentele lor le-au fost date de Dumnezeu ca să fie folosite pentru înaintarea cauzei Sale. Dacă ei ar fi credincioși față de datoria pe care o au, rezultatul ar fi o mare câștigare de suflete pentru Domnul; dar mulți se pierd din cauza neglijenței lor.

Dumnezeu îi cheamă pe aceia care cunosc voia Lui să fie împ-
[264] plinitori ai Cuvântului Său. Slăbiciunea, a face ceva cu jumătate de inimă și nehotărârea cheamă atacurile lui Satana; și aceia care îngăduie acestor trăsături de caracter să se dezvolte vor fi doborâți, fără a putea fi ajutați, de valurile agitate ale ispitelor. Fiecăruia dintre cei care mărturisesc Numele lui Hristos i se cere să crească până la statura plinătății lui Hristos, Capul cel viu al creștinului.

Noi avem cu toții nevoie de un ghid când trecem în viață prin multe locuri strâmte, tot așa cum marinarii au nevoie de un pilot când trec prin zone cu bancuri de nisip sau pe fluvii cu stânci sub apă; și unde poate fi găsit acest pilot? Vă îndreptăm, scumpi frați, la Biblie. Inspirată de Dumnezeu, scrisă de oameni sfinți, ea scoate în evidență, cu multă claritate și precizie, atât îndatoririle celor tineri, cât și ale celor bătrâni. Ea înalță mintea, înmoaie inima și împarte bucurie și fericire sfântă spiritului. Biblia prezintă un standard desăvârșit al caracterului; ea este un ghid infailibil în toate împrejurările, până la sfârșitul călătoriei vieții acesteia. Primește-o ca pe sfătuitorul tău, ca regulă a vieții voastre zilnice.

Fiecare mijloc al harului trebuie să fie folosit în mod inteligent, pentru ca iubirea lui Dumnezeu să poată fi din abundență, mai mult și tot mai mult în suflet, așa încât „să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos”. Viața voastră creștină

trebuie să ia forme viguroase și puternice. Voi puteți atinge înaltul standard pus înaintea voastră în Scriptură și trebuie să faceți lucrul acesta dacă vreți să fiți copii ai lui Dumnezeu. Voi nu puteți sta pe loc; trebuie ori să înaintați, ori să dați înapoi! Trebuie să aveți o cunoaștere spirituală, ca „să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu".

Mulți dintre cei care au o cunoaștere inteligentă a adevărului, și sunt în stare să-l apere cu argumente, nu fac nimic pentru zidirea Împărăției lui Hristos. Ne întâlnim cu ei din când în când; dar nu aduc nici o mărturie proaspătă a experienței lor personale în viața de creștin; nu relatează nici o biruință nouă, câștigată în lupta sfântă. În loc de aceasta, observi aceeași veche rutină, aceleași expresii în rugăciune și predică.

Rugăciunile lor nu au nici o notă nouă; ei nu exprimă o pricepere [265] mai mare în lucrurile lui Dumnezeu, nici un zel mai mare sau o credință mai vie. Astfel de persoane nu sunt plante vii în grădina Domnului, care să dea lăstari noi, frunze noi și parfumul plăcut al unei vieți sfinte. Ei nu sunt creștini care cresc. Ei au vederi și planuri limitate și nu există nici o dezvoltare a minții, nici o adăugare valoroasă la comorile cunoașterii creștine. Puterile lor n-au fost folosite în această direcție. Ei n-au învățat să vadă oamenii și lucrurile așa cum le vede Dumnezeu și, în multe cazuri, simpatii nesfințite au adus vătămare sufletelor și mare pagubă lucrării lui Dumnezeu. Stagnarea spirituală ce predomină este teribilă. Mulți duc o viață creștină formală și pretind că păcatele lor au fost iertate, pe când ei sunt tot atât de lipsiți de o reală cunoaștere a lui Hristos, așa cum este păcătosul.

Fraților, vreți să aveți o viață creștină limitată sau vreți să faceți progrese sănătoase în viața divină? Acolo unde este o viață spirituală sănătoasă, acolo este creștere, dezvoltare. Copilul lui Dumnezeu crește până la statura plinătății de bărbat sau femeie în Isus Hristos. Nu există nici o limită în dezvoltarea sa. Când iubirea lui Dumnezeu este un principiu viu în suflet, atunci nu sunt păreri înguste, limitate; există iubire și credincioșie în avertizări și mustrări; există o lucrare plină de zel și o dispoziție de a purta poveri și a-și asuma răspunderi.

Unii nu sunt dispuși să facă o lucrare plină de lepădare de sine. Atunci când sunt chemați să poarte răspunderi, dau pe față o reală neliniște. „De ce este nevoie", spun ei, „de o creștere a cunoașterii și a experienței?" Aceasta explică totul. Ei au simțământul că sunt „bogați, că s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic", în timp ce cerul îi declară săraci, nenorociți, orbi și goi. Acestora, Martorul Credincios le spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi". Chiar această mulțumire de sine arată că ai nevoie de toate. Tu ești bolnav spiritual și ai nevoie de Domnul Isus ca medic al tău.

[266] În Sfintele Scripturi, stau ascunse de ochii cercetătorului superficial mii de perle ale adevărului. Mina adevărului nu se epuizează niciodată. Cu cât studiați Scripturile mai mult cu inimi umile, cu atât mai mare va fi interesul vostru și cu atât mai mult veți simți nevoia să exclamați împreună cu Pavel: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!"

În fiecare zi poți învăța ceva nou din Sfintele Scripturi. Cercetează-le așa cum ai căuta o comoară ascunsă, căci ele conțin cuvintele vieții veșnice. Roagă-te pentru înțelepciune și pricepere, pentru a înțelege aceste scrieri sfinte. Dacă vei face lucrul acesta, vei găsi noi străluciri în Cuvântul lui Dumnezeu; vei simți atunci că ai primit o nouă și prețioasă lumină cu privire la subiectele legate de adevăr, iar Scripturile vor primi mereu o nouă valoare în aprecierile voastre.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare!" Isus zice: „Iată, Eu vin curând". Noi trebuie să păstrăm totdeauna în minte aceste cuvinte și să acționăm ca și cum, într-adevăr, credem că venirea Domnului este aproape și că suntem peregrini și străini pe acest pământ. Energiile vitale ale bisericii lui Dumnezeu trebuie să fie puse la lucru pentru atingerea marelui obiectiv al autorefacerii; fiecare membru trebuie să fie un instrument activ pentru Dumnezeu. „Căci prin El, și unii, și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei; ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor,

piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. și prin El, și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu prin Duhul". Aceasta este o lucrare specială, care trebuie să fie dusă mai departe în armonie, în unitatea Spiritului și în legătura păcii. Nici un loc nu trebuie să se dea criticii, îndoielilor și necredinței.

Conferințele Columbia de Sud și Pacificul de Nord [Vezi nota de subsol de la pag. 249.] sunt cu ani în urmă. Unii, care ar fi trebuit să fie puternic și bine fixați în Hristos, sunt ca niște prunci în înțelegerea și cunoașterea experimentală a lucrărilor Duhului lui [267] Dumnezeu. După ani de experiență, ei nu sunt în stare să înțeleagă decât numai primele principii ale acelui mare sistem al credinței și doctrinei ce constituie religia creștină. Ei nu înțeleg acea desăvârșire a caracterului care va primi lauda: „Bine, rob bun".

Fraților, datoria voastră, fericirea, utilitatea voastră viitoare și mântuirea voastră vă cheamă să rupeți legăturile afecțiunilor voastre de tot ceea ce este pământesc și stricat. Există o simpatie nesfințită care se împărtășește de natura sentimentalismului bolnăvicios și care este pământească, senzuală. Nu puțin efort se cere pentru unii dintre voi pentru a birui aceasta și a schimba cursul vieții voastre, pentru că nu v-ați pus în legătură cu Tăria lui Israel, și astfel ați devenit slabi în toate capacitățile voastre. Acum, voi sunteți chemați puternic să fiți silitori în folosirea oricărui mijloc al harului, ca să fiți transformați în caracter și să puteți crește până la statura plinătății de bărbați și femei în Isus Hristos.

Avem de câștigat mari biruințe, dar un cer de pierdut dacă nu le câștigăm. Inima firească trebuie să fie crucificată; căci tendința ei este spre corupția morală și sfârșitul va fi, deci, moartea. Numai influențele dătătoare de viață ale Evangheliei pot ajuta sufletul. Rugați-vă ca energiile puternice ale Duhului Sfânt, cu toată puterea lor reînviorătoare, întăritoare și transformatoare, să poată cădea asemenea unui șoc electric asupra sufletului lovit de paralizie, făcând ca fiecare nerv să vibreze de o viață nouă, readucând pe om de la starea lui moartă, firească, senzuală, la o sănătoasă stare spirituală. Veți deveni astfel părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care este în lume prin pofte; și astfel, în sufletele voastre se va reflecta chipul Său, prin rănile căruia sunteți tămăduiți.

Zecimi și daruri

Domnul cere ca noi să-I dăm înapoi zecimile și darurile, o parte din bunurile pe care El ni le-a împrumutat. El primește aceste daruri
[268] ca un act de smerită ascultare din partea noastră și o recunoaștere plină de mulțumire a obligațiilor noastre față de El, pentru toate binecuvântările de care ne bucurăm. Deci, să le oferim cu bucurie, spunând împreună ca David: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem”. A reține mai mult decât se cuvine duce la sărăcie. Dumnezeu îi va suporta mult timp pe unii, Îi va testa și va dovedi totul; dar blestemul Său îi va urmări cu siguranță pe cei ce mărturisesc adevărul, dar sunt egoiști și lumești. Dumnezeu cunoaște inima; fiecare gând și fiecare plan sunt descoperite ochilor Săi. El spune: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți”. El știe pe cine să binecuvânteze și peste cine să vină blestemul Său. El nu face nici o greșeală, căci îngerii țin un raport al tuturor faptelor și cuvintelor noastre.

Când poporul lui Dumnezeu era pe punctul să construiască sanctuarul din pustie, au fost necesare pregătiri foarte mari. Materiale costisitoare au fost strânse și printre ele au fost cantități mari de aur și argint. Ca proprietar de drept al tuturor comorilor lor, Domnul cerea de la poporul Său aceste daruri; dar El le-a acceptat numai pe acelea care au fost date de bunăvoie. Poporul a oferit cu tragere de inimă, până când s-a spus lui Moise: „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor, pe care a poruncit Domnul să le facem”. Și s-a vestit în toată tabăra: „Nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaș. Au oprit astfel pe popor să mai aducă daruri, materialul adus era de ajuns pentru toate lucrările care trebuia făcute, ba încă mai și prisosea”.

Dacă unii oameni cu idei înguste ar fi fost acolo, și-ar fi deschis ochii cu groază. Asemenea lui Iuda, ei ar fi întrebat: „Ce rost are risipa aceasta?” „De ce nu facem totul într-un mod cât mai economic?” Dar sanctuarul nu era destinat să onoreze pe om, ci pe Dumnezeul cerului. El a dat porunci precise cu privire la modul cum trebuia făcute toate. Poporul trebuia să fie învățat că El era o Ființă plină de măreție și maiestate și că trebuia să fie adorat, să I se aducă închinare cu respect și teamă.

Casa în care Dumnezeu este adorat trebuie să fie în armonie cu caracterul și maiestatea Sa. Sunt comunități mici care vor fi tot- [269]
deauna mici pentru că și-au pus interesele lor proprii mai presus de interesele cauzei lui Dumnezeu. În timp ce au case mari și comode și își îmbunătățesc mereu condițiile locului în care stau, ei sunt mulțumiți să aibă cel mai nepotrivit loc unde să se închine lui Dumnezeu și unde trebuie să locuiască prezența Lui cea sfântă. Ei se miră că Iosif și Maria au fost obligați să găsească adăpost într-un staul și că Mântuitorul S-a născut acolo, dar sunt dispuși să cheltuiască o mare parte din banii lor pentru ei înșiși, în timp ce casa de rugăciune este în mod rușinos neglijată. Cât de des spun ei: „N-a venit timpul să fie construită Casa Domnului". Dar Cuvântul Domnului adresat lor este: „Este timpul ca tu, da, tu, să locuiești într-o casă acoperită, și această casă să stea în paragină?"

Casa în care Domnul Isus Hristos trebuie să Se întâlnească cu poporul Său trebuie să fie curată și atractivă. Dacă sunt doar câțiva credincioși într-un loc, ridicați o casă curată, dar umilă, și, consacrând-o lui Dumnezeu, invitați-L pe Isus să vină ca oaspete al vostru. Cum privește El asupra poporului Său, când ei au tot confortul pe care inima și-l poate dori, dar sunt dispuși să se întâlnească, pentru a se închina Lui, într-o magazie sau într-o clădire izolată, mizerabilă, sau într-un apartament ieftin și părăsit? Tu lucrezi pentru prietenii tăi, cheltuiești mijloace pentru a face ca totul în jurul lor să fie cât mai atractiv cu putință; dar Isus, Cel care a dat totul pentru tine, chiar și prețioasa Sa viață — El, care este maiestatea Cerului, Împăratul împăraților și Domnul domnilor — este „favorizat" cu un loc pe pământ care nu este decât puțin mai bun decât ieslea care a fost prima Sa casă. Să nu privim la aceste lucruri așa cum le privește Dumnezeu? Să nu ne cercetăm noi oare motivele și să vedem ce fel de credință avem?

„Dumnezeu iubește pe dătătorul voios", și aceia care-L iubesc vor dărui cu generozitate și bucuroși, contribuind astfel la înaintarea cauzei Sale și promovarea slavei Sale. Domnul nu cere niciodată poporului Său să ofere mai mult decât se poate, dar este bucuros să accepte și să binecuvânteze darurile lor de mulțumire în armonie cu capacitățile lor. Fie ca ascultarea de bunăvoie și iubirea curată să unească pe altar toate darurile pe care le facem lui Dumnezeu; căci Lui Îi plac astfel de daruri, în timp ce acelea care sunt oferite fără [270]

plăcere sunt o ofensă. Când comunități sau persoane individuale nu aduc din inimă darurile lor, ci vor limita costul ducerii mai departe a lucrării lui Dumnezeu, măsurând-o după vederile lor înguste, ei arată în mod categoric că nu au o legătură vie cu Dumnezeu. Ei sunt în dezacord cu planul și felul Său de lucrare și El nu-i va binecuvânta.

Noi suntem ziditori pentru Dumnezeu și trebuie să zidim pe temelia pe care El a pregătit-o pentru noi. Nici un om nu trebuie să zidească pe propria lui temelie, independent de planul pe care l-a făcut Dumnezeu. Sunt oameni pe care Dumnezeu i-a ridicat ca sfătuitori, oameni pe care El i-a învățat și ale căror inimă, suflet și viață sunt pentru lucrare. Acești oameni trebuie să se bucure de o înaltă apreciere, datorită lucrării lor. Sunt unii care vor dori să urmeze propriile lor concepții imature; dar ei trebuie să învețe să primească sfat și să lucreze în armonie cu frații lor sau, de nu, vor semăna îndoială și discordie, așa încât nu se vor îngriji de seceriș. Este voia lui Dumnezeu ca aceia care sunt angajați în lucrarea Sa să fie supuși unii altora. Adorarea Sa trebuie să fie condusă cu consecvență, unitate și o judecată sănătoasă. Dumnezeu este ajutorul nostru unic și suficient. Legile care guvernează pe poporul Său, principiile lor de gândire și acțiune sunt primite de la El, prin Cuvântul și Spiritul Său. Când Cuvântul Său este iubit și ascultat, copiii Săi umblă în lumină și nu este nici o pricină de poticnire în ei. Ei nu acceptă standardul scăzut al lumii, ci lucrează de pe poziția Bibliei.

Egoismul ce există în poporul lui Dumnezeu este foarte ofensator pentru El. Scripturile denunță lăcomia ca fiind idolatrie. „Nici un lacom", spune Pavel, „care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu." Necazul cu mulți este acela că au prea puțină credință. Asemenea bogatului din parabolă, ei doresc să vadă rezervele îngrămădindu-se în grânare. Lumea însă trebuie avertizată și Dumnezeu dorește ca noi să ne angajăm cu totul în lucrarea Sa; dar oamenii au așa de mult de făcut pentru a realiza planurile lor de câștigare de bani, încât nu au timp să împingă înainte triumful crucii lui Hristos. Ei nu au nici timp și nici dispoziție pentru a pune intelectul, tactica și energia lor în lucrarea lui Dumnezeu.

[271] Frați și surori, aș dori să trezesc în mintea voastră dezgustul față de ideile voastre înguste din prezent pentru cauza și lucrarea lui Dumnezeu. Doresc să înțelegeți marele sacrificiu pe care Domnul

Hristos l-a făcut pentru voi atunci când S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui voi să puteți intra în posesia bogățiilor veșnice. O, nu faceți ca îngerii să plângă din cauza indiferenței voastre față de greutatea veșnică de slavă care este la îndemâna voastră. Treziți-vă din letargia voastră; treziți fiecare capacitate pe care v-a dat-o Dumnezeu și lucrați pentru sufletele prețioase pentru care a murit Hristos. Aceste suflete, dacă sunt aduse în staulul lui Hristos, vor trăi în decursul veacurilor nesfârșite. Veți plănui voi oare să faceți cât se poate de puțin pentru mântuirea lor, în vreme ce, asemenea omului cu un singur talant, vă investiți mijloacele în pământ? Asemenea servului necredincios, acuzi tu oare pe Dumnezeu că seceră de unde nu a semănat și strânge de unde n-a vânturat?

Tot ceea ce ești și ai Îi aparține lui Dumnezeu. Atunci, nu trebuie să spui din inimă: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem”? „Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău.” Pavel îi îndeamnă pe frații corinteni la binefacere creștină: „După cum sporiți în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiți și în această binefacere”. În Epistola sa către Timotei, el spune: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și câștige pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață”.

Dărnicia nu este chiar așa de naturală pentru noi, încât să câștigăm această virtute așa, din întâmplare. Ea trebuie să fie cultivată. Trebuie să hotărâm în mod deliberat că vom onora pe Dumnezeu cu toată averea noastră; și apoi, trebuie să nu lăsăm ca ceva să ne ispitească să-L jefuim de zecimile și darurile pe care I le datorăm. Noi trebuie să fim inteligenți, sistematici și să continuăm faptele de binefacere față de oameni și exprimarea mulțumirii noastre față de [272]
Dumnezeu, pentru bunătatea Sa față de noi. Aceasta este o datorie prea sfântă pentru a fi lăsată la voia întâmplării sau controlată de sentimente sau impulsuri. Noi trebuie să rezervăm cu regularitate ceva pentru cauza lui Dumnezeu, pentru ca El să nu fie jefuit de partea pe care o cere. Când Îl jefuim pe Dumnezeu, ne jefuim pe noi înșine.

Noi renunțăm la comoara cerului de dragul de a avea mai mult aici, pe pământ. Aceasta este o pierdere pe care nu ne putem permite să o susținem. Dacă trăim în așa fel, încât să putem avea binecuvântarea lui Dumnezeu, atunci vom avea mâna Sa binecuvântată și prosperă cu noi, în problemele noastre trecătoare; dar, dacă mâna Sa este împotriva noastră, atunci El poate să înfrângă planurile noastre și să facă să se împrăștie mult mai repede decât putem strânge.

Mi-a fost arătat că situația din aceste două Conferințe este, într-adevăr, neplăcută; dar Dumnezeu are multe suflete prețioase aici, pentru care manifestă o grijă plină de gelozie, și nu va permite să fie înșelate și duse în rătăcire.

Credincioșie în lucrarea lui Dumnezeu

Există talente prețioase în comunitățile din regiunile Oregon și Washington; și dacă ele ar fi fost dezvoltate printr-o activitate bine dirijată, acum ar fi suficienți lucrători în aceste Conferințe. O biserică vie este totdeauna o biserică lucrătoare. Adevărul este o putere și aceia care văd forța lui îl vor apăra cu îndrăzneală, fără să se teamă. Adevărul trebuie să fie priceput cu mintea, primit în inimă și principiile lui introduse în caracter; apoi trebuie să se depună un efort continuu pentru a-i convinge și pe alții să-l primească, căci Dumnezeu îi face responsabili pe oameni pentru modul în care folosesc lumina ce le-a fost dată.

Dumnezeu cheamă tot poporul Său să-și dezvolte capacitățile ce i-au fost date. Puterile mintale trebuie să fie dezvoltate în cel mai înalt grad; ele trebuie să fie întărite și înnobilate, ocupându-se de adevărurile spirituale. Dacă minții i se îngăduie să se ocupe aproape cu totul cu lucruri ușuratice și cu problemele obișnuite ale vieții de fiecare zi, ea va deveni, în armonie cu una din legile ei neschimbate, slabă și ușuratică, frivolă și lipsită de putere spirituală.

Timpurile care vor pune la probă sufletele oamenilor sunt chiar în [273]
fața noastră și cei care sunt slabi în credință nu vor rezista încercării din acele zile primejdioase. Marile adevăruri ale descoperirilor lui Dumnezeu trebuie să fie studiate cu grijă, căci noi avem cu toții nevoie de o inteligentă cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Prin studierea Bibliei și o zilnică comuniune cu Isus, vom ajunge să avem vederi clare și bine conturate cu privire la responsabilitatea individuală și cu privire la tăria de a rezista în ziua încercării și ispitei. Acela a cărui viață este unită cu Hristos prin legături ce nu se văd va fi păstrat de puterea lui Dumnezeu, prin credință spre mântuire.

Trebuie să ne gândim mai mult la lucrurile lui Dumnezeu și mai puțin la problemele trecătoare. Cel lumesc, dacă își va folosi mintea în direcția amintită mai sus, va deveni tot atât de obișnuit cu Cuvântul lui Dumnezeu cum este în prezent cu lucrurile lumești.

„Cercetați Scripturile”, spunea Domnul Hristos, „pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Creștinului i se cere să fie silitor în cercetarea Scripturilor, să citească mereu și mereu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ignorarea cu bună știință a acestui subiect pune în primejdie viața și caracterul creștinului. Ea întunecă înțelegerea și corupe cele mai nobile puteri. Aceasta este ceea ce aduce confuzie în viața noastră. Poporul nostru are nevoie să înțeleagă vocea lui Dumnezeu; are nevoie să aibă o cunoaștere sistematică a principiilor adevărului revelat, care-i va pregăti pe copiii lui Dumnezeu pentru ceea ce va veni asupra pământului și-i va proteja să nu fie duși în rătăcire de orice vânt de învățătură.

În curând, în lume vor avea loc mari schimbări și toți vor avea nevoie de o cunoaștere practică a lucrurilor lui Dumnezeu. Este lucrarea lui Satana aceea de a înmuia inima poporului lui Dumnezeu și de a-i zdruncina credința. El încearcă pe toate căile să strecoare îndoieli și să ridice semne de întrebare cu privire la poziția, credința și planurile oamenilor asupra cărora Dumnezeu a așezat povara unei lucrări speciale și care aduc la îndeplinire cu zel această lucrare. Deși poate să fie mereu înfrânt, cu toate acestea, el își reînnoiește atacurile, lucrând prin aceia care mărturisesc a fi umili și temători de Dumnezeu și care, după cât se pare, sunt interesați sau cred în
[274] adevărul prezent. Apărătorii adevărului se așteaptă la o opoziție aprigă și crudă din partea vrăjmașilor lor declarați, dar aceasta este mult mai puțin primejdioasă decât îndoielile exprimate în taină de aceia care se simt liberi să ridice semne de întrebare și să găsească greșeli la ceea ce fac slujitorii lui Dumnezeu. Unii ca aceștia pot părea niște oameni umili; dar se înșeală singuri și îi înșeală și pe alții. În inima lor, aceștia sunt invidioși și bănuitori. Ei zdruncină credința poporului în aceia în care ei ar trebui să aibă încredere, cei pe care Dumnezeu i-a ales să facă lucrarea Sa; și atunci când sunt mustrați pentru atitudinea lor, consideră aceasta ca un atac la persoană. În timp ce spun că fac lucrarea lui Dumnezeu, în realitate, ei dau ajutor vrăjmașului.

Fraților, niciodată să nu îngăduiți ca ideile cuiva să vă zdruncine credința cu privire la ordinea și armonia care trebuie să existe în biserică. Mulți dintre voi nu văd în mod clar lucrurile. Instrucțiunile cu privire la ordinea în serviciul de la sanctuar au fost scrise și

transmise pentru ca din ele să învețe toți cei care vor trăi pe pământ. Au fost aleși oameni care să facă diferite părți ale lucrării de așezare și de strângere a cortului întâlnirii, iar dacă cineva se abătea în mod neglijent de la slujba lui și punea mâna să facă lucrarea ce era încredințată altuia, el trebuia să fie omorât. Noi slujim astăzi aceluiași Dumnezeu. Dar pedeapsa cu moartea a fost abolită; dacă n-ar fi fost desființată, n-ar fi acum atât de multă neglijență și dezordine în lucrarea pentru cauza Sa. Dumnezeul cerului este un Dumnezeu al ordinii și de aceea le pretinde tuturor urmașilor Săi să aibă rânduieli și reguli și să păstreze ordinea. Toți trebuie să înțeleagă în mod desăvârșit lucrarea lui Dumnezeu.

Este un lucru nesigur să nutrești îndoială în inimă, chiar și pentru un moment. Semințelor îndoielii pe care faraon le-a semănat atunci când a respins prima minune, li s-a îngăduit să crească și ele au produs un seceriș atât de bogat, încât toate minunile săvârșite după aceea nu l-au putut convinge de faptul că poziția sa era greșită. El a mers mai departe pe drumul lui, de la un anumit grad de neîncredere la altul, până când inima i s-a împietrit din ce în ce mai mult, până când a fost chemat să privească fața rece, moartă, a primului său născut.

Dumnezeu este la lucru și noi nu facem nici jumătate din ceea ce trebuie făcut pentru a pregăti un popor care să stea în ziua în care Fiul omului Se va arăta. Vai de omul acela care va căuta chiar și în [275] cel mai mic grad să împiedice lucrarea pe care Dumnezeu o face. Noi trebuie să lucrăm pentru alții; trebuie să încercăm să slăbim încrederea fraților noștri în comorile lor pământești; căci mulți își vor vinde dreptul lor de întâi născuți pentru viața veșnică în favoarea avantajelor lumești. Este cu mult mai bine să-i încurajăm să-și facă o comoară în ceruri decât să-i auzim lamentându-se și spunând: „Oamenii aceștia cer bani și iau bani și astfel se îmbogățesc.” Cât de plăcute sunt aceste cuvinte pentru cei lumești! Cum le mai întăresc ele curajul de a reține de la Dumnezeu partea ce Îi aparține și care trebuie să-I fie înapoiată în zecimi și daruri! Blestemul lui Dumnezeu va zăcea asupra acelora care nu-I dau ceea ce este al Lui. Să lucrăm în armonie cu Dumnezeu. Slujitorii Lui au o solie de dat celor ce iubesc banii; de ce să nu dea ei o bună și puternică mărturie, aducând toate zecimile în tezaur, când Domnul Însuși le-a dat exemplu?

Religia lui Hristos supune spiritul egoist și transformă mintea și afecțiunile; ea aruncă în țărână mândria oamenilor pentru ca numai Dumnezeu să fie înălțat. Aceasta este ceea ce-i lipsește fratelui A. El are nevoie de o credință practică în Dumnezeu. El are nevoie să vadă și să simtă măreția de a sluji lui Hristos; are nevoie de principiul și standardul creștin; are nevoie să-și umple mintea cu făgăduințele prețioase, avertizările, sfaturile și amenințările Cuvântului lui Dumnezeu; are nevoie să vadă importanța faptului de a avea credință și fapte corespunzătoare, pentru ca ele să poată reprezenta în mod demn, acasă și în biserică, în afacerile lui, curăția și caracterul înalt al religiei. El trebuie să fie în legătură cu Hristos ca să poată avea putere spirituală. Legătura lui cu lumea și cu influențele vrăjmașe spiritului adevărului are o putere mai mare asupra lui decât spiritul lui Hristos. Aici este primejdia; în cele din urmă, el va suferi naufragiul credinței, dacă nu-și schimbă cursul vieții și nu va avea o legătură fermă cu Izvorul luminii.

Dacă interesul lui pentru lucrurile spirituale ar fi tot atât de mare cum este pentru cele lumești, consacrarea față de Dumnezeu
[276] ar fi totală; el s-ar arăta ca un adevărat discipol al lui Hristos și Dumnezeu ar accepta și ar folosi talentele care în prezent sunt cu totul folosite în serviciul lumii. Aceeași capacitate care este folosită în prezent pentru strângerea de averi este cerută pentru cauza lui Dumnezeu. Sunt necesari administratori în fiecare ramură a lucrării Sale, pentru ca aceasta să fie adusă la îndeplinire cu energie și în ordine. Dacă un om are tact, este harnic și plin de entuziasm, va avea succes în afacerile trecătoare și aceleași calități, consacrate lucrării lui Dumnezeu, se vor dovedi de o îndoită eficiență; căci puterea divină va fi combinată cu efortul omenesc. Cele mai bune planuri, în probleme temporare sau spirituale, se vor dovedi un eșec dacă executarea lor este încredințată unor mâini fără experiență și incapabile.

Aceia care-și îngroapă talanții în această lume nu sunt plăcuți lui Dumnezeu. Toate puterile lor sunt consacrate strângerii de averi și dorința aceasta de acumulare devine o pasiune. Fratele A. este un om activ și el se mândrește cu faptul că aduce la îndeplinire proiecte omenești. Dacă același interes, același tact și aceeași ambiție ar fi exercitate în lucrările Domnului, câte rezultate mari și mai nobile nu s-ar realiza! Educația obținută în afacerile lumești nu va fi de nici un

ajutor în viața veșnică, pentru că în ceruri nu vor fi făcute asemenea afaceri, asemenea lucruri. Dacă însă capacitățile pe care Dumnezeu le-a dat sunt folosite spre slava Sa, pentru zidirea Împărăției Sale, se capătă o educație ce va fi luată în ceruri.

Care este poziția noastră în lumea aceasta? Noi suntem în timpul așteptării. Dar perioada aceasta de timp nu trebuie cheltuită într-o închinare abstractă. Așteptând, veghind și lucrând în mod vigilent, toate acestea trebuie să fie continuate. Viața noastră nu trebuie să fie numai agitație, alergare și întocmire de planuri în legătură cu lucrurile acestei lumi, cu prețul neglijării evlaviei personale și a slujirii pe care Dumnezeu o cere. În timp ce nu trebuie să fim leneși în lucrările sau afacerile noastre, trebuie să fim fierbinți în spiritul nostru, slujind Domnului. Lampa sufletului trebuie să fie pregătită și trebuie să avem uleiul harului în vase împreună cu lămpile noastre. Trebuie să se dea pe față precauție pentru a preveni declinul spiritual, ca nu cumva ziua Domnului să ne surprindă asemenea unui hoț. Ziua aceea nu trebuie să fie considerată a fi prea departe; ea este aproape și nici un om nu poate spune, nici chiar în inima sa, cu atât mai puțin [277] prin faptele sale: „Domnul meu întârzie să vină", căci, făcând astfel, el va fi socotit asemenea celor ipocriți și necredincioși.

Am văzut că poporul lui Dumnezeu este în mare primejdie; mulți dintre ei sunt preocupați de cele pământești; interesele și afecțiunile lor sunt concentrate spre cele ale lumii acesteia. Exemplul lor nu este cel bun. Lumea este înșelată de drumul urmat de mulți dintre cei care mărturisesc marile și nobilele adevăruri. Răspunderea noastră este în armonie cu lumina dată, cu harul și darurile revărsate. Asupra lucrătorilor ale căror talente, mijloace, ocazii oferite și capacități sunt cele mai mari, zace cea mai grea răspundere. Dumnezeu îl cheamă pe fratele A. să-și schimbe cursul vieții sale, să-și folosească talentele spre slava lui Dumnezeu, în loc să și le degradeze prin urmărirea unor interese lumești, murdare. Acum este ziua sa, în care i se mai acordă încredere; în curând va veni ziua socotelilor pentru el.

Fratele A. mi-a fost prezentat ca reprezentând o clasă de oameni care sunt într-o poziție asemănătoare. Ei n-au fost niciodată indiferenți față de cele mai mici avantaje lumești. Prin afaceri inteligente, tact și investiții pline de succes, adunând puțin câte puțin, ei au strâns avere. Făcând lucrul acesta, ei și-au educat capacitățile

într-un mod nepotrivit în raport cu dezvoltarea caracterului creștin. Viața lor nu Îl reprezintă în nici un fel pe Hristos; căci ei iubesc lumea și câștigurile ei mai mult decât Îl iubesc pe Dumnezeu sau adevărul. „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el."

Toate capacitățile pe care le au oamenii Îi aparțin lui Dumnezeu. Conformarea și atașarea de cele lumești sunt în mod categoric interzise în Cuvântul Său. Când puterea transformatoare a harului lui Dumnezeu este simțită lucrând asupra inimii, aceasta va face ca un om, care până acum a fost lumesc, să meargă pe căile bunătății. Cei care au în inimă hotărârea de a-și strânge o comoară aici, în lumea aceasta, „cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință; și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri".

[278] Fiecare membru al bisericii trebuie să simtă că are obligația sfântă să păzească cu strictețe interesele cauzei lui Dumnezeu. Membrii bisericii sunt răspunzători pentru starea ei frământată și descurajată, prin care sunt dezonorate cele mai sacre adevăruri încredințate omului. Nu există nici o scuză pentru această stare de lucruri. Isus a deschis fiecăruia o cale prin care pot fi obținute înțelepciunea, harul și puterea. El este exemplul nostru în toate lucrurile și nimic nu va abate mintea de la principalul obiectiv al vieții, care este acela de a avea pe Hristos în suflet, topind și supunând inima. Când acesta este cazul, fiecare membru al bisericii, fiecare mărturisitor al adevărului va fi asemenea lui Hristos în caracter, în cuvinte și în fapte.

Unii care au fost canale de lumină, ale căror inimi s-au bucurat de prețioasa lumină a adevărului, au lepădat acest adevăr, asemănându-se lumii. În felul acesta, ei au pierdut spiritul sacrificiului de sine și puterea adevărului și au depins pentru fericirea lor de lucrurile nesigure ale lumii. Aceștia sunt în mare primejdie. Bucurându-se cândva de lumină, ei vor fi lăsați într-un întuneric total, în afară de cazul în care vor strânge degrabă razele ce încă mai strălucesc asupra lor și se vor întoarce la Domnul în pocăință și mărturisire. Noi trăim o zi primejdioasă, când rătăcirea și înșelăciunea îi cuprind pe oameni. Cine va avertiza lumea, cine le va arăta o cale mai bună, dacă nu aceia care au avut lumina adevărului și au fost sfințiți prin

ea și care vor lăsa ca lumina lor să lumineze, pentru ca și alții, văzând faptele lor bune, să-I dea slavă lui Dumnezeu? Aș dori să pot imprima asupra tuturor primejdia în care se află, de a pierde cerul. Una este să te alături bisericii și cu totul alt lucru este legătura cu Hristos. Nu toate numele trecute în registrele comunităților sunt trecute și în cartea vieții Mielului. Mulți, deși par a fi credincioși sinceri, nu păstrează o legătură vie cu Hristos. Ei s-au înscris, și-au trecut numele în registru, dar lucrarea lăuntrică a harului nu este adusă la îndeplinire în biserică. Ca rezultat al acestei situații, ei nu sunt fericiți și le este greu să-I slujească lui Dumnezeu.

„Cu ce judecată judecați, veți fi judecați." Aduceți-vă aminte că frații voștri sunt creaturi slabe, asemenea vouă, și privesc la greșelile [279] și rătăcirile lor cu aceeași milă și îngăduință pe care ați dori ca ei să le manifeste față de voi. Ei nu trebuie să fie urmăriți și defectele lor n-ar trebui trâmbițate, pentru ca lumea să jubileze la aflarea lor. Aceia care îndrăznesc să facă acest lucru s-au urcat pe scaunul de judecată și s-au făcut singuri judecători, în timp ce au neglijat grădina propriilor lor inimi și au îngăduit buruienilor otrăvitoare să aibă întâietate în dezvoltarea lor.

Fiecare dintre noi avem pe rol un dosar la tribunalul cerului. Caracterul este cântărit în balanța Sanctuarului și trebuie să fie dorința arzândă a tuturor, de a umbla în umilință și cu multă grijă, ca nu cumva, neglijând să lase ca lumina lor să lumineze lumea, să cadă din harul lui Dumnezeu și să piardă tot ce este de valoare. Toate neînțelegerile, toate deosebirile și găsirea de greșeli trebuie date la o parte, împreună cu orice vorbire de rău și amărăciune; bunătatea, dragostea și împreuna simțire unul față de altul trebuie să fie nutrite, pentru ca rugăciunea Domnului Hristos ca urmașii Săi să fie una, așa cum El este una cu Tatăl, să fie ascultată. Armonia și unitatea bisericii sunt scrisorile de acreditare pe care aceștia le prezintă lumii, că Isus este Fiul lui Dumnezeu. O reală convertire va duce totdeauna la o adevărată iubire pentru Isus și pentru toți aceia pentru care a murit El.

Cei care fac tot ce pot pentru Dumnezeu, care sunt credincioși și zeloși în a face bine celor din jur vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu asupra eforturilor lor. Un om poate face o slujire efectivă pentru Dumnezeu, deși el nu este capul sau inima trupului lui Hristos. Slujirea reprezentată în Cuvântul lui Dumnezeu prin mână

sau picior, chiar așa umile cum sunt, nu este lipsită de importanță. Nu măreția lucrării, ci iubirea cu care este făcută, motivul care determină acțiunea, aceasta determină valoarea ei. Există o lucrare de făcut pentru vecinii noștri și pentru aceia cu care ne asociem. Nu avem libertatea de a înceta lucrarea noastră plină de răbdare și cu rugăciune pentru suflete, atâta vreme cât mai sunt unii în afara corăbiei siguranței. În acest război nu există excepții. Suntem ostași ai lui Hristos și avem obligația de a veghea, ca nu cumva vrăjmașul să câștige teren și să-și asigure pentru slujba sa suflete pe care le putem câștiga pentru Hristos.

[280] Ziua încrederii și a responsabilității este a noastră; avem o lucrare de făcut pentru Dumnezeu. Comunitatea din _____ devine, în mod treptat, rece și nereligioasă. Este mult de făcut pentru membrii ei în mod individual. O mare lumină a strălucit pe calea lor. Pentru aceasta, ei vor fi făcuți răspunzători. Domnul Hristos a spus: „Voi sunteți lumina lumii; voi sunteți sarea pământului”. Ei au nevoie de o profundă lucrare a harului în inimile lor. Trebuie să aibă loc o schimbare mai înainte ca Dumnezeu să-i binecuvânteze. Sunt foarte mulți mărturisitori formali. O năzuință egoistă spre câștig eclipsează moștenirea cerească. Dacă Împărăția cerului are întâietate, nobila integritate va străluci în viață și în caracter. De aceasta are nevoie fratele A, ca să exercite o influență spre bine. Lui îi place să umble cu banii și să-i vadă cum se adună, folosindu-i într-un fel sau altul. Mintea și sentimentele sale sunt absorbite în proiecte lumești. El este beat de grijile acestei vieți; adică este atât de prins în afaceri, încât nu mai poate să se gândească în mod rațional și inteligent la lucrurile lui Dumnezeu. Viziunea sa este întunecată de iubirea de bani. Adevărul trebuie să pătrundă adânc în inima sa și să aducă roade în viața sa particulară și publică.

Fratele A. s-a scuzat că n-a studiat Scripturile pentru că era om de afaceri. Dar pentru unul care este presat de problemele și grijile afacerilor, Scripturile vor fi o sursă de tărie și siguranță. Un astfel de om are o mai mare nevoie de lumina ce vine din Cuvântul lui Dumnezeu, de sfaturile și avertizările lui, decât dacă n-ar fi fost așezat într-o poziție așa de primejdioasă. Dacă fratele A. ar da pe față în lucrurile lui Dumnezeu aceeași prudență și același tact pe care le are în afaceri, ar avea rezultate binecuvântate. Dacă el crede că Dumnezeu este mulțumit de el în timp ce își folosește talentul și

energia aproape în întregime slujirii lui Mamona, el se înșeală teribil. Domnul Hristos spunea: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona". Dacă fratele A. continuă să subordoneze lucrurile veșnice intereselor acestei lumi, pasiunea sa pentru strângerea de averi va crește în mod sigur, până când va domina principiul și va fi atât de orbit de bunurile [281] acestei lumi, încât nu va fi în stare să deosebească ceea ce este sfânt de ceea ce este profan.

Fratele A. are o puternică influență asupra minții fraților lui; în mare măsură, ei văd lucrurile prin prisma vederilor sale. El are nevoie să-și îmbunătățească sănătatea sa spirituală și să fie înțelept în lucrurile lui Dumnezeu. El ar trebui să înceapă să manifeste interes și consacrare în lucrurile cerești și să-și educe în așa fel puterile, încât ele să fie puse în slujba cauzei lui Dumnezeu. El are nevoie de armura neprihănirii cu care să stingă săgețile arzătoare ale vrăjmașului. El nu va putea obține mântuirea, decât dacă are loc o schimbare hotărâtă în obiectivele și scopurile vieții sale și dacă va manifesta în mod continuu în viața sa lucrurile spirituale.

Dumnezeu îi cheamă în mod individual pe membrii comunităților din aceste două Conferințe să se trezească și să se convertească. Fraților, atitudinea voastră lumească, neîncrederea și murmurarea v-au așezat într-o astfel de poziție, încât va fi nespus de dificil pentru oricine să lucreze printre voi. În timp ce președintele vostru își neglijează lucrarea și nu-și îndeplinește datoria, atitudinea voastră n-a fost aceea care să-l încurajeze. Cel care are autoritate trebuie să-și îndeplinească obligațiile ca un om al lui Dumnezeu, mustrând, îndemnând, încurajând după cum este cazul, indiferent dacă voi primiți sau respingeți mărturia lui. Dar el s-a descurajat repede și v-a lăsat fără ajutorul pe care un slujitor credincios al Domnului Hristos trebuie să-l dea. El a greșit, neținând pasul cu ocaziile deschise de providența lui Dumnezeu, nearătându-vă datoria ce vă revine și neînvățându-vă cele cu privire la cerințele timpului; dar neglijența slujitorului nu trebuie să vă descurajeze și să vă facă să vă scuzați pentru neglijarea datoriei. Este nevoie de mai multă energie și credincioșie din partea voastră.

Făgăduind, dar neîmplinind

Unii din voi vă împiedicați de angajamentele voastre. Duhul Domnului a venit în adunarea din _____ ca răspuns la rugăciune și, în timp ce inimile voastre erau înmuiate sub influența Lui, v-ați luat în mod solemn un angajament. În timp ce torentele mântuirii se revarsă asupra inimilor voastre, aveți sentimentul că trebuie să
[282] urmați exemplul Lui, care mergea din loc în loc făcând bine și care și-a dat cu bucurie viața ca să răscumpere pe om din păcat și degradare. Sub influența inspiratoare a cerului, ați văzut că egoismul și caracterul lumesc n-au fost în conformitate cu caracterul creștin și că nu puteți trăi pentru voi înșivă și să fiți totuși asemenea Domnului Hristos. Dar când influența iubirii și a milei Sale abundente n-a fost simțită într-un mod atât de marcant în inimile voastre, voi v-ați retras angajamentele solemne și Dumnezeu și-a îndepărtat binecuvântarea Sa de la voi.

Necazuri au venit asupra unora. Recoltele lor au fost proaste, așa că nu și-au putut onora angajamentul; iar alții au ajuns în situații neplăcute. Apoi, desigur, nu se putea aștepta ca ei să plătească ceea ce au făgăduit. Dar dacă nu murmurau și nu-și întorceau inimile de la ceea ce au făgăduit, Dumnezeu ar fi lucrat în favoarea lor și ar fi deschis căi prin care fiecare ar fi putut să împlinească angajamentul luat. Ei n-au așteptat în credință, bazându-se pe Dumnezeu ca să deschidă căi, astfel încât să-și poată împlini angajamentele luate. Unii au avut mijloace la îndemâna lor; și dacă ar fi avut aceeași dispoziție ca atunci când au făgăduit solemn și dacă I-ar fi dat lui Dumnezeu zecimea și darurile pe care El le-a împrumutat în scopul acesta, ei ar fi fost binecuvântați. Dar Satana a venit cu ispitele lui și a făcut pe unii să pună sub semnul întrebării motivele și spiritul care l-au inspirat pe slujitorul lui Dumnezeu în prezentarea apelului pentru strângerea de mijloace. Unii au avut sentimentul că au fost înșelați și escrocați. În sinea lor, ei au respins angajamentul lor solemn și tot ce au făcut după aceea a fost făcut cu reținere, și din cauza aceasta n-au fost binecuvântați.

În parabola talanților, omul căruia i s-a încredințat un talant a dat pe față un spirit de invidie și împotrivire și a ascuns banii, pentru ca stăpânul său să nu aibă nici un profit de la el. Când stăpânul i-a cerut socoteală de isprăvnicia sa, el și-a scuzat neglijența, aruncând

vina asupra stăpânului său: „Doamne, am știut (el mărturisea că îl cunoaște pe stăpânul său) că ești un om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat; mi-a fost teamă (pentru că toate aceste îmbunătățiri nu trebuie să le fac eu, dar tu mi le pretinzi), și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce [283] este al tău!" Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am vânturat; prin urmare, se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu. Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are i se va da, și va avea de prisos (căci am încredere în el, știind că va folosi bine ce i-a fost încredințat); dar de la cel ce n-are (care s-a temut să se încreadă în Mine) se va lua și ce are. (Îl voi deposeda de ceea ce pretinde că este al lui; el va pierde orice drept de a se avea încredere în el; îi voi lua talanții și îi voi da aceluia care îi va pune la schimbător, înmulțindu-i.) Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților".

Spiritul manifestat de frați cu privire la angajamentul lor solemn a fost foarte ofensator pentru Dumnezeu. Dacă ar fi văzut cauza lui Dumnezeu prosperând în câmpurile în care s-a intrat deja, ei ar fi avut cu totul alte sentimente. Nici o înșelăciune nu s-a folosit în cazul lor și acuzația de înșelăciune pe care ei au adus-o a fost împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, și nu asupra slujitorului pe care El l-a trimis. Dacă ar fi luat poziția cea bună în această problemă, dacă ar fi nutrit spiritul care l-a inspirat să facă acea făgăduință solemnă, fratele A. n-ar fi avut o atitudine atât de nebinevoitoare să investească în cauza lui Dumnezeu. Dar el s-a gândit cât de mult putea face cu aceste mijloace dacă le investea în afaceri lumești. Avariția, spiritul lumesc și lăcomia sunt defecte de caracter care se opun exercitării dărniciei creștine. Apostolul spune: „Să nu fiți iubitori de bani". Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi".

Era clar că mulți dintre cei ce au făcut o juruință solemnă n-au credință și nu consideră că sunt greșiți. Ei vorbesc despre ea, se ocupă de ea, până când li se pare că devine o realitate. Consideră că nu trebuie să ajute Conferința Generală, susținând că ei trebuie să [284] aibă mijloace pe care să le folosească în câmpul lor. Domnul a lucrat pentru ei după credința lor limitată. Satana, care le-a ținut mintea în

înșelăciune, i-a făcut să creadă că au făcut un lucru generos atunci când au trimis mijloace Conferinței Generale, când, cercetând lucrurile, realitatea ne arată că ei încă mai au mult de înapoiat Conferinței din suma ce s-a cheltuit cu trimiterea de lucrători și ajutarea lor în diferite feluri pentru ca să înceapă lucrarea și s-o ducă mai departe. Și totuși, aceste persoane au fost supărate, nemulțumite și nefericite și au apostaziat, s-au îndepărtat de Dumnezeu, pentru că au gândit că fac lucruri așa de mari. Aceasta nu face decât să ne arate ce înșelăciune teribilă poate să vină asupra minții atunci când aceasta nu este sub controlul deosebit al Duhului lui Dumnezeu. Îndoiala, suspiciunile și prejudecățile lor cu privire la Conferința Generală au fost inspirate de Satana. Cauza lui Dumnezeu este aceeași în lumea întreagă. Fiecare ramură a lucrării Îl are în centru pe Hristos. Nici o parte a câmpului nu este independentă de restul lucrării.

Scumpi frați, voi i-ați îngăduit lui Satana să intre în inima voastră și el nu o va părăsi niciodată pe deplin, până când nu vă pocăiți de îndoielile rele și de neîmplinirea făgăduințelor voastre solemne. Solul lui Dumnezeu a fost insultat și acuzat că pune asupra poporului greutăți excesiv de mari. Dumnezeu a fost nemulțumit de fratele B. pentru că el n-a dat o mărturie hotărâtă împotriva a tot felul de lucruri de felul acesta și nu v-a arătat păcatul vostru așa cum era el în realitate.

„Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi s-o împlinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; de aceea împlinește juruința pe care ai făcut-o. Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești. Nu lăsa gura să te bage în păcat și nu zice înaintea trimisului lui Dumnezeu: «M-am pripit». Pentru ce să Se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale, și să nimicească lucrarea mâinilor tale?”

Problema este prezentată aici în adevărata ei lumină. Lucrarea ta a fost făcută înaintea îngerului lui Dumnezeu. Cuvintele tale nu au fost auzite numai de oameni, ci și de îngerul lui Dumnezeu, și te mai întrebi de ce S-a supărat Dumnezeu pe tine? Te mai miri de faptul
[285] că El nu te-a binecuvântat și nu te-a făcut în stare să-ți împlinești juruința? Când ai bombănit și ai murmurat și ți-ai retras juruințele, când ai considerat că slujitorii lui Dumnezeu te-au înșelat și au obținut prin stoarcere juruințele tale, ceea ce nu era drept, vrăjmașul a jubilat. Dacă ai putea vedea situația ta așa cum este, n-ai mai face

nimic asemănător ca scuză pentru starea în care ești. Fii atent să nu rostești un cuvânt care să scadă influența solilor lui Dumnezeu. Poate că uneori au fost prea multe solicitări pentru obținerea de mijloace. Dar când lumina și dragostea lui Isus ilumineză inimile urmașilor Săi, nu va fi nici o ocazie, nu va exista nici o situație în care să se solicite, să se cerșească banii sau slujirea lor. Când ei devin una cu Isus și își dau seama că nu sunt ai lor, că au fost cumpărați cu un preț și sunt proprietatea Domnului, și că tot ceea ce au le este numai încredințat lor, ca administratori, atunci, cu o inimă plină de bucurie, întorc lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. Domnul nu va accepta o jertfă, un dar care nu este făcut de bunăvoie, ci murmurând. Cu sentimentele pe care le aveți acum, nu va fi nici o virtute în a continua să faceți juruințe. Când vă veți reveni din această cursă a vrăjmașului, când veți reface breșa care s-a făcut și vă veți da seama că nevoile lucrării lui Dumnezeu continuă să existe, așa cum binecuvântările sale continuă să fie date fiilor oamenilor, atunci faptele voastre vor fi pe măsura credinței și veți primi o bogată binecuvântare din partea Domnului.

Influența necredinței

Comunitatea din _____ a apostaziat, s-a îndepărtat mult de Dumnezeu. Nu mai este deloc o stare de sănătoasă prosperitate acolo. Fiecare membru al comunității are propriile lui poveri și descurajări de purtat, dar ar fi trebuit să poarte toate acestea și să-și păstreze viu sufletul înaintea lui Dumnezeu, fără să slăbească pe alții din comunitate. El ar fi întărit comunitatea, în loc să o slăbească. Fratele C. n-a
[286] luat poziția de a întări propria sa credință sau pe aceea a comunității. El a continuat să acționeze de partea vrăjmașului, pentru a demoraliza și descuraja. Satana încurajează continuu la necredință. El notează greșelile și scăderile celor ce mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos și reproșează în mod disprețuitor îngerilor lui Dumnezeu pentru ele. El este un acuzator al fraților și va influența pe cât mai mulți cu putință să facă același lucru. Aceia care își asumă sarcina de a se uita în grădina vecinului, în loc să privească propria lor bucată de pământ, vor găsi propriile lor grădini atât de pline de bălării, încât fiecare plantă prețioasă va fi sufocată.

Fratele C. nu este într-o poziție în care să fie lumina lumii. O, nu; el este un fiu al întunericului. Veșnicia va arăta faptul că cuvintele lui nechibzuite au plantat semințele ridicării de întrebări, îndoielii și căutării de greșeli în multe minți și că influența sa a îndepărtat multe suflete de la adevăr. El a admis astfel să devină un canal al întunericului, să transmită neîncredere și descurajare asupra minții. Lui Dumnezeu nu-I place de el. Sufletul său a devenit din ce în ce mai puțin sensibil față de influența Duhului lui Dumnezeu. Nu are decât puțină credință; și cum poate să fie altfel, când, prin cuvintele sale, el nu face altceva decât să se întărească în necredință? În timp ce sugerează îndoială, în loc să lase ca razele prețioase ale luminii să strălucească asupra altora, el dă ajutor vrăjmașului în lucrarea acestuia. Acest spirit îl face să fie aproape un necredincios; și dacă nu va face o întoarcere sinceră, cinstită, va deveni un necredincios.

Fratele C. este nechibzuit în cuvinte și acțiuni. Cuvinte fără rost, pentru care va trebui să dea socoteală în ziua cea mare a lui

Dumnezeu, sunt aproape continuu pe buzele lui. El se așază pe terenul lui Satana și, ca rezultat, nu are Spiritul lui Hristos. El va vedea uneori că a făcut o mare greșeală, că pierde clipe prețioase, de aur, pe care ar fi putut să le folosească pentru curățirea propriei sale inimi. El culege defectele altora, în timp ce trăiește în aceleași greșeli; aceasta înseamnă să mori de foame în sens spiritual. Orice reînviorare aduce în biserică persoane care nu sunt convertite în mod real. Ei țin adevărul, dar numai cu numele, fără să fie sfințiți prin influența lui cea dulce. Fiind lipsiți de har, ei sunt egoiști, împietriți [287] și neînduplecați. Pe astfel de persoane nu te poți bizui niciodată. Ei vor face și vor spune totdeauna lucruri care sunt contrare credinței noastre. Comunitatea care are o astfel de povară asupra ei merită să fie compătimită. Lumea este în opoziție cu biserica și Satana și îngerii lui sunt în continuu război cu ea. De aceea, defectele acestor membri nevrednici sunt ținute ostentativ înaintea acelora care sunt tari în credință.

Cei care cred adevărul trebuie să fie hotărâți să ajute, și nu să fie o piedică pentru cei puțini din _____, care se luptă cu descurajarea. Membrii bisericii ar trebui să aibă grijă, cu gelozie, ca vrăjmașii credinței noastre să nu aibă cumva ocazia să triumfe asupra stării lor de decădere și lipsită de viață. Unii și-au irosit influența, când, cu puțină lepădare de sine, cu seriozitate și zel, ar fi putut să fie o putere de partea binelui. Acest zel nu va veni fără efort, fără o luptă sinceră. Dacă numai trei suflete credincioase ar rămâne în comunitatea _-____, acestea vor fi, dacă sunt legate de Dumnezeu, canale vii de lumină, și El va adăuga atunci altele la numărul lor. Dumnezeu a ridicat stegari în _____. Unii s-au mutat, alții au murit, dar alții au murit din punct de vedere spiritual; slujirea lor este închinată lui Satana. Ei nu-și dau seama că acel „curând” vine când rapoartele lor din cărțile cerului vor fi puse în balanță și când lucrarea fiecărui om va fi dată pe față, arătându-se așa cum este.

Să nu uităm că fiecare trebuie să fie judecat după faptele lui. Când, în ziua socotelilor finale, raportul vieții tale va fi deschis înaintea ta, cum vei sta atunci, fratele meu care te îndoiești și îi acuzi pe frați? „Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea, zice Domnul. Și mai întrebați: «Ce-am spus noi împotriva Ta?» Ați zis: «Degeaba slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor».” Acesta a fost

limbajul vorbirii tale; căci „din prisosul inimii vorbește gura”. In funcție de cuvintele tale vei fi îndreptățit sau condamnat. Acuzarea fraților este lucrarea în care Satana s-a angajat de la căderea sa. Ai
[288] descurajat comunitatea, care și așa avea puțin curaj. Ai prezentat adevărul într-o lumină ce este neplăcută aproape din toate punctele de vedere, împotriva căreia se pot ridica obiecțiuni. Aceasta este lucrarea pe care o face Satana. Nu ai de ce să fii mândru de cuvintele tale; căci ele vor aduce nedumerire, rușine și disperare, în ziua când fiecare om va primi după faptele făcute în trup.

Soția ta a auzit expresiile tale, expresii ale întunericului, până când a ajuns să fie modelată, în mare măsură, după ideile tale. Temerea de Domnul este aproape cu totul înlăturată de la amândoi. Voi semănați acum semințele necredinței și ele vor aduce în curând un rod bogat, secerând ceea ce nu vă va aduce nici o satisfacție. V-ați pus la dispoziția vrăjmașului, pentru a fi instrumentul lui în ducerea sufletelor la îndoială și necredință. Toată lucrarea voastră a fost aceea de a împrăștia sufletele de la Hristos. Voi vă făliți cu asprimea voastră, cu talentul vostru de a produce confuzie. Considerați acest lucru ca fiind o dovadă de inteligență; dar este același fel de inteligență pe care o are și prințul întunericului și veți primi aceeași răsplată pe care el o va avea pentru intensa lui activitate și ascuțime a minții. Tendința acestui veac este spre necredință, spre a trata cu ușurință evlavia și adevărata religie. Acesta este planul lui Satana, și atunci când îți supui puterile necredinței, ești dus în robie de înșelăciunile lui, pentru a face lucrarea lui.

Soția ta va avea o luptă grea de dus pentru a birui înșelăciunile vrăjmașului, pentru a birui propriile ei defecte de caracter și a aduce toate puterile ei în supunere de voința lui Dumnezeu, fixându-și bine piciorul pe platforma adevărului veșnic. Din fire nu este evlavioasă și tu ai pus în fața ei lucruri într-o lumină atât de neclară, încât este lăsată în nesiguranță, fără o ancoră. Ea nu găsește o adevărată mulțumire în credință și nădejde pentru că nu are o cunoaștere inteligentă a adevărului. Este foarte mult afectată de atmosfera de necredință pe care o respiră și, dacă va fi pierdută, sângele ei va fi pe hainele tale.

Tu faci tot atât de sigur lucrarea lui Satana cum o face în mod deschis oricare din agenții lui. Îndoielile pe care le-ai adus în multe minți vor da roade. Secerișul tău este copt pentru strângerea finală a

roadelor. Vei fi atunci mândru de ele? Te poți întoarce la Dumnezeu; [289]
poți găsi liniște și odihnă la El. Dar te-ai învățat atât de mult să critici, să întorci și să răsucești totul într-o lumină falsă, încât se cere o rugăciune fierbinte și o continuă veghere pentru a înfrânge obiceiul care a devenit a doua ta natură. Inima mea tânjește după tine și familia ta. Domnul este nemulțumit de tine; El este zilnic îndurerat. Tu trebuie să fii pe deplin convertit, un om transformat, sau, de nu, nu vei avea niciodată darul vieții veșnice.

Înșelăciunea păcatului

Fratele D. mi-a fost prezentat ca făcând o lucrare pe care, în ziua judecății, va dori să nu o fi făcut niciodată. El nu este corect în toate punctele de credință și în mod încăpățânat își menține pozițiile lui greșite. El este un acuzator al fraților. Nu numai că gândește rău despre aceia pe care Dumnezeu i-a ales ca lucrători în lucrarea Sa, dar spune și altora aceste gânduri rele ale lui. Nu s-a conformat regulii biblice și n-a discutat cu frații din poziții de răspundere; cu toate acestea, el găsește greșeli la toți.

Scuza ce se aduce în dreptul său este: „O, fratele D. este un om așa de bun! Este un model de amabilitate și bunăvoință și este gata să ajute oriunde". Fratele D. are trăsături de caracter deosebite. Nu are o prea mare iscusință ca predicator, dar poate fi un lucrător zelos și credincios. Vrăjmașul și-a făcut loc în inima lui datorită părerii bune despre el însuși. N-ar trebui să aibă despre el păreri mai bune decât s-ar cuveni, n-ar fi trebuit să îndrăznească să folosească reputația fraților lui, așa cum a făcut. Prin dispoziția lui de a strânge și apoi de a duce mai departe rapoarte neadevărate, el s-a interpus între oameni și solia pe care Dumnezeu le-a dat-o slujitorilor Săi să le-o transmită, pentru a-i pregăti să stea în ziua cea mare a Domnului. Trăsăturile lui bune de caracter l-au făcut și mai primejdios, căci astfel a avut influență. Oamenii au considerat că ceea ce a spus este chiar așa. Dacă ar fi fost o persoană imorală sau certăreață, n-ar fi reușit să câștige încrederea atât de multor persoane.

[290] Modul de lucru al fratelui D. face ca atitudinea sa să îndreptățească să fie condamnat, căci este o mare ofensă la adresa lui Dumnezeu. Dacă el și-ar fi manifestat simțămintele în mod deschis, dacă ar fi spus în public ceea ce spunea în particular, nimeni nu s-ar fi gândit să-l trimită să lucreze în cadrul Conferinței. În timp ce lucrează sub auspiciile ei, frații au tot dreptul să considere că părerile lui sunt corecte. Și în felul acesta, influența lui a fost o putere spre rău. Sunt unii care n-ar fi avut niciodată suspiciuni în dreptul fraților lor sau n-ar fi gândit rău despre ei, dacă n-ar fi fost cuvintele rostite

de fratele D. El a călăuzit mințile pe un drum care, dacă este urmat, va sfârși în răzvrătire și pierderea sufletului. El trebuie să dea masca la o parte; aceasta este lucrarea pe care bunul nostru frate trebuie să o facă.

Domnul mi-a arătat acest lucru în adevărata lui lumină. Inima fratelui D. nu stă bine. Ea este plină de amărăciune, mânie, gelozie și bănuieli rele și are nevoie să fie curățită. Dacă el nu-și schimbă în totul comportarea, în curând va fi un om pierdut. Facerea de bine, sau dragostea, „este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul".

Să presupunem că fratele D. îi convinge pe oameni să pună sub semnul întrebării și să respingă mărturiile pe care Domnul le-a dat poporului Său în ultimii treizeci și opt de ani; să presupunem că-i face să creadă că cei din fruntea acestei lucrări sunt vicleni și înșelători, necinstiți, angajați în a înșela pe oameni. Ce lucrare mare și bună a făcut el? Este aceeași lucrare pe care au făcut-o Core, Datan și Abiram; și pentru toți aceia pe care i-a influențat, rezultatul va fi dezastruos. El a crezut că nu greșește. Dar poartă această lucrare semnătura cerului? Nu! Fratele D. a nutrit un spirit de neprihănire de sine, care aproape că l-a ruinat. El trebuie să se considere egal cu frații săi; și dacă are dificultăți cu privire la comportamentul lor, să le arate în ce constă păcatul lor.

Când Satana s-a răzvrătit în ceruri, el n-a adus plângerile sale [291]
înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Hristos, ci s-a amestecat printre îngeri, care îl credeau desăvârșit, și le-a spus că Dumnezeu i-a făcut o nedreptate atunci când L-a preferat pe Domnul Hristos, și nu pe el. Rezultatul acestei false prezentări a fost acela că, datorită simpatiei pe care o aveau pentru el, o treime dintre îngeri și-au pierdut nevinovăția, poziția înaltă și căminul lor fericit. Satana îi instigă pe oameni să continue aici, pe pământ, aceeași lucrare a geloziei și a bănuielilor rele pe care el a început-o în ceruri.

Când Domnul Isus era pe pământ, iudeii au acționat totdeauna ca niște spioni pe urmele Lui. Ei au strâns orice raport fals și L-au acuzat de crimă, una după alta. Ei se străduiau continuu să-i îndepărteze pe oameni de El. Era atitudinea lor dreaptă? Dacă era, atunci

fratele D. n-a păcătuit, pentru că a făcut o lucrare asemănătoare. Acum, el poate să se smulgă din capcana vrăjmașului; poate să biruie acest spirit care-l face să se înalțe mai presus de frații săi. Să caute umilința și să învețe să prețuiască pe alții mai presus de el. Dacă va lucra în credincioșie și armonie cu planul lui Dumnezeu, va auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios", rostite de buzele Domnului. Dar dacă refuză lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu, dacă alege să meargă pe propriul său drum și să se sprijine pe înțelegerea sa, cu siguranță că va suferi naufragiu. Dumnezeu n-a trecut pe lângă poporul Său ca să aleagă un om solitar aici și altul dincolo, ca fiind singurii vrednici să le încredințeze adevărul Său. El nu dă unui singur om o nouă lumină, contrar credinței stabilite a întregului corp al bisericii. În orice reformă s-au ridicat oameni care au avut asemenea pretenții. Pavel a avertizat biserica din timpul său: „Se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor". Cel mai mare rău făcut poporului lui Dumnezeu vine de la aceia care, ieșind din mijlocul lor, rostesc cuvinte „stricăcioase". Prin ei se vorbește de rău calea adevărului.

Nimeni să nu se încreadă în sine ca și când Dumnezeu le-a dat o lumină specială, mai presus de frații săi. Domnul Hristos este prezentat ca lumină în poporul Său. Credincioșii sunt prezentați ca fiind „ziditi pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul
[292] unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine închegată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul". „Vă sfătuiesc dar eu", spune apostolul Pavel, „cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți".

Ceea ce fratele D. numește lumină este în aparență ceva inofensiv; nu arată că cineva ar putea să fie vătămat de ea. Dar, fraților, ea face parte din planul lui Satana, este pana lui de despicat. Lucrul acesta a fost încercat mereu și mereu. Cineva acceptă unele idei noi și originale, care nu par a intra în conflict cu adevărul. El

vorbește despre ele și se ocupă de ele până când i se pare și lui că sunt înveșmântate cu frumusețe și importanță, pentru că Satana are putere să dea această aparență. În cele din urmă, ele devin un subiect ce absoarbe totul, singurul punct mare în jurul căruia se concentrează totul; și adevărul din inimă este scos din rădăcină.

De îndată ce ideile acestea ciudate au luat naștere în mintea lui, fratele D. a început să-și piardă credința și să pună sub semnul întrebării lucrarea Duhului Sfânt, care S-a manifestat în mijlocul nostru timp de mulți ani. El nu este omul care să primească ceea ce crede a fi o lumină specială fără să o spună și altora; de aceea, nu este un lucru sigur a-i da ocazia să aibă influența care să-l facă în stare să zdruncine și alte minți. Este o ușă deschisă prin care Satana va da buzna cu multe erezii, pentru a abate mintea de la importanța adevărului pentru timpul acesta. Fraților, ca trimis al lui Hristos, vă avertizez să vă păziți de aceste lucruri lăturalnice, a căror tendință este aceea de a abate mintea de la adevăr. Erezia nu este niciodată nevătămătoare. Ea niciodată nu sfințește, ci totdeauna aduce confuzie și discuții. Ea este totdeauna primejdioasă. Vrăjmașul are o mare putere asupra minții care nu este bine fortificată prin rugăciune și fixată în adevărul Bibliei.

Sunt mii de ispite deghizate, pregătite pentru aceia care au lumina [293]
adevărului și singura siguranță pentru oricare dintre noi este de a nu primi nici o doctrină, nici o nouă interpretare a Scripturilor, fără ca mai întâi să o prezentăm fraților cu experiență. Așază-o înaintea lor într-un spirit umil, dispus să fie învățat, și cu rugăciuni călduroase; dacă ei nu văd nici o lumină în ea, supune-te judecății lor; căci „în marele număr al sfetnicilor ai biruință”.

Satana a văzut în fratele D. trăsături de caracter de pe urma cărora poate să aibă un avantaj. „Vine stăpânitorul lumii acesteia”, spunea Domnul Hristos. „El n-are nimic în Mine.” Dar, în timp ce pare foarte umil, fratele D. are o părere prea înaltă despre el. Ani de zile el a întreținut sentimentul că frații săi nu-l apreciază și a împărtășit și altora aceste sentimente, iar Satana a găsit în el înălțare de sine, la care a putut face apel cu succes.

Acesta este un timp de acută primejdie pentru fratele D., precum și pentru mulți alții. Îngerii lui Dumnezeu veghează asupra acestor suflete cu un profund interes, iar Satana și îngerii săi sunt foarte nerăbdători să vadă cum vor izbuti planurile lor. Aceasta este o

criză în viața fratelui D. El va lua aici hotărâri pentru prezent și veșnicie. Dumnezeu îl iubește, iar această experiență poate fi de o mare valoare pentru el. Dacă își predă pe deplin inima lui Dumnezeu și acceptă tot adevărul, va fi un lucrător neobosit; Dumnezeu va lucra prin el, și el va putea să facă mult bine. Dar fratele D. trebuie să lucreze în armonie cu frații săi. Trebuie să-și biruie sensibilitatea și să învețe să îndure greutăți, ca un bun ostaș al crucii lui Isus.

Satana este mereu la lucru, dar puțini sunt aceia care au vreo idee cu privire la activitatea și subtilitatea lui. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit pentru a se împotrivi vicleniei vrăjmașului. De această rezistență se teme Satana. El își cunoaște mai bine decât noi limitele puterii și cât de ușor poate fi biruit dacă îi rezistăm și-l înfruntăm. Prin tărie divină, chiar și cel mai slab sfânt este mai mult decât un oponent pentru el și toți îngerii lui, iar dacă este pus la probă, va putea să demonstreze puterea lui superioară. De aceea,
[294] Satana pășește fără zgomot, mișcarea lui este prudentă, iar armele mascate. El nu se aventurează să se prezinte deschis, ca nu cumva să trezească energiile adormite ale creștinului, și acesta să-l prezinte în rugăciune lui Dumnezeu.

Vrăjmașul se pregătește pentru ultima sa campanie împotriva bisericii. El s-a ascuns atât de bine, încât mulți cu greu cred că există, cu mult mai puțin pot fi convinși despre uluitoarea lui activitate și putere. Într-o mare măsură, ei au uitat raportul din trecutul lui; și atunci când el face o altă mișcare de înaintare, ei nu-l recunosc ca fiind vrăjmașul lor, șarpele acela bătrân, ci îl consideră prieten, unul care face o lucrare bună. Mândrindu-se cu independența lor, ei, sub influența lui încântătoare și vrăjită, vor da ascultare celor mai rele impulsiuni ale inimii omenești și totuși vor crede că Dumnezeu îi conduce. Dacă ochii lor ar putea fi deschiși să-l vadă pe conducătorul lor, ei vor vedea că nu slujesc lui Dumnezeu, ci vrăjmașului a toată neprihănirea. Vor vedea că independența cu care se mândresc este, de fapt, una dintre cele mai grele robii pe care Satana o poate aduce asupra unei minți neechilibrate.

Omul este robul lui Satana și, în mod natural, este înclinat să urmeze sugestiile lui și să facă ceea ce el îi poruncește. În el însuși nare nici o putere de a opune o rezistență eficientă păcatului. Numai dacă Hristos locuiește în el printr-o credință vie, care să-i influențeze dorințele și să-l întărească cu putere de sus, numai astfel omul se

poate aventura să stea în fața unui vrăjmaș așa de teribil. Orice alte mijloace de apărare sunt zadarnice. Numai prin Hristos se poate limita puterea lui Satana. Acesta este un adevăr foarte important, pe care toți ar trebui să-l înțeleagă. Satana este ocupat în fiecare clipă, mergând încoace și încolo, în sus și în jos pe pământ, căutând pe cine să înghită. Dar rugăciunea plină de zel a credinței va zădărnici cele mai puternice eforturi ale sale. Apoi, luați și „scutul credinței", fraților, „cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău".

Cei mai răi vrăjmași pe care îi avem sunt aceia care încearcă să distrugă influența veghetorilor de pe zidurile Sionului. Satana lucrează prin agenții săi. El face un efort deosebit în direcția aceasta. El lucrează după un plan bine stabilit și agenții lui lucrează de comun [295] acord cu el. O linie a necredinței se întinde peste continent și este în legătură cu biserica lui Dumnezeu. Influența ei s-a exercitat pentru a submina încrederea în lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Acest element se află și aici și lucrează în tăcere. Fii atent ca nu cumva să dai ajutor vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului, împrăștiind rapoarte false, prin critică și o opoziție hotărâtă.

Prin mijloace înșelătoare și canale nevăzute, Satana lucrează să-și întărească autoritatea și să pună obstacole în calea poporului lui Dumnezeu, pentru ca sufletele să nu poată fi eliberate de sub puterea sa și strânse sub steagul lui Hristos. Prin înșelăciunile sale, el caută să ispitească sufletele, îndepărtându-le de Hristos, și aceia care nu sunt bine fixați în adevăr vor fi în mod sigur prinși în cursele sale. Pe aceia pe care nu-i poate determina să păcătuiască, el îi va persecuta, așa cum iudeii au făcut cu Domnul Hristos.

Obiectivul lui Satana este acela de a-L dezonora pe Dumnezeu și lucrează cu orice element nesfânt pentru a împlini acest plan. Oamenii pe care el îi face instrumente ale sale pentru a face această lucrare sunt orbiți și nu văd ce fac, până când vor ajunge atât de vinovați, încât vor crede că este zadarnic să încerce să-și revină și de aceea riscă totul și își continuă viața de păcat până la sfârșit, un sfârșit amar.

Satana speră să implice rămășița poporului lui Dumnezeu în ruina generală ce stă să vină asupra pământului. Pe măsură ce venirea Domnului se apropie, el va fi mai categoric și mai hotărât în eforturile sale pentru a-i înfrânge. Bărbați și femei se vor ridica, pretinzând

că au o lumină nouă sau niște descoperiri noi, cu tendința de a zdruncina credința în vechile semne de hotar. Învățăturile lor nu vor suporta proba Cuvântului lui Dumnezeu; și cu toate acestea, suflete vor fi înșelate. Vești neadevărate vor fi purtate dintr-o parte în alta și unii vor fi prinși în cursa aceasta. Ei vor crede aceste zvonuri și, la rândul lor, le vor repeta, și în felul acesta se va forma un lanț ce-i va lega de arhiînșelătorul. Acest sfârșit nu va fi manifestat totdeauna într-o sfidare deschisă a soliilor pe care Dumnezeu le trimite, dar o necredință categorică este exprimată în multe feluri.
[296] Fiecare declarație falsă care este făcută hrănește și întărește această necredință, iar prin aceste mijloace, multe suflete vor fi îndreptate într-o direcție greșită.

Nu putem fi prea veghetori împotriva oricărei forme de erezii, căci Satana caută mereu să-i îndepărteze pe oameni de la adevăr. El îi umple cu idei ale propriilor lor sentimente de mulțumire de sine și îi convinge, așa cum l-a convins pe fratele D., că originalitatea este un dar foarte râvnit. Fratele D. are nevoie să învețe mult mai bine adevărul. Satana a profitat de ignoranța lui în această direcție și de aici vine primejdia. Un om a fost tras la o parte, un om care este greu de convins, o dată ce a pus picioarele pe un drum greșit; și mulți dintre cei care cred că nu fac altceva decât să urmeze pe acest om, cum el urmează Domnului Hristos, sunt trădați, atunci când urmează pe acela care a întors spatele Mântuitorului său.

Mândria locuiește în inima fratelui D. și va fi foarte greu pentru el să se supună; dar dacă nu se supune total Domnului Hristos, vrăjmașul va continua să lucreze prin el. Și dacă el nu ia imediat o hotărâre categorică de a rămâne lângă Dumnezeu, mă tem că n-o va mai putea lua niciodată.

Comunitățile din _____ și _____ și-au asumat o grea răspundere. Rezultatul complet al lucrării pe care ele au făcut-o nu va fi cunoscut decât la judecata finală. Fraților, aveți nevoie de o înțelepciune cerească, căci păcatul are multe fețe. Lipsa unei viziuni spirituale va face să vă poticniți asemenea unui orb. Dacă ați fi avut o țintă unică, ați fi fost în cadrul Conferinței un element de o extraordinară putere. Dar chiar lucrul de care mă temeam s-a întâmplat. A existat o lucrare ce trebuia făcută, dar care a rămas nefăcută. Unde sunt grupele pe care le-am văzut ridicându-se ca rezultat al efortului bine direcționat și casele de rugăciune care ar fi trebuit să fie construite?

Necredința noastră a ținut în loc lucrarea. Comparativ, voi înșivă n-ați făcut nimic, iar când cineva dorea să lucreze, îi barați drumul, așa încât să nu poată lucra cu succes.

Unii sunt începeți, foarte începeți, și se mândresc cu acest lucru. Dar această inutilitate leneșă este un defect de caracter cu care nimeni nu se poate lăuda. Ia o hotărâre categorică pentru a fi prompt și, cu ajutorul lui Dumnezeu, vei izbuti. Consacrarea ta să fie desăvârșită; [297] leagă avutul și prietenii de altarul lui Dumnezeu, iar când inima este pregătită să primească influența cerească, raze luminoase de la tronul lui Dumnezeu vor străluci în sufletul tău, trezind la viață toate energiile tale adormite.

Unii oameni nu au nici o fermitate a caracterului. Ei sunt asemenea unui bulgăre de chit, ce poate fi modelat în orice formă. Ei nu au o formă definită și constantă și nu sunt de nici un folos practic în lume. Această slăbiciune, această indecizie și ineficiență trebuie să fie biruite. Există o fermitate de nebiruit a caracterului adevăratului creștin care nu poate fi modelat sau supus de împrejurări adverse. Oamenii trebuie să aibă coloana vertebrală dreaptă — în ceea ce privește morala — o integritate ce nu poate fi flatată, mituită sau înspăimântată.

Mă tem foarte mult pentru biserică. Așa cum spune și Pavel: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos”. Pavel explică apoi că, datorită învățăturilor corupte, vrăjmașul va asalta credința bisericii. „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători”, spune el, „care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii.”

Cu cât învățăm mai mult cu privire la primele zile ale bisericii creștine și vedem astfel cu câtă subtilitate lucrează Satana pentru a slăbi și a nimici, cu atât vom fi mai bine pregătiți să rezistăm înșelăciunilor lui și să facem față primejdiilor ce vor veni. Suntem în timpul când vor predomina necazuri așa cum lumea n-a văzut niciodată. „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” Dar Dumnezeu a așezat granițe pe care Satana nu le poate trece. Credința noastră cea sfântă este această graniță sau barieră; și dacă

ne zidim în credință, vom fi păstrați în siguranță de Cel puternic. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.”

Criticarea pastorilor [298]

O greșeală generează altă greșeală. Frații noștri trebuie să învețe să se miște în mod inteligent, și nu din impuls. Sentimentul nu trebuie să fie un criteriu. O neglijare a datoriei, îngăduința unei simpatii necuvenite vor fi urmate de o neglijare a considerației ce în mod cuvenit trebuie să se dea acelora care lucrează pentru a zidi, a întări cauza lui Dumnezeu. Isus spunea: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi".

Mulți nu privesc predicarea ca fiind mijlocul stabilit de Dumnezeu pentru instruirea poporului Său și de aceea ea trebuie să aibă totdeauna o înaltă considerație. Ei nu simt că predica este Cuvântul Domnului ce li se adresează și nu-L apreciază după valoarea adevărurilor rostite; ci îl judecă așa ca și când ar fi vorbirea unui avocat la bară — după iscusința argumentației prezentate și după puterea și frumusețea limbajului. Pastorul nu este infailibil, dar Dumnezeu l-a onorat, făcându-l mesagerul Său. Dacă îl ascultați ca și când n-ar fi chemat și însărcinat de sus, atunci nu veți respecta cuvintele lui și nici nu le veți primi ca fiind solia lui Dumnezeu. Sufletele voastre nu se vor hrăni atunci cu mana cerului; se vor ridica îndoieli cu privire la unele lucruri care nu plac inimii firești și veți judeca predica așa cum judecați unele remarci ale unui lector sau vorbitor politic. De îndată ce întâlnirea s-a terminat, sunteți pregătiți cu unele observații sau remarci sarcastice, arătând astfel că solia, oricât de adevărată și necesară ar fi ea, nu v-a fost de folos. N-ați mâncat-o; v-ați format obiceiul să criticați și să găsiți greșeli și astfel strângeți și alegeți și poate că respingeți chiar lucrurile de care aveți nevoie cel mai mult.

Se manifestă foarte puțin respect pentru lucrurile sfinte atât în Conferința Columbia de Sud, cât și în Conferința Pacificului de Nord. Instrumentele lui Dumnezeu întărite prin binecuvântare sunt aproape cu totul pierdute din vedere. Dumnezeu n-a instituit o nouă metodă de a ajunge la fiii oamenilor. Dacă ei se rup de instrumentele numite de Dumnezeu să le mustre păcatele, să le corecteze greșelile

și să le arate calea datoriei, atunci nu mai există nici o cale prin care
[299] cerul să comunice cu ei. Sunt lăsați în întuneric, prinși în cursă și luați de vrăjmaș.

Slujitorului lui Dumnezeu i se poruncește: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirea lui, casei lui Iacov păcatele ei".

Domnul spune despre acești oameni: „În toate zilele Mă întreabă și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea". Aici este un popor care se înșeală singur, care are o neprihănire a lui și este mulțumit de el; slujitorului lui Dumnezeu i se poruncește să strige tare și să le arate nelegiuirea lor. În toate veacurile, această lucrare a fost făcută pentru poporul lui Dumnezeu și este necesară acum mai mult decât oricând.

Cuvântul Domnului a venit la Ilie; el n-a căutat să fie solul lui Dumnezeu, dar Cuvântul a venit la el. Dumnezeu are totdeauna oameni cărora le încredințează solia Sa. Duhul Său le mișcă inimile și îi constrânge să vorbească. Stimulați printr-un zel sfânt și motivați puternic de un impuls divin, ei pășesc să-și aducă la îndeplinire datoria fără să calculeze la rece consecințele faptului că spun poporului cuvintele primite de la Domnul. Dar slujitorul lui Dumnezeu este, nu peste mult timp, conștient de faptul că a riscat ceva. El personal și mesajul său au devenit subiecte de critică. Felul său de a fi, viața sa, avutul său, toate sunt cercetate și comentate. Solia sa este disecată și respinsă în cel mai îngust și nesfințit spirit pe care oamenii, în judecata lor limitată, îl consideră potrivit. Și-a făcut oare solia aceea lucrarea pe care Dumnezeu a dorit să o facă? Nu; în mod vădit, a dat greș pentru că inimile ascultătorilor erau nesfințite.

Dacă fața slujitorului lui Dumnezeu nu este ca de cremene, dacă el nu are o credință și un curaj de neînfrânt, dacă inima lui nu este întărită printr-o continuă comuniune cu Dumnezeu, va începe să-și modeleze mărturia în așa fel, încât să placă urechilor și inimilor nesfințite ale acelora cărora se adresează. În strădania de a evita să mai fie criticat, el se desparte de Dumnezeu și pierde astfel sentimentul favorii divine și mărturia lui devine blândă și lipsită de viață. El află astfel că, în ceea ce-l privește, curajul și credința au dispărut și lucrarea lui este fără putere. Lumea este plină de măgulitori și ipocriți care au cedat în fața dorinței de a plăcea; dar cei credincioși,
[300] care nu caută interesul lor, ci iubesc pe frații lor prea mult ca să

sufere păcatul în viața lor, sunt într-adevăr puțini.

Este scopul hotărât al lui Satana acela de a tăia orice comuniune dintre Dumnezeu și poporul Său, pentru ca el să-și poată folosi cursele lui înșelătoare, fără să-i avertizeze nimeni de primejdie. Dacă îi poate face pe oameni să nu aibă încredere în sol sau să nu alăture nici o sfințenie soliei, el știe atunci că ei nu se vor simți obligați să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu adresat lor. Și când lumina este dată la o parte ca fiind întuneric, Satana are atunci lucrurile așa cum dorește el.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos; cu El nu te poți juca. Lui, care a făcut toate lucrurile după sfatul propriei Sale voințe, I-a plăcut să-i așeze pe oameni în diferite împrejurări, să așeze asupra lor îndatoriri și obligații adecvate timpului și condițiilor în care trăiesc. Dacă vor aprecia lumina ce le-a fost dată, atunci capacitățile lor vor fi foarte mult dezvoltate și înnobilate și o mai largă înțelegere a adevărului va fi deschisă înaintea lor. Taina lucrurilor veșnice și în mod deosebit harul minunat al lui Dumnezeu, manifestat în planul de mântuire, vor fi desfășurate minții lor, pentru că lucrurile spirituale sunt înțelese în mod spiritual.

Nu trebuie să uităm niciodată că Domnul Hristos ne învață prin slujitorii Săi. Poate exista convertire și fără mijlocirea unei predici. În situația în care persoanele sunt în așa fel așezate, încât sunt lipsite de orice mijloc al harului, atunci Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra lor și-i convinge de adevăr prin studierea Cuvântului; dar mijlocul folosit de Dumnezeu pentru salvarea sufletelor este prin „nebunia propovăduirii crucii". Deși sunt oameni și se confruntă cu slăbiciunile neamului omenesc, sunt totuși solii lui Dumnezeu; și scumpul nostru Mântuitor este întristat când se realizează atât de puțin prin lucrarea lor. Fiecare slujitor al lui Dumnezeu care merge în marele câmp al secerișului ar trebui să-și onoreze slujba. Ar trebui nu numai să caute să-i aducă pe oameni la cunoașterea adevărului, ci ar trebui să lucreze așa cum a lucrat Pavel. „Sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om cu toată înțelepciunea", pentru ca „să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos".

Omul trebuie să fie privit și onorat numai ca ambasador al lui [301]
Dumnezeu. A aduce laude omului este un lucru neplăcut lui Dumnezeu. Solia pe care el o aduce trebuie să fie supusă probei Sfintelor Scripturi. „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu

vor mai răsări zorile pentru poporul acesta". Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu trebuie judecat după un standard omenesc. Se va vedea că cei a căror minte este modelată după cele pământești, cei care au o experiență creștină limitată și nu cunosc decât foarte puțin din lucrurile lui Dumnezeu sunt cei care au cel mai puțin respect pentru slujitorii lui Dumnezeu și pentru solia pe care El le poruncește să o transmită. Aceștia ascultă o vorbire cercetătoare de inimi și merg apoi la casele lor, pregătiți să o judece, și impresia vorbirii dispare imediat din mintea lor, ca roua dimineții înaintea soarelui. Dacă predica are un caracter emoțional, ea va afecta sentimentele, dar nu inima și conștiința. O astfel de predică nu va aduce un bine durabil, ci adesea ea câștigă inimile oamenilor, face apel la simpatia lor pentru omul de care le place. Ei uită că Dumnezeu a zis: „Nu vă încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare".

Isus așteaptă cu o dorință aprinsă să prezinte înaintea poporului Său slava ce va însoți a doua Sa venire și să-i conducă mai departe la contemplarea frumuseții binecuvântării. Sunt lucruri minunate care să fie descoperite. O viață lungă de rugăciune și studiere va lăsa încă foarte multe lucruri neexplorate și neexplicate. Dar ceea ce nu știm cum va fi descoperit atunci. Lucrarea de instruire ce a început aici va fi continuată în toată veșnicia. Mielul, în timp ce conduce pe cei mântuiți la Izvorul apei vieții, va împărtăși cunoștințe bogate și profunde. El va face cunoscut taine ale lucrării providenței lui Dumnezeu care n-au fost niciodată înțelese mai înainte.

Noi nu-L vom găsi niciodată pe Dumnezeu prin cercetare. El nu prezintă planurile Sale înaintea unei minți curioase și iscoditoare. Nu trebuie să încercăm să ridicăm cu o mână îndrăzneață cortina înapoia căreia El și-a acoperit maiestatea. Apostolul exclamă: „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!"
[302] Este o dovadă a milei Sale faptul că puterea Sa este ascunsă privirii noastre, că El este învăluit în nori teribili de taine și întuneric; căci a ridica cortina ce ascunde prezența divină înseamnă moarte. Nici o minte muritoare nu poate pătrunde taina în care Cel Atotputernic locuiește și lucrează. Noi nu putem înțelege mai mult din relația Lui cu noi și motivele ce-L determină la aceasta decât consideră El că este necesar să descopere. El orânduiește totul în neprihănire și noi nu trebuie să fim nemulțumiți și neîncrezători, ci să ne plecăm într-o supunere plină de respect. El ne va descoperi din planurile

Sale atât cât va fi spre binele nostru să cunoaștem; și dincolo de aceasta, trebuie să ne încredem în mâna cea atotputernică, în inima plină de iubire.

Este nevoie de credincioșie și perseverență

Starea comunității din _____ este departe de ceea ce ar trebui să fie. Dacă nu va avea loc o categorică schimbare, ea se va ofili și va muri. Există multă căutare de greșeli; mulți cedează în fața îndoielii și a necredinței. Aceia care vorbesc despre credință și care o cultivă vor avea credință; dar aceia care nutresc și exprimă îndoială, vor avea îndoieli.

S-a dat pe față necredință din partea pastorilor. Ei n-au pus în inima ascultătorilor nevoia credincioșiei. N-au educat biserica în toate punctele adevărului și datoriei și nici n-au lucrat cu zel pentru a-i aduce într-un sistem de lucru și să-i intereseze în orice ramură a lucrării lui Dumnezeu. Mi-a fost arătat că, dacă ar fi fost educată cum ar fi trebuit, biserica ar fi fost mult mai departe decât în prezent. Neglijența din partea pastorilor a făcut ca poporul să fie nepăsător și necredincios. Ei nu au simțământul responsabilității proprii și au găsit scuze în faptul că pastorii n-au făcut lucrarea pe care trebuia s-o facă. Dar Dumnezeu nu-i scuză. Dacă n-ar fi avut Biblia, dacă n-ar fi fost avertizați și implorați de cer să-și aducă aminte de îndatoririle lor, atunci ar fi fost mai puțin vinovați. Dar Domnul le-a dat sfaturi
[303] și învățături; datoria fiecăruia a fost făcută așa de clară, încât nimeni să nu facă nici o greșeală.

Dumnezeu dă lumină care să îi călăuzească pe cei care, în mod cinstit, doresc lumină și adevăr; dar nu este planul Său să îndepărteze toate cauzele îndoielii și ale semnelor de întrebare. El dă suficiente dovezi pe care să ne întemeiem credința și apoi le cere oamenilor să accepte aceste dovezi și să exercite astfel credința.

Acela care va studia Biblia într-un spirit umil și dispus a fi învățat va găsi că ea este un ghid sigur ce scoate în evidență calea vieții cu o exactitate neîndoielnică. Dar ce folos are, frați și surori, studiul Bibliei, dacă nu puneți în practică adevărurile pe care ea le învață? Această carte sfântă nu conține nimic ce nu este esențial; nu descoperă nimic ce nu are legătură cu viața noastră actuală. Cu cât este mai profundă iubirea noastră pentru Isus, cu atât vom

aprecia mai mult acest cuvânt, care este vocea lui Dumnezeu ce ni se adresează.

Comunitatea din _____ stă pe terenul fermecat al lui Satana și este nevoie de o convertire temeinică. Este nevoie de un efort personal. Bogatele făgăduințe ale Bibliei sunt pentru cei care își iau zilnic crucea cu lepădare de sine. Oricine are o dorință sinceră de a fi învățăcel în școala lui Hristos va cultiva o dispoziție spirituală și se va pune la dispoziția oricărui mijloc al harului, dar în această comunitate, ocaziile și privilegiile au fost desconsiderate. Cineva poate să nu spună decât câteva cuvinte în public și să nu facă decât puțin în via Domnului, dar el are datoria să spună ceva și să fie un lucrător interesat în lucrarea pe care o face. Fiecare membru trebuie să ajute la întărirea și susținerea comunității; dar, în multe cazuri, nu sunt decât câțiva care au spiritul credincioșiei care l-a caracterizat pe Caleb din vechime și acestora li se permite să poarte poveri și să aibă răspunderi, în vreme ce toți ceilalți se eschivează de la purtarea oricărei griji.

Caleb a fost credincios și statornic. Nu era lăudăros, n-a făcut paradă de meritele și de faptele sale bune; dar influența sa a fost totdeauna de partea cea dreaptă. Și care i-a fost răsplata? Când a făcut cunoscut judecățile Sale împotriva oamenilor care au refuzat să asculte de glasul Său, Domnul a spus: „Pentru că robul Meu, Caleb, a fost însuflețit de un alt duh, și a urmat în totul calea Mea, îl voi face [304] să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpâni”. În timp ce lașii și murmurătorii au pierit în pustie, credinciosul Caleb a avut un cămin în Canaanul făgăduit. „Voi cinsti pe cine Mă cinstește”, spune Domnul.

Ana s-a rugat și a crezut; și l-a dat pe Samuel, fiul ei, Dumnezeului lui Israel ca pe cea mai prețioasă comoară — un om folositor, cu un caracter bine format, unul care a fost tare ca o stâncă, atunci când erau în joc principiile sfinte.

La Iope era o femeie numită Dorca, ale cărei degete iscusite erau mai active decât limba. Ea știa cine avea nevoie de haine în care să se simtă bine și cine avea nevoie de simpatie și slujea cu plăcere pentru satisfacerea nevoilor ambelor categorii de oameni. Iar când Dorca a murit, membrii comunității din Iope și-au dat seama de pierderea pe care au suferit-o. Nu este de mirare că plângeau și se lamentau și lacrimile lor fierbinți cădeau pe chipul țărânii neînsuflețite. Ea a fost

de o așa mare valoare, încât, prin puterea lui Dumnezeu, a fost adusă înapoi din țara sau de pe tărâmul vrăjmașului, pentru ca iscusința și energia ei să poată încă să fie o binecuvântare pentru alții.

O asemenea credincioșie, plină de răbdare, rugăciune și perseverență, așa cum au avut-o acești sfinți ai lui Dumnezeu, este rară; și totuși biserica nu poate prospera fără ea. Este nevoie de ea în comunitate, în școala de Sabat și în societate. Mulți aduc în relațiile din comunitate trăsăturile lor naturale de caracter, nesupuse; și într-un moment de criză, atunci când este nevoie de un spirit puternic care să fie de ajutor, ei cedează descurajării și aduc o povară asupra bisericii; și din nefericire, ei nu văd că lucrul acesta este rău. Cauza lui Dumnezeu n-are nevoie de asemenea persoane, căci ele nu sunt vrednice de încredere; dar totdeauna este nevoie de lucrători statornici, temători de Dumnezeu, care nu vor ceda în ziua încercării.

Sunt unii în comunitatea din _____ care vor crea necazuri, căci voința lor n-a fost adusă niciodată în armonie cu voința lui Dumnezeu. Fratele E. va fi o mare piedică pentru această comunitate. Atunci când are supremație, este satisfăcut; dar când nu poate să fie primul, este totdeauna de partea cea rea. El acționează din impuls.
[305] Nu va trage în mod egal la jug, ci va ridica probleme și va lua atitudini potrivnice, pentru că în firea lui este un căutător de greșeli și un acuzator al fraților săi. În timp ce pretinde că este foarte zelos pentru adevăr, se îndepărtează de corpul bisericii; nu este puternic în ceea ce privește forța morală, care să fie înrădăcinată și întemeiată în adevăr. Principiile cele sfinte ale adevărului nu au ajuns să fie făcute o parte a naturii sale. În el nu se poate avea încredere; nu este plăcut lui Dumnezeu.

Fratele și sora E. n-au acordat considerația cuvenită instrucțiunilor Cuvântului lui Dumnezeu în instruirea copiilor lor. Acestor copii li s-a îngăduit să controleze căminul în mare măsură și veneau și plecau când doreau. Dacă nu vor fi puși sub o cu totul altă influență, ei se vor afla în rândurile vrăjmașului, luptându-se împotriva ordinii, a disciplinei și a ascultării. Copiii lăsați astfel de capul lor nu sunt fericiți; și acolo unde autoritatea părintească este desconsiderată, autoritatea lui Dumnezeu nu va fi respectată.

Lucrarea părinților este solemnă și sfântă; dar mulți nu-și dau seama de acest lucru, pentru că sunt orbiți de vrăjmașul a toată neprihănirea. Copiilor li se permite să crească nedisciplinați, necurtenitori,

încrezători în sine, nemulțumitori, obraznici și nesfinți, pe când o atitudine fermă, hotărâtă, în care dreptatea și mila sunt amestecate cu răbdarea și controlul de sine, va produce rezultate minunate.

Fratele E. trebuie să beneficieze de harul transformator. Nu este nici o siguranță pentru el, atâta vreme cât își menține defectele de caracter; trebuie să se războiască mereu împotriva lor. Dacă el nu va trăi o viață de veghere, o viață de rugăciune, nu va ajunge să fie echilibrat și există primejdia ca adevărul să fie împiedicat, reprezentat greșit și adus în situația de a fi vorbit de rău din cauza influenței lui. El trebuie să fie atent; dacă nu, va trezi în cei nelegiuiți prejudecăți ce nu vor putea fi niciodată înlăturate.

Există în natura omenească o tendință de a merge de la o extremă la alta. Mulți sunt fanatici. Ei sunt consumați de un zel arzător care este luat drept religie, dar caracterul este adevărata probă a uceniciei. Au ei blândețea Domnului Hristos? Au ei umilința Lui și bunăvoința [306] lui plăcută? Este templul sufletului golit de mândrie, de aroganță, egoism și critică? Dacă nu, înseamnă că ei nu știu de ce spirit sunt stăpâniți. Ei nu-și dau seama că adevăratul creștinism constă în a aduce multă roadă spre slava lui Dumnezeu.

Alții merg în extremă în ceea ce privește conformarea față de lume. Nu există o linie clară, distinctă, de despărțire între ei și cei lumești. În primul caz oamenii sunt duși departe de adevăr de către un spirit aspru, critic, gata să condamne, și prin aceasta ei sunt determinați să tragă concluzia că cei ce mărturisesc a fi creștini sunt fără principii și nu cunosc nimic despre o schimbare a inimii sau a caracterului. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” — acestea sunt cuvintele Domnului Hristos.

Sunt mulți aceia care nu au înțeles ceea ce constituie un caracter creștin; și viața lor este un reproș pentru cauza adevărului. Dacă ar fi pe deplin convertiți, n-ar aduce ca roade spini și mărăcini, ci ciorchini bogați ai roadelor prețioase ale Duhului — „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. Marea primejdie este aceea de a neglija lucrarea din inimă. Mulți se simt bine, mulțumiți de ei înșiși; se gândesc că este de ajuns o păzire formală a Legii divine, în timp

ce nu cunosc harul lui Hristos, iar El nu locuiește în inimă printr-o credință vie.

„Despărțiți de Mine", spunea Domnul Hristos, „nu puteți face nimic", dar cu harul divin lucrând prin eforturile omenești, noi putem face toate lucrurile. Răbdarea și blândețea Sa vor cuprinde caracterul întreg, transmițând o prețioasă strălucire care va face clară și luminoasă calea spre ceruri. Privind și imitând viața Sa, noi vom fi reînnoiți după chipul Său. Slava cerului va străluci în viața noastră și va fi reflectată asupra altora. La tronul harului putem găsi ajutorul de care avem nevoie și care să ne facă în stare să trăim astfel. Aceasta este adevărata sfințire. Și ce altă poziție mai înaltă pot să dorească muritorii, decât aceea de a fi legați de Hristos așa cum mlădița este legată de viță?

[307] Am văzut un tablou reprezentând un tăuraș stând între un plug și un altar, cu inscripția „gata și pentru una, și pentru alta" — dispus să transpire și să obosească pe brazdă sau să sângereze pe altarul de jertfă. Aceasta este poziția pe care copiii lui Dumnezeu trebuie s-o aibă — dispuși să meargă acolo unde sunt chemați, să dea dovadă de lepădare de sine și de sacrificiu pentru cauza adevărului. Biserica creștină a fost întemeiată pe principiul sacrificiului. „Dacă voiește cineva să vină după Mine", spune Domnul Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze." El cere întreaga inimă, întreaga afecțiune. Manifestarea zelului, a seriozității și a unei munci neegoiste, pe care urmașii Săi devotați au dat-o lumii, trebuie să aprindă zelul nostru și să ne conducă la imitarea exemplului lor. Adevărata religie dă zel și stabilitate țintei modelării caracterului după chipul divin și ne face în stare să socotim toate lucrurile ca o pierdere „față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos". Această unitate a scopului se va dovedi a fi un element de o extraordinară putere.

Avem un adevăr mult mai mare și mai solemn decât a fost dat vreodată celor muritori și suntem răspunzători pentru felul în care tratăm acest adevăr. Fiecare dintre voi ar trebui să aibă în atenție lucrarea de câștigare de suflete. Ar trebui să demonstrăm puterea adevărului asupra inimii și caracterului nostru, în timp ce facem tot ce putem pentru a câștiga și pe alții ca să-l primească. A aduce pe păcătos la Hristos înseamnă a înălța, a face demn și a înnobila întregul caracter și a-l face o binecuvântare în cămin, în societate

și în biserică. Nu este aceasta o lucrare demnă de cele mai nobile puteri ale noastre?

Persoanele care au puține talente, dacă sunt credincioase în a-și păstra inimile în iubire față de Dumnezeu, pot să câștige multe suflete la Hristos. Holan Page era un biet mecanic, cu o iscusință obișnuită și o educație limitată; dar el a făcut din înaintarea cauzei lui Dumnezeu preocuparea sa principală și eforturile sale au fost încununate cu un deosebit succes. El a lucrat pentru salvarea semenilor lui prin convorbiri personale și prin rugăciuni stăruitoare. El a înființat adunări de rugăciune, a organizat școli de duminică și a distribuit broșuri și alte materiale religioase. Pe patul de moarte, cu umbra veșniciei pe fața sa, el a putut să spună: „Știu că totul se [308] datorește harului lui Dumnezeu, și nu vreunui merit a ceea ce am făcut eu; dar consider că am dovada faptului că mai bine de o sută de suflete au fost convertite la Dumnezeu prin lucrarea mea personală."

Fiecare membru al bisericii ar trebui să fie instruit într-un sistem regulat de lucru. Tuturor li se cere să facă ceva pentru Domnul. Ei pot să trezească interesul oamenilor pentru lectură; pot discuta și se pot ruga împreună cu ei. Pastorul care va educa, va organiza și va conduce o armată de lucrători eficienți va avea aici cuceriri glorioase și o bogată răsplată îl așteaptă — atunci când, în jurul marelui tron alb, el se va întâlni cu aceia care au fost mântuiți prin influența lui.

Fă ceva, fă acum, cu toată puterea ta;
Până și aripa unui înger va ajunge
Nefolositoare dacă se va odihni mult timp;
și chiar Dumnezeu, de-ar fi inactiv,
N-ar mai fi o binecuvântare.

După ce credincioșii din comunitatea din _____ au cunoscut adevărul, ei ar fi putut fi rodnici în fapte bune și ar fi avut o influență care i-ar fi făcut o putere de partea cea bună, dacă manifestarea lor ar fi fost bucuroasă, plină de zel și iubire. Dar ei au fost indiferenți, au devenit reci și morți. Unii au luat parte la întâlniri sociale, unde au dus cu ei mai degrabă atmosfera pământului decât aceea a cerului. Biserica n-a fost gata să răspundă la eforturile care s-au făcut pentru ei. În starea lor prezentă, ei nu pot vedea nevoia de conlucrare din partea lor. Lipsa de zel și consacrare i-a descurajat pe pastori. În loc

de această nepăsare, ar fi trebuit să fie un simțământ de responsabilitate individuală. Această comunitate nu va prospera niciodată, dacă membrii nu vor începe lucrarea de reformă în propriile lor inimi. Mulți dintre cei care mărturisesc credința sunt foarte ușor de satisfăcut; dacă ajung la câteva puncte de renunțare de sine și reformă, atunci ei nu mai văd necesitatea de a merge mai departe. De ce se rămâne la ceea ce nu este curat? Nu există un loc de oprire pentru noi aici, de partea aceasta a cerului. Nici unul dintre noi n-ar trebui să fie mulțumit cu realizările spirituale prezente. Nimeni nu este la înălțimea ocaziilor sale, decât numai dacă poate să arate un continuu progres. El trebuie să urce continuu.

[309] Este privilegiul fiecărui creștin acela de a crește până când va ajunge la înălțimea staturii plinătății de om în Isus Hristos.

Cât de mult au nevoie scumpii noștri frați din _____ de învățătură în legătură cu evlavia personală; cât de mult au nevoie de o lucrare pastorală! Dar ei nu lucrează la fel de bine cum știu că ar trebui. Dumnezeu vă va pune la probă, fraților, și unii se vor dovedi a fi pleavă, iar alții boabe prețioase de grâu. Nu vă supuneți puterii ispititorului. El va veni ca un om puternic înarmat, dar nu trebuie să-i dați nici un câștig de cauză. Întăriți-vă pentru împlinirea datoriei și luptați-vă pentru orice petic de teren. În loc să vă retrageți, înaintați; în loc să deveniți slabi și lipsiți de viață, însuflețiți-vă pentru conflict. Dumnezeu vă cheamă să vă angajați cu toate puterile împotriva păcatului, sub orice formă ar fi. Luați asupra voastră toată armătura lui Dumnezeu și ațintiți-vă privirea la căpitanul mântuirii noastre; căci în față stă primejdia. Nu vă înrolați sub un steag fals, ci priviți la steagul credinței noastre sfinte și să fiți găsiți acolo unde sunt aceste valuri, chiar dacă aceasta ar fi în toiul luptei. În curând războiul se va sfârși și biruința va fi câștigată; și dacă veți fi credincioși, veți ieși mai mult decât biruitori prin El, care v-a iubit. Răsplata cea prețioasă, greutatea veșnică de slavă va fi a voastră.

Păcatul nemulțumirii

Dragi prieteni,

Mi-a fost arătat că voi, ca familie, trăiți o nefericire mare și fără sens. Dumnezeu n-a dorit să fiți așa de nenorociți; dar voi v-ați îndepărtat mintea de la Isus și ați concentrat-o prea mult asupra voastră. Marele păcat al familiei voastre este acela al unei nemulțumiri inutile cu privire la providența lui Dumnezeu; din acest punct de vedere, neascultarea voastră este, într-adevăr, alarmantă. Ați exagerat micile dificultăți și ați vorbit prea mult despre lucruri ce descurajează. Aveți un obicei, acela de a îmbrăca totul în doliu, și v-ați făcut singuri nefericiți fără motiv. Murmurările voastre continue vă despart de Dumnezeu.

Voi trebuie să vă țineți departe de terenul fermecat al lui Satana și să nu îngăduiți minții să se abată de la credincioșia față de Dumnezeu. Prin Domnul Hristos, puteți și trebuie să fiți fericiți și să vă formați obiceiul controlului de sine. Chiar și gândurile voastre trebuie să fie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu și sentimentele voastre aduse sub controlul rațiunii și al religiei. Imaginația nu v-a fost dată pentru a-i îngădui să alerge în dezordine și să aibă propriul ei drum, fără vreun efort de a o reține sau disciplina. Dacă gândurile sunt rele, atunci și simțămintele vor fi rele, și gândurile și sentimentele combinate fac caracterul moral. Când ați hotărât că, fiind creștini, nu vi se cere să vă controlați gândurile și sentimentele, de fapt le aduceți sub influența îngerilor răi și invitați prezența și controlul lor. Dacă vă supuneți impresiilor voastre și îngăduiți gândurilor voastre să alerge pe calea suspiciunii, îndoielii și nemulțumirii, atunci veți fi printre cei mai nefericiți dintre muritori și viața voastră se va dovedi a fi un eșec. [310]

Scumpă soră F., tu ai o imaginație bolnăvicioasă și Îl dezonorezi astfel pe Dumnezeu, îngăduind sentimentelor să aibă un control desăvârșit asupra rațiunii și judecății tale. Tu ai o voință hotărâtă, care face ca mintea să reacționeze asupra corpului, dezechilibrând

circulația și producând congestie în anumite organe; și astfel sacrifici sănătatea sentimentelor tale.

Faci o greșeală, care, dacă nu este corectată, nu se va sfârși numai cu distrugerea fericirii tale. Îți faci în mod sigur rău, nu numai ție, ci și altor membri ai familiei și în mod deosebit mamei tale. Ea este foarte nervoasă și foarte sensibilă. Dacă unul dintre copiii săi suferă, ea devine nesigură și aproape tulburată. Mintea sa se dezechilibrează din cauza acceselor frecvente de isterie la care este obligată să asiste și, astfel, o mare nefericire este adusă celor din jurul tău. Cu toate acestea, tu ești în stare să-ți controlezi imaginația și să birui aceste atacuri nervoase. Ai puterea voinței și trebuie s-o aduci în ajutorul tău. Tu n-ai făcut lucrul acesta, ci ai lăsat ca imaginația ta foarte excitată să controleze rațiunea. Prin aceasta, L-ai supărat pe Duhul
[311] lui Dumnezeu. Dacă n-ai avea nici o putere asupra sentimentelor tale, lucrul acesta n-ar fi păcat; dar aceasta nu înseamnă că trebuie să te supui vrăjmașului. Voința ta are nevoie să fie sfințită și supusă, în loc să fie în opoziție față de aceea a lui Dumnezeu.

Scumpii mei prieteni, în loc de a lupta împotriva bolii, voi o minimalizați și vă supuneți puterii ei. Trebuie să evitați folosirea medicamentelor și să păziți legile sănătății. În ceea ce privește viața voastră, ar trebui să mâncați o hrană simplă, pregătită într-un mod simplu, și să faceți mai multe exerciții fizice. Fiecare membru al familiei are nevoie să beneficieze de reforma sănătății. Dar medicamentele ar trebui să fie pentru totdeauna abandonate, căci nu vindecă nici o boală, ci slăbesc corpul, făcându-l mai sensibil la îmbolnăviri.

Omul a fost așezat într-o lume a durerii, a grijii și a nesiguranței. A fost așezat aici pentru a fi testat, așa cum au fost Adam și Eva, ca să poată dezvolta un caracter drept și să aducă armonie într-un climat de discordie și confuzie. Avem foarte multe lucruri esențiale de făcut pentru fericirea noastră și a altora. Și sunt foarte multe lucruri de care ne putem bucura. Prin Hristos, suntem aduși în legătură cu Dumnezeu. Harul și mila Sa ne așază sub o obligație continuă; simțindu-ne nevrednici de favorurile Sale, noi trebuie să apreciem chiar și pe cele mai mici dintre ele.

Pentru tot ceea ce aveți și sunteți, dragi prieteni, sunteți datori lui Dumnezeu. El v-a dat puteri care, într-o anumită măsură, sunt asemenea acelora pe care chiar El le are; și trebuie să lucrați în mod serios pentru a dezvolta aceste puteri, și aceasta nu pentru a plăcea

și a înălța eul, ci pentru slava Lui. Voi nu ați folosit privilegiile avute pentru a avea de la ele cele mai bune realizări. Trebuie să vă educați pentru a purta răspunderi. Intelectul trebuie cultivat; dacă este lăsat să ruginească din cauza inactivității, el se va pipernici.

Pământul acesta este al Domnului. Aici se poate vedea că natura animată și neanimată ascultă de voia Sa. Dumnezeu l-a creat pe om ca o ființă superioară; numai el este făcut după chipul lui Dumnezeu și este capabil să fie părtaș de natură divină, să conlucreze cu Creatorul Său și să aducă la îndeplinire planurile Sale; și, de asemenea, numai el este în război cu planurile lui Dumnezeu.

Cât de minunat, cu ce uluitoare frumusețe a fost modelat orice lu- [312]
cru din natură! Pretutindeni, vedem lucrurile desăvârșite ale Marelui Maestru Artist. Cerurile spun slava Lui; și pământul, care este făcut pentru fericirea omului, ne vorbește despre iubirea Lui neegalată. Suprafața lui nu este o câmpie monotonă, ci munți înalți și vechi se ridică pentru a diversifica peisajul. Sunt izvoare limpezi și văi fertile, locuri frumoase, râuri largi și oceane nesfârșite. Dumnezeu trimite roua și ploaia pentru a împrospăta pământul însetat. Brizele care aduc sănătate, curățind și răcorind atmosfera, sunt controlate de înțelepciunea Sa. El a așezat soarele pe cer pentru a marca ziua și noaptea și prin razele lui vesele dă pământului căldură și lumină, făcând să se dezvolte vegetația.

Vă atrag atenția la aceste binecuvântări primite din mâna generoasă a lui Dumnezeu. Fie ca prospețimea strălucitoare a fiecărei dimineți să trezească în inimile voastre laudă pentru aceste dovezi ale grijii Sale iubitoare. Dar, în timp ce bunul nostru Tată ceresc ne-a dat atât de multe lucruri care să ne facă fericiți, El ne-a dat, de asemenea, binecuvântări ce nu se văd. El înțelege nevoile omului căzut și, în timp ce ne-a dat avantaje, pe de o parte, pe de altă parte sunt și necazuri care sunt destinate să ne stimuleze să folosim iscusința pe care ne-a dat-o El. Acestea dezvoltă perseverență, curaj și hărnicie plină de răbdare.

Sunt rele pe care omul le poate micșora, dar nu le poate niciodată îndepărta. El trebuie să înfrângă obstacolele și să acționeze asupra celor din jur, și nu să fie modelat de acestea. El are loc să-și folosească talentele pentru a scoate ordine și armonie din confuzie. În această lucrare, poate să aibă ajutor divin, dacă cere acest lucru. Nu este lăsat să se lupte cu ispitele și încercările numai în puterea

lui. Ajutorul se află la Acela care este puternic. Isus a părăsit curțile regești ale cerului, a suferit și a murit într-o lume degradată de păcat, ca să-l poată învăța pe om cum să treacă prin încercările vieții și să biruie ispitele ei. Aici avem un model pentru noi.

În timp ce ți se arată ajutorul pe care L-a dat Tatăl nostru crea-
[313] turilor Sale, nu te simți mustrată pentru nemulțumirile tale lipsite de recunoștință? De un număr de ani, ți-a dat o fiică, și soră, până când ai început s-o consideri ca fiind a ta și că ai un drept asupra acestui dar bun. Dumnezeu a auzit murmurările tale. Dacă vedeai un nor, se pare că uitai că soarele strălucește totdeauna; și astfel, nori și întuneric erau totdeauna în jurul tău. Dumnezeu ți-a trimis suferința; El ți-a luat comoara, ca să poți face deosebire între prosperitate și adevăratul necaz. Dar nu ți-ai supus inima înaintea Lui și nu te-ai pocăit de marele păcat al nerecunoștinței, care te-a despărțit de iubirea Lui. Asemenea lui Iov, simți că ai motiv să fii supărată și că nu vei fi mângâiată. A fost lucrul acesta rezonabil? Știi că moartea este o putere căreia nimeni nu-i poate rezista; dar tu ți-ai făcut viața aproape inutilă prin necazul tău. Simțămintele tale au fost aproape o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. V-am văzut pe toți insistând asupra pierderii suferite, manifestându-vă în mod nereținut sentimentele voastre agitate, până când demonstrația voastră zgomotoasă de durere i-a făcut pe îngeri să-și ascundă fețele și să se retragă din fața acestei scene.

În timp ce îți manifești în felul acesta sentimentele, nu ți-ai amintit de faptul că ai un Tată în cer, care a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru noi, pentru ca moartea să nu fie un somn veșnic? Îți aduci oare aminte că Domnul vieții și al slavei a trecut prin mormânt și l-a făcut să strălucească cu prezența Sa? Ucenicului iubit îi spunea: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează.” Apostolul știa foarte bine despre ceea ce vorbea atunci când a spus aceste cuvinte; dar când tu dai drumul unei dureri necontrolate, este oare comportarea ta consecventă cu mângâierea pe care o exprimă ele?

Domnul este milostiv, plin de bunătate și credincios. El a îngăduit ca unul din cei ai casei tale, care era cel mai nevinovat și cel mai bine pregătit, să se odihnească de primejdiile zilelor din urmă. O! Nu-ți închide sufletul față de cânt și bucurie, jelind ca și când n-ar

fi nici o înviere! Lăudat să fie Dumnezeu căci pentru ea nu mai există moarte, nu mai există încercare, nu mai există durere. Ea se [314]
odihnește în Isus, până când Dătătorul vieții va chema pe sfinții Săi care dorm, la o glorioasă nemurire.

Sora F. are o lucrare de făcut, prin harul lui Dumnezeu, aceea de a-și controla sentimentele. Ea știe că nu se află în ceruri, ci într-o lume în care moartea domnește și cei iubiți ai noștri pot fi luați și duși de la noi în orice moment. Ea ar trebui să aibă simțământul că marea povară a vieții este aceea de a ne pregăti pentru o lume mai bună. Dacă s-a prins bine și drept de viața veșnică, acest lucru o va ajuta să trăiască în lumea aceasta și să poarte cu noblețe poverile vieții, o va ajuta să-și îndeplinească îndatoririle cu un spirit de lepădare și sacrificiu de sine.

Ca familie, ați vorbit despre lucrurile întunericului și v-ați plâns, până când ați fost schimbați în același chip. Se pare că acționați asupra simpatiei unuia și a altuia și treziți excitări nervoase, până când ajungeți să aveți și voi înșivă un timp întunecat, trist și deprimant. Ați ținut servicii de jale, dar acestea nu i-au atras pe îngeri în jurul vostru. Dacă nu vă schimbați comportarea, Dumnezeu va veni ceva mai aproape și Se va ocupa de voi, judecându-vă. Nu este oare timpul să țineți adunări de mulțumire în familia voastră și să povestiți cu bucurie despre binecuvântările ce au fost revărsate asupra voastră?

Puterea adevărului trebuie să fie îndestulătoare pentru a susține și consola în orice necaz. Religia lui Hristos își descoperă adevărata ei valoare în aceea că face în stare pe cel ce o are de a triumfa asupra suferinței. Ea aduce apetitul, pasiunile și emoțiile sub controlul rațiunii și conștiinței și canalizează gândurile pe un făgaș sănătos. Apoi limba nu va fi lăsată să-L dezonoreze pe Dumnezeu prin expresiile nemulțumirii păcătoase.

Creatorul nostru are, și pe bună dreptate, dreptul de a face cu creaturile mâinilor Sale așa cum alege El să facă. Are dreptul să cârmuiască așa cum voiește El, și nu așa cum alege omul. Dar nu este un judecător sever, un creditor aspru și exigent. El este chiar izvorul iubirii, Dătătorul unor nenumărate binecuvântări. Veți fi profund îndurerați dacă nesocotiți o așa iubire și nu lăsați ca lauda și recunoștința să țâșnească din inimile voastre pentru bunătatea cea minunată a lui Dumnezeu. Noi nu merităm toate aceste binefaceri;

[315] dar ele ne sunt date continuu, în ciuda nevredniciei noastre și a crudei noastre nerecunoștințe. Deci, nu te mai lamenta ca și când ai fi un rob sub un stăpân aspru. Isus este bun. Lăudați-L! Lăudați-L pe El, care este sănătatea înfățișării voastre, Dumnezeul vostru!

„Lăudați pe Domnul”

„Tot ce are suflare să laude pe Domnul.” S-a gândit vreunul dintre noi așa cum se cuvine pentru cât de multe lucruri trebuie să fim recunoscători? Ne amintim de faptul că îndurările lui Dumnezeu se înnoiesc în fiecare dimineață și credincioșia Lui ține în veci? Recunoaștem dependența noastră de El și ne exprimăm recunoștința pentru toate darurile Sale? Sau, din contră, prea adesea uităm că orice ni se dă bun și „orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”?

De câte ori aceia care sunt sănătoși uită de îndurările minunate care le sunt date continuu, zi de zi, an după an? Ei nu aduc nici un cuvânt de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Sale. Dar atunci când vine suferința, își aduc aminte de Dumnezeu. Dorința puternică de refacere a sănătății conduce la rugăciune stăruitoare, și lucrul acesta este drept. Dumnezeu este refugiul nostru atât când suntem bolnavi, cât și atunci când suntem sănătoși. Dar mulți nu lasă cazurile lor în seama Lui; ei încurajează slăbiciunea și boala, îngrijorându-se. Dacă ar înceta să se plângă și s-ar ridica mai presus de deprimare și tristețe, atunci vindecarea ar fi mult mai sigură. Ei trebuie să-și aducă aminte cu multă recunoștință cât de mult s-au bucurat de binecuvântarea sănătății, iar dacă acest prețios bine le va fi redat, ei n-ar trebui să uite că au obligații reînnoite față de Creatorul lor. Când cei zece leproși au fost vindecați, numai unul s-a întors să caute și să găsească pe Isus și să-I dea slavă. Să nu fim ca cei nouă leproși nechibzuiți, ale căror inimi au fost neatinse de mila lui Dumnezeu.

Dumnezeu este dragoste. El are grijă de creaturile cărora El le-a dat viață. „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de oricine se teme de El.” „Vedeți ce dragoste ne-a arătat [316]
Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.” Ce privilegiu prețios este acesta, să fim fii și fiice ale Celui Prea Înalt, moștenitori ai lui

Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos! De aceea, să nu jelim și să nu ne întristăm, pentru că în această viață nu suntem scutiți de dezamăgiri și suferințe. Dacă, în providența lui Dumnezeu, suntem chemați să trecem prin încercări și să ne acceptăm crucea și să bem cupa amară, să ne amintim că mâna Tatălui este aceea care o ține la buzele noastre. Să ne încredem în El în întunericul nopții și în lumina zilei. Nu putem crede noi oare că El ne poate da tot ce este spre binele nostru? „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?" Chiar în noaptea suferinței, cum putem refuza să înălțăm inima și glasul în laude pline de recunoștință, când ne amintim de iubirea exprimată față de noi pe crucea Golgotei?

Ce subiect de meditație este jertfa pe care Domnul Isus o face pentru păcătoșii pierduți! „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți." Cum vom aprecia binecuvântările care au fost puse astfel la dispoziția noastră? Putea oare Domnul Hristos să sufere mai mult? Putea El oare să ne asigure binecuvântări mai abundente? Nu se va topi până și cea mai împietrită inimă, atunci când ne amintim că de dragul nostru El a părăsit fericirea și slava cerului și a îndurat sărăcia și rușinea, cruzimea suferinței și o moarte teribilă? Dacă El nu ne-ar fi deschis, prin moartea și învierea Sa, ușa speranței, n-am fi cunoscut nimic altceva decât groaza întunericului și mizeria disperării. În starea noastră prezentă, așa favorizați și binecuvântați cum suntem, nu ne putem da seama din ce adâncuri am fost scăpați. Noi nu putem măsura cât de mult mai profunde ar fi fost suferințele noastre, cât de mult mai mari ar fi fost durerile noastre, dacă Domnul Hristos nu ne-ar fi cuprins cu brațul omenesc al simpatiei și iubirii Sale și nu ne-ar fi înălțat.

Noi ne putem bucura în nădejde. Mijlocitorul nostru este în Sanctuarul ceresc, pledând în favoarea noastră. Prin meritele Sale,
[317] noi avem iertare și pace. El a murit ca să ne poată spăla păcatele, să ne îmbrace cu neprihănirea Sa și să ne facă gata pentru societatea cerului, unde putem locui totdeauna în lumină. Scumpe frate, scumpă soră, când Satana vă umple mintea cu deznădejde, tristețe și îndoială, rezistați sugestiilor lui. Spune-i despre sângele lui Isus care ne curățește de orice păcat. Singur nu te poți salva de sub puterea ispititorului, dar el tremură și fuge atunci când sunt implorate meri-

tele acelui sânge prețios. Apoi nu vei accepta plin de recunoștință binecuvântările pe care Isus le revarsă? Nu vei bea cupa mântuirii pe care ți-o întinde El și nu vei chema Numele Domnului? Nu da pe față neîncredere în El, în Acela care te-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată! Nu întrista nici chiar pentru un singur moment inima milostivă a Mântuitorului, prin necredință. El veghează cu cel mai mare interes progresul tău pe calea spre ceruri; El vede eforturile tale pline de zel; reține căderile și revenirile tale, speranțele și temerile tale, luptele și biruințele tale.

Oare toate exercițiile noastre devoționale să constea numai în a cere și a primi? Să ne gândim oare totdeauna la nevoile noastre și niciodată la ceea ce primim? Să fim oare primitori ai milei Sale și niciodată să nu-L lăudăm pentru ce a făcut El pentru noi? Noi nu ne rugăm prea mult, dar suntem prea zgârciți pentru a-I aduce mulțumiri. Dacă iubirea plină de bunătate a lui Dumnezeu cere mai multă mulțumire, recunoștință și laudă, noi ar trebui să avem mai multă putere în rugăciune. Vom abunda mai mult și tot mai mult în iubirea lui Dumnezeu și vom avea mai multă laudă să-I aducem. Voi, cei care vă plângeți că Dumnezeu nu vă ascultă rugăciunile, schimbați ordinea prezentă a lucrurilor și amestecați lauda cu cererile voastre. Atunci când vă veți gândi la bunătatea și mila Sa, veți constata că El va lua în considerare nevoile voastre.

Rugați-vă, rugați-vă cu ardoare și fără încetare, dar nu uitați să aduceți laude. Este de datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să-I apere caracterul. Voi puteți să preamăriți pe Domnul; puteți să arătați puterea harului Său susținător. Sunt mulțimi care nu apreciază marea iubire a lui Dumnezeu și nici divina împreună simțire a lui Isus. Mii [318]
privesc chiar cu dispreț harul nemăsurat arătat în planul de mântuire. Nu toți aceia care sunt părtași al acestui mare plan de mântuire sunt clari în această problemă. Ei nu cultivă inimi recunoscătoare. Dar tema răscumpărării este una la care îngerii doresc să privească; ea va fi știința și cântecul celor răscumpărați, în decursul veacurilor fără sfârșit ale veșniciilor. Nu merită acum o analiză și o studiere atentă? Să nu lăudăm oare pe Dumnezeu cu inima, cu sufletul și cu vocea „pentru minunile Lui față de fiii oamenilor?”

Lăudați pe Domnul în adunarea copiilor Săi. Când Cuvântul Domnului s-a adresat evreilor din vechime, porunca era: „și tot poporul să răspundă: «Amin»”. Când chivotul legământului a fost

adus în cetatea lui David și un psalm de bucurie și triumf a fost cântat, „și tot poporul a zis: «Amin!»”, era o dovadă a faptului că ei au înțeles cuvântul rostit și s-au alăturat în închinarea adusă lui Dumnezeu.

Există prea mult formalism în serviciile noastre religioase. Domnul dorește ca slujitorii Săi care predică Cuvântul să fie plini de energie prin Duhul Său cel Sfânt, iar poporul care aude să nu stea într-o indiferență somnolentă sau cu o privire absentă, nedând nici un răspuns la ceea ce s-a spus. Impresia care se face astfel celui necredincios nu este decât nefavorabilă pentru religia lui Hristos. Acești pretinși creștini nepăsători și întunecați nu sunt lipsiți de ambiție și zel atunci când sunt angajați în afaceri lumești; dar lucrurile de importanță veșnică nu-i mișcă profund. Vocea lui Dumnezeu prin solii Săi poate să fie un cântec plăcut, dar avertizările Sale sacre, mustrările și încurajările i-au paralizat. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt rostite în urechi de plumb și la inimi împietrite și neimpresionabile. Trebuie să fie comunități trezite, active, pentru a-i încuraja și susține pe slujitorii lui Hristos și a-i ajuta în lucrarea de salvare de suflete. Acolo unde comunitățile umblă în lumină, acolo va fi bucurie și răspunsuri din inimă și cuvinte pline de laudă și bucurie.

[319] Dumnezeul nostru, Creatorul cerurilor și al pământului, declară: „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește”. Tot cerul este unit în a aduce laudă lui Dumnezeu. Să învățăm acum cântecul îngerilor, ca să-l putem cânta atunci când ne vom alătura oștirilor strălucitoare. Să spunem și noi împreună cu psalmistul: „Voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi”. „Te laudă, popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă”.

Responsabilitatea părinților

Părinții sunt în mare măsură răspunzători pentru modelarea dată caracterelor copiilor lor. Ei trebuie să țintească la simetrie și proporții. Există puține minți bine echilibrate pentru că părinții sunt în mod dăunător neglijenți față de datoria pe care o au, de a stimula trăsăturile slabe și de a le reprima pe cele rele. Ei nu-și amintesc că se află sub cele mai solemne obligații de a veghea tendințele fiecărui copil, aceasta fiind datoria lor, de a-și instrui copiii să-și formeze obiceiuri corecte și căi drepte de gândire.

Uneori, părinții așteaptă de la Domnul să facă lucrarea pe care El le-a dat-o lor s-o facă. În loc să-i țină în frâu și să-i controleze pe copii așa cum ar trebui, ei îi mângâie, îi răsfață și le satisfac capriciile și mofturile. Când părăsesc căminele, acești copii pleacă cu caractere deformate de egoism, cu un apetit nestăpânit, cu o voință puternică; ei sunt lipsiți de curtoazie sau respect pentru părinții lor și nu iubesc adevărul religios sau închinarea la Dumnezeu. Ei au crescut cu trăsături de caracter ce sunt un blestem pentru toată viața, atât pentru ei, cât și pentru alții. Căminul ajunge să fie orice în afară de un cămin fericit, dacă faptele rele de neînțelegere, egoism, invidie, pasiuni nesfinte și încăpățânare țâfnoasă sunt lăsate să înflorească în grădina neglijată a sufletului.

Părinții nu trebuie să dea pe față nici un fel de părtinire, ci trebuie să-i trateze pe toți copiii lor cu tandrețe, aducându-și aminte că ei sunt cumpărați cu sângele Domnului Hristos. Copiii își imită părinții; de aceea, ar trebui să se aibă o mare grijă pentru a le fi modele corecte. Părinții care sunt buni și politicoși în cămin, dar și categorici [320]
și hotărâți în același timp, vor vedea aceleași trăsături de caracter manifestate în copiii lor. Dacă sunt drepți, cinstiți și onorabili, copiii lor vor fi exact la fel, asemănându-se lor în aceste particularități. Dacă sunt respectuoși și se închină lui Dumnezeu, copiii lor, instruiți în același fel, de asemenea, nu vor uita să-I slujească.

Adesea, se întâmplă că părinții nu sunt atenți, n-au grijă să-i înconjoare pe copiii lor cu influențe drepte. Atunci când își aleg un

cămin, ei se gândesc mai mult la interesele lor lumești decât la o atmosferă morală și socială, și astfel copiii își formează prietenii ce sunt nefavorabile înălțării evlaviei și formării unui caracter drept. Apoi părinții îngăduie lumii să le ocupe timpul, puterea și gândirea; și când vine Sabatul, ei sunt atât de extenuați, încât nu au ce să-I dea lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă, nici o dulce evlavie care să le binecuvânteze căminul și să facă Sabatul o plăcere pentru copiii lor. Ei sunt foarte rar vizitați de un pastor, pentru că se așază în afara privilegiilor religioase. O apatie se furișează peste suflet. Copiii sunt contaminați prin legături rele și iubirea sufletului, pe care o simțeau cândva, moare și este uitată.

Părinți care îi denunțați pe canaaniți pentru că își jertfeau copiii lui Moloh, voi ce faceți? Faceți cele mai costisitoare daruri zeului vostru Mamona; și apoi, când copiii voștri cresc neiubiți și neiubitori în caracter, când dau pe față o hotărâtă lipsă de respect și o tendință spre necredință, acuzați credința pe care o mărturisiți pentru că nu a fost în stare să-i salveze. Culegeți ceea ce ați semănat — rezultatul iubirii egoiste, o iubire a lumii și neglijarea mijloacelor harului. V-ați mutat familiile în locurile ispitei și chivotul lui Dumnezeu, slava și apărarea voastră, nu l-ați considerat a fi esențial; și Domnul n-a făcut o minune pentru a vă scăpa copiii de ispită.

Voi, care mărturisiți că Îl iubiți pe Dumnezeu, luați-L pe Isus cu voi oriunde mergeți și, asemenea patriarhilor din vechime, ridicați un altar Domnului oriunde vă ridicați cortul. Este necesară o reformă
[321] în această privință, o reformă profundă și cuprinzătoare. Părinții au nevoie de această reformă; pastorii au nevoie să facă reformă. Ei au nevoie de Dumnezeu în familiile lor. Trebuie să zidească locurile pustii din Sion, să-i pună porțile și să facă ziduri puternice pentru apărarea poporului.

Există o lucrare plină de zel ce trebuie făcută în veacul acesta, iar părinții trebuie să-și educe copiii să fie și ei părtași la aceasta. Cuvintele lui Mardoheu, adresate Esterei, se pot aplica bărbaților și tinerilor de astăzi: „„Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție”. Tinerii trebuie să câștige tărie și caracter, ca să poată fi de folos. Daniel și Iosif au fost tineri cu principii ferme, pe care Dumnezeu a putut să-i folosească pentru a aduce la îndeplinire planurile Sale. Rețineți istoria lor și vedeți cum Dumnezeu a lucrat pentru ei. Iosif s-a confruntat cu diferite experiențe, experiențe ce

i-au testat curajul și verticalitatea, cinstea sa până la capăt. După ce a fost vândut în Egipt, la început a fost favorizat și i s-au încredințat mari răspunderi; dar deodată, fără vreo greșeală din partea sa, a fost acuzat pe nedrept și aruncat în închisoare. Dar nu s-a descurajat. El s-a încrezut în Dumnezeu, iar scopul inimii sale și curăția motivelor sale s-au văzut. Ochiul lui Dumnezeu era asupra lui, o mână divină îl conducea și îl vedem în curând ieșind din închisoare pentru a împărți cu faraon tronul Egiptului.

Viața atât de încercată a lui Iosif n-a fost un accident; ea a fost poruncită de Providență. Dar cum a fost el făcut în stare să realizeze un astfel de record al tăriei de caracter, al cinstei și înțelepciunii? Acesta a fost rezultatul unei educații atente în anii copilăriei. El a ținut cont mai degrabă de datorie decât de înclinații; curăția și încrederea simplă a băiatului au dat roade în faptele bărbatului. Talentele cele mai strălucitoare sunt fără valoare, dacă nu sunt dezvoltate; obiceiul vredniciei și forța caracterului trebuie să fie câștigate prin cultivarea acestora. Un înalt caracter moral și calități intelectuale minunate nu sunt rezultatul întâmplării. Dumnezeu dă ocaziile; succesul depinde de modul în care le-am folosit. Deschiderea Providenței trebuie să fie repede sesizată și folosită cu nerăbdare.

Tineri, dacă vreți să fiți puternici, dacă doriți să aveți integritatea [322]
și înțelepciunea lui Iosif sau Daniel, studiați Scripturile. Părinți, dacă vă veți educa copiii să-I slujească lui Dumnezeu și să facă binele în lume, faceți ca Biblia să fie manualul vostru. Ea prezintă vicleniile lui Satana. Ea este marele înălțător al neamului omenesc, cel ce mustră și corectează relele morale, detectorul care ne face în stare să deosebim adevărul de minciună. Orice altceva s-ar preda în familie sau la școală, Biblia, ca marele educator, trebuie să aibă primul loc. Dacă i se acordă acest loc, Dumnezeu este onorat și El va lucra pentru tine, în convertirea copiilor tăi. În această Sfântă Carte este o mină bogată de adevăr și frumusețe și părinții trebuie să se condamne pe ei înșiși, dacă nu o fac să fie foarte interesantă pentru copiii lor.

Pentru mulți, educația înseamnă o cunoaștere obținută din cărți; dar „frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. Adevăratul obiectiv al educației este acela de a reface chipul lui Dumnezeu în suflet. Prima și cea mai prețioasă cunoaștere este cunoașterea lui Hristos, și părinții care sunt înțelepți vor ține acest lucru totdeauna înaintea

minții copiilor lor. Dacă o mână sau un picior s-ar fractura, părinții vor încerca orice mijloc pe care iubirea sau înțelepciunea îl poate sugera pentru vindecarea membrului afectat, făcându-l sănătos și atrăgător. Și este numai drept să facă așa; este datoria lor. Dar Domnul cere ca un tact mult mai mare, răbdare și eforturi perseverente să fie folosite pentru vindecarea sufletului vătămat. Acel tată care nu este pentru copiii săi un învățător creștin, un conducător și un prieten, legându-i de inima sa prin legăturile puternice ale iubirii sfințite — o iubire ce-și are temelia în îndeplinirea cu credincioșie a îndatoririlor, — este nevrednic de acest nume.

Părinții au de îndeplinit o lucrare mare și plină de răspundere și se pot întreba: „Cine poate să facă această lucrare?" Dar Dumnezeu a făgăduit să le dea înțelepciune acelora care o cer în credință și El va face exact așa cum a spus că va face. Mama lui Augustin s-a rugat pentru convertirea fiului său. N-a văzut nici o dovadă că Duhul lui Dumnezeu impresiona inima lui, dar ea nu s-a descurajat. A pus degetul pe textele Scripturii, prezentând lui Dumnezeu propriile Lui cuvinte, și a cerut și a insistat cum numai o mamă poate face acest
[323] lucru. Profunda ei umilință, insistența ei plină de zel și credința ei neșovăielnică au triumfat și Domnul a răspuns dorinței inimii ei. Astăzi, El este tot atât de pregătit să asculte cererile poporului Său. „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă". Dacă părinții creștini Îl caută în mod serios, El le va umple gura cu argumente și, pentru Numele Său, El va lucra cu putere în locul lor, pentru convertirea copiilor lor.

Instruirea copiilor

Stimate frate și stimată soră G.,

Sunt tulburată în legătură cu cazul vostru. Văd primejdii de care, după cât se pare, voi niciodată nu v-ați dat seama. V-ați gândit în mod serios și cu rugăciune la datoria pe care o aveți față de copiii pe care v-ați luat răspunderea de a-i aduce pe lume? V-ați gândit dacă acești copii primesc de la voi o educație și o disciplină care să-i facă să-L onoreze pe Creatorul lor în zilele tinereții lor? V-ați gândit la faptul că, dacă dați greș în a-i învăța să vă respecte, ca tată și mamă, și să se supună autorității voastre, îi educați pentru a-L dezonora pe Dumnezeu? De fiecare dată când le îngăduiți să calce în picioare autoritatea voastră și voința lor să vă controleze, voi hrăniți un defect pe care îl vor purta cu ei în toată experiența vieții lor, dacă vor fi înclinați spre cele religioase, și îi va învăța să nesocotească și să calce în picioare autoritatea divină.

Întrebarea la care trebuie să răspundeți este: „Îmi cresc eu oare copiii, pentru a întări influența și a umple rândurile puterilor întunericului sau îi cresc pentru Hristos?” Dacă nu vă determinați copiii și nu le modelați caracterele pentru a răspunde cerințelor lui Dumnezeu, atunci, cu cât vor fi mai puțini copii care să sufere din cauza educației voastre defectuoase, cu atât va fi mai bine pentru voi, părinții lor, și pentru societate. Dacă copiii nu pot fi educați și disciplinați din pruncie de către o mamă înțeleaptă și cu judecată, conștientă și inteligentă și care își conduce casa în temere de Domnul, modelându-le caracterele pentru a corespunde standardului neprihănirii, atunci este păcat să înmulțești numărul familiei tale. Dumnezeu ți-a dat rațiune și El îți cere să o folosești. [324]

Trebuie să vă simțiți obligați ca, prin eforturi pline de răbdare și prin rugăciuni serioase și fierbinți, să formați astfel caracterele copiilor voștri pentru a-i face o binecuvântare în cămin, o binecuvântare în biserică și o binecuvântare în societate. Nu vei primi nici un credit pentru lucrarea ta dacă le îngădui copiilor tăi să fie controlați de vrăjmașul a toată neprihănirea; răsplata este promisă pentru o

conștiincioasă formare a caracterelor lor după modelul divin. Dacă neglijați această lucrare, care este atât de importantă prin rezultatele ei, deoarece pentru prezent este mai agreabil pentru voi să faceți așa, și copiii voștri cresc deformați din punct de vedere moral, picioarele lor fiind pe drumul cel larg al morții, poate Dumnezeu să spună în dreptul lucrării voastre: „Bine rob bun și credincios”? Acei care nu se pot informa, care nu lucrează în mod inteligent și cu toate puterile lor pentru a-și aduce copiii la Hristos ar trebui să ia hotărârea să nu-și asume răspunderea de a deveni părinți.

Mamele trebuie să fie dispuse și chiar nerăbdătoare să se pregătească pentru importanta lor lucrare de a dezvolta și a modela caracterele copiilor lor, călăuzindu-i, instruindu-i și ținând în frâu persoanele nevârstnice date în grija lor. Tații și mamele trebuie să fie uniți în această lucrare. Slăbiciunea în a cere ascultare și falsa iubire și simpatie — falsa noțiune că a hrăni, și nu a restrânge, este înțelepciune — constituie un sistem de educație ce îi întristează pe îngeri, dar îl încântă pe Satana, căci aduce sute și mii de copii în rândurile lui. De aceea, el orbește ochii părinților, le amorțește sensibilitățile și face ca mintea să le fie confuză. Ei văd că fiii și fiicele lor nu sunt plăcuți, atrăgători, ascultători și gata să-și asume răspunderi; totuși ceea ce copiii aceștia acumulează în căminele lor le otrăvește viața, le umple inima de necazuri și îi adaugă astfel la numărul pe care Satana îl folosește pentru a aduce sufletele la nimicire.

O! Când vor fi părinții înțelepți? Când vor vedea ei și când își vor
[325] da seama de caracterul lucrării lor în neglijarea de a cere ascultare și respect în armonie cu instrucțiunile Cuvântului lui Dumnezeu? Rezultatele acestei educații neglijate sunt văzute în copii atunci când pășesc în lume și își ocupă locul ca bărbați conducători sau capi ai propriilor lor familii. Ei perpetuează greșelile părinților lor. Trăsăturile defectuoase ale caracterului lor au un anume scop și ei transmit și altora gusturile rele, obiceiurile și comportamentele ce au fost îngăduite să se dezvolte în propriile lor caractere. Astfel, ei devin un blestem în loc să fie o binecuvântare pentru societate.

Pentru că bărbații și femeile nu ascultă de Dumnezeu, ci aleg mai degrabă propriul lor drum și urmează închipuirea lor pervertită, lui Satana i se permite să-și înfigă steagul drăcesc în familiile lor, să-și facă simțită puterea prin prunci, copii și tineri. Vocea și voința lui

sunt exprimate prin voința nesupusă, țesută în caracterele copiilor, și prin ei el exercită o putere care controlează și aduce la îndeplinire planurile sale. Dumnezeu este dezonorat prin manifestarea temperamentelor care exclud respectul față de Dumnezeu și determină ascultarea de sugestiile lui Satana. Păcatul comis de părinți, prin aceea că i-au îngăduit lui Satana să-și exercite puterea și influența, este de neimaginat. Ei seamănă semințe care vor produce spini și mărăcini, care vor înăbuși orice plantă cerească, și numai judecata divină va arăta roadele secerișului. Dar cât de trist este gândul că, atunci când viața și greșelile ei sunt văzute în lumina veșniciei, va fi prea târziu să mai fie de vreun folos.

Neglijarea totală a instruirii copiilor pentru Dumnezeu a perpetuat răul și a aruncat în rândurile vrăjmașului pe mulți care, cu o grijă înțeleaptă, ar fi putut fi conlucrători cu Domnul Hristos. Idei false și o afecțiune prostească și greșit canalizată au hrănit trăsăturile de caracter care i-au făcut pe copii nefericiți și neiubiți, au amărât viața părinților și au extins influența lor rea de la o generație la alta. Orice copil căruia i se permite să aibă drumul lui va dezonora pe Dumnezeu și va aduce rușine tatălui și mamei sale. Lumina a strălucit din Cuvântul lui Dumnezeu și din mărturia Duhului Său, așa că nimeni nu trebuie să greșească în ceea ce privește datoria lui. Dumnezeu le cere părinților să-și crească copiii spre a-L recunoaște și a-I respecta [326]
cerințele; ei trebuie să-i instruiască pe cei mici, ca membri mai tineri ai familiei Domnului, ca să aibă caractere frumoase și temperamente plăcute, ca să poată fi pregătiți, gata să strălucească în curțile cerești. Neglijându-și datoria și îngăduindu-le copiilor să persiste în cele rele, părinții le închid porțile cetății lui Dumnezeu.

Aceste lucruri trebuie să fie clare pentru părinți; ei trebuie să se trezească și să se ocupe de lucrarea neglijată multă vreme. Părinții care mărturisesc că Îl iubesc pe Dumnezeu nu fac voia Lui. Pentru că ei nu îi țin în frâu și nu îi conduc așa cum se cuvine pe copiii lor, mii cresc cu caractere deformate, cu o morală scăzută și cu puțină educație în îndatoririle practice ale vieții. Ei sunt lăsați să facă ce vor cu impulsurile lor, cu timpul și puterile lor intelectuale. Pierderea pentru cauza lui Dumnezeu prin aceste talente neglijate stă la ușa taților și mamelor; și ce scuză Îi vor prezenta ei lui Dumnezeu, ai cărui slujitori sunt, ei, care sunt însărcinați cu datoria sfântă de a

pregăti sufletele pe care le au în grijă pentru a-și dezvolta puterile spre slava Creatorului lor?

Scumpul meu frate și scumpa mea soră, fie ca Domnul să vă deschidă ochii și să vă activeze mintea, ca să puteți vedea și să vă puteți reveni din căderea voastră. Voi nu sunteți ai voștri, trăind numai cu un singur ochi la slava lui Dumnezeu. Voi dați pe față puțină putere pentru a lupta pentru Hristos în apărarea adevărului, dat sfinților o dată pentru totdeauna. V-ați neglijat datoria în familie și ați dovedit că tinerii care v-au fost încredințați nu sunt în siguranță. Astfel privește Dumnezeu asupra lucrării voastre în cămin; așa este scris în cărțile cerului. Poate că ați adus pe mulți la Isus; dar lipsa de curaj moral v-a făcut să fiți necredincioși în orice poziție v-ați afla.

Greșelile în sistemul vostru deslânat de conducere a familiei sunt descoperite în caracterele copiilor voștri. Nu v-ați educat pe voi înșivă astfel încât să urmați instrucțiunile date în Cuvântul lui Dumnezeu. Răul rezultat din eșecul în împlinirea îndatoririlor voastre devine serios și profund. Sora G. nu are o influență bună. Ea este sub influența voinței puternice a copiilor, care au o gândire rea și pe
[327] care i-a răsfățat spre pierzarea lor. Voi amândoi ar fi trebuit să vă învățați copiii chiar din pruncie, ca să nu ajungă să vă controleze și ca voia voastră să fie ascultată. Dacă sora G. ar fi primit educația potrivită în copilărie, dacă ar fi fost educată și disciplinată în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi avut un caracter modelat cu totul altfel și ar fi înțeles mai bine răspunderile ce-i reveneau. Ea ar fi știut cum să-și instruiască copiii, în așa fel încât căile lor să fie plăcute lui Dumnezeu. Dar defectele ce au rezultat din educația ei greșită sunt reproduse în copiii ei; și care va fi natura lucrării lor, dacă vreodată vor avea de condus propriile familii? Fiica cea mai mare poate că are câteva cunoștințe despre îndatoririle casnice, dar în afară de acestea, ea nu este decât o novice.

Cu o conducere fermă, înțeleaptă, acești copii ar fi putut să fie membri folositori ai societății; dar așa cum sunt acum, ei sunt un blestem, un reproș pentru credința noastră. Ei sunt încrezuți, ușuratici, încăpățânați și extravaganți. Nu au decât puțin respect pentru părinții lor și conștiința lor este departe de a fi sensibilă. Ei au avut drumul lor și dorințele lor au fost impuse părinților, până acolo că este aproape imposibil ca sensibilitățile lor morale să se mai trezească. Tendințele naturale ale părinților, în mod deosebit acelea

condamnabile, s-au dezvoltat puternic în copiii lor. Întreaga familie, părinți și copii, sunt sub dezaprobarea cerului; și nici unul dintre ei nu poate spera să intre în locuințele cerești ale binecuvântărilor, doar dacă își vor împlini răspunderile neglijate de mult timp și, în spiritul lui Hristos, vor zidi caractere pe care Dumnezeu le poate aproba.

Părinții sunt răspunzători pentru lucrarea ce iese din mâinile lor. Ei ar trebui să aibă înțelepciune și fermitate pentru a-și face lucrarea cu credincioșie și într-un spirit bun. Ei trebuie să-și instruiască copiii, pentru ca aceștia să fie de folos, dezvoltându-și talentele date lor de Dumnezeu. Un eșec în a face acest lucru nu va fi trecut cu vederea, ci din el se va face o problemă de punere sub disciplină a bisericii, căci lucrul acesta va aduce blestemul lui Dumnezeu asupra părinților și un reproș, încercări dureroase și dificultăți pentru biserică. O lepră morală, contagioasă, care poluează corpul și sufletul tinerilor, rezultă adesea dintr-un eșec de a-i disciplina și ține pe tineri sub control; [328] este timpul să se facă ceva pentru a contracara ravagiile ei.

Biblia prezintă sfaturi directe cu privire la lucrarea de educare a copiilor: „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta". Părinții, ei înșiși, trebuie să fie legați cu Dumnezeu; ei trebuie să aibă temerea de El înaintea lor și să aibă o cunoaștere a voinței Sale. Apoi . . . vine lucrarea lor: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei fi în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușiorii casei tale și pe porțile tale".

Domnul i-a poruncit lui Israel să nu încheie legături de căsătorie cu națiunile idolatre din jurul lor. „Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ai sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată. Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului. Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate

popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubește, pentru că a dorit să țină jurământul care l-a făcut părinților voștri".

Avem aici îndemnuri pozitive, care au ajuns până în vremea noastră. Dumnezeu ne vorbește în aceste zile de pe urmă și El va fi înțeles și ascultat. Dumnezeu i-a vorbit lui Israel prin slujitorii Lui: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra
[329] ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune". „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor." „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate." „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea."

Aici, învățăturile părinților sunt prezentate în mod clar. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie sfătuitorul lor zilnic. El dă astfel de învățături, încât părinții nu trebuie să greșească în legătură cu educația copiilor lor; dar El nu admite nici o indiferență sau neglijență. Legea lui Dumnezeu trebuie să fie ținută mereu înaintea minții copiilor ca marele standard moral. Atunci când se ridică, atunci când se așază, când pleacă sau când vin, această lege trebuie să fie dată ca învățătură, ea fiind marea regulă a vieții, iar principiile ei trebuie să fie întrețesute în toată experiența lor. Ei trebuie învățați să fie cinstiți, sinceri, cumpătați, economi și harnici și să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lor. Aceasta îi face să fie în grija și mustrarea Domnului. Aceasta le pune picioarele pe calea datoriei și a siguranței.

Tinerii sunt ignoranți și fără experiență și iubirea față de Biblie și de adevărurile ei sacre nu vin de la sine. Dacă nu se depun eforturi „până la sânge" pentru a ridica în jurul lor bariere, pentru a-i ocroti de înșelătoriile lui Satana, ei vor fi supuși ispitelor lui și făcuți robi ai lui și ai voinței lui. În primii ani, copiii trebuie învățați să cunoască cerințele Legii lui Dumnezeu și credința în Isus, Răscumpărătorul nostru, pentru curățirea de petele păcatului. Aceasta trebuie învățat zi de zi, prin cuvânt și exemplu.

O solemnă responsabilitate zace asupra părinților și cum poate Dumnezeu să-i binecuvânteze, când ei își neglijează datoria? Copiii pot fi modelați când sunt tineri. Dar anii când inimile copiilor sunt sensibile și susceptibile la influența adevărului trec și se folosește

puțin timp pentru cultura lor morală. Lecțiile prețioase ale adevărului și datoriei ar trebui să fie imprimate zilnic în inimile lor. Ei trebuie să aibă o cunoaștere a lui Dumnezeu în lucrările creațiunii Sale; aceasta va fi de o mai mare valoare pentru ei decât orice cunoaștere acumulată din cărți.

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din [330] gura lui Dumnezeu." Sunt cuvintele Mântuitorului nostru. Greșelile în doctrină se multiplică și se împletesc cu subtilități de șarpe în jurul sentimentelor oamenilor. N-a fost nici o doctrină a Bibliei care să nu fi fost negată. Marile adevăruri profetice, arătând poziția noastră în istoria lumii, au fost văduvite de frumusețea și puterea lor de către cler, care caută să transforme aceste adevăruri foarte importante în unele întunecoase și de neînțeles. În multe cazuri, copiii sunt duși departe de vechile semne de hotar. Domnul i-a poruncit poporului Său Israel: „Când fiul tău te va întreba într-o zi: «Ce înseamnă învățăturile acestea, legile acestea și poruncile acestea, pe care vi le-a dat Domnul, Dumnezeul vostru?» Să răspunzi fiului tău: «Noi eram robi ai lui Faraon în Egipt, și Domnul ne-a scos din Egipt cu mâna Lui cea puternică. Domnul a făcut sub ochii noștri minuni și semne mari și nenorocite împotriva Egiptului, împotriva lui Faraon și împotriva întregii lui case; și ne-a scos de acolo ca să ne aducă în țara pe care o jurase părinților noștri că ne-o va da. Domnul ne-a poruncit atunci să îndeplinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El»."

Avem principii pe care nu trebuie să le privim cu indiferență. Aceia care au văzut adevărul, au simțit importanța lui și au avut o experiență în lucrurile lui Dumnezeu trebuie să-i învețe o doctrină sănătoasă pe copiii lor. Lor trebuie să li se facă cunoștință cu marii stâlpi ai credinței noastre, motivele noastre pentru care suntem adventiști de ziua a șaptea, de ce suntem chemați așa cum au fost chemați copiii lui Israel, a fi un popor deosebit, o națiune sfântă, separată și distinctă de toți ceilalți oameni de pe fața pământului. Aceste lucruri trebuie să li se explice copiilor într-un limbaj simplu, ușor de înțeles; și pe măsură ce anii se adună, lecțiile date să fie

potrivite cu creșterea capacității lor, până când temelia adevărului a fost așezată în mod clar și profund.

[331] Părinți, voi mărturisiți că sunteți copii ai lui Dumnezeu. Sunteți voi niște copii ascultători? Faceți voi voia Tatălui vostru ceresc? Urmați voi îndrumările Lui sau umblați în lumina scânteilor propriei voastre lumini? Lucrați zilnic pentru a triumfa asupra vrăjmașului și a vă salva copiii de înșelăciunile lui? Le prezentați voi adevărurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu, explicându-le motivele credinței noastre, pentru ca picioarele lor tinere să fie fixate pe platforma adevărului?

Biblia, cu prețioasele ei giuvaiere ale adevărului, n-a fost scrisă numai pentru cei învățați. Din contră, ea a fost destinată oamenilor obișnuiți și interpretarea dată de oamenii obișnuiți, atunci când sunt ajutați de Duhul Sfânt, se armonizează cel mai bine cu adevărul așa cum este el în Isus Hristos. Marile adevăruri necesare pentru mântuire sunt clare ca ziua la amiază și nimeni nu va greși și nu va rătăci, cu excepția acelora care urmează propria lor judecată, în loc de voia lui Dumnezeu, descoperită așa de clar.

Îngăduința creștină

Scumpe frate și scumpă soră H,

În privința actualei legături pe care o aveți cu biserica, vă sfătuiesc să faceți tot ce puteți ca să ajungeți în armonie cu frații voștri. Cultivați un spirit de bunătate și înțelegere și nici un spirit de răzbunare să nu fie în mintea și inima voastră. Nu avem decât puțin timp în această lume și de aceea să lucrăm pentru prezent și veșnicie. Fiți silitori și faceți ca alegerea și chemarea voastră să fie sigură. Vedeți să nu faceți nici o greșeală cu privire la partea voastră pentru o casă în Împărăția Domnului Hristos. Dacă numele vostru este scris în cartea vieții Mielului, atunci toate vor fi bine cu voi. Fiți gata și nerăbdători să vă mărturisiți greșelile și părăsiți-le, pentru ca greșelile și păcatele voastre să poată merge mai înainte la judecată și să fie șterse.

Cred că faceți progrese; dar faceți ca lucrarea să fie mai profundă, mai completă, mai plină de zel. Nu lăsați nimic nefăcut din ceea ce puteți face. Umblați smeriți cu Dumnezeu, puneți-vă inima în [332] ordine, biruiți eul, aveți grijă să evitați orice înșelăciune a lui Satana. Când inima este în armonie cu Isus, când, în cuvinte, spirit și comportament, copiați Modelul, atunci manierele voastre vor fi rafinate și elevate, convingându-i pe toți că în voi a avut loc o schimbare radicală. Veți fi atunci numărați printre urmașii virtuoși și temători de Dumnezeu ai Domnului Hristos.

Fratele meu, tu ai un raport pătat. Atât Dumnezeu, cât și sufletul tău știu bine lucrul acesta. Dar nimeni nu se va bucura mai mult ca mine să te văd mergând pe calea pe care Domnul Hristos a umblat și să te întâlnesc în Împărăția lui Dumnezeu. Este dificil să ne înțelegem pe noi înșine, să ne cunoaștem bine propriile noastre caractere. Cuvântul lui Dumnezeu este clar, dar adesea există o eroare în a-l aplica în dreptul tău. Există posibilitatea unei auto înșelări, gândindu-te că avertizările ei nu sunt pentru tine. „Inima este nespus de înșelătoare, și de deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” Lauda de sine poate fi interpretată ca emoție și zel creștin. Iubirea

de sine și încrederea în sine ne pot asigura că suntem drepți, pe când noi suntem departe de a împlini cerințele Cuvântului lui Dumnezeu.

Biblia este completă, clară și explicită; caracterul adevăratului ucenic al lui Hristos se caracterizează prin corectitudine. Noi trebuie să cercetăm Scripturile cu inimi umilite, tremurând în fața Cuvântului lui Dumnezeu, dacă vrem să nu fim înșelați în vreun fel cu privire la adevăratul nostru caracter. Trebuie depus un efort perseverent pentru a birui egoismul și încrederea în sine. Cercetarea de sine trebuie să fie profundă, căci astfel nu va fi nici o primejdie de a ne înșela singuri. Puțină catehizare a eului la anumite ocazii speciale nu este suficientă. Examinează zilnic temelia speranței tale și vezi dacă ești, într-adevăr, în dragostea lui Hristos. Ocupă-te în mod sincer de inima ta, pentru că nu-ți poți permite nici un risc. Socotește costul de a fi un creștin sincer și apoi încinge-ți armătura. Studiază Modelul; privește la Isus și fii asemenea Lui. Pacea și liniștea minții tale, nădejdea cu privire la mântuirea veșnică depind de credincioșia
[333] în această lucrare. Ca și creștini, noi suntem mai puțin sinceri în cercetarea de sine decât în orice altceva; deci, nu este de mirare că noi facem un progres așa de mic în înțelegerea eului.

Îți scriu aceste lucruri pentru că doresc să fii mântuit. Nu vreau să te descurajez, ci să te îndemn la un efort viguros și plin de zel. Iubirea de sine te va îndemna să faci o lucrare superficială de examinare de sine; dar nu lăsa ca o încredere deșartă să te înșele, făcându-te să pierzi viața veșnică. Nu zidi pe greșelile și înțelegerile greșite ale altora, ci între Dumnezeu și sufletul tău rezolvați importanta întrebare de care atârnă destinul tău veșnic.

„Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă", la inima omenească, cu emoțiile ei contradictorii de bucurie și durere, inima hoinară și încăpățânată, care este lăcașul unor atât de mari necurății și înșelăciuni. El cunoaște motivele, intențiile și scopurile ei. Mergi la El cu sufletul pătat, așa cum este. Asemenea psalmistului, deschide-ți larg camerele spre ochiul atoatevăzător, exclamând: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei". Supuneți inima ca să fie curățită și purificată, apoi vei putea deveni părtaș de natură divină, scăpând astfel de stricăciunea care este în lume prin pofte. Atunci vei putea „fi totdeauna gata să răspunzi oricui vă va cere socoteală de nădejdea

care este în voi; dar cu blândețe și teamă". Pacea lui Hristos va fi cu tine. Numele tău va sta înscris în cartea vieții; titlul tău la moștenirea cerească va purta semnătura regală, pe care nimeni de pe pământ nu îndrăznește să o pună sub semnul întrebării. Nimeni nu poate să-ți bareze drumul spre porțile cetății lui Dumnezeu, ci vei avea intrare liberă înaintea prezenței divine și în templul lui Dumnezeu de sus.

Câteva cuvinte apasă mai mult asupra minții mele. Doresc să fii unit cu biserica, nu pentru că eu îi consider perfecți pe toți membrii bisericii. Dumnezeu are suflete prețioase în biserica Sa; există, de asemenea, oameni, bărbați și femei, care sunt asemenea neghinei printre grâu. Dar Domnul nu vă dă vouă, și nimănui altcuiva, dreptul [334] de a spune cine este neghină și cine este grâu. Putem vedea și condamna greșelile altora, în timp ce noi înșine avem greșeli mai mari, de care nu ne-am dat niciodată seama, dar care sunt în mod clar văzute de alții. Dumnezeu îți cere să dai lumii și bisericii un exemplu bun, o viață care să reprezinte pe Hristos. Sunt îndatoriri care trebuie aduse la îndeplinire și răspunderi de purtat. Lumea nu are destui creștini sinceri; biserica are nevoie de ei; societatea nu se poate dispensa de ei. Rugăciunea Domnului Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău". Isus știe că în lume suntem expuși ispitirilor ei, dar El ne iubește și ne va da har ca să triumfăm asupra influențelor ei corupte. El dorește să avem un caracter desăvârșit, pentru ca îndărătnicia noastră să nu dea loc la diformități morale în alții.

Vezi că frații tăi nu cresc ca să ajungă la standardul Bibliei, că au defecte, și astfel te ocupi de aceste defecte. Te hrănești cu ele, în loc să te hrănești cu Hristos și, privind la El, să te schimbi după chipul Său. Nu critica pe nimeni; nu pune în contrast conduita ta corectă cu deficiențele altora. Poți fi în primejdia de a dori să-i corectezi pe alții și să-i faci să-și recunoască greșelile. Nu face lucrul acesta. Aceasta nu este lucrarea pe care ți-a dat-o Dumnezeu să o faci. El nu te-a făcut un cârpaci al bisericii. Sunt multe lucruri pe care le vezi în lumina Bibliei. Dar, deși poate ai dreptate în unele puncte, nu lăsa impresia că poziția ta este totdeauna corectă, căci în multe puncte ideile tale sunt deformate și nu vor suporta critica.

Nu căuta să înalți eul, ci învață în școala lui Hristos blândețea și umilința inimii. Știi cum era caracterul lui Petru, cât de izbitor s-au dezvoltat trăsăturile lui deosebite de caracter. Mai înainte de

marea sa cădere, el era totdeauna primul și poruncitor, vorbind în mod nerecomandabil sub impulsul momentului. El era totdeauna gata să-i corecteze pe alții și să exprime ceea ce gândea, mai înainte să aibă o înțelegere clară cu privire la sine sau la ce trebuie să spună. Dar Petru s-a convertit și era cu totul diferit de Petru cel impulsiv
[335] și pripit. El și-a păstrat zelul de mai înainte, dar harul Domnului Hristos i l-a dirijat. În loc să mai fie impulsiv, plin de încredere în sine și să se înalțe pe sine, era calm, stăpân pe sine și dispus să fie învățat. El putea astfel să pască atât mieii, cât și oile turmei lui Hristos.

Tu, fratele meu, ai o mare lucrare de făcut pentru tine zi de zi. Tu trebuie să faci un efort continuu pentru a ține în frâu obiceiurile stricate și tendințele rele. Acestea cresc, se dezvoltă o dată cu creșterea ta și numai Isus poate să te întărească pentru a le birui pe deplin. Trebuie să te consideri ca un lucrător al lui Hristos și să cauți să fii asemenea Lui în caracter. Încearcă să te faci plăcut celorlalți. Chiar în relațiile tale de afaceri, fii curtenitor, bun și răbdător, dând pe față blândețea lui Isus și faptul că spiritul Său te conduce. Tu ești legat de oameni și trebuie să fii răbdător, bun și milos. Ai nevoie să nutrești amabilitate și să-ți supui egoismul. Întrebarea ta să fie: „Ce pot face pentru alții?” Dacă inima ta dorește să le facă bine, chiar dacă aceasta îți produce deranj, vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu. Iubirea, ridicându-se mai presus de sfera pasiunilor și impulsurilor, devine spirituală și se face cunoscută în cuvinte și fapte. Un creștin trebuie să aibă o bunătate și o iubire sfințite, în care nu există nerăbdare și nervozitate; manierele necioplite, aspre, trebuie să fie înmuiate, netezite prin harul Domnului Hristos.

O, fratele și sora mea, educați-vă în școala lui Hristos! Lăsați ca spiritul de controversă să înceteze în cămin și în biserică. Lăsați ca inimile voastre să fie atrase, apropiate în iubire față de poporul lui Dumnezeu. Inimile care sunt pline de iubirea lui Hristos nu pot niciodată să stea departe unele de altele. Religia este iubire și un cămin creștin este un cămin în care domnește iubirea și unde aceasta își găsește expresia în cuvinte și acțiuni ale unei bunătăți serioase, amabile și ale unei curtoazii nobile. Să nu se rostească nici un cuvânt aspru. Altarul familial să fie făcut plăcut și interesant. Fii un creștin nobil, fratele meu; căci aceeași atmosferă care caracterizează viața familiei va fi adusă și în biserică. Lipsa curtoaziei, un moment de

irascibilitate, un singur cuvânt aspru, neatent, îți vor păta reputația și pot închide ușa spre inimi, așa încât niciodată să nu mai ajungi la ele.

Acum ți-am pus înainte primejdiile ce te pândesc și vreau să-ți [336] spun că sunt biruințe prețioase pe care le poți câștiga. Nu putem vedea niciodată Împărăția lui Dumnezeu, decât numai dacă avem gândul și spiritul Domnului Hristos. Deci, copiază Modelul în cămin, la muncă și în biserică. Nu încerca să-i înveți pe alții și nici să vezi cât de aproape poți veni de ei, cât de deplin poți fi în armonie cu ei. În timp ce faci tot ce poți pentru a perfecta un caracter creștin, predă-ți inima lui Dumnezeu pentru El, pentru a o modela după buna Lui găsire cu cale. El te va ajuta; eu știu că El va face acest lucru. Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze, să binecuvânteze pe scumpii tăi copii; și vreau să mă întâlnesc cu voi toți în jurul tronului mare și alb. Aceasta este ruga mea.

Ambiție lumească

Scumpul meu frate I,

De când te-am întâlnit la adunarea de tabără din Maine, am simțit că nu este prea târziu să-ți pui inima și casa în ordine. Eu știu că ai fost impresionat de Duhul lui Dumnezeu; întrebarea care se pune acum este: „Ca răspuns la această invitație la pocăință, îți vei supune cu bucurie inima lui Dumnezeu?" Cazul tău mi-a fost prezentat în viziune; dar, în timp ce erai pe deplin sub controlul vrăjmașului sufletelor, n-am avut curajul să-ți trimit solia ce mi-a fost dată din partea Domnului. M-am temut că ai să-ți bați joc de ea și că Duhul Sfânt va fi întristat și va pleca pentru ultima dată. Dar acum mă simt îndemnată să-ți trimit această mărturie, care se va dovedi a fi pentru tine o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte.

Dacă ești hotărât să alegi mai degrabă întunericul decât lumina, să-i slujești lui Mamona, mai degrabă decât Domnului Hristos, atunci nu citi această mărturie. Dar dacă într-adevăr vrei să faci voia lui Dumnezeu și ești dispus să fii mântuit pe calea Sa deosebită stabilită pentru aceasta, atunci citește-o; dar nu o citi pentru a o critica, nici pentru a o deforma, a-ți bate joc de ea sau a o disprețui; căci, în cazul acesta, ea va fi pentru tine o mireasmă de moarte spre moarte și o mărturie împotriva ta în ziua judecății. Mai înainte de a citi această solie de avertizare, mergi singur înaintea lui Dumnezeu și cere-I să
[337] îndepărteze de la tine spiritul de sfidare, de răzvrătire și necredință și să topească și să supună inima ta de piatră.

Noi nu înțelegem măreția și maiestatea lui Dumnezeu și nici nu ne amintim de distanța de nemăsurat dintre Creator și creaturile modelate de mâinile Sale. Cel care stă în ceruri, ținând în mâinile Sale sceptrul Universului, nu judecă după standardele noastre limitate și nici nu socotește după modul nostru de a socoti. Greșim dacă gândim că ceea ce este mare pentru noi trebuie să fie mare și pentru Dumnezeu și ceea ce este mic pentru noi trebuie să fie mic și pentru El. El n-ar fi cu nimic mai presus de noi, dacă ar avea numai aceeași putere ca a noastră.

Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca fiind de aceeași gravitate; sunt grade de vinovăție după estimările Sale, la fel ca și în acelea ale omului, cu limitele lui. Dar oricât de neînsemnat ar părea răul acesta sau acela în ochii oamenilor, nici un păcat nu este mic înaintea lui Dumnezeu. Păcatele asupra cărora oamenii sunt dispuși să privească și să le socotească a fi mici pot să fie unele pe care Dumnezeu le socotește ca fiind crime mari. Bețivul este disprețuit și se spune că păcatul său îl va exclude din ceruri, în timp ce mândria, egoismul și lăcomia trec nemustrate. Dar pentru Dumnezeu, acestea sunt păcate în mod deosebit jignitoare. El „stă împotriva celor mândri", iar Pavel ne spune că lăcomia este idolatrie. Aceia care sunt profund cunoscători ai condamnării idolatriei în Cuvântul lui Dumnezeu vor înțelege imediat cât de gravă este vinovăția acestui păcat.

Dumnezeu vorbește prin profetul Său: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât de sus sunt căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre". Avem nevoie de un discernământ clar, ca să măsurăm păcatul după măsurătoarea Domnului, și nu după a noastră. Să nu ne luăm ca regulă de comportare părerile oamenilor, ci Cuvântul divin.

Noi ne aflăm pe marele câmp de bătălie al vieții și niciodată să nu uităm că suntem în mod personal răspunzători pentru problema [338]
pentru care ne luptăm; pentru că, dacă Noe, Iov și Daniel ar fi „în mijlocul ei, ei n-ar scăpa nici pe fiu, nici pe fiică" prin neprihănirea lor. Tu, fratele meu, nu te-ai gândit la acest lucru. Dar ți-ai îndreptățit purtarea pentru că ai crezut că frații nu fac ce este bine. Uneori, ai acționat asemenea unui copil favorit și răsfățat și ai rostit cuvinte de necredință și îndoială pentru a-i necăji pe alții; dar se merită acest lucru? Este ceva în familia ta, în biserică sau în lume care să îndreptățească indiferența ta față de cerințele lui Dumnezeu? Va fi oare de vreun folos oricare din scuzele tale, când vei sta față în față cu Judecătorul întregului pământ? Cât de nebunească și păcătoasă va apărea atitudinea ta egoistă și avară! Cât de nejustificat ți se va părea să lași ca opiniile lumești și câștigul lumesc să întunece răsplata

ce va fi acordată celui credincios — o veșnicie de binecuvântări în Paradisul lui Dumnezeu!

Când te aflai într-o grea suferință fizică și iscusința omenească nu te putea ajuta, Domnul și-a făcut milă de tine și în mod milostiv a îndepărtat boala. Satana a încercat să te facă să suferi, să te ruineze și chiar să-ți ia viața; dar Mântuitorul tău te-a ocrotit din nou, ca nu cumva să fii rupt în două când inima ta era plină de frenezie fanatică și limba ta rostea cuvinte de amărăciune și necredință împotriva Bibliei și împotriva adevărului pe care l-ai apărat cândva. Când Satana a protestat în cazul tău, pretinzând că ești al lui, Domnul Hristos l-a respins pe vrăjmașul tău crud și rău cu cuvintele: „Eu nu Mi-am retras Duhul Meu de la el. Mai are încă doi pași de făcut înainte să treacă peste granița milei și iubirii Mele. O, Satano, Domnul să te mustre!”

Am fost dusă înapoi în viața ta și mi-ai fost arătat când adevărul a găsit un răspuns în inima ta. Duhul lui Dumnezeu te-a convins de mersul vieții pe care trebuie să-l urmezi și ai avut o luptă dârză cu eul. Ai fost un om aspru, viclean. Nu ai făcut altora așa cum ai fi dorit ca ei să-ți facă ție, dar ai profitat de ei ori de câte ori ai putut. Ai o luptă
[339] aprigă și severă de dus pentru a-ți supune eul și a-ți înfrânge mânia; numai prin harul lui Dumnezeu s-a putut realiza această lucrare. În loc să faci o reformă deplină, te-ai alăturat bisericii cu un caracter cârpit, care nu va rezista ispitei. Tu n-ai început prin a căuta pe Dumnezeu cu o inimă zdrobită și pocăită și să îndrepți răul în bine. Dacă ai fi făcut astfel, nu te-ai fi împiedicat și n-ai fi căzut în capcana vrăjmașului. A fost un amestec de egoism în motivele tale, pe care tu însuți nu l-ai văzut așa de clar. Argumentele scoase din interesele lumești, poziția socială și moralitatea comparativă te-au influențat și te-au hotărât să nu faci o lucrare plină de zel, serioasă, înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Umblarea după standardele lumești, aceasta a dăunat sincerității și purității caracterului tău creștin, iar tu nu ai adus roade vrednice de pocăință.

Zacheu a declarat: „Dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit”. Puteai, cel puțin, să faci eforturi pentru a-ți corecta nedreptățile făcute concetățenilor tăi. Nu poți îndrepta fiecare caz, pentru că unii pe care i-ai rănit au mers în mormintele lor, și socoteala stă scrisă în dreptul tău. În aceste cazuri, tot ce poți face mai bine

este să aduci o jertfă pentru păcat pe altarul Domnului și El o va primi și te va ierta. Dar, acolo unde poți, trebuie să repari răul făcut.

Dacă cei necredincioși, cu care ești asociat, ar vedea în tine puterea transformatoare a adevărului, ar avea un argument în favoarea creștinismului, pe care nu l-ar putea combate. În felul acesta, poți reflecta o lumină clară, pătrunzătoare, asupra lumii; dar, în loc să faci astfel, tu te-ai amestecat cu lumea și ai fost îmbibat de spiritul ei. Fratele meu, tu trebuie să te naști din nou. Numai o formă de creștinism nu are nici cea mai mică valoare. Ea este lipsită de puterea mântuitoare, neavând în ea nici o putere reformatoare. O religie care se rezumă numai la adorarea Sabatului nu trimite nici o rază de lumină asupra altora. Te somez să-ți cercetezi mai îndeaproape inima. Ai un spirit combativ, certăreț, și, în loc să reprimi acest spirit, îl promovezi. Tu trebuie să faci o schimbare hotărâtă și să cultivi blândețea, credința, umilința și iubirea. Sufletul tău este în pericol; [340] cu siguranță vei fi supus înșelăciunilor puternice ale lui Satana, dacă nu te oprești acolo unde ești și nu te împotrivești curentului lumesc și ambiției. Legătura ta cu lumea trebuie să fie schimbată și trebuie să aibă loc o hotărâtă separare de ea. Poziția pe care o ocupi, și care ține în mod continuu ușile ispitelor deschise înaintea ta, trebuie să fie abandonată. Evită politica; evită discordia, lupta. Ferește-te de fiecare slujbă care ar încuraja acele trăsături în caracterul tău, care au nevoie să fie doborâte și înfrânte.

Fratele meu, trebuie să faci un efort puternic, hotărât, dacă nu, nu vei fi niciodată în stare să părăsești lucrările întunericului. Satana te privește ca fiind al lui. Când asculți mărturiile slujitorilor Domnului, ca de exemplu la ultima adunare de tabără, ești profund convins. Dar tu nu răspunzi influenței Duhului lui Dumnezeu; și în vreme ce te amesteci cu cele lumești, bei din spiritul lor și ești dus la fund de curentul lumesc, neavând puterea morală de a rezista influenței ei. Tu devii una cu cel ce iubește lumea și spiritul tău este mai rău decât al lor, căci alegerea ta este voluntară. Iubești lauda din partea oamenilor și averile lumești mai presus de Isus. Iubirea lui Mamona a fost țesută în fiecare fibră a ființei tale și a devenit copleșitoare. Dezrădăcinarea ei este la fel ca scoaterea ochiului drept sau tăierea mâinii drepte. Dar îți vorbesc ca una care cunoaște. Dacă nu vei birui această intensă iubire de bani, lucrul acesta te va costa mântuirea

sufletului și atunci ar fi fost mai bine pentru tine dacă nu te-ai fi născut niciodată.

„Nu poți sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona.” În măsura în care iubești și nutrești spiritul lumii, vei avea un spirit de sfidare, vei ridica semne de întrebare și vei găsi greșeli la aceia care îți aduc solia adevărului. Îți vei bate joc de adevăr și vei deveni un martor fals, un acuzator al fraților. Talentele ce ți-au fost date de Dumnezeu să fie dezvoltate spre slava Sa vor fi, în mod activ, folosite împotriva lucrării și cauzei Sale. Nu există nici o armonie între Hristos și
[341] Belial. Tu ai ales deja prietenia lumii, de aceea ești în mod hotărât de partea lui Satana. Inima firească este în vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și ea va rezista celei mai clare dovezi a adevărului. Cei răi nu vor suporta lumina care condamnă mersul rău al acțiunilor lor.

Tu ți-ai deschis inima îndoielii și scepticismului, dar nu vei fi niciodată în stare să fii un necredincios cinstit. Te vei mândri cu faptul că nu crezi în Biblie; dar te vei înșela singur totdeauna, căci tu știi mai bine lucrul acesta.

Te implor să faci o zeloasă lucrare pentru viața veșnică. Rupe cursa ispitelor lui Satana; acționează împotriva planurilor lui. Iată care trebuie să fie limbajul sufletului tău: „Nu este nimic în Univers de care mă tem atât de mult, decât de faptul de a nu-mi cunoaște toate îndatoririle sau, cunoscându-le, să dau greș în a le aduce la îndeplinire.” „Stați pentru Hristos”, erau cuvintele sfinților muribunzi. Da, Frate I., stai pentru Isus! Pentru a face acest lucru, se cere totul. Trebuie să-ți schimbi poziția în lume; dar un nume, o distincție, o slujbă sunt pentru tine o cursă, punându-ți în primejdie sufletul. O înțelepciune calculată, lumească, încearcă mereu să te îndepărteze de Mântuitorul. Un necredincios îndrăzneț, sfidător și blasfemiator va căuta să zdrobească Evanghelia ta, nu numai din sufletul tău, ci din lume. Dar stai tare pentru Hristos! În prezența rudelor și prietenilor tăi, în toate legăturile tale de afaceri, în tovărășiile tale cu lumea, oriunde și oricând, în orice împrejurări, ia poziție pentru Isus.

Iubirea între frați

Scumpi frați și surori din _____,

Mintea mea a fost foarte mult tulburată în legătură cu starea voastră. N-am putut să dorm și m-am sculat la orele douăsprezece noaptea, pentru a scrie lui J. și vouă, ca biserică. Eu nu știu care ar fi putut să fie starea lui J. în prezent, dacă ați fi avut o atitudine dreaptă, creștinească față de el, o astfel de atitudine pe care fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie s-o aibă într-un asemenea caz. Unii dintre voi nu veți fi în stare să înțelegeți cuvintele mele, pentru că propria voastră [342] atitudine, v-a așezat acolo unde nu puteți avea un discernământ spiritual. Voi ați îngăduit ca simțăminte puternice să pună stăpânire pe inimile voastre și să se manifeste împotriva lui și v-ați îndreptățit, tratându-l cu indiferență și chiar cu dispreț. Ați crezut că, datorită necredinței și purtării sale rele, făcea rău comunității și punea în pericol sufletele și de aceea nu trebuie să aveți comuniune cu el. Dar vreți ca, în lumina marelui standard al neprihănirii lui Dumnezeu, să examinați în mod critic fiecare cuvânt și act al vostru, ca să vă puteți aminti și să comparați acestea cu viața Domnului Hristos? Dacă ați făcut voia lui Dumnezeu, atunci lumina și aprobarea Sa vor însoți eforturile voastre și prosperitatea vă va însoți. Aș dori ca membrii acestei comunități, prospere cândva, să înceapă fiecare să construiască alături de el și nu împotriva sa. Când își vor vedea cursul vieții lor în adevărata lumină, vor cunoaște faptul că și ei au făcut o greșeală foarte mare atunci când au îngăduit spiritului lor critic, fariseic, să controleze limba lor și să se dezvolte singur în tratamentul aplicat de ei fraților lor. Această asprime necreștină L-a exclus pe Isus din comunitate și a adus un spirit de neînțelegere. S-a nutrit o dispoziție de a judeca și condamna, o ură pentru aceia care nu văd lucrurile așa cum le vedeți voi. Chiar dacă frații voștri spun și fac multe lucruri care într-adevăr vă vatămă, oare pentru aceasta trebuie să-i dai la o parte și să spui: „Eu sunt mai sfânt decât tine”?

„După roadele lor îi veți cunoaște.” Domnul Hristos n-a fost descoperit în comportamentul vostru față de unii care erau mult

mai aproape de Împărăția cerurilor decât voi. Domnul v-a arătat greșelile voastre față de copiii Săi, nevoia voastră de milă și iubire, hotărârea voastră de a controla mintea și a-i face să vadă lucrurile așa cum le vedeți voi. Și atunci când lumina va ajunge la voi, ce atitudine veți lua? Veți admite simplu că ați greșit sau vă veți mărturisi sincer greșelile și vă veți umili inimile voastre mândre înaintea lui Dumnezeu? Ați dat la o parte căile voastre și acceptați învățăturile lui Dumnezeu? Mergeți la cei pe care i-ați lovit și rănit
[343] și să spuneți: „Am fost greșit; am păcătuit împotriva ta. Iartă-mă. Am dat greș; am lucrat după capul meu. Am avut zel, dar nu în armonie cu cunoașterea. A fost mai degrabă spiritul lui Iehu decât blândețea și smerenia lui Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu sfătuiește: «Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.» Vrei să te rogi pentru mine ca Dumnezeu să mă ierte pentru necazurile și durerile pe care ți le-am pricinuit?”

Dacă voi, care v-ați angajat în această lucrare de lovire și condamnare, nu v-ați pocăit în mod sincer, atunci lumina, pacea și iubirea nu vor veni în sufletele voastre. Atunci când sunteți atenți, buni și miloși față de frații voștri, în aceeași măsură în care ați fost aspri, neiertători și asupritori, vă veți mărturisi greșelile și, pe cât este posibil, veți repara răul făcut; și când veți face tot ce stă în puterea voastră, Îi puteți cere lui Dumnezeu să facă pentru voi ceea ce este imposibil — să vindece rănile pe care le-ați făcut, să vă ierte și să șteargă păcatul. Când este o atât de mare șovăială în a mărturisi răul ce este arătat clar și deschis celor greșiți, aceasta arată că ei sunt controlați mai degrabă de natura lor neîmblânzită și nesfințită decât de spiritul Evangheliei lui Hristos.

Dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, atunci aveți cea mai serioasă lucrare de făcut, ca, printr-o pocăință plină de zel, să arătați celor greșiți elementul satanic din caracterul vostru, nu numai răceala și indiferența, ci și neglijența și disprețul. Dacă ei sunt într-adevăr în întuneric, făcând lucruri care pun în primejdie sufletele lor, atunci voi trebuie să manifestați cel mai mare interes față de ei. Arătați-le că, în timp ce veți fi credincioși principiului și nu vă veți abate de la ceea ce este drept, voi îl iubiți. Faceți-i să cunoască, prin cuvintele și faptele voastre, că nu aveți un spirit de răzbunare și contraatacare, ci că, de dragul lor, vă veți sacrifica sentimentele și vă veți supune eul. Reprezentați-L pe Isus, Modelul nostru; manifestați

spiritul Său întotdeauna și în orice împrejurare și să fie în voi gândul care era în Hristos Isus. Căile voastre n-au fost căile lui Dumnezeu; voia voastră n-a fost voia lui Dumnezeu. Prețioasa plantă a iubirii n-a fost cultivată și udată de roua harului. Iubirea de sine, îndreptățirea [344] de sine și mulțumirea de sine au exercitat o putere controlatoare.

Ce a făcut Isus pentru voi și ce anume face El în mod continuu pentru fiecare dintre voi, în mod individual? Ce aveți și care să nu fie primit? Domnul Isus Hristos a spus: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic". „Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă." Mlădițele nu susțin vița, ci vița susține și hrănește mlădițele. Nu biserica Îl susține pe Hristos, ci Domnul Hristos, prin puterea Sa vitală, susține biserica. Nu este suficient să fii o mlădiță; noi trebuie să fim mlădițe aducătoare de roade. „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă." Dar dacă fructele produse sunt acelea din mărăcini, este evident că nu suntem mlădițe ale viței celei vii.

Viața este disciplină. În timp ce sunt în lume, creștinii se vor întâlni cu influențe adverse. Vor avea loc provocări, pentru a pune la probă temperamentul; și numai făcând față acestora într-un spirit bun, numai așa se dezvoltă harul creștin. Dacă jignirile și insultele sunt suportate cu blândețe, dacă cuvintelor insultătoare li se dau răspunsuri prietenoase, iar actelor de agresiune li se răspunde prin bunătate, aceasta este o dovadă că Duhul Domnului Hristos locuiește în inimă, că seva de la vița cea vie urcă în mlădiță. Noi suntem în școala lui Hristos în această viață, unde trebuie să învățăm să fim blânzi și smeriți cu inima; și în ziua socotelilor finale, vom vedea că toate obstacolele pe care le-am întâmpinat, toate greutățile și toate supărările pe care suntem chemați să le suportăm sunt lecții practice ale aplicării principiilor vieții creștine. Dacă sunt trecute cu bine, ele dezvoltă un caracter asemenea lui Hristos și îl deosebesc pe creștin de cei lumești.

Există un înalt standard pe care trebuie să-l atingem, dacă vrem să fim copii ai lui Dumnezeu, nobili, curați, sfinți și nepătați; și un proces de curățire este necesar, dacă vrem să atingem acest standard. Cum s-ar realiza această curățire dacă n-am avea de întâmpinat nici o dificultate, nici un obstacol de trecut, nimic care să facă apel

[345] la răbdare și rezistență? Aceste încercări nu sunt cele mai mici binecuvântări în experiența noastră. Ele sunt destinate să ne facă să avem îndrăzneală, să fim hotărâți să avem succes. Noi trebuie să le folosim ca mijloace ale lui Dumnezeu pentru a câștiga o biruință hotărâtă asupra eului, în loc să le îngăduim să ne împiedice, să ne apese și să ne distrugă.

Caracterul va fi pus la probă. Hristos va fi descoperit în noi, dacă suntem, într-adevăr, mlădițe ale viei celei vii. Vom fi răbdători, buni și iertători, vom fi bucuroși în mijlocul necazurilor și iritării. Zi după zi și an de an, vom birui eul și vom crește până la un eroism nobil. Aceasta este sarcina ce ne revine; dar ea nu poate să fie împlinită fără un ajutor continuu din partea lui Isus, o hotărâre categorică, un scop nesovăielnic, o continuă veghere și o neîncetată rugăciune. Fiecare are o luptă personală de dus. Fiecare trebuie să-și câștige propriul său drum prin lupte și descurajări. Cei care renunță la luptă pierd tăria și bucuria victoriei. Nimeni, nici chiar Dumnezeu, nu ne poate duce în ceruri dacă noi nu facem efortul necesar. Noi trebuie să punem expresia fericirii în viața noastră. Noi trebuie să înlăturăm trăsăturile naturale neplăcute, care ne împiedică să fim asemenea lui Isus. În timp ce Dumnezeu lucrează în noi voința și înfăptuirea după buna Sa găsire cu cale, noi trebuie să lucrăm în armonie cu El. Religia lui Hristos transformă inima. Ea face din cel lumesc un om a cărui minte este îndreptată spre cele cerești. Sub influența ei, egoistul devine altruist pentru că acesta este caracterul Domnului Hristos. Cel necinstit, cel ce se gândește numai la rău devine drept, în așa fel încât este a doua natură a sa să facă altora ceea ce el ar dori ca alții să-i facă lui. Cel destrăbălat este schimbat de la necurăție la curăție. El își formează obiceiuri corecte, pentru că Evanghelia lui Hristos a devenit pentru el un miros de viață spre viață.

Acum, în vreme ce timpul de probă încă se mai prelungește, nu este potrivit ca cineva să rostească judecăți asupra altora și să privească la el ca fiind un om model. Hristos este Modelul nostru; imitați-L pe El, așezați-vă picioarele pe urmele pașilor Lui. Trebuie să credeți în mod susținut fiecare punct al adevărului prezent. Dar dacă nu practicați aceste adevăruri, ele nu vor avea nici o valoare pentru voi. Noi nu trebuie să-i condamnăm pe alții; nu aceasta este lucrarea noastră; ci trebuie să ne iubim unii pe alții și să ne rugăm unul pentru celălalt. Când vedem pe cineva greșind, abătându-se

de la adevăr, noi trebuie să plângem pentru el, așa cum Domnul [346]
Hristos a plâns pentru Ierusalim. Să vedem ce spune Tatăl vostru ceresc despre cei greșiți: „Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate". Ce mare lucrare misionară este aceasta! O, cât de mare asemănare cu Hristos este necesară, în loc ca bieții muritori șovăielnici să-i acuze mereu și să-i condamne pe aceia care nu corespund în mod exact gândirii lor! Să nu uităm că Domnul Hristos ne cunoaște în mod individual pe fiecare și este mișcat, simțind slăbiciunile noastre. El cunoaște nevoile fiecăreia din creaturile Sale și citește durerea ascunsă, nerostită, a fiecărei inimi. Dacă unul dintre cei mici, pentru care El a murit, este rănit, El vede lucrul acesta și îl trage la răspundere pe cel care a produs această rană. Isus este Păstorul Cel bun. El poartă de grijă oilor Sale slabe, bolnave și rătăcite. Le știe pe toate pe nume. Necazurile fiecărei oi și fiecărui miel din turma Sa Îi ating inima Sa plină de iubire și simpatie și strigătul după ajutor ajunge la urechea Sa. Unul dintre cele mai mari păcate ale păstorilor lui Israel este înfățișat astfel de către profet: „Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime. Astfel, ele s-au risipit, pentru că n-aveau păstor; au ajuns pradă tuturor fiarelor câmpului, și s-au risipit. Turma Mea rătăcește pe toți munții și pe toate dealurile înalte, oile Mele sunt risipite pe toată fața țării și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută".

Isus îngrijește de fiecare ca și când n-ar mai fi o altă persoană pe fața pământului. Ca unul care face parte din Dumnezeire, El exercită o mare putere în favoarea noastră, în timp ce, ca Fratele nostru mai mare, El simte toate durerile noastre. Maiestatea cerului nu Se ține deoparte de neamul omenesc degradat și păcătos. Noi nu avem un Mare Preot care este așa de sus, așa de înălțat, încât să nu ne bage în [347]
seamă sau să nu simpatizeze cu noi, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Cât de diferit de acest spirit este sentimentul de indiferență și sfidare manifestat de către unii din _____ față de J. și aceia care au fost afectați de influența sa. Dacă a fost vreodată nevoie de harul transformator al lui Dumnezeu, atunci acesta este necesar în această

comunitate. În judecarea și condamnarea unui frate, ei și-au asumat o lucrare pe care Dumnezeu n-a pus-o niciodată în mâinile lor. O împietrire a inimii, un spirit de critică și de condamnare, ce va distruge individualitatea și independența, au fost țesute în experiența lor creștină și au pierdut din inimile lor iubirea lui Isus. Grăbiți-vă, fraților, să scoateți aceste lucruri din sufletul vostru, mai înainte de a se spune în ceruri: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe".

Veți avea multe necazuri de înfruntat în viața voastră de creștini în legătură cu biserica, dar nu încercați prea tare să-i modelați pe frații voștri. Dacă vedeți că ei nu corespund cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu, nu-i condamnați; dacă vă provoacă, nu răspundeți. Când se spun lucruri care vă exasperează, păstrați-vă în liniște sufletul, ca să nu se necăjească. Voi vedeți multe lucruri care par rele la alții și vreți să le corectați. În propria voastră putere începeți să lucrați pentru o reformă, dar nu faceți acest lucru în modul cel drept. Trebuie să lucrați pentru cei greșiți cu o inimă supusă, înmuiată de Duhul lui Dumnezeu, și lăsați ca Domnul să lucreze prin voi, ca un instrument al Lui. Așezați-vă poverile voastre asupra lui Isus. Aveți simțământul că Domnul trebuie să ia cazul acela în care Satana se luptă pentru a pune stăpânire asupra vreunui suflet, dar trebuie să faceți ceea ce puteți, în umilință și blândețe, și să puneți, lucrurile încâlcite și problemele complicate în mâinile lui Dumnezeu. Urmați îndrumările din Cuvântul Său și lăsați rezolvarea problemei pe seama înțelepciunii Sale. Făcând tot ce puteți pentru a-i salva pe
[348] frații voștri, nu vă mai îngrijorați, vedeți-vă liniștiți de alte probleme presante. Aceasta nu mai este de acum problema voastră, ci a lui Dumnezeu.

Nu tăiați prin nerăbdare nodul dificultăților, făcând astfel lucrurile fără speranță. Lăsați pe Dumnezeu să descurce, în locul vostru, firele încurcate. El este destul de înțelept să rezolve complicațiile din viața voastră. El are iscusință și tact. Noi nu putem să vedem totdeauna planurile Lui; trebuie să așteptăm cu răbdare desfășurarea lor, și nu să le stricăm și să le nimicim. El ni le va descoperi atunci când va crede de cuviință. Căutați unitatea; cultivați iubirea și supunerea față de Domnul Hristos în toate lucrurile. El este izvorul

unității și tăriei; dar voi n-ați căutat unitatea creștină, ca să puteți lega inimile împreună în dragoste.

Este de lucru pentru voi în biserică și în afara ei. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit." Roadele pe care le aducem sunt singurul test al caracterului pomului înaintea lumii. Aceasta este dovada uceniciei noastre. Dacă faptele noastre sunt de un asemenea caracter ca ale mlădițelor butucului de viță, și noi aducem ca roadă ciorchini bogați de roade prețioase, atunci purtăm în fața lumii semnul lui Dumnezeu de fii și fiice ale Sale. Noi suntem epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii.

Acum, mi-e teamă că nu veți face lucrarea pe care trebuie să o faceți, de a răscumpăra trecutul și a deveni mlădițe vii, purtătoare de roade. Dacă veți face așa cum dorește Dumnezeu, binecuvântarea Sa va veni asupra comunității. Nu v-ați umilit destul pentru a putea face o lucrare completă și a avea gândul Duhului lui Dumnezeu. S-a dat pe față îndreptățire de sine, mulțumire de sine și autoapărare, în loc de umilință, căință și pocăință. Trebuie să înlăturați orice piedică și să faceți „cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cei ce șchiopătează să nu se abată din cale". Nu este prea târziu pentru ca ceea ce este rău să fie îndreptat; dar nu trebuie să considerați că sunteți sănătoși și nu aveți nevoie de un medic, căci aveți nevoie de ajutor. Când veniți la Isus cu inima frântă, El vă va ajuta și vă va binecuvânta și veți merge înainte în lucrarea Domnului cu curaj și energie. Cea mai bună dovadă că sunteți în Hristos sunt roadele pe care le aduceți. Dacă nu sunteți pe deplin uniți cu El, lumina voastră și privilegiile avute vă vor condamna și vă vor ruina.

[349]

Răscumpărați vremea

Scumpe frate J.,

M-am sculat la orele douăsprezece noaptea ca să-ți scriu, pentru că mintea mea este apăsată. Sunt tulburată din cauza ta; aceasta pentru că știi că ne aflăm la încheierea istoriei pământului și raportul vieții tale nu este de așa natură ca să-ți facă plăcere să te întâlnești cu el în ziua cea mare, când fiecare om va primi răsplata după faptele sale.

Poate că ai simțământul că alții au făcut ce este rău, dar eu știu tot așa de bine ca și tine că în biserică nu s-a manifestat un spirit asemenea lui Hristos. Dar lucrul acesta îți va fi de vreun folos în ziua judecății? Două rele pot face unul drept? Deși unul, doi sau trei din biserică au făcut ce este rău, aceasta nu va îndepărta și nu va scuza păcatul tău. Indiferent de drumul pe care apucă alții, lucrarea ta este aceea de a pune în rânduială propria ta inimă. Dumnezeu are drept asupra ta, pe care nici o împrejurare n-ar trebui să te facă să-l uiți sau să-l neglijezi, pentru că fiecare suflet este prețios înaintea Lui.

Inima mea este atrasă de aceia care s-au poticnit de muntele întunecat al necredinței și vreau să-i ajut. Există un material bun în comunitatea din _____, dar membrii n-au fost transformați de Duhul lui Dumnezeu și n-au fost aduși în situația în care lumina lor să poată lumina în lume. Unii, cu cele mai bune motive și având capacități de un foarte mare folos, au dat complet greș în timpul de încercare prin care a trecut comunitatea, din cauza lipsei iubirii și milei, ce se găsesc în măsură bogată în inima lui Hristos. Ei văd pe cineva care a greșit; în loc să-l ajute, îl țin la distanță. Ei sunt înclinați să facă aluzii neplăcute și să atingă puncte sensibile, când ar putea să le evite. Eul apare și se impune și ei produc astfel dureri și trezesc simțăminte rele. Oricât de curate ar fi intențiile lor, eforturile lor de a face binele rezultă aproape totdeauna într-un eșec, dacă nu rănesc, ca acum, pentru că lipsește mila și împreuna simțire a lui Isus. Ei ar fi putut să fie buni chirurgi, dar nu sunt decât niște biete infirmiere. Nu au tactul acela care se naște din iubire. Dacă l-ar avea, ar ști

cum să rostească cuvinte potrivite și să facă un lucru bun, la timpul potrivit și în locul potrivit. Alții pot să nu aibă dorința sinceră de a face ceea ce este drept, să n-aibă un interes profund pentru cauza lui Dumnezeu; ei s-ar putea să nu fie credincioși și loiali, simpatia lor să nu fie mai profundă, iubirea lor să nu fie mai caldă; și cu toate acestea, datorită tactului și amabilității lor, să aibă un succes mult mai mare în recâștigarea celor greșiți. [350]

Domnul va fi bucuros ca toți copiii Săi să fie mai atenți, mai binevoitori de cum sunt acum, mai plini de milă și mai de ajutor unul altuia. Când iubirea lui Hristos este în inimă, fiecare va fi foarte grijuliu cu privire la interesele altora. Frate nu va profita de frate într-o tranzacție de afaceri. Unul nu va cere o dobândă exagerată pentru că vede pe fratele său că este la strâmtoare, când are nevoie de ajutor. Aceia care vor profita de nevoile altor persoane se dovedesc în mod categoric că nu sunt călăuziți de principiile Evangheliei lui Hristos. Comportarea lor este scrisă în cărțile cerului ca înșelăciune și necinste; și oriunde aceste principii sunt conducătoare, binecuvântările lui Dumnezeu nu vor veni în inimă. Astfel de persoane sunt mai degrabă sub influența marelui vrăjmaș decât a Duhului lui Dumnezeu. Dar cei care în final vor moșteni Împărăția cerului trebuie să fie transformați prin harul divin. Ei trebuie să fie cu inima și viața curată și să aibă caractere echilibrate.

Te consider, fratele meu, într-o mare primejdie. Comoara ta este aici, pe pământ, iar inima ta este acolo unde este și comoara ta. Dar toate mijloacele pe care le-ai strâns, chiar dacă ar fi milioane, nu vor fi de ajuns pentru a plăti răscumpărarea sufletului tău. Deci, nu rămâne în nepocăință și necredință și, în cazul tău, în respingerea planurilor binevoitoare ale lui Dumnezeu; nu forța lucrurile ca din mâna Lui șovăitoare să vină distrugerea averii tale sau boala asupra persoanei tale.

Cât de mulți sunt aceia care au acum o comportare ce, în scurtă vreme, îi va duce exact la o astfel de revărsare a judecăților! Ei trăiesc, zi de zi, săptămână după săptămână și an după an, numai pentru propriile lor interese egoiste. Influența și mijloacele lor, acumulate datorită iscusinței și tactului date lor de Dumnezeu, sunt folosite numai pentru ei și familiile lor, fără să se gândească la milostivul lor Binefăcător.

Nimic nu este lăsat să se întoarcă la Dătător. Într-adevăr, ei au [351]

ajuns să privească viața și talentele ce le-au fost încredințate ca fiind ale lor; iar dacă Îi dau ceva înapoi lui Dumnezeu, partea aceea pe care El le-o cere în mod drept, ei cred că au așezat pe Creatorul lor sub obligația sau autoritatea lor. În cele din urmă, răbdarea Sa cu acești slujitori necredincioși este epuizată; și El aduce tot egoismul lor, toate planurile lor lumești la o încheiere abruptă, arătându-le că, în timp ce au strâns numai pentru slava lor, El le poate împrăștia; și ei sunt neputincioși în a-I rezista.

Frate J., mă adresez astăzi ție ca pionier al speranței. Dar vei ajunge să înțelegi că soarele tău a trecut dincolo de amiază, cu câtva timp în urmă, și că acum se îndreaptă rapid spre apus? Seara a venit. Nu vezi alungirea umbrelor? Nu mai ai decât puțin timp în care să lucrezi pentru tine, pentru omenire și pentru Domnul. Este o lucrare specială ce trebuie făcută pentru propriul tău suflet, dacă vrei să fii numărat vreodată cu cei biruitori. Cum stă raportul vieții tale? Mijlocește oare Isus în zadar pentru tine? Să fie El oare dezamăgit de tine? Unii dintre tovarășii tăi, care stau alături de tine, au fost deja îndepărtați. Veșnicia va descoperi dacă au fost falimentari în ceea ce privește credința, și au dat greș în a-și asigura viața veșnică, sau dacă au fost bogați în cele ale lui Dumnezeu și moștenitori ai unei „tot mai mult o greutate veșnică de slavă”. Nu consideri că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de tine te cheamă la pocăință și umilință de suflet înaintea Lui?

Sunt și alte considerații cu greutate în afară de mântuirea ta, care-ți cer atenția. Așa târziu cum este acum, când soarele tău este aproape să coboare dincolo de dealurile din apus, mai ai încă o mare lucrare de făcut pentru copiii tăi, care au îngăduit ca iubirea de lume să-i despartă de Dumnezeu. Ai, de asemenea, rude, vecini și prieteni nemântuiți. Dacă exemplul tău ar fi fost în armonie cu lumina ce ți-a fost dată, dacă ai fi fost silitor ca să lucrezi la mântuirea acestor suflete prețioase, tot așa cum ai fost ca să-ți aduni comori pământești, dacă ți-ai fi folosit mijloacele și influența, înțelepciunea și tactul tău, într-un efort de a strânge pe acești rătăciți în staulul lui Hristos —
[352] dacă aceasta ar fi fost lucrarea vieții tale, ți-ai fi asigurat un seceriș de suflete și ți-ai fi atras o bogată răsplătire în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Ai fi clădit astfel pe temelia cea adevărată dintr-un material valoros și nepieritor; dar, în loc să faci lucrul acesta, ai

clădit lemn, fân și paie, care vor fi arse atunci când lucrarea fiecărui om va fi probată, pentru a se vedea ce este.

Viața ta a fost un eșec. Ai fost o piatră de poticnire pentru păcătoși. Ei au spus despre tine: „Dacă religia pe care o mărturisește acest om este adevărată, atunci el de ce este așa de doritor după lumea aceasta? De ce nu arată în propria sa comportare spiritul lui Hristos?" Grăbește-te, fratele meu, până când nu este prea târziu, să dai la o parte această piatră de poticnire din calea păcătoșilor. Poți privi cu plăcere la viața ta sau asupra influenței pe care ai exercitat-o? Vrei să-ți reconsideri căile? Vrei să faci acum eforturi pentru a intra într-o bună și dreaptă legătură cu Dumnezeu? Nu cred că inima ta nu este impresionabilă și eu știu că iubirea plină de bunătate și milă a lui Dumnezeu este minunată. Ai puțin timp de probă. Vrei să-l folosești acum, în timp ce Isus pledează cu sângele Său înaintea Tatălui? El ți-a păstrat viața în mod îndurător; dar ai fost asemenea smochinului neroditor, care, an după an, n-a făcut roade, ci doar frunze; cât vei mai continua să-L dezamăgești pe Domnul? Vrei să-L obligi să spună: „De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine" sau „Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?" O, nu aștepta ca Domnul să ridice mâna împotriva ta și să-ți împrăștie averea pe care ai strâns-o. Nu uita că toată averea ta nu-ți va da nici o clipă de siguranță plăcută și pace pe patul de moarte.

Vă îndemn cu toată seriozitatea cu privire la nevoia de a vă întoarce imediat la Domnul. Vă implor să dezamăgiți pe vrăjmaș. Rupeți-vă de cruda lui putere. Căutați în timpul vieții ce v-a mai rămas, să aveți în ceruri un raport al vieții voastre cu totul diferit, de care să nu vă fie rușine când se vor deschide cărțile și Judecătorul va pronunța judecata asupra acelora care au neglijat această mare mântuire.

Pavel îi îndeamnă pe frații săi efeseni să răscumpere timpul, [353]
pentru că zilele sunt rele. Acest îndemn este foarte potrivit pentru tine. Într-un sens, este imposibil să răscumperi timpul; pentru că, o dată trecut, este pentru totdeauna dus. Dar ești chemat să faci reformă, să fii zelos în fapte bune, în aceeași măsură în care ți-ai neglijat datoria. Fă o întoarcere totală. Dublează-ți silința ca să fii sigur de chemarea și alegerea ta. Păzește poruncile lui Dumnezeu, trăiește-le și păzește Legea Sa ca pe lumina ochilor tăi. Folosește fiecare clipă la maxim, ca să lucrezi pentru interesul tău veșnic și

pentru mântuirea sufletelor din jurul tău. Făcând astfel, poți să te salvezi atât pe tine, cât și pe aceia care sunt mai mult sau mai puțin influențați de exemplul tău. Acestea sunt motivele care ar trebui să fie pe drept luate în considerație.

Trezește-te! Trezește-te! Ai o lucrare de făcut și soarele tău se grăbește spre apus. Puterile îți slăbesc; dar tot ce este în tine, fiecare parte a capacității tale, Îi aparține lui Dumnezeu și trebuie să fie folosit în mod dezinteresat și cu zel în slujba Lui. Lucrează câtă vreme soarele mai întârzie pe cer; căci „vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra".

Vino, frate, vino așa cum ești, păcătos și murdar. Așază povara vinovăției tale asupra lui Isus și, prin credință, fă apel la meritele Lui. Vino acum, în timp ce mila încă mai întârzie; vino cu mărturisire, vino cu sufletul pocăit și Dumnezeu te va ierta din abundență. Nu îndrăzni să desconsideri o altă ocazie. Ascultă vocea milei ce apelează la tine acum, ca să te ridici din morți pentru ca Hristos să-ți poată da lumină. Acum, fiecare clipă pare să se lege în mod direct de destinul lumii nevăzute. De aceea, nu lăsa ca mândria și necredința să te ducă departe și tot mai departe în respingerea milei oferite. Dacă vei face acest lucru, atunci vei fi lăsat ca în final să te lamentezi, spunând: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit și noi tot nu suntem mântuiți".

Așteaptă în profundă umilință înaintea lui Dumnezeu. Din ceasul acesta, hotărăște-te să fii al Domnului, făcându-ți toată datoria, încrezându-te în mod implicit în lucrarea cea mare de ispășire. Fă acest lucru și nu vei avea de ce să te temi. Pentru restul călătoriei
[354] vieții tale, fii liniștit și fericit și te vei asigura atunci că viața va dăinui atâta vreme cât va trăi Dumnezeu.

Am scris aceste lucruri pentru că am fost îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să fac lucrul acesta și pentru că am un profund interes pentru tine. Nici pentru un singur moment să nu lași ca simțămintele tale să se ridice împotriva mea; căci am fost determinată să fac lucrul acesta de iubirea pe care o am pentru sufletul tău. Noi ne-am bucurat de multe ocazii prețioase ca să ne închinăm lui Dumnezeu, atunci când inimile erau pline de bucurie datorită plăcutelor Lui binecuvântări. Sunt aceste ocazii pentru totdeauna trecute? Poate că nu ne vom mai întâlni vreodată în viața aceasta, dar să nu ne

întâlnim atunci când cei răscumpărați se vor aduna în jurul marelui tron alb?

Fabricarea vinului și a cidrului

Scumpi frați și surori din comunitatea _____,

Mi-a fost arătat că voi, ca biserică, nu creșteți în harul și cunoștința adevărului. Nu există acea consacrare față de Dumnezeu, acea devoțiune pentru slujirea Sa și acea lucrare dezinteresată pentru susținerea cauzei Sale care să facă din voi o comunitate prosperă și sănătoasă. Voi nu sunteți supuși unii altora. Sunt prea mulți printre voi care au propriile lor idei pe care le mențin, propriile lor planuri egoiste de adus la îndeplinire, și în numărul acelora sunt și unii care ocupă locuri de frunte în comunitate.

Fratele K. nu are nici măcar un singur ochi îndreptat spre slava lui Dumnezeu; el nu privește lucrurile dintr-un punct de vedere drept. El ascultă sugestiile lui Satana și ia aminte numai la sfatul judecății lui nesfințite și din fiecare cuvânt el ia numai ce se potrivește cu justificarea comportării lui greșite. Se înșeală singur, nu vede că se îndepărtează astfel de Duhul lui Dumnezeu. Când a pășit pe drumul său, el n-a cunoscut primejdiile și nici nu și-a dat seama unde îl va duce. Toți aceia care merg în același fel ar face bine să-și întoarcă imediat pașii pe calea cea sigură.

Trăim într-un timp al necumpătării și preocuparea de a satisface apetitul după băutură, după cidru, este o ofensă la adresa lui Dum-
[355] nezeu. Împreună cu alții, te-ai angajat în această lucrare pentru că nu ai urmat lumina. Dacă ai fi rămas în lumină, n-ai fi făcut, n-ai fi putut face acest lucru. Fiecare dintre voi care ați avut o parte în această lucrare veți ajunge sub condamnarea lui Dumnezeu, dacă nu veți face o totală schimbare în afacerile voastre. Aveți nevoie să fiți zeloși. Aveți nevoie să începeți imediat lucrarea, pentru a vă scuti sufletele de condamnare.

Unii dintre voi din _____ dați pe față un zel minunat în denunțarea cluburilor panglicilor roșii. Atâta vreme cât ați fost motivați de dorința de a condamna răul din aceste societăți, aveați dreptate să procedați astfel; dar când ați acționat ca și când ar fi fost o crimă să vorbești în favoarea lor, să le arăți puțină bunăvoință, voi ați

dus lucrurile la extrem. Trebuie să fiți consecvenți în toate lucrurile. Ați nutrit ură chiar pentru numele de „Clubul panglicilor roșii", ceea ce nu poartă amprenta Duhului lui Hristos, și sentimentele tale de amărăciune nu te-au ajutat nici pe tine, nici pe altcineva.

Ați luat Mărturiile date în legătură cu problema implicării oamenilor noștri în societățile de temperanță ca fiind în detrimentul interesului lor spiritual și, pervertindu-le, le-ați folosit pentru a oprima și împovăra sufletele. Datorită acestui tratament aplicat luminii ce v-a fost dată, ați adus o faimă proastă asupra lucrării mele. Nu era deloc necesar acest lucru și unii dintre voi trebuie să îndreptați acest lucru. Voi faceți pat de fier pentru alții; dacă sunt prea scurți, îi veți întinde; dacă sunt prea lungi, va trebui să îi tăiați. „Nu judecați, ca să nu fiți judecați".

După ce ați luat o poziție hotărâtă în opoziție cu o participare activă la lucrarea societăților de temperanță, ați fi putut încă avea o influență spre bine asupra altora, dacă ați fi acționat în mod conștient în armonie cu credința cea sfântă pe care o mărturisiați; dar, angajându-vă în fabricarea cidrului, i-ați stricat foarte mult influența și, ceea ce este și mai rău, ați adus rușine asupra adevărului și chiar sufletele voastre au fost rănite. Ați ridicat o barieră între voi și cauza cumpătării. Comportamentul vostru i-a făcut pe cei necredincioși să pună sub semnul întrebării principiile voastre. Voi nu faceți cărări [356]
drepte cu picioarele voastre și cei ce șchiopătează se opresc și se poticnesc de voi, spre pierzare.

Nu văd cum, în lumina Legii lui Dumnezeu, creștinii pot în mod conștient să se angajeze în cultivarea de hamei sau în fabricarea vinului sau a cidrului pentru a fi comercializat. Toate aceste articole pot fi bine folosite, dovedindu-se a fi o binecuvântare, sau pot fi folosite în mod greșit și să se dovedească a fi o ispită și o cursă. Cidrul și vinul pot fi conservate atunci când sunt proaspete și păstrate dulci mult timp, iar dacă sunt folosite într-o stare nefermentată, nu vor afecta rațiunea. Dar aceia care fabrică cidrul din mere pentru a fi vândut la piață nu sunt atenți în ceea ce privește starea fructelor folosite și, în multe cazuri, sucul este extras din mere stricate. Aceia care nu se gândesc să folosească merele stricate în alt fel vor bea cidrul făcut din aceste mere și îl vor considera o delicatesă, un lux; dar microscopul va arăta faptul că această băutură plăcută este nepotrivită pentru stomacul omenesc, chiar și atunci când este proaspăt

stors. Dacă este fiert și se înlătură impuritățile, atunci este mai puțin condamnabil.

I-am auzit adesea pe oameni spunând: „Oh, acesta nu este decât cidru dulce; este nevătămător și chiar sănătos." Mai mulți litri, poate galoane, sunt duși acasă. Pentru câteva zile, el este dulce; apoi începe fermentarea. Gustul acela înțepător îl face mai acceptabil pentru cerul gurii sau gustul multora și cei cărora le place vinul dulce sau cidrul nu pot să admită că băutura lor preferată devine tare sau acră. Unele persoane se pot îmbăta tot așa de bine cu vin și cidru, cum se îmbată cu băuturi tari și cea mai rea stare de beție este produsă de aceste așa-zise băuturi. Pasiunile sunt mult mai perverse; transformarea caracterului este mai mare, mai categorică și mai încăpățânată. Câțiva litri de cidru sau vin pot să trezească gustul pentru băuturi mai tari și, în multe cazuri, aceia care au devenit alcoolici confirmați au pus în felul acesta temelia obiceiului de a bea. Pentru unele persoane, nu este nicidecum sigur să aibă în casă vin sau cidru. Ei au moștenit un apetit pentru stimulente, iar Satana îi solicită mereu să îl satisfacă. Dacă se supun ispitelor sale, nu se
[357] vor opri; strigătul apetitului după satisfacerea poftei de băutură este îndeplinit spre ruina lor. Creierul este umbrit și amorțit; rațiunea nu mai ține deloc frânele, ci ele sunt așezate pe gâtul plăcerii. Imoralitatea, adulterul și vicii de aproape orice tip sunt comise ca urmare a satisfacerii apetitului după vin și cidru. Un mărturisitor al religiei care iubește acești stimulenți și se obișnuiește cu folosirea lor nu va crește niciodată în har. El devine necioplit și senzual; pasiunile animalice controlează puterile cele înalte ale minții și virtutea nu este iubită.

Băutura moderată este școala în care oamenii primesc o educație pentru cariera de betiv. Așa treptat îi îndepărtează Satana pe oameni de bastionul cumpătării, așa de înșelător își exercită influența inofensivul vin și cidru asupra gustului, încât se intră pe calea beției fără să se bănuiască acest lucru. Gustul pentru stimulenți este cultivat; sistemul nervos este tulburat; Satana ține mintea într-o neliniște înfrigurată; sărmana victimă, imaginându-și că este într-o perfectă siguranță, merge înainte și tot înainte, până când orice barieră este doborâtă, fiecare principiu este sacrificat. Cele mai puternice hotărâri sunt subminate; și interesele eterne nu sunt destul de puternice pentru a păstra apetitul stricat sub controlul rațiunii.

Unii nu sunt niciodată într-adevăr beți, dar sunt totdeauna sub influența cidrului sau a vinului fermentat. Ei sunt febrili, rațiunea le este dezechilibrată; nu sunt realmente în delir, dar sunt într-o stare foarte rea, căci toate puterile nobile ale minții sunt pervertite. O tendință spre diferite boli, ca de exemplu dropică, dureri ale ficatului, tremurul nervos și o afluență a sângelui spre cap, rezultă din folosirea obișnuită a cidrului acru. Prin folosirea lui, mulți aduc asupra lor o boală permanentă. Unii mor de tuberculoză sau cad sub puterea paraliziei numai din cauza aceasta. Unii suferă de dispepsie. Fiecare funcție vitală este amorțită și medicii le spun că au probleme cu ficatul, pe când, dacă ar vărsa butoiul cu cidru și nu l-ar mai umple niciodată, forțele vieții de care s-a abuzat și-ar recăpăta vigoarea.

Folosirea cidrului duce la folosirea unor băuturi mai tari. Stomacul își pierde vigoarea lui naturală și este nevoie de ceva [358]
mai tare pentru a-l trezi la acțiune. Cu o ocazie, când călătoream împreună cu soțul meu, am fost obligați să așteptăm trenul în gară mai multe ore. În acest timp, un fermier buhăit, cu fața roșie, a intrat în restaurantul de lângă noi și, cu voce tare, răgușită, a întrebat: „Aveți rachiu clasa întâia?" I s-a răspuns afirmativ și acesta a cerut o jumătate de pahar. „Aveți sos de ardei iute?" „Da", a fost răspunsul. „Bine, adu două linguri pline". Apoi a mai comandat două linguri pline cu alcool, pe care le-a adăugat compoziției de mai înainte, și a terminat prin a comanda o doză bună de piper negru. Cel care prepara această băutură a întrebat: „Ce veți face cu acest amestec?" El a răspuns: „Am să-l beau", și punând paharul la buze, a băut toată această compoziție ce ardea ca focul. Omul acesta a folosit stimulenți, până când și-a slăbit pereții sensibili ai stomacului.

Mulți dintre cei care citesc aceste rânduri vor spune, râzând de avertizarea cu privire la primejdia folosirii acestor băuturi: „Cu siguranță că puținul vin sau cidru pe care-l folosesc nu-mi poate face rău". Satana i-a însemnat pe unii ca aceștia ca fiind prada sa; el îi conduce pas cu pas, iar ei nu-și dau seama, până când lanțurile obiceiului și ale apetitului sunt prea puternice pentru a mai fi rupte. Vedem puterea pe care o are pofta după băuturi alcoolice asupra oamenilor; vedem cum mulți oameni, de toate profesiunile și cu mari răspunderi, oameni într-o poziție înaltă, talente eminente cu realizări mari, cu simțăminte deosebite și cu nervi tari, cu bune puteri intelectuale, sacrifică totul pentru a-și satisface apetitul, și aceasta

până ce sunt reduși la nivelul brutelor; și în foarte multe cazuri, drumul căderii lor a început cu folosirea vinului sau a cidrului.

Când bărbați și femei inteligenți, care mărturisesc că sunt creștini, susțin că nu este nici un rău să fabrici vin sau cidru pentru piață, pentru că atunci când nu este fermentat nu îmbată, mă întristez în inima mea. Eu știu că mai este și fața cealaltă a acestui subiect asupra căruia ei refuză să privească; aceasta pentru că egoismul le-a închis ochii față de relele teribile ce pot rezulta din folosirea acestor stimulente. Nu văd cum frații noștri se pot abține de la orice
[359] aparență rea și totuși să se angajeze în mare măsură în cultivarea hameiului, știind la ce se folosește. Aceia care ajută la producerea acestor băuturi ce încurajează apetitul după stimulente mai tari vor fi răsplătiți după faptele lor. Ei sunt călcători ai Legii lui Dumnezeu și vor fi pedepsiți pentru păcatele pe care le-au săvârșit, precum și pentru acelea pe care alții le-au săvârșit, fiind influențați de ei, prin ispitele pe care le-au pus înaintea lor.

Fie ca toți aceia care mărturisesc a crede adevărul pentru acest timp și vor să fie reformatori să acționeze în armonie cu credința lor. Dacă cineva, al cărui nume este scris în registrul comunității, fabrică vin sau cidru pentru piață, să se lucreze cu el în mod sincer și, dacă continuă să practice acest lucru, trebuie să fie pus sub dezaprobarea bisericii. Cei care nu vor fi convinși să nu mai facă lucrul acesta nu sunt vrednici să ocupe un loc și să aibă un nume în poporul lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim urmașii Domnului Hristos și să punem inimile și influența noastră împotriva practicilor rele. Cum ne vom simți, în ziua în care judecățile lui Dumnezeu vor fi revărsate, să întâlnim oameni care au devenit beți datorită influenței noastre? Trăim în antitipica zi a ispășirii și cazul nostru trebuie să vină în curând înaintea lui Dumnezeu. Cum vom sta în curțile cerului, dacă comportamentul nostru a încurajat la folosirea stimulentelor care pervertesc rațiunea și distrug virtutea, curăția și iubirea de Dumnezeu?

Un învățător al legii L-a întrebat pe Isus: „«Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?» Isus i-a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?» El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți». «Bine ai răspuns», i-a zis Isus; «fă așa, și vei avea viața veșnică»”. Viața

veșnică este premiul pus în joc și Domnul Hristos ne spune cum o putem câștiga. El ne îndreaptă la cuvântul scris: „Cum citești?" Acolo ne este arătată calea; noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Dar dacă iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, atunci nu vom aduce la piață nimic care să fie o cursă pentru el.

A iubi pe Dumnezeu și pe om, aceasta este toată datoria noastră de creștin. Legea iubirii este scrisă pe tablele sufletului, Duhul lui [360] Dumnezeu locuiește în el și caracterul Său se manifestă în fapte bune. Isus S-a făcut sărac pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne putem îmbogăți. Ce sacrificii suntem dispuși să facem de dragul Lui? Am tezaurizat noi iubirea Lui în inimile noastre? Iubim noi pe aproapele nostru așa cum ne iubește Domnul Hristos pe noi? Dacă avem această iubire pentru suflete, ea ne va face să fim foarte atenți, ca nu cumva, prin cuvintele, prin faptele sau influența noastră, în vreun fel oarecare, să așezăm ispita înaintea acelora care au puțină putere morală. Noi nu vom blama pe cel slab și suferind, așa cum făceau mereu fariseii, ci ne vom strădui să îndepărtăm orice piatră de poticnire din calea fraților noștri, ca nu cumva cel ce șchiopătează să fie abătut din cale.

Ca popor, noi mărturisim că suntem reformatori purtători de lumină în lume, santinele credincioase pentru Dumnezeu, păzind fiecare cale prin care Satana ar putea veni cu ispitele sale ca să pervertească apetitul. Exemplul și influența noastră trebuie să fie o putere de partea reformei. Noi trebuie să ne abținem de la orice practică ce ar slăbi conștiința sau ar încuraja ispita. Nu trebuie să-i deschidem vreo ușă lui Satana, care să-i ofere acces la mintea unei ființe omenești create după chipul lui Dumnezeu. Dacă toți ar fi vigilenți și credincioși în păzirea deschiderilor făcute de folosirea moderată a așa-numitelor băuturi nevătămătoare, ca vinul și cidrul, atunci calea spre beție ar fi închisă. În fiecare comunitate este nevoie de o atitudine și o voință hotărâtă de a nu atinge, a nu gusta și a nu umbla cu aceste băuturi și atunci reforma în ceea ce privește cumpătarea va fi puternică, permanentă și în mod deplin.

Iubirea de bani îi va duce pe oameni la violarea conștiinței. Poate că acei bani pot fi aduși în tezaurul Domnului, dar El nu va primi nici o astfel de jertfă; aceasta este o ofensă pentru El. Banii aceia au fost obținuți prin călcarea Legii Sale, care cere ca omul să-și

iubească aproapele ca pe sine însuși. Nu este nici o scuză pentru călcătorul legii să spună că, dacă el nu face vin și cidru, fac alții și aproapele poate tot atât de bine să devină un bețiv. Pentru că cineva pune sticla la buzele aproapelui său, își va permite creștinul să-și păteze hainele cu sângele sufletelor și să stârnească astfel blestemul
[361] pronunțat asupra acelora care pun această ispită în calea celor greșiți? Isus îi cheamă pe urmașii Săi să stea sub steagul Său și să ajute la nimicirea lucrării diavolului.

Răscumpărătorul lumii, care cunoaște bine starea societății din zilele din urmă, prezintă mâncarea și băutura ca fiind păcatele ce condamnă veacul acesta. El ne spune că așa cum era în zilele lui Noe, tot așa va fi și când va veni Fiul omului. „Mâncau, beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi la venirea Fiului omului." Exact asemenea stări de lucruri vor exista în zilele din urmă, și aceia care cred și primesc aceste avertizări vor fi foarte atenți să nu cumva să ia o poziție care să-i aducă sub condamnare.

Fraților, să privim această problemă în lumina Sfintelor Scripturi și să exercităm o hotărâtă influență de partea temperanței în toate lucrurile. Merele și perele sunt daruri ale lui Dumnezeu; ele pot fi folosite în mod minunat ca articole sănătoase de hrană sau se poate abuza de ele, folosindu-le în mod greșit. Dumnezeu deja distruge viile și recolta de mere, din cauza practicilor păcătoase ale oamenilor. Noi stăm înaintea oamenilor ca reformatori; să nu le dăm nici o ocazie celor necredincioși să reproșeze ceva credinței noastre. Domnul Hristos a spus: „Voi sunteți sarea pământului", „lumina lumii". Să arătăm că inimile și conștiința noastră sunt sub influența transformatoare a harului divin și că viața noastră este guvernată de principiile curate ale Legii lui Dumnezeu, chiar dacă aceste principii cer sacrificarea intereselor temporare.

Căsătoria cu cei necredincioși

Iubită soră L.,

Am auzit de planul tău de a te căsători cu unul care nu are aceeași credință ca tine, și mă tem că n-ai cântărit cu grijă această importantă problemă. Mai înainte de a face un pas care îți va influența viitorul, [362] te somez să acorzi acestui subiect o atenție deosebită, cu multă rugăciune. Se va dovedi această nouă legătură sursa unei adevărate fericiri? Te va ajuta pentru tine în viața de creștin? Va fi plăcut acest lucru înaintea lui Dumnezeu? Exemplul tău va fi sigur de urmat și de alții?

Mai înainte de a accepta o cerere în căsătorie, fiecare femeie ar trebui să se întrebe dacă acela cu care este gata să-și unească destinul este vrednic. Care este raportul din trecut al vieții sale? Este viața sa curată? Are iubirea pe care el o exprimă un caracter nobil și elevat sau este numai o atracție sentimentală? Are el trăsături de caracter care o vor face fericită? Poate să găsească ea o adevărată pace și bucurie în această afecțiune? I se va îngădui oare să-și păstreze individualitatea sau judecata și conștiința ei va trebui să fie supuse sub controlul soțului ei? Ca ucenic al Domnului Hristos, ea nu mai este a ei; a fost cumpărată cu un preț. Poate ea să onoreze cerințele Mântuitorului ca fiind o valoare supremă? Vor fi păstrate corpul și sufletul, gândurile și planurile curate și sfinte? Aceste întrebări au o importanță vitală pentru binele fiecărei femei care intră în relația de căsătorie.

Este nevoie de religie în cămin. Numai aceasta poate preveni greșelile dureroase care atât de adesea produc amărăciuni vieții de familie. Numai acolo unde domnește Hristos poate să existe o iubire profundă, adevărată și neegoistă. Atunci suflet va fi unit cu suflet și cele două vieți vor fi unite în armonie. Îngerii lui Dumnezeu vor fi atunci oaspeți ai căminului și vegherea lor sfântă va aureola sala de căsătorie. Atunci senzualitatea înjositoare va fi izgonită, gândurile vor fi înălțate spre Dumnezeu; către El se va înălța atunci devoțiunea inimii.

Inima tânjește după iubirea omenească, dar această iubire nu este destul de puternică sau destul de prețioasă pentru a lua locul iubirii Domnului Hristos. Numai în Mântuitorul ei poate soția să găsească înțelepciune, tărie și har pentru a face față grijilor, răspunderilor și necazurilor vieții. Fie ca femeile să se predea lui Hristos mai înainte de a se lega de un prieten omenesc și să nu intre în nici o relație care este în conflict cu credința ei. Aceia care vor găsi adevărata
[363] fericire trebuie să aibă binecuvântarea cerului asupra a tot ce au sau tot ce fac. Neascultarea de Dumnezeu este aceea care umple atâtea inimi și cămine cu nenorocire. Sora mea, dacă vrei să nu ai un cămin deasupra căruia umbrele să nu se ridice niciodată, atunci nu te uni cu unul care este vrăjmașul lui Dumnezeu.

Ca una care aștept să mă întâlnesc cu aceste cuvinte în ziua judecății, te implor să chibzuiești bine asupra pasului pe care plănuiești să-l faci. Întreabă-te: „Oare un soț necredincios nu va îndepărta gândurile mele de Isus? El este mai mult un iubitor de plăceri decât un iubitor de Dumnezeu; nu mă va face el să iubesc lucrurile pe care le iubește el?" Calea spre viața veșnică este aspră și abruptă. Nu lua nici o greutate în plus care să-ți întârzie progresul. Ai prea puțină putere spirituală și, în loc de lucruri care să te împiedice, ai nevoie de ajutor.

Domnul le-a poruncit israeliților să nu se căsătorească cu cei sau cele din națiunile idolatre din jurul lor. „Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor și să nu iei pe fetele lor de neveste după fiii tăi". Este dat și motivul pentru care nu trebuie să facă acest lucru. Înțelepciunea Infinită, prevăzând rezultatul unor asemenea uniri, declară: „Căci ar abate de la Mine pe fiii tăi și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul s-ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată." „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului." „Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui. Dar răsplătește îndată pe cei ce-L urăsc, și-i pierde; nu dă nici o păsuire celui ce-L urăște, ci-i răsplătește îndată."

În Noul Testament găsim interdicții asemănătoare cu privire la căsătoria creștinilor cu cei nesfinți. Apostolul Pavel, în prima sa

Epistolă către Corinteni, declară: „O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul". Din [364]
nou, în cea de-a doua sa Epistolă, el scrie: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu! De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic".

Sora mea, îndrăznești oare să nesocotești aceste îndrumări clare și pozitive? Ca un copil al lui Dumnezeu, un supus al împărăției Sale, cumpărat cu sângele Său, cum te poți lega de unul care nu recunoaște cerințele Lui, care nu este controlat de Duhul Său? Poruncile pe care le-am citat nu sunt cuvintele unui om, ci ale lui Dumnezeu. Deși tovarășul pe care l-ai ales poate fi valoros din toate celelalte puncte de vedere (dar nu este), totuși n-a acceptat adevărul pentru acest timp; el este un necredincios și ești oprită de cer să te unești cu el. Nu poți, fără să-ți prigonești propriul tău suflet, să desconsideri această poruncă divină.

Vreau să te avertizez de primejdie mai înainte de a fi prea târziu. Tu asculți cuvintele liniștitoare, plăcute, și ești făcută să crezi că toate lucrurile vor fi bune; dar nu citești motivele ce determină aceste vorbe plăcute. Nu poți vedea adâncimile nelegiuirii ascunse în inimă. Nu poți privi în spatele scenei, să distingi cursele pe care Satana le pregătește pentru sufletul tău. El te va face să urmezi un astfel de drum, încât să poată obține cu ușurință acces, astfel ca săgeata ispitei sale să-și atingă ținta. Nu-i da nici cel mai mic avantaj. În timp ce Dumnezeu impresionează mintea slujitorilor Săi, Satana lucrează prin fiii neascultării. Nu este nici o armonie între Hristos și Belial. Aceștia doi nu se pot armoniza. A te lega cu un necredincios înseamnă să te așezi pe terenul lui Satana. Întristezi pe Duhul lui [365]
Dumnezeu și pierzi protecția Sa. Îți poți permite să ai astfel de forțe teribile împotriva ta în ducerea bătăliei pentru viața veșnică?

Tu poți spune: „Dar am făgăduit! Ce să fac, să-mi iau cuvântul înapoi?" Răspund: Dacă ai făcut o făgăduință contrară Sfintei Scripturi, în mod sigur retrage-o fără întârziere și cu umilință înaintea lui Dumnezeu, pocăiește-te de nebunia dragostei care te-a făcut să faci o făgăduință atât de pripită. Este mult mai bine să retragi o asemenea făgăduință, în temere de Dumnezeu, decât să o păstrezi, și prin aceasta să-L dezonorezi pe Creatorul tău.

Nu uita, ai un cer de câștigat și o cale deschisă spre pierzare de evitat. Dumnezeu înțelege exact ceea ce spune. Când El le-a interzis primilor noștri părinți să mănânce din fructele pomului cunoștinței, neascultarea lor a deschis porțile potopului de necazuri pentru întreaga omenire. Dacă umblăm împotriva voinței lui Dumnezeu, El va merge împotriva noastră. Singura noastră umblare sigură este aceea de a asculta de toate cerințele Lui, coste aceasta oricât ar costa. Toate sunt întemeiate pe o infinită iubire și înțelepciune.

Spiritul unui intens comportament lumesc ce există acum, dispoziția de a nu recunoaște o cerință mai înaltă, alta decât aceea a satisfacerii propriilor dorințe, constituie unul din semnele zilelor din urmă. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe", a spus Domnul Hristos, „aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. Ei mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți." Oamenii din această generație se însoară și se mărită cu aceeași nepăsătoare desconsiderare a cerințelor lui Dumnezeu, așa cum s-a dat pe față și în zilele lui Noe. Există în lumea creștină o indiferență uimitoare și alarmantă cu privire la învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la căsătoria credincioșilor cu cei necredincioși. Mulți dintre cei ce mărturisesc că-L iubesc și se tem de Dumnezeu aleg mai degrabă să urmeze tendințele propriilor minți decât să primească sfatul Înțelepciunii Infinite. Într-o problemă care privește în mod vital fericirea și bunăstarea ambelor părți în lumea aceasta și în cea următoare, rațiunea, judecata și temerea de Dumnezeu sunt date la o parte și impulsului orb, hotărârii încăpățânate li se
[366] îngăduie să aibă controlul. Bărbați și femei, care de altfel sunt sensibili și conștiincioși, își astupă urechile la sfat; sunt surzi la apelurile și îndemnurile prietenilor, rudelor și ale slujitorilor lui Dumnezeu. Exprimarea unei îngrijorări sau a unei avertizări este privită ca un amestec necuvenit și chiar și prietenul care este destul de credincios

ca să rostească o mustrare este tratat ca un vrăjmaș. Toate acestea sunt așa cum a dorit Satana. El și-a țesut vraja în jurul sufletului care a fost vrăjit și prostit. Rațiunea a lăsat să-i cadă frânele controlului de sine pe gâtul plăcerilor, pasiunile nesfinte au pus stăpânire pe el, până când, poate prea târziu, victima se trezește la o viață de mizerie și sclavie. Acesta nu este un tablou creionat de imaginație, ci o prezentare faptică. Dumnezeu nu poate aproba o unire pe care El a interzis-o în mod expres. Timp de ani de zile, am primit scrisori de la diferite persoane care au întemeiat căsătorii nefericite și relatările revoltătoare prezentate deschis înaintea mea sunt suficiente să facă să mă doară inima. Nu este un lucru ușor să hotărăști ce sfat se poate da acestor nefericiți sau cum poate să fie ușurată situația lor; dar experiența lor tristă trebuie să fie o avertizare pentru alții.

În acest veac al lumii, pe măsură ce scenele istoriei pământului se vor închide în curând, și noi suntem aproape să intrăm într-un timp de strâmtorare cum n-a mai fost niciodată, cu cât sunt încheiate mai puține căsătorii, cu atât va fi mai bine pentru toți, atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Mai presus de orice, când Satana lucrează cu toată puterea înșelăciunii și a nelegiuirii în cei ce pier, creștinii să fie atenți în ceea ce privește legătura lor cu cei necredincioși. Dumnezeu a vorbit. Toți cei care se tem de El se vor supune înțeleptelor Lui porunci. Sentimentele noastre, impulsurile și afecțiunile noastre trebuie să se îndrepte spre cer, și nu spre cele de pe pământ, nu către ceea ce este jos, nu către canalul josnic al gândurilor și satisfacerii pornirilor senzuale. Acum este timpul când fiecare suflet să stea ca în prezența unui Dumnezeu care cercetează inima.

Scumpa mea soră, ca ucenic al Domnului Isus, trebuie să te întrebi care va fi influența pasului pe care ești gata să-l faci, și aceasta nu numai asupra ta, ci și asupra altora. Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie conlucrători cu Stăpânul lor; ei trebuie să fie „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unui [367]
neam ticălos și stricat, în care”, spunea apostolul Pavel, „străluciți ca niște lumini în lume”. Noi trebuie să primim razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și prin faptele noastre bune să le lăsăm să strălucească mai departe asupra altora, în raze clare, sigure, niciodată schimbătoare, niciodată întunecându-se. Nu putem fi siguri că nu facem nici un rău celor din jurul nostru, decât numai dacă exercităm o influență pozitivă asupra lor, care să-i ducă spre cer.

„Voi sunteți martorii mei”, a spus Domnul Isus, și la fiecare act al vieții noastre ar trebui să ne întrebăm: Cum va afecta comportamentul nostru interesele împărăției Răscumpărătorului? Dacă sunteți într-adevăr ucenici ai Domnului Hristos, atunci veți alege să umblați pe urmele pașilor Lui, oricât de dureros poate fi acest lucru pentru sentimentele voastre firești. Pavel spunea: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” Soră L., tu ai nevoie să stai la picioarele Domnului Isus și să înveți de la El, așa cum a făcut Maria în vechime. Dumnezeu cere de la tine o predare totală a voinței, a planurilor și scopurilor tale. Isus este conducătorul tău; la El trebuie să privești și în El trebuie să te încrezi și nu trebuie să îngădui ca ceva să te abată de la o viață de consacrare pe care o datorezi lui Dumnezeu. Vorbirea ta trebuie să fie vorbirea cerului, de unde Îl aștepți pe Mântuitorul tău. Evlavia ta trebuie să fie de o așa natură, încât să se facă singură simțită de către toți cei din sfera ta de influență. Dumnezeu îți cere ca în fiecare act al vieții să te ferești de orice aparență rea. Faci lucrul acesta? Te afli sub cea mai sacră obligație, de a nu minimaliza sau compromite credința ta sfântă, unindu-te cu vrăjmașii Domnului. Dacă ești ispitită să desconsideri poruncile Cuvântului Său numai pentru faptul că și alții au făcut acest lucru, nu uita că exemplul tău va exercita, de asemenea, o influență. Și alții vor face ce ai făcut tu și în felul acesta răul se va extinde. În timp ce mărturisești că ești un copil al lui Dumnezeu, dacă vei îndepărta cerințele Sale, va rezulta o infinită vătămare pentru aceia care au privit la tine pentru călăuzire.

Mântuirea sufletelor va fi scopul permanent al acelora care sunt în Hristos Isus. Dar ce ai făcut pentru a aduce laudă Lui, Aceluia care te-a chemat din întuneric? „Deșteaptă-te, tu care dormi, scoală-te
[368] din morți, și Hristos te va lumina.” Scutură-te de această nebunie fatală ce-ți amorțește simțurile și-ți paralizează energiile sufletului.

Înaintea noastră sunt puse cele mai puternice stimulente pentru credincioșie, motivația cea mai înaltă și răsplata cea mai glorioasă. Creștinii trebuie să fie reprezentanți ai Domnului Hristos, fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ei sunt pietrele Lui prețioase, comoara Sa deosebită. Despre toți aceia care își vor păstra neclintită credința, El declară: „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici”. Aceia care ajung la porțile binecuvântărilor veșnice

nu vor considera că vreun sacrificiu pe care l-au făcut a fost prea mare.

Dumnezeu să te ajute să treci cu bine proba și să-ți păstrezi integritatea. Prinde-te prin credință de Isus. Nu-L dezamăgi pe Răscumpărătorul tău.

St. Helena, California,

13 februarie 1885.

Susținerea misiunilor în orașe

Stimate frate M.,

Cu câteva zile în urmă, am primit o scrisoare adresată de tine fratelui N., în care ridici obiecțiuni foarte serioase cu privire la susținerea misiunii din _____ de Conferința ta și spui că și alte Conferințe din tot câmpul ar trebui să aibă un interes egal în această misiune. Dar dacă aceste Conferințe nu au în prezent misiuni importante de susținut în orașele din cadrul propriilor lor frontiere, nu există oare locuri în care astfel de misiuni să fie înființate? Dacă Conferința ta este rugată să ia misiunea _____ în grija sa și să se ocupe de ea sub supravegherea Conferinței Generale, oamenii de răspundere trebuie să simtă că aceasta este o dovadă că frații lor au încredere în ei și să se spună: „Da, acceptăm această sfântă însărcinare. Vom face tot ce stă în puterea noastră pentru ca misiunea să fie un succes și să arătăm că frații noștri n-au greșit atunci când ne-au acordat această încredere. Vom cere înțelepciune de la Dumnezeu și vom practica lepădarea de sine și o strictă economie, dacă aceasta va fi necesar". Dumnezeu vă va susține în îndeplinirea cu bucuria acestei
[369] îndatoriri și o va face o binecuvântare pentru voi, mai degrabă decât o povară sau o piedică în calea lucrării din statul vostru.

Marele oraș este în întuneric și apostazie și l-am lăsat așa atât de mult timp. Va ierta Dumnezeu această neglijență din partea noastră? Ce socoteală vom da pentru bărbații și femeile care au murit fără să audă chemarea adevărului prezent, pe care l-ar fi primit dacă lumina le-ar fi fost adusă? Duhul meu este tulburat de faptul că lucrarea în _____ a fost amânată așa de mult. Lucrarea care se face acum trebuia să fi fost făcută cu ani de zile în urmă și ar fi putut să fie adusă la îndeplinire cu mult mai puțini bani, timp și muncă. Cu toate acestea, ea nu trebuie să fie lăsată nefăcută acum. Un început mic a fost făcut, cu un plan foarte economic, și s-a realizat mult mai mult decât au fost așteptările, având în vedere înlesnirile oferite. Dar trebuie să fie furnizate posibilitățile mai bune. Trebuie să existe un loc unde oamenii să poată auzi adevărul. Trebuie să existe mijloace

pentru susținerea lucrătorilor din acest câmp misionar, nu în huzur și lux, ci într-un mod simplu și confortabil. Ei sunt instrumentele lui Dumnezeu și nimic nu trebuie spus sau făcut pentru a-i descuraja. Din contră, mâinile lor să fie întărite și inimile lor încurajate.

Există destule mijloace în Conferința ta pentru a duce mai departe cu succes această lucrare; să fie oare lăsat prințul întunericului să stăpânească nestingherit marile orașe, numai pentru faptul că susținerea misiunilor costă ceva? Aceia care doresc să-L urmeze pe Domnul Hristos să pornească la lucru, chiar dacă va trebui să facă lucrul acesta peste capul pastorilor sau al președintelui. Aceia care într-o asemenea lucrare vor zice: „Te rog să mă scuzi", să fie atenți ca nu cumva să fie eliminați pentru prezent și veșnicie. Creștinii care își iubesc îndatoririle ridică orice greutate, oricât de mică, pe care pot s-o ridice și apoi privesc la Dumnezeu pentru mai multă putere. El va lucra prin eforturile bărbaților și femeilor treji, meticuloși, și va face ceea ce ei nu pot face. Lumină nouă și putere le vor fi date pe măsură ce folosesc ceea ce au. O nouă fervoare și un nou zel vor mișca comunitatea, pe măsură ce văd că se realizează ceva.

Ne bucurăm în spirit, contemplând ce se poate face; dar roșim [370]
înaintea Făcătorului nostru la gândul că s-a înfăptuit atât de puțin. Pastorii au neglijat răspunderile pe care li le-a dat Dumnezeu și, de neiertat, au încurajat lașitatea, trândăvia și lăcomia. Ei nu și-au dat seama de măreția și importanța lucrării. Este nevoie de oameni ai căror ochi sunt unși să vadă și să înțeleagă planurile cerului. Apoi, standardul evlaviei va fi ridicat și vor fi misionari adevărați, care vor fi gata să facă sacrificii de dragul adevărului. În biserica lui Dumnezeu nu este loc pentru egoism și iubirea de trândăvie; ci bărbați și femei sunt chemați să facă eforturi pentru a înfige stindardul adevărului în marile noastre orașe, pe marile magistrale ale călătoriilor.

O lume trebuie să fie avertizată și, în umilință, ar trebui să lucrăm după capacitățile date nouă de Dumnezeu. Fiecare stat să se ridice la lucru. Ce drept au oare cei cu idei înguste și neconsacrate să spună ce să facă și ce să nu facă Conferința lor? Misiunea din _____ nu va fi lăsată în totul numai în seama statului vostru; dar dacă Conferința voastră are inimă pentru lucrare, ea poate să susțină două astfel de misiuni și nu va simți povara. Veniți, fraților, treziți-vă la acțiune. Timpul pierdut prin neglijența voastră și datorită lipsei de curaj este

pierdut pentru totdeauna. Pastorii să acționeze ca și când ceva este de făcut și oamenii cu inima largă, care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui, se vor angaja la lucru, cu sprijinul Domnului. În felul acesta, biserica va fi disciplinată pentru eforturile viitoare; pentru că facerea de bine, bunătatea lor nu trebuie să înceteze niciodată.

Frate M., ca președinte al Conferinței _____, ai arătat, prin modul în care, în general, ai administrat Conferința, că nu ești vrednic de încrederea ce ți-a fost acordată. Ai dovedit că ești conservator, că ideile tale sunt înguste. N-ai făcut nici jumătate din ceea ce trebuia făcut, dacă ai fi avut un adevărat spirit al lucrării. Ar fi trebuit să fii mult mai capabil și cu experiență de cum ești acum, să fii mult mai bine pregătit să administrezi cu succes această lucrare sacră — o lucrare care avea să-ți dea, în modul cel mai puternic, dreptul
[371] la încrederea generală a poporului nostru. Dar, asemenea altor frați pastori din statul nostru, ai dat greș în a înainta pe măsura deschiderii posibilităților oferite de providența lui Dumnezeu; n-ai arătat că Duhul Sfânt a impresionat profund inima ta, astfel încât Dumnezeu să poată vorbi poporului prin tine. Dacă în această criză faci totul pentru a întări îndoiala și neîncrederea în comunitățile din statul tău, ceea ce ar reține poporul să se angajeze cu toată inima în această lucrare, Dumnezeu te va face răspunzător pentru toate acestea. Ți-a dat oare Dumnezeu dovezi de netăgăduit că frații din statul tău sunt exceptați de la responsabilitatea de a-și pune brațele, în sprijinul orașului _____, așa cum și-a pus Domnul Hristos brațele Sale în sprijinul lor? Dacă ai fi stat în lumină, ai fi încurajat această misiune prin credința ta.

Ai nevoie să bei profund din izvoarele cerului și ale mântuirii, mai înainte de a putea conduce pe alții la Fântâna apelor vii. Având răspunderea de președinte al unei Conferințe, cu experiența și influența pe care o conferă acest post, în loc să-i descurajezi pe oameni, ar fi trebuit să-i îndemni să depună noi eforturi, să poarte răspunderi mai grele. Sunt îndatoriri speciale ce le revin bărbaților în poziții de răspundere; sunt eforturi chinuitoare de făcut, care ar fi convenabil să fie neglijate. Dar când păstorii își neglijează datoria, Domnul să Se îngrijească și să aibă milă de sărmanele oi.

Lucrarea ta, fratele meu, nu demonstrează că ți-ai dat seama că obligațiile tale sunt sacre și grele. Mi-a fost arătat că ești capabil să faci o lucrare mult mai bună decât aceea pe care ai făcut-o și că

Dumnezeu o cere din mâinile tale. El cere integritate și credincioșie. Lucrarea de mântuire a sufletelor este cea mai nobilă lucrare ce a fost încredințată cândva omului muritor; și nu trebuie ca nimic și nimeni să se așeze între tine și această lucrare sfântă și să absoarbă mintea și să încurce judecata. Cineva care se află în poziția de răspundere pe care o ai tu trebuie să facă din interesele veșnice prima prioritate, iar problemele trecătoare să fie pe planul doi ca importanță. Tu ești un trimis al Domnului Hristos; și trebuie să încurajezi pe aceia ce sunt sub răspunderea ta să caute cele mai înalte realizări spirituale, să trăiască o viață mai sfântă și mai curată. În eforturile tale de a salva suflete de la pierzare și de a zidi biserica pe adevăr și neprihănire, trebuie să folosești tact, înțelepciune și putere și este privilegiul [372]
tău să le ai printr-o continuă comuniune cu Dumnezeu. Dumnezeu cere aceasta de la tine și de la fiecare pastor angajat în lucrarea Sa. Trebuie să-ți manifești credincioșia față de Răscumpărătorul tău crucificat, acționând ca și când îți dai seama că ai o îndatorire solemnă, aceea de a prezenta pe fiecare om desăvârșit în Hristos Isus, să nu-i lipsească nimic.

În cazul tău, s-ar fi putut realiza mult mai mult printr-o viețuire sfântă, prin rugăciune stăruitoare și printr-o împlinire atentă a fiecărei îndatoriri. Ai fi putut face mai mult printr-o credincioasă avertizare și mustrare și prin apeluri pline de afecțiune. Nu este nevoie numai de puterea creierului, ci și de puterea inimii. Adevărul prezentat așa cum este el în Hristos va avea efect. Ție îți lipsește o religie entuziastă și activă în cămin. Interesele egoiste ți-au întunecat mintea și ți-au pervertit judecata și cuvintele lui Dumnezeu n-au fost împlinite. Ai nevoie să-ți despovărezi sufletul de grijile lumești și de afaceri și să ai ochi numai pentru slava lui Dumnezeu.

Destinul veșnic al tuturor se va decide în curând. Din Illinois, Wisconsin, Iowa și din alte Conferințe, zeci de pastori vor merge înainte cu un zel arzător de a transmite ultima solie de avertizare. Și într-un timp ca acesta, președinții Conferințelor noastre vor sta oare țepeni în hamuri și vor refuza povara cea grea? Vor exercita ei, prin scris și verbal, o influență pentru a descuraja pe aceia care doresc să lucreze? Orice atitudine din partea lor care va încuraja indolența și necredința este criminală în cel mai înalt grad. Ei trebuie să încurajeze poporul să fie silitor pentru cauza lui Dumnezeu, să facă orice efort pentru salvarea sufletelor; dar nu trebuie să lase niciodată

nici cea mai slabă impresie în mintea lor că fac un sacrificiu prea mare pentru cauza lui Dumnezeu sau că se cere prea mult de la ei, mai mult decât este rezonabil. În lupta aceasta a cerului, ceva trebuie riscat. Acum este timpul să lucrezi, să întâmpini dificultăți și primejdii. Providența divină spune: „Mergeți înainte", și nu înapoi, în Egipt; și în loc să pregătească o mărturie care să placă oamenilor, pastorii ar trebui să caute să-i trezească pe aceia care dorm.

[373] Am deslușit din scrisoarea ta, frate M., o urmă de necredință, o lipsă de judecată și discernământ. Poziția ta confirmă mărturia pe care am avut-o, și anume că modelezi Conferința într-un spirit îngust și că te-ai așezat în calea înaintării pentru că n-ai înălțat standardul adevărului. Am să citez aici câteva paragrafe din această mărturie, care a fost scrisă cu ocazia Conferinței generale din Battle Creek, în noiembrie 1883.

„Convorbirea noastră cu privire la misiunea din _____ a lăsat o impresie neplăcută asupra minții mele. Nu mă considera severă în remarcile mele cu privire la această misiune. Ai vorbit cu o mare satisfacție cu privire la felul în care această lucrare a fost dusă mai departe. Ai spus că fratele O. și cei asociați cu el erau dispuși să facă orice pentru a merge mai departe; că ei au o cameră mică într-o mansardă, unde își pregătesc hrana, și că fac o lucrare bună în modul cel mai economic. Ideile tale cu privire la acest subiect nu sunt corecte. Lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu, mult mai prețioasă decât aurul și argintul, trebuie să fie dusă mai departe într-un mod care să dea personalitate lucrării. Frații care sunt în legătură cu această misiune nu sunt lipsiți de infirmitățile neamului omenesc; și dacă nu vor da atenție sănătății lor, atunci lucrarea lor va fi în mare măsură stânjenită. Aceia care stau în fruntea lucrării din Conferință n-ar trebui să facă să existe o astfel de stare de lucruri. Ei trebuie să învețe poporul să dea din mijloacele lor, ca nici o lipsă, nici o neplăcere să nu fie experimentată de lucrători. Fiind slujitori ai lui Dumnezeu, asupra lor apasă responsabilitatea să vadă că nu doar unul sau doi trebuie să facă toate sacrificiile, iar alții să ia partea ușoară, mâncând, bând și îmbrăcându-se, fără să se gândească la misiunea noastră sacră sau la datoria pe care o au.

Mi-a fost arătat, frate M., că nu ai o vedere corectă cu privire la lucrare, că nu-ți dai seama de importanța ei. Tu ai dat greș în a-i educa pe oameni în adevăratul spirit al sacrificiului de sine și al

devoțiunii. Te-ai temut să le ceri celor bogați să-și facă datoria; și atunci când ai făcut un efort slab în direcția cea bună și ei au început să se scuze și să găsească mici greșeli în dreptul altora, în ceea ce [374] privește administrarea lucrării, ai gândit cumva că aveau dreptate. Acest subterfugiu, care a dezvoltat în ei îndoiala și necredința, a avut efect asupra propriei tale inimi și ei au considerat aceasta ca o justificare și au învățat astfel cum să trateze eforturile tale. Când au încurajat îndoiala cu privire la *Mărturii*, tu n-ai făcut ceea ce trebuia pentru a scoate din rădăcină acest sentiment. Ar fi trebuit să le arăți că Satana culege totdeauna slăbiciuni, întrebări, acuzații și reproșuri neadevărate aduse fraților și că este nesigur să te afli într-o asemenea poziție."

„Fratele meu, tu nu i-ai încurajat pe oameni să se consacre slujirii. În loc să faci ca cheltuielile pentru lucrare să scadă cât mai mult, este datoria ta să faci ca mintea oamenilor să înțeleagă că vrednic este lucrătorul de plata sa". „Comunitățile au nevoie să fie impresionate că este datoria lor să se ocupe în mod cinstit de cauza lui Dumnezeu, neîngăduind ca vina josnică de a jefui pe Dumnezeu de zecimi și daruri să stea asupra lor. Când se fac înțelegerile cu lucrătorii cauzei Sale, aceștia să nu fie forțați să accepte salarii mici pe motivul că nu sunt bani în tezaur. Mulți au fost înșelați în felul acesta, neprimind ce li se cuvenea de drept, și aceasta este o atitudine tot așa de criminală înaintea lui Dumnezeu ca și a aceluia care reține plata muncii celor care sunt angajați în oricare altă întreprindere sau afacere.

Există oameni capabili care ar dori să meargă și să lucreze în multe din Conferințele noastre; dar nu au curaj pentru că trebuie să aibă mijloace pentru susținerea familiilor lor. Este cel mai rău fel de a conduce, acela de a îngădui Conferinței să stea fără să lucreze sau să nu-și rezolve în mod cinstit datoriile. Este foarte mult de făcut în direcția aceasta; și ori de câte ori este făcut lucrul acesta, lui Dumnezeu nu-I place.

Dacă președinții și alți lucrători ai Conferințelor noastre imprimă în mintea oamenilor gravitatea crimei de a jefui pe Dumnezeu și dacă ei au un adevărat spirit de devoțiune și simt povara lucrării, Dumnezeu va face ca munca lor să fie o binecuvântare pentru oameni și se vor vedea roadele eforturilor lor. În mare măsură, slujitorii au [375] dat greș în datoria lor de a lucra în felul acesta în comunități. Există o importantă lucrare de făcut, pe lângă aceea de a predica. Dacă această

lucrare ar fi fost făcută, așa cum a plănuit Dumnezeu că trebuie să fie făcută, ar fi fost mult mai mulți lucrători în câmp decât acum. Și dacă pastorii și-ar fi făcut datoria în educarea fiecărui membru, fie el bogat sau sărac, să dea lui Dumnezeu pe măsura prosperității dată de Acesta, tezaurul ar fi plin și s-ar putea plăti în mod cinstit datoriile față de lucrători; și lucrul acesta va face foarte mult pentru înaintarea lucrării misionare în tot teritoriul cuprins în granițele lor. Dumnezeu mi-a arătat că multe suflete sunt în primejdia de a se ruina veșnic datorită neglijenței și atitudinii lumești: și veghetorii sunt vinovați pentru că și-au neglijat datoria. Acesta este unul dintre lucrurile de care Satana se bucură foarte mult.

Toate ramurile lucrării cad în sarcina pastorilor. Nu este în planul lui Dumnezeu ca cineva să vină în urma lor și să termine lucrarea pe care ei au început-o și n-au terminat-o. Nu este datoria Conferinței să cheltuiască cu angajarea altor lucrători pentru a rezolva lucrurile lăsate neterminate de lucrătorii neglijenți. Este de datoria președintelui Conferinței să supravegheze pe lucrători și lucrarea lor și să-i învețe să fie credincioși în aceste lucruri; căci nici o biserică nu poate prospera dacă Îl jefuiește pe Dumnezeu. Lipsa spiritualității din comunitățile noastre este în mod frecvent rezultatul unei alarmante predominări a egoismului. Egoismul, urmărirea intereselor și planurilor lumești se interpun între suflet și Dumnezeu. Oamenii se prind de această lume, părând a se teme că, dacă s-ar desprinde de ea, Dumnezeu nu va avea grijă de ei. Și astfel, ei încearcă să aibă grijă de ei înșiși; ei sunt neliniștiți, tulburați, necăjiți, ocupându-se mai departe de întinsele lor ferme și sporindu-și mereu averile.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre plata lucrătorilor … «pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune». Acest lucru este în general înțeles ca aplicându-se celor bogați, care folosesc muncitori angajați și cărora nu le plătesc munca, dar are și o însemnătate mai largă decât aceasta. Ea se aplică cu multă putere și acelora care au fost iluminați de Duhul lui Dumnezeu și totuși lucrează după același principiu, așa că, angajând slujitori, îi chinuiesc, dându-le prețul cel mai mic."

[376] Te avertizez în mod solemn să nu stai într-o poziție asemănătoare aceleia a iscoadelor necredincioase, care s-au suit să vadă țara făgăduită. Când aceste iscoade s-au întors din cercetare, adunarea poporului Israel nutrea mari speranțe și aștepta cu o mare nerăbdare.

Vestea întoarcerii lor a fost transmisă de la o seminție la alta și a fost salutată cu bucurie. Poporul a ieșit să-i întâmpine pe soli, care au îndurat oboseala călătoriei, pe drumurile pline de praf și sub un soare arzător. Acești soli aduceau cu ei mostre de fructe, arătând fertilitatea solului. Adunarea s-a bucurat că aveau să intre în posesia unui pământ așa de bun; și oamenii ascultau atenți în timp ce raportul îi era prezentat lui Moise, ca să nu le scape nici un cuvânt. „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară", au spus iscoadele, „în care curge lapte și miere și iată-i roadele". Poporul era entuziast; vor asculta cu dor și nerăbdare voia Domnului și se vor sui îndată să ia țara în stăpânire.

Dar iscoadele au continuat: „Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac". Acum scena s-a schimbat. Nădejdea și curajul au dat loc la o disperare lașă, în timp ce iscoadele dădeau pe față sentimentele inimii lor necredincioase, care erau pline de descurajare inspirată de Satana. Necredința lor a aruncat o umbră întunecoasă asupra adunării și puterea lui Dumnezeu, manifestată atât de adesea în favoarea poporului ales, a fost uitată.

Poporul era distrus în dezamăgirea și disperarea lui. Un bocet al agoniei s-a ridicat și s-a amestecat cu murmurul cauzat de ei. Caleb a înțeles situația și, plin de îndrăzneală, a luat poziție în apărarea Cuvântului lui Dumnezeu, făcând tot cea stat în puterea lui pentru a contracara influența rea a tovarășilor lui necredincioși. Pentru un moment poporul a făcut liniște, ca să asculte cuvintele lui de nădejde și curaj cu privire la țara aceea bună. El n-a contrazis ceea ce se spusese mai înainte; zidurile erau înalte, iar canaaniții puternici. „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori". Dar zece dintre iscoade l-au întrerupt și au înfățișat obstacolele [377] în culori mai întunecate decât prima dată. „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi!... Toți acei pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor; înaintea noastră și față de ei, parcă eram niște lăcuste."

„Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plâns în noaptea aceea."Bărbații care au avut atât de mult de-a face cu perversitatea lui Israel știau foarte bine care avea să fie scena următoare. Revolta și rebeliunea deschisă au urmat imediat;

căci Satana pusese deplină stăpânire pe ei, iar poporul părea că este lipsit de rațiune. Ei îi blestemau pe Moise și pe Aaron, uitând că Dumnezeu aude vorbirea lor răutăcioasă și că, învăluit în stâlpul de nor, Îngerul prezenței Sale era martor al groaznicei lor revărsări de mânie. „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit noi în pustia aceasta? Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta, în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?"

În umilință și necaz, Moise și Aaron au „căzut cu fața la pământ, în fața întregii adunări a copiilor lui Israel care era strânsă laolaltă", neștiind ce să facă pentru a-i întoarce de la planul lor nechibzuit și pătimaș. Caleb și Iosua au încercat să liniștească mulțimea. Cu hainele sfâșiate în semn de durere și indignare, au sărit în mijlocul poporului și vocile lor răsunătoare se auzeau peste furtuna vaietelor și durerea răzvrătirii. „Țara pe care am străbătut-o noi s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da; este o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrătiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au nici un sprijin. Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei."

[378] Raportul fals al iscoadelor necredincioase a fost pe deplin acceptat și, prin el, întreaga adunare a fost înșelată, așa cum a vrut Satana; și vocea lui Dumnezeu, prin slujitorii Săi credincioși, a fost desconsiderată. Trădătorii și-au făcut lucrarea. Toată adunarea, cu un singur glas, a strigat pentru uciderea cu pietre a lui Caleb și Iosua.

Acum, în această situație, Dumnezeul Cel Atotputernic S-a descoperit spre tulburarea poporului Său neascultător și murmurător. „Slava Domnului s-a arătat peste cortul întâlnirii, înaintea tuturor copiilor lui Israel." Ce povară a fost pusă asupra lui Moise și Aaron și cât de serioasă era mijlocirea lor pentru ca Dumnezeu să nu distrugă pe poporul Său! Moise a cerut înaintea Domnului minunata manifestare a puterii divine care a făcut din numele lui Israel o groază pentru vrăjmașii lor, ca vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului Său să nu aibă ocazia să triumfe și să spună: „Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că i-o va da; de aceea l-a omorât în pustie". Domnul a ascultat rugăciunea lui Moise; dar El a declarat că aceia care s-au răsculat împotriva Lui, după ce au

fost martori ai puterii și slavei Sale, vor cădea în pustie: ei nu vor vedea niciodată țara ce le fusese făgăduită ca moștenire. Dar despre Caleb, El a zis: „Iar pentru că robul Meu Caleb a fost însuflețit de un alt duh și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus și urmașii lui o vor stăpâni."

Credința în Dumnezeu i-a dat curaj lui Caleb, l-a făcut să nu-i fie teamă de om, nici chiar de puternicii uriași, fiii lui Anac, și l-a făcut în stare să stea cu îndrăzneală și neclintit în apărarea dreptății. Din aceeași sursă înaltă, puternicul general al armatelor cerului, fiecare adevărat ostaș al crucii lui Hristos trebuie să primească tărie și curaj pentru a birui obstacolele ce adesea par de neînfrânt. Legea lui Dumnezeu este făcută fără valoare; și cei care își vor face datoria trebuie să fie întotdeauna gata să rostească cuvintele pe care Dumnezeu li le dă, și nu cuvinte de îndoială, descurajare și disperare.

Frate M., deși poate că ești susținut de mulți, așa cum au fost [379]
și iscoadele necredincioase, cu toate acestea, sentimentele din scrisoarea ta nu sunt inspirate de Duhul lui Dumnezeu. Fii atent ca nu cumva cuvintele și spiritul tău să fie asemenea lor, iar lucrarea ta să fie la fel de rea. Într-o vreme ca aceasta, nu trebuie să nutrim vreun gând și nici să rostim vreun cuvânt de necredință și nici să se încurajeze vreun act de slujire de sine. Acest lucru a fost făcut în Conferințele din Columbia de Sud și Pacificul de Nord; și în timp ce ne găseam acolo, am simțit într-o măsură oarecare durerea, rușinea și descurajarea pe care Moise și Aaron, Caleb și Iosua le-au experimentat. Noi am încercat să îndreptăm curgerea curentului în direcție opusă; dar lucrul acesta s-a făcut cu prețul unei munci severe și al unei mari neliniști și supărări. Și lucrarea reformei în aceste Conferințe de-abia a început. Este o lucrare care cere timp pentru a birui necredința, neîncrederea și suspiciunea adunate de ani de zile. Satana a avut în mare măsură succes în a-și aduce la îndeplinire scopurile sale în aceste Conferințe, pentru că a găsit persoane pe care a putut să le folosească drept instrumente ale sale.

Frate M., de dragul Domnului Hristos și de dragul adevărului, nu lăsa lucrarea din Conferința ta într-o astfel de situație, căci va fi imposibil pentru cel ce va veni după tine să pună lucrurile în rânduială. Oamenii au o vedere îngustă și limitată a lucrării; a fost încurajat egoismul, iar comportarea lumească a fost nemustrată. Te somez să faci tot ce stă în puterea ta pentru a șterge direcția aceasta

greșită pe care ai dat-o Conferinței, să remediezi efectele rele și neglijarea datoriei și în felul acesta să pregătești câmpul pentru un alt lucrător. Dacă nu faci lucrul acesta, Dumnezeu să aibă milă de lucrătorul care va veni după tine.

Președinții de Conferințe ar trebui să fie oameni ai lucrării lui Dumnezeu în care să se poată avea toată încrederea. Ei trebuie să fie oameni integri, altruiști, consacrați, lucrători creștini. Dacă sunt deficienți în acestea, comunitățile care se află în grija lor nu vor prospera. Ei, chiar mai mult decât alți slujitori ai Domnului Hristos, ar trebui să fie un exemplu de viețuire sfântă și de consacrare neegoistă a intereselor cauzei lui Dumnezeu, pentru ca cei care privesc la ei pentru exemplu să nu fie înșelați. Dar în unele cazuri ei încearcă să slujească atât lui Dumnezeu, cât și lui Mamona. Ei
[380] nu dau pe față lepădare de sine și nu poartă o povară pentru suflete. Conștiința lor nu este sensibilă. Când cauza lui Dumnezeu suferă, sufletul lor nu este rănit. Ei pun sub semnul întrebării în inimile lor și se îndoiesc de Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu. Ei personal nu poartă crucea lui Hristos; nu cunosc căldura iubirii lui Isus. Nu sunt păstori credincioși ai turmei peste care au fost făcuți supraveghetori; raportul vieții lor nu este unul de care să se bucure atunci când vor sta înaintea lui în ziua lui Dumnezeu.

Cât de mult se cere de la un slujitor al lui Dumnezeu în lucrarea sa de veghere asupra sufletelor, dacă trebuie să dea o socoteală! Ce consacrare, ce unitate și unicitate a scopului, ce evlavie trebuie să fie văzute în viața și caracterul lor! Cât de mult se pierde prin lipsă de tact și iscusință în prezentarea adevărului în viața și caracterul lor, cât de mult se pierde printr-o purtare neatentă, o vorbire aspră și o comportare lumească, ce în nici un caz nu reprezintă pe Isus și nici atmosfera cerului. Lucrarea noastră este aproape să se încheie. În curând se va spune în ceruri: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe”. În acest timp solemn, biserica este chemată să fie vigilentă datorită activității intense a lui Satana. Acțiunile lui se văd pretutindeni, și cu toate acestea, pastorii și credincioșii procedează ca și când ar fi în necunoștință de șiretlicurile lui și paralizați de puterea lui. Fie ca fiecare membru al bisericii să se trezească. Fie ca fiecare lucrător să nu uite că via

pe care o lucrează nu este a lui, ci aparține Domnului său, care a plecat într-o călătorie lungă și în lipsa Sa i-a însărcinat pe slujitorii Săi să se îngrijească de interesele Sale; să nu uite, de asemenea, că, dacă este necredincios în lucrarea ce i s-a încredințat, va trebui să dea socoteală Domnului Său atunci când Se va întoarce.

În timp ce acela care se îndoiește vorbește despre imposibilități, în timp ce tremură la gândul zidurilor înalte și la uriașii cei puternici, Calebii cei credincioși, care au „un alt spirit", să iasă înainte. Adevărul lui Dumnezeu, care aduce mântuire, va merge înainte la oameni, dacă pastorii și cei ce mărturisesc a crede nu vor bara drumul, așa cum au făcut iscoadele necredincioase. Lucrarea noastră este agresivă. Ceva trebuie făcut pentru a avertiza lumea; și să nu fie auzit nici un glas care să încurajeze interesele egoiste în câmpurile [381] misionare neglijate. Noi trebuie să ne angajăm în lucrare cu inima, cu sufletul și cu vocea; atât puterile mintale, cât și cele fizice trebuie să fie trezite. Întregul cer este interesat în lucrarea noastră și îngerii lui Dumnezeu sunt rușinați de slabele noastre eforturi.

Sunt alarmată de indiferența din comunitățile noastre. Asemenea lui Meroza, ei nu au venit în ajutorul Domnului. Membrii au fost inactivi. Și-au încrucișat mâinile, considerând că răspunderea stă numai asupra pastorilor. Dar fiecărui om Dumnezeu i-a dat o lucrare de făcut; nu lucrarea sa în lanul de porumb sau de grâu, ci o lucrare serioasă, perseverentă, pentru mântuirea sufletelor. Ferească Dumnezeu, frate M., ca tu sau oricare alt slujitor al Evangheliei să stingeți chiar și o părticică din spiritul de lucru ce există acum. N-ar trebui mai degrabă să-l stimulezi prin cuvintele tale pline de zel? Domnul ne-a făcut depozitarii Legii Sale; El ne-a încredințat adevărul cel sacru și veșnic, care trebuie să fie dus altora prin avertizări credincioase, mustrări și încurajări. Cu ajutorul șoselelor și liniilor navale, suntem legați cu orice parte a lumii și avem astfel acces la orice națiune cu solia adevărului. Să semănăm sămânța adevărului pe lângă toate apele; căci nu știm care va aduce rod, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă vor fi la fel de roditoare. Pavel poate să semene și Apolo să ude; dar Dumnezeu este Acela care face să crească.

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri." Nu puneți lumina voastră sub obroc, ci într-un sfeșnic, ca să dea lumină tuturor celor din casă. „Voi nu sunteți ai voștri, căci

ați fost cumpărați cu un preț", cu chiar sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu. Noi nu avem nici un drept să trăim numai pentru noi. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să fie un misionar consacrat; fiecare membru laic, un lucrător, folosind talentele, influența și mijloacele sale în slujba Domnului său; căci bunăvoința activă este un principiu activ al creștinismului. Exercitarea acestui principiu este cel care aduce snopi Domnului secerișului, în timp ce lipsa lui constituie un obstacol în calea lucrării lui Dumnezeu și barează calea pentru salvarea sufletelor.

[382] Slujitorii Evangheliei au neglijat să întărească dăruirea pentru Evanghelie. Subiectul zecimii și al darurilor nu s-a tratat așa cum ar fi trebuit. Oamenii nu sunt în mod natural înclinați să fie darnici, ci să fie josnici și avari și să trăiască numai pentru ei. Și Satana este totdeauna gata să prezinte avantajele ce pot fi câștigate, folosind toate mijloacele lor în scopuri egoiste, lumești; el este bucuros atunci când îi poate influența să ocolească datoriile ce le revin și să jefuiască pe Dumnezeu de zecimi și daruri. Dar nimeni nu este scuzat în această problemă. „Fiecare din voi să pună deoparte acasă, ce va putea, după câștigul lui." Cel bogat și cel sărac, tineri și tinere care au salarii — toți trebuie să pună deoparte o sumă; căci Dumnezeu le cere acest lucru. Prosperitatea spirituală a fiecărui membru al bisericii depinde de efortul personal și de o strictă credincioșie față de Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață". Toate sunt cerute pentru a arăta un profund interes pentru cauza lui Dumnezeu în diferitele ei ramuri și încercări foarte amănunțite și neașteptate vor veni asupra lor, spre a vedea cine este vrednic să primească sigiliul viului Dumnezeu.

Toți trebuie să simtă că ei nu sunt proprietari, ci slujitori, și că vine timpul când va trebui să dea socoteală de modul în care au folosit banii Domnului. Împreună cu David, ei trebuie să spună: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem". Trebuie să fie înființate școli în diferite locuri, publicațiile trebuie să fie înmulțite, case de rugăciune trebuie să fie ridicate în marile orașe și lucrători

trebuie trimiși, nu numai în orașe, ci și la drumuri și la garduri. Și acum, frații mei care credeți adevărul, este ocazia voastră. Noi stăm, așa cum suntem, la granița vieții veșnice. Așteptăm glorioasa revenire a Domnului nostru; noaptea aproape a trecut; vine ziua. Când ne vom da seama de măreția planului de mântuire, vom fi mult [383] mai curajoși, gata de sacrificiu de sine și consacrare de cum suntem acum.

Este o mare lucrare de făcut pentru noi, mai înainte ca succesul să încoroneze eforturile noastre. Trebuie să aibă loc o reformă hotărâtă în căminele și comunitățile noastre. Părinții trebuie să lucreze pentru salvarea copiilor lor. Dumnezeu va conlucra cu eforturile noastre atunci când din partea noastră facem tot ceea ce I-a plăcut să pună asupra noastră și ceea ce ne-a pregătit să facem; dar datorită necredinței, atitudinii lumești și a leneviei noastre, sufletele din umbra caselor noastre, cumpărate cu preț de sânge, mor în păcatele lor și mor neavertizate. Este oare Satana totdeauna triumfător? O, nu! Lumina reflectată de la crucea de pe Calvar arată că trebuie făcută o lucrare mai mare decât aceea pe care ochii noștri au văzut-o până acum.

Îngerul al treilea, zburând prin mijlocul cerului, vestind poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus, reprezintă lucrarea noastră. Solia nu pierde nimic din puterea ei în zborul îngerului, pentru că Ioan o vede crescând în tărie, până când întregul pământ este luminat de slava ei. Drumul copiilor lui Dumnezeu care păzesc poruncile Lui este înainte și tot înainte. Solia adevărului pe care o ducem trebuie să meargă la națiuni, limbi și popoare. În curând, ea va fi vestită cu voce tare și pământul va fi luminat de slava ei. Ne pregătim noi oare pentru această mare revărsare a Duhului lui Dumnezeu?

Instrumente omenești trebuie să fie folosite în această lucrare. Zelul și energia trebuie să fie intensificate; talentele care ruginesc din cauza inactivității trebuie să fie puse la lucru. Vocea care va spune: „Așteptați; nu îngăduiți să purtați poveri ce v-au fost impuse” este vocea iscoadelor lașe. Noi dorim acum Calebi care să meargă înaintea căpeteniilor lui Israel și, cu cuvinte curajoase, să prezinte un raport puternic în favoarea unei acțiuni imediate. Când oamenii egoiști, iubitori de tihnă și loviți de panică, temându-se de uriașii cei puternici și de zidurile înalte, vociferează în favoarea retragerii, fie

ca vocea Calebilor să fie auzită, chiar dacă cei lași stau cu pietre în mâini, gata să-i doboare pentru mărturia lor credincioasă.

[384] Oare noi nu putem discerne semnele timpului? Nu vedem cât de zelos este Satana la lucru, legând neghina în snopi, unind elementele împărăției sale pentru a putea câștiga controlul asupra lumii? Această lucrare de strângere și legare a neghinei merge înainte mult mai rapid decât ne putem imagina. Satana se opune și ridică orice obstacol în calea înaintării adevărului. El caută să creeze diversitate de opinii și să încurajeze atitudinea lumească și avariția. El lucrează cu subtilitatea șarpelui, și când vede că se poate, acționează cu ferocitatea leului. Ruina sufletelor este marea sa plăcere, distrugerea lor, singura lui preocupare; și să ne purtăm noi oare ca și când am fi paralizați? Oare cei care mărturisesc a crede adevărul vor asculta ispitele vicleanului vrăjmaș și își vor permite să fie egoiști și înguști, iar interesele lor lumești să se amestece cu eforturile pentru salvarea sufletelor?

Toți aceia care vor intra vreodată pe porțile cerului vor intra ca biruitori. Când cei mântuiți vor înconjura tronul lui Dumnezeu, cu ramuri de palmier în mâini și coroane pe frunțile lor, se va ști atunci ce biruințe s-au câștigat. Se va vedea cum a fost exercitată puterea lui Satana asupra minții, cum a legat de el suflete care se amăgeau singure că făceau voia lui Dumnezeu. Se va vedea atunci că puterea și amăgirea sa n-ar fi rezistat cu succes, dacă puterea divină n-ar fi fost combinată cu efortul uman. Omul trebuie să fie, de asemenea, biruitor asupra sa; temperamentul său, înclinațiile și spiritul trebuie să fie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu. Dar neprihănirea și tăria Domnului Hristos sunt la dispoziția tuturor acelora care apelează la meritele Lui.

Deci, să lăsăm ca eforturi serioase și hotărâte să se facă pentru a-l înfrânge pe groaznicul vrăjmaș. Avem nevoie de întreaga armătură a neprihănirii. Timpul se scurge și ne apropiem cu repeziciune de încheierea timpului nostru de probă. Vor rămâne numele noastre scrise în cartea vieții Mielului sau vom fi găsiți printre cei necredincioși? Suntem noi din numărul acelora care se vor strânge în jurul marelui tron alb, cântând imnul celor mântuiți? În mulțimea aceea nu va fi nimeni rece sau formal. Fiecare suflet este plin de zel, fiecare inimă plină de mulțumire, de recunoștință pentru iubirea cea minunată a lui Dumnezeu și harul copleșitor care ne-a făcut în stare, ca popor al

Său, să biruim în lupta împotriva păcatului. Și cu o voce tare, ei vor [385]
cânta: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului”.

Adevăratul spirit misionar

Adevăratul spirit misionar este spiritul Domnului Hristos. Răscumpărătorul omenirii a fost marele model misionar. Mulți dintre urmașii Săi au lucrat în mod serios și cu lepădare de sine pentru cauza salvării neamului omenesc; dar munca nici unui om nu se poate compara cu spiritul de lepădare de sine, de sacrificiu și bunătate al Modelului nostru.

Iubirea pe care Domnul Hristos a manifestat-o față de noi este fără egal. Cât de serios a lucrat El! De câte ori nu era singur în rugăciune fierbinte, pe coasta muntelui sau în locuri retrase, în vreo grădină, revărsându-și cererile cu strigăt puternic și lacrimi! Cât de perseverent și-a prezentat cererile în favoarea celor păcătoși! Chiar pe cruce fiind, El a uitat propriile Sale suferințe, dintr-o iubire profundă pentru aceia pe care a venit să-i salveze. Cât de rece este iubirea noastră, cât de slab interesul nostru, atunci când îl comparăm cu iubirea și interesul manifestat de Mântuitorul nostru! Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru a răscumpăra neamul omenesc; și cu toate acestea, cât de repede ne scuzăm atunci când trebuie să-I dăm tot ce avem lui Isus! Mântuitorul nostru a fost supus la o muncă istovitoare, rușine și suferință. El a fost respins, batjocorit, luat în bătaie de joc, în timp ce era angajat în marea lucrare pe care a venit s-o facă aici, pe pământ.

Vă întrebați voi, frații și surorile mele, ce model să copiem? Eu nu vă îndrept la oamenii cei mari și buni, ci la Răscumpărătorul lumii. Dacă vrem să avem adevăratul spirit misionar, atunci trebuie să privim la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, să studiem caracterul Său, să cultivăm spiritul umilinței și al blândeții Sale și să mergem pe urmele pașilor Săi.

Mulți consideră că spiritul misionar, calificarea pentru lucrarea misionară, este un dar special sau o înzestrare revărsată asupra slujitorilor Evangheliei și a câtorva membri ai bisericii; ceilalți trebuie să fie simpli spectatori. Niciodată n-a fost o greșeală mai mare ca aceasta. Fiecare creștin adevărat va avea un spirit misionar, pentru că

[386]

a fi creștin înseamnă a fi asemenea Domnului Hristos. Nici un om nu trebuie să trăiască numai pentru el, și „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui". Toți aceia care au gustat din puterile lumii viitoare, fie el tânăr sau bătrân, învățat sau neînvățat, vor fi mișcați de spiritul care L-a pus în mișcare pe Domnul Hristos. Primul impuls al unei inimi renăscute este acela de a-i aduce, de asemenea, pe alții la Mântuitorul. Aceia care nu au această dorință dau dovadă că și-au pierdut dragostea dintâi; aceștia trebuie să-și examineze îndeaproape inimile în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să caute în mod serios un nou botez al Spiritului lui Hristos; ei trebuie să se roage pentru o mai profundă înțelegere a acelei minunate iubiri pe care a manifestat-o Domnul Isus pentru noi, părăsind împărăția slavei și venind la o lume căzută pentru a o salva de la pieire.

Există o lucrare pentru fiecare dintre noi în via Domnului. Noi nu trebuie să căutăm acea poziție care să ne ofere cea mai mare satisfacție sau cel mai mare câștig. Adevărata religie este liberă de egoism. Spiritul misionar este spiritul sacrificiului de sine. Noi trebuie să lucrăm oriunde și pretutindeni, după cea mai bună capacitate a noastră, pentru cauza Stăpânului nostru.

De îndată ce o persoană este într-adevăr convertită la adevăr, în inima aceea va izvorî o puternică dorință de a merge și a spune unor prieteni sau vecini despre lumina prețioasă ce strălucește de pe paginile sfinte. Într-o muncă neegoistă pentru salvarea altora, este o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii. Viața sa arată că acel om a fost convertit la Hristos și a devenit colaborator cu El.

Ca o clasă, adventiștii de ziua a șaptea sunt un popor generos și cu inima caldă. În vestirea adevărului pentru acest timp, putem să ne sprijinim pe simpatia lor puternică și promptă. Când este prezentat un obiectiv potrivit pentru dărnicia lor, apelând la judecata și conștiința lor, se cere un răspuns din toată inima. Prin darurile pentru susținerea cauzei lui Dumnezeu, ei dovedesc dacă cred că ea este cauza adevărului. Există, în adevăr, excepții printre noi. Nu toți cei care mărturisesc că acceptă adevărul sunt și credincioși serioși și sinceri. Dar același lucru a fost adevărat și în zilele Domnului Hris- [387]
tos. Chiar printre apostoli a fost un Iuda; dar aceasta n-a dovedit că toți au același caracter. Nu avem nici un motiv de descurajare, atâta timp cât știm că sunt mulți credincioși devotați cauzei adevărului și gata să facă sacrificii nobile pentru înaintarea lui. Dar există încă o

mare lipsă, o mare nevoie printre noi. Există prea puțin spirit misionar. Toți lucrătorii misionari ar trebui să aibă acel profund interes pentru sufletele concetățenilor lor, care să unească inimă cu inimă, în simpatie și în iubirea lui Isus. Ei trebuie să mijlocească în mod zelos pentru ajutor divin și să lucreze în mod înțelept pentru a câștiga suflete la Hristos. Un efort rece, fără viață, nu va realiza nimic. Este nevoie ca spiritul lui Hristos să vină asupra fiilor profeților. Atunci ei vor manifesta o astfel de iubire pentru sufletele oamenilor, așa cum a exemplificat Domnul Isus în viața Sa.

Motivul pentru care nu există în biserică un mai profund zel religios și nici o dragoste caldă unul pentru celălalt este acela că spiritul misionar a murit. Acum se vorbește puțin despre revenirea Domnului Hristos, care a fost cândva tema gândirii și a conversației. Există o inexplicabilă lipsă de tragere de inimă, o crescândă antipatie pentru discuții religioase; în locul lor, se dă ocazie la vorbărie fără rost, ușuratică, chiar de către cei care mărturisesc că sunt urmași ai Domnului Hristos.

Frații și surorile mele, doriți să rupeți vraja care vă ține? Vreți să vă treziți din această lenevie ce se aseamănă cu toropeala morții? Mergeți, porniți la lucru, fie că simțiți că vă place, fie că nu. Angajați-vă în eforturi personale pentru a aduce suflete la Isus și la cunoașterea adevărului. Într-o astfel de activitate veți găsi atât un stimulent, cât și un tonic; ea va fi atât spre trezire, cât și un întăritor. Prin folosire, puterile voastre spirituale vor deveni mai viguroase, astfel încât să puteți lucra propria voastră mântuire cu mai mult succes. Letargia morții este asupra multora dintre cei ce mărturisesc pe Hristos. Faceți orice efort posibil pentru a-i trezi. Avertizați, stăruiți, mustrați. Rugați-vă ca iubirea înduplecătoare a lui Dumnezeu să înmoaie natura lor cuprinsă de ghețari. Deși poate că ei refuză să asculte, munca voastră nu se va pierde. În efortul de a-i binecuvânta pe alții, sufletele voastre vor fi binecuvântate.

[388] Noi avem teoria adevărului și acum trebuie să căutăm foarte serios puterea lui sfințitoare. Nu pot să am liniște în acest timp de primejdii. Este un timp al ispitei, un timp al descurajării. Fiecare este asaltat de vicleniile lui Satana și trebuie să ne unim pentru a rezista puterii lui. Trebuie să fim un gând, vorbind aceleași lucruri, și cu un singur glas să slăvim pe Dumnezeu. Apoi putem cu succes

să ne lărgim planurile și, prin efort misionar plin de grijă, să folosim fiecare talent de care dispunem în diferitele departamente ale lucrării.

Lumina adevărului își revarsă razele ei strălucitoare asupra lumii prin eforturile misionare. Presa este un instrument prin care se ajunge la mulți oameni la care altfel ar fi imposibil să se ajungă prin efortul pastoral. O mare lucrare se poate face prezentându-le oamenilor Biblia exact așa cum citim în ea. Duceți Cuvântul lui Dumnezeu la ușa fiecărui om, imprimați declarațiile ei clare în conștiința fiecărui om, repetați tuturor porunca Mântuitorului: „Cercetați Scripturile". Sfătuiți-i să primească Biblia, așa cum este, să implore ilumina-rea divină și apoi, când lumina strălucește, să accepte cu bucurie prețioasele ei raze și să aștepte consecințele fără teamă.

Legea lui Dumnezeu călcată în picioare trebuie să fie înălțată înaintea oamenilor; de îndată ce ei se întorc cu ardoare și respect către Sfânta Scriptură, lumina din ceruri le va descoperi lucrurile minunate ale Legii lui Dumnezeu. Marile adevăruri, care au fost mult timp întunecate de superstiții și învățături false, vor străluci de pe paginile Cuvântului sacru. Descoperirile vii își revarsă comorile lor vechi și noi, aducând lumină și bucurie tuturor celor ce le primesc. Mulți sunt treziți din somnolența lor. Ei se ridică asemenea celor ce se scoală din morți și primesc lumină și viață, pe care numai Domnul Isus le poate da. Adevăruri care s-au dovedit a fi prea puternice pentru giganți intelectuali sunt înțelese de către „prunci" în Isus Hristos. Acestora le este descoperit în mod clar ceea ce a fost acoperit perceperii spirituale a celor mai învățați comentatori ai Cuvântului, pentru că, asemenea Saducheilor din vechime, ei erau necunoscători ai Scripturilor și ai puterii lui Dumnezeu.

Aceia care studiază Biblia cu o dorință sinceră de a cunoaște și [389]
a face voia lui Dumnezeu vor deveni înțelepți în vederea mântuirii. Școala de Sabat este o ramură importantă a lucrării misionare, nu numai pentru faptul că dă tinerilor și bătrânilor o cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu, ci pentru că trezește în ei iubire pentru adevărurile sfinte și dorința de a le studia pentru ei înșiși; mai presus de toate, îi învață să-și rânduiască viața prin învățăturile sfinte ale Scripturii.

Toți aceia care primesc Cuvântul lui Dumnezeu și-l iau ca regulă de viață sunt aduși într-o strânsă legătură unul cu altul. Biblia este ceea ce-i unește. Dar compania lor nu va fi căutată sau dorită de către

aceia care nu se pleacă înaintea Cuvântului Sfânt ca fiind ghidul unic și fără greșeală. Ei nu vor fi uniți, nici în credință și nici în practică. Nu poate să fie nici o armonie între ei; sunt de neîmpăcat. Ca adventiști de ziua a șaptea, apelăm pentru obiceiuri și tradiție la un clar „așa zice Domnul". Și pentru acest motiv, noi nu suntem și nici nu putem fi în armonie cu mulțimea care învață și urmează învățăturile și poruncile oamenilor.

Toți cei care sunt născuți din Dumnezeu vor deveni conlucrători cu Hristos: Unii ca aceștia sunt sarea pământului. „Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?" Dacă religia pe care o mărturisim dă greș în a ne reînnoi inimile și a ne sfinți viețile, cum va exercita ea o putere salvatoare asupra celor necredincioși? „Atunci ea nu mai este bună de nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni". Acea religie care nu va exercita o putere regeneratoare asupra lumii n-are nici o valoare. Nu ne putem încrede în ea pentru mântuirea noastră. Cu cât ne lepădăm mai repede de ea, cu atât mai bine, căci este fără putere și falsă.

Noi trebuie să slujim sub conducerea marelui nostru Conducător, să acționăm împotriva oricărei influențe împotrivitoare, să fim conlucrători împreună cu Dumnezeu. Lucrarea ce ne-a fost încredințată este aceea de a semăna sămânța Evangheliei pe lângă toate apele. În această lucrare, fiecare trebuie să-și facă partea. Harul felurit al Domnului Hristos ce ne-a fost dat ne face slujitori ai talentelor pe care trebuie să le înmulțim punându-le la schimbător, ca atunci când Stăpânul va chema, să poată primi cu dobândă ceea ce este al Său.

Tinerii ca misionari [390]

Tinerii care doresc să intre în câmp ca pastori ai Evangheliei sau colportori trebuie mai întâi să primească o educație intelectuală corespunzătoare și o pregătire specială pentru chemarea lor. Cei care sunt needucați, neinstruiți și necizelați nu sunt pregătiți să intre într-un câmp în care influențele puternice ale talentului și educației combat adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nici nu pot înfrunta cu succes formele străine ale crezurilor religioase și filozofice combinate și care cer, pentru a le demasca, o cunoaștere atât a adevărului științific, cât și religios.

În mod deosebit, cei care au în vedere lucrarea de pastorație ar trebui să simtă importanța metodei scripturistice de instruire în vederea slujirii. Ei trebuie să intre în lucrare cu toată inima și, în timp ce studiază în școli, ar trebui să învețe de la Marele Învățător blândețea și umilința lui Hristos. Un Dumnezeu păstrător al legământului a făgăduit că, răspunzând rugăciunii, Duhul Său Se va revărsa asupra acelora care învață în școala lui Hristos, astfel încât ei să devină slujitori ai neprihănirii.

Există o lucrare grea ce trebuie făcută, aceea de a disloca ereziile și învățătura falsă, astfel încât adevărul biblic și religia Bibliei să-și găsească loc în inimă. Înființarea colegiilor în mijlocul nostru a fost un mijloc rânduit de Dumnezeu pentru educarea tinerilor și tinerelor pentru diferite departamente ale lucrării misionare. Este voia lui Dumnezeu ca ei să trimită nu numai câțiva lucrători, ci mult mai mulți. Dar Satana, hotărât să răstoarne acest plan, și-a câștigat adesea chiar pe cei pe care Dumnezeu dorea să-i pregătească pentru locuri în care să fie de folos în lucrarea Sa. Sunt mulți aceia care ar lucra dacă ar fi puși în slujbă și care și-ar salva sufletele lucrând astfel. Biserica trebuie să simtă marea responsabilitate pe care și-a asumat-o pentru reținerea luminii adevărului și restrângerea harului lui Dumnezeu în cadrul limitelor ei înguste, când bani și influență ar putea fi folosite fără reținere pentru a aduce în câmpul misionar persoane competente.

[391] Sute de tineri ar trebui să fie pregătiți pentru a îndeplini o parte în lucrarea de răspândire a seminței adevărului pe lângă toate apele. Avem nevoie de oameni care să ducă mai departe triumful crucii; oameni care să persevereze dacă ajung în descurajare și lipsuri; care să aibă zel, hotărâre și credință ce sunt indispensabile în câmpurile misionare.

Comunitățile noastre sunt chemate să se țină de această lucrare cu un zel mult mai mare decât a fost manifestat până acum. Fiecare comunitate ar trebui să ia măsuri speciale pentru misionarii ei, ajutând astfel la împlinirea marii porunci: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură". Frații mei, noi am greșit și am păcătuit, încercând prea puțin. Ar trebui să fie mai mulți lucrători în câmpurile misionare străine. Între voi sunt unii care, fără a se trudi și fără ca în mod deliberat să învețe o limbă străină, s-ar putea pregăti pentru a vesti adevărul altor națiuni. În biserica primară, misionarii erau în mod miraculos înzestrați cu cunoașterea limbilor în care erau chemați să predice bogățiile insondabile ale lui Hristos. Și dacă Dumnezeu a fost gata să-i ajute atunci pe slujitorii Săi, să ne îndoim noi oare că binecuvântările Sale se vor revărsa asupra eforturilor noastre de a-i pregăti pe aceia care în mod natural posedă o cunoaștere a limbilor străine și care, cu încurajarea cuvenită, vor duce concetățenilor lor solia adevărului? Noi am fi putut avea mai mulți lucrători în câmpurile misionare străine, dacă aceia care, intrând în aceste câmpuri, ar fi folosit orice talent cu care au fost înzestrați. Dar unii au o dispoziție de a respinge, de a refuza ajutorul, dacă el nu se armonizează cu ideile și planurile lor. Și care este rezultatul? Dacă misionarii noștri ar trebui să fie înlocuiți din cauza bolii sau morții din câmpurile lor de lucru, unde sunt oamenii pe care i-au educat ca să le ia locul?

Nici unul din misionarii noștri nu și-a asigurat conlucrarea fiecărui talent existent. În felul acesta, s-a pierdut mult timp. Ne bucurăm de lucrarea bună care a fost făcută în câmpurile externe; dar dacă s-ar fi adoptat alte planuri, atunci s-ar fi putut realiza de zece ori,
[392] da, de douăzeci de ori mai mult; o jertfă, un dar acceptabil ar fi fost prezentat lui Isus de multe suflete răscumpărate din robia erorilor sau apostaziei.

Fiecare dintre cei care primesc lumina adevărului ar trebui să fie învățați să ducă și altora lumina. Misionarii noștri din țări străine

trebuie să primească cu recunoștință orice ajutor, orice înlesnire ce le este oferită. Ei trebuie să fie dispuși să-și asume un risc, să îndrăznească să facă ceva. Nu este un lucru plăcut lui Dumnezeu acela de a nu folosi ocaziile prezente de a face bine, în speranța realizării unei lucrări mai mari în viitor. Fiecare trebuie să urmeze călăuzirii Providenței, și nu să urmeze interesele proprii și să se încreadă în totul în propria lui judecată. Unii pot să fie astfel alcătuiți, încât să vadă un eșec acolo unde Dumnezeu are în vedere succesul; ei pot vedea numai uriași și cetăți întărite, acolo unde alții, cu o viziune mai clară, văd pe Dumnezeu și pe îngeri gata să dea biruință adevărului Său.

În unele cazuri, poate fi necesar ca tinerii să învețe limbi străine. Ei pot face acest lucru cu cel mai mare succes dacă se asociază cu oamenii și consacră o parte din fiecare zi studierii acelei limbi străine. Totuși, acest lucru ar trebui să fie făcut numai ca un pas pregătitor necesar educării unora ce se găsesc în câmpul misionar și care, cu instruirea cuvenită, pot deveni lucrători. Este esențial ca în lucrare să fie introduși aceia care pot vorbi oamenilor de diferite naționalități în limba lor maternă. Este o sarcină grea pentru un om de vârstă mijlocie să învețe o limbă străină și, cu toate eforturile lui, va fi aproape imposibil să o vorbească așa de cursiv și corect, astfel încât să poată fi un lucrător plin de succes.

Nu ne putem îngădui să lipsim misiunile din patrie de influența pastorilor de vârstă mijlocie și mai în vârstă și să-i trimitem în câmpuri îndepărtate, spre a se angaja într-o lucrare pentru care nu sunt calificați și pentru care oricâtă instruire li s-ar face nu vor fi în stare să o adopte. Oamenii trimiși în felul acesta lasă în urma lor locuri goale pe care lucrătorii lipsiți de experiență nu le pot suplini.

Dar biserica trebuie să cerceteze, să vadă dacă tinerilor li se pot încredința răspunderi mari în ceea ce privește înființarea și administrarea, conducerea unei misiuni externe. Răspunsul meu este: Dumnezeu dorește ca ei să fie astfel instruiți în colegii și asociați în [393]
lucrare cu bărbați cu experiență, încât să fie pregătiți pentru conducerea departamentelor necesare în această lucrare. Trebuie să avem încredere în tinerii noștri. Ei trebuie să fie primii în orice lucrare care cere muncă istovitoare și sacrificiu, în timp ce slujitorii Domnului Hristos supraîmpovărați să fie folosiți ca sfătuitori, pentru a încuraja și binecuvânta pe aceia care dau cele mai grele lovituri

pentru Dumnezeu. Providența a pus pe acești părinți cu experiență în poziții grele de răspundere la o vârstă timpurie, când nici puterile fizice și nici cele intelectuale nu erau pe deplin dezvoltate. Mărimea deosebită a încrederii ce le-a fost acordată le-a trezit energiile și munca lor activă în lucrare a fost de ajutor atât pentru dezvoltarea intelectuală, cât și pentru cea fizică.

Este nevoie de tineri. Dumnezeu îi cheamă în câmpurile misionare. Fiind, în mod comparativ, liberi de griji și răspunderi, ei sunt într-o situație mult mai avantajoasă pentru a se angaja în lucrare decât sunt aceia care trebuie să se îngrijească de instruirea lor și să susțină o familie mare. Mai mult, tinerii pot mult mai repede să se adapteze unui climat nou, unei societăți noi, și pot suporta mai bine greutățile și neajunsurile. Cu tact și perseverență, ei pot ajunge la oameni acolo unde se găsesc ei.

Tăria vine prin experiență. Toți aceia care folosesc capacitățile pe care Dumnezeu li le-a dat vor dezvolta capacitatea de a se consacra în slujba Sa. Aceia care nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu vor da greș în a crește în harul și cunoștința adevărului. Un om care va sta și va refuza să-și folosească membrele în curând va pierde puterea de a le folosi. Tot astfel, creștinul care nu va folosi puterile date lui de Dumnezeu nu numai că nu va crește în Hristos, dar va pierde puterea pe care o are deja; el va deveni un paralitic spiritual. Cei care, din iubire pentru Dumnezeu și pentru concetățenii lor, se străduiesc să-i ajute pe alții vor fi bine fixați, întăriți și întemeiați în adevăr. Adevăratul creștin lucrează pentru Dumnezeu nu din impuls, ci din principiu; nu pentru o zi sau pentru o lună, ci pentru toată viața lui.

Cum poate să strălucească lumina noastră în lume decât numai
[394] prin trăirea statornică a vieții de creștin? Cum va cunoaște lumea că aparținem lui Hristos, dacă nu facem nimic pentru El? Mântuitorul nostru a spus că „îi veți cunoaște după roadele lor” și, de asemenea: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea”. Nu există nici un teren neutru între aceia care lucrează cu toată puterea și capacitatea lor pentru Hristos și aceia care lucrează pentru vrăjmașii sufletelor. Oricine stă ca un leneș în via Domnului nu numai că nu face nimic, ci este o piedică pentru aceia care doresc să lucreze. Satana găsește de lucru pentru toți cei care nu se străduiesc în mod serios să-și asigure propria mântuire și mântuirea altora.

Biserica lui Hristos poate foarte bine să fie comparată cu o armată. Viața fiecărui ostaș este o viață de muncă istovitoare, greutăți și primejdii. De jur împrejur sunt vrăjmași vigilenți, conduși de prințul întunericului, care niciodată nu dormitează și nici nu dezertează de la postul lui. Ori de câte ori un creștin nu este în gardă, acest adversar puternic dezlănțuie imediat un atac violent. Dacă membrii bisericii nu vor fi atenți și vigilenți, ei vor fi biruiți prin șiretlicurile lui.

Ce s-ar întâmpla dacă jumătate dintre ostașii unei armate ar lenevi sau ar dormi atunci când li se poruncește să fie de gardă, să fie la datorie? Rezultatul ar fi înfrângerea, captivitatea sau moartea. Dacă unii ar scăpa din mâinile vrăjmașului, ei ar fi considerați vrednici de răsplată? Nu! Ei vor fi imediat condamnați la moarte. și dacă biserica lui Hristos este neglijentă sau necredincioasă, aceasta va atrage după sine consecințe mult mai importante. O armată de creștini doarme — ce poate fi mai teribil decât lucrul acesta? Ce succes ar putea să aibă ea în lupta cu lumea, care este sub controlul prințului întunericului? Acei care în ziua bătăliei stau în spate în mod indiferent, ca și când n-ar avea nici un interes și n-ar simți nici o răspundere în legătură cu ceea ce constituie obiectul luptei, ar face mai bine sau să-și schimbe felul de purtare, sau să părăsească imediat rândurile.

Domnul cheamă slujitori ai Evangheliei. Cine va răspunde? Nu toți cei care intră în armată trebuie să fie generali, căpitani, sergenți sau chiar caporali. Nu toți au grija și răspunderea conducătorilor. Mai există și alte lucruri grele, de altă natură, care trebuie să fie făcute. Unii trebuie să sape tranșee și să construiască fortificații; alții trebuie să stea ca santinele; iar alții să ducă mesaje. În timp ce [395]
sunt puțini ofițeri, este nevoie de mulți soldați care să formeze masa oștirii; cu toate acestea, succesul depinde de credincioșia fiecărui ostaș. Lașitatea sau trădarea unui om poate aduce dezastrul asupra întregii armate.

Este o lucrare serioasă, arzătoare, pe care trebuie s-o facem în mod individual, dacă vom lupta lupta cea bună a credinței. Interesele eterne sunt în joc. Trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a neprihănirii, trebuie să rezistăm diavolului și avem făgăduința sigură că el va fi pus pe fugă. Biserica trebuie să ducă o luptă agresivă, să facă cuceriri pentru Hristos, să salveze suflete de sub puterea vrăjmașului.

Dumnezeu și sfinții îngeri sunt angajați în acest război. Să fim deci plăcuți Lui, Aceluia care ne-a chemat la oaste.

Toți pot face ceva în această lucrare. Nimeni nu va fi considerat nevinovat înaintea lui Dumnezeu, în afară de faptul că a lucrat cu zel și neegoist pentru salvarea sufletelor. Biserica trebuie să-i învețe pe tineri, prin Cuvânt și exemplu, să fie lucrători ai lui Hristos. Sunt mulți cei care se plâng de îndoielile lor, care se lamentează de faptul că n-au nici o siguranță în ceea ce privește legătura lor cu Dumnezeu. Adesea aceasta se atribuie faptului că ei nu fac nimic pentru cauza lui Dumnezeu. Fie ca aceștia să caute în mod serios să ajute și să fie o binecuvântare pentru alții, și atunci, îndoielile și deznădejdea vor dispărea.

Mulți dintre cei care mărturisesc că sunt urmași ai Domnului Hristos vorbesc și acționează ca și când numele lor ar fi fost o mare onoare pentru cauza lui Dumnezeu, în timp ce nu duc nici o povară și nu câștigă nici un suflet pentru adevăr. Astfel de persoane trăiesc ca și când Dumnezeu n-ar cere nimic de la ei. Dacă ei continuă în felul acesta, vor afla în cele din urmă că n-au nimic a cere de la Dumnezeu.

Cel care a dat „fiecărui om lucrul său", după capacitatea sa, nu va lăsa niciodată nerăsplătit pe cel care își îndeplinește cu credincioșie datoria. Fiecare act de loialitate și credință va fi încoronat cu dovezi deosebite ale aprobării și bunăvoinței lui Dumnezeu. Fiecărui lucrător îi este dată făgăduința: „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii".

Importanța lucrării de colportaj [396]

O lucrare mult mai eficientă decât aceea făcută până acum poate să fie făcută în lucrarea de colportaj. Colportorul nu trebuie să fie satisfăcut decât atunci când progresează continuu. El trebuie să facă o pregătire temeinică, dar nu trebuie să fie mulțumit doar cu o retorică a cuvintelor; el trebuie să-I dea Domnului ocazia de a lucra cu eforturile sale și de a-i impresiona mintea. Iubirea lui Isus locuind în inimă îl va face în stare să aducă la existență mijloace pentru a avea acces la indivizi și familii.

Colportorii au nevoie de o cultură proprie și de maniere elegante, nu de manierele afectate și artificiale ale lumii, ci de maniere plăcute, care sunt rezultatul natural al bunătății inimii și o dorință de a urma exemplul Domnului Hristos. Ei trebuie să cultive obiceiuri serioase, responsabile — obiceiul hărniciei și al discreției, — să caute onoarea lui Dumnezeu, făcând tot ce stă în puterea lor pentru a realiza aceasta. Domnul Isus a făcut un sacrificiu infinit pentru a-i așeza într-o relație dreaptă cu Dumnezeu și cu aproapele lor, iar ajutorul divin combinat cu efortul omenesc îi va face în stare să atingă un standard înalt, să exceleze. Colportorul trebuie să fie cast, asemenea lui Iosif, blând, asemenea lui Moise, și cumpătat, asemenea lui Daniel; atunci o putere îl va însoți oriunde va merge.

Dacă urmează un drum rău, dacă spune neadevăruri sau practică înșelăciunea, colportorul pierde respectul de sine. Poate că el nu este conștient de faptul că Dumnezeu îl vede, că este la curent cu orice tranzacție, că îngerii sfinți îi cântăresc motivele și îi ascultă cuvintele și că răsplata lui va fi după faptele sale; dar dacă era posibil să-și ascundă faptele rele de cercetarea omenească și divină, faptul că el cunoaște acest lucru este degradant pentru mintea și caracterul său. O singură faptă nu determină caracterul, dar înlătură bariera și următoarea ispită este mult mai repede primită, până când, în cele din urmă, se formează un obicei, acela de a ocoli adevărul, a fi necinstit în afaceri, și în omul acela nu mai poți avea încredere.

Sunt prea mulți în biserică și în familie care nu prea își dau [397]

seama de nestatornicia lor bătătoare la ochi. Sunt tineri care par a fi ceea ce nu sunt. Ei par cinstiți și sinceri; dar sunt asemenea mormintelor văruite, frumoase pe dinafară, dar stricate pe dinăuntru. Inima este murdară, mânjită de păcat; și astfel, raportul rămâne în curțile cerești. Un proces se desfășoară în mintea care i-a făcut împietriți, trecând peste conștiință. Dar dacă, în final, caracterele lor, cântărite în balanța sanctuarului, sunt găsite cu lipsă în marea zi a lui Dumnezeu, aceasta va fi o nenorocire de care ei nu-și pot da seama acum. Adevărul, adevărul prețios și nemăsluit, trebuie să fie o parte a caracterului.

Orice cale ar fi aleasă, cărarea vieții este plină de primejdii. Dacă lucrătorii din orice ramură a lucrării devin leneși și neatenți în ceea ce privește interesele lor veșnice, vor avea pierderi mari. Ispititorul va avea intrare la ei. El va întinde plase pentru picioarele lor și îi va duce pe căi nesigure. Numai cei ale căror inimi sunt pline de principii curate sunt în siguranță. Asemenea lui David, ei se vor ruga: „Pașii mei stau neclintiți pe cărările Tale, și nu mi se clatină picioarele”. O luptă continuă trebuie să fie dusă cu egoismul și stricăciunea inimii omenești. Adesea, se pare că cei răi prosperă pe calea lor; dar aceia care uită pe Dumnezeu chiar și numai pentru o oră, sau pentru o clipă, sunt pe o cale primejdioasă. Poate că ei nu-și dau seama de primejdii; dar, mai înainte ca să-și dea seama, obiceiul, asemenea unei legături de oțel, îi ține în stăpânirea răului cu care s-au amestecat. Dumnezeu disprețuiește comportarea lor și binecuvântarea Lui nu-i va însoți.

Am văzut că tinerii se angajează în această lucrare fără să aibă o legătură cu cerul. Ei se așază în calea ispitei pentru a-și arăta curajul, bravând. Râd de nebunia celorlalți. Cunosc drumul cel drept; știu cum să se comporte. Cât de ușor pot rezista ispitelor! Cât de zadarnic este să te gândești la căderea lor! Dar ei nu fac din Dumnezeu apărarea lor. Satana are pentru ei o cursă perfidă și ei devin acum obiectul batjocurii celor neghiobi.

[398] Marele nostru adversar are agenți care pândesc ocazia de a nimici suflete, așa cum un leu își urmărește prada. Tineri, feriți-vă de ei; căci, în timp ce par prietenii voștri, ei vor introduce pe ascuns căi și practici rele. Ei te vor lăuda cu buzele lor și se vor oferi să te ajute și să te conducă; dar pașii lor conduc în iad. Dacă asculți sfaturile lor, aceasta ar putea să fie punctul de cotitură al vieții tale. O singură

siguranță îndepărtată din conștiință, îngăduirea unui singur obicei rău, o singură neglijare a înaltei cerințe a datoriei pot fi începutul unui drum al înșelăciunii, care te va duce în rândul acelora care slujesc lui Satana, în vreme ce declari tot timpul că iubești pe Dumnezeu și cauza Sa. Un moment de nechibzuință, un singur pas greșit, poate să îndrepte întregul curs al vieții tale într-o direcție greșită. Și poate că n-ai să știi niciodată ceea ce a cauzat ruina ta, până când nu se va pronunța sentința: „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege".

Unii tineri știu că ceea ce am spus descrie corect situația lor. Căile lor nu sunt ascunse de Domnul, deși ele pot fi ascunse de cei mai buni prieteni ai lor, chiar de tații și mamele lor. Am puțină speranță că unii dintre aceștia își vor schimba vreodată atitudinea ipocrită și înșelătoare. Alții care au greșit caută să se răscumpere pe ei înșiși. Fie ca scumpul nostru Isus să-i ajute să-și facă fața ca de cremene împotriva tuturor neadevărurilor și laudelor acelora care le vor slăbi dorința lor de a face bine sau a acelora care ar strecura îndoieli sau sentimente de necredință pentru a le zdruncina credința în adevăr. Tinerii mei prieteni, nu petreceți nici o oră în tovărășia acelora care vă vor face nedemni de lucrarea curată și sfântă a lui Dumnezeu! Nu faceți înaintea străinilor ce n-ați face înaintea tatălui și mamei voastre sau de care vă veți rușina înaintea Domnului Hristos și a sfinților Săi îngeri.

Unii pot crede că aceste avertismente nu sunt necesare pentru păzitorii Sabatului, dar aceia la care se aplică știu ceea ce vreau să spun. Vă spun, tinerilor, fiți atenți; căci nu puteți face nimic fără să fie descoperit ochilor îngerilor și lui Dumnezeu. Nu puteți face o lucrare rea și alții să nu fie afectați de ea. În timp ce comportamentul nostru descoperă ce fel de material este folosit în zidirea propriilor voastre caractere, el are, de asemenea, o puternică influență asupra [399] altora. Niciodată să nu pierdeți din vedere faptul că aparțineți lui Dumnezeu, că El v-a răscumpărat cu un preț și voi trebuie să-I dați socoteală de toate talentele pe care vi le-a încredințat. Nici un om ale cărui mâini sunt mânjite de păcat sau a cărui inimă nu stă bine cu Dumnezeu n-ar trebui să aibă vreo parte în lucrarea de colportaj, căci astfel de persoane vor dezonora cu siguranță cauza adevărului. Cei care sunt lucrători în câmpurile misionare au nevoie ca Dumnezeu să-i călăuzească. Ei trebuie să fie atenți să înceapă bine și apoi să se

ține bine, liniștit și ferm de calea dreaptă. Ei trebuie să fie hotărâți, căci Satana este ferm și perseverent în eforturile sale de a-i doborî.

S-a făcut o greșeală atunci când s-au solicitat abonamente pentru revistele noastre numai pentru câteva săptămâni, când printr-un efort cuvenit s-ar fi obținut abonamente pentru un timp mai îndelungat. Un abonament pe timp de un an este mult mai valoros decât mai multe abonamente pe un timp mai scurt. Când o revistă este luată numai pentru câteva luni, interesul se sfârșește adesea cu abonamentul pe timp scurt. Puțini sunt aceia care își reînnoiesc abonamentele pe un timp mai lung și astfel este o mare cheltuială de timp, care aduce rezultate mici, pe când, cu puțin tact și perseverență, s-ar putea obține un abonament pe un an de zile. Fraților, țintiți prea jos; sunteți prea înguști în planurile voastre. Voi nu puneți în lucrarea voastră tot tactul și toată perseverența care sunt necesare. Sunt mult mai multe dificultăți în această lucrare decât în alte ramuri de activitate; dar lecțiile ce vor fi învățate, tactul și disciplina ce vor fi câștigate vă vor face capabili pentru alte câmpuri în care să fiți de folos și unde puteți sluji sufletelor. Cei care își învață foarte slab lecțiile, care sunt neatenți și prea repeziți în abordarea oamenilor vor da pe față aceleași defecte de comportare, aceeași lipsă de tact și pricepere în modul de procedare cu mintea, dacă unii ca aceștia ar intra în lucrare.

În timp ce abonamentele scurte sunt acceptate, unii nu vor face eforturile necesare pentru a le obține pe termen mai lung. Colportorii nu trebuie să meargă pe teren într-un mod neglijent și nepăsător.
[400] Ei trebuie să simtă că sunt lucrătorii lui Dumnezeu și că iubirea de suflete îi va determina să facă orice efort pentru a lumina pe bărbați și femei cu privire la adevăr. Providența și harul, mijloacele și sfârșitul sunt strâns legate. Când lucrătorii Lui fac tot ce pot mai bine, Dumnezeu face pentru ei ceea ce nu pot face pentru ei înșiși; dar nimeni să nu se aștepte să aibă succes în mod independent, prin propria lui strădanie. Trebuie să fie activitate unită cu o fermă încredere în Dumnezeu.

Economia este necesară în orice departament al lucrării Domnului. Tendința naturală a tineretului din veacul acesta este să neglijeze și să disprețuiască economia și să o confunde cu zgârcenia și cu îngustimea. Dar economia este în armonie cu cele mai largi și mai generoase vederi și simțăminte; nu poate exista o adevărată genero-

zitate acolo unde ea nu este practicată. Nimeni nu trebuie să creadă că este sub demnitatea lui să studieze cum să facă economie și cele mai bune mijloace de a avea grijă de firimituri. După ce a săvârșit o remarcabilă minune, Domnul Hristos a spus: „Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic."

O sumă destul de bună poate fi cheltuită cu plata notei de hotel, care nu este deloc necesară. Cauza lui Dumnezeu era așa de aproape de inima pionierilor acestei solii, încât rareori luau masa la un hotel sau restaurant, chiar dacă costul nu era decât douăzeci și cinci de cenți de fiecare. Dar tinerii și tinerele nu sunt educați să facă economie și pretutindeni risipa urmează risipei. În unele familii, există o risipă atât de mare, cât ar putea să hrănească o altă familie, dacă s-ar practica o economie înțeleaptă. Dacă, în timp ce călătoresc, tinerii noștri ar ține o socoteală exactă a banilor pe care îi cheltuiesc punct cu punct, ochii le vor fi larg deschiși pentru a vedea cum se scurg banii. În timp ce nu li se cere să se lipsească de o hrană caldă, așa cum făceau primii lucrători atunci când călătoreau dintr-un loc în altul, pot învăța să-și satisfacă nevoile reale cu mai puțină cheltuială decât cred acum că este necesar. Sunt persoane care practică lepădarea de sine cu scopul de a da cauzei lucrării lui Dumnezeu mijloacele materiale necesare; așa că lucrătorii cauzei lui Dumnezeu să practice, de asemenea, lepădarea de sine, limitându-și cheltuielile cât mai mult cu putință. Ar fi bine ca toți lucrătorii noștri să studieze istoria misionarilor valdenzi și să imite exemplul lor de sacrificiu și lepădare de sine.

Avem o mare lucrare de făcut pentru Domnul, aceea de a des- [401]
chide Cuvântul lui Dumnezeu acelora care se află în rătăcirea întunericului. Prietenii mei tineri, acționați ca și când ați avea o însărcinare sfântă. Voi trebuie să fiți cercetători ai Bibliei, totdeauna gata de a răspunde fiecărui om care vă întreabă în legătură cu speranța care este în voi. Prin adevărata demnitate creștină, dovediți că știți că aveți un adevăr pe care poporul este interesat să-l audă. Dacă este adus în inimă, acest adevăr se va manifesta în înfățișare și comportament, în calm, o nobilă stăpânire de sine și pace, pe care numai creștinii le pot avea.

Aceia care au o adevărată umilință și ale căror minți s-au dezvoltat datorită adevărurilor desfășurate în Evanghelie vor avea o influență ce va fi simțită. Ele vor impresiona mintea și inima și vor

fi respectate de către un mare număr, chiar de aceia care n-au nici o simpatie față de credința lor. Cu adevărurile Bibliei și valoroasele noastre reviste vor avea succes, căci Domnul va deschide căi în fața lor. Dar a forța ducerea revistelor noastre la oameni prin mijlocirea darurilor și premiilor nu are o influență permanentă spre bine. Dacă lucrătorii noștri vor merge înainte, sprijinindu-se pe adevărurile Bibliei, cu iubirea lui Hristos pentru suflete în inimi, vor realiza mai mult în obținerea unor abonamente permanente decât depinzând de premii și prețuri mici. Importanța acordată acestor tentații pentru a lua revista dă impresia că ea nu are un merit real, o valoare reală. Rezultatele ar fi mai bune dacă revista ar fi făcută mai atractivă și dacă banii cheltuiți pentru premii ar fi rezervați pentru a distribui câteva exemplare gratis. Când sunt oferite premii, unii pot fi determinați să cumpere revista, pe care altfel n-ar lua-o, iar alții vor refuza să se aboneze deoarece consideră că aceasta este o speculație. Dacă colportorul va prezenta meritele revistei, cu inima înălțată în rugă la Dumnezeu pentru succes, și va depinde mai puțin de premii, se va realiza mult mai mult.

[402] În veacul acesta, ceea ce este trivial este lăudat și înălțat. Se cere tot ceea ce face senzație și se vinde. Țara este invadată de publicații în totul fără valoare și care au fost scrise numai pentru a face bani, în vreme ce adevăratele cărți de valoare rămân nevândute și necitite. Aceia care mânuiesc această literatură de senzație pot avea salarii mai mari, dar pierd ocazia prețioasă de a face bine. Sunt bătălii de purtat pentru a atrage atenția bărbaților și femeilor și a-i interesa în citirea cărților cu adevărat de valoare și care au Biblia ca temelie a lor; și va mai fi încă o sarcină mult mai mare, aceea de a găsi lucrători conștiincioși, temători de Dumnezeu, care vor intra în câmp să colporteze cu aceste cărți cu scopul de a răspândi lumina.

Lucrătorul care are cauza lui Dumnezeu pe inima lui nu va insista să primească un salariu mai mare. El nu va spune, așa cum au făcut unii dintre tinerii noștri, că, dacă nu poate avea o înfățișare elegantă și nu va sta la cele mai bune hoteluri, nu va lucra. Colportorul nu are nevoie de o înfățișare fără cusur sau de o vorbire de filfizon sau clovn, ci acea cinste și integritate de caracter care se reflectă în înfățișare. Bunătatea și amabilitatea își lasă amprenta asupra feței și ochiul experimentat nu vede nici o înșelăciune, nu observă nici o ținută plină de îngâmfare.

Mulți au intrat în câmp ca colportori pentru care singurele mijloace de succes sunt premiile. Ca lucrători, ei nu au nici un merit real. Ei nu au nici o experiență în ceea ce privește religia practică; au aceleași greșeli, aceleași încercări și aceleași cedări în fața plăcerilor egoiste ce i-au caracterizat mai înainte de a pretinde că sunt creștini. Despre ei, se poate spune că Dumnezeu nu este în gândurile lor, că El n-are un loc sigur și permanent în inimile lor. În caracterul și comportarea lor este josnicie, deșertăciune lumească și înjosire, care dau mărturie împotriva lor că merg pe calea aleasă de inima lor și după cum văd ochii lor. Ei nu vor practica lepădarea de sine, dar sunt hotărâți să se bucure de viață. Pentru ei, comoara cerului n-are nici o atracție; toate gusturile lor sunt pentru cele de jos, și nu pentru cele de sus. Prieteni și rude nu pot să ridice astfel de persoane, pentru că ei n-au gândul acela de a disprețui răul și a alege binele.

Cu cât ne încredem mai puțin în aceste persoane, care nu sunt [403]
puține, cu atât mai bine va apărea lucrarea adevărului prezent în ochii lumii. Frații noștri trebuie să dea pe față discernământ în selectarea colportorilor, afară de cazul că și-au pus în minte să facă cumva ca adevărul să fie greșit înțeles și greșit reprezentat. Ei trebuie să le dea adevăraților lucrători salarii bune; dar suma nu trebuie să fie mărită pentru a cumpăra pe colportori, pentru că acest procedeu îi rănește. Aceasta îi face egoiști și cheltuitori. Căutați să-i impresionați cu spiritul lucrării adevăratului misionar și cu calificarea necesară care să le asigure succesul. Iubirea lui Isus în suflet îl va conduce pe colportor să simtă că este un privilegiu să lucreze pentru răspândirea luminii. El va studia, va plănui și se va ruga pentru această problemă.

Este nevoie de tineri maturi în gândire, care apreciază facultățile intelectuale pe care li le-a dat Dumnezeu și care le cultivă cu cea mai mare grijă. Folosirea acestor capacități le dezvoltă și, dacă nu este neglijată cultivarea inimii, caracterul va fi bine echilibrat. Mijloacele de îmbunătățire sunt la îndemâna tuturor. Așa că nimeni să nu dezamăgească pe Domnul, atunci când vine să caute roade, prezentând numai frunze. Un scop ferm, sfințit prin harul lui Hristos, va face minuni. Isus și îngerii cei sfinți vor face ca eforturile oamenilor inteligenți și temători de Dumnezeu să aibă succes. În mod liniștit, modest, cu o inimă plină de iubire să caute să câștige mințile să cerceteze adevărul, angajându-se atunci când pot în studierea Bibliei. Făcând astfel, ei vor semăna sămânța adevărului de-a lungul

apelor, aducând laude Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată. Aceia care fac această lucrare din motive drepte, curate, fac o importantă lucrare de slujire. Ei nu vor da pe față nici o slăbiciune, nici un caracter nestatornic. Intelectul lor se dezvoltă, manierele lor devin mai curate. Ei nu vor pune nici o piedică în calea dezvoltării lor, ci în fiecare zi vor fi pregătiți pentru a face o lucrare bună.

Mulți dintre lucrătorii din câmpul colportajului nu fac nici un sacrificiu. Ca grupă, ei au mai puțin spirit misionar decât lucrătorii
[404] altor denominațiuni. Când calea este în totul pregătită pentru ei, când pot să ceară cele mai mari salarii, atunci sunt dispuși să intre în câmp. Colportorii sunt ademeniți cu multe lucruri atrăgătoare pentru a prezenta cărți populare; le sunt oferite salarii mari și mulți refuză să lucreze pentru salarii mai mici pentru a răspândi cărți ce prezintă adevărul prezent. De aceea, aceste oferte au fost mărite pentru a corespunde cu ale altor editori și, ca rezultat, cheltuielile cu aducerea publicațiilor noastre înaintea oamenilor sunt mari; mulți dintre colportori își obțin ușor banii și îi cheltuiesc tot atât de ușor.

Printre cei care mărturisesc adevărul prezent nu este un spirit misionar care să corespundă cu credința noastră. Lipsește inelul de aur curat din caracter. Viața creștină înseamnă mult mai mult decât consideră ei. Ea nu constă numai în bunătate, răbdare, blândețe și amabilitate. Aceste daruri sunt esențiale; dar este, de asemenea, nevoie de curaj, de forță, de energie și perseverență. Mulți dintre cei ce se angajează în lucrarea de colportaj sunt slabi, fără vigoare, fără curaj și se descurajează foarte ușor. Acestora le lipsește puterea de a merge cu elan înainte. Ei nu au acele trăsături pozitive de caracter care dau bărbaților puterea de a face ceva — spiritul și energia ce aprind entuziasmul. Colportorul este angajat într-o lucrare onorabilă și n-ar trebui să acționeze ca și când i-ar fi rușine să facă acest lucru. Dacă vrea ca succesul să-i însoțească eforturile, atunci el trebuie să fie curajos și plin de speranță.

Virtuțile active trebuie să fie cultivate tot atât de mult ca și cele pasive. Creștinul, în timp ce este totdeauna gata să dea acel răspuns blând care să potolească mânia, trebuie să aibă curajul unui erou pentru a rezista răului. Cu acea dragoste care suferă totul, el trebuie să aibă tăria de caracter care va face ca influența lui să fie o putere pozitivă spre bine. Credința trebuie să fie lucrată în caracter. Principiile

lui trebuie să fie ferme; el trebuie să aibă un spirit nobil, mai presus de orice bănuială de ticăloșie. Colportorul nu trebuie să fie plin de el, întovărășindu-se cu alți oameni, nu trebuie să atragă atenția asupra lui, vorbind despre el într-un mod lăudăros; căci, comportându-se astfel, el va face ca persoanele inteligente și sensibile să fie dezgustate. El nu trebuie să fie egoist în obiceiurile lui și nici arogant sau să domine prin manierele lui. Foarte mulți au hotărât în mintea lor [405] că nu găsesc timp să citească nici una din cele zece mii de cărți ce se publică și sunt aduse pe piață. Și în multe cazuri când colportorul își face cunoscută lucrarea, ușa inimii se închide cu hotărâre; de aici, marea nevoie de a-și face lucrarea cu tact și într-un spirit umil și cu rugăciune. El trebuie să cunoască Cuvântul lui Dumnezeu și să aibă pregătite cuvinte cu care să desfășoare adevărurile prețioase și să acorde o mare valoare materialului de citit pe care îl poartă.

Bine ar fi ca fiecare să simtă o personală răspundere în această lucrare. E bine să se caute, să se vadă cum să se câștige cel mai bine atenția, pentru că modul în care este prezentat adevărul poate decide destinul unui suflet. Dacă el face o impresie favorabilă, influența lui poate să fie pentru acel suflet un miros de viață spre viață; și o persoană luminată cu privire la adevăr poate să lumineze pe mulți alții. De aceea este primejdios să faci în mod neglijent, cu nebăgare de seamă, lucrarea ce are de-a face cu mințile oamenilor.

Lucrarea de colportaj este mijlocul lui Dumnezeu de a ajunge la mulți, care, altfel, n-ar fi impresionați de adevăr. Lucrarea este bună, obiectivul ei este înalt și în același timp înălțător; și trebuie să fie o demnitate corespunzătoare a comportamentului. Colportorul va întâlni oameni de diferite mentalități. El va întâlni pe cei care sunt ignoranți și decăzuți și care nu pot aprecia nimic ce nu le aduce bani. Aceștia vor fi abuzivi, dar el nu trebuie să ia seama la ei. Amabilitatea nu trebuie să-l părăsească niciodată; el trebuie să primească orice necaz cu optimism și speranță. El va întâlni pe cei care sunt lipsiți, deznădăjduiți, suferind și cu spiritul rănit. El va avea multe ocazii de a vorbi cu aceștia, rostind cuvinte de încurajare, speranță și credință. El poate să fie, dacă vrea, un izvor de apă care să învioreze pe alții; dar pentru a face acest lucru, el însuși trebuie să scoată apă din Fântâna adevărului cel viu.

Lucrarea de colportaj este mai importantă decât au considerat-o mulți și trebuie multă grijă și înțelepciune în selectarea lucrătorilor,

ca și în alegerea oamenilor pentru lucrarea de slujire. Tinerii pot fi instruiți să facă mult mai bine lucrarea decât a fost făcută și cu
[406] o plată mult mai mică decât au primit mulți. Înălțați standardul și lăsați ca cei cu lepădare de sine și sacrificiu de sine, care iubesc pe Dumnezeu și omenirea, să se alăture armatei lucrătorilor. Lăsați ca aceștia să vină fără să aștepte o lucrare ușoară, ci să fie viteji și curajoși în greutăți și insuccese. Să vină cei care pot să prezinte un raport bun despre publicațiile noastre, pentru că ei personal apreciază valoarea lor.

Domnul să ajute pe fiecare să-și dezvolte în cel mai înalt grad talentele ce i-au fost date în grijă. Cei care lucrează pentru cauza aceasta nu studiază Sfânta Scriptură așa cum ar trebui. Dacă ar face lucrul acesta, învățăturile practice ar avea o influență pozitivă asupra vieții lor. Oricare ar fi lucrarea pe care o faceți, scumpi frați și stimate surori, faceți-o ca pentru Domnul; și faceți-o cât puteți mai bine. Nu treceți cu vederea ocaziile de aur prezente și nu lăsați ca viața voastră să se dovedească a fi un eșec, în timp ce leneviți, visând la o viață ușoară, la plăceri și un succes într-o lucrare pentru care Dumnezeu nu v-a pregătit niciodată. Faceți această lucrare chiar dacă trebuie s-o faceți în mijlocul primejdiilor și greutăților din câmpul misionar; dar, vă implor, nu vă plângeți de greutăți și de sacrificiul de sine. Priviți la valdenzi. Vedeți ce planuri au făcut pentru ca lumina Evangheliei să poată lumina în mințile întunecate. Noi n-ar trebui să lucrăm, așteptând să primim răsplata în viața aceasta, ci având ochii fixați în mod neclintit la premiul de la sfârșitul alergării. Este nevoie acum de bărbați și femei care sunt tot așa de credincioși față de datoria lor ca și acul magnetic spre pol, bărbați și femei care vor lucra fără ca drumul lor să fie neted și orice obstacol înlăturat.

Am descris ce și cum trebuie să fie colportorii; și fie ca Domnul să le deschidă mintea pentru a înțelege acest subiect în toată lungimea și lărgimea lui și să realizeze faptul că au datoria de a reprezenta caracterul Domnului Hristos prin răbdarea lor, prin curajul și statornicia integrității. Să-și aducă aminte că ei pot să se lepede de El printr-un caracter destrăbălat, slab și nehotărât. Tineri, dacă luați aceste principii cu voi în lucrarea de colportaj, veți fi respectați; și mulți vor crede adevărul pe care îl susțineți, pentru că vă trăiți credința, pentru că viața voastră de fiecare zi este ca o lumină strălucitoare pusă într-un sfeșnic, care dă lumină pentru toți cei aflați în

casă. Chiar vrăjmașii voștri, atâta vreme cât se războiesc împotriva [407]
învățăturii voastre, vă vor respecta; și când ați câștigat atât de mult, cuvintele voastre simple vor avea putere și vor aduce convingere în inimi.

Lucrarea de publicații

Sunt și vor fi întotdeauna multe necazuri legate de Casa de Editură din Battle Creek. Instituțiile înființate acolo sunt instrumentele lui Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a lucrării Sale pe pământ. Pentru acest motiv, Satana este pe teren, punându-și la lucru ingeniozitatea pentru a stânjeni și împiedica. El vine la oameni cu ispitele lui legate de aceste instituții, fie că sunt în poziții de răspundere sau fac lucrul cel mai umil, și dacă este posibil să-i prindă astfel în laț cu născocirile lui, ca să piardă legătura lor cu Dumnezeu, să devină confuzi în judecata lor și să nu mai fie în stare să deosebească binele de rău. El știe că în mod sigur va veni timpul când spiritul care a controlat viața se va manifesta; și este bucuros să mărturisească împotriva lor, că aceștia nu sunt conlucrători împreună cu Hristos.

Mulți dintre aceia care au crescut, ajungând la anii și statura bărbăției, sunt deficitari în elemente ce constituie un caracter nobil și bărbătesc. Dumnezeu nu-i consideră bărbați. Ei nu sunt vrednici de încredere. Unii dintre aceștia sunt legați de instituțiile noastre. Ei au influență; dar ea este periculoasă, pentru că rareori este de partea cea dreaptă. În timp ce mărturisesc a fi evlavioși, exemplul lor tinde în mod permanent să încurajeze nelegiuirea. Scepticismul este întreținut în gândurile lor și exprimat în cuvintele lor, iar puterile lor sunt folosite pentru pervertirea neprihănirii, adevărului și dreptății. Mințile lor sunt controlate de Satana și el lucrează prin ei pentru a demoraliza și a aduce confuzie. Cu cât sunt mai plăcute și mai atractive manierele lor, cu atât mai bogat sunt înzestrați cu
[408] talente sclipitoare, cu atât sunt instrumente mai eficiente în mâinile vrăjmașului a toată neprihănirea, pentru a demoraliza pe toți aceia care intră sub influența lor. Se va vedea că este o sarcină grea și lipsită de recunoaștere aceea de a ține acestea spre a deveni o putere conducătoare și a nu aduce la îndeplinire propriile lor planuri pentru încurajarea dezordinii și principiilor imorale dezlânate.

Tinerii expuși influenței lor nu sunt niciodată siguri, decât atunci când cei în a căror grijă se găsesc exercită cea mai mare atenție și

chiar ei înșiși au formate principii drepte și hotărâte. Dar este trist că în veacul acesta sunt mulți tineri care se supun foarte repede influenței lui Satana, dar opun rezistență Duhului lui Dumnezeu; și în multe cazuri, obiceiurile rele au devenit așa de bine fixate, încât și cele mai mari eforturi din partea conducătorilor lor nu vor avea ca rezultat modelarea caracterelor lor în direcția cea bună.

Aceia care sunt în poziții de încredere în Casa de Editură au o grea răspundere de purtat și nu sunt potriviți pentru aceste locuri, decât dacă zi după zi câștigă o experiență creștină mai profundă și mai de încredere. Interesele veșnice ar trebui să aibă prioritate și orice influență care îi va ajuta să ducă o viață divină trebuie să fie binevenită. Bărbații cărora Dumnezeu le-a dat sarcina problemelor legate de afacerile ce sunt legate de lucrarea Sa trebuie să fie niște oameni spirituali. Ei n-ar trebui să neglijeze participarea la serviciile religioase și nici să considere ca o povară a vorbi adesea unul cu altul despre viața și experiența lor religioasă. Dumnezeu va asculta rugăciunile lor; ele vor fi înscrise în cartea Sa de aducere aminte; și El îi va răsplăti pe cei credincioși ai Săi și „voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește”.

Cei care se află la conducerea lucrării de publicații nu trebuie să uite că ei sunt un exemplu pentru mulți; trebuie să fie credincioși în adorarea publică a lui Dumnezeu, exact așa cum doresc să fie toți lucrătorii din toate departamentele instituției, credincioși și conștiincioși. Dacă ei sunt văzuți în Casa de rugăciune numai în mod ocazional, alții vor găsi scuze pentru propriile lor neglijențe. Acești oameni de afaceri pot vorbi oricând în mod curgător și inteligent în probleme de afaceri, arătând că ei nu și-au folosit în zadar puterile în [409]
această direcție. Ei au pus tact, silință și cunoaștere în lucrul lor; dar cât de important este faptul că inima și mintea sunt instruite pentru o slujire credincioasă în lucrarea și adorarea lui Dumnezeu, pentru ca ei să poată fi în stare să arate drumul mântuirii prin Isus Hristos într-un limbaj elocvent în simplitatea lui. Ei trebuie să fie oameni ai rugăciunii zeloase și ai sprijinirii nezdruncinate în Dumnezeu; oameni care, asemenea lui Avraam, vor porunci casei lor după ei și care vor manifesta un interes special în binele spiritual al tuturor acelora care sunt legați de această instituție.

Aceia care fac pe Isus Hristos primul din toate lucrurile sunt vrednici de încredere. Ei nu se vor încrede în ei înșiși și nici nu

vor confunda sau amesteca interesele religioase cu afacerile. A încredințat Dumnezeu oamenilor responsabilități sfinte? Atunci El îi va face să simtă propria lor slăbiciune și dependența lor de El. Nu este sigur ca oamenii să se bazeze pe propria lor înțelegere; de aceea, ei trebuie să caute zilnic tărie și înțelepciune de sus. Dumnezeu trebuie să fie prezent în toate gândurile lor; și atunci, toate vicleșugurile și șiretenia șarpelui celui vechi nu pot să-l trădeze într-o păcătoasă neglijare a datoriei. Ei vor întâmpina împotrivirile cu argumentul simplu pe care l-a folosit Domnul Hristos: „Stă scris" sau cu mustrarea: „Înapoia mea, Satano".

În avertizarea „vegheați și rugați-vă", Domnul Isus a arătat singura cale sigură. Este nevoie de veghere. Inimile noastre sunt înșelătoare; suntem înconjurați de slăbiciunile și păcatele neamului omenesc și Satana urmărește să distrugă. Noi poate că nu veghem, dar adversarul nostru nu este niciodată leneș. Cunoscând această neobosită vigilență, să nu dormim, așa cum fac alții, ci „fiți înțelepți, și vegheați". Spiritul și influența lumii trebuie să fie înfruntate, dar nu trebuie să li se permită să pună stăpânire pe minte și inimă.

Omul de afaceri activ, fiind în contact cu lumea, va avea încercări, necazuri și o grijă neliniștită. El va afla că există tendința de a lăsa ca gândurile și planurile lumești să ia conducerea și că se cere efort și o disciplină a minții și a sufletului pentru a menține un spirit de
[410] devoțiune. Dar harul divin așteaptă să fie cerut și marea sa nevoie este argumentul puternic ce va avea întâietate înaintea lui Dumnezeu. Pentru acești oameni, Domnul Isus a luat măsuri speciale. El îi invită: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară". Aceia care au comuniune cu Dumnezeu au o continuă odihnă și pace. Atunci de ce mergem singuri, desconsiderând compania Sa? De ce nu-L luăm cu noi în toate comitetele noastre? De ce nu venim la El cu toate nedumeririle noastre și să punem la probă tăria făgăduințelor Lui?

Duhul Sfânt iluminează întunericul nostru, informează necunoașterea noastră și ne înțelege și ne ajută în multiplele noastre nevoi. Dar mintea trebuie să urmeze continuu pe Dumnezeu. Dacă se îngăduie ca răceala și spiritul lumesc să pătrundă înăuntru, atunci nu vom avea nici inimă ca să ne rugăm, nici curajul de a privi în sus la El,

care este izvorul tăriei și al înțelepciunii. Atunci, rugați-vă neîncetat, scumpi frați și surori, înălțând mâini sfinte, fără mânie și îndoială. Înălțați cererile voastre la tronul harului și sprijiniți-vă pe Dumnezeu oră de oră și clipă de clipă. Faptul de a fi în slujba Domnului Hristos reglementează toate relațiile noastre cu ceilalți oameni și vă face viața roditoare, plină de fapte bune.

Să nu-și închipuie nimeni că egoismul, aprecierea și satisfacerea plăcerilor sunt compatibile cu spiritul lui Hristos. Asupra fiecărei femei sau fiecărui bărbat convertit stă o responsabilitate pe care nu putem s-o prețuim în mod drept. Lozincile și căile lumii n-ar trebui adoptate de către fiii și fiicele Împăratului ceresc. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat." Dar lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe Hristos, Domnul nostru.

În birourile Review sunt necesari directori comerciali care să reprezinte în mod corect pe Domnul Isus și planul de mântuire. Dumnezeu este nemulțumit atunci când ei își folosesc toate pute- [411]
rile în acțiuni omenești sau chiar în afaceri legate de lucrarea de publicații și nu fac nimic pentru întărirea bisericii Sale, pentru zidirea Împărăției Sale. A lucra pentru Dumnezeu și pentru mântuirea sufletelor este cea mai înaltă și cea mai nobilă chemare pe care au avut-o sau o pot avea vreodată oamenii. Pierderea sau câștigul în această lucrare este de mare importanță. Căci rezultatele nu se sfârșesc cu această viață și merg până în veșnicii.

Fraților, indiferent de lucrarea în care vă angajați, indiferent de departamentul lucrării în care vă este dat să lucrați, aduceți cu voi religia voastră. Dumnezeu și cerul nu trebuie excluși din experiența și munca vieții. Lucrătorii din această branșă a lui Dumnezeu trebuie să aibă grijă să nu devină oameni unilaterali, lăsând ca în caracterele lor să apară numai elementele lumești. În trecut, au avut loc eșecuri categorice din partea oamenilor legați de Casa de Editură. Ei n-au fost oameni spirituali; influența lor n-a tins să ducă spre Canaanul ceresc, ci înapoi, spre Egipt.

Fratele P. a fost binecuvântat cu capacități care, dacă ar fi fost consacrate lui Dumnezeu, l-ar fi ajutat să facă mult bine. El are o minte ascuțită. Înțelege teoria adevărului și cerințele Legii lui Dum-

nezeu; dar n-a învățat în școala lui Hristos blândețea și smerenia care îl puteau face un om sigur, pentru a sta într-o poziție de încredere. El a fost cântărit în balanța sanctuarului și găsit cu lipsă. A avut mare lumină de avertizări și mustrări; dar nu le-a dat atenție; n-a văzut nici chiar necesitatea schimbării modului său de a acționa. Exemplul său înaintea acelora care lucrau la editură n-a fost în armonie cu mărturisirea sa de credință. El n-a manifestat un scop stabil; a fost un om copilăros și influența lui a avut tendința de a îndepărta de Hristos spre conformare cu lumea.

Crucea Domnului Hristos a fost prezentată fratelui P.; dar el s-a îndepărtat de la ea, căci implică mai degrabă rușine și reproș decât onoarea și laudele lumii. Din nou și din nou, Domnul Isus a adresat
[412] chemarea: Luați crucea și urmați-Mi, astfel veți fi ucenicii Mei. Dar alte voci chemau în direcția mândriei și ambiției lumești; și el a ascultat de aceste voci pentru că sunetul lor este mult mai plăcut inimii firești. El s-a întors de la Isus, a divorțat de Dumnezeu și a îmbrățișat lumea. A fost chemat să-L reprezinte pe Hristos și să fie o lumină strălucitoare în lume, dar a trădat datoria sa sfântă. Lumea s-a interpus între sufletul său și Isus și el a avut o experiență lumească, când, de fapt, ar fi trebuit să câștige o experiență de un caracter cu totul opus. El a fost în mod categoric lumesc în gusturile și părerile sale și, în consecință, nu a fost în stare să înțeleagă lucrurile spirituale.

Succesul fratelui P. în lucrarea de slujire și, de asemenea, în poziția sa de încredere în departamentul publicații depinde de caracterul pe care îl va avea. Eforturi chinuitoare și perseverente au fost necesare pentru ca prin venirile și plecările în fața conlucrătorilor săi să nu fie dat nici un exemplu rău. Planul pe care el ar fi trebuit să-l adopte, mersul acțiunilor pe care el ar fi trebuit să-l urmeze sunt clar arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă el ar fi dat ascultare acelui cuvânt, ar fi fost lumină pe cărarea sa, călăuzindu-i picioarele lipsite de experiență pe un drum sigur. Mărturiile Duhului lui Dumnezeu i-au fost trimise mereu și mereu, arătându-i unde s-a abătut de la drumul dat celor răscumpărați ai Domnului, avertizându-l și implorându-l să schimbe cursul umblării lui. Dar propriile lui căi au părut drepte în ochii săi; și el și-a urmat înclinațiile și n-a dat ascultare luminii ce i-a fost dată. El nu a fost un sfătuitor sigur. N-a fost un om sigur, pentru că ducea oile în rătăcire. A rostit predici

excelente; dar, în afara amvonului, el nu aplică principiile pe care le predică. O astfel de lucrare este o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

Unirea fratelui P. cu lumea s-a dovedit a fi o cursă pentru el și pentru alții. O, cât de mulți s-au poticnit de asemenea vieți ca aceasta! Ei au impresia că atunci când au făcut primii pași spre convertire — pocăință, credință și botez — este tot ceea ce se cere de la ei. Dar aceasta este o greșeală fatală. Lupta grea pentru cucerirea eului, pentru sfințire și cer, este lupta unei vieți întregi. Nu există nici [413]
o scutire în acest război; efortul trebuie să fie continuu și perseverent. Integritatea creștină trebuie să fie căutată cu o energie de neîmpăcat și menținută cu stabilitatea hotărâtă a scopului.

O adevărată experiență creștină se desfășoară și se intensifică. Un progres continuu, o creștere a cunoștinței și puterii în Cuvântul lui Dumnezeu este rezultatul natural al unei legături vitale cu Dumnezeu. Lumina iubirii divine va crește în strălucire până la miezul zilei. A fost privilegiul fratelui P. de a avea o astfel de experiență ca aceasta; dar el n-a avut uleiul harului în vas și lumina lui s-a întunecat din ce în ce mai mult. Dacă nu face cât mai curând o schimbare hotărâtă, el se va afla acolo unde nici o avertizare sau implorare nu va mai ajunge vreodată la el. Lumina lui se va stinge în întuneric și el va fi lăsat în disperare.

Importanța economiei

Fratele R. este foarte priceput în a face comerț pentru unele ramuri ale lucrării, ceea ce îl va face în stare să servească în mod acceptabil Casa de Editură; dar el nu s-a educat și disciplinat pe sine pentru a fi un director eficient. Sub administrația sa au avut loc neglijări grave; a fost dezordine și dezorganizare,care va trebui să fie imediat corectate. Sunt multe lucruri mici legate de lucrarea sa care n-au primit atenția cuvenită și, în consecință, sunt pierderi. Pierderile și risipa sunt îngăduințe ce ar trebui evitate.

Am trecut prin întreprindere și mi-a fost arătat cum privesc îngerii lui Dumnezeu asupra lucrării făcute în diferitele compartimente. În unele, starea de lucruri este mai bună decât în altele; dar în toate sunt nereguli ce trebuie să fie remediate. Pierderi, pierderi, sunt văzute în multe departamente. Modul nepăsător, indiferent, al lucrării are ca rezultat pierderi pentru întreprindere, și aceasta este o ofensă

la adresa lui Dumnezeu. Este trist că trebuie să fie astfel. Isus ne-a dat lecții de economie: „Strângeți firimiturile”, spune El, „ca să nu se piardă nimic”. Ar fi fost mai bine să nu-și fi asumat atât de multe și largi inițiative, dacă prin acestea au fost lăsate deoparte atât de multe probleme mici; pentru că lucrurile mici sunt ca șuruburile mici
[414] care țin mașina să nu se desfacă în bucăți. Cuvântul lui Dumnezeu explică datoria; el dă regula unei slujiri credincioase: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari”.

Mi-a fost arătat că, pe lângă ajutorul existent acum în întreprindere, oameni competenți ar trebui să fie angajați să asiste în administrarea diferitelor departamente ale lucrării. Ar trebui să fie angajați oameni care au experiență în afaceri și care sunt administratori înțelepți. Ar fi fost mai bine ca mai demult, cu ani în urmă, să fi fost angajați oameni care erau administratori conștiincioși — oameni care să fi învățat conștiinciozitatea, promptitudinea și economia — chiar dacă ar fi fost necesar să fie plătite salarii duble maiștrilor de echipe. Fratele R. este deficitar la acest capitol; el nu are o metodă fericită de a îndrepta relele. Se angajează să facă acest lucru, dar foarte multe lucruri care ar trebui să fie imediat schimbate sunt cu totul neglijate. Casei de editură i-a lipsit un economist, un om de afaceri conștiincios. Se pierde de trei ori mai mult așa, decât dacă s-ar fi cerut să se plătească cel mai talentat și cel mai experimentat om pentru această lucrare.

Se pierde foarte mult prin lipsa unei persoane competente, un om eficient, capabil și practic, pentru a supraveghea diferitele secții ale editurii. Este nevoie de un tipograf practic, care să recunoască fiecare fază de lucru. Sunt unii care înțeleg tipăritul, dar care nu sunt buni conducători. Alții fac tot ce pot mai bine, totuși sunt fără experiență și nu înțeleg lucrarea de tipărire. Ideile lor sunt adesea înguste. Ei nu știu cum să facă față cerințelor lucrării; și, ca o consecință, nu sunt în stare să socotească avantajele și dezavantajele dezvoltării lucrării lor. Ei sunt, de asemenea, predispuși să judece greșit, să facă socoteli greșite și să aprecieze incorect. Au avut loc pierderi ca urmare a faptului că nu s-a apreciat cum se cuvine și nu s-au folosit ocaziile de a împinge înainte lucrarea de publicații. Într-o instituție ca aceasta, se pot pierde mii de dolari prin calculele

făcute de persoane incompetente. Fratele P. are capacitatea, în unele privințe, să înțeleagă și să prețuiască așa cum se cuvine interesele lucrării de publicații, dar influența lui a adus pagube instituției. [415]

Trebuie să fie cineva să vadă că tinerii, atunci când intră în instituție să învețe meserie, au o atenție smerită și promptă. Pentru această lucrare trebuie să fie angajat un om care este capabil să-i învețe pe alții, să fie răbdător, bun și cu putere de discernământ. Dacă un singur om nu este suficient pentru această lucrare, să mai fie angajați și alții. Dacă ea este făcută cu credincioșie, ar scuti instituția de salariul a trei oameni. Acești tineri își formează obiceiuri care vor influența întreaga lor experiență. Ei sunt într-o școală; și dacă nu sunt lăsați să-și adune cunoștințele cum pot mai bine, defecte vizibile vor fi văzute în toată viața lor. Baza conștiinciozității, a cinstei și integrității trebuie să fie pusă în tineri. Formarea unor obiceiuri corecte la tineri este de cea mai mare importanță. Dacă, în loc de a fi instruiți să asculte de legi și rânduieli, să-și formeze obiceiul punctualității, al conștiinciozității, curăției, ordinii și economiei, li se îngăduie să-și formeze obiceiuri dezordonate, stricate, ei vor fi predispuși să mențină aceste obiceiuri rele toată viața. Ei pot avea talente pentru a face ca lucrarea lor să aibă succes, dar trebuie să fie învățați importanța faptului de a folosi cum se cuvine puterile. Ei trebuie să fie, de asemenea, învățați să fie economi, să strângă firimiturile, ca nimic să nu se piardă.

Bărbații în poziții de răspundere nu trebuie să ia asupra lor mai mult decât pot face cu conștiinciozitate, cu promptitudine și bine; căci dacă vor avea tineri în subordinea lor pentru a le forma obiceiuri bune, ei trebuie să fie un bun exemplu. O mare răspundere zace asupra acestor oameni din conducere în ceea ce privește modelarea caracterului. Prin principiile lor și prin modul lor de a lucra, dau exemplu celor tineri. Ei pot considera că, prin instruirea pe care o fac atât cu privire la lucrul lor, cât și în ceea ce privește educația lor religioasă, îi ajută pe acești tineri să-și formeze caracterul. Cuvântul de ordine este progresul. Tinerii trebuie să fie învățați să țintească spre perfecțiune în toate ramurile lucrării pe care o fac. Dacă sunt persoane în fruntea oricărui birou sau oricărei secții care nu sunt sârguincioși în folosirea timpului lor și neatenți la influența lor, ei vor modela pe alții în același fel. Dacă aceștia nu se schimbă după ce [416] au fost mustrați, atunci să fie concediați și să se aducă persoane mai

competente, chiar dacă este necesar să încercăm acest lucru mereu și mereu. Lucrătorii trebuie să fie mult mai eficienți și mai credincioși decât sunt în prezent.

Prima impresie, prima disciplinare a acestor tineri lucrători trebuie să fie de o calitate înaltă, căci caracterele lor se modelează pentru timp și veșnicie. Cei care răspund de aceștia să nu uite că au o mare și solemnă responsabilitate. Ei trebuie să modeleze lutul cât este moale, mai înainte de a se întări și a deveni insensibil la modelare; fie ca ei să instruiască „copăcelul" mai înainte să devină un stejar strâmb, noduros și cu ramurile încâlcite; fie ca ei să direcționeze cursul râulețului mai înainte să devină un râu umflat de ape. Dacă sunt lăsați să aleagă propria lor pensiune și pe tovarășii lor, unii vor alege ceea ce este bun, iar alții vor alege tovărășii nepotrivite. Dacă elementul religios nu este implicat în educația lor, ei vor fi cu ușurință supuși ispitei, iar caracterele lor vor fi predispuse să devină strâmte și unilaterale. Tânărul care dă pe față respect pentru lucrurile sfinte învață aceste lecții în familie, mai înainte ca lumea să-și pună amprenta asupra sufletului — imaginea păcatului, a înșelăciunii și necinstei. Iubirea lui Dumnezeu se învață la altarul familial al tatălui și al mamei chiar din copilărie.

Lipsa unei influențe religioase este cu tristețe simțită în instituție; ar trebui să fie o mai mare evlavie, mai multă spiritualitate, mai multă religie practică. Lucrarea omenească făcută aici de către bărbați și femei temători de Dumnezeu ar trebui să fie însoțită de cele mai bune rezultate. Comportarea fratelui R. nu este plăcută lui Dumnezeu. Un om în poziția sa ar trebui să fie evlavios; el ar trebui să fie printre primii în probleme religioase. Singura lui siguranță este în menținerea unei legături, unei comuniuni vii cu Dumnezeu, simțind dependența lui de El. Fără aceasta, el nu va îndreptăți poziția sa și nici nu va exercita o bună influență în întreprindere și asupra acelora cu care îl aduc în contact afacerile lui.

Am văzut, de asemenea, că trebuie să fie o cercetare amănunțită a modului de comportare în întreprindere, atât cu frații, cât și cu cei
[417] necredincioși. Bunăvoința, cinstea, adevărul și pacea sunt roadele ce ar trebui să fie văzute acolo. Motivele și acțiunile ar trebui să fie examinate îndeaproape și comparate cu Legea lui Dumnezeu; căci această Lege este singura Lege infailibilă prin care putem regle-

menta comportarea, singurul cod de onoare pe care ne putem baza în relațiile dintre om și om.

Unitatea lucrării

Domnul dorește să existe unitate printre cei care conduc lucrarea lui Dumnezeu în diferite părți ale câmpului. Cei care conduc lucrarea Sa pe Coasta Pacificului și cei care sunt angajați în lucrarea Sa pe partea de răsărit a câmpului Rocky Mountains trebuie să aibă același gând și să judece la fel — o inimă, în planuri și în acțiuni. El nu vrea ca vreunul din aceste întreprinderi să gândească că este o virtute să fie diferit de frații lui de la cealaltă Casă de editură. Ar trebui să fie un schimb de păreri, un schimb de planuri și idei între ele; și dacă se sugerează aducerea unor îmbunătățiri de către oricare din aceste Case de Editură, administratorii, lucrătorii să analizeze propunerea și să adopte îmbunătățiri ale planurilor și metodelor de lucru. În ambele Case de Editură sunt foarte multe îmbunătățiri de făcut și directorii, conducătorii au mult de învățat. Și lecția care își va lăsa cel mai hotărât amprenta asupra dezvoltării lucrării este aceea de a învăța mai puțin din propria lor pricepere și mai mult din blândețea și smerenia Domnului Hristos. Fie ca nici unul din cele două întreprinderi să nu fie egoist, așa cum n-a fost Domnul Hristos, încât să mențină planurile lui de a avea, spre mulțumirea lor, indiferent de consecințe.

Cei care sunt legați de instituția noastră de publicații din Battle Creek nu sunt ceea ce ar trebui să fie, nici ceea ce puteau să fie. Ei gândesc că gusturile, obiceiurile și părerile lor sunt corecte. Sunt într-o continuă primejdie de a deveni înguști în ideile lor și geloși pe Editura Pacific Press și să stea în poziția de a critica și a avea simțăminte de superioritate. Acestui simțământ i s-a permis să crească, să mânjească și să stânjenească propriile lor interese și, de asemenea, interesele lucrării de pe coasta Pacificului; toate acestea pentru că sentimente egoiste au controlat și au împiedicat un discernământ clar cu privire la ceea ce este spre binele lor și pentru înaintarea și dezvoltarea cauzei lui Dumnezeu. Acest simțământ de [418] separare este contrar spiritului Domnului Hristos. Lui Dumnezeu Îi displace acest lucru; El dorește ca fiecare fărâmă din acest spirit să fie biruită. Cauza lui Dumnezeu este una; via Domnului este un sin-

gur câmp mare, cu slujitori ai lui Dumnezeu angajați în diferite părți și ramuri ale lucrării. Nu trebuie să fie nici un alt scop decât acela de a lucra în mod dezinteresat pentru a-i avertiza pe cei nepăsători și a-i salva pe cei pierduți.

Oamenii care sunt legați de lucrarea lui Dumnezeu în Casele de Editură, sanatoriu și colegiu pot fi considerați a fi oameni siguri de încredere numai dacă asimilează caracterul Domnului Hristos. Dar mulți au moștenit trăsături de caracter care nu reprezintă în nici un fel Modelul divin. Sunt mulți aceia care au unele defecte de caracter moștenite prin naștere și pe care nu le-au biruit, ci le-au cultivat ca și când ar fi fost aur curat și le-au adus în experiența lor religioasă. În multe cazuri, aceste trăsături de caracter sunt menținute toată viața. Pentru un timp, s-ar putea ca nici un rău deosebit să nu se vadă ca rezultat al acestora; dar aluatul este la lucru, și când apare o ocazie favorabilă, răul se manifestă.

Unii dintre acești oameni cu diformități însemnate de caracter au păreri puternice, hotărâte, pe care nu le părăsesc atunci când le cere exemplul Domnului Hristos de a renunța în favoarea altora, a căror iubire pentru cauza adevărului este tot atât de profundă ca și a lor. Astfel de persoane au nevoie să cultive trăsături de caracter opuse și să învețe să prețuiască pe alții mai presus de ei înșiși. Când aceștia vin în legătură cu o importantă întreprindere, unde urmează să se aducă la îndeplinire planuri mari, ei trebuie să fie foarte atenți ca nu cumva propriile lor idei și trăsături specifice de caracter să aibă o influență nefavorabilă asupra dezvoltării ei. Domnul a văzut primejdia care ar rezulta din controlul pe care îl exercită hotărârile și planurile unui singur om și în Cuvântul Său inspirat noi suntem chemați să ne supunem unii altora și să prețuim pe alții mai presus de noi înșine. Când trebuie să fie făcute planuri ce vor afecta lucrarea lui Dumnezeu, ele trebuie să fie aduse înaintea comitetului compus din oameni aleși și cu experiență; căci armonia efortului este esențială în toate aceste întreprinderi.

Oameni cu temperamente diferite și caractere defectuoase pot
[419] vedea greșeli la alții, dar se pare că nu cunosc propriile lor rătăciri; și dacă sunt lăsați să-și aducă la îndeplinire planurile fără să se consulte cu alții, ei ar putea face greșeli amare. Ideile lor trebuie să devină mai largi. În firea omenească obișnuită există egoism și ambiție, ce mânjesc lucrarea lui Dumnezeu. Interesele egoiste trebuie să fie

părăsite. Nu trebuie să fie nici o dorință de a fi primul, nici o atitudine de distanțare de lucrătorii lui Dumnezeu, vorbind și scriind într-o manieră bigotă și care n-a fost supusă în umilință comitetului, pentru o cercetare critică și cu rugăciune.

Lumea viitoare este foarte aproape, cu deznodămintele ei nestricăcioase și solemne — așa de aproape, și este o așa de mare lucrare de făcut, așa de multe și importante decizii de luat; și totuși, în comitetele noastre, opinii preconcepute, idei și planuri egoiste, trăsături rele de caracter primite prin naștere sunt târâte după voi și li se îngăduie să aibă influență. Trebuie să aveți totdeauna simțământul că este păcat să te miști din impuls. Nu trebuie să abuzați de puterea voastră, folosind-o pentru a aduce la îndeplinire scopurile voastre, indiferent de consecința asupra altora, numai pentru faptul că sunteți într-o poziție care face posibil acest lucru; ci voi trebuie să folosiți puterea ce v-a fost dată ca o răspundere solemnă, amintindu-vă de faptul că sunteți slujitori ai Dumnezeului Celui Prea Înalt și că vă veți întâlni în ziua judecății cu orice hotărâre pe care o luați. Dacă acțiunile voastre sunt neegoiste și pentru slava lui Dumnezeu, ele vor suporta atunci încercarea cea grea. Ambiția înseamnă moarte spirituală, geniul greșește, lenevia indolentă este criminală; dar viața în care fiecare principiu drept este respectat va avea succes.

Mulți din comitetul vostru nu poartă amprenta cerului. Voi nu veniți la ei ca la niște oameni care au fost și sunt în comuniune cu Dumnezeu și care au gândul Său și iubirea plină de înțelegere și compătimire, ci la niște oameni cu hotărârea categorică de a aduce la îndeplinire planurile voastre, pe care să le rezolve așa cum gândiți voi. În fiecare departament al lucrării este esențial să ai gândul și spiritul lui Hristos. Voi sunteți lucrătorii lui Hristos; și trebuie să dați pe față amabilitate și bun simț, altfel nu Îl puteți reprezenta pe Hristos.

Toți aceia care sunt angajați în instituțiile noastre ar trebui să-și dea seama că ei vor fi o binecuvântare sau un blestem. Dacă ei vor fi [420]
o binecuvântare, trebuie să-și reînnoiască zilnic tăria lor spirituală; trebuie să fie părtași la natura divină, scăpând de stricăciunea care este în lume prin pofte.

Printre grijile vieții active, uneori este dificil să deslușim propriile noastre motive, dar se fac zilnic progrese fie spre bine, fie spre rău. Fie că ne place, fie că nu, o înălțare a simțămintelor personale va

ajunge să ne controleze acțiunile; lucrurile simțurilor vor ajunge să ne întunece viziunea. Mi-a fost arătat că Isus ne iubește; dar El este întristat atunci când vede o astfel de lipsă de discernământ înțelept, de adaptabilitate la lucrare și de înțelepciune de a ajunge la inima oamenilor și de a intra în sentimentele altora. În timp ce trebuie să ne păzim împotriva primejdiei constante de a lua aminte la vrăjmașii Domnului Hristos și a ajunge să fim corupți de ei, trebuie să avem grijă să nu ne înstrăinăm, să nu ne ținem departe de aceia pe care Domnul îi consideră ca fiind ai Lui. „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, spune El, Mie Mi le-ați făcut.” Dacă cu hotărâre zeloasă, plină de iubire, folosim orice ocazie pentru a ajuta și a pune pe picioare pe aceia care s-au poticnit și au căzut, atunci n-am trăit în zadar. Comportarea noastră nu trebuie să fie aspră, autoritară și dictatorială, ci viața noastră trebuie parfumată cu farmecul ascuns al Domnului Hristos.

Tatăl nostru ceresc cere de la slujitorii Săi în măsura în care El le-a încredințat, și cerințele Lui sunt înțelepte și drepte. El nu va accepta de la noi mai puțin decât cere; toate cererile Lui îndreptățite trebuie să fie pe deplin împlinite sau, de nu, ele vor da mărturie împotriva noastră că am fost cântăriți și găsiți cu lipsă. Dar Domnul Isus urmărește eforturile noastre cu cel mai profund interes. El știe că oameni cu toate slăbiciunile naturii umane fac lucrarea Lui și notează căderile și descurajările cu cea mai delicată milă. Dar eșecurile și defectele pot fi mult mai puține decât sunt. Dacă ne vom mișca în armonie cu cerul, îngerii slujitori vor lucra cu noi și vor încununa cu succes eforturile noastre.

Aceasta este marea zi a pregătirii și lucrarea solemnă ce are loc
[421] în sanctuarul de sus trebuie să fie păstrată vie înaintea minților celor angajați în diferitele voastre instituții. Interesul pentru afaceri nu trebuie să fie lăsat să absoarbă în așa grad mintea, încât lucrarea adusă la îndeplinire în ceruri și care privește pe fiecare om să fie luată în mod ușuratic. Scenele solemne ale judecății, marea zi a ispășirii ar trebui să fie păstrate înaintea poporului și imprimate în conștiința lor în mod serios și cu putere. Subiectul sanctuarului ne va da păreri corecte asupra importanței lucrării pentru acest timp. O apreciere cuvenită a lui va duce pe lucrătorii din Casele de editură să manifeste o mai mare energie și zel, pentru a face ca lucrarea să aibă succes. Nimeni nu trebuie să devină nepăsător și orb față de nevoile

cauzei lui Dumnezeu și primejdiile care însoțesc fiecare suflet; dar fiecare trebuie să caute să fie un canal de lumină.

În toate instituțiile noastre există prea mult eu, prea mult egoism și mult prea puțin din Hristos. Toți ochii trebuie să se îndrepte spre Răscumpărătorul nostru, toate caracterele trebuie să devină asemenea caracterului Său. El este Modelul pe care trebuie să-l copiem, dacă vrem să avem o minte echilibrată și caractere armonioase. Viața Lui a fost ca grădina Domnului în care crește orice copac care este plăcut la privit și bun la mâncat. În timp ce cuprinde în sufletul Său toate trăsăturile plăcute de caracter, sensibilitatea Lui, amabilitatea și iubirea Lui L-au adus într-o apropiată simpatie cu neamul omenesc. El era Creatorul tuturor lucrurilor, susținând lumile prin puterea Sa infinită. Îngerii erau gata să-I aducă închinare și să asculte de voia Lui. Cu toate acestea, El poate asculta gânguritul pruncului, primind lauda buzelor lui. El i-a luat pe copilași în brațele Sale și i-a strâns la inima Lui mare și iubitoare. Ei se simțeau bine acasă, în prezența Lui, și șovăiau să părăsească brațele Sale. El n-a privit la dezamăgirile și nenorocirile neamului omenesc ca fiind numai niște fleacuri, ci inima Sa a fost totdeauna sensibilă la suferințele acelora pe care a venit să-i salveze.

Lumea a pierdut modelul originar al bunătății și s-a scufundat în apostazie generală și corupție morală; viața lui Isus a fost o viață de eforturi obositoare și lepădare de sine pentru a-l aduce pe om înapoi la starea de la început, umplându-l cu duhul bunăvoinței divine și al iubirii neegoiste. În timp ce era în lume, El nu era din lume. Pentru [422]
El era un chin continuu să fie adus mereu în legătură cu vrăjmașul, cu depravarea și necurăția pe care Satana le-a adus în lume; dar El a avut o lucrare de făcut, aceea de a-i aduce pe oameni în armonie cu planul divin și pământul în legătură cu cerul și n-a socotit nici un sacrificiu ca fiind prea mare pentru împlinirea acestui obiectiv. El „a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat”. Satana a stat gata să-L asalteze la fiecare pas, aruncând asupra Lui cele mai furioase ispite, și cu toate acestea, „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”. „El … a fost ispitit în ceea ce a suferit”, a suferit în raport cu perfecțiunea sfințeniei Sale. Dar prințul întunericului n-a găsit nimic în El; nici un singur gând sau sentiment n-a răspuns ispitei.

Învățătura Sa cădea ca ploaia; Vorbirea Sa picura ca roua. În caracterul Domnului Hristos erau împletite o așa măreție, pe care Dumnezeu n-a desfășurat-o niciodată mai înainte în fața omului căzut, și o așa blândețe, cum omul n-a dat niciodată pe față. Niciodată mai înainte n-a umblat printre oameni cineva așa de nobil, așa de curat, așa de binevoitor, atât de conștient de natura Sa divină; și totuși așa de simplu, așa de plin de planuri și dorințe de a face bine omenirii. În timp ce avea scârbă de păcat, El plângea plin de împreună simțire cu cel păcătos. El nu și-a plăcut Sieși. Maiestatea Cerului S-a îmbrăcat în natura neamului omenesc. Acesta este caracterul Domnului Hristos. Pășim noi în urma pașilor Săi? O, Mântuitorul meu, cât de puțin Te reprezintă cei ce mărturisesc că sunt urmașii Tăi!

Afacerile și religia

Cei angajați în diferitele noastre instituții — Case de editură, școli, instituții medicale — ar trebui să aibă o legătură vie cu Dumnezeu. În mod deosebit, este foarte important ca aceia care dețin slujba de manageri ai acestor mari ramuri ale lucrării să fie oameni care fac din Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa prima preocupare. Ei nu sunt potriviți pentru aceste poziții de încredere, decât dacă primesc sfatul lui Dumnezeu și aduc roade spre slava Sa. Ei trebuie să urmeze un curs al vieții care să-L onoreze pe Creatorul lor, să-i [423]
înnobileze și să fie o binecuvântare pentru aproapele lor. Toți au trăsături naturale de caracter care trebuie cultivate sau înăbușite, în măsura în care vor ajuta sau împiedica obținerea unei creșteri în har, a unei profunde experiențe religioase.

Aceia care sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu nu pot să slujească în mod acceptabil cauza Sa decât dacă folosesc cât se poate mai bine privilegiile religioase de care se bucură. Noi suntem ca niște pomi sădiți în grădina Domnului; și El vine la noi căutând roadele pe care are dreptul să le aștepte. Ochii Lui sunt asupra fiecăruia dintre noi; El ne citește inimile și ne înțelege viața. Aceasta este o cercetare solemnă, căci are ca obiect datoria și destinul; și cu ce interes este ea condusă! De aceea, fiecare dintre cei cărora li s-au încredințat răspunderi sfinte să se întrebe: „Cum stau eu în fața ochiului cercetător al lui Dumnezeu? Este inima mea curată de orice întinăciune? Sau curtea templului Său este așa de pângărită, așa de plină de vânzători și cumpărători, încât Domnul Isus nu mai are loc?” Larma afacerilor, dacă continuă, va usca spiritualitatea și va lăsa spiritul fără Hristos. Deși ei pot să mărturisească adevărul, totuși, dacă oamenii trăiesc zi de zi fără o legătură vie cu Dumnezeu, vor fi duși să facă lucruri ciudate; se vor lua hotărâri care nu sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu. Nu există nici o siguranță pentru frații noștri conducători, dacă vor merge înainte după propriile lor impulsuri. Nu vor trage atunci cu Hristos și astfel nu se vor mișca în armonie cu El. Nu vor fi în stare să vadă și să înțeleagă nevoile

cauzei lui Dumnezeu și Satana îi va influența să ia atitudini care îi vor încurca și împiedica.

Frații mei, cultivați voi evlavia? Este proeminentă iubirea pentru lucrurile religioase? Trăiți voi prin credință și biruiți lumea? Luați voi parte la închinarea publică adusă lui Dumnezeu? Se aud vocile voastre în rugăciune și în întâlnirile publice? Este altarul familial bine fixat? Vă strângeți voi copiii laolaltă, dimineața și seara, și îi prezentați lui Dumnezeu cauza lor? Îi învățați cum să devină urmași ai Mielului? Familiile voastre, dacă nu sunt religioase, mărturisesc despre neglijența și necredincioșia voastră! Dacă, în timp ce sunteți legați de cauza cea sfântă a lui Dumnezeu, copiii voștri sunt leneși,
[424] nerespectuoși și nu au nici o iubire pentru adunările religioase sau adevărurile sfinte, faptul acesta este un lucru trist. O astfel de familie exercită o influență împotriva lui Hristos și împotriva adevărului; și Domnul spune că „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea”. Neglijarea religiei în familie, neglijarea instruirii copiilor voștri este lucrul cel mai neplăcut lui Dumnezeu. Dacă unul din copiii voștri s-ar afla în mijlocul unui râu, luptându-se cu valurile, și în primejdia de a se îneca, ce agitație ar fi! Ce eforturi s-ar face, ce rugăciuni s-ar înălța, ce entuziasm s-ar manifesta pentru a salva o viață omenească! Dar aici este vorba de copiii voștri care sunt fără Hristos, cu sufletele nesalvate. Poate că ei sunt chiar obraznici și necurtenitori, un reproș pentru numele de adventist. Ei pier fără speranță și fără Dumnezeu în lume și voi sunteți nepăsători și indiferenți.

Ce exemplu le dați copiilor voștri? Ce rânduială, ce fel de ordine aveți în casă? Copiii voștri ar trebui să fie educați să fie buni, atenți cu ceilalți, generoși, ușor de conlucrat cu ei și, mai presus de orice, să respecte lucrurile religioase și să aibă sentimentul importanței cerințelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie învățați să respecte ora de rugăciune; trebuie să li se ceară să se scoale în fiecare dimineață, astfel încât să fie prezenți la rugăciunea de dimineață a familiei.

Tații și mamele care fac din Dumnezeu primul lucru în casa lor, care își învață copiii că teama de Domnul este începutul înțelepciunii, glorificându-L pe Dumnezeu înaintea îngerilor și a oamenilor, prezintă lumii o bună ordine și disciplină familială, o familie care iubește și ascultă pe Dumnezeu, în loc să se răzvrătească împotriva Lui. Domnul Hristos nu este un străin în casele lor; Numele Său este numele familiei, respectat și glorificat. Îngerii se simt bine într-un

cămin în care Dumnezeu domnește în mod suprem și copiii sunt învățați să aibă respect față de religie, de Biblie și Creatorul lor. Astfel de familii pot să ceară împlinirea făgăduinței: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește". Într-un astfel de cămin, tatăl pleacă la îndatoririle lui zilnice cu un spirit ușurat și supus prin convorbirea cu Dumnezeu. El este un creștin, nu numai în mărturisirea sa de credință, ci și în lucrul său, în toate relațiile sale de afaceri. Își face lucrul cu credincioșie, știind că ochiul lui Dumnezeu este asupra lui.

În biserică, vocea sa se face auzită. El are de exprimat cuvinte [425] de mulțumire și încurajare, căci este un creștin ce se dezvoltă, având în fiecare zi o nouă experiență. Este un lucrător activ, gata să dea ajutor în comunitate, lucrând pentru slava lui Dumnezeu și mântuirea aproapelui lui. El s-ar simți condamnat și vinovat înaintea lui Dumnezeu dacă ar neglija să ia parte la adunările publice de adorare a lui Dumnezeu, dând astfel greș în a folosi privilegiile care să-l facă în stare să slujească mai bine și mai eficient pentru cauza adevărului.

Dumnezeu nu este glorificat atunci când oamenii de afaceri neglijează interesele lor veșnice, care sunt mult mai durabile, mult mai nobile și mai înălțate decât cele trecătoare. Unde ar trebui să fie exercitat tactul cel mai mare și iscusința cea mai puternică, dacă nu asupra acelor lucruri care sunt nepieritoare, durând cât veșnicia? Fraților, dezvoltați talentul vostru în direcția slujirii Domnului; manifestați același tact și aceeași iscusință în lucrarea de zidire a cauzei Domnului Hristos, cum faceți în lucrările și acțiunile voastre lumești.

Există, și-mi pare rău să spun acest lucru, o mare lipsă de zel și interes în lucrările spirituale din partea capilor multor familii. Sunt unii care rareori se află în casa de rugăciune. Ei prezintă o scuză pentru absența lor, apoi alta și încă una; dar adevăratul motiv este acela că inimile lor nu au această înclinație religioasă. Nu este cultivat un spirit de devoțiune în familie. Copiii nu sunt crescuți în învățătura și mustrarea Domnului. Acești oameni nu sunt ceea ce Dumnezeu ar vrea ca ei să fie. Ei nu sunt într-o legătură vie cu El; nu sunt decât oameni de afaceri. Ei nu au un spirit împăciuitor; este o așa lipsă de blândețe, de bunătate și amabilitate în comportamentul lor pentru că motivele lor sunt greșit fondate și binele pe care îl au în realitate este vorbit de rău. Dacă ei ar putea să-și dea seama cât de ofensatoare este comportarea lor înaintea lui Dumnezeu, atunci ar face o schimbare.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie dusă mai departe de oameni care au zilnic o experiență vie în religia Domnului Hristos. „Căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” Nici unul dintre voi nu este
[426] scutit de ispită. Toți aceia care sunt legați de instituțiile noastre, de Conferințele noastre și de acțiunile noastre misionare trebuie să aibă totdeauna certitudinea că au un vrăjmaș puternic, al cărui obiectiv continuu este acela să-i despartă de Domnul Hristos, tăria lor. Cu cât comportă mai multă responsabilitate poziția pe care o ocupă, cu atât mai sălbatice vor fi atacurile lui Satana; căci el știe că, dacă îi poate determina să apuce pe un drum îndoielnic, și alții le vor urma exemplul. Dar aceia care învață continuu în școala lui Hristos vor fi în stare să urmeze cursul clar, echilibrat al drumului lor și eforturile lui Satana de a-i scoate din echilibru vor fi zadarnice. Ispitirea nu înseamnă păcat. Isus a fost sfânt și curat; și cu toate acestea, a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar cu o putere și o tărie pe care omul nu va fi niciodată chemat să le îndure. În rezistența Sa plină de succes, El ne-a lăsat un exemplu strălucit, pentru ca și noi să călcăm pe urmele Lui. Dacă ne încredem în noi înșine sau în neprihănirea noastră, vom fi lăsați să cădem sub puterea ispitei; dar dacă privim la Isus și ne încredem în El, chemăm în ajutorul nostru o putere care a biruit pe vrăjmaș pe câmpul de bătaie, și cu fiecare ispitire, El va găsi o cale de scăpare. Când Satana vine ca un potop, noi trebuie să întâmpinăm ispitirile sale cu sabia Duhului și Isus va fi ajutorul nostru și va ridica pentru noi un steag împotriva lui. Tatăl minciunii se clatină și tremură atunci când adevărul lui Dumnezeu, care este o putere ce arde, îi este spus în față.

Satana face orice efort pentru a duce pe oameni departe de Dumnezeu; și el are succes în planurile sale atunci când viața religioasă este înecată în grijile afacerilor, când el poate să le absoarbă mințile în afaceri, încât să nu-și mai poată găsi timp să studieze din Biblie, să se roage în taină și să aducă totdeauna daruri de mulțumire și laudă arzând pe altarul de jertfă, dimineața și seara. Cât de puțini își dau seama de vicleniile arhiamăgitorului! Cât de mulți ignoră înșelăciunile lui! Când frații noștri lipsesc deliberat de la serviciile divine, când Dumnezeu nu este luat în considerație și nu este venerat, când El nu este ales ca sfătuitor al lor și turnul lor puternic de apărare, cât de curând vin gândurile firești și necredința cea rea,

iar încrederea sterilă și filozofia deșartă iau locul credinței umile și pline de încredere.

Adesea, ispitele sunt nutrite și considerate ca fiind voia Adevă- [427]
ratului Păstor, pentru că oamenii s-au despărțit de Isus. Ei nu pot fi siguri nici un moment, decât dacă principiile cele drepte sunt nutrite în inimă și aduse în orice tranzacție de afaceri.

„Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare și ea îi va fi dată." O astfel de făgăduință este mult mai valoroasă decât aurul sau argintul. Dacă cu o inimă umilă cauți călăuzirea divină în orice necaz și situație încurcată, Cuvântul Său este chezaș că ți se va da un răspuns binevoitor. Și Cuvântul Său nu rămâne niciodată neîmplinit. Cerul și pământul pot trece, dar Cuvântul Lui nu va trece niciodată. Încrede-te în Domnul și nu vei fi niciodată dezorientat sau făcut de rușine. „Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om; mai bine este să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari."

Oricare ar fi poziția pe care o putem ocupa în viață, oricare ar fi ocupația noastră, trebuie să fim destul de umili pentru a ne da seama de nevoia de ajutor pe care o avem. Trebuie în mod implicit să ne sprijinim pe învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, recunoscând în toate lucrurile Providența Sa, și să fim credincioși în revărsarea sufletului în rugăciune. Bazați-vă pe propria voastră înțelegere, scumpi frați, atunci când vă faceți drum prin viață, și veți culege necazuri și dezamăgire. Încredeți-vă în Domnul din toată inima voastră și El vă va călăuzi pașii cu înțelepciune și interesele voastre vor fi sigure atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața veșnică. Aveți nevoie de lumină și cunoaștere. Veți primi sfat fie de la Dumnezeu, fie de la propria voastră inimă. Veți umbla în lumina scânteilor surcelelor aprinse de voi sau veți strânge lumină divină de la Soarele Neprihănirii.

Nu acționați din motive tactice. Marea primejdie a oamenilor noștri de afaceri și a acelora din poziții de răspundere este aceea că ei se vor întoarce de la Hristos pentru a-și asigura ajutor în altă parte. Petru n-ar fi fost lăsat să dea pe față o așa slăbiciune și nebunie, dacă n-ar fi căutat să folosească tactica sau diplomația pentru a evita reprosul, batjocura, persecuția și abuzul. Cele mai mari speranțe ale sale erau concentrate în Hristos; dar atunci când L-a văzut în

umilință, necredința a pus stăpânire pe el și a fost întreținută. El a
[428] căzut sub puterea ispitei și, în loc să dea pe față credincioșie în timp de criză, s-a lepădat cu răutate de Domnul său.

Din dorința de a avea bani, mulți se despart de Dumnezeu și nesocotesc interesele lor veșnice. Ei merg pe același drum ca omul intrigant, lumesc, dar Dumnezeu nu este prezent într-o astfel de comportare, ea este o ofensă pentru El. El dorește ca ei să fie iscusiți în a face planuri și a le executa; dar toate problemele de afaceri trebuie să fie făcute în armonie cu marea Lege Morală a lui Dumnezeu. Principiile iubirii față de Dumnezeu și de aproapele nostru trebuie să fie aduse la îndeplinire în toate actele vieții de fiecare zi, atât în cele mai mici sau neînsemnate, cât și în cele mai mari. Trebuie să existe un spirit de a face ceva mai mult decât numai de a da zecime din izmă, mărar și chimen; problemele mai grele ale legii, judecata, mila și iubirea lui Dumnezeu, nu trebuie să fie neglijate; căci caracterul personal al fiecăruia care este legat de lucrare își lasă amprenta asupra ei.

Sunt bărbați și femei care au lăsat totul pentru Hristos. Interesele lor temporare, plăcerea, bucuria lor în societate, familie și prieteni, toate sunt pentru ei de o mai mică importanță decât interesele Împărăției lui Dumnezeu. Ei n-au făcut din casele și pământul lor, din rude și prieteni, oricât de scumpi le-ar fi, primii în ceea ce privește atașamentul, dragostea lor și cauza lui Dumnezeu în al doilea rând. Și cei care fac lucrul acesta, care își consacră viața lor înaintării adevărului, pentru a aduce mulți fii și fiice la Dumnezeu, au făgăduința că vor avea însutit în această viață și în lumea viitoare, viața veșnică. Aceia care lucrează dintr-un motiv nobil și din motive neegoiste se vor consacra lui Dumnezeu corp, suflet și spirit. Ei nu se vor înălța pe ei înșiși; nu se vor simți în stare să-și asume responsabilități; dar ei nu vor refuza să poarte răspunderi, căci nu vor avea dorința să facă tot ce sunt în stare să facă. Aceștia nu vor căuta propriile lor interese materiale; pentru ei, problema este: care este datoria?

Cu cât este mai mare responsabilitatea, cu atât mai important este ca influența să fie cea bună. Fiecare om pe care Dumnezeu l-a ales să facă o lucrare specială devine o țintă a lui Satana. Ispitele presează puternic și rapid asupra lui; căci vrăjmașul nostru vigilent știe că un astfel de curs al lucrurilor are o influență modelatoare

asupra altora. Noi suntem în mijlocul pericolelor din zilele din urmă [429]
și Satana a coborât cu o mânie mare, cunoscând că mai are puțină vreme. El lucrează cu toată înșelăciunea și necinstea; dar cerul este deschis fiecăruia care face din Dumnezeu încrederea sa. Singura siguranță pentru fiecare dintre noi este aceea de a ne prinde de Isus și a nu lăsa ca ceva să despartă sufletul de Puternicul Ajutor.

Aceia care au numai o formă de evlavie și care totuși sunt legați de cauza lui Dumnezeu în relațiile de afaceri trebuie să fie de temut. Ei cu siguranță vor trăda încrederea lor. Vor fi biruiți de înșelăciunile ispititorului și vor pune în pericol cauza lui Dumnezeu. Vor exista ispite care să îngăduie eului să preia controlul; se va trezi un spirit arogant, critic, și în multe cazuri, vor lipsi împreuna simțire și considerația pentru aceia care au nevoie să fie tratați cu o grijă atentă.

„Ce seamănă omul, aceea va și secera." Care va fi secerișul nostru pentru prezent și veșnicie? Fiecărui om Domnul i-a dat lucrarea în armonie cu capacitățile sale. Semănăm noi sămânța adevărului și a neprihănirii sau aceea a necredinței, a nemulțumirii, bănuieli rele și iubirea de lume? Acela care împrăștie semințe rele poate să înțeleagă natura lucrării sale, să se pocăiască și să fie iertat. Dar iertarea Domnului nu schimbă caracterul semințelor semănate și nu face din spini și mărăcini grâu prețios. El însuși poate fi mântuit, dar ca prin foc; dar când timpul pentru seceriș a venit, vor fi numai semințe otrăvite acolo unde ar fi trebuit să fie lanuri de grâu. Ceea ce a fost semănat într-o condamnabilă nepăsare își va face lucrarea ei de moarte. Acest gând face ca inima să mă doară și să mă umple de tristețe. Dacă toți aceia care mărturisesc a crede adevărul vor semăna semințele prețioase ale bunătății, iubirii, credinței și curajului și vor cânta lui Dumnezeu în inimile lor pe măsură ce călătoresc pe drumul ce duce în sus, spre ceruri, vor beneficia de lumina razelor Soarelui Neprihănirii și în ziua marelui seceriș se vor bucura de o răsplătire veșnică.

[430]

Înclinația lumească, o cursă

Stimate frate și iubită soră P,

Sufletul meu este nespus de întristat văzând cazul vostru. Noaptea trecută mintea mea a fost foarte apăsată. Am visat că stăteam de vorbă împreună. Frate P., despărțirea ta de Dumnezeu a fost așa de clară și ai fost așa de orb cu privire la adevărata ta ambiție, încât părea ca și când ai spune unui orb „vezi", să cauți să-ți cunoști adevărata ta stare.

N-am putut să dorm de la orele trei din noapte și am cerut lui Dumnezeu o măsură mai mare din Duhul Său. M-am întrebat mereu și mereu: Cine este vrednic de aceste lucruri? Nu pot să am pace când Dumnezeu mi-a dat lumină. Eu trebuie să vorbesc; și totuși fac lucrul acesta tremurând, temându-mă ca nu cumva solia să fie respinsă și sufletele cărora le este adresată să fie cuprinse de întuneric mai des decât mai înainte ca lumina să le fie adusă. A trebuit să vin mai aproape de Domnul Isus. Mi-am pus mâna în mâna Sa cu cea mai fierbinte rugăciune: „Condu-mă, călăuzește-mă; nu am înțelepciunea de a merge singur". Domnul Isus îmi părea foarte aproape; și sunt profund impresionată, că El este gata să facă o asemenea lucrare deosebită pentru poporul Său, în mod special pentru cei care lucrează în Cuvânt și învățătură. El este binevoitor să vă ajute pe amândoi, dacă veți primi ajutor pe calea stabilită de El, dar nu vă pot adresa nici un cuvânt de încurajare atâta vreme cât rămâneți în poziția actuală. Cuvintele Domnului Hristos adresate fariseilor: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață", sunt valabile și pentru voi.

Aș dori să pot face ceva ca să vă ajut; dar cât timp rămâneți pe făgașul acesta lumesc pe care v-ați situat, ce pot să fac pentru voi? Voi iubiți lumea și lumea vă iubește, pentru că, în ceea ce privește evlavia practică, nu există nici o deosebire între voi și cele lumești. În ochii lumii voi sunteți agreabili, pricepuți, eleganți și buni, găsind în voi amândoi ceea ce place. Oamenii v-au lăudat și v-au spus lucruri plăcute și în felul acesta au avut o influență asupra voastră care să

vă liniștească și să vă mângâie; și voi, la rândul vostru, i-ați liniștit și i-ați mângâiat în indiferența lor nepăsătoare față de cerințele lui [431]
Dumnezeu. I-ați încurajat în mândria și iubirea lor de plăceri; căci acțiunile voastre au spus păcătosului: „Mă voi simți bine cu tine". Prin amestecarea cu cele lumești, judecata voastră s-a pervertit; și păcatele pe care Dumnezeu le privește cu scârbă sunt fără putere și nevătămătoare în ochii lor.

Mă tem foarte mult de faptul că, datorită propriei voastre neprihăniri, ridicați în jurul sufletelor voastre bariere pe care nimeni nu le mai poate doborî. Voi n-ați fost mai aproape de Dumnezeu, n-ați mai săvârșit lucrările Lui, n-ați fost mai plini de Duhul Său decât adepții celorlalte biserici cu numele. Voi nu ați avut un real simțământ al sfințeniei Sabatului și Dumnezeu n-a primit păzirea de către voi a zilei Sale sfinte. Nu aveți o adevărată consacrare, n-aveți o evlavie sinceră. Dumnezeu n-a fost onorat de nici unul dintre voi; nu L-ați cunoscut în mod practic. Ați umblat singuri, separați de El, atâta vreme cât El este aproape un străin pentru voi. Lucrurile spirituale sunt înțelese spiritual; dar voi ați cultivat atât de mult gusturile și obiceiurile lumești, încât nu va fi ușor să vă îndreptați mintea într-o direcție opusă.

Veți considera că „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o sufere?" Dar lumea nu-l poate înțelege pe poporul lui Dumnezeu. Nu există nici o armonie între copiii luminii și copiii întunericului. Pavel întreabă: „Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu! De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic". Ioan mărturisește: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește după cum El este curat." „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?" întreabă Iacov. „Așa că cine vrea să [432]
fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu."

Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi". „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui". Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?" Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el. Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele".

Cuvintele Domnului Hristos n-au găsit nici un răspuns în inimile voastre, căci sunteți orbi și v-ați împietrit inimile. În cărțile din ceruri sunteți amândoi criticați ca fiind din lume. Uneori, inimile voastre sunt tulburate, dar nu destul de mult pentru a vă duce la pocăință și la schimbarea cursului acțiunilor vieții. Lumea stăpânește afecțiunile voastre și obiceiurile ei vă sunt mai plăcute decât ascultarea de Învățătorul Ceresc.

Exemplul pe care îl dați copiilor voștri nu este deloc în armonie cu adevărul pe care mărturisiți că-l iubiți. Adevărul nu vă sfințește nici pe voi și nici pe ei. Voi iubiți plăcerile egoiste; și lecțiile pe care le dați copiilor voștri, atât prin învățătură, cât și prin exemplu, n-au promovat umilința, blândețea și o dispoziție asemenea Domnului Hristos. Voi îi modelați după felul lumii. Când Domnul Isus va deschide înaintea voastră rapoartele cerului, acolo unde cuvintele și acțiunile voastre de zi cu zi au fost înregistrate cu credincioșie, veți vedea că pentru voi amândoi viața a fost un teribil eșec.

Ce consecințe au avut asupra voastră recentele voastre suferințe, nu pot să spun; dar dacă au avut puterea să vă facă să deschideți ochii și să convingă de vinovăție sufletele voastre, atunci cu siguranță veți
[433] lua o atitudine care să facă vizibil lucrul acesta. Fără o convertire deplină, nu veți primi niciodată coroana vieții veșnice, iar copiii voștri nu vor avea niciodată parte cu mulțimea celor ce au fost spălați în sângele Domnului, dacă nu ajung mai întâi să uite lecția pe care i-ați învățat și care a devenit o parte a vieții și caracterului lor. Exemplul vostru i-a făcut să creadă că religia este asemenea unei haine care poate fi îmbrăcată și dezbrăcată după cum cer ocaziile sau

interesele; și dacă nu va avea loc o schimbare categorică în influența manifestată asupra lor, aceste idei delăsătoare cu privire la cerințele lui Dumnezeu se vor prinde de ei. Ei nu știu ce înseamnă o viețuire creștină; n-au învățat ce înseamnă să trăiești adevărul și să porți crucea.

„Dacă vă urăște lumea", spunea Domnul Hristos, „știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră." Voi ați întreținut ideea că lumea este împotriva noastră ca popor, pentru că nu suntem sociabili, suntem prea simpli în îmbrăcăminte și prea stricți în ceea ce privește distracțiile, retrăgându-ne prea mult față de ei atât în ceea ce privește practica, cât și în ceea ce privește doctrina. Voi ați crezut că, dacă am fi mai puțin exclusiviști și dacă ne-am amesteca mai mult cu lumea, opiniile și impresiile lor despre noi ar fi în mare măsură modificate. Dar nici o greșeală mai mare nu poate afecta gândirea omenească. Domnul Hristos a spus: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul Său! Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit Cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis»".

Acestea sunt cuvintele Aceluia despre care până și vrăjmașii Lui au fost nevoiți să admită: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta". Cuvintele oamenilor exprimă gândurile lor omenești; dar acelea ale Domnului Hristos sunt duh și viață. „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu", a spus El, „sunteți în adevăr ucenicii Mei". „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu", dar aceste cuvinte divine nu găsesc nici un loc în inima aceluia care este din lume și iubește plăcerile ei.

Dumnezeu ne-a dat direcții precise, astfel încât nimeni să nu [434]
greșească. „Omul nu trăiește numai cu pâine", spune El, „ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu". Adevărul dat prin inspirație este „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire". Nu printr-un singur cuvânt, nu prin multe cuvinte, ci prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu vor trăi oamenii. Voi nu puteți nesocoti nici chiar un singur cuvânt, o singură poruncă sau dispoziție pe care El a dat-o, oricât de neînsemnată, de neglijabilă

vi s-ar părea, și totuși să fiți în siguranță. „Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor, dar oricine le va păzi și va învăța și pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.” Deci, oricine va călca cu bună știință o poruncă nu va putea să țină vreuna din ele în spirit și adevăr. Poate pretinde că, cu excepția a ceea ce el consideră a fi o mică deviere, le păstrează pe toate; și totuși, dacă el calcă una singură de bunăvoie, se face vinovat de toate.

Frate și soră P., în timp ce mărturisiți că sunteți creștini, rețineți o parte din preț. Voi ați jefuit pe Dumnezeu în gândire și evlavie. L-ați jefuit de talentele și influența voastră. Înclinațiile voastre au fost o cursă pentru voi. N-ați umblat în lumina pe care Dumnezeu v-a dat-o în mod milostiv în mărturii; și ați făcut lucruri care, fără pocăință și reformă din partea voastră, vă vor exclude din ceruri. Dacă ați fi ascultat mustrările care v-au fost adresate prin Duhul Sfânt, ați fi acum puternici în Dumnezeu și mult mai avansați în experiența creștină și ați fi avut un cu totul alt raport în cărțile din ceruri.

„Pe cine Mă nesocotește”, spune Domnul Hristos, „și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.” În ziua aceea, ce rușine și ce confuzie vor fi pe fața acelora care au avut o astfel de lumină și astfel de privilegii, care au avut mântuirea adusă la îndemâna lor prin infinita jertfă a Fiului lui Dumnezeu, și totuși nu s-au folosit de aceste daruri prețioase.

[435] Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne arată mereu calea cea dreaptă, chiar calea cea înaltă și glorioasă a celor drepți. Cei care călătoresc pe această cale nu merg în întuneric, căci ea este luminată de Soarele Neprihănirii; dar voi ați respins-o pentru că era prea departe de lume. Iubirea de sine și ambiția egoistă nu pot să treacă pe poarta cea strâmtă și să meargă pe drumul cel îngust ce duce în sus.

Se va afla, în ziua răsplătirii finale, că Dumnezeu cunoaște pe fiecare pe nume. Există un martor nevăzut al fiecărei acțiuni din viață. „știu faptele tale”, spune Acela care umblă „în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur”. Se știe ce ocazii au fost desconsiderate, cât de neobosite au fost eforturile Bunului Păstor de a-i căuta pe aceia care rătăceau pe căi strâmbe, pentru a-i aduce înapoi pe calea siguranței

și a păcii. Din nou și din nou, El a făcut ca lumina adevărului Său să strălucească pe calea lor pentru ca ei să poată vedea primejdia și să scape. Dar ei merg înainte și tot înainte, pe calea cea largă, glumind și bătându-și joc, până când, în cele din urmă, timpul lor de probă se va încheia. Căile lui Dumnezeu sunt drepte și egale; și atunci când se pronunță sentința împotriva acelora care sunt găsiți în lipsă, fiecare gură va amuți.

Cât de diferit ar fi acum pentru voi amândoi dacă ați aprecia corect laudele și onoarea ce vin de la oameni! Voi amândoi însetați mai mult după laudele lumii decât după apa vieții. Ideea de a fi considerat important printre oamenii acestei lumi v-a îmbătat; cuvintele lor de apreciere v-au înșelat. Când acordați adevărata valoare lucrurilor veșnice, atunci prietenia și respectul celor bogați și învățați nu au nici o influență asupra voastră. Mândria, sub orice formă s-ar manifesta, nu se va mai afla în inima voastră. Dar v-ați adăpat atât de mult din izvoarele tulburi ale lumii, încât nu vedeți o cale mai bună de a trăi.

Din nou și din nou El și-a întins mâna pentru a vă salva, arătându-vă datoriile și obligațiile. Aceste datorii se schimbă o dată cu creșterea luminii. Când lumina strălucește, manifestându-se și mus- [436]
trând ereziile ce nu erau descoperite, trebuie să existe o schimbare corespunzătoare în viață și caracter. Greșelile care sunt rezultatul natural al orbirii minții, atunci când sunt scoase în evidență, nu mai sunt deloc păcate ale ignoranței sau greșeli de judecată; dar dacă nu există reforme hotărâte în armonie cu lumina dată, atunci devin păcate nerușinate. Întunericul moral ce vă înconjoară va deveni mult mai des; inima voastră va deveni mai împietrită și tot mai împietrită și voi veți fi atunci mai neplăcuți înaintea lui Dumnezeu. Nu vă dați seama de marele pericol în care vă aflați, de primejdia ca, în cazul vostru, lumina să fie acoperită complet de întuneric. Când lumina este primită și se acționează în armonie cu ea, atunci veți fi crucificați față de păcat, fiind într-adevăr morți față de lume, și exemplul vostru va fi mai degrabă de partea lepădării de sine decât de aceea de satisfacere egoistă de sine.

Frate și soră P.: Dacă ați fi ascultat Mărturiile Duhului lui Dumnezeu, acum ați fi umblat în lumină, în armonie cu poporul lui Dumnezeu; dar necredința voastră v-a îndepărtat de ceea ce este bine. Sora P. nu s-a împotrivit Mărturiilor, dar nici n-a manifestat încredere

în ele, ca fiind din partea Domnului, nici nu a ascultat de ele. Îi place ca soțul ei să fie lăudat și onorat; aceasta îi satisface mândria, care nu este nicidecum mică. Fiecare dintre voi vă puteți întreba pe bună dreptate: „De ce sunt așa de zăbavnic să ies din lume și să primesc pe Hristos ca parte a mea? De ce să iubesc și să onorez pe aceia pe care îi știu că nu Îl iubesc pe Dumnezeu și nici nu respectă cerințele Lui? De ce aș dori să păstrez prietenia cu vrăjmașii Domnului meu? De ce să le urmez obiceiurile sau să fiu influențat de părerile lor?" Scumpii mei prieteni, voi nu puteți să slujiți și lui Dumnezeu, și lui Mamona. Trebuie să faceți o predare fără rezervă sau, de nu, în viitorul nu prea îndepărtat, lumina ce strălucește asupra căii voastre se va stinge în întunericul disperării. Voi vă aflați pe terenul vrăjmașului. V-ați așezat de bunăvoie acolo și Domnul nu vă va ocroti împotriva asalturilor lui.

În starea voastră prezentă, faceți mai mult rău decât bine; pentru
[437] că aveți o formă de evlavie și mărturisiți a crede adevărul, în timp ce cuvintele și faptele voastre spun: „Căci largă este poarta, lată este calea ce duce la viață și mulți sunt cei ce intră pe ea". Dacă viața voastră este o mărturisire a Domnului Hristos, atunci pe bună dreptate putem spune că lumea a mers după El. Mărturisirea ta de credință poate să fie dreaptă, dar dai tu pe față umilință și iubire, blândețe și evlavie? „Pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor", printr-o viață sfântă și evlavioasă, „îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu." Nimeni nu poate mărturisi pe Hristos, dacă nu are gândul și spiritul lui Hristos; el nu poate să transmită ceea ce nu are. Viața zilnică trebuie să fie o expresie a puterii sfințitoare a adevărului și dovada faptului că Hristos locuiește în suflet prin credință. Tot ceea ce este opus roadelor Duhului Sfânt sau lucrării lui Dumnezeu de a separa pe poporul Său de lume este o lepădare a Domnului Hristos. Iar cuvintele Sale sunt categorice: „Dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu".

Noi putem să tăgăduim pe Domnul Hristos prin purtarea noastră și prin mândria înfățișării noastre. Voi aveți un cerc de prieteni care sunt o cursă atât pentru voi, cât și pentru copiii voștri. Voi iubiți compania lor. Prin asocierea cu ei, sunteți influențați să vă îmbrăcați, voi și copiii voștri, după moda acelora care nu se tem deloc de Dumnezeu. În felul acesta, arătați că sunteți prieteni cu lumea. „Cine

vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască." Aceste legături ale tale cu acești prieteni te fac să mergi în cămăruța ta și să ceri iubire și har divin sau îți îndepărtează mintea de Dumnezeu? Și scumpii tăi copii — cum îi influențează faptul că voi neglijați interesele lor veșnice? Exemplul vostru i-a încurajat să se grăbească în călăuzirea pe drumul vieții cu o nechibzuită înfumurare sau cu o oarbă încredere în sine, neavând nici un principiu religios fix care să-i călăuzească. Ei nu au nici o considerație conștientă față de Sabat sau pentru cerințele lui Dumnezeu în orice lucru; nu iubesc îndatoririle creștine și se îndepărtează mai mult și tot mai mult de Izvorul luminii, al păcii și al bucuriei.

Fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu; „tot ce nu vine din încredințare este păcat". Credința care se cere nu este numai o simplă primire a doctrinei, ci este credința care [438] lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Umilința, blândețea și ascultarea nu înseamnă credință, ci ele sunt roadele credinței. Aceste daruri trebuie însă să le obții învățând în școala lui Hristos. Voi nu cunoașteți sentimentele și principiile cerului; limbajul lui este aproape o limbă ciudată pentru voi amândoi. Duhul lui Dumnezeu mijlocește încă în favoarea voastră; dar eu am îndoieli serioase, dureroase chiar, cu privire la faptul că veți da ascultare vocii care apelează la voi de ani de zile. Sper că veți asculta și vă veți întoarce și veți trăi.

Aveți oare simțământul că este un sacrificiu prea mare acela de a da săraca și nevrednica voastră persoană lui Isus? Veți alege robia fără speranță a păcatului și a morții, mai degrabă decât să aveți viața despărțită de lume și unită cu Hristos prin legăturile iubirii? Isus trăiește încă pentru a mijloci pentru noi. Pentru aceasta ar trebui să-I aducem recunoștința inimilor noastre zilnic. Cel care își dă seama de vinovăția și neputința sa poate să vină așa cum este și să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. Făgăduința îi aparține, dacă o va prinde prin credință. Dar acela care în ochii lui este bogat, onorabil și neprihănit, care vede așa cum vede lumea și numește răul bine și binele rău, nu poate cere și primi, pentru că el nu simte nevoia. El are simțământul că este plin; de aceea va fi gol.

Dacă v-ați alarma pentru sufletele voastre, dacă ați căuta pe Dumnezeu în mod stăruitor, El S-ar lăsa găsit de voi; dar El nu va accepta o pocăință cu jumătate de inimă. Dacă vei renunța la păcatele

tale, El este totdeauna gata să ierte. Vrei să te predai chiar acum Lui? Vrei să privești la Calvar și să te întrebi: „A făcut Domnul Isus Hristos acest sacrificiu pentru mine? A îndurat El umilința, rușinea și batjocura, a suferit El moartea cea crudă pe cruce pentru că a dorit să mă salveze de suferințele vinovăției și de groaza disperării și să mă facă nespus de fericit în Împărăția Sa?" Privește la El, care a fost străpuns de păcatele tale, și hotărăște: „Domnul va avea slujirea vieții mele. Nu mă voi mai uni deloc cu vrăjmașii Săi; nu-mi voi mai întrebuința influența pentru o răzvrătire împotriva guvernării Sale. Tot ce am și tot ce sunt este prea puțin pentru a-I consacra Lui, care m-a iubit atât de mult, încât și-a dat viața pentru mine — întreaga Sa
[439] persoană divină pentru un așa păcătos, un așa rătăcit." Desparte-te de lume, fii cu totul de partea Domnului, du lupta până la porți și vei obține biruințe glorioase.

Binecuvântat este acela care ascultă cuvintele vieții veșnice. Călăuzit de „Duhul Adevărului", el va fi condus în tot adevărul. Nu va fi atunci iubit, onorat și lăudat de lume, dar va fi prețios înaintea cerului. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl; să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El."

Responsabilitățile medicului

„Frica de Domnul este începutul științei.” Profesioniștii, oricare ar fi chemarea lor, au nevoie de înțelepciune divină. Dar medicul are în mod special nevoie de această înțelepciune în lucrarea pe care o are de făcut, cu tot felul de oameni și boli. El ocupă o poziție chiar mai plină de responsabilitate decât aceea a unui slujitor al Evangheliei. El este chemat să fie un conlucrător cu Hristos și are nevoie de principii religioase puternice și o legătură strânsă cu Dumnezeul înțelepciunii. Dacă cere sfat de la Dumnezeu, va avea pe Marele Vindecător lucrând alături de eforturile lui și se va mișca cu cea mai mare precauție, ca nu cumva, printr-un tratament greșit, să aducă vătămare uneia dintre creaturile lui Dumnezeu. El va trebui să fie ferm ca o stâncă la principii și cu toate acestea bun și amabil cu toți. El va trebui să simtă responsabilitatea poziției sale și activitatea lui practică va arăta că este determinat la aceasta de motive curate, neegoiste, și o dorință de a pune în practică învățătura Domnului Hristos în toate lucrurile. Un astfel de medic va avea o demnitate de origine divină și va fi un instrument puternic spre bine în lume. Deși poate că nu va fi apreciat de către aceia care nu au nici o legătură cu Dumnezeu, cu toate acestea, va fi onorat de cer. Înaintea lui Dumnezeu va fi mai prețios decât aurul, chiar decât aurul de Ofir.

Medicul trebuie să fie în mod strict un om cumpătat. Suferințele fizice ale neamului omenesc sunt nenumărate, iar el trebuie să se ocupe de aceste boli, în diferitele lor forme. El știe că mare parte [440]
din suferința pe care caută s-o aline este rezultatul necumpătării și al altor forme de îngăduințe egoiste. Este chemat să îngrijească de tineri, de oameni în prima parte a vieții lor și la o vârstă matură, care s-au îmbolnăvit datorită tutunului. Dacă este un medic inteligent, va fi capabil să meargă pe urmele bolii până la cauzele ei; dar dacă nu este liber de patima fumatului, atunci va ezita să pună degetul pe focarul de infecție și să arate cu credincioșie pacientului cauza suferinței sale. El nu va putea să le recomande tinerilor necesitatea de a birui obiceiul mai înainte ca acesta să se fixeze. Dacă el personal

folosește tutunul, cum va putea să le prezinte tinerilor lipsiți de experiență efectele lui dăunătoare, nu numai asupra lor, ci și asupra celor din jurul lor?

În veacul acesta, folosirea tutunului este aproape universală. Femei și copii suferă din cauza atmosferei poluate de țigări sau pipe sau de respirația dezgustătoare a fumătorilor. Cei care trăiesc în această atmosferă vor fi totdeauna suferinzi și medicul, care este și el un fumător, prescrie totdeauna medicamente pentru tratarea unor boli care pot foarte bine să fie remediate prin părăsirea obiceiului de a fuma.

Medicii nu-și pot îndeplini cu credincioșie îndatoririle față de Dumnezeu sau față de aproapele lor atâta timp cât se închină unui idol sub forma tutunului. Cât de neplăcută și dăunătoare este pentru bolnav respirația fumătorului! Cât se feresc ei de el! Cât de nepotrivit este pentru cei care au absolvit școlile medicale, și susțin că sunt capabili să slujească omenirii suferinde, să ducă cu ei mereu acest narcotic otrăvitor în camerele de suferință ale pacienților lor! Și cu toate acestea, mulți mestecă tutun și fumează până ce sângele se strică și sistemul nervos este subminat. În mod deosebit, acest lucru este neplăcut înaintea lui Dumnezeu în dreptul medicilor care sunt capabili să facă un mare bine, care mărturisesc a crede adevărul lui Dumnezeu pentru acest timp, ca să-și permită să aibă acest obicei dezgustător. Cuvintele apostolului Pavel li se pot aplica și lor: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe prea iubiților, să ne curățim de
[441] orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”.

Fumătorii nu pot să fie acceptați ca lucrători pentru cauza cumpătării, căci lucrul acesta nu este în armonie cu pretențiile lor că sunt oameni cumpătați. Cum pot ei să vorbească celui care își distruge mintea și viața folosind băuturi alcoolice, când buzunarele lor sunt pline de tutun și abia așteaptă să fie liberi să mestece tutun și să fumeze și să scuipe apoi peste tot? Cum pot, cu un oarecare grad de consecvență, să pledeze pentru reforme morale înaintea comitetelor pentru promovarea sănătății și de pe platforma temperanței, în vreme ce ei personal se află sub influența tutunului? Dacă vor să aibă putere

pentru a influența oamenii să înfrângă iubirea lor pentru stimulenți, atunci cuvintele lor trebuie să vină dintr-o respirație curată și de pe buze curate.

Dintre toți oamenii din lume, medicii și pastorii trebuie să aibă obiceiuri stricte de cumpătare. Binele societății cere o totală abstinență din partea lor, pentru că influența lor vorbește mereu pentru sau împotriva reformei morale și pentru dezvoltarea societății. Este un păcat voit din partea acelora care nu cunosc legile sănătății sau sunt indiferenți față de ele, căci ei sunt priviți ca fiind mai înțelepți decât alți oameni. Acest lucru este în mod deosebit adevărat cu privire la medic, căruia îi este încredințată viața oamenilor. De la el se așteaptă să nu aibă nici un obicei care să slăbească forțele vieții.

Cum poate un pastor sau un doctor care fumează să-și crească copiii în învățătura și mustrarea Domnului? Cum poate el să dezaprobe la copilul său ceea ce el își permite? Dacă face lucrarea ce i-a fost încredințată lui de către Conducătorul Universului, el va protesta împotriva nelegiuirii sub orice formă și în orice grad s-ar manifesta; își va exercita autoritatea și influența de partea lepădării de sine, a unei ascultări stricte și drepte de cerințele lui Dumnezeu. Va fi ținta sa aceea de a-și așeza copiii în condițiile cele mai favorabile pentru a le asigura fericirea în această viață și un cămin în cetatea lui Dumnezeu? Cum poate el să facă lucrul acesta în vreme ce cedează [442] satisfacerii apetitului? Cum poate el să așeze picioarele altora pe scara progresului, în vreme ce el personal merge pe calea ce duce în jos?

Mântuitorul nostru ne-a dat un exemplu de lepădare de sine. În rugăciunea Sa pentru ucenici, El a spus: „Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”. Dacă un om care își asumă o mare și gravă responsabilitate ca aceea a unui medic păcătuiește împotriva lui prin faptul că nu se conformează legilor, va culege roadele propriilor sale fapte și hotărâri, împotriva cărora nu se poate face recurs. Cauza produce efectul; și în multe cazuri, medicul, care trebuie să aibă o minte clară și ascuțită și nervi tari, ca să fie în stare să discearnă, să înțeleagă și să acționeze repede și cu precizie, are nervii deranjați și creierul încețoșat de droguri. Capacitățile sale de a face bine sunt slăbite. El va conduce pe alții pe calea pe care umblă picioarele sale. Sute de oameni vor urma exemplul unui medic

necumpătat, având simțământul că sunt în siguranță făcând ceea ce face medicul. Și în ziua cea mare a lui Dumnezeu, el va sta în fața raportului vieții sale și i se va cere să dea socoteală de tot binele pe care l-ar fi putut face, dar nu l-a făcut pentru că faptele sale făcute în mod voluntar au slăbit puterile sale fizice și mintea prin satisfacerea îngăduințelor egoiste.

Întrebarea nu este ce face lumea, ci ce fac profesioniștii în legătură cu larga răspândire a flagelului predominant al folosirii tutunului. Vor fi în stare oare bărbații cărora Dumnezeu le-a dat inteligență și care sunt în poziții de încredere sacră să fie credincioși în a urma în mod inteligent rațiunea? Vor fi acești oameni, care au în grija lor persoane pe care influența lor îi va conduce într-o direcție bună sau rea, responsabili să fie modele? Vor învăța ei, prin cuvânt și exemplu, ascultarea de legile care guvernează natura? Dacă nu pun în practică cunoștințele pe care le au cu privire la legile ce guvernează chiar ființa lor, dacă preferă plăcerea prezentă de a se bucura de sănătatea minții și a corpului, atunci ei nu sunt potriviți pentru a li se încredința viața altora. Ei au datoria de a sta în demnitatea bărbăției dată de Dumnezeu, liberi de sclavia oricărui apetit sau pasiuni. Cel care mes-
[443] tecă tutun sau îl fumează aduce vătămare nu numai lui, ci și tuturor acelora care vin în sfera influenței lui. Dacă este necesar să se facă apel la un medic, atunci cei care sunt dedați folosirii tutunului să nu fie acceptați. Unul ca acesta nu va putea să fie un bun sfătuitor. Dacă boala își are cauza în folosirea tutunului, el va fi ispitit să nu spună adevărul și să atribuie boala unei alte cauze decât cea adevărată; căci cum va putea el să se condamne singur în practica lui zilnică?

Există multe căi de a practica arta vindecării, dar este o singură cale pe care cerul o aprobă. Remediile lui Dumnezeu sunt agenții cei simpli ai naturii care nu vor pune prea mult la încercare și nu vor slăbi organismul prin propriile lor puteri. Aerul curat și apa, curățenia, o dietă potrivită, curăția vieții și o încredere fermă în Dumnezeu sunt remedii din lipsa cărora mor mii de oameni, și totuși, aceste remedii devin demodate, pentru că folosirea lor îndemânatică cere o muncă pe care oamenii nu o apreciază. Aerul proaspăt, exercițiul, apa curată și curățenia sunt mijloace plăcute, la îndemâna tuturor și care necesită cheltuieli mici; dar medicamentele sunt scumpe, atât în ceea ce privește cheltuirea mijloacelor, cum și în efectele produse asupra corpului.

Lucrarea medicului creștin nu se termină o dată cu vindecarea bolilor corpului; eforturile sale ar trebui să fie extinse și la bolile minții, la mântuirea sufletului. Poate că nu este de datoria lui, decât atunci când i se cere, să prezinte în mod teoretic puncte de credință; dar el poate să-i îndrepte pe pacienții săi la Hristos. Lecțiile prezentate de divinul Învățător sunt totdeauna potrivite. El trebuie să atragă atenția celor nemulțumiți la dovezile totdeauna proaspete ale iubirii și grijii lui Dumnezeu, la înțelepciunea și bunătatea Sa manifestate în lucrările creațiunii Sale. Mintea poate fi condusă atunci de la natură la Dumnezeul naturii și fixată în cer, care a fost pregătit pentru aceia care-L iubesc.

Medicul trebuie să știe cum să se roage. În multe cazuri, el trebuie să mărească suferința pentru a salva viața; și pacientul, creștin sau necreștin, simte cea mai mare siguranță dacă știe că medicul său se teme de Dumnezeu. Rugăciunea va da celui suferind o încredere puternică; și în multe cazuri, dacă suferințele lor sunt aduse înaintea Marelui Vindecător cu o încredere plină de umilință, aceasta va face pentru ei mai mult decât toate medicamentele ce pot fi administrate.

Satana este cauza bolilor și medicul este avertizat împotriva [444]
puterii și lucrării sale. Bolile mintale abundă pretutindeni. Nouă zecimi din bolile de care suferă oamenii își au cauza aici. Poate că necazul existent în unele familii este asemenea unui cancer, care mănâncă totul și slăbește forțele vieții. Remușcarea pentru păcatul săvârșit subminează uneori constituția fizică și produce dezechilibru mintal. Există, de asemenea, doctrine greșite, ca aceea a unui iad cu un foc ce arde veșnic și chinurile nesfârșite ale celor nelegiuiți, care, prezentând păreri exagerate și deformate despre caracterul lui Dumnezeu, au produs același rezultat asupra minților sensibile. Cei necredincioși au folosit foarte mult aceste cazuri nefericite, atribuind religiei bolile mintale; dar lucrul acesta este cea mai grosolană calomnie cu care nu vor fi bucuroși să se întâlnească odată. Religia lui Hristos, departe de a fi cauza nebuniei, este unul dintre cele mai eficiente remedii; căci ea este un potențial liniștitor al nervilor.

Medicul are nevoie mai mult decât numai de înțelepciune și putere omenească, ca să știe cum să trateze multe cazuri încurcate de boli mintale și ale inimii cu care se confruntă. Dacă este necunoscător în ceea ce privește puterea harului divin, el nu va putea să-i ajute pe cei suferinzi, ci va agrava necazurile. Dar, dacă se prinde bine de

Dumnezeu, va fi în stare să ajute mințile bolnave și rătăcite. El va fi în stare să-i îndrepte pe pacienți la Hristos și să-i învețe să aducă toate grijile și dificultățile lor la marele Purtător de Poveri.

Există o legătură stabilită de cer între păcat și boală. Nici un medic nu-și poate practica lucrarea o lună de zile fără să vadă ilustrat lucrul acesta. El poate ignora faptul; mintea lui poate să fie așa de ocupată cu alte probleme, încât atenția să nu-i fie atrasă asupra lui; dar dacă va observa și va fi cinstit, nu va putea să nu recunoască faptul că păcatul și boala au unul față de celălalt relația existentă între cauză și efect. Medicul trebuie să fie ager pentru a vedea lucrul acesta și să acționeze în consecință. Când a câștigat încrederea celor suferinzi, alinându-le durerile și aducându-i înapoi de pe marginea mormântului, îi poate învăța că boala este rezultatul păcatului și, de asemenea, că vrăjmașul cel căzut este acela care caută să-i ademenească la practici distrugătoare de sănătate și suflet.

[445] El poate să le impresioneze mintea cu necesitatea lepădării de sine și ascultarea de legile vieții și ale sănătății. În mod deosebit, în mintea celor tineri poate să inspire principii drepte. Dumnezeu iubește creaturile Sale cu o dragoste care este atât gingașă, cât și puternică. El a stabilit legile naturii, dar legile Sale nu sunt pretenții arbitrare. Fiecare „să nu”, atât din legea morală, cât și din legile fizice, conține sau implică o făgăduință. Dacă ea este ascultată, atunci binecuvântarea va însoți pașii noștri; dacă nu este ascultată, rezultatul este primejdia și nefericirea. Legile lui Dumnezeu sunt destinate să-i aducă pe oameni mai aproape de El. El îi va mântui, îi va salva de la rău și-i va duce la bine dacă se vor lăsa conduși, dar El niciodată nu-i va forța. Noi nu putem înțelege planurile lui Dumnezeu, dar trebuie să ne încredem în El și să ne arătăm credința prin faptele noastre.

Medicii care Îl iubesc și se tem de Dumnezeu sunt puțini atunci când îi comparăm cu cei necredincioși și în mod deschis nereligioși și primii trebuie să fie sprijiniți în ceea ce privește preferința față de cei din ultima clasă. Putem foarte bine să nu avem încredere în medicii neevlavioși. O ușă a ispitei le este deschisă, un diavol viclean le va sugera gânduri și acțiuni josnice și numai puterea harului divin este aceea care poate să potolească tumultul pasiunii și să fortifice împotriva păcatului. Pentru cei care sunt corupți din punct de vedere moral, ocaziile de a corupe mințile curate nu lipsesc. Dar cum va

apărea medicul imoral în ziua cea mare a lui Dumnezeu? În timp ce mărturisea că se îngrijește de bolnavi, el a trădat încrederea sacră. El a degradat atât sufletul, cât și corpul creaturilor lui Dumnezeu și a pus picioarele lor pe calea ce duce la pierzare. Ce teribil este să încredințăm pe cei iubiți ai noștri în mâinile unui om necurat, care poate să otrăvească ceea ce este moral și să ruineze sufletul! Cât de neavenit este medicul neevlavios la patul muribundului!

Medicul este adus aproape zilnic față în față cu moartea. El merge, adesea, pe marginea mormântului. În multe cazuri, obișnuirea cu scenele de suferință și moarte are ca rezultat neglijența și indiferența față de vrăjmașul omenirii și nepăsare în tratarea bolnavului. Astfel de medici se pare că nu au nici un fel de simpatie gingașă. Ei sunt aspri și nepoliticoși, imprevizibili și bolnavul se teme de apropierea lui. Astfel de oameni, oricât de mari ar fi [446]
cunoștința și iscusința lor, nu pot face decât puțin bine celor suferinzi; dar dacă iubirea și simpatia pe care le-a manifestat Domnul Isus față de cei bolnavi sunt combinate cu cunoștința medicului, chiar și numai prezența lui va fi o binecuvântare. El nu va privi la pacientul său ca la o bucată a mecanismului uman, ci ca la un suflet care va fi salvat sau pierdut.

Îndatoririle medicului sunt grele. Puțini își dau seama de încordarea mintală și fizică la care este supus. Fiecare energie și fiecare capacitate trebuie să fie înregistrate cu cea mai mare și mai intensă neliniște în bătălia cu suferința și moartea. Adesea, el știe că o singură mișcare a mâinii, chiar și numai un fir de păr într-o direcție greșită, poate să trimită un suflet nepregătit în veșnicie.

Cu atât mai mult are nevoie medicul credincios de simpatia și rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Cerințele lui în direcția aceasta nu sunt inferioare acelora ale celui mai devotat slujitor al Evangheliei sau misionar. Lipsit, așa este adesea, de odihna și somnul necesar, și chiar de privilegiile religioase ale Sabatului, el are nevoie de o dublă porție de har, de o aprovizionare zilnică, proaspătă, sau, de nu, el va pierde legătura cu Dumnezeu și va fi în primejdia scufundării mai adânc în întunericul spiritual decât alți oameni de alte profesiuni. Și totuși, adesea, el este făcut să primească reproșuri nemeritate și este lăsat să stea singur, supus ispitelor teribile ale lui Satana, simțindu-se greșit înțeles, trădat de către prietenii săi.

Mulți, cunoscând cât de chinuitoare sunt îndatoririle medicilor și cât de puține ocazii au de a fi eliberați de aceste griji, chiar în ziua Sabatului, nu vor mai alege această profesiune ca o lucrare a vieții. Dar marele vrăjmaș caută mereu să distrugă lucrarea mâinilor lui Dumnezeu și oameni de cultură și inteligenți sunt chemați să combată puterea sa crudă. Este nevoie de mai mulți oameni cinstiți, drepți, care să se devoteze acestei profesiuni. Eforturi chinuitoare trebuie să fie făcute pentru a convinge oameni potriviți să se pregătească pentru această lucrare. Caracterele lor trebuie să fie bazate pe principiile largi ale Cuvântului lui Dumnezeu — să aibă o energie, o forță și perseverență motivate, care să-i facă în stare să atingă un înalt
[447] standard prin excelență. Dar nu toți pot fi medici de succes. Mulți nu au fost pregătiți din toate punctele de vedere atunci când au început să-și exercite aceste îndatoriri profesionale. Ei nu au cunoștințele necesare; nu au nici tact și nici iscusință, grijă și inteligența necesară pentru asigurarea succesului.

Un medic poate să facă o lucrare mult mai bună dacă are putere fizică. Dacă este slab, nu poate să îndure oboseala muncii proprie chemării sale. Un om care are o constituție slabă, care este dispeptic sau care nu are un control de sine total nu este pregătit să se ocupe de tot felul de boli. Trebuie să se aibă mare grijă pentru a nu încuraja persoane care ar putea fi de folos în unele posturi ce comportă o responsabilitate mai mică, să studieze medicina care cere mult timp și mijloace, atunci când nu există o speranță rațională că vor reuși.

Unii au fost aleși ca fiind oameni care ar putea fi folositori ca medici și au fost încurajați să urmeze cursurile școlii de medicină. Dar unii care și-au început studiile în aceste școli medicale ca fiind creștini n-au păstrat așa cum se cuvine legea divină; au sacrificat principiile și au pierdut legătura cu Dumnezeu. Ei au considerat că singuri nu vor putea să țină porunca a patra a Decalogului și să facă față batjocurii și bătăii de joc a celor ambițioși, iubitori de lume, superficiali, sceptici și necredincioși. Ei n-au fost pregătiți să întâmpine acest fel de persecuție. Au fost ambițioși să urce mai sus și tot mai sus în lume și s-au poticnit de munții întunecați ai necredinței, devenind nevrednici, de încredere. Ispite de tot felul s-au deschis înaintea lor și ei n-au avut tăria să reziste. Unii dintre aceștia au devenit necinstiți, intriganți și sunt vinovați de păcate grave.

În veacul acesta, este primejdios pentru fiecare persoană care va studia medicina. Adesea, profesorii lui sunt oameni înțelepți în felul lumii, iar colegii, studenți necredincioși, care n-au nici o legătură cu Dumnezeu, și există primejdia de a fi influențat de aceste persoane nereligioase cu care se asociază. Cu toate acestea, unii și-au făcut studiile medicale și au rămas credincioși principiului. Ei n-au mers la studii în Sabat și au dovedit că oamenii se pot pregăti pentru [448] obligațiile unui medic fără să dezamăgească așteptările acelora care le oferă mijloacele pentru a obține o educație. Asemenea lui Daniel, ei L-au onorat pe Dumnezeu și El i-a ocrotit. Daniel s-a hotărât în inima sa să nu adopte obiceiurile de la curtea imperială; el nu va mânca din mâncarea împăratului și nu va bea din vinul lui. El a privit la Dumnezeu pentru tărie și har și Dumnezeu i-a dat înțelepciune, iscusință și cunoaștere mai presus de astrologii, ghicitorii și magicienii împărăției. Pentru el s-a împlinit făgăduința: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește".

Tânărul medic are acces la Dumnezeul lui Daniel. Prin harul și puterea divină, el poate deveni tot așa de eficient în lucrarea chemării sale cum a fost și Daniel în înalta sa poziție. Dar este o greșeală să faci din pregătirea științifică un lucru cu totul important, în timp ce principiile religioase care stau la temelia unei practici de succes sunt neglijate. Mulți care disprețuiesc gândul că au nevoie să se sprijine pe Isus pentru înțelepciune în lucrarea lor sunt lăudați ca fiind oameni iscusiți în profesia lor. Dar dacă acești oameni, care își pun încrederea în cunoștințele lor științifice, ar fi iluminați de lumina cerului, cu cât mai mare ar putea fi realizarea lor! Cu cât mai tare ar fi puterile lor și cu cât mai multă încredere ar putea ei să se ocupe de cazurile dificile! Omul care este într-o strânsă legătură cu Marele Medic al sufletului și al trupului are resursele cerului și ale pământului la dispoziția sa și poate lucra cu o înțelepciune și o precizie ce nu dau greș, pe care oamenii neevlavioși nu le pot avea.

Aceia cărora le este încredințată îngrijirea bolnavului, medici sau asistente medicale, să nu uite că lucrarea lor trebuie să reziste cercetării ochiului pătrunzător al lui Iehova. Nu există nici un câmp misionar mai important decât acela ocupat de medicul credincios și temător de Dumnezeu. Nu există nici un domeniu în care un om poate să realizeze un bine mai mare sau să câștige mai multe pietre prețioase care să strălucească în coroana bucuriei lui. El poate

duce cu el harul Domnului Hristos, asemenea unui parfum plăcut, în toate camerele bolnavilor în care intră. Poate să poarte cu el adevăratul balsam vindecător pentru sufletul bolnav de păcat. Poate
[449] să îndrepte pe cel bolnav și muribund spre Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. El nu va asculta sugestia că este primejdios să le vorbești despre interesele lor veșnice acelora a căror viață este în pericol, ca să nu le faci mai rău; căci în nouă cazuri din zece, cunoașterea Mântuitorului ce iartă păcatul le va face mai bine, atât la minte, cât și la corp. Isus poate să limiteze puterea lui Satana. El este medicul în care sufletul bolnav de păcat se poate încrede pentru a vindeca atât bolile trupului, cât și ale sufletului.

Cel superficial și cu gânduri rele în această profesiune va căuta să trezească prejudecăți împotriva celui care în mod credincios își aduce la îndeplinire îndatoririle profesionale și să umple calea sa cu obstacole; dar aceste încercări nu vor face decât să pună în evidență aurul curat al caracterului. Deși viața lui poate să fie grea și o viață de lepădare de sine, iar după părerea lumii poate să fie un eșec, înaintea cerului ea va fi un succes și el va fi așezat în rândul oamenilor nobili ai lui Dumnezeu. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea soarelui și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.”

Criza ce vine

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” În viitorul apropiat, vom vedea împlinirea acestor cuvinte, având în vedere că bisericile protestante se unesc cu lumea și cu puterea papală împotriva păzitorilor poruncilor. Același spirit care i-a motivat pe adepții papalității din veacurile trecute îi va face și pe protestanți să urmeze un drum asemănător față de aceia care își vor păstra credincioșia lor față de Dumnezeu.

Biserica și statul fac acum pregătiri pentru conflictul viitor. Protestanții lucrează acum pe ascuns pentru a aduce duminica în față, așa cum au făcut romaniștii. Pretutindeni, papalitatea își strânge structurile ei mari și impunătoare în adâncimi tainice, de unde ve- [450]
chile lor persecuții vor fi repetate. Și se pregătește drumul pentru manifestare pe scară mare, a acelor minuni mincinoase, prin care, dacă va fi posibil, Satana va înșela chiar și pe cei aleși.

Decretul care va trebui să fie dat împotriva poporului lui Dumnezeu va fi la fel ca acela dat de Ahașveroș împotriva iudeilor, pe timpul Esterei. Edictul persan a fost dat din cauza răutății lui Haman împotriva lui Mardoheu. Nu pentru că Mardoheu i-ar fi făcut vreun rău, ci pentru că a refuzat să i se închine, să-i aducă respectul care I se cuvine numai lui Dumnezeu. Hotărârea împăratului împotriva iudeilor a fost obținută printr-un pretext fals, prin greșita prezentare a acestui popor deosebit. Satana a pus la cale acest plan pentru a șterge de pe fața pământului pe aceia care păstrau cunoștința adevăratului Dumnezeu. Dar complotul lui a fost înfrânt de către o contraputere care domnește printre fiii oamenilor. Îngeri care excelează în putere au fost însărcinați să apere pe poporul lui Dumnezeu și comploturile adversarilor lor s-au întors asupra capului lor. Lumea protestantă de astăzi vede în mica grupă a păzitorilor Sabatului un Mardoheu la poartă. Caracterul și comportarea sa, care exprimă respect față de Legea lui Dumnezeu, sunt o continuă mustrare pentru cei care au dat la o parte temerea de Dumnezeu și calcă în picioare Sabatul Său;

acest intrus nepoftit trebuie — prin unele mijloace — să fie înlăturat din cale.

Aceeași minte diabolică ce a complotat împotriva celor credincioși din veacurile trecute caută încă să extermine de pe pământ pe cei care se tem de Dumnezeu și ascultă de Legea Sa. Satana va stârni indignare împotriva umilei minorități care în mod conștient refuză să accepte obiceiurile populare și tradițiile. Oameni în poziții înalte și cu reputație se vor uni cu cei nelegiuiți și stricați, pentru a se sfătui împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația se vor strânge pentru a-i acoperi cu dispreț. Conducători, persecutori, slujitori ai altarelor și membri ai bisericii vor conspira împotriva lor. Prin cuvânt și prin scris, prin fanfaronadă, amenințări și batjocură, ei vor căuta să le nimicească credința. Printr-o falsă reprezentare și apeluri mânioase, ei vor stârni mânia poporului. Neavând un „așa zice Scriptura", pentru a aduce ca argument împotriva
[451] apărătorilor Sabatului biblic, ei vor recurge la acțiuni opresive pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitate și sprijin, legislatorii se vor supune cerinței pentru o lege duminicală. Aceia care se tem de Dumnezeu nu pot să accepte o instituție care violează o poruncă a Decalogului. Pe acest câmp de luptă se va da ultima mare bătălie dintre adevăr și minciună. și noi nu suntem lăsați în îndoială cu privire la această problemă. Acum, ca și în zilele lui Mardoheu, Domnul va apăra adevărul și poporul Său.

Prin decretul ce impune instituția papalității care violează Legea lui Dumnezeu, națiunea noastră se va rupe cu totul de neprihănire. Când protestantismul va întinde mâna peste abis, pentru a prinde mâna puterii romane, când ea va întinde mâna peste abis pentru a da mâna cu spiritismul, când, sub influența acestor întreite uniri, țara noastră va respinge orice principiu al Constituției, ca o conducere protestantă și republicană, și va face legi pentru propagarea falsurilor și înșelăciunilor papale, putem cunoaște că a venit timpul pentru lucrarea prin minuni a lui Satana și că sfârșitul este aproape.

După cum apropierea armatelor romane a fost un semn pentru ucenici cu privire la iminenta distrugere a Ierusalimului, tot astfel se poate ca această apostazie să fie un semn al faptului că limita îndelungii răbdări a lui Dumnezeu a ajuns la capăt, că măsura nelegiuirii națiunii noastre s-a umplut și că îngerul milei este gata să-și ia zborul, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Poporul lui Dumnezeu

va fi atunci aruncat în acele scene chinuitoare și nefericite, pe care profeții le-au descris ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov. Strigătul celor credincioși și persecutați se înalță spre ceruri. Și după cum sângele lui Abel strigă din pământ, sunt de asemenea voci care strigă la Dumnezeu din mormintele martirilor, din cimitirele mărilor, din peșterile munților, de sub arcadele piețelor: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?"

Domnul Își face lucrarea Sa. Tot cerul este în mișcare. Judecata întregului pământ se va face în curând pentru a răzbuna autoritatea Sa insultată. Semnul eliberării va fi pus asupra oamenilor care păzesc poruncile lui Dumnezeu, onorează legea și care refuză semnul fiarei [452] sau al chipului ei.

Dumnezeu a descoperit ceea ce va avea loc în ultimele zile, pentru ca poporul Său să poată fi pregătit să reziste împotriva furtunii opoziției și a mâniei. Cei care au fost avertizați cu privire la evenimentele din fața lor nu trebuie să aștepte venirea furtunii cu calm, mângâindu-se singuri cu faptul că Domnul îi va ocroti pe cei credincioși ai Săi în ziua necazului. Noi trebuie să fim ca niște oameni care așteaptă pe Domnul lor, nu într-o așteptare leneșă, ci într-o lucrare plină de zel și cu o credință nesovăielnică. Nu este acum timpul să îngăduim ca mințile noastre să fie absorbite de lucruri de mică importanță. În timp ce oamenii dorm, Satana este activ, aranjând în așa fel lucrurile, încât poporul lui Dumnezeu să nu se bucure de milă și dreptate. Mișcarea duminicală își face acum drum prin întuneric. Conducătorii ascund adevărata problemă și mulți dintre cei care sunt uniți în această mișcare nu văd încotro tinde curentul din subteran. Declarațiile lui sunt blânde și în aparență creștine, dar când va vorbi, va da pe față spiritul balaurului. Avem datoria să facem tot ce ne stă în putere pentru a evita primejdia ce amenință. Trebuie să ne străduim să dezarmăm prejudecățile, așezându-ne într-o lumină cuvenită înaintea oamenilor. Trebuie să discutăm cu ei adevărata problemă, în felul acesta ridicând cel mai eficient protest împotriva măsurilor de restrângere a libertății de conștiință. Noi trebuie să cercetăm Scripturile și să fim în stare să dăm socoteală de credința noastră. Profetul spune: „Cei răi vor face răul și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege".

Cei care au acces la Dumnezeu prin Domnul Hristos au o lucrare importantă înaintea lor. Acum este timpul să punem mâna, să ne prindem de brațul tăriei noastre. Rugăciunea lui David trebuie să fie rugăciunea pastorilor și a membrilor laici: „Este vremea ca Domnul să lucreze; căci ei calcă Legea Ta". Slujitorii Domnului să plângă între tindă și altar și să spună: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta". Dumnezeu a lucrat totdeauna pentru poporul Său în situația lor cea mai critică, atunci când se părea că nu mai este nici o speranță ca ruina să fie evitată. Planurile oamenilor răi, vrăjmașii bisericii, sunt supuse puterii Sale și providenței Sale
[453] cârmuitoare! El poate mișca inimile oamenilor de stat; mânia celor turbulenți și nemulțumiți, celor ce urăsc pe Dumnezeu, adevărul și poporul Său poate să fie potolită, așa cum se potolesc apele dacă El le poruncește să se liniștească. Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. El, care face stelele să meargă în ordine pe bolta cerului, al cărui glas controlează valurile adâncimilor de ape, același Creator infinit va lucra în favoarea poporului Său, dacă Îl cheamă în credință. El va ține în frâu forțele întunericului până când avertizarea este dată lumii și toți cei ce o vor asculta vor fi pregătiți pentru luptă.

„Omul Te laudă chiar și în mânia lui", spune psalmistul; „când Te îmbraci cu toată urgia Ta." Mijloacele lui Dumnezeu de a proba adevărul vor fi în funcțiune și vor constitui un subiect de cercetare și discuție, chiar dacă lucrul acesta se face prin disprețul aruncat asupra lui. Mintea, gândurile oamenilor trebuie să fie trezite. Fiecare controversă, fiecare reproș, fiecare calomnie, toate vor fi mijloacele lui Dumnezeu de a provoca cercetarea și trezirea minții, care altfel ar rămâne dormitând.

Așa a fost în istoria trecută a poporului lui Dumnezeu. Refuzând să se închine chipului cel mare de aur pe care l-a înălțat Nebucadnețar, cei trei evrei au fost aruncați într-un cuptor aprins. Dar Dumnezeu i-a ocrotit pe slujitorii Săi în mijlocul flăcărilor și, astfel, încercarea de a impune idolatria a avut ca rezultat aducerea cunoașterii adevăratului Dumnezeu înaintea adunării prinților și mai marilor din vasta împărăție a Babilonului.

Tot astfel a fost și atunci când s-a dat decretul care interzicea rugăciunea către vreun alt dumnezeu, afară de împărat. În timp ce Daniel, după obiceiul lui, își înălța rugăciunile de trei ori pe zi către Dumnezeul cerului, atenția prinților și a conducătorilor a fost atrasă

asupra acestui caz. El a avut ocazia să vorbească despre el, să arate care este adevăratul Dumnezeu și să prezinte motivul pentru care numai El trebuie să primească închinare și datoria de a-I aduce laude și închinare. Iar eliberarea lui Daniel din groapa leilor a fost o altă dovadă că Ființa căruia el se închina era viul și adevăratul Dumnezeu.

Tot astfel, întemnițarea lui Petru a dus Evanghelia înaintea împăraților, prinților și conducătorilor, care altfel n-ar fi avut această [454] lumină. Eforturile făcute pentru a împiedica progresul adevărului vor servi la extinderea lui. Adevărul desăvârșit este mai clar văzut din orice punct din care poate fi văzut. Erorile, abaterile cer să-și ascundă identitatea, să fie mascate. Ele se îmbracă chiar în hainele îngerilor și fiecare manifestare a caracterului adevărat scade șansele lor de succes.

Poporul pe care Dumnezeu l-a făcut depozitarul legii Sale nu trebuie să îngăduie ca lumina lor să fie ascunsă. Adevărul trebuie să fie vestit în locurile întunecoase ale pământului. Obstacolele trebuie să fie înfruntate și depășite. O mare lucrare trebuie făcută, și această lucrare a fost încredințată acelora care cunosc adevărul. Ei ar trebui acum să-L implore pe Dumnezeu să-i ajute. Spiritul iubirii Domnului Hristos trebuie să fie răspândit în inimile lor. Spiritul Domnului Hristos trebuie să fie revărsat asupra lor și ei trebuie să fie gata să stea în ziua judecății. În timp ce se consacră lui Dumnezeu, o putere convingătoare va însoți eforturile lor de a prezenta altora adevărul și lumina lor va găsi acces în multe inimi. Noi nu trebuie să mai dormim pe terenul vrăjit al lui Satana, ci să chemăm la acțiune toate resursele noastre și să ne folosim de orice avantaje pe care Providența ni le-a furnizat. Ultima avertizare trebuie să fie proclamată „înaintea multor oameni, națiuni, limbi și popoare”; și făgăduința este făcută: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.

Biserica, lumina lumii

Domnul a chemat pe poporul Său Israel și l-a separat de lume, pentru a-i putea încredința o răspundere sacră. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și a intenționat ca prin ei să păstreze printre oameni cunoașterea Sa. Prin ei, lumina cerului trebuia să strălucească în locurile întunecoase ale pământului și o voce trebuia să fie auzită apelând la toți oamenii, chemându-i să se întoarcă de la idolatria
[455] lor și să slujească viului și adevăratului Dumnezeu. Dacă ar fi fost credincioși însărcinării și încrederii acordate, evreii ar fi fost o putere în lume. Dumnezeu ar fi fost apărarea lor și El voia să-i înalțe mai presus de toate celelalte națiuni. Lumina și adevărul Său aveau să fie descoperite prin ei și ar fi stat sub înțeleapta și sfânta Lui conducere, ca un exemplu al superiorității guvernării Sale față de orice formă de idolatrie.

Dar ei n-au păstrat legământul lor cu Dumnezeu. Au urmat practicile idolatre ale altor națiuni, și în loc să facă numele Creatorului lor o laudă pe pământ, comportarea lor L-a făcut de ocară printre neamuri. Cu toate acestea, scopul lui Dumnezeu trebuia să fie împlinit. Cunoașterea voii Sale trebuie să fie răspândită pe tot pământul. Dumnezeu a adus mâna asupritorilor asupra poporului Său și aceștia i-au împrăștiat printre neamuri ca robi. În necazul lor, mulți dintre ei s-au pocăit de nelegiuirile lor și au căutat pe Domnul. Împrăștiați printre toate națiunile păgâne, ei au răspândit peste tot cunoașterea adevăratului Dumnezeu. Principiile legii divine au venit în conflict cu obiceiurile și practicile națiunilor. Idolatrii s-au străduit să nimicească adevărata credință. Domnul, în providența Sa, a adus pe slujitorii Săi, Daniel, Neemia și Ezra, față în față cu împărați și conducători, pentru ca acești idolatri să poată avea ocazia să primească lumina. Astfel, lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său să o facă în timp de prosperitate, în cuprinsul propriilor lor granițe, dar care a fost neglijată din cauza necredinței lor, a fost adusă la îndeplinire în captivitate, prin grele încercări și greutăți.

Dumnezeu a chemat biserica Sa de astăzi, aşa cum a chemat şi pe Israelul din vechime, să fie o lumină pe pământ. Prin adevărul Său puternic şi pătrunzător, soliile celor trei îngeri, i-a separat pe copiii Săi de celelalte biserici şi de lume, pentru a-i aduce într-o sacră apropiere de El. El i-a făcut depozitarii Legii Sale şi le-a încredinţat marile adevăruri ale profeţiei pentru acest timp. Asemenea descoperirilor sfinte încredinţate vechiului Israel, acestea constituie o încredere sacră pentru a fi transmise lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14, reprezintă poporul care primește lumina soliilor lui [456]
Dumnezeu și merge înainte ca instrumente ale Sale, pentru a face să răsune avertizarea în toată lungimea și lățimea pământului. Domnul Hristos declară urmașilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii”. Fiecărui suflet care primește pe Hristos și crucea Golgotei, El îi spune: „Iată valoarea unui suflet. Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Nimic nu trebuie să fie îngăduit să împiedice lucrarea. Este cea mai importantă lucrare pentru acest timp; ea trebuie să meargă până în veșnicie. Iubirea pe care a manifestat-o Domnul Isus pentru sufletele oamenilor, prin sacrificiul pe care El l-a făcut pentru răscumpărarea lor, va pune în mișcare pe toți urmașii Săi.

Dar foarte puțini dintre cei care au primit lumina fac lucrarea ce a fost încredințată în mâinile lor. Sunt puțini oameni de o credincioșie nesovăielnică, ce nu tind spre lenevie și comoditate, dar care își fac drum spre oriunde pot găsi o deschidere pentru a face să înainteze lumina adevărului și a apăra legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Dar păcatele care controlează lumea au intrat în biserică și în inimile acelora care pretind a fi poporul deosebit al lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care au primit lumina exercită o influență care liniștește temerile cu privire la cele lumești la cei creștini numai cu numele. Există iubitori ai lumii chiar printre cei care mărturisesc a fi așteptători ai Domnului Hristos. Există dorință după bogăție și onoare. Domnul Hristos descrie această clasă atunci când declară că ziua Domnului va veni ca un hoț asupra tuturor acelora care locuiesc pe suprafața pământului. Lumea aceasta este căminul lor. Ei fac din ea o afacere, pentru strângerea de bogății pământești. Ei își înalță locuințe costisitoare și le mobilează cu lucruri foarte scumpe; găsesc plăcere în îmbrăcăminte și satisfacerea apetitului. Lucrurile lumii sunt idolii lor. Acestea se interpun între suflet și Domnul Hristos, iar realitățile

solemne și teribile ce se îngrămădesc asupra noastră nu sunt văzute decât foarte neclar și recunoscute în mod slab. Aceeași neascultare și aceeași decădere ce au fost văzute în biserica iudaică au caracterizat în mare măsură pe oamenii care au avut această mare lumină din ceruri în ultimele solii de avertizare. Asemenea lor, ne vom irosi și noi ocaziile și privilegiile, până când Dumnezeu va îngădui ca
[457] opresiunea și persecuția să vină asupra noastră. Să fie oare lucrarea ce trebuie să fie adusă la îndeplinire în pace și prosperitate relativă, lăsată nefăcută până când va trebui să fie făcută în zile întunecoase și sub presiunea încercărilor și a persecuției?

Există o teribilă cantitate de vină pentru care biserica este răspunzătoare. De ce oare cei care au lumina nu fac eforturi serioase pentru a duce și altora lumina aceasta? Ei văd că sfârșitul este aproape. Văd zilnic mulțimi care calcă Legea lui Dumnezeu; și ei știu că aceste suflete nu pot fi mântuite păcătuind. Cu toate acestea, ei au un interes mai mare pentru afacerile lor, fermele lor, casele și mărfurile lor, îmbrăcămintea lor, mesele lor, decât față de sufletele bărbaților și femeilor pe care va trebui să-i întâlnească față-n față în ziua judecății. Poporul care pretinde că ascultă adevărul doarme. Ei nu se vor simți bine așa cum s-ar simți dacă ar fi treji. Iubirea față de adevăr moare, dispare din inima lor. Exemplul lor nu convinge lumea că au adevărul înaintea altor oameni de pe pământ. Chiar atunci când ar trebui să fie tari în Dumnezeu, având o experiență zilnică, o experiență vie, ei sunt slabi, nesiguri, sprijinindu-se pe pastori pentru ajutor, când ei ar trebui să slujească altora cu mintea, sufletul, vocea și scrisul, cu timpul și banii lor.

Frați și surori, mulți dintre voi se scuză când este vorba de lucru, invocând neputința de a lucra pentru alții. Dar te-a făcut oare Dumnezeu așa de incapabil? N-a fost oare această neputință produsă de inactivitatea voastră și continuată de alegerea voastră liber consimțită? Nu ți-a dat oare Dumnezeu măcar un singur talant pe care să-l pui la schimbător, nu pentru propria voastră comoditate și satisfacție, ci pentru El? Ați înțeles care vă sunt obligațiile, ca slujitori angajați ai Lui, ca să-I aduceți un câștig printr-o înțeleaptă și iscusită folosire a acestui capital ce v-a fost încredințat? N-ați neglijat oare ocaziile de a dezvolta puterile până la capăt? Este prea adevărat că puțini au avut un real simțământ al responsabilității lor față de Dumnezeu. Iubirea, judecata, memoria, prudența, tactul,

energia și orice altă capacitate au fost folosite pentru ei. Voi ați manifestat o mai mare înțelepciune în slujba celui rău decât pentru cauza lui Dumnezeu. V-ați pervertit, v-ați slăbit, ba mai mult chiar, v-ați [458] subestimat puterile, prin intensa activitate în îndeletnicirile lumești, neglijând lucrarea lui Dumnezeu.

Voi vă liniștiți conștiința, spunând că nu puteți să anulați trecutul și să câștigați vigoarea, puterea și iscusința pe care ați fi putut să le aveți dacă v-ați fi folosit puterile așa cum a cerut Dumnezeu. Dar nu uitați că El vă consideră răspunzători pentru lucrarea făcută în mod neglijent sau lăsată nefăcută din cauza necredincioșiei voastre. Cu cât îți folosești mai mult puterile pentru Domnul, cu atât devii mai capabil, mai iscusit. Cu cât este mai strâns contactul vostru cu Izvorul luminii și al puterii, cu atât mai mare va fi lumina care va fi revărsată asupra voastră și mai mare va fi puterea voastră pe care s-o folosiți pentru Dumnezeu. Și pentru toate ce ați fi putut să aveți, dar n-ați obținut prin „devoțiunea" voastră față de lume, sunteți făcuți răspunzători. Când devii un urmaș al Domnului Hristos, te legi să-I slujești Lui și numai Lui, și El făgăduiește să fie cu tine și să te binecuvânteze, să te reînvioreze cu lumina Lui, să-ți dea pace și să facă să te bucuri de și în lucrarea Sa. Ai dat greș cumva să te bucuri de aceste binecuvântări? Atunci fii sigur că lucrul acesta se datorează propriei tale comportări.

Pentru a scăpa de încorporare în timpul războiului, au fost oameni care și-au provocat boli, alții s-au mutilat singuri pentru a putea fi considerați inapți pentru armată. Aici avem o ilustrare a atitudinii pe care mulți au manifestat-o în legătura lor cu cauza lui Dumnezeu. Ei și-au mutilat puterile, atât fizice, cât și mintale, astfel încât nu mai sunt în stare să facă lucrarea de care este atât de mult nevoie.

Să presupunem că o sumă de bani a fost așezată în mâinile tale pentru a o investi în anumite scopuri; îi poți arunca și apoi să declari că nu ești răspunzător pentru modul cum i-ai folosit? Simți astfel că ai scăpat de o mare grijă? Și totuși, asta faci cu darurile lui Dumnezeu. A te scuza că nu lucrezi pentru alții din cauză că nu ești capabil, în vreme ce ești absorbit cu totul în planuri și lucrări lumești, este o bătaie de joc la adresa lui Dumnezeu. Mulțimi merg în jos spre ruină; cei care au primit lumină și adevăr nu sunt decât o mână care să oprească oștile celui rău; și totuși, această mică grupă își [459] consacră energiile la nimic altceva decât de a învăța cum să salveze

suflete de la moarte. Este oare de mirare că biserica este slabă și ineficientă, că Dumnezeu nu poate face decât puțin pentru cei ce mărturisesc că sunt copiii Lui? Ei se așază acolo unde este imposibil pentru El să lucreze cu ei și pentru ei. Îndrăznești oare să continui să disprețuiești și să nu asculți cerințele Lui? Vei continua oare să-ți bați joc de cele mai sacre răspunderi? Vei spune, asemenea lui Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?"

Să nu uiți că responsabilitatea ta este măsurată, nu prin resursele și capacitățile tale prezente, ci după puterile cu care ai fost înzestrat de la început și ocaziile de a le folosi. Întrebarea pe care fiecare trebuie să și-o pună nu este dacă acum este fără experiență și nepotrivit a lucra pentru cauza lui Dumnezeu, ci cum și de ce este în starea aceasta și cum poate să fie remediată. Dumnezeu nu ne va înzestra în mod supranatural cu acele calități ce ne lipsesc; ci, în timp ce exercităm capacitățile pe care le avem, El va lucra cu noi și pentru noi pentru a dezvolta și întări orice capacitate; energiile noastre ce dormitează vor fi trezite și puterile care mult timp au fost paralizate vor primi o nouă viață.

Atâta vreme cât suntem în lume, trebuie să avem de-a face cu lucrurile lumii. Totdeauna va fi nevoie să ne implicăm într-o tranzacție temporală sau în afaceri secundare; dar acestea nu trebuie să ne absoarbă cu totul. Apostolul Pavel ne-a dat o regulă sigură: „În sârguință fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului!" Îndatoririle umile, obișnuite ale vieții trebuie să fie toate îndeplinite cu credincioșie; „din inimă", spune apostolul, „ca pentru Domnul". Oricare ar fi locul nostru de muncă, fie în gospodărie, la lucrul câmpului sau la îndeletniciri intelectuale, noi trebuie să le îndeplinim spre slava lui Dumnezeu, atâta vreme cât facem din Domnul Hristos primul, cel din urmă și cel mai bun în toate. Dar pe lângă aceste lucrări lumești, fiecărui urmaș al Domnului Hristos îi este dată o lucrare specială pentru zidirea împărăției Sale — o lucrare care cere eforturi personale pentru salvarea oamenilor. Aceasta nu este o lucrare care să fie îndeplinită numai o dată pe săptămână, la locașul de închinare, ci în tot timpul și în orice loc.

[460] Oricine este legat de biserică face din acest act un legământ solemn de a lucra pentru interesul bisericii și a păstra acest interes mai presus de orice considerație lumească. Este lucrarea sa să păstreze o legătură vie cu Dumnezeu, să se angajeze cu trup și suflet în

marele plan al răscumpărării și să arate, în viața și caracterul său, desăvârșirea poruncilor lui Dumnezeu în contrast cu obiceiurile și învățăturile lumii. Fiecare suflet care a mărturisit pe Hristos s-a angajat să facă și să fie un lucrător ce este posibil ca să devină spiritual, activ, zelos și eficient în lucrarea Domnului său. Domnul Hristos așteaptă de la fiecare om să-și facă datoria; să fie aceasta deviza printre toți urmașii Săi.

Nu trebuie să așteptăm să fim solicitați pentru a transmite lumina, ci să fim insistenți pentru sfat sau instrucțiuni. Fiecare dintre cei care primesc razele Soarelui Neprihănirii trebuie să reflecte strălucirea lui pretutindeni în jurul lui. Religia lui trebuie să aibă o influență pozitivă și hotărâtă. Rugăciunile și cererile sale trebuie să fie pline de Duhul Sfânt, ca să topească și să supună sufletul. Domnul Isus spune: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri". Ar fi mai bine pentru un om lumesc să nu fi văzut niciodată un mărturisitor al religiei decât să ajungă sub influența unuia care este necunoscător și neștiutor în ceea ce privește puterea sfințeniei. Dacă Hristos ar fi modelul nostru, dacă viața Sa ar fi regula vieții noastre, ce zel ar fi manifestat, ce eforturi ar fi făcute, ce dărnicie, ce lepădare de sine practicată! Cât de neobosit am lucra! Ce cereri stăruitoare pentru înțelepciune și putere s-ar înălța la Dumnezeu! Dacă toți cei care mărturisesc că sunt copii ai lui Dumnezeu vor avea simțământul că este preocuparea principală a vieții lor aceea de a face lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o să o facă, dacă ei vor lucra în mod neegoist pentru cauza Sa, ce schimbare s-ar vedea în inimi și în cămin, în comunități, da, chiar în lume!

Vigilență și credincioșie au fost cerute urmașilor Domnului Hristos în fiecare veac; dar acum, pentru că stăm chiar în pragul lumii veșnice, păstrând adevărurile, având o lumină așa de mare, o lucrare așa de importantă, noi trebuie să ne dublăm silințele. Fiecare trebuie să facă tot ce poate, cu toate capacitățile sale. Fratele meu, îți primejduiești propria ta mântuire dacă dai acum înapoi. Dumnezeu te va chema să dai socoteală, dacă acum dai greș în lucrarea pe care El ți-a dat-o s-o faci. Cunoști adevărul? Atunci transmite-l și altora. [461]

Ce aș putea spune pentru a trezi comunitățile noastre? Ce pot să spun acelora care au jucat un rol important în vestirea ultimei solii? „Domnul vine" ar trebui să fie solia pe care s-o purtăm, nu

numai pe buzele noastre, ci prin viața și caracterul nostru; dar mulți dintre cei cărora Dumnezeu le-a dat lumină și cunoștință, talanții influenței și mijloacelor, sunt oameni care nu iubesc adevărul și nu-l trăiesc. Ei au băut atât de profund din cupa amețitoare a egoismului și a celor lumești, încât s-au îmbătat de grijile acestei vieți. Fraților, dacă continuați să fiți așa de leneși, așa de lumești și egoiști cum ați fost, Dumnezeu cu siguranță va trece pe lângă voi și va lua pe cei care se îngrijesc mai puțin de ei înșiși, sunt mai puțin ambițioși după onoarea acestei lumi și care nu vor ezita să meargă așa cum a făcut Domnul lor, afară din tabără, purtând povara rușinii. Lucrarea va fi dată acelora care o vor primi, acelora care o vor prețui, care vor ține principiile ei în experiența vieții de fiecare zi. Dumnezeu va alege oameni umili, care caută mai degrabă să glorifice Numele Său și să facă să progreseze cauza Sa decât onoarea și promovarea lor. El va ridica bărbați care nu au așa de multă înțelepciune lumească, dar care sunt legați de El și care vor căuta tărie și sfat de sus.

Unii dintre conducătorii noștri sunt înclinați să-și permită să aibă spiritul manifestat de apostolul Ioan, atunci când a spus: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu venea după noi". Organizația și disciplina sunt esențiale, dar în prezent există o mare primejdie, aceea a unei îndepărtări de simplitatea Evangheliei Domnului Hristos. Noi avem nevoie de o mai puțină dependență de forme și ceremonii și de mai multă putere a adevăratei evlavii. Dacă viața și caracterul lor sunt exemplare, lăsați-i pe toți cei care vor să lucreze, în orice poziție. Deși poate că nu se vor conforma în totul exact metodelor noastre,
[462] să nu se rostească nici un cuvânt de condamnare sau descurajare. Când fariseii au dorit ca Isus să-i facă pe copii să tacă, atunci când Îi aduceau laude, Mântuitorul a spus: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga." Profeția trebuie să fie împlinită. Tot astfel, în aceste zile, lucrarea trebuie să fie făcută. Sunt multe departamente de lucru; fiecare să-și îndeplinească partea cât mai bine cu putință. Un om care are un singur talant nu trebuie să-l îngroape în pământ. Dumnezeu a dat fiecăruia lucrarea după capacitatea sa. Acelora cărora li s-au încredințat mari răspunderi și capacități să nu se străduiască să aducă la tăcere pe alții care sunt mai puțin dotați și cu mai puțină experiență. Oamenii care au un singur talant pot avea intrare la o clasă de oameni la care cei cu doi sau cinci talanți nu pot pătrunde.

Și cei mari, și cei mici sunt deopotrivă vase alese să ducă apa vieții sufletelor însetate. Cei care predică Cuvântul să nu-și pună mâinile peste cel mai umil lucrător și să spună: „Tu trebuie să lucrezi în direcția aceasta sau să nu lucrezi deloc!" Mâinile jos, fraților! Lăsați pe fiecare să lucreze în sfera lui, cu propria lui armătură, făcând ceea ce poate în modul său umil. Întăriți-i mâinile în această lucrare. Acesta nu este un timp în care fariseismul să controleze. Lăsați ca Dumnezeu să lucreze prin cine dorește El. Solia trebuie să meargă înainte.

Toți trebuie să-și manifeste credincioșia față de Dumnezeu printr-o înțeleaptă folosire a capitalului ce le-a fost încredințat, nu numai în ceea ce privește mijloacele, ci prin orice înzestrare ce duce la zidirea împărăției Sale. Satana va folosi orice șiretlic posibil pentru a împiedica adevărul să ajungă la cei care sunt îngropați în rătăciri; dar vocea de avertizare, de stăruință arzătoare trebuie să ajungă la ei. Și în vreme ce numai puțini sunt angajați în această lucrare, mii ar trebui să fie interesați cu mult mai mult decât ei. Dumnezeu n-a intenționat niciodată ca membrii din biserică să fie scuzați ca să nu lucreze pentru cauza Sa. „Mergi, du-te și lucrează în Via Mea", este porunca Domnului către fiecare dintre urmașii Săi. Atâta vreme cât sunt suflete neconvertite în lume, trebuie să se depună cel mai activ, cel mai serios și mai zelos efort pentru mântuirea lor. Cei care au primit lumina trebuie să caute să-i lumineze pe aceia care nu o au. Dacă membrii bisericii nu se prind bine de această lucrare, ei arată prin aceasta că nu au o legătură vie cu Dumnezeu. Numele lor [463]
sunt reținute ca slujitori leneși. Nu puteți oare să înțelegeți motivul pentru care nu este mai multă spiritualitate în comunitățile noastre? Aceasta se datorează faptului că nu sunteți colaboratori cu Domnul Hristos.

Dumnezeu a dat fiecărui om lucrul lui. Fiecare dintre noi să așteptăm de la Dumnezeu și El ne va învăța cum să lucrăm și pentru ce lucrare suntem noi cel mai bine adaptați ca s-o ducem la îndeplinire. Totuși, nimeni n-ar trebui să înceapă într-un spirit de independență să debiteze teorii noi. Lucrătorii trebuie să fie în armonie cu adevărul și cu frații lor. Trebuie să existe sfat și conlucrare. Dar ei nu trebuie să aibă sentimentul că la fiecare pas trebuie să aștepte să întrebe pe un slujbaș de rang mai înalt dacă să facă lu-

crul acesta sau acela. Nu te uita la om pentru călăuzire, ci spre Dumnezeul lui Israel.

Lucrarea pe care biserica nu a făcut-o într-un timp de pace și prosperitate va trebui să fie făcută în timpul unei crize teribile, sub cele mai descurajatoare și respingătoare împrejurări. Avertizările pe care conformarea față de cele lumești le-a adus la tăcere trebuie să fie transmise sub cea mai crudă opoziție din partea vrăjmașilor credinței. Și în timpul acela, clasa superficială, conservatoare, a cărei influență a dat înapoi programul lucrării, va renunța la credință și se va alătura vrăjmașilor ei recunoscuți, către care s-a îndreptat de mult timp simpatia lor. Acești apostaziați vor da pe față cea mai înverșunată vrăjmășie, făcând tot ce le stă în putere pentru a oprima și a face rău foștilor lor frați și a trezi indignare împotriva lor. Ziua aceasta este chiar înaintea noastră. Membrii bisericii vor fi puși în mod individual la probă și încercați. Ei vor fi puși în împrejurări în care vor fi forțați să dea mărturie despre adevăr. Mulți vor fi chemați să vorbească înaintea consiliilor și curților de judecată, probabil în mod separat și singuri. Ei au refuzat să treacă prin experiența care putea să-i ajute în această situație de criză și sufletele lor sunt împovărate de remușcări pentru pierderea ocaziilor și neglijarea privilegiilor.

Fratele și sora mea, vă implor, gândiți-vă la aceste lucruri. Fiecare dintre voi aveți o lucrare de făcut. Necredincioșia și neglijența
[464] voastră sunt înregistrate împotriva voastră în cărțile cerului. Voi v-ați redus puterile și v-ați micșorat capacitățile. Vă lipsesc experiența și eficiența, pe care ați fi putut să le aveți. Dar mai înainte de a fi prea târziu, vă somez să vă treziți. Nu mai întârziați deloc. Ziua aproape a trecut. Soarele în apus este gata să dispară definitiv din fața noastră. Totuși, în timp ce sângele Domnului Hristos pledează încă, puteți primi iertare. Faceți apel la orice energie a sufletului, folosiți cele câteva ore ce au mai rămas pentru a munci cu zel pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru.

Inima mea este mișcată până în profunzime. Cuvintele nu pot exprima simțămintele mele când pledez pentru sufletele ce pier. Trebuie să pledez oare în zadar? Ca trimis al Domnului Hristos, aș dori să vă treziți și să lucrați așa cum n-ați lucrat niciodată până acum. Datoria voastră nu poate să fie trecută asupra altuia. Nimeni

altul, ci numai voi puteți să vă faceți lucrarea. Dacă voi rețineți lumina, cineva trebuie să fie lăsat în întuneric, prin neglijența voastră.

Veșnicia se întinde înaintea noastră. Cortina este aproape să fie ridicată. Noi, care ocupăm această solemnă și responsabilă poziție, ce facem, ce gândim de ne agățăm de iubirea noastră egoistă după comoditate, în vreme ce sufletele pier în jurul nostru? Au devenit oare inimile noastre așa de împietrite? Nu putem simți sau înțelege că avem o lucrare de făcut pentru mântuirea altora? Fraților, suntem noi dintre aceia care, având ochi, nu văd, având urechi, nu aud, este oare în zadar faptul că Dumnezeu v-a făcut cunoscută voia Sa? Este oare în zadar că El v-a trimis avertizare după avertizare? Credeți voi în cele spuse de declarația adevărului veșnic cu privire la ceea ce este gata să vină asupra pământului, credeți voi că judecățile lui Dumnezeu stau asupra oamenilor, și totuși puteți sta liniștiți, leneși, nepăsători și iubitori de plăceri?

Acum nu este timpul ca poporul lui Dumnezeu să-și fixeze pasiuni sau să-și strângă comori în această lume. Timpul nu este prea departe, când, asemenea primilor ucenici, vom fi forțați să ne refugiem în locuri pustii și izolate. După cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost un semnal pentru iudeii creștini să fugă, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră prin impunerea decretului de impunere a sabatului papal va fi o avertizare pentru noi. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, să ne pregătim să le [465]
părăsim pe cele mici pentru locuințe retrase, în locuri izolate, printre munți. Și chiar acum, în loc să căutăm aici locuințe scumpe, noi ar trebui să fim pregătiți să ne mutăm într-o țară mai bună, chiar în cer. În loc să ne cheltuim banii pentru satisfacerea plăcerilor egoiste, ar trebui să studiem, să vedem cum să facem economii. Orice talant ce ne-a fost împrumutat de Dumnezeu ar trebui să fie folosit pentru slava Sa, pentru a avertiza lumea. Dumnezeu are o lucrare pentru colaboratorii Săi pe care să o facă în orașe. Misiunile noastre trebuie să fie susținute; trebuie să fie deschise noi misiuni. Pentru a duce mai departe și cu succes această lucrare, nu se cer cheltuieli mai mici. Este nevoie de case de rugăciune în care să poată să fie invitați oameni pentru a auzi adevărul pentru timpul acesta. În scopul acesta, Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Săi un capital. Nu îngăduiți ca averile voastre să fie angajate în întreprinderi sau planuri lumești, astfel încât această lucrare să fie împiedicată. Folosiți-vă mijloacele

pentru binele cauzei lui Dumnezeu. Trimiteți comorile voastre în ceruri înaintea voastră.

Membrii bisericii ar trebui să se consacre, ei și toate averile lor, pe altarul lui Dumnezeu. Acum, ca niciodată mai înainte, se aplică îndemnul Mântuitorului: „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră." Aceia care își investesc mijloacele în case mari, în terenuri, în întreprinderi și acțiuni lumești spun despre acțiunile lor: „Dumnezeu nu le poate avea; eu le vreau pentru mine însumi". Ei au înfășurat unicul lor talant într-un prosop și l-au ascuns în pământ. Pentru motivul acesta este cazul să ne alarmăm. Fraților, Dumnezeu nu v-a încredințat mijloace ca să le lăsați nefolosite și nici ca să fie reținute în mod egoist sau să fie ascunse, ci pentru a fi folosite pentru înaintarea cauzei Sale, pentru salvarea sufletelor ce pier. Nu este acum timpul să investiți banii Domnului în casele voastre costisitoare și în marile voastre întreprinderi, în timp ce cauza Sa este slăbită și lăsată să-și cerșească posibilitatea mergerii mai departe pe drumul ei, cu trezoreria jumătate goală. Domnul nu lucrează în acest fel. Să nu uităm că ziua se apropie foarte repede atunci când se va spune: „Dă socoteală de isprăvnicia ta". Nu puteți să recunoașteți semnele timpului?

[466] Fiecare zi ce trece ne aduce mai aproape de marea și importanta zi. Suntem cu un an mai aproape de ziua judecății, mai aproape de veșnicie, decât eram la începutul anului 1884. Ne strângem noi mai aproape de Dumnezeu? Veghem noi în vederea rugăciunii? Încă un an din timpul nostru de lucru s-a rostogolit în veșnicii. În fiecare zi, am fost în legătură cu bărbați și femei care vor sta în fața judecății. Fiecare zi ar fi putut să devină linia de despărțire pentru unele suflete; cineva putea să ia hotărârea care să determine viitorul destinului lor. Care a fost influența noastră asupra acestor împreună călători? Ce eforturi am făcut pentru a-i aduce la Hristos?

Este un lucru solemn acela de a muri, dar un lucru cu mult mai solemn este acela de a trăi. Cu fiecare gând, cuvânt și faptă din viața noastră ne vom întâlni iarăși. Ceea ce am făcut din noi în acest timp de probă, aceea va trebui să rămânem în toată veșnicia. Moartea aduce descompunerea trupului, dar nu poate face nici o schimbare

în caracter. Venirea Domnului Hristos nu aduce schimbarea caracterului nostru; ea nu face decât să-l fixeze pentru totdeauna spre neschimbare.

Apelez din nou la membrii bisericii să fie creștini asemenea Domnului Hristos. Domnul Isus a fost un lucrător, dar nu pentru Sine, ci pentru alții. El a lucrat pentru a binecuvânta și a salva pe cei pierduți. Dacă sunteți creștini, atunci veți imita exemplul Său. El a pus temelia și noi suntem ziditori împreună cu El. Dar ce fel de material aducem noi pentru a clădi pe această temelie? „Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia." Dacă consacrați toată tăria și talentul vostru lucrurilor din lumea aceasta, atunci lucrarea vieții voastre este reprezentată prin lemn, fân și trestie, ce vor fi consumate de focul zilei din urmă. Dacă lucrarea neegoistă pentru Hristos și viața veșnică va fi aur, argint și pietre prețioase, ea nu va pieri niciodată.

Frații și surorile mele, treziți-vă, vă implor, din somnul morții. Este prea târziu pentru a consacra tăria creierului, a oaselor și a mușchilor pentru a ne sluji nouă înșine. Fie ca ziua de pe urmă să nu vă găsească lipsiți de comoara cerului. Căutați să aduceți mai departe triumful crucii, căutați să luminați sufletele, lucrați pentru mântuirea aproapelui vostru și lucrarea voastră va rezista probei [467]
focului.

„Dacă lucrarea zidită de cineva rămâne în picioare, el va primi răsplata". Glorioasă va fi răsplata ce va fi dată atunci când lucrătorii credincioși vor fi strânși în jurul tronului lui Dumnezeu și al Mielului. Când a privit slava lui Dumnezeu, în starea sa muritoare, Ioan a căzut la pământ ca mort; el n-a fost în stare să îndure această scenă. Dar când trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, cei răscumpărați vor fi asemenea lui Isus, pentru că Îl vor vedea așa cum este. Ei stau înaintea tronului, aceasta însemnând că sunt acceptați. Acum ei pot privi asupra slavei neumbrite a tronului lui Dumnezeu. Au fost părtași cu Isus la suferințele Lui, au fost lucrători împreună cu El în cadrul planului de mântuire și acum sunt părtași împreună cu El la bucuria de a privi sufletele salvate prin ei, ca instrumente ale lui Dumnezeu, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu în decursul întregii veșnicii.

Iosua și îngerul

Dacă vălul care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă ar putea să fie ridicat și poporul lui Dumnezeu să poată privi marea luptă ce are loc între Domnul Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii cei răi cu privire la răscumpărarea omului; dacă ei ar putea să înțeleagă lucrarea minunată a lui Dumnezeu pentru răscumpărarea sufletelor din robia păcatului și continua exercitare a puterii Sale pentru ocrotirea lor de răutatea celui rău, atunci ei ar fi mai bine pregătiți pentru a se opune înșelăciunilor lui Satana. Mintea lor ar fi solemnizată, având în vedere vasta extindere și importanță a planului de mântuire și a măreției lucrării dinaintea lor, ca împreună lucrători cu Domnul Hristos. Ei vor fi umili, dar încurajați că tot cerul este interesat în mântuirea lor.

O ilustrație mai puternică și mai impresionantă a lucrării lui Satana și a lucrării Domnului Hristos și a puterii Mijlocitorului nostru
[468] de a înfrânge pe acuzatorul poporului Său este dată în profeția lui Zaharia. În viziune sfântă, profetul privește pe Iosua, marele preot, „îmbrăcat în haine murdare", stând înaintea îngerului Domnului, implorând mila lui Dumnezeu în favoarea poporului Său care se află într-o profundă suferință. Satana stătea la dreapta sa, să i se împotrivească. Deoarece Israel fusese poporul ales să păstreze pe pământ cunoașterea lui Dumnezeu, ei au fost, chiar de la începutul existenței lor ca națiune, ținta specială a vrăjmășiei lui Satana, și el a hotărât să determine nimicirea lor. El nu putea să le facă nici un rău atâta timp cât ascultau de Dumnezeu; de aceea, și-a folosit toată puterea și viclenia pentru a-i face să păcătuiască. Ademeniți de ispitele sale, ei au călcat în picioare Legea lui Dumnezeu și astfel au fost separați, rupți de Izvorul tăriei lor și au fost astfel lăsați să devină pradă vrăjmașilor lor păgâni. Au fost duși în captivitate în Babilon și au rămas acolo mulți ani. Cu toate acestea, Domnul nu i-a uitat. Profeții Săi au fost trimiși la ei cu mustrări și avertizări. Poporul a fost trezit să-și vadă vinovăția, s-a umilit înaintea lui Dumnezeu și s-a întors la El cu o adevărată pocăință. Apoi Domnul le-a trimis

solii de încurajare, declarând că El îi va elibera din captivitate și îi va readuce în grația Sa. Tocmai acest lucru era hotărât Satana să-l evite. O rămășiță a lui Israel se întorsese deja în țara lor și Satana căuta să miște națiunile păgâne, care erau instrumente ale lui, pentru a-i distruge cu desăvârșire.

În timp ce Iosua pleda în umilință pentru împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, Satana stătea plin de îndrăzneală în picioare, pentru a i se împotrivi. El arăta spre păcatele lui Israel ca un argument pentru care poporul acesta nu trebuia să fie readus în grația lui Dumnezeu. El îi considera ca fiind prada lui și cerea să fie dați în mâinile lui pentru a fi nimiciți.

Marele preot nu se putea apăra pe el însuși sau pe poporul său de acuzațiile lui Satana. El nu pretindea că Israel este fără păcat. În hainele sale murdare, simbolizând păcatele poporului, pe care le purta ca reprezentant al lui, el stătea înaintea Îngerului, mărturisind vinovăția lor și totuși arătând spre pocăința și umilința lor, sprijinindu-se pe mila Răscumpărătorului iertător al păcatului, cerând în credință împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. [469]

Apoi Îngerul, care este Hristos în persoană, Mântuitorul celor păcătoși, a adus la tăcere pe acuzatorul poporului Său, declarând: „Domnul să te mustre, Satano, Domnul să te mustre, El, care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” Israel rămăsese de mult în cuptorul încercărilor, al suferinței. Din cauza păcatelor lor, ei fuseseră aproape consumați în flăcările aprinse de Satana și de agenții lui spre a-i distruge, dar Dumnezeu și-a întins acum mâna pentru a-i scoate. Mântuitorul nu va lăsa pe poporul Său pradă puterii crude a păgânilor. „Trestia frântă n-o va zdrobi și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge.”

Pentru că mijlocirea lui Iosua a fost acceptată, s-a dat porunca: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” și lui Iosua Îngerul i-a spus: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare, și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine.” Păcatele sale și cele ale poporului său au fost iertate. Israel era îmbrăcat cu „haine de sărbătoare” — neprihănirea Domnului Hristos atribuită lor. Mitra pusă pe capul lui Iosua era cea care era purtată de preoți și care purta inscripția: „Sfințenie Domnului”, înțelegându-se prin aceasta că în ciuda păcatelor lui de mai înainte,

el era acum pregătit să slujească înaintea lui Dumnezeu în sanctuarul Său.

După această solemnă învestire cu demnitatea preoției, Îngerul a declarat: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele și te voi lăsa să intri cu cei ce sunt aici." El avea să fie așezat ca judecător sau conducător asupra templului și serviciilor lui; el va umbla chiar din viața aceasta printre îngerii ce erau prezenți acolo și, în final, avea să se alăture mulțimii glorificate din jurul tronului lui Dumnezeu.

[470] „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta — căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla". Aici ni se prezintă nădejdea lui Israel. Prin credința în venirea Mântuitorului au primit Iosua și poporul său iertarea. Prin credința în Hristos au fost readuși în grația Domnului Hristos. În virtutea meritelor Sale, dacă aveau să umble în căile Sale și să păzească poruncile Sale, ei aveau să fie „oameni care vor sluji ca semne", onorați ca aleși ai cerului printre națiunile pământului. Domnul Hristos a fost speranța lor, apărarea lor, îndreptățirea și răscumpărarea, tot așa cum El este nădejdea bisericii Sale de astăzi.

După cum Satana acuza pe Iosua și poporul său, tot așa în toate veacurile el a acuzat pe acela care caută mila și favoarea lui Dumnezeu. În Apocalipsa, el este acuzat a fi „pârâșul fraților noștri", „care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru". Lupta se repetă cu fiecare suflet care este salvat de sub puterea celui rău și al cărui nume este scris în Cartea Vieții Mielului. Niciodată nu este primit cineva din familia lui Satana în familia lui Dumnezeu fără să trezească o hotărâtă rezistență a celor nelegiuiți. Acuzațiile lui Satana împotriva acelora care-L caută pe Domnul nu sunt determinate de neplăcerea față de păcatele lor. El jubilează pentru caracterele lor defectuoase. Numai prin călcarea de către ei a Legii lui Dumnezeu poate să obțină el putere asupra lor. Acuzațiile lui pornesc numai din vrăjmășia sa împotriva Domnului Hristos. Prin planul de mântuire, Isus rupe lanțul lui Satana din jurul familiei omenești și scapă sufletele de sub puterea lui. Toată ura și răutatea arhirebelului este trezită atunci când vede dovada supremației Domnului Hristos și, cu

putere diabolică și înșelătoare, el acționează pentru a abate de la El rămășița fiilor oamenilor care au primit mântuirea Sa.

El duce pe oameni la scepticism, făcându-i să-și piardă încrederea în Dumnezeu și să se despartă de iubirea Lui; el îi ispitește să calce Legea Sa și apoi îi pretinde ca fiind robii lui și contestă dreptul Domnului Hristos de a-i smulge din mâinile sale. El știe că cei care caută la Dumnezeu cu stăruință iertare și har le vor obține; de aceea, le prezintă păcatele pentru a-i descuraja. El caută continuu ocazii împotriva acelora care încearcă să asculte de Dumnezeu. Chiar și cele [471]
mai bune și mai acceptabile servicii el caută să le facă să apară ca fiind corupte. Prin nenumărate planuri, dintre cele mai subtile și mai crude, el se străduiește să se asigure de condamnarea lor. Omul nu poate să răspundă singur acestor acuzații. În hainele sale mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția, el stă înaintea lui Dumnezeu. Dar Domnul Isus, Avocatul nostru, prezintă o apărare eficientă în dreptul tuturor acelora care, prin pocăință și credință, și-au încredințat Lui ființa spre a fi păzită. El pledează pentru cauza lor și înfrânge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Golgotei. Desăvârșita lui ascultare de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moartea Sa pe cruce, I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și pentru omul vinovat El cere de la Tatăl Său milă, împăcare. Acuzatorului poporului Său El îi spune: „«Domnul să te mustre, Satano!» Aceștia sunt răscumpărați cu sângele Meu, cărbuni scoși din foc.” Aceia care se sprijină prin credință pe El vor primi asigurarea plină de mângâiere: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Toți aceia care s-au îmbrăcat cu haina neprihănirii Domnului Hristos vor sta înaintea Lui ca aleși, credincioși, devotați și sinceri. Satana nu are nici o putere pentru a-i smulge din mâna Domnului Hristos. Nici unui suflet, care în pocăință și credință a cerut protecția Lui, Domnul Hristos nu-i va îngădui să ajungă sub puterea vrăjmașului. Cuvântul Lui este garanție: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu mine, da, vor face pace cu Mine”. Făgăduința făcută lui Iosua este valabilă pentru toți: „Dacă vei păzi poruncile Mele . . . te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”. Îngerii lui Dumnezeu vor merge într-o parte și alta a lor, chiar în lumea aceasta, și vor sta în final printre îngerii ce înconjoară tronul lui Dumnezeu.

Faptul că poporul recunoscut al lui Dumnezeu este reprezentat ca fiind înaintea Domnului în haine murdare trebuie să conducă la

umilință și la o profundă cercetare a inimii din partea tuturor acelora care mărturisesc Numele Lui. Aceia care într-adevăr și-au curățit sufletele prin ascultarea de adevăr vor avea cea mai umilă părere
[472] despre ei. Cu cât văd mai de aproape caracterul nepătat al Domnului Hristos, cu atât mai puternică va fi dorința lor de a fi asemenea chipului Său și cu atât mai puțin vor vedea în ei curăție și sfințenie. Dar în timp ce trebuie să ne dăm seama de starea păcătoșeniei noastre, trebuie să ne sprijinim pe Domnul Hristos ca fiind neprihănirea noastră, sfințenia noastră și răscumpărarea noastră. Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana aduse împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate face o apărare eficientă în favoarea noastră. El este în stare să aducă la tăcere pe acuzator cu argumente ce sunt fundamentate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale.

Cu toate acestea, noi n-ar trebui să fim niciodată mulțumiți cu o viață de păcat. Este un adevăr care ar trebui să-i trezească pe creștini la un mai mare zel și stăruință în biruirea răului pentru că fiecare defect de caracter, fiecare lucru în care ei dau greș în a atinge standardul divin este o ușă deschisă prin care Satana poate intra ca să-i ispitească și să-i distrugă; și chiar mai mult, fiecare eșec și defect de caracter din partea lor oferă ispititorului și instrumentelor lui ocazia de a aduce reproș Domnului Hristos. Noi trebuie să exercităm orice energie a sufletului în lucrarea de biruire și să privim la Isus pentru tăria de a face ceea ce nu putem face singuri. Nici un păcat nu poate fi tolerat în aceia care vor umbla cu Domnul Hristos în alb. Hainele mânjite trebuie să fie îndepărtate și haina neprihănirii Domnului Hristos trebuie să fie pusă asupra noastră. Prin pocăință și credință, noi suntem făcuți în stare să dăm ascultare tuturor poruncilor lui Dumnezeu și astfel să fim găsiți fără pată în fața Lui. Aceia care vor obține aprobarea lui Dumnezeu își chinuiesc acum sufletele, mărturisindu-și păcatele și cerând cu stăruință iertare prin Domnul Isus, Apărătorul lor. Atenția este fixată asupra Lui, speranțele lor, credința lor sunt concentrate asupra Lui și atunci când se dă porunca: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare și puneți-i o mitră curată pe cap”, ei sunt pregătiți să-I dea toată slava mântuirii lor.

Viziunea lui Zaharia cu privire la Iosua și Înger se aplică cu o deosebită putere la experiența poporului lui Dumnezeu de la încheierea marii zile a ispășirii. Biserica rămășiței va trece prin mari încercări

și necazuri. Aceia care țin poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștirii lui. Satana consideră pe locuitorii pământului ca fiind supușii lui, el obținând controlul [473] asupra bisericilor apostate; dar iată o mică grupă care se opune și rezistă supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe fața pământului, atunci triumful lui ar fi deplin. După cum a influențat națiunile păgâne să nimicească pe Israel, tot astfel, în viitorul apropiat, el va ridica puterile nelegiuite ale pământului pentru a nimici pe poporul lui Dumnezeu. Tuturor li se va cere să dea ascultare decretelor omenești pentru violarea legii divine. Aceia care vor rămâne credincioși lui Dumnezeu și datoriei față de El vor fi amenințați și proscriși. Ei vor fi „dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri".

Singura lor nădejde este în mila lui Dumnezeu; singurul lor refugiu va fi rugăciunea. După cum Iosua pleda înaintea Îngerului, tot astfel creștinii bisericii rămășiței, cu inimi frânte și credință statornică, vor pleda pentru iertare și eliberare prin Isus Hristos, Apărătorul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, văd slăbiciunea și nevrednicia lor și, în timp ce privesc la ei, sunt aproape în pragul disperării. Ispititorul stă lângă ei să-i acuze, așa cum a stat să i se împotrivească lui Iosua. El arată spre hainele lor mânjite, la caracterele lor pline de defecte. Le prezintă slăbiciunea și nebunia lor, păcatele nerecunoștinței, neasemănarea lor cu Hristos, Răscumpărătorul lor, pe care L-au dezonorat. El se străduiește să înfricoșeze sufletul la gândul că situația este fără speranță, că pata necurăției nu va putea fi niciodată spălată. Nădăjduiește ca astfel să le distrugă credința, pentru ca în acest fel să cedeze ispitelor sale, să întoarcă spatele credincioșiei lor față de Dumnezeu și să primească semnul fiarei.

Satana aduce înaintea lui Dumnezeu acuzațiile sale împotriva lor, declarând că datorită păcatelor lor au pierdut protecția divină, pretinzând dreptul de a-i nimici ca pe niște călcători ai Legii. Cu privire la ei, el declară că este numai drept ca și ei, asemenea lui, să fie excluși de la harul lui Dumnezeu. „Sunt aceștia", spune el, „poporul care urmează să-mi ia locul în ceruri și locul îngerilor care mi s-au alăturat? În timp ce ei mărturisesc că ascultă de Legea lui Dumnezeu, păzesc ei preceptele ei? N-au fost iubitori mai mult de ei decât de Dumnezeu? Nu și-au pus interesele mai presus de cele ale

slujbei lor? N-au iubit ei lucrurile acestei lumi? Priviți la păcatele
[474] care le-au marcat viața. Priviți egoismul lor, răutatea și ura lor unul față de celălalt."

Din multe puncte de vedere, poporul lui Dumnezeu a fost foarte greșit. Satana cunoaște foarte bine păcatele pe care el i-a ispitit să le săvârșească și el le prezintă în lumina cea mai exagerată, declarând: „Mă va alunga Dumnezeu pe mine și pe îngerii mei din prezența Sa și totuși să-i răsplătească pe aceia care s-au făcut vinovați de aceleași păcate? Doamne, Tu nu poți face acest lucru și totuși să fii drept. Tronul Tău nu va sta în neprihănire și judecată. Dreptatea cere ca sentința de condamnare să fie pronunțată împotriva lor."

Dar în vreme ce urmașii Domnului Hristos au păcătuit, ei nu s-au lăsat cu totul sub controlul celui rău. Ei au părăsit păcatele și în umilință și pocăință au căutat pe Domnul, iar divinul Apărător pledează în favoarea lor. Acela care a fost cel mai mult influențat de către nerecunoștința lor, care cunoaște păcatele lor, dar cunoaște, de asemenea, și pocăința lor, declară: „Domnul să te mustre, Satano! Eu Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Ele sunt săpate pe palmele mâinilor Mele."

Atacurile lui Satana sunt puternice, înșelăciunile sale sunt teribile, dar ochiul Domnului este asupra poporului Său. Suferințele lor sunt mari, flăcările cuptorului par să-i consume; dar Domnul Isus Hristos îi va scoate ca aurul curățit prin foc. Firescul lor trebuie să fie eliminat, chipul Domnului Hristos să se reflecte în mod desăvârșit; necredința trebuie să fie biruită; credința, nădejdea și răbdarea să fie dezvoltate.

Poporul lui Dumnezeu suspină și geme din cauza nelegiuirilor ce se săvârșesc pe pământ. Cu lacrimi, ei îi avertizează pe cei nelegiuiți de primejdia în care se află călcând în picioare Legea divină și, cu o nespusă părere de rău, ei se umilesc înaintea Domnului din cauza propriilor lor păcate. Cei nelegiuiți își bat joc de pocăința lor, de apelurile lor solemne și râd batjocoritor de ceea ce ei numesc o slăbiciune a lor. Dar chinul sufletesc și umilința poporului lui Dumnezeu sunt o dovadă sigură a faptului că ei își recapătă puterea și noblețea caracterului, pierdute ca urmare a păcatului. Datorită faptului că se apropie mai mult de Domnul Hristos și că ochii lor sunt îndreptați asupra curăției Sale desăvârșite, ei pot discerne atât
[475] de clar păcătoșenia nespusă a păcatului. Pocăința și lepădarea lor

de sine sunt infinit mai mult primite înaintea lui Dumnezeu decât mulțumirea de sine, spiritul trufaș al acelora care nu găsesc vreun motiv pentru a se tângui sau regreta, care își bat joc de umilința Domnului Hristos și care pretind că sunt desăvârșiți, în timp ce calcă legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Blândețea și smerenia inimii sunt condiții ale puterii și biruinței. Cununa de slavă îi așteaptă pe aceia care se pleacă la piciorul crucii. Binecuvântați sunt cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați.

Cei credincioși, cei ce se roagă sunt, așa cum trebuie să fie, ascunși cu Hristos în Dumnezeu. În ceea ce-i privește, ei nu știu cât de sigur sunt ocrotiți. Determinați de Satana, conducătorii acestei lumi caută să-i nimicească; dar dacă ochii lor ar putea fi deschiși așa cum au fost ochii slujitorului lui Elisei la Dotan, ei ar vedea pe îngerii lui Dumnezeu tăbărâți în jurul lor, care prin strălucirea și slava lor țin sub control oștile întunericului.

În timp ce copiii lui Dumnezeu își amărăsc sufletele înaintea Lui, rugându-se pentru curăția inimii, porunca este rostită: „Dezbrăcați-i de hainele murdare” și sunt rostite cuvintele pline de încurajare: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare”. Haina fără pată a neprihănirii Domnului Hristos este pusă asupra copiilor lui Dumnezeu încercați, ispitiți, dar credincioși. Rămășița cea desconsiderată este îmbrăcată în veșminte de slavă și niciodată nu vor mai fi mânjiți de stricăciunea care este în lume. Numele lor sunt păstrate în Cartea Vieții Mielului, cuprinși printre credincioșii din toate veacurile. Ei au rezistat viclesugurilor amăgitorului; n-au fost clintiți de la datoria lor de către răcnetul balaurului. Acum sunt pe veci apărați de viclesugurile ispititorului. Păcatele lor sunt așezate asupra aceluia care este autorul păcatului. Și rămășița nu numai că este primită și iertată, ci este și onorată. „O mitră curată” este pusă pe capul lor. Ei trebuie să fie împărați și preoți pentru Dumnezeu. În vreme ce Satana acuză și caută să nimicească această grupare, îngerii cei sfinți, nevăzuți, merg dintr-o parte în alta, punând asupra lor sigiliul viului Dumnezeu. Aceștia sunt cei ce stau pe Muntele Sionului cu Mielul, având pe frunțile lor scris Numele Tatălui. Ei cântă o cântare nouă înaintea tronului, iar cântecul acela [476]
nu-l poate învăța nimeni în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. „Ei urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel

dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu."

Acum se ajunge la împlinirea completă a acelor cuvinte rostite de înger: „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau înaintea ta, căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla." Domnul Hristos este descoperit ca Răscumpărător și Eliberator al poporului Său. Acum, într-adevăr aceasta este rămășița, „oameni de care să te minunezi", când lacrimile și umilința pelerinajului lor dau loc bucuriei și onoarei de a fi în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. „În vremea aceea, odrasla Domnului va fi plină de măreție și slavă și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe, pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi «sfânt», oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim."

Mărturii pentru comunitate — Numărul 33 [477]

Unitate și iubire în biserică

Iubiți frați și surori din Healdsburg,

Nu uitați că cele mai primejdioase curse pe care Satana le-a pregătit pentru biserică vor veni chiar prin membrii ei care nu iubesc în mod absolut pe Dumnezeu sau pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Satana se străduiește continuu să se vâre între frați. El caută să câștige controlul asupra acelora care mărturisesc a crede adevărul, dar care sunt neconvertiți; și când îi poate influența chiar prin natura lor firească, pentru a se uni cu el în încercarea de a zădărnici planurile lui Dumnezeu, atunci jubilează.

Institutul de sănătate, colegiul, slujirea și societățile misionare, toate acestea sunt instrumente pe care Dumnezeu le folosește pentru împlinirea lucrării Sale. Dacă Satana poate — pe orice cale — să inventeze ceva care să abată talentele și mijloacele acestor instrumente în altă parte, o va face. Sunt unii care se înșeală singuri. În timp ce se laudă că fac lucrarea lui Dumnezeu, ei nu sunt decât niște instrumente în mâinile marelui înșelător și îi aduc o slujire eficientă. Feriți-vă de aceste înșelăciuni. Aduceți-vă totdeauna aminte de datoria pe care o aveți față de mărturisirea voastră creștină ca popor ales al lui Dumnezeu; și feriți-vă ca nu cumva, în exercitarea independenței voastre personale, influența voastră să nu acționeze împotriva planurilor lui Dumnezeu și, prin înșelăciunile lui Satana, să deveniți o piatră de poticnire, așezată direct în calea acelora care
[478] sunt slabi și să-i opriți. Există primejdia să dați vrăjmașilor noștri ocazia de a rosti blasfemii la adresa lui Dumnezeu și a îngrămădi batjocuri asupra credincioșilor adevărului.

În mod special, aveți grijă să nu deveniți o unealtă în mâinile vrăjmașului, pentru a abate mințile bărbaților, femeilor și copiilor de la o totală supunere față de Dumnezeu și de la marea lucrare pentru acest timp. Feriți-vă să le dați speranțe tinerilor, punându-le înainte perspectiva câștigului financiar, avantajele unei educații minunate sau ale unor mari realizări personale. Cuvintele de laudă sunt dulci pentru inima neconsacrată și unii care au impresia că

stau neclintiți sunt amețiți, fascinați și intoxicați de speranțe ce nu se vor realiza niciodată. O mare greșeală s-a făcut în direcția aceasta. Toți ar trebui să gândească și să vorbească modest despre propriile lor capacități și ar trebui să fie atenți să nu încurajeze mândria și prețuirea de sine în alții. Dacă nu sunt consacrați lui Dumnezeu, sunt slabi din punct de vedere al puterii morale și pot fi cu totul greșiți în prețuirea capacității omenești și ceea ce constituie fidelitate creștină. Nu prezentați nici o perspectivă atrăgătoare care să slăbească interesul vreunuia în a ridica și întări o instituție despre care Dumnezeu a spus că trebuie să fie înălțată.

Fratele A. nu manifestă o judecată bună în toate ocaziile și în toate problemele. El nu este echilibrat și, dacă nu va umbla în umilință înaintea lui Dumnezeu, va face greșeli primejdioase. Îi lipsește discernământul și de aceea judecă greșit caracterul, folosind cuvinte bombastice de laudă la adresa unora, care le vor răni sufletul. El îi va face să gândească că pot face unele lucruri mari și, în felul acesta, vor neglija îndatoririle modeste ce se află direct pe calea lor.

Nu pledez pentru inactivitate, dar pledez pentru biruirea acestui spirit egoist lumesc. Se poate porni cu încredere orice acțiune care va uni interesele membrilor bisericii și va aduce armonie și unitate în eforturile pentru lucrarea lui Dumnezeu. Dar niciodată, niciodată să nu uitați că sunteți fie slujitori ai Domnului Hristos, lucrând în mod energic pentru unitatea credincioșilor pentru care Domnul Hristos S-a rugat că trebuie să existe, fie împotriva Domnului Hristos și lucrați împotriva acestei unități.

Aceia care caută să scadă interesul cuiva pentru școala de la [479]
Healdsburg sau pentru lucrarea misionară în oricare dintre ramurile ei nu lucrează împreună cu Dumnezeu, ci lucrează sub conducerea altui căpitan, al cărui scop este acela de a căuta să slăbească și să distrugă. Frați și surori ai comunității din Healdsburg, capacitatea voastră de a fi de folos constă în a merge deschis, sincer, în tot ce întreprindeți; cere să fiți umiliți, sfinți și nepătați. Trebuie să fie mai puțină mândrie în preocuparea de sine și importanța personală. Când membrii bisericii sunt îmbrăcați în umilință, când îndepărtează de la ei preocuparea de sine și încrederea în sine, când caută continuu să facă voia lui Dumnezeu — atunci vor lucra împreună în armonie. Duhul lui Dumnezeu este unul.

Criza este chiar înaintea noastră, când fiecare va avea nevoie de mare putere de la Dumnezeu pentru a rezista viclesugurilor lui Satana, pentru că înșelăciunile lui vor veni sub orice formă ce poate fi concepută. Aceia care și-au îngăduit să fie obiectul ispitelor lui Satana vor fi nepregătiți să ia poziția cea nouă. Ideile lor vor fi confuze, astfel încât nu vor putea face deosebire între divin și satanic.

Va veni o criză în fiecare din instituțiile noastre. Influențe vor fi la lucru împotriva lor atât din partea credincioșilor, cât și din partea necredincioșilor. Acum nu trebuie să aibă loc nici o trădare a încrederii sau a datoriei sfinte, care să încurajeze înălțarea eului. Noi trebuie să veghem mereu asupra vieții noastre cu o grijă plină de gelozie, ca nu cumva să lăsăm o impresie greșită asupra lumii. Spune lucrul acesta și adu-l la îndeplinire: „Eu sunt creștin. Eu nu pot să acționez pe baza a ceea ce spune lumea. Eu trebuie să-L iubesc pe Dumnezeu din toată inima și pe aproapele meu ca pe mine însumi. Eu nu mă pot angaja sau să fiu de acord cu orice aranjament care ar stânjeni, chiar și în cea mai mică măsură, posibilitatea de a fi de folos, sau ar slăbi influența mea, sau ar distruge încrederea cuiva în instrumentele folosite de Dumnezeu.”…

Nu uitați că poporul lui Dumnezeu nu este decât o turmă mică în comparație cu lumea care mărturisește că este creștină, dar iubește păcatul. Trebuie să fie creștini ai Bibliei, exemple de neprihănire și conștiinciozitate în toate lucrurile, pentru tinerii noștri. Orice
[480] influență care îi înconjoară pe tineri ar trebui să aibă un caracter sfânt și să înceapă în propriile noastre familii. Nu trebuie amestecat ceea ce este sfânt cu ceea ce este profan.

Apărând interesele fraților

Prin legământul său baptismal, fiecare membru al bisericii s-a angajat solemn să apere interesele fraților săi. Toți vor fi ispitiți să se agațe de propriile lor planuri și idei pe care le-au nutrit și care li se par sănătoase; dar ei trebuie să vegheze și să se roage, să se străduiască, cu toată capacitatea lor, să zidească împărăția lui Hristos în lume. Dumnezeu cere fiecărui creștin, atâta cât îi stă în putere, să respingă orice influență — de la frații și surorile sale — care ar avea chiar și cea mai mică tendință de a-i diviza sau de a despărți interesele lor de lucrarea pentru timpul prezent. El nu trebuie să

aibă grijă numai de propriile sale interese spirituale, ci trebuie să manifeste o povară pentru sufletele acelora cu care este în legătură; și, prin Hristos, el ar trebui să aibă o putere constrângătoare asupra altor membri ai bisericii. Cuvintele și comportamentul său trebuie să aibă o influență care să-i conducă să urmeze exemplul Domnului Hristos de lepădare și sacrificiu de sine și dragoste pentru alții.

Dacă este cineva în comunitate care exercită o influență contrară iubirii și bunăvoinței dezinteresate pe care Domnul Isus o manifestă față de noi, dacă ei trag separat de frații lor, cei credincioși trebuie să se ocupe cu multă înțelepciune de aceste cazuri, lucrând pentru sufletele lor și, cu toate acestea, fiind foarte atenți ca influența lor să nu-i atingă și pe alții și ca biserica să nu fie dusă în rătăcire de nemulțumirea lor și de vești sau rapoarte neadevărate. Unii sunt plini de mulțumire de sine. Sunt puțini cei despre care ei gândesc că sunt drepți, căci ei pun la îndoială și găsesc greșeli în fiecare faptă sau lucrare a celorlalți. Acestor persoane nu trebuie să li se îngăduie să pună în primejdie interesele bisericii. Pentru a ridica nivelul moral al bisericii, fiecare ar trebui să simtă că este de datoria lui să caute să aibă o experiență personală spirituală, prin practicarea unor principii biblice stricte, ca înaintea unui Dumnezeu sfânt.

Fiecare membru al bisericii să simtă că el însuși trebuie să fie [481]
drept înaintea lui Dumnezeu, pentru ca să poată fi sfințit prin adevăr. Apoi el poate să reprezinte altora caracterul creștin și poate să dea exemplu de altruism. Dacă fiecare va face astfel, biserica va crește în spiritualitate și în grația lui Dumnezeu.

Fiecare membru al bisericii ar trebui să simtă că are obligația de a consacra zecimea sa lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să urmeze ceea ce văd ochii sau înclinația inimilor lor egoiste, jefuindu-L astfel pe Dumnezeu. Ei nu trebuie să-și folosească mijloacele pentru satisfacerea deșertăciunii sau pentru oricare altă îngăduință egoistă, căci, făcând astfel, ei se prind singuri în cursele lui Satana. Dumnezeu este dătătorul tactului, al iscusinței de a strânge avere și de aceea totul trebuie să fie pus pe altarul Său. Cerința este: „Cinstește pe Domnul cu averile tale”. Tendința lăcomiei trebuie să fie mereu înfrânată, altfel ea va da roade în inimile bărbaților și femeilor și ei vor alerga cu lăcomie după câștig.

În pustia ispitirii, Satana, vrăjmașul sufletelor, a prezentat înaintea Domnului Hristos slava acestei lumi și a spus: „Dacă Te vei

închina înaintea mea, toată va fi a Ta". Mântuitorul l-a respins pe Satana; dar cât de ușor este sedus omul de către reprezentările marelui vrăjmaș! Mulți sunt fascinați de atracțiile lumii; ei slujesc lui Mamona mai degrabă decât lui Dumnezeu, și în felul acesta își pierd sufletul.

Peste puțin timp, va trebui să-L întâlnim pe Domnul; și ce raport vom avea să-I prezentăm cu privire la modul în care am folosit timpul, talentele, influența noastră și averea noastră? Lucrarea de salvare a sufletelor va fi bucuria noastră. Întreb în mod solemn comunitatea din Healdsburg: Este într-adevăr Dumnezeu printre voi? Martorul credincios și adevărat spune: „Ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu mine îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici". Faceți voi parte dintre aceștia? V-ați păstrat integritatea? Asemenea celor ce se înecă, v-ați prins de Isus, care este scăparea voastră? Îl ascultați, trăind pentru El, iubindu-L? Este fiecare membru curat, sfânt și nemânjit, unul dintre aceia în a căror
[482] gură nu s-a găsit vicleșug? Dacă da, atunci sunteți cei mai fericiți, pentru că, înaintea lui Dumnezeu, voi sunteți „mai rari decât aurul curat și mai scump decât aurul din Ofir". În timp ce mulțimile sunt devotate lui Mamona și nu slujesc Sfântului lui Israel, sunt puțini aceia care nu și-au mânjit hainele, ci le-au păstrat nepătate față de lume; și acești puțini vor fi la putere. Această clasă va avea credința care lucrează prin dragoste și curăță sufletele. Ei vor exemplifica principiile creștinismului nobil. Ei vor căuta o legătură personală cu Izvorul luminii și se vor strădui să realizeze o dezvoltare continuă, cultivându-și la maximum fiecare capacitate. Dumnezeu dorește ca să aduceți în viața voastră cea mai neclintită onestitate și integritate; aceasta vă va deosebi înaintea lumii ca niște copii ai Celui prea Înalt. Domnul Isus a fost calm și blând, fără să piardă controlul de sine, chiar și atunci când se afla în furtuna dezlănțuită, în mijlocul celor mai înverșunate elemente ale opoziției.

Dumnezeu vă spune vouă, celor ce aveți o mare lumină: „Veniți mai sus". Apropiați-vă mai mult de Dumnezeu și de cer. Mergeți înainte. Aveți nevoie de credință, de o iubire neprefăcută pentru frații voștri și un profund interes pentru ei. Dumnezeu v-a încredințat o responsabilitate sacră. Există un câmp misionar pentru fiecare membru al bisericii, în care el poate să exercite o influență spre bine.

Colegiul nostru nu este ceea ce ar trebui să fie și nici nu va fi vreodată, dacă frații și surorile noastre nu vor simți că aceasta este o datorie sfântă ce le-a fost încredințată. Dacă ei vor înălța standardul spiritualității în biserică, dacă vor da un exemplu de integritate în tot ceea ce întreprind, dacă toți vor cultiva evlavia și demnitatea creștină, atunci influența colegiului va fi larg răspândită și o lumină va merge înaintea lui cu mari binecuvântări. Am văzut că, dacă acest colegiu este condus așa cum trebuie, mulți tineri vor porni de la el ca să fie lucrători activi pentru cauza lui Dumnezeu. Dar toți să ia aminte ca nu cumva, prin cuvânt sau faptă, să lase o influență rea împotriva ei sau împotriva adevărului, printr-o viață neconsacrată, prin bănuieli rele sau prin rapoarte sau vești rele; căci Dumnezeu le va pune cu siguranță aceasta în seamă. Colegiul va fi totdeauna [483] obligat să se lupte cu greutățile, pentru că unora le lipsește credința și nu sunt controlați de gândul Domnului Hristos. Dacă Satana poate găsi printre noi persoane care vor căuta tot ceea ce este rău, care vor vorbi în mod defăimător despre instituțiile noastre, culegând orice neplăcere care are loc, oricât ar fi de mică, atunci el este mulțumit. El nu-și va înceta eforturile de a-i face pe oameni să nu aprecieze colegiul pentru că nu corespunde în orice lucru ideilor lor. Dacă vede că tinerii pot să beneficieze, atunci el mai degrabă va folosi orice influență asupra bisericii pentru a descuraja decât a întări.

Nimeni nu trebuie să nege că aceste influențe nu se află numai în Healdsburg, ci și în alte părți; și dacă Satana nu le folosește, atunci el va folosi alte influențe în același scop. „Dar vai de acela prin care vin prilejurile de păcătuire”, căci ar fi „mai de folos pentru el să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în mare.” Dumnezeu are mijloacele Lui de lucru. Oamenii nu pot totdeauna să le recunoască și, dând așa de multă importanță propriilor lor eforturi, ei nu numai că nu dau Domnului nici o posibilitate de lucru, dar sunt găsiți lucrând împotriva Lui. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia aminte să nu cadă.” „Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirile acestor nelegiuiți și să vă pierdeți tăria; ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Ne apropiem de timpul sfârșitului. Încercările vor fi mai abundente din partea celor din afară, dar ele să nu vină dinăuntrul bisericii. Poporul care mărturisește pe Dumnezeu să se lepede de sine de dra-

gul adevărului, de dragul Domnului Hristos. Căci „toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata pentru binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup". Fiecare dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu va avea spiritul lui Hristos și o dragoste fierbinte pentru frații săi. Cu cât inima unui creștin este mai mult în comuniune cu Dumnezeu și cu cât simțămintele lui au mai mult în centrul lor pe
[484] Isus Hristos, cu atât va fi mai puțin deranjat de asprimea și greutățile vieții acesteia. Aceia care cresc până la statura de bărbați și femei în Isus Hristos vor deveni mai mult și tot mai mult asemenea Domnului Hristos în caracter, ridicându-se deasupra dispoziției de a murmura și de a fi nemulțumiți. Ei vor disprețui faptul de a fi căutători de greșeli.

Biserica de astăzi trebuie să aibă credința ce a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna, care îi va face în stare să spună cu îndrăzneală: „Dumnezeu este ajutorul meu". „Pot totul în Hristos care mă întărește." Domnul ne îndeamnă să ne ridicăm și să mergem înainte. Ori de câte ori membrii bisericii, în orice perioadă de timp, și-au părăsit păcatele și au crezut și au umblat în adevăr, au fost onorați de Dumnezeu. În credință și într-o ascultare plină de umilință este o putere în fața căreia lumea nu poate rezista. Porunca dată de Dumnezeu, în providența Sa, în legătură cu poporul Său este progresul — o continuă înaintare în desăvârșirea caracterului, pe calea sfințirii, ridicându-se mai sus și tot mai sus, într-o lumină clară și cunoaștere a iubirii lui Dumnezeu, până la sfârșitul timpului. Oh, de ce învățăm noi oare totdeauna numai primele principii ale învățăturii Domnului Hristos?

Dumnezeu are binecuvântări bogate pentru biserică, dacă membrii ei vor căuta cu ardoare să se trezească din această periculoasă încropeală. O religie a deșertăciunii, cuvinte lipsite de putere, un caracter lipsit de putere morală — acestea sunt punctele ce se desprind din acest mesaj solemn, adresat de către martorul credincios comunităților, avertizându-le împotriva mândriei, spiritului lumesc, formalismului și mulțumirii de sine. Celui ce zice „sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic", Domnul cerului îi declară: „Nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol". Dar celor smeriți, celor ce suferă, celor credincioși, răbdători, care sunt conștienți de slăbiciunile și lipsurile lor, le sunt adresate cuvintele de încurajare:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine”. Martorul credincios și adevărat le spune tuturor: „Știu faptele tale”. Această cercetare [485] atentă este asupra bisericilor din California. Nimic nu scapă privirii Sale cercetătoare: greșelile și erorile lor, neglijențele și căderea lor, îndepărtarea lor păcătoasă de la adevăr, decăderea și lipsurile — căci „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face”.

Eu sper și mă rog ca voi să umblați în toată smerenia cugetului, ca să puteți fi o binecuvântare unul pentru celălalt. „Încă puțină, foarte puțină vreme” și „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.” Lămpile pentru nuntă trebuie să fie pregătite și să ardă. Domnul nostru întârzie datorită îndelungii Lui răbdări față de noi „și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. Dar când vom sta pe marea de cristal cu toți cei mântuiți, cu harpe de aur și coroane de slavă, având înaintea noastră imensitatea veșniciei, atunci vom vedea cât de scurtă a fost așteptarea perioadei de probă. „Ferice de robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui.”

Trăim într-un timp în care toți trebuie să asculte în mod deosebit porunca Mântuitorului: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită”. Fiecare trebuie să fie credincios față de Dumnezeu, crezând adevărul și crescând în lucrul și cunoștința Domnului Isus Hristos. Invitația Mântuitorului este: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Domnul este binevoitor să ne ajute, să ne întărească și să ne binecuvânteze; dar noi trebuie să trecem prin procesul curățirii, până când toate necurățiile din caracterul nostru sunt arse și îndepărtate. Fiecare membru al bisericii va fi supus focului purificator al cuptorului, nu pentru a fi nimicit, ci pentru a fi curățit.

Domnul a lucrat printre noi, dar Satana s-a vârât singur, pentru a aduce fanatism. Mai sunt, de asemenea, și alte rele care trebuie să fie evitate. Unii sunt în primejdia de a fi mulțumiți cu o privire fugară asupra luminii și iubirii lui Dumnezeu, încetând astfel să mai progreseze. Vegherea și rugăciunea n-au fost menținute. Chiar atunci [486] când se spune: „Acesta este Templul Domnului”, atunci ispitele și întunericul se strâng în jurul sufletului — spiritul lumesc, egoismul și înălțarea de sine. Este nevoie ca Domnul să transmită personal sufletului propriile Sale idei. Ce gând! În locul ideilor și planurilor

noastre sărace, pământești, înguste, Domnul ne va transmite propriile Sale idei, gândurile Sale nobile, largi, cuprinzătoare, care conduc totdeauna spre cer.

Aici este primejdia de a da greș în a merge înainte, „spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus". V-a dat Dumnezeu lumină? Atunci sunteți răspunzători pentru această lumină; nu numai atunci când razele ei strălucesc asupra voastră, ci pentru tot ce ea v-a descoperit în trecut. Voi trebuie să vă supuneți zilnic voința lui Dumnezeu; trebuie să umblați în lumină și să așteptați mai multă lumină; căci lumina ce vine de la scumpul nostru Mântuitor trebuie să lumineze mai departe, în raze tot mai clare și mai distincte, în mijlocul întunericului moral, crescând mai mult și tot mai mult în strălucire până la miezul zilei.

Oare toți membrii comunității voastre caută să strângă mana proaspătă în fiecare dimineață și seară? Căutați voi iluminarea divină? Sau inventați mijloace prin care să vă glorificați singuri? Iubiți și slujiți voi cu tot sufletul, cu toată puterea, gândirea și tăria lui Dumnezeu, binecuvântându-i pe ceilalți din jurul vostru, conducându-i la Lumina lumii? Sunteți voi mulțumiți cu binecuvântările primite în trecut? Umblați voi cum a umblat Hristos, lucrând așa cum a lucrat El? Îl faceți cunoscut lumii prin cuvintele și lucrarea voastră? Sunteți voi asemenea unor copii ascultători, trăind o viață curată și sfântă? Domnul Hristos trebuie să fie adus în viața voastră, doar El vă poate vindeca de invidie, de vorbirea de rău împotriva fraților voștri. Numai El poate să vă scape de spiritul mulțumirii de sine, pe care unii dintre voi îl cultivați spre paguba voastră spirituală. Numai Domnul Isus poate să vă facă să simțiți slăbiciunea voastră, neștiința sau ignoranța, natura voastră stricată. Numai El vă poate
[487] face curați, vă poate pacifica, vă poate pregăti pentru locuințele celor binecuvântați.

„Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari." Cât bine puteți face, dacă sunteți credincioși față de Dumnezeu și frații voștri, reprimând orice gând rău, orice sentiment de invidie și importanță de sine. Viața voastră să fie o slujire plină de bunătate față de alții. Nu știți cât de curând veți fi chemați să depuneți armura. Moartea poate să vă ia deodată, fără să mai aveți timp să vă pregătiți pentru ultima voastră schimbare, fără nici o putere fizică sau mintală de a vă mai fixa gândurile la Dumnezeu și a face pace cu El. Unii vor cunoaște

cât de curând din experiență cât de zadarnic este ajutorul omului, cât de fără valoare este importanța de sine, neprihănirea proprie, a mulțumirii de sine, care i-a satisfăcut, le-a fost pe plac.

Mă simt îndemnată de Duhul Domnului să vă spun că acum, astăzi, avem privilegiul încrederii și binecuvântării. Vă veți folosi de el? Lucrați voi pentru slava lui Dumnezeu sau pentru propriile voastre interese? Păstrați înaintea ochilor minții voastre perspectivele strălucite ale lucrului lumesc, prin care puteți obține satisfacerea eului și câștig financiar? Dacă așa stau lucrurile, veți fi amarnic dezamăgiți. Dar dacă vă străduiți să trăiți o viață curată și sfântă și învățați zilnic în școala lui Isus lecțiile pe care El v-a invitat să le învățați, să fiți blânzi și smeriți cu inima, atunci veți avea o pace pe care nici o împrejurare din lumea aceasta n-o poate schimba.

O viață în Hristos este o viață de liniște. Tulburarea, nemulțumirea și neliniștea dau pe față lipsa Mântuitorului. Dacă Isus este adus în viață, acea viață va fi plină cu fapte bune și nobile pentru Domnul. Vei uita atunci să-ți slujești ție însuți și vei fi mai aproape și tot mai aproape de Mântuitorul. Caracterul tău va fi asemenea caracterului Domnului Hristos și toți cei din jurul tău vor cunoaște că ai fost cu Isus și că ai învățat de la El. Fiecare are cu el izvorul propriei sale fericiri sau nenorociri. Dacă vrea, se poate ridica mai presus de simțămintele josnice, sentimentele care formează experiența multora; dar atâta vreme cât este plin de sine, Domnul nu [488]
poate face nimic pentru el. Satana va prezenta proiecte ambițioase, care amețesc simțurile, dar noi trebuie să avem totdeauna înaintea noastră „premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos”. Faceți toate faptele bune pe care le puteți face în această viață. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.”

Dacă viețile noastre sunt pline de parfumul sfânt, dacă Îl onorăm pe Dumnezeu, având gânduri bune față de alții și făcând fapte bune pentru a fi o binecuvântare pentru alții, atunci nu are nici o importanță dacă locuim într-o colibă sau într-un palat. Împrejurările au puțin de-a face cu experiențele sufletului. Spiritul nutrit este cel care dă culoare tuturor acțiunilor noastre. Un om care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii lui nu poate ajunge nenorocit. În inima sa nu se va găsi invidie; bănuiala rea nu-și va găsi locul acolo; ura nu

poate exista. Inima care este în armonie cu Dumnezeu se va înălța mai presus de necazurile și încercările acestei vieți. Dar inima în care nu este pacea lui Hristos este nefericită, plină de nemulțumire; persoana respectivă vede defecte în toți și-n toate și va aduce discordie până și în muzica cea mai cerească. O viață trăită în mod egoist este o viață trăită rău. Aceia ale căror inimi sunt pline cu iubirea de ei înșiși vor împrăștia gânduri rele despre frații lor și vor vorbi împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Pasiunile păstrate fierbinți și pătimașe datorită îndemnurilor lui Satana sunt o fântână amară, din care vor curge totdeauna izvoare amare pentru a otrăvi viața altora.

Fie ca toți aceia care pretind că Îl urmează pe Hristos să-i aprecieze mai mult pe ceilalți și mai puțin pe ei înșiși. Strângeți-vă laolaltă, strângeți-vă laolaltă! În unire există tărie și biruință; în discordie și despărțire, slăbiciune și înfrângere. Aceste cuvinte mi-au fost spuse din ceruri. Ca trimisă a lui Dumnezeu, eu vi le adresez vouă.

Fiecare să caute să răspundă rugăciunii Domnului Hristos: „Ca
[489] toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine". O, ce unitate este aceasta! „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții."

Când moartea ia pe unul dintre noi, ce reținem oare despre modul în care a fost tratat? Oare tablourile din sala memoriei sunt plăcute, ca să reflectăm la ele? Sunt amintiri ale unor cuvinte pline de bunătate, pline de simpatie, spuse la timpul cuvenit? Au îndepărtat oare frații săi bănuielile rele ale intriganților indiscreți? Au apărat ei cauza sa? Au fost ei credincioși față de porunca inspirată: „Să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toții". „De multe ori tu ai învățat pe alții și ai întărit mâinile slăbite." „Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tari și nu vă temeți."

Când cel cu care am fost asociați în comunitate este mort, când știm că raportul lui din cărțile cerului s-a pecetluit și că el trebuie să stea în fața acestui raport în ziua judecății, care sunt gândurile fraților săi cu privire la purtarea lor față de el? Care a fost influența lor asupra lui? Cât de clar vine acum în minte orice cuvânt aspru, orice faptă nechibzuită față de el! Cât de cu totul altfel s-ar comporta ei, dacă ar mai avea o altă ocazie!

Apostolul Pavel Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru mângâierea pe care i-a dat-o în necaz, spunând: „Binecuvântat să fie … Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz”. Așa cum simțea Pavel mângâierea și căldura iubirii lui Dumnezeu pătrunzând în sufletul său, el le reflecta, binecuvântându-i pe alții. Să ne revizuim astfel comportarea, încât tablourile ce atârnă pe pereții memoriei noastre să nu fie de un asemenea caracter, încât să nu ne putem uita la ele.

După ce vor muri cei cu care am fost asociați, nu va mai exista [490] niciodată o ocazie de a retrage orice cuvânt pe care l-am spus sau de a șterge din memorie orice impresie neplăcută. Atunci, să luăm aminte la căile noastre, ca să nu-L ofensăm pe Dumnezeu cu scuzele noastre. Răceala și orice neînțelegere să fie date la o parte. Inima să se topească în bunătate înaintea lui Dumnezeu, asemenea unui foc sfânt care consumă tot gunoiul ce s-a îngrămădit la ușa inimii, și să-L lăsăm pe Isus să intre; atunci iubirea Lui îi va cuprinde și pe alții prin noi, în cuvinte, gânduri și fapte pline de iubire. Apoi, dacă moartea ne va despărți de prietenii noștri, și nu-i vom mai întâlni până când vom sta la bara de judecată a lui Dumnezeu, să nu ne fie rușine atunci când va apărea raportul vieții noastre.

Când moartea face ca ochii să se închidă, când mâinile sunt încrucișate pe pieptul fără viață, cât de repede se schimbă simțămintele acelea de neînțelegere sau discordie! Nu mai există nici o părere de rău, nici o amărăciune; disprețul și relele sunt uitate și iertate. Câte cuvinte plăcute nu sunt rostite despre cei morți! Câte lucruri bune din viața lor nu sunt aduse acum în minte! Laude și elogii sunt rostite cu dărnicie; dar ele cad acum în urechi ce nu mai aud și în inimi ce nu mai simt. Dacă aceste cuvinte ar fi fost rostite atunci când spiritul obosit avea așa de multă nevoie de ele, atunci când urechea putea auzi și inima putea simți, ce tablou plăcut ar fi lăsat lucrul acesta în memorie! Cât de mulți, dintre cei care stau tăcuți și copleșiți de durere lângă cel mort, nu-și amintesc cu rușine și durere de cuvintele și faptele care au adus întristare inimii care acum stă liniștită, fără viață! Să aducem acum în viața noastră toată frumusețea, toată dragostea și toată bunătatea de care suntem capabili. Să gândim acum profund, să fim recunoscători,

răbdători și iertători în relațiile noastre unul cu celălalt. Gândurile și simțămintele noastre exprimate în jurul celor muribunzi și al celor morți să fie aduse în legăturile zilnice cu frații și surorile noastre cât suntem în viață.

Purtarea în casa lui Dumnezeu [491]

Pentru sufletul umil și credincios, Casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântecul de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții Domnului Hristos sunt instrumentele rânduite de Dumnezeu ca să pregătească un popor pentru biserica de sus, pentru a avea o închinare aleasă, în care nu poate intra nimic ce întinează.

De la sfințenia ce a fost atribuită sanctuarului pământesc, creștinii pot învăța cum ar trebui să privească locul în care Domnul Se întâlnește cu poporul Său. A avut loc o mare schimbare, și nu spre mai bine, ci spre mai rău, în obiceiurile și deprinderile oamenilor în legătură cu închinarea religioasă. Lucrurile prețioase, sfinte, care ne leagă de Dumnezeu își pierd foarte repede controlul asupra minții și inimii noastre și sunt coborâte la nivelul lucrurilor obișnuite. Respectul pe care oamenii l-au avut din vechime pentru sanctuarul în care se întâlneau cu Dumnezeu în cadrul serviciilor sfinte a dispărut în mare măsură. Cu toate acestea, Dumnezeu în persoană a poruncit tot ce avea legătură cu serviciul Său, înălțându-l cu mult mai presus de orice este de natură trecătoare.

Casa este sanctuar pentru familie, iar cămăruța sau dumbrava sunt locurile cele mai retrase pentru închinare sau rugăciune personală; dar Casa de rugăciune este sanctuarul pentru comunitate. Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul de închinare sau serviciul divin. Nimic din ceea ce este sacru, nimic din ceea ce aparține adorării lui Dumnezeu n-ar trebui să fie tratat cu neglijență sau indiferență. Ca să poată face cea mai bună lucrare pentru a aduce laudă lui Dumnezeu, când se strâng laolaltă, oamenii trebuie să facă deosebire între ce este sfânt și ce este obișnuit, de rând. Cei care au idei largi, gânduri și aspirații nobile, sunt aceia care se asociază, se adună laolaltă, în ceea ce privește toate gândurile cu privire la lucrurile divine. Fericiți sunt aceia care au un sanctuar, fie el mare sau modest, în oraș sau printre crestele aspre ale munților, în coliba umilă sau în pustie. Dacă este tot ceea ce pot să aibă mai [492]

bun pentru Domnul, El va sfinți locul cu prezența Sa și el va fi sfânt pentru Domnul oștirilor.

Când intră în locul de întâlnire, închinătorii trebuie să facă lucrul acesta ținând seama că este sfânt, să meargă liniștiți la locurile lor. Dacă în încăpere este o sobă, nu este potrivit să se îngrămădească în jurul ei, într-o atitudine indolentă, neglijentă. Vorbirea obișnuită, șoapta și râsul n-ar trebui să fie îngăduite în Casa de rugăciune, fie înainte, fie după serviciul divin. O evlavie fierbinte, activă, ar trebui să-i caracterizeze pe cei ce vin să se închine.

Dacă unii trebuie să mai aștepte câteva minute înainte ca adunarea să înceapă, aceștia să păstreze un adevărat spirit de devoțiune, printr-o meditație tăcută, având inima înălțată la Dumnezeu în rugăciune, pentru ca serviciul divin să poată fi în mod special benefic pentru inimile lor și să ducă la convingerea și convertirea altor suflete. Ei nu trebuie să uite că soli cerești sunt prezenți în acea casă. Cu toții pierdem mult din dulcea comuniune cu Dumnezeu prin neastâmpărul nostru, prin faptul că nu încurajăm momente de rugăciune și meditație. Este nevoie ca starea spirituală să fie adesea revizuită, iar mintea și inima atrase către Soarele Neprihănirii. Dacă, atunci când intră în Casa de rugăciune, oamenii au cu adevărat respect pentru Domnul și sunt conștienți că se află în prezența lui Dumnezeu, atunci în tăcere va fi o plăcută elocvență.

șoapta, râsul și vorbirea din locurile obișnuite de afaceri nu pot fi admise în casa în care Dumnezeu este adorat. Mintea trebuie să fie pregătită pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu, cu toată greutatea lui, ca acesta să impresioneze inima în mod corespunzător.

Când intră, pastorul trebuie să o aibă o expresie demnă și solemnă. El trebuie să se plece în rugăciune tăcută de îndată ce urcă la amvon și să ceară în mod serios ajutorul lui Dumnezeu. Ce impresie va face lucrul acesta? Poporul trebuie să manifeste solemnitate și venerație. Pastorul lor este în comuniune cu Dumnezeu. El se consacră lui Dumnezeu mai înainte ca să îndrăznească să stea înaintea
[493] poporului. Solemnitatea este asupra tuturor și îngerii lui Dumnezeu sunt totuși foarte aproape. De asemenea, toți din adunare care se tem de Dumnezeu ar trebui să plece capul uniți într-o rugăciune tăcută împreună cu el, ca Dumnezeu să binecuvânteze întâlnirea cu prezența Lui și să dea putere adevărului Său, vestit de buze omenești. Când întâlnirea este deschisă prin rugăciune, fiecare genunchi tre-

buie să se plece în prezența Celui Sfânt și fiecare inimă ar trebui să se înalțe la Dumnezeu într-o devoțiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor vor fi auzite și prezentarea Cuvântului se va dovedi eficientă. Atitudinea lipsită de viață a închinătorilor din Casa lui Dumnezeu este unul din marile motive pentru care pastorul nu este mai productiv, mai eficient în bine. Melodia cântecului, revărsată din multe inimi în exprimări clare, este unul din instrumentele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare de suflete. Toate serviciile trebuie să fie conduse cu solemnitate și teamă sfântă, ca în prezența vizibilă a Domnului celor adunați.

Când cuvântul este rostit, trebuie să nu uitați, fraților, să auziți vocea lui Dumnezeu prin slujitorul Său delegat pentru acest lucru. Ascultați cu atenție. Nu fiți absenți nici chiar pentru o clipă, pentru că prin această somnolență puteți pierde chiar acele cuvinte de care aveți nevoie cel mai mult, chiar acele cuvinte care, dacă sunt ascultate, vor salva picioarele noastre de a nu rătăci pe cărări greșite. Satana și îngerii săi sunt foarte ocupați, creând o stare de paralizie a simțurilor, astfel ca avertizările și mustrările să nu fie auzite; sau, dacă sunt auzite, ele să nu aibă efect asupra inimii și astfel să nu producă o reformă în viața lor. Uneori, un copil poate să atragă atenția ascultătorilor, pentru ca sămânța cea prețioasă să nu cadă pe pământ bun și astfel să nu aducă roade. Uneori, tinerii și tinerele au un așa de puțin respect pentru Casa de rugăciune a lui Dumnezeu, prin faptul că vorbesc continuu unul cu altul în timpul predicii. Dacă ar putea să-i vadă pe îngerii lui Dumnezeu privind la ei și înregistrând comportarea lor, ar fi cuprinși de rușine și de dezgust față de ei înșiși. Dumnezeu dorește ascultători atenți. În timp ce oamenii dormeau, Satana și-a semănat neghina.

Când este rostită binecuvântarea, toți trebuie să fie liniștiți, ca [494]
și când le-ar fi teamă ca nu cumva să piardă pacea lui Hristos. Toți trebuie să iasă fără să glumească sau să vorbească tare, având sentimentul că se află în prezența lui Dumnezeu, că ochii Lui sunt asupra lor și că ei ar trebui să se poarte ca în prezența Sa vizibilă. Să nu se oprească nimeni pe intervalele de trecere pentru a întâlni pe cineva sau pentru a mai bârfi, blocând astfel ieșirea celorlalți. În incinta Casei de rugăciune trebuie să se manifeste un respect sacru. Nu trebuie să fie un loc de vizite și de întâlnire cu prietenii, nici un loc în care se prezintă gânduri obișnuite sau tranzacții comerciale.

Acestea trebuie să fie lăsate în afara Casei de rugăciune. Dumnezeu și îngerii au fost dezonorați de neglijența, zgomotul, râsul și mersul târșâit al picioarelor auzit în unele locuri.

Părinți, înălțați standardul creștinismului în mințile copiilor voștri; ajutați-i să țeasă pe Isus în experiența lor; învățați-i să aibă cel mai mare respect pentru Casa lui Dumnezeu și să înțeleagă că, atunci când intră în Casa Domnului, acest lucru trebuie să se facă având inimile înmuiate și supuse de astfel de gânduri ca acestea: „Dumnezeu este aici; aceasta este Casa Sa. Eu trebuie să am gânduri curate și motive sfinte. Nu trebuie să am nici un fel de mândrie, invidie, gelozie, vorbire de rău, ură sau decepție în inima mea, pentru că vin înaintea unui Dumnezeu sfânt. Aici este locul în care Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său și-l binecuvântează. Cel prea înalt și sfânt, care locuiește în veșnicie, privește asupra mea, îmi cercetează inima, îmi citește până și cele mai tainice gânduri și fapte ale vieții mele."

Fraților, nu veți consacra voi oare acestui subiect puțină gândire, căutând să rețineți cum trebuie să vă comportați în Casa Domnului și ce efort să faceți, prin învățătură și exemplu, pentru a cultiva respectul în copiii voștri? Voi puneți o mare răspundere asupra pastorului și îl considerați răspunzător pentru sufletele copiilor voștri; dar nu sesizați propria voastră responsabilitate, ca părinți și instructori, și, asemenea lui Avraam, să porunciți casei voastre după voi, să păzească rânduielile Domnului. Fiii și fiicele voastre sunt corupți datorită exemplului vostru, dar și datorită delăsării în ceea ce privește
[495] principiile; în ciuda acestei lipse de instruire din familie, așteptați ca pastorul să contracareze activitatea voastră zilnică și să împlinească minunata realizare a instruirii inimilor și vieții lor în ceea ce privește virtutea și pietatea. După ce pastorul a făcut tot ce a putut pentru comunitate, printr-o mustrare credincioasă și afectuoasă, o disciplină plină de răbdare și de rugăciune fierbinte, pentru a îndrepta și mântui sufletul, și dacă, cu toate acestea, el nu are succes, adesea tații și mamele îl condamnă pentru faptul că copiii lor nu sunt convertiți, când situația aceasta poate fi din cauza propriei lor neglijențe. Povara stă asupra părinților. Își vor asuma ei lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o și o vor împlini cu credincioșie? Vor merge ei înainte și în sus, lucrând în mod umil, răbdător și perseverent pentru a atinge standardul înalt și a-i aduce și pe copiii lor împreună cu ei? Nu

este de mirare că comunitățile noastre sunt slabe și nu au o evlavie profundă, fierbinte. Practicile și obiceiurile noastre prezente, care dezarmează pe Dumnezeu și coboară ceea ce este sacru și ceresc la nivelul a ceea ce este obișnuit, sunt împotriva noastră. Noi avem un adevăr sacru, sfințitor; și dacă practicile și obiceiurile noastre nu sunt în armonie cu adevărul, atunci păcătuim împotriva marii lumini și suntem vinovați în aceeași măsură. Va fi mult mai ușor pentru păgâni în ziua dreptei răsplătiri a lui Dumnezeu, decât pentru noi.

O lucrare mult mai mare trebuie făcută decât aceea pe care o facem astăzi, pentru a reflecta lumina adevărului. Dumnezeu așteaptă de la noi să aducem multe roade. El așteaptă zel și o credincioșie mai mare, eforturi mai simțite și serioase din partea membrilor bisericii, în mod individual, pentru vecinii lor și pentru aceia care sunt departe de Hristos. Părinții trebuie să-și înceapă lucrarea, având un plan înalt de acțiune. Toți aceia care poartă Numele lui Hristos trebuie să se îmbrace cu toată armura și să se roage fierbinte, să avertizeze și să caute să smulgă suflete din păcat. Conduceți-i la Casa de rugăciune pe toți cei care vor să asculte adevărul. Noi trebuie să facem mai mult pentru a smulge suflete din foc.

Este prea adevărat faptul că respectul pentru Casa lui Dumnezeu aproape a pierit. Lucrurile și locurile sfinte nu mai sunt recunoscute; [496] ceea ce este sfânt și înălțat nu mai este apreciat. Nu este oare o cauză pentru lipsa unei evlavii fierbinți în familiile voastre, pentru faptul că stindardul înalt al religiei este lăsat să se târască prin praf? Dumnezeu a dat poporului Său din vechime porunci și reguli perfecte și exacte. S-a schimbat oare caracterul Său? Nu este El Dumnezeul cel mare și puternic care conduce din cerurile cerurilor? Nu ar fi oare bine pentru noi ca adesea să citim instrucțiunile date personal de Dumnezeu evreilor, pentru ca noi, care avem lumina cea glorioasă a adevărului strălucind peste noi, să urmăm și noi exemplul lor în ceea ce privește respectul în Casa Domnului? Avem o abundență de motive pentru a menține un spirit fierbinte și devotat în închinarea pe care o aducem lui Dumnezeu. Noi avem motive să fim chiar mai serioși, mai prezenți și mai respectuoși în închinarea noastră decât au fost iudeii. Dar un vrăjmaș a fost la lucru pentru a distruge credința noastră — sfințenia închinării creștine.

Locul închinat lui Dumnezeu n-ar trebui să fie un loc în care să se încheie tranzacții comerciale, lumești. Dacă copiii se adună

să se închine lui Dumnezeu într-un loc care în cursul săptămânii este folosit ca școală, ca o sală de clasă sau magazie, ei ar fi mai mult decât niște ființe umane dacă, amestecate cu gândurile lor devoționale, n-ar avea și gânduri despre lecțiile lor sau alte lucruri care s-au petrecut în cursul săptămânii. Prin educația și instruirea tinerilor trebuie să se înalțe lucrurile sfinte și să se încurajeze o devoțiune pură pentru Dumnezeu și Casa Sa. Mulți dintre aceia care mărturisesc fi copii ai Împăratului ceresc nu au o adevărată apreciere a sfințeniei lucrurilor veșnice. Aproape toți au nevoie să fie învățați cum să se comporte în Casa lui Dumnezeu. Părinții nu trebuie numai să învețe, ci și să comande copiilor lor să intre în sanctuar cu sobrietate și respect.

Gustul moral al închinătorilor în Sanctuarul cel sfânt al lui Dumnezeu trebuie să fie înalt, curățit, sfințit. Această problemă a fost, din nefericire, neglijată. Importanța ei a fost trecută cu vederea și, ca rezultat, dezordinea și lipsa respectului au devenit predominante,
[497] iar Dumnezeu a fost dezonorat. Când conducătorii bisericii, pastorii și membrii, tații și mamele n-au avut gânduri înalte cu privire la această problemă, ce putem aștepta de la niște copii fără experiență? Ei sunt adesea găsiți în grupe, departe de părinți, care de fapt ar trebui să aibă grijă de ei. Cu toate acestea, ei se află în prezența lui Dumnezeu și ochii Lui privesc asupra lor, sunt ușuratici și neserioși, șoptesc între ei și râd, sunt nerespectuoși și neatenți. Ei sunt foarte rar învățați că slujitorul Evangheliei este solul lui Dumnezeu și că solia pe care el o aduce este unul din instrumentele lui Dumnezeu pentru salvarea sufletelor și că, pentru toți aceia care au privilegiul de a fi aduși în legătură cu el, aceasta va fi un miros de viață spre viață sau de moarte spre moarte.

Mințile delicate și sensibile ale tinerilor își formează aprecierea cu privire la lucrarea slujitorilor lui Dumnezeu, după felul în care părinții tratează această problemă. Mulți capi de familie fac din serviciul divin un subiect de critică atunci când ajung acasă, fiind de acord cu câteva lucruri și condamnând altele. În felul acesta, solia lui Dumnezeu adresată oamenilor este criticată, pusă sub semnul întrebării și făcută subiect de neseriozitate. Ce impresie se face astfel asupra tinerilor prin aceste comentarii ușuratice și nerespectuoase, numai cărțile cerului pot să descopere acest lucru. Copiii văd și înțeleg aceste lucruri cu mult mai repede decât sunt părinții capabili

să gândească. Simțurile lor morale primesc o predispoziție greșită, pe care timpul nu o va putea niciodată schimba pe deplin. Părinții se lamentează din cauza împietririi inimii copiilor lor și a greutății în trezirea sensibilității morale pentru a răspunde cerințelor lui Dumnezeu. Dar în cărțile din ceruri se înregistrează și se poate urmări fără greș adevărata cauză a acestei situații. Părinții nu erau convertiți. Ei nu erau în armonie cu cerul sau cu lucrarea cerului. Ideile lor mici, obișnuite, cu privire la sfințenia slujirii și a sanctuarului lui Dumnezeu au fost țesute în educația copiilor lor. Este o problemă dacă cineva, care de ani de zile a fost sub această influență vătămătoare în educația din cămin, va avea vreodată un respect sensibil și înalt cu [498]
privire la slujitorii lui Dumnezeu și la instrumentele pe care El le-a stabilit pentru salvarea sufletelor. Despre aceste lucruri trebuie să se vorbească cu respect, cu un limbaj corect și cu o deosebită sensibilitate, pentru ca să poți arăta tuturor acelora cu care te asociezi că primești solia slujitorilor lui Dumnezeu ca un mesaj personal pentru tine, de la Dumnezeu.

Părinți, aveți grijă ce fel de exemplu și ce idei le transmiteți copiilor voștri. Mintea lor este elastică și impresiile se formează foarte repede, ușor. Cu privire la serviciile de la sanctuar, dacă vorbitorul are o lipsă, un defect, temeți-vă să-l faceți cunoscut. Vorbiți numai de lucrarea bună pe care o face, de ideile bune pe care le prezintă și pe care voi trebuie să le ascultați ca venind prin instrumentul folosit de Dumnezeu. Se poate vedea foarte repede de ce copiii sunt așa de puțin impresionați de prezentarea Cuvântului și de ce au un așa de puțin respect pentru Casa lui Dumnezeu. Educația lor a fost deficitară din acest punct de vedere. Părinții lor au nevoie de o comuniune zilnică cu Dumnezeu. Propriile lor idei trebuie să fie purificate și înnobilate; buzele lor au nevoie să fie atinse cu un cărbune de pe altar; apoi obiceiurile lor de acasă vor face o impresie bună asupra minții și caracterului copiilor lor. Standardul religios va fi atunci foarte mult înălțat. Astfel de părinți vor face o mare lucrare pentru Dumnezeu. Ei vor avea mai puțin din ceea ce este lumesc, mai puțină senzualitate și mai multă eleganță și credincioșie în cămin. Viața lor va fi învestită cu o solemnitate la care ei nici n-au gândit. Serviciul divin și de închinare și adorare la adresa lui Dumnezeu nu va fi tratat ca fiind obișnuit.

Mă întristez adesea și sufăr când intru în casa unde este adorat Dumnezeu și văd îmbrăcămintea dezordonată, atât a bărbaților, cât și a femeilor. Dacă inima și caracterul erau arătate prin înfățișarea exterioară, atunci cu certitudine că nimic nu putea fi ceresc la ei. Ei nu au o adevărată idee cu privire la ordine, curățenie și un comportament plăcut, pe care Dumnezeu le cere de la toți cei care vin în prezența Lui ca să I se închine. Ce impresie fac aceste lucruri asupra necredincioșilor și asupra tinerilor, care sunt atât de ageri în a judeca și a trage propriile lor concluzii?

[499] În mintea multora nu sunt mai multe gânduri sacre legate de Casa lui Dumnezeu, decât de locurile cele mai obișnuite. Unii vor intra în Casa de rugăciune cu pălăria pe cap și în haine pătate, murdare. Aceștia nu-și dau seama că urmează să se întâlnească cu Dumnezeu și cu îngerii Săi cei sfinți. Ar trebui să aibă loc o schimbare radicală în această problemă, în toate comunitățile noastre. Chiar și pastorii au nevoie ca ideile lor să fie mai înalte, să aibă o sensibilitate mai mare față de acest lucru. Aceasta este o latură a lucrării care a fost, din nefericire, neglijată. Datorită lipsei de respect în atitudine, îmbrăcăminte și comportament, cum și a lipsei unui cadru mintal adecvat închinării, adesea, Dumnezeu și-a întors fața de la aceia care s-au adunat să I se închine.

Toți trebuie să fie învățați să aibă îmbrăcămintea simplă, de bun gust, curată și în ordine, dar să nu poarte acele podoabe exterioare care sunt cu totul nepotrivite în Sanctuar. Nu trebuie să aibă loc nici o etalare a podoabelor și îmbrăcămintei; căci aceasta încurajează lipsa de respect. Atenția oamenilor este adesea atrasă la articolul acela sau acesta fin de îmbrăcăminte și astfel își fac loc gânduri care n-ar trebui să aibă vreun loc în inimile celor ce vin să se închine. Dumnezeu trebuie să fie subiectul meditației și obiectul adorării; căci tot ceea ce atrage mintea de la solemnitatea serviciului divin este o ofensă pentru El. Parada de funde, panglici, dantele și pene, ornamente sau podoabe de aur și argint este o specie de idolatrie și este cu totul nepotrivită pentru serviciul divin al lui Dumnezeu, ocazie în care ochii fiecărui închinător trebuie să fie numai la slava Sa. Toate problemele în legătură cu îmbrăcămintea ar trebui să fie tratate cu strictețe, urmând îndeaproape rânduiala biblică. Moda a fost zeița care a dominat lumea de afară și adesea se strecoară singură în biserică. Aceasta trebuie să facă din Cuvântul lui Dumne-

zeu standardul pe care trebuie să-l urmeze și părinții trebuie să se gândească în mod inteligent la acest subiect. Când ei își văd copiii înclinați să urmeze moda lumii, ar trebui, asemenea lui Avraam, să poruncească în mod categoric casei lor după ei. În loc să-i uniți cu lumea, legați-i de Dumnezeu. Nimic să nu deformeze Sanctuarul lui Dumnezeu prin îmbrăcămintea sau prin podoaba îmbrăcămintei lor. Dumnezeu și îngerii sunt acolo. Sfântul lui Israel a vorbit prin apostolul Său: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă [500] în împletirea părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu."

Când o comunitate nou înființată a rămas neinstruită cu privire la aceste probleme, pastorul și-a neglijat datoria și va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru impresiile pe care el le-a îngăduit să predomine. Dacă nu se vor imprima în mintea oamenilor idei corecte cu privire la adevărata închinare și adevăratul respect, atunci va avea loc o tendință crescândă de a așeza ceea ce este sacru și veșnic la același nivel cu lucrurile obișnuite și cei ce mărturisesc adevărul vor fi o ofensă la adresa lui Dumnezeu și o dezonoare pentru Dumnezeu. Ei nu vor putea niciodată, cu ideile lor necultivate, să aprecieze un cer curat și sfânt și să fie pregătiți să se alăture închinătorilor din curțile cerești, unde totul este curăție și desăvârșire și unde fiecare ființă are un desăvârșit respect pentru Dumnezeu și sfințenia Lui.

Pavel descrie lucrarea trimișilor lui Dumnezeu ca fiind aceea prin care fiecare om va fi înfățișat desăvârșit în Hristos Isus. Aceia care îmbrățișează adevărul de origine cerească trebuie să fie curățiți, înnobilați și sfințiți prin el. Se va cere un efort cu totul deosebit pentru a atinge standardul pus de Dumnezeu pentru o reală și adevărată stare de om mare. Piatra neregulată scoasă din carieră trebuie să fie cizelată, părțile ei grosolane trebuie să fie lustruite. Veacul acesta este renumit pentru lucrarea de suprafață, pentru metode ușoare, pentru o sfințenie lăudăroasă, diferite de standardul caracterului pe care l-a înălțat Dumnezeu. Toate scurtăturile, toată învățătura care nu reușește să înalțe Legea lui Dumnezeu ca standard al caracterului religios sunt false. Desăvârșirea caracterului este lucrarea unei vieți, nerealizată de aceia care nu sunt dispuși să se străduiască pentru calea stabilită de Dumnezeu, făcând pași înceți și trudnici. Noi nu

ne putem permite să facem vreo greșeală în această problemă, dacă dorim ca zi de zi să creștem până vom ajunge asemenea Domnului Hristos, Căpetenia noastră.

Religia și educația științifică [501]

Stimate frate și iubită soră B.,

Mi s-a arătat despre voi amândoi că sunteți în primejdie din punct de vedere spiritual, că părăsiți calea cea dreaptă și vă îndreptați spre una largă. Sora B. spunea multe lucruri, nimicuri, fleacuri, puțin aici, puțin acolo, care erau asemenea semințelor semănate, și cu siguranță că secerișul va veni. Ea încuraja necredința, spunându-i soțului ei că drumul pe care mergeau era prea îngust și prea neînsemnat. Ea considera calitățile soțului ei ca fiind mai înalte și că ele ar trebui să fie exercitate într-un mod mai larg și mai influent. Fratele B. gândea la fel; de fapt, el a fost acela care a făcut-o pe soția lui să gândească astfel. Voi amândoi țineați steagul pe care era scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus"; dar atunci când întâlneați în drumul vostru oameni despre care gândeați că au popularitate, coborați steagul, îl țineați la spate, spunând: „Dacă lăsăm să se cunoască faptul că suntem adventiști de ziua a șaptea, atunci influența noastră se va sfârși și vom pierde multe avantaje". Am văzut stindardul adevărului târât după voi. Atunci s-a ridicat întrebarea: De ce îl mai duceți? Putem crede că ceea ce vedem este adevărul, dar nu vrem ca educatorii și studenții să știe că purtăm cu noi acest drapel nepopular. În grupul nostru erau cei care nu erau satisfăcuți cu aceste sugestii, dar, în slăbiciunea lor, ei se lăsau influențați de voi, în loc să lase ca lumina lor să lumineze, ținând sus stindardul lor. Ei au ascuns steagul și au mers înainte, temându-se să lase ca lumina care le-a fost dată de cer să lumineze înaintea tuturor.

Am văzut pe cineva apropiindu-se de voi cu pași hotărâți și cu înfățișare tristă. El a spus: „Nimeni să nu vă ia coroana!" Ați uitat oare umilința îndurată de Fiul lui Dumnezeu, venind în lumea noastră, cum a suferit El abuzul, insulta, ura, batjocura, rușinea și trădarea, cum a îndurat atacurile supraomenești ale lui Satana, din [502] grădina Ghetsemani? Ați uitat oare strigătul sălbatic al mulțimii: „Răstignește-L, răstignește-L" și cum a murit ca un răufăcător? Este oare slujitorul mai mare decât Stăpânul? Urmașii Domnului

Isus nu vor fi populari, dar vor fi asemenea Domnului lor, blânzi și smeriți cu inima. Voi căutați să vă urcați pe scaunul sau locul cel mai înalt, dar vă veți afla, în final, pe locul cel mai de jos. Dacă voi căutați să faceți ce este drept, să iubiți mila și să umblați smeriți cu Dumnezeu, veți fi părtași cu Domnul Hristos la suferințele Lui și veți fi părtași împreună cu El la slava Sa, în împărăția Sa. Domnul v-a binecuvântat, dar cât de puțin ați apreciat voi iubirea Lui plină de bunătate! Cât de puține laude a primit El de pe buzele voastre! Puteți face o mică lucrare pentru Domnul, dar nu ținând ca ideile voastre să fie supreme. Trebuie să învățați în școala lui Hristos, altfel nu veți fi niciodată calificați pentru a intra pe porți în cetatea lui Dumnezeu și nu veți fi încoronați în slavă, cinste și nemurire.

Satana lucrează pe multe căi acolo unde nu este recunoscut, lucrează chiar prin bărbați și femei care ocupă poziții de răspundere. El va sugera minților lor anumite greșeli posibile în gândire, acțiune și vorbire, care vor da loc la îndoieli și vor duce la neîncredere, acolo unde ei cred că există garanția siguranței. El va lucra prin elementele nemulțumite, pentru a-i face să fie activi. Va exista dorința după mărire și onoare. Invidia va fi activată în mințile în care nu presupui că ar exista și împrejurările nu vor lipsi spre a le chema la acțiune. Se vor ridica îndoieli și vor fi oferite făgăduințe măgulitoare de câștig, cu condiția ca crucea Golgotei să nu fie făcută așa de proeminentă. Satana îi va ispiti pe unii să creadă că credința noastră este un obstacol în calea unui mare progres și barează drumul spre obținerea unei mari poziții în lume și pentru a chema bărbați și femei însemnați.

În prima sa manifestare a nemulțumirii, Satana a fost foarte șiret.
[503] A pretins că dorește să aducă o mai bună ordine a lucrurilor, să facă mari progrese. El a îndepărtat perechea sfântă de Dumnezeu, i-a determinat să nu se mai supună poruncilor Sale, în același punct unde mii sunt astăzi ispitiți și cad; aceasta datorită deșertăciunii imaginației lor. Adevărata cunoaștere este de natură divină. Satana a pus în mintea primilor noștri părinți dorința după o cunoaștere speculativă, prin care a declarat că vor ajunge la o mare dezvoltare, un mare progres în starea lor; dar pentru a câștiga acest lucru, ei trebuie să meargă pe un drum contrar voinței sfinte a lui Dumnezeu; căci Dumnezeu nu-i va duce pe cele mai înalte culmi ale măreției. Nu era planul lui Dumnezeu ca ei să obțină cunoașterea ce își avea

temelia în neascultare. Acesta era un câmp pe care el îl deschide și pentru lumea de astăzi, prin ispitele lui.

Voi prezentați ideea că educația trebuie să fie o lucrare independentă. Acest amestec de probleme religioase, învățături biblice și educație științifică îl considerați ca o scădere, un neajuns în lucrarea voastră educațională și ca o piedică în lucrarea de a-i conduce pe studenți la cel mai înalt grad de cunoaștere științifică.

Marele motiv pentru care atât de puțini dintre marii bărbați ai lumii și din aceia care au studii superioare sunt făcuți să asculte de poruncile lui Dumnezeu este acela că au separat educația de religie, gândind că fiecare trebuie să ocupe un câmp separat de activitate. Dumnezeu a prezentat un câmp de activitate destul de larg, pentru a desăvârși cunoașterea în dreptul tuturor acelora care aveau să intre în el. Această cunoaștere avea să fie obținută prin călăuzire divină; ea a fost legată de legea de neschimbat a lui Iehova și rezultatul avea să fie o desăvârșită binecuvântare.

Dumnezeu n-a creat răul, El nu a făcut decât binele, care era asemenea Lui. Dar Satana nu avea să fie mulțumit să cunoască voia lui Dumnezeu și să o îndeplinească. El și-a împins curiozitatea până la ceea ce Dumnezeu a considerat că nu trebuie să știe. Răul, păcatul și moartea n-au fost create de Dumnezeu; ele sunt rezultatul neascultării, care își are originea în Satana. Dar acum, cunoașterea [504]
răului a fost adusă în lume prin șiretenia lui Satana. Acestea sunt lecții foarte grele și plătite scump; dar oamenii le vor învăța și mulți nu vor fi niciodată convinși că este o binecuvântare să nu cunoască anumite probleme care apar din dorințe nesatisfăcute și scopuri nesfinte. Fiii și fiicele lui Adam sunt la fel de curioși și de încrezuți cum era Eva în căutarea cunoașterii interzise. Ei au câștigat o experiență, o cunoaștere pe care Dumnezeu n-a intenționat niciodată să o aibă, și rezultatul va fi așa cum a fost pentru primii noștri părinți — pierderea Edenului, căminul lor. Când vor învăța ființele omenești ceea ce este atât de categoric demonstrat înaintea lor?

Istoria trecutului descoperă un diavol activ, care lucrează. El nu poate nicidecum să fie leneș, așa cum nu este nici nevătămător, inofensiv. Satana s-a bizuit numai pe un pom pentru a pune în pericol siguranța lui Adam și a Evei. El a plănuit să atragă perechea sfântă la acel singur pom, pentru ca ei să facă chiar acel lucru despre care

Dumnezeu a poruncit să nu-l facă — și anume să mănânce din pomul cunoștinței. Nu era nici o primejdie dacă se apropiau de oricare alt pom. Cât de admirabilă a fost vorbirea lui! El s-a folosit chiar de argumentele pe care le folosește și astăzi — lingușirea, invidia, neîncrederea și necredința. Dacă Satana a fost atât de șiret la început, cum trebuie să fie acum, după ce a câștigat o experiență în timpul acestor mii de ani? Cu toate acestea, Dumnezeu, sfinții îngeri și toți aceia care ascultă de toată voia exprimată a lui Dumnezeu sunt mai înțelepți decât el. Subtilitățile lui Satana nu vor lenevi, dar înțelepciunea dată oamenilor, prin legătura cea vie cu Izvorul luminii și al cunoașterii divine, va fi proporțională cu arta și viclenia sa.

Dacă oamenii vor rezista păcatului pe care Adam nu l-a biruit și dacă, în tăria lui Isus, ascultă de toate cerințele lui Dumnezeu pentru că sunt neprihăniți, atunci ei niciodată nu vor avea această cunoaștere neplăcută. Dumnezeu n-a plănuit niciodată ca oamenii să aibă această cunoaștere care vine din neascultare și care, pusă în practică, sfârșește în moarte veșnică. Când oamenii, aproape în mod
[505] invariabil, aleg cunoașterea pe care o prezintă Satana; când gustul lor este atât de pervertit, încât doresc cu nerăbdare această cunoaștere, ca și când ea ar fi o fântână a supremei înțelepciuni, atunci ei dau dovadă că sunt despărțiți de Dumnezeu și răsculați împotriva Lui.

Educația copiilor noștri

Scumpă soră C.,

Dacă Dumnezeu, în providența Sa, a înființat o școală în poporul nostru, la _____, și dacă, în loc să-ți trimiți fiica ta acolo unde ar putea fi în societatea și sub influența acelora care iubesc adevărul, tu o duci la Seminarul _____, unde va fi asociată cu o clasă lumească ce nu are nici un respect pentru Dumnezeu și legea Sa, te întreb cum mai aștepți ca Domnul să lucreze pentru a contracara influența rea care, probabil, o înconjoară și pe care, în mod liber, tu ai ales-o! Va trimite El oare pe îngerii Săi să facă lucrarea pe care trebuia s-o faci tu? Dumnezeu nu lucrează astfel; El așteaptă de la noi să urmăm lumina pe care a dat-o în Cuvântul Său.

Când Dumnezeu era gata să lovească pe primii născuți din Egipt, le-a poruncit israeliților să-și strângă copiii dintre egipteni, să-i ducă în propriile lor locuințe și să ungă ușiorii caselor cu sânge, pentru ca îngerul nimicitor să le poată vedea și să treacă mai departe, ocolind căminele lor. Era lucrarea părinților aceea de a strânge pe copii în casele lor. Aceasta este lucrarea lor, aceasta este lucrarea mea și lucrarea fiecărei mame care crede adevărul. Îngerul trebuie să aplice un semn pe fruntea tuturor acelora care sunt despărțiți de păcat și păcătoși, iar îngerul nimicitor va trece să nimicească cu desăvârșire atât pe cei bătrâni, cât și pe cei tineri care nu vor avea acel semn.

Lui Dumnezeu nu-i plac neatenția și purtarea noastră ușuratică cu binecuvântările Sale, pe care le avem la îndemână. De asemenea, Lui nici nu-I place să ne așezăm copiii în societatea lumească, pentru că aceasta se potrivește cel mai bine cu gusturile și înclinațiile [506]
lor. Dacă copiii voștri trebuie să fie salvați, atunci voi trebuie să vă faceți lucrarea cu credincioșie. Dumnezeu n-a fost pe deplin mulțumit de atitudinea voastră cu privire la asocierea cu cei lumești și acum primejdia este dată pe față. De asemenea, voi ați încurajat citirea cărților de povești; acestea și revistele cu seriale, aflându-se pe mesele voastre, au educat gustul fiicei voastre, până când a ajuns

într-un fel de beție mintală și are nevoie de o putere mai mare, o voință mai fermă decât a ei, pentru a o controla.

Vrăjmașul și-a făcut drum spre fiica voastră, până când mrejele lui au prins-o asemenea unor benzi de oțel și va cere un efort puternic și perseverent pentru a o salva. Dacă vreți să aveți succes în cazul acesta, atunci nu trebuie să existe o lucrare făcută numai pe jumătate. Obiceiurile practicate ani de zile nu pot fi rupte așa de ușor. Ea ar trebui să fie dusă în locul acela unde se exercită continuu o influență sigură, fermă și statornică. Vă sfătuiesc să o dați la colegiul din _____; lăsați-o să aibă disciplina de la internat. Ea trebuia să fi fost acolo de ani de zile. Internatul este condus după un plan bun. Acest cămin poate să nu răspundă înclinațiilor unora, datorită faptului că ei au fost educați cu teorii false, prin satisfacerea plăcerilor egoiste și îngăduință față de propriile slăbiciuni, și toate practicile și obiceiurile lor au fost canalizate în mod greșit. Dar, scumpa mea soră, noi ne apropiem de sfârșitul timpului și ceea ce ne trebuie acum nu este satisfacerea gusturilor și practicilor lumii, ci să avem gândul lui Dumnezeu; vezi ce spune Scriptura și apoi umblă în armonie cu lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Înclinațiile, obiceiurile și practicile noastre nu trebuie să aibă preferințe. Cuvântul lui Dumnezeu este standardul nostru.

În ceea ce privește sănătatea fiicei tale, obiceiurile bune îi vor asigura sănătatea, în timp ce obiceiurile rele o vor ruina pentru viața aceasta, iar pentru viitor, o vor lipsi de viața veșnică. Este un cer de câștigat, o pierdere de evitat; și atunci când, în temere de Dumnezeu,
[507] ai făcut tot ce ai putut în dreptul tău, poți aștepta ca Domnul să-și facă partea Lui. O acțiune categorică, hotărâtă, acum, poate salva un suflet de la moarte.

Fiica ta are nevoie de o influență puternică pentru a se opune societății pe care o iubește. Este nevoie de eforturi hotărâte pentru a o vindeca de tulburările sale mintale, așa cum este nevoie pentru vindecarea unui bețiv de dorința lui nesatisfăcută după băuturi alcoolice. Tu ai o lucrare de făcut, pe care nimeni altul nu o poate face pentru tine. Vei neglija, nu vei reuși să împlinești acest lucru sau, în Numele lui Isus Hristos, te vei ocupa de copilul tău ca de un suflet ce se află în primejdia unei ruine veșnice? Dacă ea ar fi un copil care Îl iubește pe Dumnezeu, unul care poate să exercite controlul de sine, atunci primejdia n-ar fi așa de mare. Dar ei nu-i place să

se gândească la Dumnezeu, la obligațiile ei sau la cer. Persistă să aibă propriile ei drumuri. Nu caută zilnic tărie de la Dumnezeu, ca să poată rezista ispitei. Vrei deci s-o pui în legătură cu influențele ce sunt calculate să-i ducă gândurile departe de Dumnezeu, departe de adevăr și de neprihănire? Dacă da, atunci așaz-o în câmpul de luptă al vrăjmașului, fără nici o putere de a rezista puterii lui sau de a birui ispitele lui.

Dacă ea ar fi situată acolo unde se află influențe cerești și divine, sensibilitățile ei morale, care acum sunt paralizate, pot fi trezite, iar gândurile și planurile ei, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, pot fi schimbate ca să curgă prin canalul ceresc și să fie refăcute. Dar acum ea este în primejdie datorită stricăciunii lăuntrice și a ispitei din exterior. Satana joacă partida vieții pentru sufletul ei și folosește orice avantaj pentru a câștiga această partidă.

În visele mele, am vorbit cu tine așa cum am scris aici. Inima mea se simte atrasă cu putere de tine. Chinuitor și greu, așa cum este cazul tău, nu te descuraja. Ai nevoie de optimism și hotărâre. Caută ajutorul lui Dumnezeu. El este prietenul tău. Nu ești niciodată singură. Biblia este sfătuitorul tău, o lumină pentru cei care sunt în întuneric. Fii tare în ceasul încercării, căci vei avea noi încercări de înfruntat. Dar prinde-te de Isus și fă din El tăria ta.

[508]

Primejdii care îi confruntă pe tineri

Frate D.,

Rugăciunile mele se înalță la Dumnezeu pentru tine și iubirea pe care ți-o port mă face să-ți scriu din nou. Mă simt profund întristată de cazul tău, nu pentru că te privesc ca fiind persecutat, ci ca un om care este înșelat, greșit îndrumat, care nu are în sufletul său asemănarea cu Hristos și care se înșeală singur, spre ruina lui sigură.

Dacă ai în inima ta cauza lui Dumnezeu, vei vedea că frații tăi nu și-au făcut decât datoria în acțiunile lor față de tine. Tu vorbești despre mergerea la _____ și a arăta că poți fi om. Cei care au răspunderi în instituție nu cer de la tine decât să te porți ca un om drept acolo unde te afli, să nu ajungi să te degradezi singur, prin asocierea cu cei păcătoși și prin unirea cu ei în obiceiuri și practici rele. Nu te mai simpatiza pe tine însuți și nu uita de Răscumpărătorul lumii. Gândește-te la sacrificiul infinit pe care El l-a făcut în favoarea omului și apoi gândește-te la dezamăgirea Lui pentru că, după ce a făcut un astfel de sacrificiu în favoarea omului, acesta a ales să se alieze cu cei care Îl urăsc pe Hristos și neprihănirea și să devină una cu ei în satisfacerea apetitului pervertit, aducând astfel ruina veșnică asupra sa.

Dar m-ai auzit pe mine spunând toate aceste lucruri; ai citit ce ți-am scris, dar, cu toate acestea, ele nu ți-au influențat inima și viața. Și-ai ridicat inima împotriva binelui și ai deschis-o pentru ceea ce este rău. Te-ai așezat singur pe calea vrăjmașului și nu te-ai prins de Dumnezeu, ca să te facă în stare să reziști ispitirilor lui Satana. Să presupunem că rupi orice legătură cu _____, printr-un spirit răzbunător, pentru că frații tăi ți-au spus adevărul; pe cine va vătăma: pe tine sau pe ei? Îi vei supăra făcând astfel, dar lucrarea va merge înainte exact în același fel. Dumnezeu ridică lucrători din toate părțile; El nu este dependent de tine sau de vreun alt om pentru a-și face lucrarea. Dacă inima ta nu este curată, dacă mâinile tale
[509] nu sunt curate înaintea Lui, El nu poate lucra cu tine. El vrea să ai adevărul în inimă și în viață și să se întâlnească în caracterul tău.

Te sfătuiesc să te umilești în inima ta și să-ți mărturisești greșelile. Nu uita cumplita însărcinare pe care David i-a dat-o lui Solomon, pe patul de moarte. „Eu merg pe calea pe care merge toată lumea. Întărește-te și fii om! Păzește poruncile Domnului, Dumnezeului tău, umblând în căile Lui și păzind legile Lui, poruncile Lui, hotărârile Lui și învățăturile Lui, după cum este scris în legea lui Moise, ca să izbutești în tot ce vei face și ori încotro te vei întoarce." Pune acest sfat la inimă. Nimeni să nu te amăgească să faci ce este rău. În timp ce este rușinos să păcătuiești, să știi că nu este rușinos, ci mai degrabă este o onoare ca cineva să-și mărturisească păcatele. Păstrează-ți adevărata personalitate și cultivă în mod deosebit demnitatea. Dă la o parte mândria, îngâmfarea și falsa demnitate, căci consecințele lor sunt teribile.

Nu cântecul zgomotos, compania chefliilor sau băuturile alcoolice pot să te facă om înaintea lui Dumnezeu sau să-ți veselească inima în vreme de suferință sau necaz. Numai adevărata religie poate fi plăcerea și mângâierea ta. Educația pe care ai primit-o în instituție n-a fost mai rigidă și mai severă decât ți-a poruncit Cuvântul lui Dumnezeu. Vei numi oare pe Dumnezeu nedrept? Îi vei spune oare în față că este arbitrar, pentru că declară că cei ce fac răul vor fi despărțiți de prezența Sa?

Cât de clar este tabloul pe care îl găsim în Cuvântul lui Dumnezeu despre modul în care Se poartă Dumnezeu cu omul care acceptă invitația Sa la nuntă, dar care nu îmbracă haina de nuntă care a fost pregătită pentru el, haina neprihănirii Domnului Hristos! Omul consideră că hainele sale mânjite sunt destul de bune pentru a veni în prezența lui Dumnezeu, a Domnului Hristos. Dar el a fost aruncat afară ca unul care L-a insultat pe Domnul Său și a abuzat de iubirea Lui plină de bunătate.

Fratele meu, neprihănirea ta nu va fi suficientă. Tu trebuie să te [510]
îmbraci în haina îndreptățirii Domnului Hristos. Nu uita încercarea severă pe care Domnul Hristos a îndurat-o în pustia ispitirii, în ceea ce privește apetitul. El a fost istovit, slăbit de acel post lung, pentru tine și pentru mine; a luptat și l-a biruit pe Satana, ca să ne poată oferi opoziție avantajoasă, dându-ne tărie divină pentru a birui apetitul și orice pasiune nesfântă.

Te rog să privești această problemă așa cum este ea. Atunci când te unești cu cei care Îl disprețuiesc pe Dumnezeu, bând bere, vin

sau băuturi tari, imaginează-ți-L pe Domnul Isus stând înaintea ta, suferind cele mai puternice dureri din cauza foamei, ca să poată frânge puterea lui Satana și să facă posibil ca omul să biruiască spre binele său. Adu-ți aminte că atunci când împreună cu cei care sunt fără Dumnezeu, care resping adevărul și resping mântuirea, ridici cana cu bere spumoasă, Isus este acolo și privește la tine, chiar acel Isus pe care tu Îl consideri Mântuitorul tău, în care ți-ai concentrat nădejdea vieții veșnice. O, cum poți, cum poți să fii așa de slab să înțelegi și să nu vezi influența acestor lucruri asupra ta și asupra altora! Tu ai călcat cel mai solemn legământ și apoi vorbești că ești persecutat.

Când cei care se simt obligați să facă ceva pentru a frânge puterea lui Satana, pe care acesta o exercită asupra tinerilor noștri, cum poți sta înaintea lor sfidător, fără nici o părere de rău pentru comportarea ta? Îți spun cu durere că, dacă nu-ți schimbi obiceiurile, nu te mai pot ține în lucrarea lui Dumnezeu ca traducător. Cum privește oare Mântuitorul, care și-a dat viața pentru tine, această atitudine a ta? Și totuși tu consideri că ești persecutat. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.” Când stai înaintea acestui mare și înfricoșat tribunal, știind că împotriva deciziilor lui, care nu pot fi greșit interpretate sau greșit înțelese, nu se poate face recurs, atunci
[511] vei fi fără cuvânt. Nu vei avea nimic de spus în apărarea umblării tale. Vei fi vinovat, condamnat și fără speranță, afară de cazul în care îndepărtezi acum păcatele din viața ta, cu o lucrare de pocăință serioasă, și te îmbraci în haina neprihănirii Domnului Hristos.

Ce altă atitudine putea fi luată față de tine decât aceea care a fost luată? Am cele mai profunde sentimente de părere de rău și iubire pentru tine, dar nu voi rosti niciodată cuvinte de falsă simpatie, care să te susțină în răzvrătirea ta și în sfidarea acelora pe care Dumnezeu i-a așezat în poziții de răspundere în lucrarea Sa. Am prea multă considerație pentru tine ca să-ți spun, așa cum în mod sigur alții au făcut-o, că-ți va fi bine dacă iei o asemenea poziție, o asemenea atitudine, bătându-ți joc de anii tăi, de vârsta ta, deformând chipul moral al lui Dumnezeu în sufletul tău, înșelând propria ta inimă, deformându-L pe Acela care te-a răscumpărat cu prețul sângelui Său.

Domnul Hristos a spus: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Ești biruitor sau ești biruit de plăcerile, apetitul și pasiunile tale?

Pentru a avea încredere totală în traducerea lucrărilor noastre, pentru a mânui lucrurile sfinte, nu trebuie oare să ai o deplină legătură cu Dumnezeu și o desăvârșită consacrare în slujba Sa? Nu trebuie să te afli acolo unde îngerii cei sfinți pot să-ți slujească, dându-ți înțelepciune și cunoștințe, așa cum Dumnezeu i-a dat lui Daniel, ca să te inspire, să-ți dea idei corecte, ca să poți traduce corect aceste lucrări? Dacă alegi să-ți deschizi inima în fața sugestiilor lui Satana, dacă alegi societatea vrăjmașilor lui Hristos, aștepți oare ca Dumnezeu să facă o minune, nelăsându-te să te supui puterii lui Satana? Îngerii cei răi se strâng în jurul tău, dar ei sunt oaspeți invitați. Ei fac propuneri, iar tu le accepți. Până când nu ești hotărât să asculți de voia lui Dumnezeu, nu poți să te bucuri de călăuzirea Lui.

Isus așteaptă de la toți cei care pretind că sunt ostași ai Săi să facă slujba pentru El. El așteaptă de la tine să-l recunoști pe vrăjmaș [512]
și să-i reziști, nu să-l inviți să aibă încrederea ta și să trădezi astfel încrederea cea sfântă. Domnul te-a așezat într-o poziție în care poți să fii înălțat și înnobilat și să obții marea capacitate necesară pentru lucrarea Sa. Dacă nu obții aceste calificări, atunci singurul vinovat ești tu.

Există trei căi prin care Domnul ne călăuzește și ne face capabili să putem călăuzi și noi pe alții. Cât de mult cunoaștem glasul Său, deosebindu-l de acela al unui străin? Domnul ne descoperă voia Sa în Cuvântul Său, în Sfânta Scriptură. Glasul Său este, de asemenea, descoperit în lucrările Sale providențiale și va fi recunoscut, dacă noi nu ne despărțim sufletele de Domnul, mergând pe căile noastre, făcând lucruri după propria noastră voință și dând curs îndemnurilor inimii nesfințite, până când simțurile devin atât de confuze, încât lucrurile cele veșnice nu mai sunt deslușite, iar glasul lui Satana așa de mascat, încât va fi primit ca fiind glasul lui Dumnezeu.

O altă cale prin care glasul lui Dumnezeu este auzit sunt apelurile Duhului Său Cel Sfânt, impresionând inima și marcând caracterul. Dacă ai îndoieli cu privire la vreun subiect, atunci, în primul rând, consultă Cuvântul Scripturii. Dacă într-adevăr ai început viața de

credință și te-ai consacrat lui Dumnezeu ca să fii în totul al Lui, El te-a luat să te modeleze și să-ți dea formă în armonie cu planurile și scopurile Sale, ca să poți fi un vas de cinste. Tu trebuie să ai o dorință zeloasă pentru a fi maleabil în mâinile Sale și să-L urmezi oriunde te va conduce. Atunci, te încrezi în El ca să realizeze planurile Sale, dar, în același timp, conlucrezi cu El, la propria ta mântuire, cu teamă și cutremur. Tu, fratele meu, vei găsi că este dificil; pentru că n-ai învățat din experiență să cunoști glasul Păstorului cel Bun, aceasta te va duce la îndoială și te va pune în primejdie. Tu trebuie însă să fii în stare să deosebești glasul Său.

[513]

Exercitarea voinței

Adevărata religie are de-a face cu voința. Voința este puterea ce guvernează natura omului, aducând toate celelalte facultăți sub stăpânirea ei. Voința nu este gustul sau înclinația, ci este puterea de decizie care lucrează în fiii oamenilor, spre ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu.

Ești un tânăr inteligent; dorești să-ți trăiești viața în așa fel, încât să te pregătești pentru cer. Adesea ești descurajat, găsindu-te la un moment dat slab din punct de vedere moral, sclav al îndoielilor și stăpânit de practici și obiceiuri ale vechii tale vieți de păcat. Găsești că natura ta emoțională este necredincioasă față de tine, față de cele mai bune hotărâri ale tale. Nimic nu pare adevărat. Propria ta instabilitate te duce să te îndoiești de sinceritatea acelora care doresc să-ți facă bine. Cu cât te lupți mai mult cu îndoiala, cu atât mai mult totul pare ireal, până când se pare că nu este nicăieri un teren solid, sigur pentru tine. Făgăduințele tale par asemenea unor funii de nisip și privești în aceeași lumină ireală cuvintele și lucrările acelora în care ar trebui să te încrezi.

Vei fi totdeauna într-o continuă primejdie, până când vei înțelege adevărata putere, adevărata forță a voinței. Poți crede și poți făgădui orice, toate lucrurile, dar făgăduințele tale sau credința ta nu au nici o valoare, până când nu-ți vei pune voința de partea adevărului și a acțiunii. Dacă lupți lupta credinței cu toată puterea, vei birui. Nu te poți încrede în sentimentele, în impresiile și emoțiile tale, pentru că ele nu sunt vrednice de încredere, în mod deosebit datorită ideilor tale pervertite; iar cunoașterea făgăduințelor tale călcate și

legămintelor tale nerespectate îți slăbește încrederea în tine însuți, cum și credința altora în tine.

Dar nu trebuie să ajungi la disperare. Trebuie să fii hotărât să crezi, deși nimic nu ți se pare real și adevărat. Nu este nevoie să-ți spun eu că tu singur te-ai adus în această situație de neinvidiat. Trebuie să-ți recâștigi încrederea în Dumnezeu și în frații tăi. Depinde [514] de tine să-ți supui propria voință, voinței lui Isus Hristos; și făcând lucrul acesta, Dumnezeu te va lua imediat în stăpânire și va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Întreaga ta natură va fi adusă atunci sub controlul Duhului lui Hristos și chiar gândurile tale vor fi supuse Lui. Tu nu-ți poți controla, nu-ți poți stăpâni impulsurile și emoțiile așa cum ai dori; dar îți poți controla voința și poți să faci o schimbare totală în viața ta. Supunându-ți voința lui Hristos, atunci viața ta va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și aliată cu puterea care este mai presus de toate domniile și puterile. Atunci vei avea tărie de la Dumnezeu, care te va ține strâns în tăria Lui; și o lumină nouă, chiar lumina unei credințe vii, va străluci asupra ta. Dar voința ta trebuie că conlucreze cu voința lui Dumnezeu, și nu cu voința acelor prieteni prin care Satana lucrează mereu pentru a te prinde în cursă și a te nimici.

N-ar trebui oare să te așezi, fără întârziere, într-o dreaptă legătură cu Hristos? Nu vei spune: „Îmi voi supune voința lui Isus și voi face lucrul acesta chiar acum", și din acest moment să fii cu totul de partea Domnului? Nu mai da atenție obiceiurilor, dorințelor, apetitului și pasiunilor. Nu-i da nici o șansă lui Satana, ci spune-i: „Ești un ipocrit ticălos!" Închide ușa, astfel încât Satana să nu te mai acuze și să te descurajeze. Spune: „Eu voi crede; cred că Dumnezeu este ajutorul meu", și vei constata că ești biruitor în Dumnezeu. Păstrând cu tărie voința de partea Domnului, fiecare emoție va fi adusă roabă ascultării de voința Domnului Isus. Vei constata atunci că picioarele tale stau pe stânca cea tare. Aceasta va cere adesea fiecare părticică a puterii voinței pe care o ai; dar Dumnezeu este Acela care lucrează pentru tine și vei ieși din acest proces modelator un vas de cinste.

Vorbește cu și despre credință. Stai și rămâi de partea lui Dumnezeu. Nu-ți pune piciorul pe terenul vrăjmașului și atunci Domnul va fi ajutorul tău. El va face pentru tine ceea ce tu singur nu poți face. Rezultatul va fi acela că vei deveni asemenea „unui cedru din [515] Liban". Viața ta va fi o viață nobilă și faptele tale vor fi săvârșite în

Dumnezeu. Va fi atunci în tine o putere, un zel și o simplitate care te vor face un instrument lustruit în mâinile lui Dumnezeu.

Ai nevoie să bei zilnic din fântâna adevărului, ca să înțelegi secretul plăcerii și bucuriei în Domnul. Dar nu trebuie să uiți că voința ta este izvorul tuturor acțiunilor tale. Această voință, care formează un important factor în caracterul omului, a fost, la căderea în păcat, supusă controlului și stăpânirii lui Satana; și de atunci, el lucrează totdeauna în om și voința, și înfăptuirea, după cum are plăcerea, dar spre ruina și mizeria totală a omului. Dar sacrificiul infinit al lui Dumnezeu, prin faptul că L-a dat pe Domnul Isus, Fiul Său cel iubit, spre a deveni o jertfă pentru păcat, Îl face în stare să spună, fără să calce vreun principiu al guvernării Sale: „Supune-te Mie; dă-Mi Mie voința ta; ia-o de sub controlul lui Satana și atunci am să o iau Eu în stăpânire. Apoi voi putea lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Mea plăcere." Când El îți dă gândul, voința ta devine asemenea voinței Sale și caracterul tău este transformat spre a fi asemenea caracterului Domnului Hristos. Este scopul tău să faci voia lui Dumnezeu? Dorești să asculți de Sfânta Scriptură? „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze."

Nu există altceva mai de preț decât să-L urmezi pe Domnul Hristos, atunci când refuzi să-ți satisfaci înclinațiile și te hotărăști să asculți de Dumnezeu. Nici simțămintele și nici emoțiile tale nu fac din tine un copil al lui Dumnezeu, ci împlinirea voinței lui Dumnezeu. O viață în care să fii de folos îți stă înainte, dacă voința ta va deveni voința lui Dumnezeu. Apoi poți sta în plinătatea bărbăției, a maturității date de Dumnezeu, ca un exemplu de fapte bune. Atunci vei ajuta la menținerea regulilor de disciplină, în loc să ajuți la dărâmarea lor. Atunci vei ajuta la păstrarea ordinii, în loc să disprețuiești și să îndemni la dezordine, chiar prin felul tău de viață. Îți spun, în temere de Dumnezeu: știu ce vei putea fi dacă îți așezi voința de partea lui Dumnezeu. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu." Poți să-ți aduci la îndeplinire lucrările tale pentru prezent și veșnicie
[516] în așa fel, încât să reziste probei judecății. Vrei să încerci? Nu vrei să faci acum o schimbare categorică, sinceră? Tu ești obiectul iubirii și mijlocirii Domnului Hristos. Nu vrei să te supui acum lui Dumnezeu și să-i ajuți pe cei care sunt așezați ca santinele, să păzească interesele lucrării Sale, în loc să le aduci durere și descurajare?

Lectura potrivită pentru copii

Scumpe frate E.,

Tocmai am citit *Review and Herald* și am văzut articolul tău, în care dai o listă de cărți bune pentru tinerii noștri. Am fost foarte surprinsă când am citit recomandarea unor astfel de cărți, cum ar fi: *Coliba unchiului Tom* și *Robinson Crusoe*. Ești în primejdia de a deveni oarecum neglijent în ceea ce scrii. Ar fi bine să gândești și să studiezi cu atenție tot ceea ce trebuie să fie imortalizat în scris. Sunt într-adevăr alarmată să constat că vederea, concepția ta spirituală cu privire la problema alegerii și recomandării cărților pentru lectura tinerilor noștri nu este clară. Eu știu că recomandarea în revistele noastre a unor astfel de cărți ce orbesc și sucesc mințile, cum este *Coliba unchiului Tom*, va justifica în multe minți citirea și a altora care nu sunt altceva decât ficțiuni. Această recomandare va determina o lucrare apăsătoare pentru aceia care se străduiesc să-i facă pe tineri să renunțe la citirea de literatură de ficțiune. Am văzut în repetate rânduri consecințele rele care apar în urma citirii unor astfel de cărți, ca acelea pe care le-ai recomandat, și am un articol gata pregătit, în care îi avertizez pe tinerii noștri asupra acestei probleme.

Fii atent, fratele meu, să nu te îndepărtezi de cercetarea Scripturilor. Mi-a fost descoperit că, prin cumpărarea și vânzarea cărților de povești, frații noștri sunt atrași în cursă de Satana. Aceasta îi face pe copiii noștri să cheltuiască banii pe acele cărți care le înfierbântă imaginația și-i face incapabili să-și îndeplinească îndatoririle reale ale vieții practice. Poți fi sigur că această recomandare a voastră va [517] fi luată în considerație. Tinerii n-au nevoie de o astfel de aprobare sau o astfel de libertate, căci gustul și înclinațiile lor sunt îndreptate în această direcție. Dar sper ca astfel de recomandări să nu mai apară niciodată. Probabil că te-ai îndepărtat de Domnul Isus și de învățăturile Lui și nu-ți dai seama de lucrul acesta.

Este lucrarea lui Satana să le prezinte tinerilor noștri, în ziare și cărți, povești ce fascinează simțurile, în felul acesta distrugându-

le gustul pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Scumpul meu frate, nu pune tot ceea ce-ți vine în minte în paginile revistei *Review and Herald*, ci scrie cu multă grijă. Dacă Spiritul Domnului Hristos te inspiră să scrii, atunci folosește-ți pana simțind povara pentru suflete, plângând între tindă și altar și strigând: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta." Dar dacă numai propriile tale simțăminte și mintea ta activă te îndeamnă să scrii, atunci reține-te, până când Duhul Domnului te presează și te inspiră. Să nu crezi că, dacă urmezi un anume drum în viață și faci anumite lucruri, înseamnă că ele sunt bune și că trebuie să le prezinți și altora ca o regulă sau ca un ghid. Nu este cel mai bun lucru pentru tine să te simți liber să spui ce crezi tu cu privire la aceste lucruri, recomandând cărți care nu te îndeamnă spre spiritualitate sau evlavie. Dacă îți imaginezi că o astfel de lectură va dezvolta principii ferme, nemânjite, te înșeli. Domnul să te ajute să umbli cu multă atenție și în umilință și nu publica în reviste declarații ce duc pe căi greșite; căci ele vor fi considerate ca fiind aprobate de poporul nostru. Astfel, tu îi împovărezi pe alții, care trebuie să contracareze influența acestor sentimente.

Fratele meu, vei fi în siguranță dacă vei umbla în umilință cu Dumnezeu. Tremur atunci când citesc multele tale articole care dau sfaturi și fac reguli pentru alți slujitori ai Evangheliei. Nu este potrivit, nu este bine pentru tine să ai atâtea de spus în această direcție. Dacă devii mulțumit de tine și plin de încredere în tine, cu siguranță că Domnul te va lăsa să faci unele greșeli. Ai nevoie să-ți
[518] păzești sufletul foarte atent și să cauți să ai o experiență zilnică și vie în lucrurile lui Dumnezeu. Trebuie să-ți ții eul ascuns și lasă-L pe Domnul Isus Hristos să apară. Hristos este tăria ta, scutul tău; tu ești un om slab, supus greșelii, și ai nevoie să fii foarte atent, ca nu cumva să te împiedici și să cazi. Te somez să ai grijă ca nu cumva, prin cuvânt sau faptă, să pătezi lucrarea cea sfântă a lui Dumnezeu.

Am fost foarte recunoscătoare că poți să acționezi ca o parte a acestei mari lucrări. Isus te iubește și El va lucra împreună cu eforturile tale, dacă ai o legătură vie cu Dumnezeu. Dar trebuie să trăiești o viață de veghere și rugăciune. Nu deveni nepăsător. Nu te despărți de Isus, ci adu-L în experiența vieții tale de fiecare zi. Nu lucra pentru tine și pentru alții prin mărturisiri și sfaturi neglijente; ci trebuie să știi că, dacă nu-L primești pe Domnul Hristos în inima ta,

dacă ochii tăi nu sunt ațintiți numai la slava lui Dumnezeu, mândria va pune stăpânire pe inima ta, prețuirea de sine va predomina și, mai înainte de a fi conștient de acest lucru, vei ajunge să umbli în mod nepăsător: „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat."

Sunt mulți tineri pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu calități superioare. El le-a dat cele mai bune talente; dar puterile lor au fost vlăguite, mintea lor a devenit confuză și slabă și ani de zile ei n-au crescut în har și în cunoașterea temeiurilor credinței noastre, pentru că și-au satisfăcut gustul de a citi povești. Ei au o dificultate tot atât de mare de a-și controla apetitul sau plăcerea pentru o astfel de lectură superficială, după cum are bețivul de a-și stăpâni pofta după băuturi alcoolice. Aceștia pot să fie astăzi legați de casele noastre de editură și să fie lucrători eficienți, să țină registrele, să pregătească material pentru tipărit, să facă corectură; dar talentele lor au fost pervertite până acolo că au devenit dispeptici mintal și, în consecință, nu sunt capabili să ocupe o poziție de răspundere în nici un loc. Imaginația le este bolnavă. Ei trăiesc o viață ireală. Nu sunt pregătiți, nu sunt capabili pentru împlinirea îndatoririlor practice ale vieții; și ceea ce este cel mai trist și descurajator este faptul că au pierdut orice plăcere pentru o lectură bună. Au ajuns orbiți și fermecați de [519]
o astfel de hrană pentru minte, cum sunt poveștile foarte captivante cuprinse în cartea *Coliba unchiului Tom*. Cartea aceasta a făcut mult bine, la vremea ei, acelora care au avut nevoie de o trezire în legătură cu ideile lor greșite cu privire la sclavie; dar noi ne aflăm acum pe pragul lumii veșnice, unde astfel de povestiri nu sunt necesare în pregătirea pentru viața veșnică.

Singura speranță pentru oricare dintre noi este aceea de a fi pe deplin convertiți și familiarizați cu adevărul, așa cum este el descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu, ca să putem fi în stare să dăm fiecărui om care ne cere socoteală despre credința care este în noi, dar cu blândețe și teamă sfântă.

Efortul deosebit al pastorilor și lucrătorilor din rândurile noastre pentru acest timp ar trebui să fie acela de a îndepărta atenția tinerilor de la toate povestirile palpitante, către cuvântul temeinic al profeției. Atenția fiecărui suflet care se străduiește, se luptă pentru viața veșnică trebuie să se concentreze asupra Bibliei.

Pentru mine este extrem de curios, având în vedere tot ce am scris cu privire la povestirile palpitante, să văd o recomandare din pana ta pentru citirea cărților Robinson Crusoe, Coliba unchiului Tom și Fabulele lui Esop. Fratele meu, faci o greșeală scriind articolul acela. Dacă aceste cărți se află printre acelea pe care le ai spre vânzare, te rog să nu le mai oferi tinerilor noștri niciodată. Este de datoria ta să le atragi atenția la Biblie; nu deveni ispititorul lor, oferindu-le cărți de povești și romane atractive, care le vor îndepărta mintea de la studierea Sfintelor Scripturi. Noi înșine trebuie să bem din apa vieții, altfel vom fi mereu în situația de a modela pentru noi rezervoare sparte care nu pot păstra apa.

Sunt o serie de căi și planuri pe care le are Satana pentru a se furișa în mintea nehotărâtă a tinerilor; dacă sufletul nu este categoric și pe deplin fixat în Dumnezeu și dacă, în mod conștient, nu-și ține
[520] mintea ocupată cu studierea Scripturilor pentru a fi bine întemeiat în credința noastră, atunci ei vor fi în mod sigur prinși în cursă. Nu putem să fim, nici chiar pentru un singur moment, lipsiți de vigilență. Nu ne putem îngădui să acționăm din impuls. Trebuie să punem o strajă în jurul minții noastre și a minții copiilor noștri, pentru ca ei să nu fie ademeniți de ispitele lui Satana.

Noi suntem în ziua cea mare a ispășirii și lucrarea cea sfântă a Domnului Hristos pentru poporul lui Dumnezeu, ce continuă în prezent în sanctuarul ceresc, ar trebui să constituie studiul nostru permanent. Noi ar trebui să-i învățăm pe copiii noștri ce înseamnă Ziua Ispășirii și că ea era un timp special pentru o deplină umilință și mărturisire a păcatelor înaintea lui Dumnezeu. Antitipica zi a ispășirii trebuie să aibă același caracter. Toți cei care învață adevărul prin cuvânt și exemplu vor da un sunet clar din trâmbiță. Ai nevoie ca totdeauna să cultivi spiritualitatea, pentru că nu este ceva natural să ai înclinații cerești. Marea lucrare ce stă înaintea noastră este aceea de a-i conduce pe oameni departe de obiceiurile și practicile lumii, a-i duce mai sus și tot mai sus, la o viață de spiritualitate, evlavie și o zeloasă lucrare pentru Dumnezeu. Este lucrarea ta aceea de a vesti întreita solie îngerească, de a trâmbița ultima notă de avertizare adresată lumii. Fie ca Domnul să te binecuvânteze cu discernământ spiritual. Scriu aceasta din iubire, văzând primejdia în care te afli. Te rog, analizează cu multă atenție și rugăciune aceste lucruri.

Sfaturi pentru cei tineri

Studenților institutului Sant Lancaster doresc să le spun: „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi". Niciodată să nu vă rușinați de credința voastră; niciodată să nu fiți găsiți de partea vrăjmașului. „Voi sunteți lumina lumii." Credința voastră trebuie să fie recunoscută ca fiind un adevăr prețios, adevăr pe care toți trebuie să-l aibă, dacă vor să fie mântuiți. Ca popor, noi suntem o minoritate. Nu suntem populari. Vrăjmașii noștri ne vor urmări să ne facă rău, să ne trădeze și să ne ruineze sufletele. Ei nu vor aprecia motivele noastre. Ei vor interpreta greșit felul nostru [521]
fierbinte și dorința noastră puternică de a face ca și alții să vadă și să înțeleagă adevărul, pentru ca și ei să facă voia lui Dumnezeu, ascultând de toate poruncile Lui. Dar trebuie să luptăm lupta cea bună a credinței și să fim găsiți „tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului."

Cu sentimente de o tristețe de nedescris și uneori aproape cu disperare analizez starea tinerilor și văd cât de dificil este să-i încurajezi să obțină o educație, pentru care știu că Dumnezeu le-a încredințat cu dărnicie aptitudini. Fără educație, ei vor fi neputincioși și ineficienți în orice poziție s-ar afla. Dar în obținerea acestei educații, ei vor fi expuși primejdiilor și ispitirilor. Satana va căuta să folosească în slujba lui capacitățile lor cultivate.

Unii își folosesc puterile în scopuri rele. Otrava subtilă a senzualității circulă prin venele lor și găsește foarte puțină rezistență în calea ei. Ea este fascinantă, fermecătoare. Mintea care, cu atenția cuvenită pentru integritatea morală, poate fi cultivată în cel mai înalt grad și pentru măiestrie literară este adesea degradată prin satisfacerea plăcerilor. Morala înaltă și sfințenia practică n-au nici un farmec pentru aceste suflete amăgite; și este aproape imposibil să-i determini, prin cuvânt sau exemplu, să se opună eforturilor lui Satana de a le corupe și ruina sufletele. Dacă acești tineri și aceste tinere nu sunt dispuși să învețe, dispuși să se lase sfătuiți de cei cu experiență, cu siguranță că viclesugurile lui Satana îi vor înstrăina. Și dacă aceia

care îi învață nu cresc în mod sigur, ferm, în har și în cunoașterea adevărului și într-un real discernământ spiritual, prin exemplul lor și prin ideile greșite care se avansează, ei vor fi în primejdie de a ajuta în mod inconștient pe vrăjmaș în lucrarea lui, făcând sufletele să privească ceea ce este de cel mai mare bine pentru ei ca aducându-le cel mai neînsemnat bine și deci să fie cel mai puțin benefic pentru sufletele lor.

[522] Nici unul dintre planurile alcătuite și aduse la îndeplinire pentru educația tinerilor noștri nu are o viziune largă. Ei nu trebuie să aibă o educație unilaterală, ci toate puterile lor trebuie să primească o atenție egală. Filozofia morală, studiul Sfintelor Scripturi și educația fizică trebuie să fie combinate cu studiile care se fac de obicei în școli. Fiecare putere — fizică, mintală și morală — are nevoie să fie instruită, disciplinată și dezvoltată, astfel încât să poată aduce cea mai înaltă slujire; căci dacă nu sunt toate dezvoltate să lucreze în mod egal, o aptitudine, un dar nu poate să facă în mod complet lucrarea fără să suprasolicite o parte a mașinăriei corpului omenesc.

S-a spus și s-a scris foarte mult cu privire la importanța instruirii minții pentru înalta sa lucrare. Aceasta a dus uneori la ideea că, dacă intelectul este educat să depună cele mai mari puteri ale lui, aceasta va întări natura fizică și morală, ceea ce va duce la dezvoltarea întregii ființe umane. Timpul și experiența au dovedit că aceasta este o greșeală. Am văzut bărbați și femei care au absolvit colegiul, dar care nu erau deloc pregătiți să folosească așa cum se cuvine minunatul organism fizic cu care i-a înzestrat Dumnezeu. Întregul corp este destinat să acționeze, și nu să fie inactiv. Dacă puterile fizice și cele mintale nu sunt folosite în mod egal, atunci se pune o povară prea mare asupra acestora din urmă. Dacă fiecare parte a mașinăriei umane nu-și îndeplinește sarcina ce i-a fost dată, atunci puterile intelectuale nu pot fi folosite la întreaga lor capacitate pentru nici o perioadă de timp. Puterile naturale trebuie să fie guvernate de legile naturale, iar capacitățile lor trebuie să fie educate să lucreze în mod armonios și de comun acord cu aceste legi. Profesorii din școlile noastre nu pot să nu țină seama de vreuna din aceste particularități fără să se sustragă de la împlinirea responsabilității ce le revine. Mândria îi poate duce să caute atingerea unui standard lumesc, mai înalt, de realizări intelectuale, ca studenții să facă o impresie strălucită; dar când se ajunge la realizările concrete, solide — ceea

ce este esențial pentru bărbați și femei și care să-i pregătească pentru orice situație de criză în viața practică, — astfel de studenți sunt numai în parte pregătiți pentru a face viața un succes. Educația lor deficitară duce adesea la eșecuri în orice ramură de activitate sau de afaceri s-ar angaja.

Exercițiile fizice în sălile de sport pot, în unele cazuri, să consti- [523]
tuie un avantaj. Ele sunt folosite pentru a suplini lipsa unei instruiri fizice folositoare și au devenit ceva popular sau obișnuit în instituțiile de educație; dar ele nu rămân fără consecințe. Dacă nu sunt reglementate cu atenție, fac mai mult rău decât bine. Unii au suferit toată viața din cauza accidentelor pe care le-au avut în aceste săli de sport. Educația manuală, legată de școlile noastre, dacă este condusă în mod drept, va lua în mare măsură locul sălilor de sport.

Profesorii ar trebui să dea o mai mare atenție influențelor fizice, mintale și morale din școlile noastre. Deși studiul științei îi poate conduce pe studenți la obținerea unei înalte realizări literare, acest lucru nu conferă o educație deplină, perfectă. Când se acordă o atenție specială dezvoltării complete a fiecărei puteri morale și fizice pe care le-a dat Dumnezeu, atunci studenții nu vor părăsi colegiile socotindu-se educați, în timp ce sunt ignoranți cu privire la cunoștința pe care trebuie s-o aibă pentru viața practică și pentru dezvoltarea deplină a caracterului.

Mă doare inima când văd aceste deficiențe; căci rezultatele nu pot fi decât pierderea sănătății, diminuarea capacității de concentrare, lipsa posibilității de adaptare la acel fel de activitate, care este esențială succesului în viață. Ziarele sunt pline de relatări despre fraude și delapidări sau abuz de încredere, de mizerie în familii, bărbați fugind cu soțiile altor bărbați și soții fugind cu bărbații altor neveste — toate acestea se întâmplă deoarece acești oameni n-au fost instruiți să muncească cu hărnicie, n-au învățat niciodată cum să economisească timpul sau să-și folosească toate capacitățile în modul cel mai bun, pentru a avea un cămin fericit.

O, dacă aș putea să trezesc pe fiecare profesor din țara noastră în legătură cu acest subiect! Ei au o lucrare de făcut, aceea de a lărgi și înălța lucrarea lor educațională. Există o perioadă de timp chiar înaintea noastră, când stările de lucruri din lume vor deveni disperate, când adevărata religie, care cere ascultare de un „Așa zice Domnul”, va dispărea aproape cu totul. Tineretul nostru ar trebui să

[524] fie învățat că faptele rele nu sunt uitate sau trecute cu vederea pentru că Dumnezeu nu-i pedepsește imediat și cu cea mai mare indignare pe cei ce săvârșesc nelegiuirea. Dumnezeu ține o socoteală sau Se socotește cu națiunile. În decursul fiecărui veac al istoriei acestei lumi, lucrătorii cei răi și-au adunat mânie pentru ziua mâniei; și când timpul va fi venit, și nelegiuirea își va fi atins limitele îndurării lui Dumnezeu, îndelunga Lui răbdare se va sfârși. Când cifrele din cărțile cerului vor marca împlinirea sumei nelegiuirii, mânia va veni neamestecată cu milă și atunci se va vedea ce teribil este să epuizezi răbdarea divină. La această criză se va ajunge atunci când națiunile pământului se vor uni pentru a lepăda Legea lui Dumnezeu.

Vor veni zile când cei neprihăniți vor fi treziți spre a avea zel pentru Dumnezeu din cauza nelegiuirii ce abundă. Nimic altceva în afară de puterea divină nu poate să se opună aroganței lui Satana, unite cu cei răi; dar în ceasul celei mai mari primejdii pentru biserică, rugăciunile cele mai fierbinți vor fi înălțate în sprijinul ei de către rămășița credincioasă și Dumnezeu va asculta și va răspunde la timp, atunci când vinovăția celor nelegiuiți a atins punctul ei culminant. El „va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei”. Ei vor fi zeloși pentru onoarea lui Dumnezeu; ei vor fi zeloși în rugăciune și credința lor va deveni puternică.

Există prea puțin zel printre studenți. Ei trebuie să facă eforturi mult mai serioase. Aceasta cere multă muncă pentru a ști cum să studiezi. Fiecare student trebuie să cultive obiceiul hărniciei, să se asigure că toate lucrurile care ies din mâna lui sunt foarte bune. El ar trebui să aplice personal cuvintele apostolului Pavel adresate lui Timotei: „Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora. Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie, cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuți și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa ceva, te vei mântui pe tine însuți și pe cei ce te ascultă.”

[525] Datoria celor în vârstă și a celor tineri trebuie să fie prezentată într-un limbaj simplu și pozitiv, pentru că este menirea noastră să demonstrăm contrariul, în aceste timpuri primejdioase, când se pare că

adevărul trebuie să fie copleșit de neadevăr și de înșelăciunile satanice. În timpul de probă și de încercare, scutul Celui Atotputernic va fi întins asupra acelora pe care Dumnezeu i-a făcut depozitarii Legii Sale. Când legiuitorii vor renunța la principiile protestantismului și vor da mâna cu catolicismul, atunci Dumnezeu va interveni într-un mod minunat în favoarea onoarei Sale și pentru salvarea poporului Său.

Principiile necesare pentru cultivarea tinerilor noștri trebuie să fie păstrate înaintea lor în educația zilnică, astfel încât, atunci când decretul care va fi dat va cere ca toți să se închine fiarei și chipului ei, acești tineri să poată lua hotărârea cea dreaptă și să aibă tăria de a rezista, fără să oscileze încrederea în poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, chiar în timpul când Legea lui Dumnezeu va fi înlăturată de către lumea religioasă. Cei care acum se clatină și sunt ispitiți să calce pe urmele celor apostaziați, care s-au îndepărtat de credință „ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățătura dracilor", vor fi găsiți cu siguranță de partea acelora care au lepădat Legea lui Dumnezeu, în afară de cazul că și-au fixat picioarele bine în credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Dacă trăim în mijlocul acestor timpuri înfricoșător de periculoase descrise de Cuvântul lui Dumnezeu, să nu ne trezim noi oare la realitățile situației existente? De ce tăcem? De ce oare nu acordăm atenție lucrurilor care sunt de cel mai mare interes pentru fiecare dintre noi? Biblia ar trebui să fie comoara noastră cea mai scumpă și ar trebui să fie studiată în mod sincer și cu interes și împărtășită cu zel și altora. Cum poate această uimitoare indiferență să mai continue în viața acelora care au avut lumină și cunoștință?

Profeția și istoria ar trebui să formeze o parte a studiilor din școlile noastre și toți aceia care acceptă să fie educatori ar trebui să râvnească mai mult și tot mai mult la voința descoperită a lui Dumnezeu. În simplitate, ei ar trebui să învețe pe studenți. Ei ar trebui să desfășoare Scripturile și să arate prin viața și caracterul [526]
lor valoarea religiei Bibliei și frumusețea sfințeniei; dar niciodată, nici chiar pentru un singur moment, să nu se lase impresia asupra nimănui că ar fi spre câștigul său de a ascunde credința și doctrina sau învățăturile sale de cei necredincioși din lume, temându-se că nu va mai fi așa de onorat, dacă principiile sale vor fi cunoscute.

Nu este timpul să ne fie rușine de credința noastră. Noi suntem o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Universul întreg privește cu un interes de nedescris să vadă încheierea marii lupte dintre Hristos și Satana. Într-un astfel de timp ca acesta, chiar acum, când marea lucrare de judecare a celor vii este gata să înceapă, să îngăduim noi oare ambiției nesfințite să pună stăpânire pe inimă? Ce poate fi acum mai de preț pentru noi decât de a fi găsiți credincioși față de Dumnezeul cerului? Ce poate fi de o reală valoare aici, în această lume, când ne găsim chiar la hotarul lumii veșnice? Ce altă educație putem să le dăm elevilor din școlile noastre, educație ce este atât de necesară, decât cunoașterea a „ceea ce spune Scriptura”?

Exemple eroice de credincioșie față de Dumnezeu

Iosif, atunci când a fost onorat de egipteni, nu și-a ascuns credincioșia față de Dumnezeu.

Ilie, în mijlocul apostaziei generale, n-a căutat să ascundă faptul că Îi slujea Dumnezeului cerului. Profeții lui Baal erau în număr de patru sute cincizeci, preoții lui patru sute, iar închinătorii lui erau mii; cu toate acestea, Ilie n-a lăsat să se înțeleagă că era de partea populară. El a stat cu măreție singur. Muntele era plin de oameni ce așteptau cu nerăbdare. Împăratul a venit cu mare pompă, iar oamenii idolatri, încrezători în triumful lor, i-au adresat un bun venit. Dar Dumnezeu fusese foarte mult dezonorat. Un om, un singur om, a apărut pentru a apăra onoarea lui Dumnezeu. Cu un ton clar, asemenea unei trâmbițe, Ilie s-a adresat mulțimii celei mari: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este
[527] Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” Rezultatul a fost că Domnul Dumnezeu, care conduce cerurile, a fost apărat și închinătorii lui Baal uciși. Unde sunt solii de astăzi?

Istoria lui Daniel este remarcabilă. El și-a trăit principiile și credința împotriva unei mari opoziții. El a fost condamnat la moarte pentru că n-a vrut să se abată nici măcar cu o iotă de la credincioșia sa față de Dumnezeu, și aceasta chiar în fața decretului imperial. Astăzi, s-ar putea numi super neprihănire dacă ai îngenunchea să te rogi de trei ori pe zi, așa cum făcea el, știind că ochii iscoditori îl urmăreau și că vrăjmașii săi erau gata să-l acuze de neloialitate față de împărat; dar Daniel nu a îngăduit nici unei puteri pământești să

se așeze între el și Dumnezeul său, aceasta chiar și cu perspectiva morții în groapa cu lei. Deși Dumnezeu n-a intervenit ca Daniel să nu fie aruncat în groapa cu lei, un înger a coborât împreună cu el și a închis gura leilor, care nu i-au mai făcut nici un rău, și dimineața, când l-a strigat regele, el a răspuns: „Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor ca să nu mă sfâșie; pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău.” El a fost un nobil și neclintit slujitor al lui Dumnezeu.

Nimic nu se câștigă prin lașitate sau temându-ne să recunoaștem că suntem poporul care păstrează poruncile lui Dumnezeu. Ascunderea luminii, ca și când ne-am rușina de credința noastră, va avea ca rezultat numai dezastru. Dumnezeu nu ne va lăsa în voia propriei noastre slăbiciuni. Și ferească Dumnezeu să refuzăm să lăsăm lumina noastră să strălucească în orice loc în care El ne poate chema. Dacă ne aventurăm să mergem înainte singuri, urmând propriile noastre idei și planuri și să-L lăsăm pe Isus în urmă, să nu ne așteptăm să câștigăm putere, curaj sau tărie spirituală. Dumnezeu a avut eroii Săi morali și El îi are și astăzi — aceia care nu se rușinează a fi poporul Lui deosebit. Planurile și voința lor sunt toate subordonate Legii lui Dumnezeu. Iubirea lui Isus i-a făcut să nu considere viața ca fiindu-le scumpă. Lucrarea lor a fost aceea de a lua lumina din Cuvântul lui Dumnezeu și a o lăsa să lumineze în [528]
lume în raze clare și statornice. „Credincioșie față de Dumnezeu” este motoul lor.

Un pastor educat

Comerciantul, tâmplarul, fermierul și avocatul trebuie să învețe să profeseze. La început, din lipsă de cunoaștere, ei fac o lucrare imperfectă; dar, pe măsură ce își continuă cu răbdare vocația, devin maeștri în diferitele lor profesii. Fără o strânsă implicare a minții, a inimii și a tuturor puterilor ființei sale, pastorul nu va fi decât un eșec. El poate fi predicator, dar, de asemenea, trebuie să fie pregătit să acționeze ca un pastor. Studiul nu trebuie să înceteze niciodată; el trebuie continuat de-a lungul întregii perioade a activității sale, indiferent cât de calificat crede el că este.

Timpul cere un pastor inteligent și educat, și nu un novice. Învățăturile false se înmulțesc. Lumea devine mai educată, ajungând la un înalt nivel al realizărilor literare; iar păcatul, necredința și necredincioșia devin mai îndrăznețe, mai sfidătoare, pe măsură ce cunoașterea și sensibilitatea intelectuală sunt obținute. Această stare de lucruri cere folosirea fiecărei puteri intelectuale; căci mintea ascuțită, aflată sub controlul lui Satana, este aceea cu care pastorul va trebui să se confrunte. El trebuie să fie bine echilibrat, datorită principiilor religioase, crescând în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Prea multă lucrare a fost făcută la întâmplare, iar mintea n-a fost folosită la deplina ei capacitate. Va trebui ca pastorii noștri să apere adevărul împotriva celor apostaziați, dar și să cerceteze dovezile biblice împreună cu aceia care apără erori, aparent, vrednice de încredere. Adevărul trebuie să fie pus în contrast cu susținerile îndrăznețe. Pastorii noștri trebuie să fie bărbați în totul consacrați lui Dumnezeu și să nu fie oameni cu o cultură mediocră; mintea lor trebuie să strălucească de zel religios, strângând raze de lumină din ceruri și făcându-le să lumineze în întunericul care îi înconjoară pe oameni.

[529] Viciul și crima, nedreptatea de toate felurile sunt în continuă creștere. Puterea pătrunzătoare a adevărului biblic trebuie să arate contrastul dintre adevăr și minciună. Se cere un mai mare grad de pregătire pentru a face o bună lucrare pentru Domnul. Dar dacă pastorul se sprijină numai pe cunoștința pe care a căpătat-o și nu simte nevoia de o zilnică iluminare divină, atunci educația câștigată este numai o pricină de poticnire pentru cei păcătoși. Avem nevoie ca Dumnezeul întregii neprihăniri să fie adus în întreaga noastră activitate, în toată experiența noastră; atunci, fiecare iotă a cunoștinței obținute este o putere spre bine și va ajuta în dezvoltarea capacității și a caracterului asemenea Domnului Hristos. Aceasta este religie.

Spirit lumesc

Dragă frate F.,

Este timpul să ne examinăm îndeaproape inimile, spre a vedea dacă suntem sau nu în credință și în iubirea lui Dumnezeu. Dacă nu are loc o trezire în mijlocul nostru, care avem o așa de mare lumină și atât de multe privilegii, atunci ne vom cufunda în ruină și soarta noastră va fi mai rea decât aceea a cetăților Horazim și Betsaida, căci, așa cum a spus Domnul Isus despre aceste cetăți, „căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă".

Este mai mult decât sosit timpul să fii mai profund și mai zelos pentru sufletul tău și al copiilor tăi. Chemarea ta în Hristos cere acest lucru. Sufletul meu este apăsat de durere, inima mea este bolnavă și tristă când văd starea în care te afli; căci știu că, dacă nu ești un om transformat, atunci reazemul tău va fi mereu schimbător. O, „căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape". Te implor să-ți umilești inima înaintea lui Dumnezeu și niciodată, niciodată să nu încetezi efortul acesta, până când nu ajungi un om cu totul diferit. Simt un interes profund față de starea ta spirituală și doresc să te văd străduindu-te, în mod serios, pentru [530]
propria ta mântuire și pentru aceea a scumpilor tăi copii, care sunt educați așa cum Elisei și-a condus și educat copiii. Fă ca toată influența ta să fie de partea Domnului. Copiii tăi să vadă că nu ești o creatură a impulsului, și un om al principiilor nesovăielnice. Ei vor urma exemplul pe care tu îl dai. Până când voi vedea la tine o schimbare înspre bine, eu voi continua să intervin pe lângă tine și să te sfătuiesc.

Ne apropiem de încheierea timpului. Noi dorim nu numai să învățăm pe alții adevărul prezent de la amvon, ci să-l trăim și dincolo de amvon. Examinează îndeaproape temelia speranței mântuirii tale. Tu ești un vestitor al adevărului, un veghetor pe zidurile Sionului; nu poți să îți conduci afacerile în domeniul mineritului sau mobiliare și, în același timp, să faci în mod eficient lucrarea cea sfântă, așezată în

mâinile tale. Acolo unde oamenii sunt în criză, acolo unde lucrurile veșnice sunt în joc, interesul nu poate să fie împărțit, și aceasta în siguranță. Acest lucru este în mod deosebit valabil în cazul tău. În timp ce erai angajat în această afacere, n-ai cultivat evlavia cu toată inima. Ai avut o dorință puternică de a obține mijloace financiare și ai vorbit foarte mult despre avantajele ce pot fi câștigate investind în terenuri în _____. Din nou ai fost angajat să arăți avantajele acestor afaceri; și aceasta în timp ce erai un slujitor al Domnului Hristos, întărit prin binecuvântare, legat să-ți consacri sufletul, corpul și spiritul lucrării de salvare de suflete. În același timp, tu primeai bani pentru susținerea ta și a familiei tale. Vorbirea ta era calculată să atragă atenția și banii poporului nostru departe de instituțiile noastre și de la lucrarea de promovare a împărăției Răscumpărătorului pe pământ. Tendința a fost de a trezi în inimă dorința de a investi mijloacele lor acolo unde îi asigurai că, într-un timp scurt, le vor dubla și îi amăgeai cu perspectiva că pot să ajute cauza lui Dumnezeu mult mai mult făcând astfel. Poate că nu cu bună știință i-ai sfătuit să-și retragă mijloacele din lucrarea lui Dumnezeu; dar unii nu au
[531] bani pe care să-i investească, cu excepția celor investiți în instituțiile noastre, și ei i-au retras de la acestea pentru a-i investi după sugestiile tale.

Într-un anumit sens, noi suntem păzitorii fraților noștri. Suntem în mod individual legați de sufletele care pot, prin meritele Domnului Hristos, să caute slava, onoarea și nemurirea. Curăția, sinceritatea, zelul, consecvența și evlavia lor sunt afectate de cuvintele noastre, de faptele, comportamentul, rugăciunile și credincioșia noastră în îndeplinirea datoriei. Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii". Slujitorii Domnului Hristos trebuie să învețe atât în biserică, cât și individual faptul că o mărturisire de credință, chiar și cea a adventiștilor de ziua a șaptea, dacă nu pornește dintr-o evlavie sinceră, din toată inima, nu are nici o putere. Lumina religioasă trebuie să strălucească în raze clare și statornice, de la biserică și, în mod deosebit, de la pastori. Ea nu trebuie să ardă în ocazii speciale și apoi să se micșoreze, să licărească așa ca și când s-ar stinge. Desăvârșirea Domnului Hristos va străluci totdeauna în caracterul adevăraților credincioși și ei vor împodobi învățătura Mântuitorului nostru. În felul acesta, sunt descoperite desăvârșirea și puterea Evangheliei. Fiecărui membru al bisericii i se cere să fie

într-o vie legătură cu Izvorul a toată lumina și să fie un lucrător spiritual, făcându-și partea prin fapte bune, pentru a reflecta lumina asupra lumii.

În mod deosebit, pastorul ar trebui să se abțină de la orice amestec în cele lumești și să se lege de Izvorul a toată puterea, ca să poată reprezenta în mod corect ceea ce înseamnă a fi un creștin. El trebuie să se desprindă de orice ar putea, într-un fel oarecare, să abată mintea de la Dumnezeu și marea lucrare pentru acest timp. Domnul Hristos așteaptă de la el, ca slujitor angajat al Său, să fie asemenea Lui în minte, în gând, în Cuvânt și acțiune. El așteaptă ca fiecare om care deschide Scriptura înaintea altora să lucreze plin de atenție și inteligență, fără să-și folosească în mod neînțelept puterile sau într-un mod care să rănească sau să le încredințeze sarcini prea grele, astfel încât să fie pregătit pentru a face fapte bune pentru Domnul. Fiecare suflet este chemat la o muncă activă în unul din diferitele [532] departamente ale lucrării și Păstorul va conduce și va călăuzi turma.

Limba pastorului nu trebuie să fie folosită pentru a spune oamenilor care este calea cea mai bună de a-și îngriji mijloacele de pe pământ; el trebuie să le spună cum să investească în siguranță în banca cerului. Fie ca Domnul să vă dea discernământ spiritual — aceasta este rugăciunea mea; căci cu siguranță vei suferi naufragiul credinței, în afară de cazul în care ajungi să ai o stare spirituală diferită. Ai nevoie de puterea de convertire a lui Dumnezeu; și dacă nu te schimbi, cu siguranță te vei îndepărta de adevăr. Dar, deși poți să câștigi toată lumea, va fi o slabă mângâiere pentru pierderea mântuirii. Domnul să te ajute, fratele meu, să-ți vii cât mai repede în fire și să acționezi asemenea unui om care are o minte echilibrată. Ai putea să-ți faci lucrul cu inima și cu buzele sfințite și să umbli smerit cu Dumnezeul tău.

Sfințenia practică

Stimați frați și stimate surori din Oakland,

Mintea mea mă îndeamnă să vă scriu. Din nou și din nou m-am descoperit vorbindu-vă în visele mele și de fiecare dată erați în necaz. Dar orice se va întâmpla, să nu vă slăbească curajul moral și cauza religiei voastre să nu degenereze într-o formă fără viață. Isus cel iubitor este gata să vă binecuvânteze din abundență; dar noi avem nevoie să obținem o experiență a credinței, în rugăciune stăruitoare și bucurându-ne în iubirea lui Dumnezeu. Să fie oare vreunul dintre voi cântărit în balanța cerului și găsit cu lipsă? Noi trebuie să veghem asupra noastră, să veghem asupra celor mai neînsemnate îndemnuri nesfinte ale naturii noastre, ca să nu devenim trădători față de înaltele răspunderi pe care Dumnezeu le-a pus asupra noastră, ca instrumente omenești ale Sale.

Trebuie să studiem avertizările și pedepsele pe care El le-a dat poporului Său în veacurile trecute. Noi nu ducem lipsă de lumină.
[533] Știm ce lucruri trebuie să evităm și ce ne-a cerut El să păzim; astfel că, dacă nu căutăm să cunoaștem și să facem ce este drept, aceasta se datorează săvârșirii răului, care se potrivește mai bine naturii noastre decât facerea binelui.

Întotdeauna vor fi necredincioși care așteaptă să fie duși mai departe de credința altora. Ei nu au nici o cunoștință practică a adevărului și, în consecință, n-au simțit puterea lui sfințitoare asupra propriilor lor suflete. Ar trebui ca fiecare membru al bisericii, în liniște și cu stăruință, să-și cerceteze propria-i inimă și să vadă dacă viața și caracterul său sunt în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru voi în California, în mod deosebit în Oakland; dar El ar avea plăcerea să facă mult mai mult dacă veți face ca faptele să corespundă cu credința voastră. Dumnezeu nu onorează niciodată necredința cu mari binecuvântări. Revedeți ceea ce Dumnezeu a făcut și să știți că, de fapt, este numai începutul a ceea ce El este dispus să facă.

Noi trebuie să acordăm Scripturilor o valoare mult mai mare decât aceea pe care o dăm, căci în ea este descoperită oamenilor voința lui Dumnezeu. Nu este suficient numai să fii de acord cu faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este vrednic de încredere, ci trebuie să cercetăm Scripturile pentru a învăța ce conțin. Primim noi Biblia ca fiind „descoperirea" lui Dumnezeu? Este tot atât de real o comunicare divină, ca și când am auzi cuvintele ei în mod efectiv. Noi nu-i cunoaștem valoarea, pentru că nu ascultăm de sfaturile ei.

Îngerii răi sunt la lucru de jur împrejurul nostru, dar, pentru că noi nu vedem prezența lor cu vederea noastră naturală, nu apreciem așa cum ar trebui realitatea existenței lor, după cum este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă toate lucrurile scrise în Sfânta Scriptură ar fi fost ușor de înțeles, omul, cercetând paginile ei, s-ar fi înălțat în mândrie și mulțumire de sine. Nu este niciodată cel mai bine pentru cineva să creadă că înțelege fiecare fază a adevărului pentru că el nu înțelege tot. De aceea, nici un om să nu se laude că înțelege corect toată Scriptura și să creadă că este de datoria lui să-i facă pe toți ceilalți să înțeleagă exact așa cum înțelege el. Să [534]
lăsăm ca mândria intelectuală să fie dată la o parte. Îmi ridic vocea ca avertizare împotriva oricărui fel de mândrie spirituală. Ea există din abundență în biserică, astăzi.

Când adevărul pe care noi îl împărtășim acum a fost pentru prima dată văzut și înțeles ca fiind adevăr biblic, cât de străin părea el și cât de puternică era opoziția pe care trebuia s-o înfruntăm, atunci când îl prezentam pentru prima dată poporului; dar cât de zeloși și sinceri erau lucrătorii ascultători și iubitori ai adevărului! Noi suntem, într-adevăr, un popor deosebit. Eram puțini la număr, fără avere, fără înțelepciune lumească; și cu toate acestea, noi credeam în Dumnezeu, eram puternici și aveam succes, eram o teroare pentru cei ce făceau răul. Iubirea noastră unul pentru celălalt era statornică; nu era ușor de zdruncinat. Apoi, puterea lui Dumnezeu se manifesta printre noi, bolnavi erau vindecați, exista mult calm, bucurie sfântă și înțelegere. Dar, pe măsură ce lumina a început să crească, biserica n-a înaintat în mod proporțional. Aurul cel curat a început în mod treptat să se întunece, răceala și formalismul au pătruns în biserică, pentru a-i slăbi energiile. Mulțimea privilegiilor și ocaziilor n-au condus pe poporul lui Dumnezeu înainte și în sus, la curăție și sfințire. O folosire credincioasă a talentelor pe care ni le-a dat Dumnezeu va

face să sporească mult aceste daruri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult. Doar cei care primesc cu credincioșie și prețuiesc lumina pe care le-a încredințat-o Dumnezeu și care adoptă o poziție înaltă și nobilă, cu lepădare de sine și sacrificiu de sine, numai aceia vor fi canale de lumină pentru lume. Însă cei care nu înaintează, aceia nu se dezvoltă și dau înapoi, chiar dacă s-ar afla la granițele Canaanului ceresc. Mi-a fost arătat că în nici un fel credința și faptele noastre nu corespund cu lumina adevărului ce ne-a fost dată. Noi nu trebuie să avem o credință șovăitoare, ci acea credință desăvârșită care lucrează din iubire și purifică sufletul. Dumnezeu vă cheamă pe voi, cei din California, să veniți într-o mai strânsă legătură cu El.

Un lucru va trebui să fie avut în vedere, și anume independența individuală. Ca soldați ai oștirii Domnului Hristos, trebuie să fie o
[535] acțiune armonioasă a diferitelor departamente ale lucrării. Nimeni nu are dreptul să înceapă ceva pe propria răspundere și să avanseze idei în paginile revistelor noastre cu privire la doctrinele Bibliei, când se știe că alții dintre noi au opinii diferite cu privire la subiectul respectiv și că faptul acesta va da loc la controverse. Adventiștii de ziua întâia au făcut lucrul acesta. Fiecare a urmat propria sa judecată independentă și a căutat să prezinte idei originale, până acolo că nu există nici o acțiune armonioasă, unitară între ei, cu excepția, poate, a opoziției față de adventiștii de ziua a șaptea. Noi nu trebuie să urmăm exemplul lor. Fiecare lucrător trebuie să acționeze ținând seama de ceilalți. Urmașii Domnului Isus Hristos nu vor acționa în mod independent unul de celălalt. Tăria noastră trebuie să fie în Dumnezeu și folosită în acțiuni nobile, unite. Ea nu trebuie să fie risipită în mișcări lipsite de importanță.

În unire este tărie. Trebuie să existe unitate între casele noastre de editură și celelalte instituții. Dacă această unitate există, atunci ele vor fi o putere. Nu trebuie să existe ceartă sau dezacorduri între lucrători. Lucrarea este una, supravegheată de un singur conducător. Eforturi ocazionale și spasmodice nu au făcut decât rău. Oricât de energice ar putea fi ele, sunt de mică valoare; pentru că, în mod sigur, reacția nu va întârzia să vină. Noi trebuie să cultivăm o perseverență fermă, cercetând continuu spre a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu.

Noi trebuie să cunoaștem ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți. Frații și surorile mele, să nu fim purtați de curentele populare. Lucra-

rea noastră este aceea de a ne separa de lume. Aceasta este singura cale pe care putem merge cu Dumnezeu, așa cum a făcut Enoh. Influențe divine lucrau împreună cu eforturile lui omenești. Asemenea lui, și noi suntem chemați să avem o credință puternică, vie și lucrătoare, și aceasta este singura cale prin care putem să fim lucrători împreună cu Dumnezeu. Noi trebuie să știm ce schimbări morale trebuie neapărat să facem în caracterele noastre, prin harul Domnului Hristos, pentru a fi pregătiți pentru locașurile de sus. Vă spun în temere de Dumnezeu: suntem în primejdia de a trăi asemenea iudeilor — lipsiți de iubirea lui Dumnezeu și ignoranți în ceea ce privește puterea Sa, în timp ce lumina adevărului strălucește în jurul nostru. [536]

De zece mii de ori zece mii, noi putem mărturisi că ascultăm de lege și de Evanghelie și totuși să trăim în nelegiuire. Oamenii le pot prezenta cerințele adevărului într-un mod clar, și cu toate acestea, propriile lor inimi să fie firești. Păcatul poate fi iubit și practicat în secret. Adevărul lui Dumnezeu poate să nu fie adevăr pentru ei, pentru că inimile lor n-au fost sfințite de El. Iubirea Mântuitorului nu poate exercita nici o putere convingătoare asupra pasiunilor lor josnice. Știm din istoria trecutului că oamenii pot să stea în poziții sfinte și totuși să mânuiască în mod înșelător adevărul lui Dumnezeu. Ei nu pot înălța mâini sfinte înaintea lui Dumnezeu „fără mânie și îndoială". Aceasta pentru că Dumnezeu nu are nici un control asupra minții lor. Adevărul n-a fost niciodată lipit de inimile lor. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea." „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău". Faci tu lucrul acesta? Mulți nu fac și n-au făcut niciodată acest lucru. Convertirea lor a fost superficială.

„Dacă deci", spune apostolul, „ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu, gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ." Inima este citadela omului. Din ea ies problemele vieții și ale morții. Până când inima nu este curățită, o persoană nu este pregătită să aibă vreo parte în comuniunea sfinților. Nu îi cunoaște oare Cel care cercetează inimile pe cei care se complac în păcat, fără să le pese de sufletul lor? N-a fost oare nici un martor al celor mai tainice lucruri din viața fiecăruia? Am fost obligată să aud cuvintele rostite de unii bărbați, femei și fete — cuvinte de flatare, cuvinte

care să înșele și să îngâmfe. Satana folosește toate aceste mijloace ca să distrugă suflete. Unii dintre voi ați fost astfel instrumentele lui; și dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să stați în fața acestor lucruri în ziua judecății. Îngerul spune acestei categorii de oameni:
[537] „Inimile lor n-au fost niciodată date lui Dumnezeu. Hristos nu este în ei. Adevărul nu este acolo. Locul lui este ocupat de păcat, de înșelăciune și neadevăruri. Cuvântul lui Dumnezeu nu este crezut și nu este trăit."

Activitatea prezentă a lui Satana asupra inimii, asupra bisericilor și asupra națiunilor trebuie să dea fiori fiecărui cercetător al profețiilor. Sfârșitul este aproape. Fie ca toate comunitățile noastre să se trezească. Să lăsăm ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să fie experimentată în inimile membrilor în mod individual și atunci vom vedea prezentă lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor nu este singurul rezultat al morții Domnului Hristos. El a făcut acest sacrificiu infinit nu numai ca păcatul să poată fi îndepărtat, ci ca natura umană să poată fi refăcută, reînfrumusețată, reconstruită din ruina ei și făcută să stea în prezența lui Dumnezeu.

Noi ne vom demonstra credința prin fapte. Ar trebui să dăm pe față mai multă preocupare și nerăbdare pentru o mai mare măsură din spiritul Domnului Hristos; căci în aceasta va sta tăria bisericii. Satana este acela care se luptă să tragă deoparte pe copiii lui Dumnezeu. Iubire, o, cât de puțină iubire avem — iubire pentru Dumnezeu și unul pentru celălalt! Cuvântul și duhul adevărului, locuind în inimi, ne vor separa de lume. Principiile de neschimbat ale adevărului și iubirii vor lega inimă de inimă și tăria unirii va fi în armonie cu măsura harului și a adevărului de care ne-am bucurat. Va fi bine pentru fiecare dintre noi să ținem sus oglinda, Legea morală a lui Dumnezeu, și să vedem în ea reflectarea propriului Său caracter. Să fim atenți să nu neglijăm semnalele de primejdie și avertizare ce ne sunt date în Cuvântul Său. Dacă nu se dă ascultare acestor avertismente și dacă defectele de caracter nu sunt biruite, atunci aceste defecte îi vor birui pe aceia care le au și vor cădea în rătăcire, apostazie și păcat pe față. Mintea care nu este înălțată până la cel mai înalt standard, cu timpul, va pierde puterea de a reține, de a păstra ceea ce s-a câștigat cândva. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă." „Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de

rătăcirile acestor nelegiuiți și să vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul [538]
și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos."

Dumnezeu și-a ales un popor în aceste timpuri de pe urmă, pe care l-a făcut depozitarul Legii Sale, și acest popor va avea totdeauna sarcini neplăcute de împlinit. „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare și că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit." Se cere multă inteligență și o luptă continuă pentru a ține răul afară din comunitățile noastre. Trebuie să se exercite o disciplină aspră, imparțială; căci unii care au o formă de religie vor căuta să sublinieze credința altora și vor căuta în mod personal să lucreze pentru a se înălța pe ei înșiși.

Domnul Isus Hristos, pe Muntele Măslinilor, a declarat în mod clar că, din cauza „înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci". El vorbește aici despre o clasă de credincioși care au căzut de la o înaltă stare de spiritualitate. Fie ca astfel de declarații să ne revină în minte cu o putere solemnă și cercetătoare a inimilor noastre. Unde este zelul, devoțiunea noastră față de Dumnezeu, acea armonie sau conformare cu măreția adevărului pe care pretindem că îl credem? Iubirea față de lume, iubirea pentru unele păcate ce ne sunt scumpe, a dezobișnuit inima de dragostea de rugăciune și de meditație la lucrurile sacre. O serie de servicii religioase formale sunt păstrate; dar unde este iubirea pentru Isus? Spiritualitatea moare. Oare această toropeală, această jalnică deteriorare să fie permanentă? Lampa adevărului pâlpâie și este gata să se stingă pentru că nu este reumplută cu uleiul harului?

Aș dori ca fiecare pastor și fiecare lucrător să poată vedea această problemă așa cum mi-a fost prezentată mie. Mulțumirea de sine și autosuficiența omoară viața spirituală. Eul este înălțat; despre eu se vorbește. O, dacă eul acesta ar putea muri! „Eu mor zilnic", spunea apostolul Pavel. Când această mândră și îndrăzneață mulțumire de sine și această vanitoasă neprihănire personală pătrund în suflet, nu [539]
mai este loc pentru Isus. Lui I se dă atunci un loc inferior, în vreme ce eul se umflă, plin de importanță, și se umple întregul templu al sufletului. Acesta este motivul pentru care Domnul poate să facă prea puțin pentru noi. Dacă El ar lucra cu eforturile noastre, atunci instrumentul și-ar însuși toată slava istețimii sale și se va felicita

singur, spunând asemenea fariseului: „Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele." Când eul va fi ascuns în Hristos, el nu va fi adus așa de des la suprafață. N-ar trebui să avem gândul Duhului lui Dumnezeu? N-ar trebui să ne ocupăm mai mult de evlavia practică și mai puțin de argumentele mecanice?

Slujitorii Domnului Hristos ar trebui să trăiască la fel ca în prezența Lui și a îngerilor. Ei ar trebui să caute să înțeleagă cerințele timpului nostru și să se pregătească să le facă față. Satana ne atacă mereu pe căi noi și neîncercate până acum și atunci de ce oare ofițerii din oștirea lui Dumnezeu să fie așa de incapabili? De ce oare lasă ei necultivate capacitățile lor naturale? Este o mare lucrare de făcut și, dacă nu este nici o dorință de acțiune armonioasă pentru a face acest lucru, aceasta se datorează iubirii și prețuirii de sine. Numai atunci când suntem atenți să aducem la îndeplinire poruncile Domnului fără a ne lăsa identitatea și amprenta asupra lucrării, atunci muncim eficient și armonios. „Strânși laolaltă", „strânși laolaltă", spunea îngerul.

Vă somez pe voi, cei care slujiți în lucrurile sfinte, să vă ocupați mai mult de religia practică. Cât de rar sunt văzute o conștiință sensibilă, o reală părere de rău și durere a sufletului, pornită din inimă, și convingere de păcat. Aceasta se datorează faptului că nu există o lucrare profundă, a Duhului lui Dumnezeu printre noi. Mântuitorul nostru este scara pe care a văzut-o Iacov, a cărei bază se sprijinea pe pământ și al cărei vârf atingea cerurile cele înalte. Aceasta arată care este metoda stabilită pentru mântuire. Dacă vreunul dintre noi va fi în cele din urmă mântuit, el va fi mântuit prinzându-se de Isus așa cum ne ținem de treptele unei scări. Pentru cel credincios, Isus este făcut înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare. Nimeni
[540] să nu-și imagineze că este un lucru ușor să biruiască vrăjmașul și că va fi purtat spre slăvi, spre o moștenire nestricăcioasă, fără nici un efort din partea lui. Să te uiți înapoi înseamnă să amețești; să nu te mai ții înseamnă să pieri. Puțini sunt aceia care apreciază importanța străduinței permanente de a birui. Ei slăbesc stăruința lor și, ca rezultat, devin egoiști și cedează în fața comodității. Nu se consideră că vigilența spirituală este esențială. Ardoarea, seriozitatea în efortul omenesc nu sunt aduse în viața creștină.

Vor fi unele căderi teribile ale acelora care gândesc că stau neclintiți numai pentru că au adevărul, deși nu-l au așa cum era

el în Isus Hristos. Un moment de neatenție poate să scufunde un suflet într-o inevitabilă ruină. Un păcat făptuit duce la altul, iar al doilea pregătește calea pentru al treilea și așa mai departe. Ca soli credincioși ai lui Dumnezeu, noi trebuie să strigăm mereu la El, pentru a fi păstrați prin puterea Lui. Dacă ne abatem chiar și cu un singur pas de la datorie, suntem în primejdia de a continua să mergem pe un drum al păcatului, care se va sfârși în pieire. Există totuși speranță pentru fiecare dintre noi; dar aceasta numai într-un singur fel, și anume legându-ne de Hristos și folosind fiecare energie pentru a ajunge la desăvârșirea caracterului Său.

Acea religie care face din păcat o problemă minoră, ocupându-se de iubirea lui Dumnezeu față de păcătos indiferent de acțiunile acestuia, îl încurajează pe păcătos să creadă că Dumnezeu îl va primi, chiar dacă el continuă să păcătuiască. Aceasta este ceea ce fac unii dintre cei care mărturisesc a crede adevărul prezent. Adevărul este ținut departe de viață și acesta este motivul pentru care nu este nici o putere de convingere și convertire a sufletelor.

Dumnezeu mi-a arătat că adevărul, așa cum este el în Hristos, n-a fost adus niciodată în viața unora din California. Ei nu au religia Bibliei. Ei n-au fost niciodată convertiți; și dacă inimile lor nu vor fi sfințite prin adevărul pe care ei l-au primit, ei vor fi strâns legați împreună cu neghina; pentru că nu aduc nici un fel de roade pentru a demonstra că sunt ramuri ale Viței celei vii.

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit [541]
să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.” Viața multora arată că ei nu au o legătură vie cu Dumnezeu și se mișcă în direcția lumii. În realitate, ei nu au nici o parte cu Isus Hristos. Iubesc distracțiile și sunt plini de planuri, speranțe și ambiții egoiste. Ei slujesc vrăjmașului sub masca pretinsei slujiri lui Dumnezeu. Ei sunt în robia unui supraveghetor tiran și această robie și-au ales-o singuri, făcându-se astfel de bună voie robi ai lui Satana.

Ideea falsă, întreținută de mulți, că restricțiile în educarea copiilor sunt vătămătoare ruinează mii și mii de vieți. Satana va pune în mod sigur stăpânire pe copii, dacă nu se află în paza și ocrotirea voastră. Nu încurajați asocierea lor cu cei necredincioși. Atrageți-i

departe de aceștia. Ieșiți, depărtați-vă voi înșivă de unii ca aceștia și arătați-le astfel că sunteți de partea lui Dumnezeu.

Vor înălța oare cei care pretind a fi copii ai Celui Prea Înalt standardul nu numai atunci când sunt laolaltă în adunările voastre, ci tot timpul? Să nu fie oare de partea Domnului și să-I slujească cu toată inima? Dacă veți face cum au făcut copiii lui Israel, dând uitării cerințele exprese ale lui Dumnezeu, atunci cu siguranță că veți avea parte de judecățile Sale; dar dacă dați la o parte păcatul și exercitați o credință vie, atunci cele mai bogate binecuvântări ale cerului vor fi ale voastre.

Basel, Elveția,

1 martie 1887.

O slujbă duhovnicească

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească."

În timpul vechiului Israel, preoții examinau în mod sever orice jertfă ce era adusă ca sacrificiu. Dacă era descoperit vreun defect, animalul era refuzat, căci Domnul poruncise că jertfa trebuia să fie „fără cusur". Noi trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie [542]
lui Dumnezeu și n-ar trebui să căutăm să facem ca jertfele noastre să fie, pe cât este posibil, cât mai desăvârșite? Dumnezeu ne-a dat toate instrucțiunile necesare pentru binele nostru fizic, intelectual și moral; și este de datoria fiecăruia dintre noi să aducem obiceiurile și practicile vieții noastre în orice privință în armonie cu standardul divin. Va fi oare Domnul mulțumit cu orice este mai puțin decât tot ceea ce este mai bun și pe care putem să I-l oferim? „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta". Dacă Îl iubești cu toată inima ta, atunci vei dori să-I aduci cea mai bună slujire a vieții tale și vei căuta să aduci orice putere a ființei tale în armonie cu legile care îți dezvoltă capacitatea de a face voia Sa.

Fiecare capacitate a ființei noastre ne-a fost dată ca să putem aduce o slujbă care să fie acceptată de Domnul nostru. Când, prin păcat, noi am pervertit darurile lui Dumnezeu și ne-am vândut puterile prințului întunericului, Domnul Hristos a plătit pentru noi prețul răscumpărării, chiar sângele Său prețios. „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei." Voi nu trebuie să urmați obiceiurile lumii. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre."

Influențe lumești

Scumpă soră G.,

Inima mea este plină de iubire și simpatie față de tine. Starea prezentă de lucruri din familia ta este în mod sigur rezultatul punerii în practică a ideilor tale greșite și încă nu s-a sfârșit acest lucru. Tu n-ai văzut primejdia asocierii atât de mult cu rudele tale. Ei au avut o influență mult mai mare asupra ta și asupra celor ai tăi decât ai avut tu asupra lor. Faptul că ei sunt rudele tale nu i-a făcut să fie mai puțin o piedică în calea bunăstării tale spirituale și mai puțin călcători ai Legii celei sfinte a lui Dumnezeu. Atitudinea lor este în totul tot așa de ofensatoare la adresa lui Dumnezeu ca și aceea a
[543] oricăror altora care refuză lumina și adevărul și care nu vor asculta de nici un argument adus în favoarea ei. Mintea ta a fost influențată în mod negativ și la fel au fost și acțiunile tale. Dumnezeu a luat toate măsurile ca să aducă mântuirea la îndemâna noastră, dar El nu ne-o va acorda împotriva voinței noastre. El a pus niște condiții în Cuvântul Său și noi ar trebui ca, în mod sârguincios, interesați în inima și mintea noastră, să ne luăm sarcina de a învăța aceste condiții, ca nu cumva să facem unele greșeli și astfel să dăm greș în a ne asigura dreptul la locuințele de sus.

Noi nu putem sluji lui Dumnezeu și lumii în același timp. Noi nu putem să ne concentrăm sentimentele asupra rudelor noastre lumești, care nu au nici o dorință de a cunoaște adevărul. Putem căuta pe orice cale, în timp ce suntem asociați cu ei, să lăsăm ca lumina noastră să lumineze; dar cuvintele, comportamentul, obiceiurile și practicile noastre n-ar trebui în nici un caz să fie modelate după ideile și obiceiurile lor. Noi trebuie să înfățișăm adevărul în toate legăturile noastre cu ei. Dacă nu putem face lucrul acesta, cu cât avem mai puține legături cu ei, cu atât va fi mai bine pentru spiritualitatea noastră. Dacă ne așezăm și noi printre asociații a căror influență ne face să uităm ispita, devenim prea slabi în ceea ce privește puterea morală de a rezista. Noi ajungem să ne împărtășim de spiritul lor, să nutrim ideile tovarășilor noștri și să așezăm lucrurile sfinte și veșnice

mai prejos de ideile prietenilor noștri. Pe scurt, suntem influențați după cum dorește vrăjmașul a toată neprihănirea.

Tinerii, dacă sunt aduși sub această influență, sunt mult mai ușor afectați decât cei mai în vârstă. Orice lucru le impresionează mintea: înfățișarea pe care o văd, vocile pe care le aud, locurile pe care le vizitează, cei în compania cărora se află, cărțile pe care le citesc. Este imposibil să îți dai seama cât de importante sunt, atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare, tovărășiile pe care le alegem pentru noi, dar în mod deosebit pentru copiii noștri.

Primii ani ai vieții sunt mai importanți decât oricare altă perioadă. Un progres hotărât va fi făcut fie într-o direcție bună, fie în una [544] rea. Pe de o parte se pot obține o mulțime de realizări, iar pe de alta, orice măsură a unei cunoașteri solide, valoroase pentru viața practică, ajungând să cunoaștem pe Dumnezeu și învățând cum să întărim fiecare capacitate pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o. Atât pentru prezent, cât și pentru binele nostru veșnic, este vitală cunoașterea adevărului divin așa cum este el descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Trăim într-un timp când tot ce este fals și superficial este înălțat mai presus de ceea ce este real, natural și durabil. Mintea trebuie să fie păstrată liberă de tot ceea ce ar putea să o ducă în direcții greșite. Ea n-ar trebui să fie împovărată cu povești fără nici o valoare, care nu întăresc puterile mintale. Gândurile vor fi de aceeași natură ca și hrana pe care o dăm minții. Timpul consacrat lucrurilor nefolositoare, fără importanță, ar putea fi mai bine folosit, meditând la tainele minunate ale planului de mântuire și în folosirea fiecărei puteri date de Dumnezeu pentru a învăța căile Lui, pentru ca picioarele noastre să nu se poticnească pe muntele cel negru al necredinței sau să se abată de la calea sfințeniei, care a fost întinsă înaintea noastră prin sacrificiul infinit al răscumpărării adus de Domnul ca să umblăm pe ea. Tăria intelectului, cunoștința substanțială câștigată sunt realizări pe care aurul din Ofir nu le poate cumpăra. Prețul lor este mai presus de aur sau argint. De obicei, tinerii nu preferă acest fel de educație. Ei își stimulează dorințele, ceea ce le place sau nu le place, preferințele și înclinațiile; dar dacă părinții înțeleg corect ce anume cere Dumnezeu de la ei, dacă înțeleg corect adevărul și influențele prietenilor din jurul copiilor lor, atunci vor simți răspunderea dată lor de Dumnezeu pentru a călăuzi cu fermitate pe tinerii

fără experiență pe calea cea dreaptă, știind că ceea ce vor semăna aceea vor și culege.

Dacă glasul meu ar putea să ajungă la părinții din întreaga țară, i-aș avertiza să nu cedeze dorințelor copiilor lor atunci când își aleg prietenii sau tovarășii. Părinții acordă puțină atenție faptului
[545] că tinerii primesc mult mai repede impresiile vătămătoare decât impresiile divine; de aceea, tovarășii lor ar trebui să fie dintre cei ce sunt în favoarea creșterii în har și pentru adevărul descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu și care trebuie să fie fixat în inimă. Dacă copiii sunt în tovărășia acelora care vorbesc numai despre lucrurile neimportante, lumești, atunci mintea lor va ajunge la același nivel. Dacă ei aud că principiile religiei sunt ponegrite și credința noastră desconsiderată, dacă obiecțiuni glumețe, ironice, cu privire la adevăr ajung la urechile lor, aceste lucruri se vor strânge înaintea lor și le vor modela caracterele. Dacă mintea lor este plină cu povești, fie ele adevărate sau neadevărate, atunci nu va mai fi loc pentru informații folositoare, pentru cunoștințe științifice care ar trebui să-i preocupe. Ce dezastru a produs această plăcere, după o lectură ușuratică în minte! Cum a distrus ea principiile sincerității și ale adevăratei evlavii, care stau la temelia unui caracter armonios! Aceasta este asemenea unei otrăvi lente introduse în sistemul corpului nostru și care, mai curând sau mai târziu, își va face efectul ei amar. Când ceva rău și greșit impresionează mintea în tinerețe, se face un semn, dar nu pe nisip, ci pe o stâncă ce durează.

Prieteniile copiilor voștri sunt de așa natură, încât îi îndepărtează de orice influență care ar interveni și i-ar face să renunțe la obiceiurile lor distrugătoare de sănătate. Ei sunt neliniștiți, agitați, atunci când nu pot să aibă propriul lor drum. Sfatul unor creștini le este neplăcut. Ei merg pe drumul spre ruină și orice influență care caută să-i conducă într-o direcție opusă trezește în inimă cele mai rele impulsuri. Ei sunt creaturi ale împrejurărilor. Formarea acestor legături timpurii, care sunt nefavorabile unor impresii religioase, a avut o puternică influență stăpânitoare asupra lor la fiecare pas. Tinerii să fie așezați în cele mai favorabile împrejurări posibile; pentru că prietenii pe care și-i fac, principiile pe care le adoptă, obiceiurile pe care și le formează vor avea un cuvânt greu de spus dacă vor fi de folos aici, cum și cu privire la interesele lor viitoare, veșnice, și aceasta cu o certitudine ce este infailibilă. Părinții nu trebuie să

cedeze în fața înclinațiilor copiilor lor, ci ei ar trebui să urmeze calea clară a datoriei pe care Dumnezeu a însemnat-o, reținându-i cu bu- [546]
nătate, interzicându-le, cu fermitate și hotărâre, și totuși cu dragoste, dorințele lor rele și, cu un efort zelos, cu rugăciune și perseverență, călăuzindu-le pașii departe de cele lumești, spre ceruri. Copiii n-ar trebui lăsați să meargă pe orice cale ar fi înclinați și pe drumuri ce le sunt deschise în orice parte, îndepărtându-i astfel de calea dreaptă. Nimeni nu este într-o primejdie așa de mare ca cei care nu sunt conștienți de primejdie și sunt neliniștiți și rebeli față de orice avertizare și sfat.

Sora mea, pentru că am văzut primejdia în care te afli, de aceea ți-am scris acum în acest fel. Poate că sunt mulți cei care te laudă și se bucură de ospitalitatea ta, fără să caute să împartă o binecuvântare printr-un sfat bun, dar eu trebuie să te avertizez cu privire la primejdia nevăzută, care va pune în pericol fericirea ta prezentă și veșnică. Ne apropiem de timpuri furtunoase și dorim să studiem adevărata temelie a credinței noastre. Avem nevoie să cercetăm cartea Legii, spre a vedea dacă titlul nostru la moștenirea nepieritoare este fără pată.

Poporul nostru a fost considerat ca fiind prea neînsemnat pentru a fi vrednic de luat în seamă, dar o schimbare trebuie să aibă loc. Lumea creștină acționează astfel, încât în mod necesar va aduce poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu în atenție. Există o continuă subminare a adevărurilor lui Dumnezeu prin teorie și învățături false de origine omenească. Se fac mișcări pentru a înrobi conștiința acelora care vor fi credincioși lui Dumnezeu. Puterile celor ce fac legi vor fi împotriva poporului lui Dumnezeu. Fiecare suflet va fi probat. O, dacă am fi, ca popor, înțelepți pentru noi și, prin învățătură și exemplu, să împărțim această înțelepciune cu copiii noștri! Fiecare poziție a credinței noastre va fi cercetată; și dacă nu suntem cercetători scrupuloși ai Bibliei, înțelepciunea marilor oameni ai lumii ne va duce pe calea pierzării.

Lumea este ocupată, este neliniștită și osândită. Răul este urmat cu zel, ca și când acesta ar fi neprihănire, rătăcirile ca și când ar fi adevăr și păcatul ca și când ar fi sfințenie. Întunericul acoperă [547]
pământul și negură mare popoarele. Și oare poporul lui Dumnezeu să fie adormit în astfel de timpuri? Oare acei care au adevărul să doarmă ca și când ar fi paralizați? Necredincioșii declară că, dacă ei

ar crede ceea ce mărturisesc creștinii, ar fi mult mai zeloși decât sunt aceștia. Dacă noi credem că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, atunci „ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?”

Fiecare suflet care crede realmente în adevăr va avea fapte corespunzătoare. Toți vor fi zeloși, solemni și neobosiți în eforturile lor de a câștiga suflete pentru Hristos. Dacă adevărul este plantat adânc mai întâi în sufletele lor, atunci ei vor căuta să-l planteze și în inimile altora. Adevărul este păstrat mult prea mult în curtea de afară. Aduceți-l în templul lăuntric al sufletului, întronați-l în inimă și lăsați-l să controleze viața. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiat și ascultat și atunci inima va găsi odihnă, pace și bucurie, iar aspirațiile vor tinde spre cer; dar atunci când adevărul este ținut în afara vieții, în curtea de afară, inima nu este încălzită de focul viu, arzător, al bunătății lui Dumnezeu.

Religia lui Isus este rezervată de mulți pentru anumite zile sau ocazii, iar în restul timpului este lăsată la o parte și neglijată. Principiul statornic al adevărului nu este numai pentru câteva ore în Sabat sau câteva acte de binefacere, ci el trebuie să fie adus în inimă, să purifice și să sfințească pe deplin caracterul. Dacă este un moment când omul să fie singur, fără această lumină și tărie specială din ceruri, atunci el se poate dispensa de adevărul lui Dumnezeu. Biblia, Cuvântul curat și sfânt al lui Dumnezeu, trebuie să fie sfătuitorul și călăuza sa, puterea ce controlează viața. Ea ne oferă lecțiile ei, dacă le vom primi în inimă.

Avraam a fost un om favorizat de Dumnezeu. Domnul a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine.” Avraam a fost onorat de Dumnezeu pentru că a cultivat religia în familie.
[548] Dumnezeu este Acela care a spus: „Căci Eu îl cunosc și știu că el va *porunci*” — el nu va trăda în nici un fel răspunderea sfântă, și nici nu se va supune nimănui altcuiva, decât numai lui Dumnezeu; există o lege și Avraam o va păstra; nici un sentiment nu va întuneca simțul său de dreptate și nu se va interpune între Dumnezeu și sufletele supușilor Săi; acel fel de îngăduință care este deosebit de aspră nu va duce pe Avraam pe căi greșite.

Atât părinții, cât și copiii Îi aparțin lui Dumnezeu și trebuie conduși de El. Avraam și-a condus casa prin îmbinarea afecțiunii cu

autoritatea. Cuvântul lui Dumnezeu ne-a dat reguli după care să ne călăuzim. Aceste reguli formează standardul de la care nu ne putem abate, dacă dorim să păzim calea Domnului. Voința lui Dumnezeu trebuie să fie supremă. Întrebarea pentru noi nu este: Ce fac alții? Ce vor crede rudele mele sau ce vor spune dacă voi urma calea aceasta? Ci, mai degrabă: Ce a spus Dumnezeu? Nici un părinte sau copil nu poate prospera cu adevărat decât dacă urmează calea Domnului.

Sunt plină de mulțumire pentru că ai fii nobili, care caută să umble pe căile Domnului; dar sper că vei înțelege mai clar calea datoriei cu privire la tovarășii lor. Acest lucru va fi hotărâtor și te va face să crești în spiritualitate sau, dacă dai înapoi, să te pipernicești în ceea ce privește viața ta religioasă. Îndemnurile serioase ale conștiinței trebuie să fie ascultate, chiar dacă lucrul acesta este dificil; aceasta te va ajuta să câștigi în ceea ce privește puterea morală. Îndatoririle sunt adesea cruci pe care trebuie să le ridicăm. Rugăciunea și lauda la adresa lui Dumnezeu nu sunt totdeauna oferite fără o luptă. Lepădarea de sine și purtarea crucii sunt situate chiar pe calea pe care trebuie să mergem, dacă vrem să ajungem la porțile cetății lui Dumnezeu. Domnul Isus a deschis calea; vrem să-L urmăm?

Noi trebuie să fim lucrători împreună cu Dumnezeu, și aceasta nu numai pentru mântuirea noastră, ci făcând tot ce putem pentru salvarea altora. În felul acesta, devenim parteneri în marele plan al mântuirii și vom fi în curând „părtași în marea și veșnica greutate de slavă. Dumnezeu vă cheamă să faceți drum spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Fie ca Domnul să te binecuvânteze, aceasta este ruga mea. Dar nu uita: dacă ești unit [549]
cu Hristos, trebuie să fii conlucrător cu El. Evlavia și îndatoririle noastre religioase se vor limita numai la interesele noastre, în afară de faptul că ne împărtășim zilnic de spiritul lui Hristos. Interesul pentru sufletele altora este menit să lărgească, să adâncească și să dea stabilitate caracterului creștin.

Domnul vine. Ne apropiem de casă și dorim să sorbim adânc din atmosfera cerului, ca să ne identificăm cu Mântuitorul în toate planurile Sale. Atunci vom fi înălțați și făcuți în stare să ridicăm și pe alții și vom fi astfel eficienți în fapte bune.

Nevoi ale instituțiilor noastre

Din timp în timp, am fost îndemnată de Duhul Domnului să dau mărturie cu privire la necesitatea de a procura cele mai bune talente pentru a lucra în diferite instituții și în alte departamente ale cauzei lui Dumnezeu. Până acum, nu s-a acordat suficientă atenție pentru obținerea celor mai bune capacități pentru toate departamentele lucrării noastre. Aceia care poartă răspunderi trebuie să fie oameni instruiți pentru lucrare, oameni pe care Dumnezeu îi poate educa și pe care îi poate onora cu înțelepciune și înțelegere, așa cum a făcut cu Daniel. Ei trebuie să fie oameni care gândesc, oameni care să poarte pecetea lui Dumnezeu și să progreseze continuu în sfințenie, în demnitate morală și în înțelegerea lucrării lor. Ei trebuie să fie oameni ai rugăciunii, oameni care se vor sui pe munte și vor vedea slava lui Dumnezeu și demnitatea ființelor cerești pe care El le-a însărcinat să aibă grijă de lucrarea Sa. Atunci, asemenea lui Moise, vor urma exemplul ce le-a fost dat pe munte; și vor avea grijă să obțină și să aducă în legătură cu lucrarea cele mai bune talentele care pot fi obținute. Dacă aceștia sunt oameni care lucrează cu o inteligență sfințită, dacă dau ascultare glasului lui Dumnezeu și caută să-I prindă fiecare rază de lumină din cer, atunci, asemenea soarelui, vor urma un drum de la care nu se vor abate și vor crește în înțelepciune și în harul lui Dumnezeu.

[550] Departamentul publicații este o ramură importantă a lucrării lui Dumnezeu și tot ce are legătură cu ea ar trebui să simtă că este chemat de Dumnezeu și că tot cerul este interesat în această lucrare. În mod deosebit, cei care au de spus un cuvânt în administrarea lucrării ar trebui să aibă o minte cu un orizont larg și o judecată sfințită. Ei n-ar trebui să irosească banii Domnului datorită nechibzuinței sau a lipsei de tact în afaceri; de asemenea, ei n-ar trebui să facă greșeala de a limita lucrarea prin adoptarea unor planuri înguste și prin încredințarea lucrării în mâinile unor oameni cu puțină iscusință.

Mi-a fost prezentat, în diferite rânduri, faptul că toate instituțiile noastre ar trebui să fie conduse de oameni spirituali, care nu aduc pro-

priile lor idei și planuri defectuoase în lucrarea lor de administrare. Această lucrare n-ar trebui să fie lăsată pe seama oamenilor care vor amesteca cele sfinte cu cele profane și care vor considera lucrarea lui Dumnezeu ca fiind cam la același nivel cu lucrurile pământești și astfel să fie administrate aproximativ în același fel în care au fost obișnuiți să administreze propriile lor afaceri trecătoare. Până când nu vor putea fi legați de lucrarea instituțiilor noastre numai cei care au un orizont larg al minții și care pot face planuri în armonie cu creșterea lucrării și cu caracterul ei înălțat, până atunci, tendința va fi aceea de a restrânge tot ce se întreprinde și astfel Dumnezeu va fi dezonorat. O, dacă toți cei care poartă răspunderi în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu se vor ridica să trăiască și să lucreze într-o atmosferă mai înaltă și mai sfântă, unde, de fapt, ar trebui să fie fiecare creștin adevărat! Dacă vor face lucrul acesta, atunci, atât ei, cât și lucrarea pe care o reprezintă vor fi mai înălțați și îmbrăcați cu o demnitate sfântă și vor impune respect tuturor celor ce sunt în legătură cu Dumnezeu.

Printre cei care sunt angajați în instituțiile noastre au fost oameni care n-au cerut sfat de la Dumnezeu, care nu s-au conformat marilor principii ale adevărului pe care Dumnezeu le-a așezat în Cuvântul Său și care, în consecință, au dat pe față defecte serioase de caracter. Ca rezultat, cea mai mare lucrare ce a fost încredințată vreodată muritorilor a avut de suferit datorită unei defectuoase administrări a omului; pe când, dacă rânduielile cerului ar fi fost făcute principii [551]
călăuzitoare, atunci ar fi avut loc o mai mare apropiere de desăvârșire în toate departamentele lucrării.

Cei care sunt așezați în poziții de conducere trebuie să fie oameni cu o viziune suficient de largă a minții, pentru a aprecia persoanele cultivate din punct de vedere intelectual și a le recompensa în mod proporțional cu răspunderile pe care le au. Este adevărat că cei care se angajează în lucrarea lui Dumnezeu n-ar trebui să facă lucrul acesta numai pentru salariul pe care îl primesc, ci mai degrabă pentru onoarea lui Dumnezeu, pentru înaintarea cauzei Sale, pentru obținerea acelor bogății care nu pier. În același timp, n-ar trebui să așteptăm ca cei care sunt capabili să facă lucrul cu profesionalism și în mod desăvârșit, lucrare care cere gândire și eforturi lăudabile, să nu primească o recompensă mai mare decât acei lucrători care sunt mai puțin iscusiți. Trebuie să se facă o reală prețuire a talentului. Cei

care nu pot aprecia o lucrare bună și o reală capacitate sau iscusință n-ar trebui să fie administratori ai instituțiilor noastre. Căci influența lor va tinde să mărginească lucrarea și să o aducă la un nivel scăzut.

Dacă instituțiile noastre ar fi tot atât de prospere cum dorește și este planul lui Dumnezeu să fie, atunci ar fi mai multă chibzuință și rugăciuni mai pline de ardoare, amestecate cu zel și căldură spirituală. Prin folosirea în lucrare a lucrătorilor buni, dar care necesită mai multe mijloace financiare, se va obține, în final, o economie. Este esențial ca economia să fie exercitată în tot ce este posibil. Dar se vor înregistra pierderi dacă se economisesc mijloace financiare, ca să se trimită în lucrare oameni care se mulțumesc cu un salariu mai mic, dar care muncesc pe măsura acestora. Lucrarea va regresa, iar cauza lui Dumnezeu va fi dezonorată. Fraților, puteți să economisiți cât veți dori în afacerile voastre personale, în construirea caselor voastre, în aranjarea hainelor voastre, în procurarea de hrană și, în general, în ceea ce privește cheltuielile voastre; dar nu faceți ca această economie să apese asupra lucrării lui Dumnezeu, astfel încât să-i împiedice pe oamenii iscusiți, care sunt adevărate valori morale, să se angajeze în ea.

[552] La jocurile olimpice asupra cărora apostolul Pavel ne atrage atenția, celor care sunt angajați în întrecere li se cerea să facă o pregătire desăvârșită. Timp de luni de zile, ei erau instruiți de diferiți maeștri în exerciții fizice, calculate să aducă putere și vigoare trupului. Ei erau limitați la o hrană care să le mențină corpul în cea mai bună formă de sănătate, iar îmbrăcămintea lor era astfel făcută, încât să lase organele și mușchii liberi, nestingheriți. Dacă cei care erau angajați într-o alergare pentru o onoare pământească erau obligați să se supună la o disciplină atât de severă pentru a avea succes, cu cât mai necesar este pentru cei care sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu să fie pregătiți și disciplinați în mod desăvârșit, dacă doresc să aibă succes. Pregătirea lor trebuie să fie mult mai profundă, mai serioasă, eforturile lor zeloase și cu lepădare de sine cu mult mai mari decât erau acelea ale celor ce aspirau la onorurile lumești, după cum lucrurile cerești sunt mult mai valoroase decât cele lumești. Atât mintea, cât și mușchii trebuie să fie instruiți prin eforturile cele mai sârguincioase și perseverente. Calea spre succes nu este o cale liniștită, netedă, pe care suntem purtați în limuzine, ci este o cale

gloduroasă, plină cu obstacole care pot fi trecute numai printr-o muncă plină de răbdare.

Frații mei, nici jumătate din grija ce trebuia avută n-a fost folosită pentru a imprima în cei care pot lucra pentru cauza lui Dumnezeu importanța calificării lor pentru lucrare; dar dacă ei vor fi instruiți de către profesori înțelepți și consacrați și conduși de Duhul lui Dumnezeu, nu numai că vor fi în stare să facă ei înșiși lucruri bune, ci vor modela în mod corect și pe alții, care ar putea lucra cu ei. Ar trebui, deci, ca în permanență să studieze și să învețe cum pot deveni mai inteligenți în lucrarea în care sunt angajați. Nimeni n-ar trebui să rămână inactiv și trândav; ci toți ar trebui să caute să se înalțe și să se înnobileze, ca nu cumva, prin înțelegerea lor insuficientă, să nu-și dea seama de caracterul înalt al lucrării și s-o coboare, încât să corespundă propriului lor standard, nedesăvârșit.

Am văzut că era o mare nepricepere în ținerea contabilității în [553] multe departamente ale lucrării lui Dumnezeu. Contabilitatea este și va fi totdeauna o parte importantă a lucrării; și avem o mare nevoie în instituțiile noastre și în toate ramurile lucrării misionare de cei care au devenit experți în acest domeniu. Este o lucrare care cere studiu pentru a fi făcută cu corectitudine, promptitudine și fără grabă sau prea mare încercare; dar instruirea de persoane competente pentru această lucrare a fost în mod rușinos neglijată. Este rușinos să lași ca o lucrare de o importanță așa de mare ca a noastră să fie făcută într-un mod defectuos și incorect. Dumnezeu dorește o lucrare perfectă, atât cât este posibil pentru ființele omenești. Este o dezonoare pentru adevărul cel sfânt și Autorul lui să facem lucrarea Sa, oricum. Am văzut că, dacă lucrătorii din instituțiile noastre nu vor fi supuși autorității lui Dumnezeu, atunci va fi o lipsă de armonie și unitate de acțiune printre ei. Dacă toți vor asculta de poruncile Lui, Domnul va sta atunci ca un comandant invizibil; dar trebuie să fie, de asemenea, un cap, un conducător vizibil, care să se teamă de Dumnezeu. Domnul nu va accepta niciodată o grupare de lucrători neglijenți și dezordonați și nici nu se va angaja să conducă înainte și în sus pe înălțimile nobile ale biruinței sigure pe aceia care sunt neascultători și îndărătnici. Progresul sufletului spre înainte și în sus arată faptul că Domnul Hristos este Cel care conduce în inima sa. Inima prin care El transmite în jur pacea și bucuria Sa, precum și roadele binecuvântate ale iubirii Sale, devine templul și tronul Său.

„Voi sunteți prietenii Mei”, spunea Domnul Hristos, „dacă faceți ce vă poruncesc Eu.”

Instituțiile noastre sunt cu mult sub ceea ce dorește Dumnezeu să fie, pentru că mulți dintre cei legați de ele nu sunt în comuniune cu El. Ei nu sunt oameni care să se dezvolte, să crească. Ei nu învață în mod continuu de la Isus; de aceea nu devin tot mai eficienți. Dacă s-ar apropia de El și ar căuta ajutorul Său, El ar umbla și ar vorbi cu ei, ar fi sfătuitorul lor în toate lucrurile și le-ar da, așa cum i-a dat și lui Daniel, înțelepciune și înțelegere cerească.

[554] Cu ani în urmă, am văzut că poporul nostru nu avea suficiente cunoștințe pentru a ocupa poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare membru al bisericii ar trebui să facă eforturi spre a se califica pentru a lucra pentru Domnul. Fiecăruia i-a fost dată o lucrare după capacitatea sa. Chiar acum, în cel de-al unsprezecelea ceas, noi ar trebui să pornim să-i educăm pe oamenii ce se dovedesc a fi iscusiți pentru lucrare, pentru ca să poată, în timp ce ocupă poziții de încredere, să-i instruiască, prin cuvânt și exemplu, pe toți aceia cu care lucrează.

Printr-o ambiție egoistă, unii au reținut pentru ei cunoștința pe care o puteau împărți cu alții. Alții nu s-au îngrijit sau n-au dorit să ia asupra lor povara de a educa pe cineva. Și totuși, aceasta ar fi fost cea mai bună lucrare pe care o puteau face pentru Isus. Domnul Hristos a spus: „Voi sunteți lumina lumii” și de aceea noi trebuie să lăsăm ca lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor.

Dacă toate câte le-a spus Domnul cu privire la aceste lucruri ar fi fost ascultate, instituțiile noastre ar ocupa astăzi un loc mult mai înalt și mai sfânt decât îl ocupă acum. Dar oamenii au fost mulțumiți cu realizări mărunte. Ei n-au căutat cu toată puterea să se ridice în ceea ce privește capacitățile lor mintale, morale și fizice. Ei n-au avut simțământul că Dumnezeu le cere aceasta; n-au înțeles faptul că Domnul Hristos a murit pentru ca ei să poată face această lucrare. Drept urmare, sunt cu mult în urmă, în ceea ce privește inteligența și capacitatea de a gândi și a plănui, față de cum ar fi trebuit să fie. Ei ar fi putut să adauge virtute la virtute și cunoștință la cunoștință, devenind astfel puternici în Domnul. Dar n-au făcut acest lucru. De aceea, fiecare să meargă acum la lucru cu o hotărâre fermă de a se ridica. Nevoia prezentă a cauzei lui Dumnezeu nu constă atât de mult în numărul lucrătorilor, ci în calitatea, în iscusința și consacrarea lor.

Instituțiile noastre din Battle Creek [555]

Relele apărute din concentrarea atâtor responsabilități în Battle Creek n-au fost puține. Primejdiile sunt multe pentru că cei neconsacrați nu fac decât să aștepte până ce o schimbare a împrejurărilor îi va încuraja să-și pună toată influența lor de partea răului. Dacă toți cei care au legătură cu instituțiile noastre ar fi fost devotați și spirituali, sprijinindu-se mai mult pe Dumnezeu decât pe ei înșiși, ar fi fost o mai mare prosperitate decât am văzut până acum. Dar în timp ce există o astfel de lipsă categorică de încredere umilă și o lipsă totală de dependență de Dumnezeu, nu putem fi siguri de nimic. Astăzi avem mare nevoie de bărbați botezați cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu — bărbați care umblă cu Dumnezeu așa cum a făcut Enoh. Noi nu dorim oameni care să fie atât de înguști în gândire, încât să circumscrie lucrarea, în loc să o lărgească, sau care urmăresc motoul: „Religia este religie; afacerile sunt afaceri". Avem nevoie de vizionari, care pot să se implice în situații și probleme și care pot să raționeze de la cauză la efect.

Colegiul

Profesorii din colegiul nostru ar trebui să fie bărbați și femei cu minți echilibrate, care au o puternică influență morală, care știu cum să se poarte cu înțelepciune cu intelectul și care au adevăratul spirit misionar. Dacă totul ar fi fost astfel, povara care apasă acum asupra președintelui ar fi ușurată și primejdia de a se epuiza mai înainte de vreme ar fi evitată. Dar tocmai această înțelepciune lipsește.

Nu este de dorit să se fixeze taxe școlare prea mici. Ar fi suficient ca ele să facă față cheltuielilor, chiar dacă colegiul nu are un suport prea larg. Cei care, într-adevăr, prețuiesc avantajele ce pot fi obținute acolo vor face eforturi suplimentare pentru a le obține. Cea mai mare parte a acelora care vor fi determinați să vină datorită taxelor mici nu vor fi de folos celorlalți studenți sau bisericii. Cu cât este mai mare [556]

numărul studenților, cu atât mai mari trebuie să fie tactul, iscusința și atenția în conducerea lor.

Când colegiul a început să funcționeze, a existat un fond ce a fost la administrația *Review and Herald* pentru ajutorarea acelora care doresc să-și facă o educație, dar nu au mijloacele necesare. Acest fond a fost folosit de mai mulți studenți, care, în felul acesta, au avut un început bun și au putut câștiga suficient pentru a putea să dea înapoi suma pe care au primit-o, pentru ca și alții să poată beneficia de ea.

Acum trebuie să se ia unele măsuri pentru menținerea unui astfel de fond, din care să fie împrumutați studenții săraci, dar silitori, care doresc să se pregătească pentru lucrarea misionară. Printre noi sunt persoane iscusite și care pot să facă un serviciu bun cauzei lui Dumnezeu, dar care ar trebui să fie căutați și încurajați. Când vreunul dintre aceștia este prea sărac pentru a putea să se bucure de avantajele colegiului, comunitățile ar trebui să simtă că este privilegiul lor să achite cheltuielile necesare. Tinerilor trebuie să li se spună clar în față că, atât cât este posibil, trebuie să muncească pentru a face față cheltuielilor. Ceea ce costă puțin va fi puțin apreciat; ceea ce are un preț apropiat de valoarea lui reală va fi apreciat pe măsură. Dar comunitățile ar trebui să simtă că au o răspundere solemnă cu privire la instruirea tinerilor și educarea persoanelor mai în vârstă, pentru a se angaja în efortul misionar. Atunci când văd în mijlocul lor pe cineva care promite a fi un lucrător bun, de folos, dar care nu poate să-și plătească singur educația, frații din comunitatea respectivă să-și asume responsabilitatea de a-i trimite la colegiu pentru a fi instruiți și pentru a se dezvolta.

Calitățile administratorilor

Trebuie să aibă loc o deplină reformă din partea oamenilor care sunt în prezent legați de instituțiile noastre importante. Ei au unele trăsături de caracter valoroase, în timp ce, din nefericire, le lipsesc altele. Caracterul lor are nevoie să fie modelat în mod diferit, să fie
[557] asemenea caracterului Domnului Hristos. Ei trebuie să-și amintească cu toții că n-au atins încă perfecțiunea, că lucrarea de edificare a caracterului nu este terminată. Dacă vor umbla în orice rază de lumină pe care Dumnezeu a dat-o, dacă se vor compara cu viața și

caracterul Domnului Hristos, ei vor putea să vadă unde au greșit în împlinirea cerințelor legii sfinte a lui Dumnezeu și vor căuta să fie desăvârșiți în sfera lor, așa cum Dumnezeu în ceruri este desăvârșit în sfera Lui. Dacă acești oameni ar fi ajuns să-și dea seama de importanța acestor lucruri, ei ar fi fost astăzi mult mai departe decât sunt în prezent, mult mai bine calificați să ocupe locurile de răspundere. În timpul acestor ore de probă, ei trebuie să lucreze la desăvârșirea caracterului. Ei trebuie să învețe zilnic de la Hristos. Sunt legați de lucrarea lui Dumnezeu, nu pentru că sunt oameni desăvârșiți, care nu greșesc și nu au defecte de caracter, ci pentru că, în ciuda acestor defecte, Dumnezeu așteaptă de la ei să învețe și să studieze mereu cum pot să copieze Modelul.

Domnul Isus i-a legat pe Ioan, Petru și Iuda de El în timpul lucrării Sale, făcându-i conlucrători cu El; dar, în același timp, ei trebuia să învețe continuu lecțiile date de Domnul Hristos. Ei trebuia să adune din învățăturile Lui divine instrucțiuni care să corecteze ideile lor greșite cu privire la ceea ce constituie un caracter creștin. Ioan și Petru nu erau oameni perfecți, dar au folosit fiecare ocazie pe care au avut-o pentru a învăța. Petru n-a învățat să nu se mai încreadă în sine, să fie invidios, mândru de sine, până când nu a fost biruit de ispitele diavolului și s-a lepădat de Domnul său. Iuda a avut aceeași ocazie pe care au avut-o acești ucenici, de a prinde și reține lecțiile pe care Domnul Hristos i-a învățat, dar el n-a apreciat valoarea lor. El doar le-a auzit, nu le-a și împlinit. Rezultatul s-a văzut în vânzarea Domnului său.

Oamenii pe care Dumnezeu i-a legat de instituțiile Sale nu trebuie să simtă că, din moment ce se află în poziții de răspundere, nu mai au nevoie să crească, să se dezvolte. Dacă ei trebuie să fie oameni reprezentativi, păzitori ai celei mai sfinte lucrări încredințate vreodată muritorilor, atunci ei trebuie să ia poziție de învățăcei. Ei [558]
nu trebuie să aibă simțământul mulțumirii de sine sau al îngâmfării. Ar trebui ca totdeauna să fie conștienți de faptul că se află pe un teren sfânt. Îngerii lui Dumnezeu sunt gata să le slujească, iar ei trebuie să fie mereu gata să primească lumina și influența cerului. Astfel, nu sunt mai potriviți pentru lucrare decât cei necredincioși.

Dacă viața și caracterul oamenilor legați de lucrarea noastră din Battle Creek ar fi fost transformate pentru ca ei să poată avea o influență bună, care să fie de folos acelora care sunt sub controlul

lor, atunci situația ar fi mult mai încurajatoare. Ori de câte ori se angajează oameni, trebuie să se aibă în vedere capacitatea lor, căci am motive să spun că mulți au nevoie să se dezvolte mult mai înainte ca să fie calificați să-și ocupe pozițiile în mod acceptabil. Poate că se cred competenți să dea sfaturi, dar ei înșiși au nevoie de sfaturi de la Cel care nu greșește, în înțelepciunea Sa. Interese mari și importante sunt în primejdia de a fi deformate și vor ieși din mâna lor imperfecte. Dacă toți și-ar da seama mai mult de ignoranța lor și ar depinde mai puțin de ei înșiși, ar putea învăța de la Marele Învățător blândețea și smerenia inimii.

Dumnezeu observă tot ce se întâmplă în instituțiile din Battle Creek. „Doamne, Tu mă vezi" — ar trebui să fie prezent totdeauna în minte acest lucru. Toți cei care poartă răspunderi în aceste instituții ar trebui să fie curtenitori și buni. Un sentiment al prezenței continue a Domnului Hristos va preveni violarea drepturilor altora, un lucru așa de obișnuit în practicile din lumea noastră, dar care este o ofensă pentru Dumnezeu. Iubirea lui Isus trebuie să fie încorporată în viața lucrătorilor din mai multe departamente ale lucrării, pentru ca dreptatea să poată fi făcută nu numai în ceea ce privește lucrarea, ci și unul față de altul.

Frații mei, prima lucrare este aceea de a vă asigura binecuvântarea lui Dumnezeu în propriile voastre inimi. Apoi, aduceți această binecuvântare în căminele voastre, dați la o parte din viața voastră critica, biruiți căile voastre istovitoare și lăsați ca un spirit de bucurie și bunătate să predomine. Atmosfera din căminele voastre va fi dusă
[559] împreună cu voi la locul de muncă. Oriunde domnește iubirea lui Isus, acolo este o blândețe plină de milă și multă atenție față de alții. Lucrarea cea mai prețioasă în care se pot angaja frații mei este aceea de a cultiva un caracter asemenea Domnului Hristos.

Mi-a fost arătat că cei care conduc instituțiile noastre ar trebui să aibă întotdeauna în minte că există un Director-șef, și Acesta este Dumnezeul cerului. Trebuie să existe o cinste desăvârșită în toate tranzacțiile de afaceri, din fiecare departament al lucrării. Trebuie să existe fermitate în păstrarea ordinii, dar împreună simțire, milă și îngăduință, care să fie amestecate cu fermitate. Dreptatea are o soră geamănă — iubirea. Ele trebuie să stea una lângă cealaltă. Biblia trebuie să fie călăuza noastră. Nu poate să fie o decepție mai mare decât ca un om să creadă că el poate să găsească un ghid mai

bun decât Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când se află în dificultate. Cuvântul binecuvântat trebuie să fie o candelă pentru picioarele noastre. Preceptele Bibliei trebuie să fie puse în practică în viața de toate zilele.

Ședințele comitetelor de conducere

Aceia care formează consiliile noastre au nevoie să stea zilnic la picioarele Domnului Hristos și să învețe în școala Sa să fie blânzi și smeriți cu inima. Cum ei înșiși nu sunt decât oameni slabi și greșiți, ar trebui să nutrească sentimente de bunătate și milă pentru alții care poate au greșit. Ei nu sunt pregătiți să procedeze în mod drept, să iubească mila și să exercite adevărata curtoazie care a caracterizat viața Domnului Hristos, în afară de cazul că ajung să-și dea seama de nevoia de a fi una cu El. Cei care poartă răspundere ar trebui ca totdeauna să-și dea seama că sunt sub supravegherea ochiului lui Dumnezeu și să acționeze având un permanent simțământ al faptului că, fiind oameni trecători, nedesăvârșiți, pot face greșeli în întocmirea planurilor, în afară de faptul că sunt strâns legați de Dumnezeu și caută să îndepărteze și să remedieze orice defect din caracterul lor. Standardul divin trebuie să fie împlinit.

Toți cei care sunt membri ai comitetului au nevoie să caute, într-un mod foarte sincer și zelos, înțelepciunea care vine de sus. Harul transformator al lui Hristos ar trebui să fie simțit în orice ședință de comitet. Atunci, influența Duhului lui Hristos asupra inimii celor
[560] prezenți își va pune o bună și dreaptă amprentă asupra lucrării lor. Ea va liniști, va pondera acțiunile tumultoase și va îndepărta efectele nesfinte ale celor lumești, care îi fac pe oameni să fie aspri, critici, aroganți și gata să acuze.

Când aceste consilii se întrunesc, se înalță în câteva cuvinte o rugăciune formală, dar inimile celor prezenți nu sunt aduse în armonie cu Dumnezeu prin rugăciuni și cereri stăruitoare, înălțate cu credință vie și într-un spirit umil și plin de căință. Dacă membrii consiliilor de administrație se despart ei înșiși de Dumnezeul înțelepciunii și al puterii, atunci nu pot să păstreze acea înaltă integritate a sufletului pe care Dumnezeu o cere în relațiile cu aproapele lor. Fără înțelepciune divină, spiritul lor va fi amestecat în hotărârile pe care le iau. Dacă acești oameni nu sunt în legătură cu Dumnezeu, Satana va fi cu siguranță prezent în consiliile lor și se va folosi de starea

lor de neconsacrare. Vor fi făcute acte de nedreptate, pentru că nu Dumnezeu este cel care prezidează. Spiritul lui Hristos trebuie să fie o putere permanentă, care are sub control inima și mintea.

Ar trebui să luați pe Domnul cu voi în fiecare din consiliile voastre. Dacă sunteți conștienți de prezența Lui în adunările voastre, atunci veți trata fiecare tranzacție în mod conștient și cu rugăciune. Fiecare motiv neprincipial va fi respins și onestitatea va caracteriza toate deciziile pe care le veți lua, atât în problemele mici, cât și în cele mari. Caută mai întâi sfat la Dumnezeu, căci lucrul acesta este necesar ca să vă puteți sfătui împreună cum se cuvine.

Trebuie să vegheați ca nu cumva preocupările multiple ale vieții să vă ducă la neglijarea rugăciunii, tocmai atunci când aveți cea mai mare nevoie de puterea pe care numai rugăciunea v-o poate da. Evlavia este în primejdie de a fi scoasă din suflet datorită preocupării exagerate cu afacerile sau cu treburile vieții. Este un mare rău să lipsești sufletul de tăria și înțelepciunea cerului care așteaptă să le cereți. Aveți nevoie de iluminarea pe care numai singur Dumnezeu o poate da. Nimeni nu este potrivit să-și rezolve problemele sau afacerile, afară de faptul că are această înțelepciune.

De când a luat ființă Publishing Asociation, din când în când a fost dată lumina atunci când s-au ivit probleme și adesea Domnul a prezentat principii, care a trebuit să fie aduse la îndeplinire de [561] toți lucrătorii. La începutul experienței acestei lucrări, răspunderile serioase au stat asupra acelora din poziții de încredere care au fost mereu în atenția noastră și am căutat pe Domnul de trei și chiar de cinci ori pe zi, ca să ne dea înțelepciune cerească, să putem păzi cu sfințenie interesele cauzei lui Dumnezeu și ale poporului Său ales.

Este cea mai mare nebunie aceea de a lăsa pe Domnul în afara consiliilor voastre și să vă puneți încrederea în înțelepciunea oamenilor. În pozițiile de încredere în care sunteți, într-un sens special, sunteți lumina lumii. Ar trebui să aveți o dorință puternică de a vă pune în legătură cu Dumnezeul înțelepciunii, al luminii și al cunoașterii, ca să puteți fi canale de lumină. Interesele importante care au legătură cu progresul și prosperitatea cauzei adevărului prezent trebuie să fie luate în considerație. Deci, nu puteți să luați hotărâri drepte, să faceți planuri înțelepte și să dați sfaturi înțelepte, dacă nu sunteți legați de Izvorul a toată înțelepciunea și neprihănirea. S-a trecut prea ușor peste problemele care trebuie rezolvate în aceste

consilii. Vorbire obișnuită, remarci generale, comentarii făcute cu privire la ceea ce fac alții au avut locul lor în aceste întâlniri importante. Ar trebui să nu uitați că Dumnezeul cel veșnic este martor la toate aceste întâlniri. Ochiul atotvăzător al lui Iehova cântărește fiecare hotărâre pe care o luăm și o compară cu Legea Sa cea sfântă, marele standard al neprihănirii. Consilierii ar trebui să fie oameni ai rugăciunii, oameni ai credinței, liberi de orice egoism, oameni care nu vor îndrăzni să se bizuie pe propria lor înțelepciune omenească, ci care se vor ruga cu stăruință pentru lumină, ca fiind modul cel mai bun de a conduce lucrările ce le-au fost încredințate.

Metode lumești

Metodele pe care oamenii de afaceri ai lumii le folosesc nu sunt metodele ce trebuie să fie alese și folosite de oamenii din
[562] instituțiile noastre. Metodele egoiste nu sunt concepute de cer, ci sunt pământești. În această lume, principiul călăuzitor este acela că „scopul scuză mijloacele”; și lucrul acesta poate fi urmărit în toate ramurile afacerilor. Există o influență ce controlează fiecare clasă socială, în marile consilii ale națiunilor și oriunde Spiritul Domnului Hristos nu este un principiu conducător. Prudența și atenția, tactul și iscusința ar trebui să fie cultivate de toți cei care lucrează în instituția noastră de publicații, în colegiul și sanatoriul nostru. Dar legile dreptății și ale neprihănirii nu trebuie să fie date la o parte și n-ar trebui să primeze principiul ca fiecare să facă din ramura lucrării sale un succes, fără să țină seama de celelalte ramuri ale lucrării. Interesele tuturor ar trebui să fie urmărite îndeaproape, pentru ca drepturile nimănui să nu fie încălcate. În lume, zeul negoțului este prea adesea zeul înșelăciunii, dar lucrul acesta nu trebuie să se întâmple cu cei care se ocupă de lucrarea Domnului. Standardul lumii nu trebuie să fie standardul celor care sunt legați de lucrurile sfinte.

Când mi-au fost prezentate scenele judecății, cărțile în care erau înregistrate faptele oamenilor descopereau că modul de a acționa al unora dintre cei care pretindeau că sunt evlavioși din instituțiile noastre era, de fapt, după standardele lumii, și nu în strictă armonie cu marele standard de neprihănire al lui Dumnezeu. Mi-au fost prezentate, în detaliu, relațiile dintre oameni, felul în care se comportau unii cu alții, în mod deosebit cei care au legătură cu lucrarea lui

Dumnezeu. Am văzut că nu trebuie să fie relații încordate, de adversitate, între frații care reprezintă instituțiile importante, diferite poate în caracter, dar care sunt ramuri ale aceleiași lucrări. Un spirit nobil, generos, asemenea Domnului Hristos, ar trebui să fie totdeauna menținut de către aceștia. Spiritul avariției ar trebui să nu aibă nici un loc în tranzacțiile lor. Cauza lui Dumnezeu nu poate progresa prin nici o acțiune contrară spiritului și caracterului Domnului Hristos. Un comportament egoist din partea cuiva va provoca o atitudine asemănătoare din partea celorlalți, dar atitudinea generoasă și adevărata curtoazie vor trezi — ca răspuns — un spirit asemănător, care va plăcea Tatălui nostru ceresc.

Metodele lumești nu trebuie confundate cu prudența, deși se întâmplă adesea. Ea este o formă de egoism, indiferent de cauza pentru care este folosită. Discreția și judecata sănătoasă nu sunt niciodată înguste în lucrările lor. Mintea care este călăuzită de ele are idei lesne de înțeles și nu devine îngustă, unilaterală. Ea privește lucrurile din toate punctele de vedere. Dar metodele lumești au o viziune scurtă. Ele nu pot vedea decât obiectul cel mai apropiat, dar nu pot descoperi pe cele ce sunt mai la distanță. Totdeauna vânează ocazii pentru a câștiga avantaje. Aceia care urmează calea metodelor lumești zidesc pentru ei, scoțând temelia sau fundația clădirii altui om. Orice lucru trebuie să fie zidit pe o temelie dreaptă, pentru a rezista. [563]

Drepturi de autor pentru cărți

Cei care lucrează cu mintea au un capital dat de Dumnezeu. Rodul studiilor lor aparține lui Dumnezeu, și nu omului. Dacă lucrătorul dă cu credincioșie angajatului său timp pentru care îl plătește, atunci acesta nu mai poate avea nici o altă pretenție. Și dacă, prin silință și o strictă economisire a timpului, pregătește și alte materiale valoroase pentru publicare, poate să le folosească după cum consideră el că vor servi cel mai bine cauza lui Dumnezeu. Dacă dă totul pentru o mică sumă, ca drept de autor, el a făcut o lucrare bună pentru cei care editează cărțile și n-ar trebui să i se ceară mai mult. Dumnezeu n-a dat comitetului pentru publicații răspunderea de a fi conștiință pentru alții. Ei să nu caute cu încăpățânare să-i forțeze pe oameni să se supună condițiilor puse de ei.

Autorii răspund în fața lui Dumnezeu pentru modul în care își folosesc aptitudinile. Vor fi foarte multe solicitări financiare. Există câmpuri misionare în care trebuie să se pătrundă, și aceasta înseamnă multă cheltuială. Aceia pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu diferite talente trebuie să le folosească în funcție de capacitatea lor, căci ei trebuie să-și împlinească partea în ducerea mai departe a
[564] acestor interese. Când membrii comitetului iau asupra lor sarcina de a cere ca toate profiturile obținute din vânzarea cărților noastre denominaționale să meargă la Casa de Editură și la reprezentanții ei și ca autorii, după ce au fost plătiți pentru timpul și cheltuielile necesare scrierii unei cărți, să renunțe la pretenția de a avea o parte din aceste profituri, ei își asumă o răspundere pe care n-o pot aduce la îndeplinire. Acești scriitori de cărți au un interes tot atât de mare pentru cauza lui Dumnezeu ca și membrii consiliului de administrație. Unii dintre ei au avut o legătură cu lucrarea chiar de la începutul ei.

Mi s-a arătat că au fost oameni săraci care se întrețineau numai din lucrarea minții lor; de asemenea, că sunt oameni de afaceri care au legătură cu instituțiile noastre, dar care n-au crescut în colaborarea cu ele și nici n-au beneficiat de toate instrucțiunile pe care Dumnezeu le-a dat din timp în timp cu privire la lucrarea lor administrativă. Ei n-au introdus adevărata religie, spiritul lui Hristos, în lucrările sau afacerile lor. Publishing Association n-ar trebui, deci, să ajungă să fie o putere care controlează totul. Talentul personal și drepturile individuale trebuie să fie respectate. Dacă s-ar face aranjamente ca toate rezultatele talentelor individuale să fie investite în editura Publishing Association, atunci ar fi paralizate alte interese importante.

Fiecărui om, Dumnezeu i-a dat lucrarea sa. Unora le-a dat talanții mijloacelor financiare și ai influenței; și cei care au interesul cauzei lui Dumnezeu pe inimă vor înțelege glasul Său, spunându-le ce au de făcut. Ei vor avea povara de a duce lucrarea acolo unde este nevoie să fie dusă.

De multe ori mi s-a arătat că a existat un spirit îngust, negeneros față de fratele H., chiar de la începutul lucrării sale în Battle Creek. Îmi pare rău că trebuie să arăt care este motivul. Aceasta s-a datorat faptului că el a mers acolo ca străin și sărac. Pentru că era sărac, el a fost așezat într-o poziție neplăcută și făcut să-și simtă sărăcia.

Oamenii din instituțiile noastre au crezut că pot să-l facă să accepte condițiile lor și astfel el a avut o perioadă foarte neplăcută. Sunt capitole triste în experiența lui care n-ar fi intrat în istorie dacă frații [565]
lui ar fi fost buni și s-ar fi purtat cu el așa cum S-ar fi purtat Domnul Hristos. Cauza Domnului ar trebui să fie totdeauna ferită chiar și de cele mai mici nedreptăți și nici un act legat de ea n-ar trebui să aibă nici cel mai mic grad de opresiune sau zgârcenie.

Domnul ocrotește interesele fiecărui om. El a fost totdeauna prietenul omului sărac. Există cea mai minunată foamete după o iubire asemenea Domnului Hristos în aproape toate inimile celor care mânuiesc lucrurile sfinte. Vreau să le spun fraților mei de pretutindeni: Cultivați iubirea lui Hristos! Ea va țâșni din sufletele creștinilor asemenea unor izvoare în pustie, reîmprospătând, înfrumusețând și aducând veselie, pace și bucurie în propria lor viață și în viețile altora. „Nimeni nu trăiește pentru sine!" Dacă este manifestată chiar și cea mai mică opresiune față de cei săraci sau o atitudine nedreaptă față de ei, în lucrurile mici sau mari, Dumnezeu îl va trage la răspundere pe opresor.

Nu căuta să stabilești condiții care nu sunt drepte și frumoase, fie cu fratele J., cu profesorul H. sau cu oricare alt lucrător intelectual. Nu le cereți și nici nu-i forțați să accepte termenii acelora care nu știu ce înseamnă să scrii cărți. Acești oameni au o conștiință și sunt răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru capitalul încredințat lor și modul în care îl folosesc; voi nu trebuie să fiți conștiință pentru ei. Aceștia doresc să aibă privilegiul de a investi mijloacele care au fost strânse printr-o muncă grea, acolo unde și când va arăta Duhul lui Dumnezeu.

Frații mei, trebuie să vă reamintiți că lucrarea lui Dumnezeu cuprinde mai mult decât numai Casa de editură din Battle Creek și celelalte instituții înființate acolo. Nimeni nu cunoaște mai bine decât fratele J. cum a luat ființă această instituție. El a fost legat de lucrarea de publicații chiar de la începutul ei — atunci când era apăsată de greutăți; când hrana de pe mesele noastre putea cu greu să facă față nevoilor naturale, și aceasta datorită lepădării de sine ce a trebuit să fie practicată în mâncare și îmbrăcăminte, cum și din salariile noastre, pentru ca revista să poată continua să existe. Acest lucru a fost, în mod pozitiv, necesar atunci, și cei care au trecut prin experiența aceea vor fi gata ca în condiții asemănătoare să facă la [566]

fel.

Nu este potrivit ca acei care n-au nici o experiență în asemenea încercări, ci au intrat în lucrare când era prosperă, să ceară lucrătorilor de la începuturile lucrării să se supună condițiilor în care ei nu văd nici o dreptate. Fratele J. iubește cauza lui Dumnezeu și își va investi mijloacele pentru înaintarea ei oriunde vede și crede el că este necesar. Deci, lăsați povara aceasta de a primi și folosi aceste mijloace asupra acelora cărora le aparțin, asupra bărbaților cărora Dumnezeu le-a încredințat talente, influență și iscusință. Ei sunt răspunzători față de Dumnezeu pentru acestea. Nici Casa de editură și nici principalii ei lucrători n-ar trebui să-și asume dirijarea acestor autori.

Dacă membrii consiliului vor putea să-i determine pe frații H. și J. să le accepte condițiile, nu vor avea acești scriitori sentimentul că s-a procedat nedrept cu ei? Nu se va deschide oare înaintea lor o ușă a ispitirii, care va stânjeni simpatia și armonia acțiunii? Dacă administratorii vor smulge toate profiturile, aceasta nu va fi bine pentru cauza lui Dumnezeu, ci va produce un lanț de rele ce vor fi dezastruoase pentru Casa de editură. Se va încuraja astfel spiritul de intoleranță, care se manifestă deja într-o măsură oarecare în consiliile lor. Satana dorește ca un spirit îngust, orgolios, pe care Dumnezeu nu-l poate aproba, să pună stăpânire pe oamenii care sunt în legătură cu solia cea sfântă a adevărului.

Aceleași principii care se aplică lucrării din instituțiile noastre din Battle Creek se aplică, de asemenea, și câmpului misionar general. Următoarele extrase sunt dintr-o scrisoare scrisă fratelui K., în 8 noiembrie 1880 :

„Există un câmp larg pentru lucrători, dar mulți se ridică mai presus de simplitatea lucrării. Acum este timpul să lucreze și să acționeze după sfatul înțelept al lui Dumnezeu. Dacă legi persoane neconsacrate de misiunile și lucrarea școlii de Sabat, atunci lucrarea va ajunge să fie numai o formă. Lucrătorii din orice parte a câmpului trebuie să studieze, pentru a ști cum să lucreze în mod eficient și în
[567] simplitatea Domnului Hristos și cum să plănuiască și să ajungă la inimi în modul cel mai cu succes.

Noi suntem în primejdia de a ne întinde pe un teritoriu mult mai mare și a începe mai multe întreprinderi decât putem cuprinde în mod potrivit. Există primejdia de a neglija unele părți importante

ale lucrării, dând prea multă atenție altora. A te angaja într-o lucrare atât de mare, în care nimic nu poate fi făcut în mod perfect, nu este un plan bun. Noi trebuie să mergem înainte, dar nu așa de departe, mai presus de simplitatea lucrării, căci va fi imposibil să ai grijă de toate întreprinderile, fără să sacrifici cele mai bune ajutoare pe care le avem pentru a menține lucrurile în bună funcțiune. Viața și sănătatea trebuie să fie avute în vedere.

În timp ce putem fi totdeauna gata să urmăm providența deschizătoare de drumuri a lui Dumnezeu, noi n-ar trebui să facem planuri mai mari decât avem posibilitatea și mijloacele de a le aduce la îndeplinire cu succes. Trebuie să păstrăm un interes mereu crescând pentru întreprinderile ce au fost deja înființate.

În timp ce planuri mari și câmpuri întinse se deschid continuu, trebuie să existe o vedere mai largă cu privire la alegerea și instruirea lucrătorilor care trebuie să lucreze pentru a aduce suflete la adevăr. Tinerii noștri pastori trebuie să fie încurajați să se prindă de lucrare cu energie și să fie educați să o ducă mai departe cu simplitate și în mod desăvârșit. Sunt uimită să văd cât de puțini dintre tinerii noștri pastori sunt apreciați și încurajați. Și cu toate acestea, unii dintre ei se prind de lucrare și fac totul cu un interes neegoist.

Comportarea, procedeele înguste și necinstite n-ar trebui să aibă un cuvânt de spus în alegerea și instalarea lucrătorilor, fie în poziții înalte, fie mai de jos. Trebuie să fie mai mult din procedeele Domnului Hristos și mai puțin din ale eului. Criticarea aspră trebuie să fie înăbușită. Simpatia, compasiunea și iubirea ar trebui să fie cultivate de către fiecare lucrător. Dacă Isus Hristos nu vine să ia în stăpânire inima, dacă eul nu este supus și Hristos înălțat, noi nu vom prospera ca popor. Vă implor, frații mei, să lucrați în totul numai pentru Dumnezeu; nu faceți prea multe planuri, ci străduiți-vă să duceți lucrarea mai departe cu multă atenție și așa de desăvârșit, încât să dureze.”

[568]

Influența creștină în cămin și în biserică

Scumpă soră și stimate frate L.,

Inima mea este împovărată cu privire la voi. Aveți nevoie de harul convertitor al lui Dumnezeu în inimile voastre. Aveți nevoie de spiritul lui Isus. Ar trebui să învățați blândețea și smerenia inimii în școala lui Hristos. Voi nu aveți simțământul nevoii unei evlavii lăuntrice profunde, și în privința aceasta vă înșelați singuri. Voi amânați hotărârile pe care trebuie să le luați de îndată, atât pentru binele vostru, cât și pentru binele altora. Dumnezeu cere fiecărui om să-și facă datoria. El cere întreaga inimă, toată afecțiunea voastră. El nu dorește ca noi să mărturisim o cunoaștere a Domnului Hristos și a adevărului, și cu toate acestea să nu aducem roade. Pentru mic sau mare, învățat sau neînvățat, bogat sau sărac, cerința este aceeași.

Fiecare este chemat să acționeze în armonie cu iscusința pe care i-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să-și îndeplinească slujba în mod credincios; dacă nu, își va păta conștiința și își va pune sufletul în pericol. Nimeni nu-și poate permite să piardă cerul. Să nu uităm cuvintele Domnului Hristos adresate urmașilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii”. Dumnezeu depinde de aceia care cunosc calea, pentru a o arăta și altora. El le-a încredințat oamenilor comorile adevărului Său. Avem nevoie de credința, nădejdea și încrederea în Dumnezeu. Harul lăuntric va fi manifestat în acțiuni exterioare. Avem nevoie de acel spirit care să arate altora că noi am învățat în școala lui Hristos și că urmăm exemplul ce ne-a fost dat. Avem nevoie de o inimă care să nu se îngâmfe până la deșertăciune și o minte care să nu fie preocupată numai de ea. Fiecare ar trebui să aibă o dorință constantă de a-i binecuvânta pe alții. Dumnezeu ține seama de eforturile noastre umile și ele sunt prețioase înaintea Lui. Voi amândoi aveți nevoie de evlavie în cămin, de acea mulțumire plăcută, satisfăcută, fără găsirea de greșeli, fără certuri sau severitate. Bunătatea și iubirea să fie regula căminului vostru. Tot ceea ce nu lasă ca lumina adevărului să strălucească în căminul vostru dezonorează pe Mântuitorul.

[569] Adevărul, așa cum este el în Hristos, face mult pentru cel ce l-a

primit, și nu numai pentru el, ci și pentru toți aceia care sunt aduși în sfera influenței sale. Sufletul cu adevărat convertit este iluminat de sus și Hristos este în acel suflet „un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. Cuvintele, motivele și acțiunile sale pot fi interpretate greșit sau falsificate; dar el nu-și va face probleme pentru aceasta pentru că la mijloc sunt interese mai mari. El nu ia în considerație comoditatea, bunăstarea prezentă; nu are ambiția să se desfășoare, să se fălească; nu dorește laudele oamenilor. Nădejdea lui este în ceruri și el ține drumul drept, având ochii ațintiți la Isus. El face ceea ce este drept pentru că este drept și pentru faptul că numai aceia care fac ce este drept vor intra în Împărăția lui Dumnezeu. Este bun și smerit și se gândește și la fericirea altora. El niciodată nu spune: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?”, ci îl iubește pe aproapele său ca pe sine însuși. Modul său de comportare nu este aspru și dictatorial, asemenea celor necredincioși, ci reflectă lumina cerului asupra oamenilor. El este un soldat loial și îndrăzneț al crucii lui Hristos, ținând sus cuvântul vieții. Pe măsură ce crește în influență, prejudecățile împotriva lui dispar, evlavia sa este recunoscută și principiile sale biblice sunt respectate.

Așa stau lucrurile cu fiecare credincios care este cu adevărat convertit. El aduce roade prețioase și, făcând astfel, umblă cu Hristos, vorbește cum a vorbit El, lucrează cum a lucrat El, iar adevărul, așa cum este el în Isus, face prin el o bună impresie în căminul său, printre vecini și în biserică. El este ziditor al unui caracter pentru veșnicie, în timp ce-și lucrează propria sa mântuire, dar cu frică și cutremur. El exemplifică în fața lumii principiile valoroase ale adevărului, arătând ce va face adevărul pentru viața și caracterul adevăratului creștin. El își aduce, fără să-și dea seama, partea lui în lucrarea sublimă a Domnului Hristos de răscumpărare a lumii, o lucrare care, în caracterul și influența ei, este mult cuprinzătoare, subminând temelia falsei religii și a falsei științe.

Mă simt obligată să scriu astfel pentru că știu că frații voștri [570] nu vă vor spune niciodată aceste lucruri. Nu doresc ca tu sau soția ta să pierdeți locuințele cerești; căci ele înseamnă totul pentru noi și trebuie să folosim energie și zel pe măsura valorii obiectivului urmărit. Viața veșnică merită un efort perseverent și neobosit.

Domnul dorește ca tu și familia ta să fiți creștini în adevăratul sens al cuvântului și să arătați în caracterele voastre puterea

sfințitoare a adevărului. Dacă v-ați format astfel de caractere, faptele și lucrările voastre vor sta în fața testului judecății; dacă focul zilei din urmă ar aprinde faptele voastre așa cum sunt acum, ele se vor dovedi a fi numai fân, lemn și paie. Să nu considerați acest lucru ca fiind ceva aspru; el este adevărat. Eul a fost amestecat în toată lucrarea voastră. Nu vreți să vă ridicați la un standard înalt? Este ca și când ați învăța primele principii a ceea ce constituie adevărul creștin. Domnul Hristos i-a spus apostolului Petru: „Și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi." Și tu, de asemenea, trebuie să fii convertit mai înainte de a face o lucrare acceptată de Domnul.

Fratele meu, dacă vrei, poți fi un bărbat puternic în Domnul. Talentele și iscusința pe care Dumnezeu ți le-a încredințat spre păstrare să fie sfințite în slujba Sa. Dar dacă nu supui totul lui Hristos, iscusința ta se va dovedi a fi primejdioasă atât pentru tine, cât și pentru alții, făcându-i să meargă despărțiți de adevăr și departe de Hristos.

Membrii comunității din _____ trebuie să facă mai mult pentru ei. Trebuie să aibă un zel puternic pentru Hristos, trebuie să fie mai umili, mai răbdători, mai buni, mai dispuși a învăța, mai asemenea Domnului Hristos în toate privințele. În caracterul lor, ar trebui să manifeste față de lume puterea sfințitoare a harului. Ferească Dumnezeu ca tu, prin cuvânt sau exemplu, să barezi calea pentru această lucrare esențială. Vrei să lucrezi cu Isus? Vrei să fii credincios Domnului care te-a răscumpărat? Vrei să lași la o parte toate lucrurile de mică importanță? Tu trebuie să fii botezat într-o credință mai mare,
[571] o iubire mai mare. Ai nevoie de un mai mare respect pentru lucrurile de o importanță veșnică. Îmi este imposibil să întipăresc în mintea ta și să te fac să înțelegi mai mult întinderea și puterea influenței care se revarsă din exemplul unei evlavii personale și din manifestarea, prin biserică, a influenței sfințitoare a adevărului asupra caracterului.

În _____ s-ar putea realiza mult mai mult cu ocazia apelului anual pentru fonduri [Apelul anual pentru fonduri (engl. ingathering) se referă la un program oficial de maximum șase săptămâni, prin care toți membrii Bisericii adventiste sunt încurajați să solicite oficial fonduri de la neadventiști, prin vizite acasă ori la locul de muncă, prin programe susținute de formații muzicale, prin corespondență etc. Fondurile sunt destinate unor proiecte medicale, educaționale,

de asistență socială sau de evanghelizare. Cu această ocazie, cei contactați primesc un număr special dintr-o revistă care descrie lucrarea mondială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și prin care sunt invitați să se înscrie într-un curs biblic prin corespondență. (După *Seventh-day Adventist Encyclopedia, Commentary Reference Series*, vol. 10, ediție revizuită, 1976, pag. 645, 546.)], dacă biserica ar lua o atitudine corectă în fața lui Dumnezeu, dacă fiecare membru ar căuta să-și pună inima și casa în ordine. Vorbiți mai puțin și lăsați adevărata evlavie interioară să lumineze prin fapte bune. Fiți buni; cultivați iubirea și blândețea. Rugați-vă mai mult; citiți Biblia mai mult. Fiți ucenici sârguincioși în școala Domnului Hristos. Atunci membrii bisericii nu vor căuta greșeli la frații și la surorile lor; aceasta este lucrarea lui Satana.

Sper că veți fi întăriți și întemeiați în credință. Cu siguranță că lucrarea va merge înainte, indiferent dacă veți înainta sau nu o dată cu ea. Ea va fi biruitoare. Dar întrebarea este: Vom fi biruitori împreună cu ea? Fie ca Dumnezeu să vă ajute pe amândoi să simțiți nevoia de o lucrare completă a harului în inima voastră. Aduceți-vă aminte că Domnul Isus v-a cumpărat cu jertfa vieții Sale. „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”.

Un vis impresionant

Scumpe frate M.,

Noaptea trecută am avut un vis impresionant. Se făcea că te afli pe un vas puternic, navigând pe o apă foarte agitată. Uneori valurile te purtau până sus, în vârful lor, și erai ud până la piele. Ai spus: „Am să plec de pe acest vas căci se scufundă.” „Nu”, a spus cineva care părea să fie căpitanul vaporului, „acest vas va ajunge în port. El nu se va scufunda niciodată.” Dar tu ai răspuns: „Am să fiu aruncat peste bord. Nu sunt nici căpitan, nici marinar, cui îi
[572] pasă de mine? Am să-mi încerc șansa cu vasul pe care îl vezi acolo.” Căpitanul a spus: „N-am să te las să mergi acolo, căci știu că acel vas se va lovi de stânci mai înainte de a ajunge în port.”. Tu ți-ai ridicat capul și ai spus în mod categoric: „Acest vas va naufragia; pot vedea acest lucru cât se poate de clar.” Căpitanul te-a privit cu ochii lui pătrunzători și a spus cu hotărâre: „Nu-ți voi îngădui să-ți pierzi viața luând acel vapor. Scândurile din care este făcută corabia sunt mâncate de carii și este o ambarcațiune înșelătoare. Dacă ai avea mai multă cunoștință, ai putea face deosebire între ceea ce este fals și ceea ce este autentic, între ceea ce este sfânt și ceea ce este sortit unei ruine totale.”

M-am trezit, dar acest vis m-a făcut să-ți scriu. Am fost profund tulburată în legătură cu unele din aceste lucruri când am primit o scrisoare în care se spunea că „te afli într-o mare ispită și încercare”. Ce înseamnă aceasta, frate M.? Te ispitește din nou Satana? Îngăduie oare Dumnezeu să fii adus în același loc în care ai căzut mai înainte? Vei îngădui acum oare necredinței să pună stăpânire pe sufletul tău? Oare vei cădea de fiecare dată, așa cum au făcut copiii lui Israel? Dumnezeu să te ajute să reziști celui rău și să ieși din fiecare încercare a credinței tale mai puternic!

Ai grijă cum te miști. Fă-ți cărări drepte pentru picioarele tale. Închide ușa necredinței și fă din Dumnezeu tăria ta. Dacă ești în încurcătură, stai liniștit, nu face nici o mișcare în întuneric. Mă preocupă profund sufletul tău. Aceasta poate fi ultima încercare

pe care Dumnezeu ți-o mai oferă. Nu face nici un pas pe drumul ce coboară spre pierzare. Așteaptă și Dumnezeu te va ajuta. Fii răbdător și lumina cea clară își va face apariția. Dacă cedezi în fața impresiilor, îți vei pierde sufletul, și sufletul este de mare valoare pentru Dumnezeu.

Pe când scriam la primul volum al cărții Marea Luptă, faptul acesta mă făcea să am un simțământ de profundă solemnitate pe măsură ce revedeam aceste importante subiecte — creațiunea și evenimentele de la căderea lui Satana și până la căderea lui Adam. Domnul părea să fie foarte aproape de mine în timp ce scriam și sunt profund mișcată când contemplu această luptă, de la începuturile [573] ei și până în prezent. Lucrările puterilor întunericului sunt în mod clar prezentate înaintea minții mele. Timpurile cele mai pline de încercări stau înaintea noastră; și Satana, îmbrăcat în haine îngerești, va veni la suflete cu ispitele lui așa cum a venit la Domnul Hristos în pustie. El va cita Scripturile și, dacă viața noastră nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci cu siguranță că el va lega sufletele noastre de necredință.

Timpul este foarte scurt și tot ce este de făcut trebuie făcut repede. Îngerii țin cele patru vânturi și Satana profită de fiecare dintre cei care nu sunt pe deplin întemeiați în adevăr. Fiecare suflet trebuie să fie încercat. Fiecare defect de caracter, dacă nu este biruit prin ajutorul Duhului Sfânt, va deveni în mod sigur un mijloc de nimicire. Simt ca niciodată mai înainte nevoia ca poporul nostru să fie întărit de spiritul adevărului, căci înșelăciunile lui Satana vor prinde în cursă fiecare suflet care n-a făcut din Dumnezeu tăria lui. Domnul are o foarte mare lucrare de făcut; și dacă facem ceea ce El ne-a încredințat, El va conlucra cu eforturile noastre.

Necesitatea studierii zilnice a Bibliei

Aceia care sunt chemați de Dumnezeu să lucreze prin cuvânt și învățătură trebuie să fie totdeauna dispuși să învețe. Ei trebuie să caute mereu să se dezvolte, ca să poată să fie exemple pentru turma lui Dumnezeu și să facă bine tuturor acelora cu care vin în contact. Aceia care nu au simțământul importanței înaintării, a autodezvoltării, nu vor crește în harul și cunoștința Domnului Hristos.

Tot cerul este interesat în înaintarea lucrării în această lume, care trebuie să pregătească bărbați și femei pentru viața veșnică viitoare. Este planul lui Dumnezeu ca instrumente omenești să aibă marea onoare de a acționa ca împreună lucrători cu Isus Hristos în
[574] salvarea sufletelor. Cuvântul lui Dumnezeu descoperă în mod clar că este privilegiul instrumentului din această mare lucrare să înțeleagă că există Cineva la dreapta sa, gata să-l ajute în fiecare încercare sinceră de a atinge cele mai înalte culmi morale și spirituale în lucrarea Domnului. Acesta va fi cazul cu toți aceia care simt nevoia după ajutor. Ei trebuie să privească asupra lucrării lui Dumnezeu ca fiind sacră și sfântă și ar trebui să-I aducă în fiecare zi jertfe de bucurie și mulțumire, în schimbul harului Său, prin care sunt făcuți în stare să înainteze, să crească în viața divină. Lucrătorul ar trebui să aibă totdeauna o părere umilă despre el, având în vedere faptul că a pierdut multe ocazii din cauza lipsei de sârguință și apreciere a lucrării. El n-ar trebui să se descurajeze, ci să-și reînvioreze mereu eforturile ca să răscumpere vremea.

Oameni pe care Dumnezeu i-a ales să fie slujitorii Săi ar trebui să se pregătească pentru lucrare printr-o cercetare a inimii și printr-o strânsă legătură cu Răscumpărătorul lumii. Dacă nu au succes în câștigarea de suflete, nu stau bine cu Dumnezeu. În general, există prea multă ignoranță printre cei care predică Cuvântul. Ei nu sunt calificați pentru această lucrare printr-o deplină înțelegere a Scripturilor. Ei nu au simțământul importanței adevărului pentru acest timp și de aceea adevărul nu este pentru ei o realitate vie.

Dacă și-ar umili sufletele înaintea lui Dumnezeu, dacă ar umbla în armonie cu Scripturile, în toată umilința sufletului, atunci ar avea vederi mult mai clare cu privire la modelul pe care trebuie să-l urmeze; dar ei dau greș și nu-și țin ochii îndreptați cu atenție la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre.

Nu este necesar ca cineva să trebuiască să se supună ispitirilor lui Satana și astfel să-și etaleze cunoștința și să întristeze pe Duhul Sfânt. S-a luat orice măsură în Cuvântul lui Dumnezeu prin care toți pot avea ajutor divin în strădania lor de a birui. Dacă păstrează și au pe Isus înaintea lor, atunci ei vor fi schimbați după chipul Său. Toți acei credincioși în care locuiește Hristos duc cu ei, în lucrarea lor, o [575] putere ce-i face să aibă succes. Ei vor crește mereu, devenind din ce în ce mai eficienți în lucrarea lor și binecuvântarea lui Dumnezeu, manifestată în prosperitatea lucrării, va da mărturie că sunt într-adevăr lucrători împreună cu Hristos. Dar oricât de mult ar înainta cineva în viața spirituală, el nu va ajunge niciodată la un punct în care să nu mai aibă nevoie de o silitoare cercetare a Scripturilor, pentru că în ele se găsesc dovezile credinței noastre. Toate punctele de doctrină, chiar dacă au fost acceptate ca adevăr, trebuie să fie duse la lege și la mărturie. Dacă nu pot să răspundă acestui test, atunci „nu este nici o lumină în ele".

Marele plan al mântuirii, așa cum este el descoperit în lucrarea de încheiere a acestor zile de pe urmă, ar trebui să fie cercetat îndeaproape. Scenele legate de Sanctuarul de sus ar trebui să facă o astfel de impresie asupra minții și a inimii tuturor, încât să poată fi în stare ca, la rândul lor, să-i impresioneze pe alții. Toți au nevoie să devină mult mai inteligenți cu privire la lucrarea de ispășire care continuă în Sanctuarul de sus. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl adoptă vor lucra în armonie cu Domnul Hristos, pentru a pregăti un popor care să stea în marea zi a lui Dumnezeu, iar eforturile vor fi încununate de succes. Prin studiu, contemplare și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi înălțat mai presus de ceea ce este obișnuit, gânduri și simțăminte omenești vor fi aduse în armonie cu Hristos și cu marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului de sus de păcatele poporului. Credința lor va merge cu El în Sanctuar, iar închinătorii de pe pământ vor revedea cu grijă viața lor și își vor compara caracterele cu marele standard al neprihănirii. Vor vedea propriile lor defecte; de asemenea, vor vedea că trebuie să

aibă ajutorul Duhului lui Dumnezeu, dacă doresc să fie calificați pentru marea și solemna lucrare pentru acest timp, care este așezată asupra trimișilor lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți
[576] viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine." Cât de mulți dintre aceia care lucrează cu cuvântul și doctrina mănâncă trupul lui Hristos și beau sângele Său? Cât de mulți pot înțelege această taină? Mântuitorul personal explică această problemă: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață". Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie întrețesut cu caracterul viu al acelora care îl cred. Singura credință vitală este aceea care primește și asimilează adevărul, până când devine o parte a ființei și a motivului puterii, vieții și acțiunii. Isus este numit Cuvântul lui Dumnezeu. El a acceptat legea Tatălui Său, a împlinit principiile ei binefăcătoare asupra inimii. Ioan spune: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl." Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie părtași ai experienței Sale. Ei trebuie făcuți asemenea Lui prin puterea lui Hristos și să reflecte atributele divine. Trebuie să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu sau nu va fi nici o viață în ei. Spiritul și lucrarea Domnului Hristos trebuie să devină spiritul și lucrarea discipolilor Săi.

Nu este suficient să predici adevărul; el trebuie să fie adus în viață. Hristos trebuie să locuiască în noi și noi în El, pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să aibă o experiență personală și să depună eforturi personale pentru a ajunge la suflete. Dumnezeu cere fiecăruia să folosească toate puterile în lucrare și, printr-un efort continuu, să-și desăvârșească educația, pentru ca lucrarea să fie acceptată. El așteaptă ca fiecare să aducă harul lui Hristos în inima sa, pentru ca el să poată fi o lumină strălucitoare care să lumineze în

lume. Dacă lucrătorii lui Dumnezeu își vor instrui toate puterile în [577]
mod serios, atunci vor putea să lucreze în mod conștient, cu toată înțelepciunea, și Dumnezeu va răspunde cu siguranță eforturilor de a înălța, a curăți și a salva pe aproapele lor. Toți lucrătorii trebuie să folosească tact și să aducă darurile lor sub controlul influenței Duhului lui Dumnezeu. Ei trebuie să-și facă o preocupare în studierea Cuvântului Său și să audă glasul lui Dumnezeu, adresându-se prin descoperirile Sale vii de mustrare, instruire sau încurajare, și Duhul Său îi va întări, astfel încât ei, ca lucrători ai lui Dumnezeu, să poată înainta în experiența religioasă. În felul acesta, vor fi conduși pas cu pas spre înălțimi mai mari, iar bucuria lor va fi deplină.

În timp ce sunt angajați în lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat s-o facă, ei nu vor găsi timp și nu vor avea plăcerea să se glorifice pe ei înșiși; și nici nu vor găsi timp să murmure sau să se plângă pentru că sentimentele lor sunt fixate asupra lucrurilor de sus, și nu asupra lucrurilor pământești. Inima, sufletul și trupul vor fi atunci angajate în lucrarea Domnului. Ei nu vor lucra în mod egoist, ci vor da pe față lepădare de sine de dragul Domnului Hristos. Vor înălța crucea Lui, pentru că sunt adevărații Lui ucenici. Se vor hrăni zi de zi cu adevărurile prețioase ale Cuvântului lui Dumnezeu și vor fi astfel întăriți pentru împlinirea datoriei și întăriți pentru încercări. În felul acesta, vor deveni bărbați și femei puternici, bine dezvoltați în Isus Hristos. Ei vor fi atunci adevărați fii și fiice ale Împăratului ceresc. Măreția adevărului pe care îl iubesc și la care meditează va lărgi orizontul minții, va întări judecata și va înălța caracterul. Ei nu vor fi începători, fără experiență, în marea lucrare de salvare de suflete, căci lucrează cu înțelepciunea primită de la Dumnezeu. Nu vor mai fi pigmei în viața religioasă, ci vor crește în Hristos, Conducătorul lor cel viu, până la plinătatea staturii de bărbați și femei în Isus Hristos. Conflictele cu vrăjmașii adevărului nu vor face decât să le întărească speranțele și vor obține biruințe prețioase, pentru că ei cheamă în ajutorul lor pe puternicul Dumnezeu, care nu dezamăgește niciodată pe umilul căutător. Dacă eforturile lor sunt încununate de succes, toată slava va fi dată lui Dumnezeu. Cerul va veni foarte aproape de [578]
ei în simpatie și conlucrare. Ei devin într-adevăr un spectacol pentru lume, îngeri și oameni. Ei sunt caractere deosebite datorită curăției inimii și vieții lor, tăriei scopului sau planurilor lor, fermității și

capacității lor de a fi folositori cauzei lui Dumnezeu. Ei formează nobilimea lui Dumnezeu.

În viața religioasă a fiecărui suflet care în final va fi biruitor, vor fi momente teribile de nedumeriri și încercări; dar cunoașterea Scripturilor îl va face în stare să-și aducă aminte de făgăduințele încurajatoare ale lui Dumnezeu, care îi vor mângâia inima și îi vor întări credința în puterea Celui Atotputernic. El citește: „Să nu vă părăsiți încrederea, pe care o așteaptă o mare răsplătire." „Pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L vedeți, și să vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită." Încercările credinței sunt mult mai prețioase ca aurul. Toți trebuie să învețe că aceasta este o parte a disciplinei în școala lui Hristos, care este esențială în purificarea și curățirea lor de zgura celor pământești. Ei trebuie să îndure cu tărie și curaj batjocura, disprețul și atacurile vrăjmașilor și să biruiască toate obstacolele pe care Satana le poate pune în calea lor. El va încerca să-i facă să neglijeze rugăciunea și să-i descurajeze în ceea ce privește studierea Scripturilor și va arunca umbra lui plină de ură peste calea lor, pentru a ascunde pe Hristos și atracția cerului de privirile lor.

Nimeni nu trebuie să meargă sfiindu-se și tremurând, într-o continuă îndoială, semănând calea cu nemulțumiri; ci toți ar trebui să privească la Dumnezeu și să vadă bunătatea Lui și să se bucure de iubirea Lui. Concentrați-vă toate puterile și priviți în sus, nu în jos, la dificultățile voastre; și atunci nu veți cădea pe cale. În curând veți vedea pe Isus în spatele norului, întinzând mâna pentru a vă ajuta; și tot ce veți avea de făcut este să întindeți mâna într-o credință simplă și să-L lăsați să vă conducă. Pe măsură ce deveniți astfel mai
[579] plini de încredere, prin credință în Isus, veți deveni plini de speranță. Lumina, strălucind de la crucea Calvarului, vă va descoperi prețuirea pe care Dumnezeu o are față de suflet și, apreciind această prețuire, veți căuta să reflectați lumina în lume. Un nume mare între oameni este asemenea literelor scrise pe nisip, dar un caracter fără pată va dura toată veșnicia. Dumnezeu vă dă inteligență și o minte care gândește, prin care puteți prinde făgăduințele Lui; și Isus este gata să vă ajute în formarea unui caracter puternic și armonios. Cei care au un astfel de caracter nu vor ajunge niciodată descurajați pentru că

nu au succes în afacerile lumești. Ei sunt „lumina lumii”. Satana nu poate distruge și nici să facă fără efect lumina ce strălucește de la ei.

Dumnezeu a dat fiecăruia o lucrare de făcut. Nu face parte din planul Său ca sufletele să fie susținute în lupta vieții de simpatia și laudele omenești; dar El înțelege ca ei să iasă afară din tabără, să poarte batjocura și să lupte lupta cea bună a credinței și să stea în tăria Sa în orice situații dificile. Dumnezeu ne-a deschis toate comorile cerului prin darul cel prețios al Fiului Său, care este în mod desăvârșit capabil să înalțe, să înnobileze și să ne facă în stare, prin desăvârșirea caracterului Său, să fim de folos în această viață, cum și pentru un cer sfânt. El a venit în lumea noastră și a trăit așa cum le cere urmașilor Săi să trăiască. Viața Lui a fost o viață de lepădare de sine și un continuu sacrificiu de sine. Dacă încurajăm egoismul, lenevia și satisfacerea înclinațiilor și nu depunem cele mai puternice eforturi pentru a conlucra cu Dumnezeu în minunata lucrare de a ne înălța, înnobila și curăți, ca să putem deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu, atunci nu îndeplinim cerințele Sale. Susținem astfel o continuă pierdere în această viață și, în cele din urmă, vom pierde viața veșnică. Dumnezeu dorește să lucrați, nu în mod disprețuitor și nici descurajați, ci cu cea mai puternică credință și speranță, cu bucurie și veselie, cu pace și fericire. Cercetând Scripturile și văzând infinita bunăvoință a Tatălui în dăruirea lui Isus Hristos lumii, pentru [580]
ca toți cei care cred în El să poată avea viața veșnică, atunci fiecare putere a ființei noastre va fi chemată să lucreze și Îi va aduce laudă, onoare și slavă pentru iubirea Lui nemăsurată pentru fiii oamenilor.

Educația lucrătorilor

Avem o lucrare de făcut de care numai puțini își dau seama. Aceasta este lucrarea de a duce adevărul tuturor națiunilor. Există un câmp larg pentru lucrători atât în țările străine, cât și în America. Dumnezeu cheamă oameni care sunt devotați, curați, cu inima largă și mintea deschisă și umiliți să intre în aceste câmpuri. Cât de puțini sunt aceia care au vreun simțământ al acestei mari lucrări! Trebuie să ne ridicăm și să lucrăm dintr-o poziție mai înaltă decât am făcut până acum.

Cei care îmbrățișează acum adevărul au toate avantajele, în mod deosebit prin acumularea luminii și a cunoștinței prezente în publicațiile noastre. Experiența bogată și variată a trecutului ar trebui să fie apreciată acum la adevărata ei valoare. Noi știm cât de greu a mers lucrarea la început, câte obstacole s-au ridicat înaintea ei, cât de puține posibilități erau la dispoziția pionierilor acestei cauze a lui Dumnezeu, pentru a le folosi în înaintarea ei; dar acum totul s-a schimbat și lumina cea clară strălucește. Dacă creștinismul primar a putut intra în inimile tuturor acelora care au mărturisit a crede adevărul, el le va aduce o nouă viață și o nouă putere. Poporul care este în întuneric va vedea atunci care este contrastul dintre adevăr și minciună, între învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și poveștile superstiției.

S-au făcut greșeli pentru că nu s-a căutat să se ajungă cu adevărul la slujitorii altarelor și la cei din înalta societate. Oamenii care nu au credința noastră au fost deja prea mult ocoliți. Chiar dacă nu trebuie să ne asociem cu ei, pentru a nu fi modelați de ei, totuși, pretutindeni sunt oameni sinceri pentru care trebuie să lucrăm cu multă atenție, în mod înțelept și inteligent, plini de iubire pentru sufletele lor. Trebuie
[581] să se constituie un fond pentru educarea bărbaților și femeilor care să lucreze pentru cei din înalta societate, precum și în alte țări. Am vorbit prea mult despre a ne coborî la nivelul celor de jos. Dumnezeu caută oameni talentați, care să poată cântări argumentele, oameni care să sape după adevăr ca după o comoară ascunsă. Acești

oameni vor fi în stare să ajungă nu numai la oamenii obișnuiți, ci și la cei dintr-o stare socială mai bună. Astfel de oameni vor fi totdeauna cercetători ai Bibliei, totdeauna vii, conștienți de sfințenia responsabilităților ce stau asupra lor. Ei vor dovedi din plin acest fapt în lucrarea lor.

Avem prea puține talente în diferitele ramuri ale cauzei lui Dumnezeu. Noi întreprinderi trebuie să fie puse pe picioare. Avem nevoie de capacitatea de a face planuri prin care sufletele care sunt în întunericul rătăcirii să poată să fie contactate. Avem nevoie de inteligența diferitelor minți, dar nu trebuie să le găsim greșeli doar pentru că ideile lor nu se prea potrivesc cu ale noastre. Trebuie să avem planuri largi pentru educarea lucrătorilor, spre a ști cum să facă cunoscut adevărul. Cei care cred și iubesc adevărul au acționat în mod nobil, dând din mijloacele lor pentru susținerea diferitelor ei acțiuni, dar este o mare lipsă de lucrători capabili. Nu este înțelept să cheltuim mereu mijloace pentru a deschide noi câmpuri care n-au fost testate, în timp ce s-a făcut atât de puțin pentru pregătirea lucrătorilor care să meargă acolo. Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie stingherită din lipsa de instrumente care să o aducă la îndeplinire. El cheamă oameni cultivați, care sunt cercetători ai Bibliei, care iubesc adevărul pe care-l prezintă altora și care aduc acest adevăr în propria lor viață și în propriile lor caractere. Avem nevoie de oameni care Îl iubesc pe Isus și se prind de El și care apreciază sacrificiul infinit făcut în favoarea omenirii căzute. Avem nevoie de buze atinse de focul cel sfânt, inimi nepătate de mânjitura păcatului. Cei a căror evlavie este superficială și care au marea ambiție de a fi considerați primii și cei mai buni, nu sunt oameni pentru timpul acesta. Cei care se gândesc mai mult la calea lor decât la lucrare nu sunt de dorit.

Membrii comunităților noastre nu primesc acel fel de instruire care să-i ajute să umble în umilința inimii, să dea la o parte mândria de a face caz de cele exterioare și să lucreze pentru podoaba lăuntrică. Eficiența bisericii este dată de zelul, curăția, lepădarea [582]
de sine și lucrarea inteligentă a slujitorilor Evangheliei. Un spirit misionar activ ar trebui să-i caracterizeze pe membrii ei în mod individual. Trebuie să aibă o evlavie profundă, o credință puternică și orizonturi largi. Ei trebuie să facă mai mult în ceea ce privește efortul personal. Ceea ce ne trebuie nouă este o religie vie. O persoană cu o largă viziune privitoare la datorie, al cărei suflet este

în armonie cu Dumnezeu și plin de zel pentru Hristos, va exercita o puternică influență spre bine. Nu se adapă din apele de jos ale izvorului, care sunt tulburi și poluate, ci din apele curate de sus, de la obârșia izvorului; această persoană poate să transmită un spirit nou și o nouă putere bisericii. Pe măsură ce presiunea din afară crește, Dumnezeu dorește ca biserica Sa să fie vitalizată, prin adevărurile solemne pe care credincioșii le cred. Duhul Sfânt din ceruri, lucrând împreună cu fiii și fiicele lui Dumnezeu, va înfrânge obstacolele și va păstra pozițiile înaintate împotriva vrăjmașului. Dumnezeu are mari biruințe rezervate pentru poporul Său, iubitor al adevărului și păstrător al poruncilor lui Dumnezeu. Holdele sunt albe deja, gata pentru seceriș. Avem lumină, o zestre bogată și glorioasă din ceruri în adevărul ce ne este pus în mâini; dar bărbații și femeile n-au fost educate și disciplinate să lucreze în câmpurile ce se coc repede și sunt gata de seceriș.

Dumnezeu știe cu ce credincioșie și spirit de consacrare își îndeplinește fiecare misiunea. Nu este nici un loc pentru trândăvie în această mare lucrare, nici un loc pentru îngăduințe egoiste sau pentru cei care sunt incapabili să facă din această viață un succes, în orice ar fi chemați să facă, nici un loc pentru oamenii cu inima împărțită, care nu au un spirit cald, plin de zel, gata să îndure greutăți, împotrivire, reproșuri sau chiar moartea de dragul Domnului Hristos. Slujirea creștină nu este un loc pentru cei trândavi. Există o categorie de oameni care se apucă să predice, dar care sunt neglijenți, incoerenți, nepăsători și lipsiți de respect. Unii ca aceștia ar face mai bine să lucreze pământul decât să-i învețe pe alții adevărurile sacre ale lui Dumnezeu.

Tinerii trebuie să poarte, în curând, povara pe care au purtat-o cei
[583] mai bătrâni. Am pierdut timp neglijând să aducem bărbați tineri în prima linie și să le dăm o educație mai înaltă și mai solidă. Lucrarea înaintează mereu și noi trebuie să dăm ascultare poruncii: „Mergeți înainte”. Pot face mult bine acei tineri care sunt bine întemeiați pe adevăr, care fac totdeauna ce este corect, în ciuda influențelor rele din jurul lor, care umblă cu Dumnezeu, care se roagă mult și care depun cele mai stăruitoare eforturi pentru a aduna toată lumina pe care pot s-o strângă. Lucrătorii trebuie să fie pregătiți să folosească cele mai înalte energii morale și mintale cu care natura, cultura și harul lui Dumnezeu i-a înzestrat; dar succesul va fi proporțional cu

gradul de consacrare și de sacrificiu de sine cu care este adusă la îndeplinire lucrarea, mai degrabă decât de zestrea naturală care a fost obținută. Eforturile cele mai zeloase și perseverente de a obține calificări spre a putea fi de folos sunt necesare; dar, dacă Dumnezeu nu lucrează cu eforturile omenești, nu puteți face nimic. Harul divin este marele element al puterii mântuitoare; fără El, toate eforturile omenești sunt zadarnice; conlucrarea Lui este necesară chiar și în cazul celor mai puternice și mai zeloase eforturi pentru implantarea adevărului.

Cauza lui Dumnezeu are nevoie de învățători de un înalt standard moral și cărora să li se încredințeze educarea altora, bărbați care sunt sănătoși în credință și au tact și răbdare, care umblă cu Dumnezeu și se abțin de la orice aparență rea, care stau atât de strâns legați de Dumnezeu, încât pot fi canale de lumină — pe scurt, creștini gentlemani. Impresia bună, făcută de un asemenea om, nu se va șterge niciodată și instruirea astfel obținută va dura toată veșnicia. Ceea ce este neglijat în acest proces de instruire va rămâne probabil nefăcut. Cine își va asuma această lucrare? Am dori să fie tineri puternici, întemeiați și împuterniciți în adevăr, care au o legătură așa de vie cu Dumnezeu, încât pot, dacă sunt sfătuiți de frații noștri conducători, să intre în cele mai înalte colegii din țara noastră, unde vor putea să aibă un câmp mai larg de studiu și observare. Asocierea cu diferite curente de gândire, ocazia de a se familiariza cu lucrările și metodele [584]
teologiei, așa cum este ea prezentată în institutele de învățământ de frunte, vor fi de o mare valoare pentru astfel de lucrători, pregătindu-i să lucreze cu clasele educate și pentru a se confrunta cu ereziile ce predomină în timpul nostru. Aceasta a fost și metoda folosită de valdenzii din vremurile trecute; și, dacă sunt credincioși lui Dumnezeu, tinerii noștri, asemenea tinerilor valdenzi, vor putea face o lucrare bună, semănând în alte minți sămânța adevărului, în timp ce își fac studiile.

„Întăriți-vă și fiți oameni.” Întrebați-L pe El, care a suferit ocara, insulta și batjocura pentru voi: „Doamne, ce vrei să fac?” Nimeni nu este prea educat pentru a deveni un umil ucenic al Domnului Hristos. Cei care simt ca un privilegiu faptul de a consacra ceea ce este mai bun în viață și învață de la El, de la care, de fapt, le-au primit, nu vor precupeți nici muncă obositoare, nici sacrificiu pentru a-I înapoia lui Dumnezeu, într-o slujire de excepție, talentele cu care El i-a

înzestrat. În marea bătălie a vieții, mulți lucrători pierd din vedere caracterul solemn și sacru al misiunii lor. Blestemul de moarte al păcatului continuă să orbească și să deformeze chipul moral al lui Dumnezeu din ei, pentru că ei nu lucrează așa cum a lucrat Hristos.

Vedem nevoia de a încuraja cele mai înalte idei privind educația și de a angaja mai mulți oameni educați în lucrarea slujirii. Cei care nu obțin adevărata educație înainte să intre în lucrarea lui Dumnezeu nu sunt competenți să accepte încrederea aceasta sfântă și să ducă mai departe lucrarea de reformă. Cu toate acestea, toți trebuie să continue educația după ce s-au angajat în lucrare. Trebuie să aibă Cuvântul lui Dumnezeu în ei. Avem nevoie de o cultivare mai mare, de rafinament și noblețe a sufletului lucrătorilor noștri. O astfel de dezvoltare, ca aceasta, va aduce roade în veșnicie.

„V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui
[585] Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe cel rău". Apostolul leagă aici experiența părinților de aceea a tinerilor, la fel cum există o legătură între ucenicii mai vârstnici ai acestei cauze a lui Dumnezeu și cei care sunt mai tineri, care n-au avut experiența evenimentelor de la începuturile acestei solii. Cei care erau tineri atunci când solia a început va trebui să fie educați de către bătrânii purtători ai stindardului. Acești învățători trebuie să-și dea seama că nu se pot face prea multe eforturi pentru pregătirea oamenilor pentru sfânta lor chemare și răspundere, atâta timp cât lucrătorii sunt incapabili să țină stindardul sus. Și cu toate acestea, aceia care au luptat atât de mult în bătălii pot avea încă biruință. Ei cunosc atât de bine vicleniile lui Satana, încât nu vor fi cu ușurință mișcați de pe vechile cărări. Aceștia își aduc aminte de zilele de demult. Ei Îl cunosc pe Cel care este de la început. Pot fi mereu purtători de lumină, martori credincioși pentru Dumnezeu, epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii.

Să-i mulțumim, deci, lui Dumnezeu că au mai rămas câțiva, așa cum era și Ioan, pentru a povesti experiența lor de la începuturile acestei solii și pentru primirea a ceea ce noi astăzi păstrăm ca fiind ceva scump. Dar, unul după altul, ei cad la posturile lor și este numai înțelept să pregătim pe alții care să preia lucrarea de acolo de unde au lăsat-o ei.

Trebuie făcute eforturi pentru a-i pregăti pe tineri pentru lucrare. Ei trebuie să iasă în față, să ridice poverile și responsabilitățile. Cei care acum sunt tineri trebuie să devină bărbați puternici. Trebuie să fie capabili să plănuiască și să sfătuiască. Cuvântul lui Dumnezeu, locuind în ei, îi va face curați și îi va umple de credință, nădejde, curaj și devoțiune. Lucrarea este acum mult întârziată, pentru că oamenii poartă răspunderi pentru care n-au fost pregătiți. Oare această mare lipsă să continue și să crească? Oare aceste mari răspunderi să cadă din mâinile lucrătorilor în vârstă și cu experiență, în mâinile acelora care nu sunt capabili să se administreze nici pe ei? Nu neglijăm noi cumva o lucrare foarte importantă, prin faptul că nu reușim să-i educăm și să-i instruim pe tinerii noștri să ocupe poziții de încredere?

Lucrătorii să fie educați, dar, în același timp, să fie blânzi și [586] smeriți cu inima. Să înălțăm lucrarea până la cele mai înalte standarde posibile, amintindu-ne totdeauna că, dacă ne facem partea, Dumnezeu cu siguranță o va face pe a Sa.

Ambiție nesfântă

Stimate frate și scumpă soră N.,

Deși nu mi-ați confirmat că ați primit ultima mea scrisoare, mă simt îndemnată să vă scriu iarăși. V-am arătat primejdia în care vă găsiți și nu pot să mă abțin să nu imprim în mintea voastră nevoia de a umbla în umilință cu Dumnezeu. Veți fi în siguranță atâta timp cât veți avea o părere umilă despre voi. Dar știu că sufletele voastre sunt în primejdie. Voi căutați o cale mai largă pe care să mergeți decât calea umilă a sfințeniei, drumul împărătesc ce duce la cetatea lui Dumnezeu. Aveți prea mult din voi și prea puțin din smerenia și blândețea Domnului Hristos. Elementele discordante din natura voastră sunt larg dezvoltate. Pasiuni nestăpânite vă controlează viața. Mândria și vanitatea caută supremație. știu că vrăjmașul vă ispitește în mod serios. Unica voastră siguranță constă într-o totală conformare față de voința lui Dumnezeu. Supunerea este necesară; o consacrare totală față de Domnul Hristos este singura voastră speranță de mântuire. Dacă umblați în umilința inimii și a minții înaintea Domnului, atunci El poate conlucra cu eforturile voastre și tăria Lui va fi făcută desăvârșită în slăbiciunea voastră. Hristos este Mântuitorul vostru. El a spus spre binele vostru și al meu: „Fără Mine nu puteți face nimic.” O, veți ajunge să aveți mai mult din Domnul Isus și mai puțin din voi?

Frate N., din firea ta nu ești evlavios și de aceea trebuie să faci mereu eforturi pentru a cultiva credința. Îți este mai ușor să-L scoți pe Hristos din experiența ta. Domnul ți-a dat binecuvântarea Sa în trecut și cât de dulce a fost lucrul acesta pentru sufletul tău.
[587] Ce mângâiere, ce curaj ți-a dat aceasta! Pasiunea ta este sporirea educației, dar îți spun adevărul că, dacă educația nu este echilibrată cu principii religioase, va fi o putere spre rău.

Eu nu sunt dispusă să privesc în mod pasiv și să văd cum mergi, așa cum au mers și alții, într-o falsă amăgire, și anume că adventiștii de ziua a șaptea sunt prea înguști în ideile lor, că merg pe un drum prea obscur; că au nevoie de o mai mare notorietate, să devină ci-

neva; că profesorii din școlile noastre trebuie să-și dedice puterile intelectuale în mod exclusiv științei și să nu includă, într-o măsură așa de mare, religia în educația lor. Când sămânța aceasta este semănată în inimile studenților, ea va dezvolta cu rapiditate un seceriș pe care nu vei reuși să-l strângi.

Ne aflăm, ca să zic așa, chiar la granița lumii veșnice, și dacă faci în această școală lucrarea pentru care ea a fost înființată, atunci trebuie să faci, în mare măsură, educația din Biblie. Nu trebuie să fie luate ca model alte școli din țara noastră.

Mi-a fost arătat că ești fermecat de acel sistem de educație în care elementul religios este exclus aproape în întregime. În țara noastră există numeroase școli de acest fel, la care studenții pot merge dacă doresc o astfel de educație, dar această școală trebuie să aibă un caracter diferit — ea trebuie să aibă amprenta lui Dumnezeu în orice departament.

Domnul Isus și dragostea Lui ar trebui să se regăsească în toată educația ce se face, ca fiind cea mai bună cunoștință pe care studenții o pot primi. „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul.” Dacă directorul, în proiectele sale ambițioase, se îndepărtează de Izvorul a toată înțelepciunea și gândește că religia Bibliei îi va reteza aripile, va ajunge să constate că el nu valorează mai mult decât un balon de săpun. Deci, pentru mântuirea ta, adu-L pe Prințul vieții în fiecare plan al tău, în fiecare organizație. Nu poți avea prea mult din Isus sau din istoria Scripturii în școala ta.

Avem noi adevărul? Trăim noi în perioada de încheiere a istoriei acestui pământ? Este Domnul Hristos la ușă? Sunt întrebări la care [588]
noi toți trebuie să răspundem. Educația trebuie să fie întotdeauna de o factură înaltă și sfântă și nevoia ei se simte mai imperios necesară acum decât a fost vreodată mai înainte. Mutarea celor credincioși din această lume se va realiza în curând. Atunci, de ce oare n-am folosi toate energiile minții și ale sufletului într-o totală consacrare față de Dumnezeu?

Niciodată să nu vă ascundeți drapelul, niciodată să nu puneți lumina sub obroc sau sub pat, ci puneți-o într-un sfeșnic, ca să dea lumină pentru toți aceia care sunt în casă. Ați fost, tu și profesorii tăi din _____, atenți la ocaziile pe care le-ați avut de a lumina pe alții? Ați căutat înțelepciunea de a face tot binele pe care îl puteați face? Ați încercat să atrageți atenția celor cu care ați făcut cunoștință la

adevărurile Bibliei? N-ați pus stindardul la spate, pentru că vă era rușine să fiți priviți ca un popor deosebit al lui Dumnezeu? „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele … Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său, împreună cu sfinții îngeri.” Dacă te-ai hrăni zilnic cu Hristos, atunci ai putea fi un adevărat educator.

Fratele meu, există primejdia să încerci să comunici prea mult în același timp. Nu ți se cere să vorbești mult sau despre subiecte ce nu vor fi înțelese sau apreciate de oamenii de rând. Există o primejdie în insistența ta asupra temelor ce se află chiar în vârful scării, pe când cei pe care îi instruiești au nevoie să fie învățați cum să urce cu succes primele trepte. Vorbești despre lucruri pe care aceia care nu cunosc credința noastră nu le pot înțelege; de aceea vorbirile tale nu sunt interesante. Ele nu constituie hrană pentru cei cărora te adresezi.

Domnul Isus a fost cel mai mare educator pe care l-a cunoscut vreodată lumea. În comparație cu cunoștința Sa, cele mai înalte cunoștințe omenești sunt o nebunie. Dar învățăturile Sale erau așa de simple, încât toți le înțelegeau, atât cei învățați, cât și cei neînvățați. El n-a făcut nici un efort să arate cunoașterea Sa profundă, pentru că ei n-ar fi putut înțelege. Se pare că tu crezi că vorbirile tale lungi
[589] au o influență deosebită pentru a-i modela și forma pe ascultătorii tăi așa cum dorești tu, dar cu siguranță greșești. Ai avea o mai mare influență dacă ai vorbi mai puțin și te-ai ruga mai mult; Dumnezeu trebuie să fie Izvorul, sursa tăriei tale.

Vorbirile tale lungi cu privire la educația în ceea ce privește știința sunt dureroase pentru îngerii lui Dumnezeu, care sunt mereu interesați să îndrepte gândurile și afecțiunile spre lucrurile cerești. Suflete pier în vreme ce neglijezi să lucrezi cu talentele care ți-au fost date, așa cum ți-a dat exemplu Domnul Hristos. Sufletele se vor pierde cu vorbirile tale lungi, care nu-L au în centru pe Domnul Hristos. Propriul tău suflet este pipernicit și neputincios, schilod în ceea ce privește cunoașterea Domnului Hristos. Pierzi foarte mult pentru că ești orbit de spiritul și obiceiurile unei educații care nu te va mântui. Tinerii au nevoie de munca ta. Dacă ai fi un om convertit, ai învăța zilnic lecțiile din școala Domnului Hristos, și atunci lucrul tău ar putea să fie un miros de viață spre viață. După aceea, vei putea lucra cu răbdare și iubire și în puterea lui Dumnezeu pentru

sufletele celor tineri care sunt expuse ispitei. Consacră o parte din timpul tău, pe care îl consumi cu vorbiri lungi, lucrării personale pentru cei tineri care au nevoie de ajutorul tău. Învață-i că cerințele lui Dumnezeu sunt și pentru ei. Roagă-te împreună cu ei. Mulți sunt legați de obiceiuri rele, cu legături tot așa de puternice ca și oțelul. Săracele victime sunt fascinate de farmecele lui Satana și nu sunt în stare să le rupă și să se bucure de libertatea dată de Dumnezeu. Ei au pierdut ani; să piardă oare și anul în care de-abia au intrat? Se va trezi directorul școlii la un simțământ al responsabilității și să-și consacre mintea și inima salvării studenților? Dacă nu, atunci lasă ca altul să-ți ia locul. Cheltuielile nu trebuie să crească mereu și mereu, în timp ce nimic sau aproape nimic nu se face pentru atingerea țintei pentru care școala a fost adusă la existență.

Să fie oare puterile minții și ale sufletului folosite greșit? Să fie oare pierdute ocaziile? Forma și rutina să meargă înainte zi după zi, fără să se câștige ceva? O, treziți-vă, profesori și elevi, mai înainte [590] de a fi prea târziu! Treziți-vă mai înainte de a auzi, de pe buze palide și în agonie, îngrozitoarele tânguiri: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți.”

Sunt oare darurile și talentele fiecărui educator dezvoltate pentru cel mai mare bine al elevilor? Cine veghează și așteaptă un moment favorabil să rostească cuvinte pline de bunătate și dragoste? Cui îi place să spună istoria Aceluia care a iubit atât de mult lumea, că și-a dat viața ca să-i răscumpere pe cei pierduți și pe păcătoșii care pier? Instruiți-i pe tineri, modelați-le caracterul, educați, educați, educați pentru viitor, pentru viața veșnică. Să nu ai simțământul că lucrarea ta ca profesor este împlinită, dacă nu-ți poți conduce elevii să crească în Isus și în iubirea pentru El. Fie ca iubirea Domnului Isus Hristos să umple sufletele voastre și apoi, în mod inconștient, o veți transmite și altora. Dacă voi, ca instructori, vă consacrați fără rezervă Domnului Isus, pentru ca El să fie acela care conduce, călăuzește și controlează, atunci nu veți da greș. Învățați-i pe studenții voștri că a fi creștin este cea mai mare lucrare ce le stă înainte. Îndepărtează de la tine întrebările, îndoielile și necredința. În modul tău de a preda nu trebuie să existe asprime. Nu fi prea sever, ci cultivă simpatia plină de bunătate și iubire. Fii vesel. Nu fi dojenitor, nu condamna prea aspru; fii ferm, fii cu un orizont larg, fii asemenea Domnului

Hristos, plin de milă și curtenitor, căci „ce seamănă omul aceea va și secera”.

Nu vă pot spune dorința puternică a sufletului meu ca voi toți să-L căutați pe Domnul cu mai mult zel, cât timp se mai poate găsi. Noi suntem în ajunul pregătirii zilei lui Dumnezeu. Nimic să nu fie considerat ca fiind atât de valoros sau important încât să atragă mintea de la lucrarea de pregătire a zilei celei mari a judecății. Fiți gata! Nu lăsați ca necredința rece să vă țină sufletele departe de Dumnezeu, ci lăsați ca iubirea Lui să ardă pe altarul inimilor voastre.

Apariția răului [591]

Mă simt obligată să mă adresez celor care sunt angajați în a vesti lumii ultima solie de avertizare. Dacă cei pentru care lucrează văd și acceptă adevărul, aceasta depinde foarte mult de fiecare lucrător. Porunca lui Dumnezeu este aceasta: „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului", iar Pavel îi cerea lui Timotei: „Fii cu luare aminte asupra ta însuți și asupra învățăturii". Lucrarea trebuie să înceapă cu lucrătorul; el trebuie să fie unit cu Domnul Hristos, așa cum mlădița este unită cu butucul viței. „Eu sunt vița", spune Domnul Hristos, „voi sunteți mlădițele". Aici este reprezentată cea mai strânsă legătură posibilă. Rămurica fără frunze este altoită pe trunchiul înfloritor al viței și ea va deveni o mlădiță vie, trăgând sevă și hrană din butucul viței. Fibră cu fibră, nervură cu nervură, butașul atârnă, până când înflorește și face roade. Rămurica uscată, fără sevă, îl reprezintă pe păcătos. Atunci când este unit cu Hristos, suflet este unit cu suflet, ceea ce este slab și trecător cu ceea ce este sfânt și infinit, iar omul devine atunci una cu Hristos.

„Căci despărțiți de Mine", a spus Domnul Isus, „nu puteți face nimic." Suntem noi cei care pretindem că suntem împreună lucrători cu Hristos, uniți cu El? Rămânem noi cu Hristos? Suntem noi una cu El? Solia pe care o avem de dus este o solie mondială. Ea trebuie dusă înaintea tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor. Domnul nu ne cere să mergem și să ducem mai departe această solie, fără să ne dea harul și puterea Sa de a o prezenta oamenilor într-un mod care să corespundă cu importanța ei. Marea întrebare pentru noi astăzi este: Ducem noi lumii această solie solemnă a adevărului într-un mod în care să arate importanța ei? Domnul va lucra cu lucrătorii, dacă ei vor face din Hristos unicul lor sprijin. El nu S-a gândit niciodată ca misionarii Săi să lucreze fără harul Său și lipsiți de puterea Sa.

Domnul Hristos ne-a ales din lume ca să putem fi un popor deosebit și sfânt. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne [592] răscumpere din orice fărădelege, și să-și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune." Lucrătorii lui Dumnezeu

trebuie să fie oameni ai rugăciunii, cercetători sârguincioși ai Sfintelor Scripturi, o lumină și o tărie pentru alții. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos; și El ne cere să ne închinăm Lui în spirit și în adevăr, în frumusețea sfințeniei. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul." Ca lucrători, noi trebuie să luăm aminte la căile noastre. Dacă psalmistul n-ar fi fost ascultat atunci când cugeta lucruri nelegiuite în inima lui, cum vor putea rugăciunile oamenilor să fie ascultate acum, când nelegiuirea este în cugetele lor?

După trecerea timpului de la 1844, fanatismul a pătruns în rândurile adventiștilor. Dumnezeu a trimis solia Lui de avertizare pentru a se opune răului ce-și făcuse apariția. Era o prea mare familiaritate între unii bărbați și femei. Le-am înfățișat standardul sfânt al adevărului pe care trebuie să-l atingem și curăția comportamentului pe care trebuie s-o menținem pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu și a fi fără pată sau zbârcitură ori altceva de felul acesta. Cele mai solemne condamnări au fost adresate de Dumnezeu acelor bărbați și femei ale căror gânduri alergau pe căi necurate, în vreme ce pretindeau că sunt în mod special favorizați de Dumnezeu; dar solia pe care Dumnezeu le-a adresat-o a fost nesocotită și respinsă. Ei s-au întors spre mine și au spus: „Dumnezeu a vorbit numai prin tine, nu și prin noi?" Ei nu și-au îndreptat căile și Domnul i-a lăsat în voia lor, să meargă înainte, până când întinăciunea a marcat viața lor.

Noi nu suntem nici acum în afara primejdiei. Fiecare suflet care se angajează să ducă lumii solia de avertizare va fi puternic ispitit să urmeze un astfel de drum al vieții care să nege credința lui. Este planul lui Satana să-i facă pe lucrătorii slabi în ceea ce privește rugăciunea, slabi în putere, slabi în influența lor, aceasta datorită defectelor lor de caracter. Ca lucrători, noi trebuie să fim uniți și să respingem, să condamnăm tot ceea ce pare a fi cea mai slabă apariție a răului în legăturile noastre unii cu alții. Credința noastră este sfântă, lucrarea noastră este aceea de a apăra onoarea Legii lui
[593] Dumnezeu, și nu de a coborî pe cineva, a-l aduce la un nivel scăzut în gândire și comportament.

Există o platformă înaltă pe care să stăm. Noi trebuie să credem și să-i învățăm pe alții adevărul așa cum este el în Hristos. Sfințirea inimii nu va duce niciodată la acțiuni necurate. Dacă cineva care pretinde că îl învață pe altul adevărul este înclinat să fie mai mult în

compania tinerelor sau chiar a femeilor măritate, dacă pune mâna pe ele sau discută adesea cu ele într-un mod foarte familiar, teme-te de el. Principiile curate ale adevărului nu sunt întrețesute în sufletul său. Unii ca aceștia nu sunt în Hristos și Hristos nu locuiește în ei. Ei au nevoie de o convertire deplină mai înainte ca Dumnezeu să poată accepta lucrarea lor. Adevărul de origine cerească nu îl degradează niciodată pe cel care îl primește, niciodată nu-l conduce la cea mai mică familiaritate necuvenită; din contră, el îl sfințește pe cel credincios, sensibilizează gustul, îl înalță, îl înnobilează și-l aduce într-o strânsă comuniune cu Isus. El îl face să ia aminte la porunca apostolului Pavel, de a se abține de la orice aparență rea, ca nu cumva „binele vostru să fie vorbit de rău".

Acesta este un subiect căruia trebuie să-i dăm atenție. Noi trebuie să ne punem în gardă împotriva păcatelor acestui veac degenerat. Noi trebuie să stăm la distanță de tot ceea ce miroase a familiarism necuvenit. Dumnezeu condamnă acest lucru. Acesta este un teren interzis, pe care este nesigur să punem piciorul. Fiecare cuvânt și fiecare acțiune trebuie să tindă să înalțe, să cizeleze și să înnobileze caracterul. Este păcat să nu gândim în acest fel aceste probleme. Apostolul Pavel îl îndemna pe Timotei să dea dovadă de sârguință și desăvârșire în lucrarea slujirii lui și îi cerea să mediteze la acele lucruri care erau curate și perfecte, pentru ca folosul obținut astfel de el să fie cunoscut de toți. De același sfat au mare nevoie tinerii din veacul acesta. O analiză profundă, serioasă, este esențială. Dacă oamenii ar gândi mai mult și ar acționa mai puțin în mod impulsiv, atunci ar avea un succes mai mare în munca lor. Noi mânuim subiecte de o importanță profundă și nu ne putem permite să introducem în lucrare propriile noastre defecte de caracter. Noi vrem să [594]
reprezentăm caracterul Domnului Hristos.

Avem o mare lucrare de făcut, și anume să-i înălțăm pe oameni și să-i câștigăm la Hristos, să-i îndrumăm să aleagă și să caute cu mult zel să fie părtași naturii divine, scăpând de stricăciunea care este în lume prin poftă. Fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare acțiune a lucrătorilor trebuie să aibă un caracter înalt, în armonie cu adevărul sacru pe care ei îl susțin. Se poate ca bărbații și femeile să fie, din necesități practice, mai mult sau mai puțin împreună în importantele noastre câmpuri misionare. Dacă așa stau lucrurile, ei nu pot să fie prea circumspecți. Bărbații căsătoriți să fie rezervați și în

gardă, ca nimic rău să nu se spună, pe drept cuvânt, despre ei. Trăim într-un veac când nelegiuirea abundă și un adevăr rostit fără multă atenție sau o acțiune necuvenită poate să aducă multă vătămare unuia care dă pe față această slăbiciune. Lucrătorii să păstreze barierele rezervei; să nu se întâmple nimic de care vrăjmașul să profite. Dacă încep să aibă sentimente afective unul față de celălalt, dându-și o atenție deosebită și flatându-se unul pe celălalt, Dumnezeu Își va retrage Duhul Său.

Dacă bărbații căsătoriți intră în lucrare, lăsându-și soțiile acasă să aibă grijă de copii, acestea au de făcut o lucrare tot atât de importantă ca și soții lor. Deși unul este în câmpul misionar, iar celălalt este misionar în cămin, grijile, necazurile și poverile mamei le întrec în mod frecvent pe acelea ale tatălui. Lucrarea ei este o lucrare solemnă și importantă, aceea de a modela mintea și de a forma caracterele copiilor săi, de a-i instrui să fie de folos aici și de a-i pregăti pentru viitor, pentru viața veșnică. Soțul din câmpul misionar poate primi onoare de la oameni, în vreme ce munca cea grea și obositoare din cămin să nu primească nici o recunoaștere omenească. Dar dacă soția lucrează în interesul cel mai bun al familiei sale, căutând să modeleze caracterele copiilor după Modelul divin, îngerul raportor scrie numele ei ca al unuia dintre cei mai mari misionari ai lumii. Dumnezeu nu vede lucrurile așa cum le vede, în viziunea lui, un
[595] om trecător. Deci, cât de atent trebuie să fie soțul, și părintele, ca să mențină loialitatea față de legământul său conjugal! Cât de atent ar trebui să fie în caracterul său, ca nu cumva să încurajeze simțăminte la tinerele fete, și chiar la femei căsătorite, care nu sunt în armonie cu standardul înalt și sfânt al poruncilor lui Dumnezeu! Domnul Hristos a arătat că aceste porunci sunt foarte largi, mergând până la gândurile, intențiile și scopurile inimii. Aici, mulți se fac vinovați. Imaginația inimii lor nu este sfântă, așa cum cere Dumnezeu; și oricât de înaltă ar fi chemarea lor, oricât de talentați ar putea fi, Dumnezeu va scrie în dreptul numelui lor nelegiuire și îi va socoti mult mai vinovați, meritând osânda mai mult decât cei care au mai puțin talent, mai puțină lumină, mai puțină influență.

Mă doare atunci când văd oameni care sunt lăudați, măguliți sau mângâiați. Dumnezeu mi-a descoperit faptul că unii care primesc asemenea atenții sunt nevrednici să ia Numele Său pe buzele lor; cu toate acestea, sunt înălțați până la cer în aprecierea ființelor tre-

cătoare, care nu citesc decât înfățișarea exterioară. Surorile mele, niciodată nu mângâiați, nu măguliți pe săracii oameni slabi și supuși greșelii, fie ei tineri sau în vârstă, căsătoriți sau necăsătoriți. Voi nu le cunoașteți slăbiciunile și nu știți că tocmai aceste atenții și aceste laude ce se revarsă din belșug la adresa lor pot fi spre ruina lor. Sunt alarmată de miopia, de lipsa de înțelepciune pe care le dau pe față mulți, din acest punct de vedere.

Bărbații care fac lucrarea lui Dumnezeu și care Îl au pe Isus Hristos în inimile lor nu vor coborî standardul moralității, ci vor căuta totdeauna să-l țină sus. Ei nu vor găsi plăcere în a fi măguliți sau mângâiați de către femei. Bărbații, singuri sau căsătoriți, trebuie să spună: „Jos mâinile! Nu voi oferi nici cea mai mică ocazie ca numele meu bun să fie vorbit de rău. Bunul meu nume este pentru mine de o valoare mult mai mare decât aurul și argintul. Lăsați-mă să-l păstrez nepătat. Dacă bărbații supun încercării acest nume, aceasta se va datora nu faptului că eu le-am oferit ocazia să facă lucrul acesta, ci pentru aceleași motive pentru care ei au vorbit de rău pe Domnul Hristos, pentru că ei urăsc puritatea și sfințenia caracterului Său, deoarece El era o permanentă mustrare pentru ei."

Aș dori să pot să imprim în fiecare lucrător pentru cauza lui [596]
Dumnezeu nevoia cea mare pentru o continuă și zeloasă viață de rugăciune. Ei nu pot să stea continuu pe genunchi, dar pot să-și înalțe inimile spre Dumnezeu. Acesta este modul în care Enoh a umblat cu Dumnezeu. Fii atent, ca nu cumva mulțumirea de sine să pună stăpânire pe tine și să dai afară pe Isus Hristos și să lucrezi mai degrabă în propria ta putere decât în spiritul și tăria Domnului. Nu irosi clipele de aur în conversații frivole. Când te întorci de la lucrarea misionară, nu te lăuda, ci înalță-L pe Hristos; înalță crucea Golgotei. Nu îngădui nimănui să te laude, să te lingușească, să se prindă de mâinile tale, ca și când n-ar mai vrea să le dea drumul. Teme-te de orice manifestare de genul acesta. Când persoane tinere sau căsătorite dau pe față dispoziția de a-și deschide față de tine secrete din familia lor, ferește-te. Când exprimă dorința unei simpatii, atunci trebuie să știi că este cazul să manifești o mare prudență. Cei care sunt plini de Duhul lui Dumnezeu și care umblă cu Dumnezeu nu vor alerga după simpatii. Ei au o comuniune care satisface orice dorință a minții și inimii. Bărbații căsătoriți care acceptă atenții, laude și lingușeli din

partea femeilor să fie siguri că iubirea și simpatia de acest gen nu sunt vrednice de obținut.

Femeile sunt prea adesea ispititoare. Sub un pretext sau altul, ele atrag atenția bărbaților căsătoriți sau necăsătoriți, până când aceștia ajung să calce Legea lui Dumnezeu, până când capacitatea lor de a fi de folos este ruinată și sufletele lor sunt în primejdie. Istoria lui Iosif a fost raportată pentru binele tuturor acelora care sunt ispitiți, asemenea lui. În ceea ce privește principiul, el a fost hotărât ca o stâncă și a răspuns ispititorului: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" O putere morală ca a lui este ceea ce ne trebuie astăzi. Dacă femeile și-ar înălța viața și ar deveni lucrători împreună cu Hristos, atunci primejdia influenței lor ar fi mai mică; dar cu sentimentele lor prezente în ceea ce privește nepreocuparea lor față de răspunderile căminului și având în vedere și cerințele lui Dumnezeu față de ele, influența lor este adesea puternică în direcția cea rea, puterile lor sunt pipernicite și
[597] lucrarea lor nu poartă amprenta divină. Ele nu sunt misionare nici în cămin și nici în afara căminului; și adesea, căminul, prețiosul cămin, este lăsat în paragină.

Fiecare dintre cei care mărturisesc pe Hristos să caute să biruiască orice lipsă de bărbăție, orice slăbiciune și nebunie. Unii bărbați nu ajung niciodată să crească până la plinătatea staturii de bărbați în Isus Hristos. Ei sunt copilărești și îngăduitori cu ei înșiși. O evlavie plină de umilință ar corecta toate acestea. Adevărata religie, religia curată, nu are nici o caracteristică copilărească sau a îngăduinței de sine. Ea este onorabilă în cel mai înalt grad. Deci, nimeni dintre aceia care sunt înscriși ca soldați ai lui Hristos să nu fie gata să cedeze, să cadă în ziua încercării. Toți trebuie să simtă că ei au o lucrare serioasă de făcut, aceea de a ridica, de a înălța pe semenii săi. Nimeni nu are dreptul să se oprească din lupta de a face virtutea de dorit și viciul de urât. Nu există odihnă pentru creștinii vii de această parte a vieții veșnice. A asculta de Legea lui Dumnezeu înseamnă a face ce este drept și numai drept. Aceasta este bărbăția creștină. Dar mulți au nevoie să învețe adesea lecții din viața Domnului Hristos, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă

până la sânge, în lupta împotriva păcatului." Trebuie să manifestați o creștere în harul creștin. Dând pe față blândețe chiar când este provocat și crescând departe de ceea ce este pământesc, decăzut și dând dovadă că Mântuitorul este prezent în tine, atunci fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă îi atrage pe oameni mai degrabă la Hristos decât spre tine. Este foarte mult lucru de făcut și mai este numai puțin timp pentru a-l face. Lucrarea vieții tale să fie aceea de a-i inspira pe toți cu gândul că au o lucrare de făcut pentru Hristos. Oriunde sunt datorii de împlinit pe care alții nu le înțeleg pentru că nu doresc să vadă, să înțeleagă lucrarea vieții lor, să o accepte și să o îndeplinească.

Standardul moralității nu este înălțat destul de sus în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care mărturisesc că păstrează poruncile lui Dumnezeu, și care stau în apărarea lor, le calcă. Ispitele se prezintă singure în așa fel, încât cei ispitiți gândesc că [598]
au o scuză pentru a păcătui. Cei care intră în câmpul misionar ar trebui să fie bărbați și femei care umblă și vorbesc cu Dumnezeu. Cei care stau ca pastori la amvonul sfânt trebuie să fie oameni cu o reputație fără reproș. Viața lor trebuie să fie fără pată, mai presus de orice ar mirosi a necurăție. Nu vă puneți reputația în primejdie, mergând în întâmpinarea ispitei. Dacă o femeie uită să-ți mai dea drumul mâinii, retrage-o repede și salveaz-o de la păcat. Dacă ea manifestă sentimente necurate și se plânge că soțul ei n-o iubește și nu simpatizează cu ea, nu căuta să suplinești această lipsă. Atitudinea ta sigură și înțeleaptă într-un asemenea caz este aceea de a-ți păstra simpatia pentru tine. Asemenea cazuri sunt numeroase. Îndreaptă aceste suflete către Cel ce poartă poverile, singurul și adevăratul Sfătuitor. Dacă ea L-a ales pe Hristos ca tovarăș, El îi va da har să suporte această neglijare fără să murmure; între timp, ar trebui ca, în mod inteligent și cu stăruință, să facă tot ce îi stă în putere pentru a-L lega pe soțul ei de ea printr-o strictă fidelitate față de el și credincioșie în a-și face căminul atractiv și fericit. Dacă toate eforturile ei sunt zadarnice și neapreciate, ea va avea totuși simpatia și ajutorul binecuvântatului Răscumpărător. El o va ajuta să-și poarte toate poverile și s-o mângâie în dezamăgirile ei. Ea manifestă neîncrederea în Domnul Isus atunci când caută lucruri omenești pentru a suplini locul pe care Domnul Hristos este totdeauna gata să-l umple. Prin murmurarea ei, ea păcătuiește împotriva lui Dumnezeu. Ea ar

face bine să-și examineze inima în mod critic, pentru a vedea dacă nu cumva păcatul este ascuns în suflet. Inima, care în felul acesta caută simpatie omenească și acceptă atențiile interzise din partea oricui, nu este curată și fără greșeli înaintea lui Dumnezeu.

Biblia prezintă multe ilustrații izbitoare ale influenței puternice a femeilor a căror minte este stăpânită de cel rău. Când Balaam a fost chemat să blesteme pe Israel, nu i s-a permis să facă acest lucru; pentru că Domnul „nu vede nici o fărădelege în Iacov. Nu vede nici o răutate în Israel." Dar Balaam, care se supusese deja ispitei, a devenit acum în totul un agent al lui Satana; și el era hotărât să împlinească
[599] în mod indirect ceea ce Dumnezeu nu i-a îngăduit să facă în mod direct. El a pus dintr-o dată un laț prin care Israel să fie fermecat de frumusețea femeilor moabite, care să-i facă să păcătuiască împotriva Legii lui Dumnezeu. Forțele aveau să fie foarte mult slăbite și vrăjmașii lor nu mai aveau să se teamă de puterea lor, pentru că prezența Domnului oștirilor n-a fost cu armatele lor. Aceasta ar trebui să fie o zi de avertizare pentru copiii lui Dumnezeu că trăiesc în timpul din urmă. Dacă ei caută neprihănirea și adevărata sfințenie, dacă țin toate poruncile lui Dumnezeu, lui Satana și agenților lui nu li se va îngădui să-i biruiască. Toată opoziția celor mai înverșunați vrăjmași ai lor se va dovedi neputincioasă și nu vor putea nimici sau smulge via plantată chiar de Dumnezeu. Satana a înțeles ceea ce Balaam a învățat printr-o experiență tristă, și anume că împotriva lui Iacov nu are putere nici o vrajă și nici descântecul împotriva lui Israel, atâta vreme cât nelegiuirea nu este cultivată printre ei; de aceea, puterea și influența lui vor fi totdeauna folosite pentru a distruge unitatea lor și a mânji curăția caracterului lor. Cursele lui sunt întinse în mii de căi pentru a slăbi puterea lor spre bine.

Din nou pun înaintea voastră nevoia curăției oricărui gând, oricărui cuvânt, oricărei acțiuni. Noi avem o răspundere personală față de Dumnezeu, o lucrare individuală de făcut, pe care nimeni n-o poate face pentru sau în locul nostru, și anume lucrarea de a face lumea mai bună prin cuvânt, prin efort personal și prin exemplu. În vreme ce ar trebui să cultivăm sociabilitatea, ea să nu fie numai un amuzament, ci să aibă un scop. Sunt suflete de salvat. Apropiați-vă de ele printr-un efort personal. Deschideți ușile pentru cei interesați. Dacă sunt plini de greșeli, căutați să corectați aceste greșeli, nu stați departe de ei, ci veniți lângă ei. Aduceți-i în casa voastră; invitați-i

la altarul familial din casa voastră. Există o lucrare de care au nevoie mii de oameni. În fiecare pom din grădina lui Satana atârnă ispita, [600] fructe otrăvite și un vai este rostit în dreptul fiecăruia dintre cei care rup și mănâncă. Să nu uităm ce anume cere Dumnezeu de la noi, adică să facem calea spre ceruri clară, strălucitoare și atractivă, ca să putem smulge și îndepărta suflete de farmecele distrugătoare ale lui Satana.

Dumnezeu ne-a dat rațiunea pentru a fi folosită în scopuri nobile. Noi suntem candidați la viața veșnică. Este o perioadă prea solemnă pentru fiecare dintre noi ca să ne mișcăm în nesiguranță. Relațiile noastre cu alții trebuie să fie caracterizate de sobrietate și îndreptate spre cer. Conversațiile noastre trebuie să fie despre lucrurile cerești. „Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui; pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește."

Ce este mai de preț pentru a captiva mintea, decât planul de mântuire? Acesta este un subiect inepuizabil. A iubi pe Isus, mântuirea oferită omului căzut prin iubirea Sa infinită, prin sfințenia inimii Sale, adevărurile prețioase și mântuitoare pentru aceste zile de pe urmă, harul lui Dumnezeu — acestea sunt subiecte care pot anima sufletul și-i pot face pe cei cu inima curată să simtă bucuria pe care ucenicii au simțit-o atunci când Isus a venit și a mers cu ei pe drumul spre Emaus. Cei care și-au concentrat afecțiunile asupra Domnului Hristos vor stimula acest fel de asociere sfântă și vor strânge tărie divină printr-o astfel de legătură; dar acela care nu are nici o dorință pentru acest fel de discuții și căruia îi place cel mai mult să vorbească despre probleme sentimentale, despre fleacuri, s-a îndepărtat de Dumnezeu și a ajuns mort față de aspirații sfinte și nobile. Ceea ce este senzual și pământesc este interpretat de unii ca aceștia ca fiind ceresc. Când discuțiile au un caracter frivol și de nemulțumire, umblând după aprecierea și simpatia omenească, acestea izvorăsc dintr-un sentimentalism bolnăvicios și nici tinerii, nici cei cu părul [601] alb nu sunt în siguranță. Când adevărul lui Dumnezeu este un principiu stabil în inimă, acesta va fi asemenea unui izvor de apă vie. Încercări se pot face pentru a-l înăbuși, dar el va izbucni în altă parte.

El este acolo și nu poate fi înăbușit. Adevărul din inimă este un izvor de viață. El răcorește pe cel obosit și înăbușă, stăpânește gândurile și cuvintele rele.

Nu sunt destule cele ce au loc în jurul nostru ca să ne arate primejdiile care ne asaltează pe cale? Oriunde am privi, vedem naufragiul omenesc, altare familiale neglijate, familii destrămate. Există o stranie abandonare a principiului; o cădere a standardului moralității; păcatele se înmulțesc cu repeziciune, ceea ce a făcut ca judecățile lui Dumnezeu să fie revărsate asupra pământului la potop și cazul nimicirii Sodomei prin foc. Ne apropiem de sfârșit. Dumnezeu a suportat mult timp perversitatea omenirii, dar pedepsirea lor nu este nicidecum nesigură. Cei care mărturisesc a fi lumina lumii să se depărteze de orice nelegiuire. Noi vedem astăzi manifestarea aceluiași spirit împotriva adevărului care a fost văzut și în timpul Domnului Hristos. Căci, lipsindu-le argumentele biblice, cei care dau la o parte Legea lui Dumnezeu vor fabrica argumente false, care să-i susțină și să-i înșele pe lucrători. Ei au făcut lucrul acesta Răscumpărătorului omenirii, vor face lucrul acesta și urmașilor Săi. Presupunerea că noi nu avem nici cea mai mică temelie a credinței noastre va fi prezentată ca fiind adevărată.

Dumnezeu a binecuvântat poporul Său păzitor al poruncilor Sale și toată opoziția și falsurile ce pot fi aduse împotriva lor nu vor face decât să întărească pe aceia care stau hotărâți în apărarea credinței care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Dar dacă cei care mărturisesc a fi depozitarii adevărului lui Dumnezeu devin călcători ai acestei Legi, protecția Sa va fi retrasă și mulți vor cădea din cauza perversității și a destrăbălării. Atunci, într-adevăr, nu vom fi în stare să stăm în fața vrăjmașilor noștri. Dar, dacă poporul Său rămâne despărțit de lume, ca o națiune care trăiește în neprihănire, atunci Dumnezeu va fi apărarea lor și nici o armă îndreptată împotriva lor nu va reuși să-i atingă.

Având în vedere primejdiile acestui timp, noi, ca popor al lui
[602] Dumnezeu, păzitor al poruncilor Lui, vom îndepărta oare dintre noi orice păcat, orice nelegiuire și orice perversitate? Femeile care mărturisesc adevărul să nu aibă oare un control strict asupra lor, ca să nu îngăduie nici cea mai mică familiaritate? Ele pot închide ușile ispitei dacă vor avea întotdeauna o rezervă strictă și un comportament corect. Bărbații să găsească un exemplu în viața lui Iosif și să stea ferm

la principii, oricât ar fi ispita de puternică. Noi dorim să fim puternici pentru ceea ce este drept. Cei din jurul nostru sunt slabi din punct de vedere al puterii morale. Ei au nevoie să fie în compania acelora care sunt hotărâți și ale căror inimi sunt strâns legate cu inima Domnului Hristos. Principiile fiecăruia vor fi puse la probă. Dar sunt și dintre aceia care merg spre ispită asemenea unui nebun la casa de corecție. Ei invită vrăjmașul să-i ispitească. Se descurajează, slăbesc în ceea ce privește puterea morală, iar rezultatul sunt rușinea și confuzia.

Înaintea unui Dumnezeu sfânt, sunt de condamnat aceia care mărturisesc a sta în apărarea Legii Sale și cu toate acestea violează preceptele ei. Ei aduc un reproș asupra cauzei prețioase a lui Dumnezeu și dau împotrivitorilor adevărului ocazia de a triumfa. Niciodată n-ar trebui ca semnul de deosebire dintre urmașii Domnului Isus și urmașii lui Satana să fie șters. Există o linie clară, trasată chiar de Dumnezeu, între lume și biserică, între păzitorii poruncilor și călcătorii ei. Ei nu se amestecă laolaltă. Ei sunt tot așa de deosebiți ca și miezul zilei față de miezul nopții — deosebiți în ceea ce privește gustul, scopurile, căile pe care le urmează și caracterele lor. Dacă cultivăm iubirea și temerea de Dumnezeu, atunci vom evita chiar și cea mai mică apropiere de nelegiuire.

Fie ca Domnul să atragă suflete la El și să le dea în mod individual un simțământ al responsabilității lor sacre de a forma astfel de caractere, încât Domnului Hristos să nu-I fie rușine să-i numească frați. Ridicați standardul și apoi binecuvântarea cerului va fi rostită asupra voastră în ziua aceea, în care fiecare om va primi o răsplată după faptele pe care le-a făcut în trup. Cei care lucrează pentru [603] Dumnezeu trebuie să trăiască frumos, ca în fața Sa, și să se dezvolte în mod continuu în caracter, în adevărata virtute și în evlavie. Mintea și inima lor trebuie să fie atât de pline de Spiritul lui Dumnezeu și așa de pătrunse de sfințenia soliei pe care o au de vestit, încât fiecare gând, fiecare acțiune, fiecare motiv să fie mai presus de cele pământești, de cele senzuale. Fericirea lor nu va consta în satisfacerea a ceea ce este interzis și egoist, ci în Isus și în iubirea Lui.

Rugăciunea mea este: „O, Doamne, unge ochii poporului Tău, ca ei să poată face deosebire între păcat și sfințenie, între pângărire și neprihănire și să poată, în final, să fie biruitori.”

Iubirea față de cei greșiți

Domnul Hristos a venit să aducă mântuirea și să o pună la dispoziția tuturor. Pe crucea Golgotei, El a plătit prețul infinit pentru o lume pierdută. Lepădarea de Sine și sacrificiul de Sine, lucrul Său neegoist, umilința Sa și, mai presus de tot și toate, oferirea vieții Sale dau mărturie despre profunzimea iubirii Sale pentru omul căzut. El a venit pe pământ să caute și să mântuiască ce era pierdut. Misiunea Sa a fost în folosul celor păcătoși, păcătoși de toate gradele, din orice limbă și din orice norod. El a plătit prețul pentru toți, ca să-i răscumpere și să-i aducă în unire și în simpatie cu Sine. N-a fost trecut cu vederea nici cel mai păcătos om; El a lucrat în mod deosebit pentru aceia care aveau cea mai mare nevoie de mântuirea pe care El a venit s-o aducă. Cu cât era mai mare nevoia lor de reformă, cu atât mai profund era interesul Său, mai mare simpatia Sa și mai zeloasă munca Sa. Inima Sa mare și plină de iubire a fost răscolită până în profunzimi pentru cei ale căror condiții erau fără speranță și care aveau cel mai mult nevoie de harul Său transformator.

În parabola cu oaia pierdută, este reprezentată iubirea minunată a Domnului Hristos pentru cei greșiți, pentru cei rătăcitori. El n-a ales să rămână cu cei care au acceptat mântuirea Sa, depunând toate
[604] eforturile pentru ei, primind recunoștința și dragostea lor. Adevăratul păstor lasă oile turmei care îl iubesc și merge în pustie, îndură greutăți și stă în fața primejdiei și a morții, căutând și salvând oaia care s-a rătăcit de turmă și care ar pieri dacă nu este căutată și adusă înapoi. Când, după o cercetare stăruitoare, oaia pierdută a fost găsită, păstorul, deși suferind de oboseală, durere și foame, nu o lasă în slăbiciunea ei să-l urmeze, nu o mână de la spate, ci, oh, ce iubire minunată! Cu multă blândețe, o cuprinde în brațe și, așezând-o pe umeri, o aduce înapoi la staul. Apoi îi cheamă pe vecini să se bucure împreună cu el pentru că a găsit oaia pierdută.

Parabola fiului risipitor și aceea a banului pierdut ne învață aceeași lecție. Fiecare suflet, care în mod deosebit este în primejdia de a cădea în ispită, Îi provoacă dureri inimii Domnului Hristos și

face apel la cea mai mare și cea mai delicată simpatie a Lui și la cea mai zeloasă și mai sinceră lucrare. Pentru fiecare păcătos care se întoarce, este mai mare bucurie în ceruri decât pentru cei nouăzeci și nouă care n-au nevoie de pocăință.

Aceste lecții sunt pentru binele și folosul nostru. Domnul Hristos S-a alăturat ucenicilor, ca ei să conlucreze cu El în lucrarea Sa, ca ei să se iubească unul pe altul așa cum i-a iubit El pe ei. Agonia pe care a îndurat-o pe cruce dă mărturie despre valoarea pe care a atribuit-o sufletului omenesc. Toți cei care acceptă această mare mântuire se angajează să fie conlucrători cu El. Nimeni nu trebuie să se considere favorizat special al cerului și să-și concentreze atenția și interesele asupra lui însuși. Toți aceia care s-au înrolat în slujba Domnului Hristos trebuie să lucreze așa cum a lucrat El și trebuie să-i iubească pe cei ce sunt în ignoranță și păcat, așa cum i-a iubit El.

Dar printre noi, ca popor, au fost oameni cărora le-au lipsit simpatia și iubirea profundă, pline de zel fierbinte, pentru cel ispitit și rătăcit. Mulți au dat pe față o mare răceală și o neglijență păcătoasă în felul în care L-au reprezentat pe Hristos, trecând pe partea cealaltă, ținându-se cât se poate de departe de cei care aveau cel mai mult nevoie de ajutor. Proaspătul convertit trece adesea prin conflicte teribile cu obiceiurile formate sau unele forme speciale de ispite și, [605]
fiind biruit de acele pasiuni, se face vinovat de imprudență sau de un real rău. Apoi este vorba de energia, tactul și înțelepciunea care se cer de la frații săi ca să poată fi readus la o deplină sănătate spirituală. În asemenea cazuri, se aplică instrucțiunile lui Dumnezeu: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuți ca să nu fii ispitit și tu.” „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.” Dar cât de puțin din blândețea plină de milă a Domnului Hristos dau pe față cei ce mărturisesc că sunt urmașii Săi! Când cineva greșește, prea adesea ceilalți se simt liberi să facă în așa fel, încât situația să pară cât mai rea cu putință. Cei care, probabil, sunt în totul la fel de vinovați de păcate tot așa de grele, dar în altă direcție, îl vor trata pe fratele lor cu o severitate crudă. Greșelile săvârșite din neștiință, neatenție sau slăbiciune sunt exagerate, prezentându-le ca fiind păcate săvârșite cu premeditare. Văzând suflete care se îndepărtează,

se rătăcesc, unii încrucișează brațele și spun: „V-am spus că așa se va întâmpla. Știam că nu poți avea încredere în el”. În felul acesta, ei se așează în atitudinea și dispoziția lui Satana, jubilând că bănuielile rele s-au dovedit a fi corecte.

Trebuie să ne așteptăm să întâlnim și să suportăm marile imperfecțiuni ale celor tineri și fără experiență. Domnul Hristos ne cere să căutăm să readucem pe unii ca aceștia în spiritul blândeții și El ne face răspunzători pentru atitudinea noastră, care-i va duce la descurajare, la disperare și ruină. Dacă nu cultivăm zilnic planta cea prețioasă a iubirii, suntem în primejdia de a deveni îngusti, antipatici, bigoți, critici, considerându-ne neprihăniți, în timp ce noi suntem departe de a fi aprobați de Dumnezeu. Unii sunt necurtenitori, repeziți și aspri. Ei sunt asemenea ghimpilor castanelor — înțeapă ori de câte ori i-ai atins. Unii ca aceștia fac un rău incalculabil, reprezentând greșit pe Mântuitorul nostru iubitor.

Noi trebuie să ajungem la un standard mai înalt sau, dacă nu reușim, nu suntem vrednici să purtăm numele de creștin. Noi trebuie să cultivăm spiritul în care a lucrat Domnul Hristos pentru salvarea
[606] celor păcătoși. Ei sunt tot așa de scumpi pentru El cum Îi suntem și noi. Sunt la fel de capabili să fie trofee ale harului Său și moștenitori ai Împărăției Sale. Dar ei sunt supuși unui vrăjmaș viclean, expuși primejdiei și, fără harul mântuitor al Domnului Hristos, unei ruini sigure. Dacă vedem aceste probleme în adevărata lor lumină, zelul nostru va fi trezit, iar eforturile noastre zeloase și pline de sacrificiu de sine vor fi multiplicate, ca să putem veni aproape de aceia care au nevoie de ajutorul nostru, de rugăciunile, simpatia și iubirea noastră.

Fie ca cei care au fost neglijenți în această lucrare să-și privească datoria în lumina marii porunci: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Această obligație stă asupra tuturor. Tuturor li se cere să lucreze pentru împuținarea bolilor și înmulțirea binecuvântărilor aproapelui lor. Dacă suntem puternici să rezistăm ispitei, avem marea obligație să-i ajutăm pe cei slabi și gata să cedeze. Dacă avem cunoștințe, atunci ar trebui să-i învățăm pe cei neștiutori. Dacă Dumnezeu ne-a binecuvântat cu bunurile acestei lumi, este de datoria noastră să-i ajutăm pe cei săraci. Noi trebuie să lucrăm pentru binele altora. Fie ca toți din sfera influenței noastre să fie părtași ai capacităților excelente pe care le avem. Nimeni să nu fie mulțumit

să se hrănească din pâinea vieții, fără să facă parte din ea și celor din jurul lor.

Numai cei care trăiesc pentru Hristos și onorează Numele Lui sunt credincioși Domnului lor, în căutarea a ceea ce este pierdut. O reală evlavie va manifesta cu siguranță profunda dorință și o muncă plină de zel a Mântuitorului de a-i salva pe aceia pentru care a murit. Dacă inimile noastre sunt înmuiate și supuse de harul Domnului Hristos și strălucesc de sentimentul bunătății și iubirii lui Dumnezeu, atunci va fi o revărsare a iubirii, simpatiei și bunătății spre alții. Adevărul exemplificat în viață își va exercita puterea, asemenea aluatului ascuns în făină, asupra tuturor acelora cu care este adus în contact.

Dumnezeu a rânduit că, pentru a crește în harul și cunoștința Domnului Hristos, oamenii trebuie să urmeze exemplul Său și să lucreze așa cum a lucrat El. Aceasta va cere adesea o luptă pentru a ne controla și stăpâni sentimentele și a ne reține de a vorbi încât să-i descurajăm pe cei care lucrează sub imperiul ispitei. O viață [607]
zilnică de rugăciune și laudă la adresa lui Dumnezeu, o viață care revarsă lumină asupra căii altora nu poate să fie menținută fără eforturi serioase. Dar astfel de eforturi vor da roade prețioase, fiind o binecuvântare nu numai pentru primitor, ci și pentru cel care dă. Spiritul unei munci neegoiste în favoarea altora dă caracterului profunzime, stabilitate și frumusețe asemeni celui al Domnului Hristos, aducând pace și fericire posesorului. Aspirațiile sunt înălțate. Nu există loc pentru trândăvie sau egoism. Cei care exercită harul creștin vor crește. Ei vor avea tendoane și mușchi spirituali și vor fi puternici să lucreze pentru Dumnezeu. Ei vor avea o înțelegere spirituală clară, o credință fermă, crescândă, și în viața lor va prima puterea rugăciunii. Cei care veghează asupra sufletelor, care se consacră în totul mântuirii celor greșiți, lucrează în mod sigur pentru propria lor mântuire.

Dar cât a fost de neglijată această lucrare! Dacă gândurile și sentimentele ar fi fost date în întregime lui Dumnezeu, credeți voi că sufletele care sunt în rătăcire, sub ispitirile lui Satana, ar fi fost așa de neglijate și lăsate în neștiință? N-ar fi fost făcute eforturi mai mari, în spiritul iubirii și al simplității Domnului Hristos, pentru a salva aceste suflete? Toți cei care sunt pe deplin consacrați lui Dumnezeu se vor angaja cu cel mai mare zel în lucrarea pentru care El a făcut

cel mai mult, pentru care a făcut un sacrificiu infinit — lucrarea de salvare a sufletelor. Aceasta este lucrarea specială ce trebuie nutrită și susținută, și care niciodată nu trebuie lăsată să lâncezească.

Dumnezeu îi cheamă pe cei din poporul Său să se ridice și să iasă din atmosfera rece, înghețată, în care au trăit, să scuture impresiile și ideile care le-au înghețat impulsurile de iubire și le-au ținut într-o inactivitate egoistă. El îi somează să se ridice de la nivelul lor pământesc, scăzut, și să respire în atmosfera clară și însorită a cerului.

Întâlnirile noastre de închinare ar trebui să fie ocazii sfinte, prețioase. Întâlnirile pentru rugăciune nu sunt locuri în care frații
[608] să se cenzureze și să se condamne unii pe alții, unde să se rostească cuvinte lipsite de bunătate și vorbiri tari, necruțătoare. Domnul Hristos ar fi alungat din acele adunări în care se manifestă acest spirit și Satana ar veni să preia conducerea. Nimic din ceea ce are izul unui spirit necreștin, neiubitor, n-ar trebui să fie îngăduit să intre; căci nu ne adunăm noi oare pentru a căuta milă și iertare de la Domnul? Iar Mântuitorul a spus în mod clar: „Cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura”. Cine poate sta înaintea lui Dumnezeu și să susțină că are un caracter nepătat și o viață nemânjită? Deci cum îndrăznește cineva să-i critice și să-i condamne pe frații lui? Cei care pot nădăjdui să fie mântuiți numai prin meritele Domnului Hristos, care trebuie să caute iertare în virtutea sângelui Său, sunt sub cea mai puternică obligație de a exercita iubire, milă și iertare față de semenii lor, păcătoși ca și ei.

Fraților, dacă nu vă educați singuri să respectați locul de închinare, nu veți primi nici o binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Te poți închina Lui ca formă, dar nu va fi nici un serviciu spiritual. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu”, spune Domnul Hristos, „sunt și Eu în mijlocul lor.” Toți trebuie să simtă că sunt în prezența divină și, în loc să se ocupe de greșelile și ereziile altora, își vor cerceta în mod sârguincios propriile lor inimi. Dacă ai de făcut mărturisiri ale propriilor păcate, atunci fă-ți datoria și lasă-i și pe alții să și le facă pe ale lor.

Atunci când îngădui ca asprimea caracterului tău să se manifeste într-un spirit sever, nemilos, nu faci decât să-i îndepărtezi pe cei pe care ar trebui să-i câștigi. Asprimea ta distruge iubirea lor pentru strângerea laolaltă și, prea adesea, aceasta are ca rezultat îndepărtarea

lor de adevăr. Trebuie să fii conștient de faptul că tu însuți te afli sub mustrarea lui Dumnezeu. În timp ce tu îi condamni pe alții, Domnul te condamnă pe tine. Ai o datorie pe care trebuie să o aduci la îndeplinire, aceea de a mărturisi propria ta comportare necreștină. Domnul să miște inima fiecărui membru al bisericii, până când harul Său transformator se va manifesta în viață și caracter. Atunci când [609] vă veți aduna împreună, veți face acest lucru nu pentru a vă critica unul pe altul, ci pentru a vesti despre Isus și iubirea Lui.

Întâlnirile noastre trebuie să fie făcute foarte interesante. Ele trebuie să fie cuprinse de atingerea cerului. Să nu fie vorbiri lungi și uscate și rugăciuni formale numai de dragul de a ocupa timp. Toți trebuie să fie gata să-și aducă partea lor de contribuție cu promptitudine, și atunci când datoria lor s-a împlinit, pot să încheie întâlnirea. În acest fel, se va păstra interesul până la sfârșit. Aceasta înseamnă să-I aduci lui Dumnezeu o închinare care să fie primită. Serviciul divin trebuie să fie făcut interesant și atractiv și nu trebuie îngăduit să degenereze într-o formă seacă. Noi trebuie să trăim pentru Domnul Hristos clipă de clipă, oră de oră și zi de zi; atunci Domnul Hristos va locui în noi, iar când ne va strânge laolaltă, iubirea Lui va fi în inimile noastre, curgând asemenea unui izvor în deșert, reîmprospătând totul și făcându-i pe cei care sunt gata să piară doritori să bea din apa vieții.

Noi nu trebuie să depindem de doi sau trei membri care să lucreze pentru întreaga comunitate. Trebuie în mod individual să avem o credință puternică, activă, ducând mai departe lucrarea pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o s-o facem. Trebuie să existe un interes viu pentru a întreba pe Dumnezeu: „Ce vrei să fac? Cum să-mi aduc la îndeplinire lucrarea pentru prezent și veșnicie?” Noi ar trebui în mod individual să folosim toate puterile noastre pentru a cerceta adevărul, folosind fiecare mijloc ce ne stă la îndemână și care ne va ajuta în cercetarea cu sârguință și rugăciune a Scripturilor; apoi trebuie să fim sfințiți prin adevăr, ca să putem salva suflete.

Un efort serios ar trebui să fie făcut de orice comunitate pentru a îndepărta din mijlocul lor vorbirea de rău și spiritul înclinat spre critică, acestea fiind printre păcatele aducătoare de cele mai mari rele în biserică. Severitatea și găsirea de greșeli trebuie să fie mustrate ca fiind lucrarea lui Satana. Iubirea reciprocă și încrederea trebuie să fie încurajate și întărite printre membrii bisericii. În temere de

Dumnezeu și cu iubire pentru frați, să ne astupăm urechile față de bârfă și critică. Îndreptați-i pe cei bârfitori, pe acești flecari, la
[610] învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Îndemnați-i să asculte de Sfânta Scriptură și să aducă plângerile direct la aceia despre care cred că sunt greșiți. Această acțiune unită va aduce un potop de lumină în biserică și va închide ușa unui potop de rele. În felul acesta, Dumnezeu va fi glorificat și multe suflete vor fi salvate.

Mustrarea adresată de Martorul Credincios bisericii din Sardes este: „Știu … că-ți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te.” Păcatul pus în mod deosebit în seama acestei biserici era acela că membrii ei n-au întărit lucrurile care rămân și care sunt gata să moară. Ni se aplică oare și nouă această avertizare? Să ne cercetăm noi înșine inimile în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și prima noastră lucrare să fie aceea de a le pune în ordine cu ajutorul Domnul Hristos.

Dumnezeu și-a făcut partea Sa de lucru pentru mântuirea oamenilor și acum El cheamă biserica la conlucrare. Există, de o parte, sângele Domnului Hristos, Cuvântul adevărului și Duhul Sfânt, și de partea cealaltă, sunt sufletele care pier. Fiecare urmaș al Domnului Hristos are partea sa de lucru, de a-i aduna pe oameni să primească binecuvântările cerului care le sunt rezervate. Să ne examinăm în mod atent fiecare dintre noi și să vedem dacă am făcut această lucrare. Să ne cercetăm motivele și fiecare acțiune a vieții noastre. Nu sunt oare multe tablouri neplăcute ce atârnă în sala memoriei noastre? Voi ați avut adesea nevoie de iertarea Domnului Isus. Ați fost totdeauna dependenți de iubirea și mila Sa. Și cu toate acestea, n-ați dat greș în a manifesta față de alții spiritul pe care l-a manifestat Domnul Hristos față de voi? Ați simțit povara pentru acela pe care l-ați văzut aventurându-se pe căi nepermise? L-ați mustrat cu blândețe? Ați plâns pentru el și v-ați rugat cu el și pentru el? Ați arătat voi, prin cuvinte și acte de bunătate, că îl iubiți și doriți să
[611] fie salvat? Asociindu-vă cu cei care erau greșiți și care se clătinau sub povara propriilor lor infirmități, în ceea ce privește dispoziția și obiceiurile lor rele, i-ați lăsat totuși singuri să ducă bătălia, când, de fapt, ați fi putut să le dați ajutor? N-ați trecut pe lângă cei foarte greu ispitiți, pe cealaltă parte a drumului, în vreme ce lumea era gata

să le dea atenție și să le arate simpatie și să-i prindă astfel în plasa lui Satana? N-ați fost voi asemenea lui Cain, gata să spuneți: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?" Cum trebuie oare să considere marele Conducător al bisericii lucrarea vieții tale? El, pentru care fiecare suflet este prețios, pentru că este răscumpărat în sângele Său. Deci, cum va privi Domnul Hristos asupra indiferenței voastre față de cei care s-au îndepărtat și au rătăcit de la calea cea dreaptă? Nu vă temeți de faptul că El vă va părăsi așa cum i-ați părăsit voi pe unii ca aceștia? Fiți siguri de faptul că El, care este adevăratul veghetor asupra casei Domnului, a înregistrat orice neglijență.

N-au fost oare Domnul Hristos și iubirea Sa ținute în afara vieții voastre, până când formalismul a luat locul unei slujiri a inimii? Unde este zelul fierbinte al inimii, pe care îl simțeați cândva la auzirea Numelui lui Isus? În prospețimea consacrării voastre de la început, cât de fierbinte era iubirea voastră pentru suflete! Absența acelei iubiri v-a făcut reci, critici și rigizi. Căutați să o recâștigați și după aceea lucrați pentru a aduce suflete la Hristos. Dacă refuzați să faceți acest lucru, alții, care au avut mai puțină lumină și experiență și mai puține ocazii, vor veni și vă vor lua locul și vor face ceea ce voi ați neglijat să faceți. Căci lucrarea trebuie făcută pentru a-l salva pe cel ispitit, pe cel încercat, pe cel ce piere. Domnul Hristos oferă bisericii slujirea Sa. Cine o va accepta?

Dumnezeu n-a fost neatent față de faptele bune, faptele de lepădare de sine ale bisericii din trecut. Toate acestea sunt înregistrate sus. Dar nu sunt suficiente. Nu salvează biserica atunci când ea încetează să-și îndeplinească misiunea. Dacă neglijența crudă și indiferentă manifestate în trecut nu vor înceta, biserica, în loc să meargă din putere în putere, va continua să degenereze în slăbiciune și formalism. Să lăsăm oare ca lucrurile să rămână astfel? Oare amorțirea aceasta și deteriorarea jalnică a iubirii și a zelului spiritual [612] să fie lăsate să continue? Este oare aceasta condiția în care Domnul Hristos trebuie să-și găsească biserica?

Fraților, lămpile voastre vor pâlpâi și vor deveni mai slabe, până când se vor stinge, dacă nu faceți eforturi hotărâte pentru reformă. „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi." Ocazia prezentată acum poate fi scurtă. Dacă acest privilegiu al harului și al pocăinței trece fără să fie folosit, avertizarea este dată: „Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui,

dacă nu te pocăiești." Aceste cuvinte sunt rostite de buzele Celui îndelung răbdător și iertător. Ele sunt o avertizare solemnă adresată comunităților și persoanelor în mod individual, prin care veghetorul care nu doarme niciodată cercetează cursul acțiunilor lor. Numai datorită răbdării Lui minunate ei nu sunt tăiați asemenea unor poveri pământești. Dar Duhul Său nu se va mai lupta mult. Răbdarea Sa nu va mai aștepta mult timp.

Credința voastră trebuie să fie ceva mai mult decât a fost sau, de nu, veți fi cântăriți în balanță și găsiți prea ușori. În ziua de pe urmă, hotărârea finală a judecătorului a toată lumea va îndrepta interesele și munca noastră practică spre cei în nevoie, oprimați și ispitiți. Nu-i poți ignora totdeauna pe aceștia, trecând pe partea cealaltă a străzii, și totuși să-ți găsești intrarea, ca păcătos răscumpărat, în cetatea lui Dumnezeu. „Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei", spune Domnul Hristos, „Mie Mi le-ați făcut."

Nu este încă prea târziu pentru a răscumpăra neglijențele din trecut. Să aibă loc o reînviorare a iubirii dintâi, a primului zel. Căutați pe cei pe care i-ați alungat, legați prin mărturisiri rănile pe care le-ați făcut. Veniți aproape de inima cea mare a iubirii mângâietoare și lăsați ca acel curent al împreunei simțiri divine să curgă din inima voastră în inimile altora. Lăsați ca blândețea și mila pe care Isus le-a dat pe față în viața Sa prețioasă să fie un exemplu pentru voi despre felul în care ar trebui să-i tratăm pe concetățenii noștri, în mod deosebit pe cei care sunt frații noștri în Hristos. Mulți au slăbit și s-au
[613] descurajat în lupta cea mare a vieții, pe când un cuvânt binevoitor de salut și încurajare i-ar fi întărit ca să biruiască. Niciodată, niciodată să nu ajungeți nesimțitori, reci, lipsiți de simpatie și critici. Nu pierdeți niciodată ocazia de a spune un cuvânt de încurajare care să inspire nădejde. Nu putem spune cât de larg cuprinzătoare pot fi cuvintele noastre de bunătate, eforturile noastre asemănătoare cu cele ale Domnului Hristos pentru a ușura unele poveri. Cei greșiți nu pot fi recâștigați pe nici o altă cale, decât în spiritul blândeții, al bunătății și al iubirii pline de delicatețe.

Așa cum ești deplin răscumpărat,
N-ai vrea ca și un înger să-l conduci
Pe cel lovit de greul lui păcat

Spre locul dintre cele două cruci?
Te sfătuiesc să mergi acum la el,
Iar mâna lui în mâna ta s-o pui
și să-i vorbești plăcut în așa fel,
Ca Domnul tău să fie Domnul lui.

Să nu încerci dispreț sau remușcări,
Ci în iubire să-l susții mereu,
Căci dacă-i porți din ale lui poveri,
Va ști curând ce bun e Dumnezeu.
Să nu contezi pe tine, căci și tu
Ești slab, fragil, sfios și păcătos;
Păcatului întruna spune-i nu,
Prin harul și iubirea lui Hristos.

Îndatoririle Bisericii

Acolo unde este Duhul lui Dumnezeu, acolo este blândețe, răbdare, bunătate și îndelungă răbdare. Un adevărat ucenic al Domnului Hristos va căuta să imite Modelul. El va căuta să facă voia lui Dumnezeu pe pământ, așa cum se face și în ceruri. Cei ale căror inimi sunt încă mânjite de păcat nu pot fi zeloși pentru fapte bune. Ei nu reușesc să țină primele patru porunci ale Decalogului, care definesc
[614] datoriile omului față de Dumnezeu; și nici pe ultimele, care definesc datoria omului față de aproapele. Inimile lor sunt pline de egoism și sunt totdeauna gata să găsească greșeli la alții, care sunt mai buni decât ei. Ei pun mâinile pe o lucrare pe care Dumnezeu nu le-a dat-o, dar lasă nefăcută lucrarea pe care El le-a lăsat-o s-o facă; să ia seama la ei înșiși, ca nu cumva să răsară vreo rădăcină de amărăciune, care să aducă necazuri bisericii, tulburând-o și mânjind-o. Ei își îndreaptă ochii în jur, spre a veghea ca nu cumva caracterele altora să nu fie bune, pe când ochii lor ar trebui să privească înăuntrul lor, pentru a cerceta în amănunțime și în mod critic propriile lor acțiuni. Dacă își golesc inima de eu, de invidie, de bănuieli rele și răutate, nu se vor așeza pe scaunul judecătorului, pronunțând sentințe asupra altora, care înaintea lui Dumnezeu sunt mai buni decât ei.

Acela care vrea să-i schimbe pe alții trebuie mai întâi să se schimbe pe el. Trebuie să primească spiritul Domnului său și să fie binevoitor, asemenea Lui, să sufere ocara și să practice renunțarea de sine. În comparație cu valoarea unui suflet, lumea întreagă este fără însemnătate. O dorință de a exercita autoritatea, dacă va domni peste moștenirea Domnului, se va dovedi a fi, dacă se îngăduie acest lucru, o pierdere de suflete. Cei care Îl iubesc pe Isus cu adevărat vor căuta să-și armonizeze viața cu Modelul și vor lucra în spiritul Lui pentru salvarea altora.

Pentru a-i asigura omului mântuirea veșnică, Domnul Hristos a părăsit curțile regale ale cerului și a venit aici, pe acest pământ, a îndurat agonia păcatului și a rușinii în locul omului și a murit ca să-l facă liber. Având în vedere prețul acesta infinit plătit pentru

mântuirea omului, cum de îndrăznesc cei care mărturisesc Numele lui Hristos să trateze cu indiferență pe unul dintre cei mai mici ai Săi? Cât de atenți ar trebui să fie frații și surorile din biserică la orice cuvânt și orice faptă, ca nu cumva să vatăme uleiul și vinul! Cu câtă răbdare și afecțiune ar trebui să se ocupe ei de cei pe care Domnul i-a răscumpărat cu sângele Său! Cu câtă credincioșie, seriozitate și zel ar trebui să lucreze pentru a-i înălța pe cei abătuți și descurajați! Cu câtă milă ar trebui să-l trateze pe acela care încearcă să asculte [615] de adevăr, dar n-are nici o încurajare în cămin și trebuie să respire mereu atmosfera necredinței și a întunericului!

Tratarea celor greșiți

Dacă se consideră că un frate a greșit, frații și surorile lui n-ar trebui să șoptească printre ei și să discute în legătură cu lucrul acesta, mărind aceste presupuse greșeli și căderi. O mare parte din această lucrare este făcută și rezultatul este că neplăcerea lui Dumnezeu este asupra acelora care fac lucrul acesta și Satana jubilează pentru că poate să slăbească și să necăjească pe cei care trebuie să fie puternici pentru Domnul. Lumea vede slăbiciunea lor și judecă această clasă de oameni și adevărul pe care ei mărturisesc că-l iubesc după roadele pe care aceștia le aduc în viața lor.

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată.” De aici, clevetitorii sunt excluși, nu pot locui în cortul lui Dumnezeu și pe muntele cel sfânt al Sionului. Cel care aduce ocara asupra ucenicului Său nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu.

Câți pastori, în vreme ce sunt angajați într-o lucrare bună, în care suflete sunt întoarse la Dumnezeu și la adevăr, sunt trimiși să meargă pentru a aplana unele neînțelegeri între frați, care ei înșiși sunt cu totul greșiți și care au un spirit greșit și arogant?

Această lucrare de a retrage oameni din câmpul lor de lucru s-a repetat mereu și mereu pe parcursul dezvoltării cauzei lui Dumnezeu. Este planul marelui vrăjmaș al oamenilor acela de a stânjeni
[616] lucrarea lui Dumnezeu. Când sufletele care sunt pe punctul de a lua o hotărâre în favoarea adevărului sunt lăsate în stăpânirea unei influențe nefavorabile, ei pierd interesul și este foarte rar cazul când o impresie atât de puternică poate să fie făcută asupra lor. Satana născocește mereu câte ceva pentru a-i chema pe pastori din câmpul lor de lucru în momentul acesta crucial, pentru ca rezultatele muncii lor să fie irosite.

Există în biserică oameni, bărbați și femei, neconsacrați, neconvertiți, care se gândesc mai mult la menținerea propriei lor demnități, a propriilor lor opinii decât la ceea ce fac pentru salvarea semenilor lor și Satana lucrează prin și asupra acestora, producând greutăți care consumă timpul și munca pastorului, iar ca rezultat al acestui lucru, multe suflete sunt pierdute.

În timp ce membrii comunității sunt împărțiți în ceea ce privește sentimentele lor, inimile lor sunt tari și neimpresionabile. Eforturile pastorului sunt asemenea unor lovituri pe un fier rece și fiecare grup devine mai fixat în poziția lui decât mai înainte. Pastorul este astfel pus într-o situație de neinvidiat; căci, deși el a gândit totdeauna în mod înțelept, hotărârea lui poate să nu fie pe placul cuiva și, în felul acesta, spiritul partizan este întărit.

Dacă pastorul se împacă mai bine cu o familie, alții cu siguranță că vor fi geloși, ca nu cumva el să-și facă impresii nefavorabile despre ei. Dacă el dă un sfat, unii vor spune: „Cineva a vorbit cu el”, și cuvintele lui nu au nici o greutate în ochii lor. În felul acesta, sufletele sunt înarmate cu neîncredere și bănuieli rele, iar pastorul este lăsat la mila prejudecăților și geloziei. Prea adesea, el lasă problema într-o stare mai rea de cum a găsit-o. Dacă ar fi refuzat categoric să asculte declarațiile unilaterale, nuanțate și subiective ale unora, dacă ar fi dat un sfat în armonie cu regula biblică și ar fi spus asemenea lui Neemia: „Am o mare lucrare de făcut și nu pot să mă cobor”, atunci comunitatea ar fi fost într-o stare mult mai bună.

Pastorii și membrii laici ai bisericii sunt neplăcuți lui Dumnezeu atunci când le îngăduie unor persoane să le spună căderile și greșelile
[617] fraților lor. Ei n-ar trebui să asculte, ci să întrebe: „Ai urmat cu strictețe sfaturile Mântuitorului tău? Te-ai dus la cel greșit, l-ai luat

deoparte și i-ai arătat unde a greșit? A refuzat el oare să te asculte? Atunci ai luat în mod grijuliu și cu rugăciune pe alți doi sau trei și ați lucrat astfel cu el cu multă gingășie, cu umilință și blândețe, inima voastră vibrând de iubire pentru acest suflet?" Dacă poruncile Căpitanului mântuirii noastre au fost urmate cu strictețe, în ceea ce privește modul în care trebuie tratați cei care au greșit, atunci trebuie să fie făcut un pas mai departe, și anume spune-l bisericii și să fie luate măsuri în cazul respectiv după cum spun Scripturile. Atunci cerul va ratifica hotărârea luată de comunitate de a-i ridica celui greșit calitatea de membru al bisericii, dacă nu se pocăiește. Dacă acești pași n-au fost făcuți, închide-ți urechile și nu asculta plângerile semenului tău. Dacă nu sunt frați și surori care să procedeze astfel, atunci limbile rele vor înceta în curând să mai vorbească; pentru că nu vor găsi teren favorabil în care să lucreze, mușcându-se și devorându-se unul pe altul.

Alegerea conducătorilor

Apostolul Pavel îi scria lui Tit: „Te-am lăsat în Creta să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuit de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană." Ar trebui ca toți pastorii să asculte aceste cuvinte și să nu se grăbească să-i pună pe oameni în slujbe, fără o cuvenită și atentă cercetare și multă rugăciune, pentru ca Dumnezeu să desemneze, prin Duhul Său cel Sfânt, pe acela pe care El îl acceptă.

Apostolul inspirat spune: „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă". În unele din comunitățile noastre, lucrarea de organizare și întărire prin binecuvântare a prezbiterilor a fost prematură; rânduielile Bibliei au fost nesocotite și, în consecință, necazuri supărătoare au fost aduse asupra bisericii. Nu trebuie să fie o grabă așa de mare în alegerea conducătorilor ca bărbați întăriți prin binecuvântare, care în nici un caz nu sunt potriviți pentru o lucrare atât de plină de responsabilitate — bărbați care au nevoie să fie convertiți, înălțați, [618]
înnobilați și curățiți mai înainte de a ocupa o slujbă în lucrarea lui Dumnezeu.

Plasa Evangheliei strânge și bun, și rău. Se cere timp să se poată dezvolta caracterul; trebuie timp pentru a ști ce sunt în realitate acești bărbați. De asemenea, să se ia în considerație și familia aceluia căruia se intenționează să i se dea o slujbă în comunitate. Este el supus? Poate acel bărbat să-și țină în supunere și cu onoare propria lui casă? Ce caracter au copiii lui? Vor face ei onoare tatălui lor? Dacă acesta nu are tact, înțelepciune sau putere a evlaviei în cămin, în administrarea propriei lui familii, este drept să tragem concluzia că aceleași defecte vor fi aduse și în comunitate și aceeași administrație nesfântă se va vedea și acolo. Va fi mult mai bine ca bărbatul respectiv să fie cercetat mai înainte de a fi pus într-o slujbă decât după aceea. Ar fi mai bine să vă rugați și să vă sfătuiți mai înainte de a lua o hotărâre decisivă, decât să lucrați după aceea pentru a corecta consecințele unei hotărâri greșite.

În unele comunități, conducătorul nu are calificările necesare pentru a-i instrui pe membrii comunității să lucreze în via Domnului. N-au fost folosite tactul și judecata pentru a păstra un interes viu în lucrarea lui Dumnezeu. Conducătorul este moale și plictisitor; vorbește prea mult și face rugăciuni prea lungi în adunările publice. El nu are acea legătură vie cu Dumnezeu, care i-ar putea da o experiență nouă, proaspătă.

Conducătorii comunităților din orice loc ar trebui să fie sinceri, plini de zel și de interese neegoiste, bărbați ai lui Dumnezeu care pot să modeleze lucrarea cum se cuvine. Ei ar trebui să-și înalțe cererile la Dumnezeu în credință. Ei își pot consacra tot timpul pe care-l doresc rugăciunii personale în cămăruță, dar, în public, rugăciunile și mărturia lor să fie scurte și la subiect. Rugăciunile lungi, uscate, precum și predicile lungi ar trebui să fie evitate. Dacă frații și surorile vor avea de spus ceva care ar trezi și ar întări pe alții, lucrul acesta trebuie să fie mai întâi în inimile lor. Ei trebuie să fie zilnic legați de Dumnezeu, aprovizionându-se din depozitul Său inepuizabil, scoțând de acolo lucruri vechi și noi. Dacă propriul lor suflet a fost reînsuflețit de Duhul lui Dumnezeu, ei vor bucura,
[619] întări și încuraja pe alții. Dar dacă n-au băut ei înșiși din izvorul viu al mântuirii, nu vor ști cum să-i conducă pe alții acolo.

Necesitatea unei religii practice trebuie să le fie imprimată acelora care acceptă teoria adevărului. Pastorii trebuie să-și păstreze propria lor ființă în iubirea lui Dumnezeu și apoi să transmită și

altora nevoia unei consacrări personale, a unei convertiri personale. Toți trebuie să capete o experiență personală; ei trebuie să-L aibă pe Hristos în inimă, Spiritul Său să le controleze sentimentele sau, de nu, mărturisirea lor de credință nu va avea nici o valoare și starea lor va fi cu mult mai rea decât dacă n-ar fi auzit niciodată adevărul.

Astfel de aranjamente trebuie făcute pentru grupe mici care acceptă adevărul și care vor asigura prosperitatea comunității și a bisericii. Cineva să fie numit să conducă pentru o săptămână sau o lună, apoi un altul pentru câteva săptămâni; și în felul acesta, diferite persoane pot fi înrolate în lucrare, iar după o încercare corespunzătoare, cineva să fie ales prin votul comunității spre a fi recunoscut drept conducător, dar niciodată să nu fie, totuși, ales pentru mai mult de un an. Apoi poate fi ales un altul sau unul poate să fie reales dacă lucrarea și slujirea lui s-au dovedit a fi o binecuvântare pentru biserică. Același principiu ar trebui să fie urmat în alegerea bărbaților pentru poziții de răspundere, ca de exemplu în birourile Conferinței. Bărbați care n-au fost puși la probă n-ar trebui să fie aleși ca președinți de Conferință. Mulți dau greș în a folosi un discernământ cuvenit în aceste probleme importante, în care sunt cuprinse interese veșnice.

Noi mărturisim a fi depozitari ai Legii lui Dumnezeu; pretindem că avem o mare lumină și că tindem spre un standard mai înalt decât al altor oameni de pe pământ; de aceea, trebuie să dăm pe față o mai mare desăvârșire de caracter și o consacrare mai plină de zel. Solia cea mai solemnă a fost încredințată celor care au primit lucrarea adevărului prezent. Lumina noastră ar trebui să strălucească pe calea celor care sunt în întuneric. Ca membri ai bisericii vizibile și lucrători în via Domnului, toți cei care mărturisesc a fi creștini ar [620]
trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a păstra pacea, armonia și iubirea în biserică. Să reținem rugăciunea Domnului Hristos: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca toți să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Unitatea bisericii este dovada convingătoare că Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus în lume ca Răscumpărător. Acesta este un argument pe care cei lumești nu-l pot combate. De aceea, Satana lucrează continuu să împiedice, să strice această unire și armonie, pentru ca cei necredincioși, văzându-i pe cei care părăsesc biserica, văzând cearta și lupta dintre cei care se numesc creștini, să se dezguste de

religie și să fie întăriți în necredința lor. Dumnezeu este dezonorat de cei care mărturisesc adevărul, în timp ce sunt în dezacord și în vrăjmășie unul cu altul. Satana este marele acuzator al fraților și toți cei care se angajează în această lucrare sunt înrolați în slujba sa.

Noi mărturisim că avem mai mult adevăr decât alte denominațiuni; și cu toate acestea, dacă acest fapt nu duce la o mai mare consacrare, la o viață mai pură și mai sfântă, atunci la ce ne folosește aceasta? Ar fi mai bine pentru noi să nu fi văzut niciodată lumina adevărului decât să-l mărturisim, dar să nu fim sfințiți prin el.

Pentru a determina cât de importante sunt interesele cuprinse în convertirea sufletului de la apostazie la adevăr, trebuie să apreciem valoarea nemuririi; trebuie să ne dăm seama cât de groaznice sunt durerile morții a doua; trebuie să înțelegem câtă onoare și slavă îi așteaptă pe cei răscumpărați și să înțelegem ce înseamnă a trăi în prezența Lui, care a murit ca să-l înalțe și să-l înnobileze pe om și să dea biruitorului o diademă regală.

Valoarea unui suflet nu poate fi pe deplin prețuită de mintea limitată. Cât de recunoscători vor fi cei răscumpărați și glorificați, amintindu-și de cei care au fost instrumente în mântuirea lor! Nimeni nu va regreta atunci eforturile renunțării de sine și munca perseverentă, îngăduința, îndelunga lui răbdare, inima sinceră și dorința fierbinte a inimii pentru suflete care s-ar fi putut să fie pierdute, dacă ei și-ar fi neglijat datoria sau ar fi obosit în facerea binelui.

[621] Acum, cei care sunt îmbrăcați în haine albe sunt strânși în staulul Marelui Păstor. Lucrătorul credincios și sufletul mântuit prin munca sa sunt salutați de către Miel în mijlocul tronului și sunt conduși la pomul vieții și la izvoarele apelor vieții. Cu ce bucurie privește slujitorul Domnului Hristos la cei răscumpărați, care sunt făcuți să împărtășească slava Răscumpărătorului! Cu cât mai prețios este cerul pentru cei ce au fost credincioși în lucrarea mântuirii sufletelor! „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.”

O scrisoare

Scumpe frate O.,

Am primit scrisoarea ta și nu este necesar să-ți spun despre tristețea inimii mele cu privire la schimbarea bruscă pe care ai făcut-o recent. Privind asupra vieții tale de până acum, îmi amintesc de experiența ta din Colorado, de umbra ta pe acea stâncă, de unde părea imposibil de coborât, și refacerea ta parțială în ceea ce privește credința, de ispitele tale datorită speranțelor false și speranța ta ambițioasă, de dezamăgirea ta, de atitudinea lăudabilă de a tăcea, de rugăciunile și simpatia poporului lui Dumnezeu care s-au înălțat la cer pentru tine și insistențele mele continue: „Nu-l lăsați singur, ci faceți eforturi pentru a-l salva. Este prins în cursă, a pierdut legătura lui strânsă cu Dumnezeu."

Îmi aduc aminte ultima dată când am călătorit împreună cu soția ta, înainte să moară. Povara ei era pentru tine și pentru copiii ei. Ea mi-a spus că tremură pentru viitor, din cauza copiilor ei și a scepticismului soțului ei. „Dacă voi muri", spunea ea, „și el va abandona credința și-i va face pe copiii mei să renunțe la Sabat, cât de groaznic va fi lucrul acesta, după ce el a primit o lumină atât de mare și atât de multe dovezi! Pentru acest motiv eu m-am prins de viață. El nu are acea lucrare lăuntrică a sufletului de care să se ancoreze [622] atunci când vin ispitele. O, soră White, pentru soțul meu și pentru copiii mei mă prind eu de viață. Și doresc să-ți spun chiar acum că-mi pare foarte rău că n-am primit într-un spirit diferit mărturia care ne-a fost adresată, mie și soțului meu. Văd acum că solia era pentru noi, era exact ceea ce ne trebuia; dacă am fi acceptat-o, ne-ar fi situat pe amândoi într-o poziție mai bună, mult mai bună din punct de vedere spiritual de cum am fost pentru un timp. Amândoi am avut un spirit mândru și din acel moment am simțit că trebuie să te ocolesc, pentru că am crezut că nu mai aveai încredere în noi. Dar în timpul ultimelor luni, toate acestea au dispărut și am simțit aceeași încredere, aceeași strânsă simpatie și dragoste față de tine, pe care le-am avut în trecut; dar știu că soțul meu nu simte la fel și este

zadarnic să mai vorbesc despre aceste lucruri cu el. Sunt prea slabă ca să pot pune problemele înaintea lui așa cum sunt ele în mintea mea, iar el este prea fix în ideile și sentimentele lui; dar doresc să-ți spun că eu am încredere deplină în *Mărturi* și în lucrarea ta și am dorit de mult timp să am o ocazie să-ți spun aceste lucruri, și acum m-am despovărat. Să mă ierți pentru simțămintele și cuvintele rostite împotriva ta. Eu am întristat pe Duhul lui Dumnezeu și uneori am avut simțământul că El m-a lepădat; dar acum nu mai am aceste sentimente și nici nu le-am mai avut de câtva timp. Nu mi-am dat niciodată seama până acum câteva săptămâni de primejdia de a vorbi cu necredință. Mă tem foarte mult pentru soțul meu, căci el dă pe față necredință; și mi-e teamă că va renunța la tot și va deveni un necredincios. O, cât aș dori să-l pot ajuta!"

Frate O., când mi-ai spus că soția ta a murit necrezând în *Mărturii*, nu te-am contrazis; dar m-am gândit că nu mi-ai spus adevărul. După aceea, am văzut că ești într-un mare întuneric, căci am o scrisoare pe care ea mi-a trimis-o, în care îmi spune că are o deplină încredere în *Mărturii* și știa că ele au dreptate în privința ta și a ei. Am luat parte la întâlnirea în tabăra din _____ și acolo erai și tu
[623] prezent. Atunci ai avut o experiență care ar fi putut să Se dovedească o valoare durabilă pentru tine, dacă ai fi rămas umil înaintea lui Dumnezeu ca la data aceea. Atunci ți-ai umilit inima și în genunchi mi-ai cerut să te iert pentru lucrurile pe care le-ai spus despre mine și lucrarea mea. Tu ai spus: „N-ai idee cât de rău am vorbit despre tine!" Te asigur că te iert, tot așa cum sper că Domnul Isus mă va ierta pe mine de păcatele și greșelile mele. Ai declarat acolo, în prezența multora, că ai spus multe lucruri care m-au rănit; tot ceea ce pot să spun și să te asigur este că te-am iertat fără rezerve, căci ele n-au fost rostite împotriva mea. Nici unul dintre lucrurile acelea n-au fost împotriva mea; eu n-am fost altceva decât un slujitor ce poartă solia pe care Dumnezeu mi-a dat-o. Nu sunt eu aceea împotriva căreia te-ai ridicat, ci era solia pe care Dumnezeu ți-a trimis-o prin instrumentul acesta umil. Pe Domnul Hristos L-ai rănit, și nu pe mine. „Nu doresc să-mi mărturisești mie", am zis eu. „Pune toate lucrurile în rânduială între tine și Dumnezeu, și atunci toate vor fi în bună rânduială între tine și mine." Unele expresii care ți-au fost scrise le-ai luat într-o lumină cu mult mai puternică. Și după ce le-ai citit din nou cu atenție, ai spus că ele nu-ți mai par ca înainte și totul

s-a rezolvat. După această întâlnire, ai declarat că ai sentimentul că niciodată mai înainte n-ai știut care a fost schimbarea, dar că ai fost născut din nou, convertit, realmente, pentru prima dată. Puteai spune că-i iubești pe frații tăi, că inima ta era ușurată și fericită; ai văzut sfințenia lucrării așa cum n-ai văzut-o niciodată mai înainte și scrisorile tale exprimau schimbarea profundă lucrată în tine de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, știi că vei fi adus din nou pe același teren și testat chiar în acele puncte în care ai căzut mai înainte. Așa a făcut Domnul pentru copiii lui Israel; așa a făcut El cu poporul Său din toate veacurile. El le va demonstra că îi va proba cu privire la cele în care au căzut mai înainte, și dacă vor cădea și a doua oară, îi va supune din nou aceleiași probe.

Mă doare inima de fiecare dată când mă gândesc la tine; sufletul meu este într-adevăr întristat. Fiecare suflet este prețios pentru că a fost cumpărat cu sângele prețios al Domnului Hristos. Uneori mă [624] gândesc că noi nu prețuim la adevărata lui valoare sângele răscumpărător al Domnului Isus pentru mântuirea noastră. Când iau seama la prețul infinit plătit pentru răscumpărarea oamenilor, a omului în mod individual, mă gândesc: „Ce s-ar fi întâmplat dacă omul ar fi fost pentru totdeauna pierdut? Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar refuza să fie un învățăcel în școala lui Hristos, dând greș în practicarea blândeții, smereniei, și n-ar fi purtat jugul lui Hristos?” Aceasta, fratele meu, a fost marea ta greșeală. Dacă ai fi ascultat mai puțin de propriile tale sfaturi și ai fi făcut din Isus Sfătuitorul tău, acum ai fi fost tare în harul și cunoștința lui Isus Hristos. O, cât de multă nevoie ai de modelarea divină a caracterului tău!

Vom da socoteală pentru multe lucruri, luând în considerație avantajele și cunoașterea noastră înaltă, pentru că vom fi judecați după lumina și privilegiile pe care ni le-a acordat Domnul. Noi nu putem spune că suntem mai puțin favorizați în ceea ce privește lumina decât acei oameni care au fost timp de veacuri o uimire și o mustrare pentru lume. Noi nu putem aștepta ca judecata să fie rostită în favoarea noastră, pentru că, la fel ca și la Capernaum, am fost ridicați la ceruri. Domnul a lucrat în favoarea poporului Său, păzitor al poruncilor Lui. Lumina care s-a reflectat din ceruri asupra noastră n-a fost dată Sodomei și Gomorei, altfel ele ar fi rămas până în zilele noastre; și dacă lucrările minunate și cunoașterea harului care a fost

manifestat față de acest popor ar fi fost făcute cunoscut națiunilor aflate în întuneric, nu știm cât de departe ar fi ajuns acel popor acum. Noi nu putem ști dacă va fi mai ușor pentru ei în ziua judecății decât pentru aceia care au avut o lumină clară a adevărului, strălucind asupra lor, cum ați avut voi, dar care, datorită unor cauze ce nu se pot explica, s-au îndepărtat de porunca cea sfântă ce le-a fost dată. Nu putem decât să arătăm spre cazul tău cu durere, așa ca o rază de avertizare: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia aminte să
[625] nu cadă." Domnul nu vede cum vede omul. Gândurile și căile Sale nu sunt așa cum gândesc oamenii orbi și egoiști că sunt sau ar dori să fie. Domnul privește la inimă și lucrează în și cu creaturile Sale și voința, și înfăptuirea în tot ceea ce poruncește, afară de faptul că ei resping sfatul Său și refuză să asculte de poruncile Sale.

Cea mai mare parte a vieții tale a fost folosită pentru prezentarea învățăturilor pe care, în ultima parte a vieții tale, tu le-ai respins și le-ai condamnat. Care este lucrarea cea adevărată? Care este cea falsă? Ne putem încrede în judecata ta? Ne putem sprijini pe interpretarea Scripturilor dată de tine? Nu putem. Vom fi în primejdia de a fi greșit înțeleși. Tu nu poți acum sau în oricare perioadă a vieții tale să simți că ai picioarele pe o stâncă solidă. N-am putut să nu mă gândesc la viitorul tău. Pentru mine, adevărul este o realitate vie. Eu știu că el este adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu este sigur. „La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta". Vei lăsa ca lumina ta să dispară în întuneric?

Scriu acum mai pe deplin volumul *Tragedia Veacurilor*, conținând istoria căderii lui Satana și intrarea păcatului în lumea noastră; și pot avea un simțământ mult mai viu al acestei mari lupte dintre Hristos, Prințul luminii, și Satana, prințul întunericului, decât am avut vreodată înainte. Văzând diferitele viclenii pe care Satana le pune la cale pentru a-l ruina pe omul păcătos și a-l face asemenea lui, un călcător al Legii celei sfinte a lui Dumnezeu, aș dori ca îngerii lui Dumnezeu să poată veni pe pământ și să prezinte această problemă în marea sa importanță. Apoi am un sentiment atât de intens pentru sufletul care de bună voie se depărtează de lumina, cunoașterea și ascultarea de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. După cum Adam și Eva au crezut minciuna lui Satana: „Veți fi ca Dumnezeu", tot astfel aceste suflete nădăjduiesc ca prin neascultare să se ridice la înălțimi mai mari, să câștige o poziție cu care să se poată mândri. Sunt foarte

mâhnită că, în timp ce ceilalți dorm, eu am petrecut ore în rugăciune, ca Dumnezeu să lucreze cu o mare putere pentru a sparge această înșelăciune asupra minții oamenilor, conducându-i în simplitate la [626]
crucea Golgotei. Apoi m-am liniștit la gândul că toate aceste suflete sunt răscumpărate prin sângele Domnului Hristos. Noi putem avea dragoste pentru aceste suflete, dar Golgota dă mărturie despre cât le iubește Dumnezeu. Lucrarea nu este a noastră, ci a Domnului. Noi nu suntem decât instrumente în mâinile Sale pentru a împlini voia Sa, și nu voia noastră. Privim la aceia care se împotrivesc cu totul Duhului harului și tremurăm pentru ei. Ne pare rău și suntem dezamăgiți că ei se dovedesc necredincioși față de Dumnezeu și adevărul Său; dar simțim o și mai profundă părere de rău atunci când ne gândim la Domnul Isus, care i-a răscumpărat cu propriul Său sânge. Putem da tot ce avem pentru mântuirea unui singur om, dar ne dăm seama că nu putem face acest lucru. Am putea să ne dăm și viața pentru a mântui un singur suflet pentru viața veșnică, dar chiar și acest sacrificiu ar fi inutil. Singurul și marele sacrificiu este făcut în viața, lucrarea și moartea Domnului Hristos. O, dacă mintea noastră ar putea să contemple măreția acelui sacrificiu! Atunci am putea înțelege mai bine măreția salvării, a mântuirii.

Și acum, frate O., tu, care ai avut o lumină așa de mare, o astfel de abundență de dovezi cu privire la adevărul biblic, tu nu mergi înainte și în sus cu aceia care vor triumfa, în cele din urmă, o dată cu adevărul. Acum ești de partea marelui răzvrătit, lepădându-te de Legea lui Dumnezeu; și el va duce și pe alții pe aceeași cale a călcării sfintei Legi a lui Dumnezeu și a batjocurii credinței noastre. Când judecata va începe și fiecare va fi judecat după acele lucruri scrise în cărți, cum se va prezenta atunci cazul tău? Vei privi la unul și la altul, care ar fi umblat pe calea poruncilor lui Dumnezeu, dacă nu i-ai fi înconjurat cu o atmosferă de necredință, dacă n-ai fi pervertit Scripturile, interpretând greșit însemnătatea lor, și nu i-ai dus departe de o strictă ascultare de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Atunci poți privi la aceste fețe cu plăcere? Vei auzi vocea Marelui Judecător spunând: „Cine va cere aceasta din mâinile tale?”

Actuala ta soție n-a avut o profundă experiență religioasă de [627]
renunțare de sine în comunicarea cu Dumnezeu, în credința adevărului. Ea poate foarte ușor să fie condusă de la ascultare de Dumnezeu la neascultare. Copiii tăi vor fi acolo unde îi conduce tatăl lor; și

dacă ceva din providența deosebită a lui Dumnezeu nu-i va salva, neascultarea și călcarea Legii lui Dumnezeu vor fi puse asupra ta. Judecătorul a tot pământul te confruntă cu Legea aceea sfântă de ale cărei cerințe nu ești în necunoștință. Caracterul tău și caracterele soției și copiilor tăi sunt judecate după standardul sfânt al neprihănirii. Tu i-ai făcut să fie călcători ai Legii lui Dumnezeu și ea pune asupra ta ruina lor. Prin diferite șiretlicuri, cu care Satana este foarte obișnuit, tu ai lucrat pentru prezent și veșnicie, încercând să faci pe alții să te considere un om cinstit, atunci când ai părăsit lumina adevărului. Oare ești astfel? Nu, categoric nu! Este o înșelăciune, o teribilă înșelăciune. Ce-I vei spune lui Dumnezeu în acea zi? Vei avea atunci o teribilă amenințare și teamă de Creatorul tău. Vei căuta să schițezi unele scuze pentru comportarea ta, dar totul se va părea că te evită. Vei sta atunci vinovat și condamnat. Poate că te vei supăra pe mine pentru că pun problema în felul acesta, dar aceasta este situația și așa va fi cu orice călcător al Legii celei sfinte a lui Dumnezeu.

Păstrează totdeauna înaintea ta acest adevăr: „Oricine sunt, orice voi face, Tu, Dumnezeule, mă vezi". Nici cel mai mic detaliu al comportării tale nu poate scăpa neobservat de Cel care spune: „Știu faptele tale". Profunzimile fiecărei inimi sunt deschise ochiului cercetător al lui Dumnezeu. Fiecare acțiune, fiecare plan, fiecare cuvânt, toate sunt notate în mod deosebit, ca și când tot Universul lui Dumnezeu ar fi o singură persoană și toată vegherea și cercetarea lui Dumnezeu ar fi fost folosite pentru comportamentul lui. Să călcăm atunci chiar și numai o singură poruncă a Legii Sale și să învățăm și pe alții să facă la fel, prin eschivare, prin declarații, prin falsități chiar înaintea Dătătorului Legii? Vom brava noi sentința chiar în fața
[628] Judecătorului? În aceasta este o greutate care pare să întreacă chiar și cele mai rele presupuneri ale omului. Știu, fratele meu, pe cine aștept să întâlnesc în ziua judecății, așa că nu vei avea scuze pentru necredincioșia de la sfârșitul vieții tale.

O, dacă aș putea să prezint înaintea ta și înaintea altora dintre frații mei necesitatea unui sentimental prezențe continue a lui Dumnezeu, care ar pune astfel de restricții în viața ta, încât poziția ta morală și religioasă înaintea oamenilor ar fi cu totul diferită. Noi trebuie să atingem un standard înalt. Fiecare suflet, plecând și venind, în toate tranzacțiile de afaceri, în tot timpul și în tot locul, când

va acționa, va fi conștient că se mișcă sub ochiul cercetător al lui Dumnezeu și al îngerilor cerești și că Ființa care va judeca lucrarea fiecărui om pentru veșnicie îl însoțește la fiecare pas, observând toate acțiunile lui și cercetând toate motivele lui. O conștiență a prezenței lui Dumnezeu și primejdia violării preceptelor Sale vor pune stăpânire pe întreaga ta ființă. Ce schimbare se va vedea atunci în om, în societate, câte rele nu vor fi evitate! Va exista exclamația din partea tuturor oamenilor de toate rangurile și din toate veacurile: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?”

Cine va intra pe porți în cetate? „Ferice de cine își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate”. Eu te iubesc așa cum o iubesc pe soția ta și pe copiii tăi nevinovați și de aceea mă adresez acum ție. Analizează cu atenție calea pe care te îndrepți. Am mai multe de spus, dar nu acum. Te rog să fii amabil să-mi răspunzi și să-mi înapoiezi scrisoarea în care era prezentat visul, așa cum te-am rugat.

A voastră, cu durere, milă și dragoste.

20 aprilie 1888.

[629]

Iubirea lui Dumnezeu pentru cei păcătoși

Scumpe frate P.,

Am înțeles din scrisoarea ta că ești într-o stare de necredință, întrebându-te dacă mai este sau nu nădejde în cazul tău. Ca trimis al Domnului Hristos, doresc să-ți spun: „Ai nădejde în Dumnezeu". El „a iubit atât de mult lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică". Nu poți să te încurajezi cu această făgăduință plină de milă? Satana poate să-ți spună că ești un păcătos; dar poți să-i răspunzi: „Este adevărat, sunt un păcătos, dar «O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși»."

Domnul Isus a spus: „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși". Și de asemenea: „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință." Nu crezi aceste cuvinte prețioase? Nu le vei primi în inima ta? „Căutați pe Domnul câte vreme Se poate găsi; chemați-L câte vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând." Nu este oare această făgăduință atât de largă, de profundă și de plină? Poți cere ceva mai mult? Nu vei îngădui oare Domnului chiar acum și aici să înalțe un standard pentru tine împotriva vrăjmașului? Satana este gata să fure binecuvântata asigurare a lui Dumnezeu. El dorește să ia orice licărire de speranță din suflet; dar nu trebuie să-i îngădui să facă lucrul acesta. Exercitați credința, luptați-vă lupta cea bună a credinței; luptați-vă cu aceste îndoieli; familiarizați-vă cu făgăduințele Lui.

„Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit, dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o.
[630] Dimpotrivă, când zic celui rău: «Vei muri», dacă se întoarce de la

păcatul lui și face ce este bine și plăcut … el va trăi negreșit și nu va muri. Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita; a făcut ce este bine și plăcut și va trăi negreșit."

„Eu cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt? Îl voi întâmpina cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci și zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat omule ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău." Când Satana vine să te ispitească să abandonezi orice speranță, îndreaptă-l la aceste cuvinte, roagă-te împreună cu David: „Nu-ți aduce aminte de greșelile din tinerețea mea, nici de fărădelegile mele, ci adu-ți aminte de mine după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, Doamne! Domnul este bun și drept; de aceea arată El păcătoșilor calea. El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept, El învață pe cei smeriți calea Sa".

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării; dar dacă nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit." Aici sunt făgăduințe clare și bine definite, bogate și din belșug; dar ele sunt condiționate. Dacă te supui condițiilor, atunci cum te poți încrede în Domnul că El Își va împlini cuvântul? Să lăsăm ca aceste făgăduințe binecuvântate puse în rama credinței să fie în sala memoriei. Nici una dintre ele nu va rămâne neîmplinită. Dumnezeu va împlini tot ce a rostit. El este credincios să-și țină făgăduința.

Lucrarea pe care o ai de făcut în dreptul tău este clar arătată înaintea ta: „Spălați-vă și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul. Învățați-vă [631] să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă". „Dacă dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile care dau viață și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri." Domnul declară: „Copiii poporului Meu zic: «Calea Domnului nu este dreaptă.»" „Ascultați dar, casa lui Israel! Nu este calea Mea dreaptă? Oare nu mai degrabă căile voastre nu sunt drepte?" „Doresc Eu moartea păcătosului? zice

Domnul, Dumnezeu; nu doresc Eu mai degrabă să se întoarcă de la căile lui rele și să trăiască?" „De aceea vă voi judeca pe fiecare după căile lui, casă a lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă și abateți-vă de la toate fărădelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la pieire. Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Israel? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi."

Domnul Își descoperă aici în mod clar voia Sa cu privire la valoarea celui păcătos. Și atitudinea pe care mulți o iau, exprimând îndoială și necredință cu privire la faptul dacă Domnul îi va mântui, se răsfrânge asupra caracterului lui Dumnezeu. Cei care se plâng de severitatea Sa spun categoric: „Calea Domnului nu este dreaptă". Dar, în mod clar, El aruncă înapoi asupra păcătosului această acuzație, spunând: „Oare nu mai degrabă căile voastre nu sunt drepte?" Caracterul lui Dumnezeu este în totul apărat prin cuvintele Scripturii pe care vi le-am prezentat. Domnul va primi pe păcătos când acesta se pocăiește și-și părăsește păcatele, astfel ca Dumnezeu să poată conlucra cu eforturile lui în a urmări perfecțiunea caracterului. Făgăduințele nu sunt și da, și nu, ci dacă omul se supune condițiilor, atunci ele sunt, în Hristos, „da"; de aceea și „Amin", pe care-l spu-
[632] nem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Prin sacrificarea Fiului Său pentru păcatele lumii, Dumnezeu a avut drept scop ca omul să poată fi mântuit, nu în călcarea Legii lui Dumnezeu și în nelegiuire, ci în lepădarea păcatului, spălându-și hainele caracterului, făcându-le albe în sângele Mielului. El Își propune să ia de la om lucrul acela ofensator pe care îl urăște, dar omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu în această lucrare. Păcatul trebuie abandonat, părăsit, urât, iar neprihănirea Domnului Hristos primită prin credință. În felul acesta, divinul va conlucra cu umanul.

Noi ar trebui să fim atenți ca nu cumva să dăm loc la îndoială și necredință și, în atitudinea noastră de disperare, să ne plângem de Dumnezeu și astfel să-L reprezentăm greșit în fața lumii. Aceasta înseamnă să ne așezăm de partea lui Satana în această problemă. „Sărace suflete", spune el, „mi-e milă de voi, plângând sub apăsarea păcatului; dar Dumnezeu n-are nici un pic de milă. Tânjești după câteva raze de speranță, dar Dumnezeu te lasă să pieri și găsește

chiar plăcere în mizeria ta." Este o înșelăciune teribilă. Nu-ți pleca urechea să-l asculți pe ispititor, ci spune: Isus a murit ca eu să pot trăi. El mă iubește și nu dorește să pier. Eu am un Tată ceresc plin de milă; și, deși am abuzat de iubirea Lui, deși binecuvântările pe care El, în mod binevoitor, mi le-a dat au fost irosite, mă voi ridica și voi merge la El și-I voi spune: „Am păcătuit … și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul dintre argații Tăi." Parabola spune cum va fi primit fiul risipitor. „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult". Astfel, Biblia reprezintă dispoziția lui Dumnezeu de a primi pe păcătosul pocăit, pe păcătosul care se întoarce.

Dar nici chiar această problemă așa de sensibilă și mișcătoare nu reușește să exprime infinita compasiune a Tatălui ceresc. Domnul declară prin profet: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea". În timp ce păcătosul era încă departe de casa Tatălui său, irosindu-și averea într-o țară străină, inima Tatălui era plină de o dorință de bine pentru el. Fiecare dorință trezită în suflet de a ne întoarce la Dumnezeu nu este decât intervenția sigură [633]
a Duhului Său, curtenitoare, stăruitoare, atrăgând pe cel rătăcitor la inima plină de iubire a Tatălui.

Cu bogatele binecuvântări ale Bibliei înaintea ta, mai poți încă să lași loc îndoielii? Poți crede oare că, atunci când sărmanul păcătos dorește să se întoarcă și să-și dorească să părăsească păcatele, Domnul, într-un mod aspru, îl oprește, îi interzice să vină în pocăință la picioarele Sale? Îndepărtează asemenea gânduri! Nimic nu poate fi mai dezonorant pentru Dumnezeu decât aceste idei. Nimic nu-ți poate vătăma mai mult sufletul decât nutrirea unor astfel de gânduri despre Tatăl nostru ceresc. Întreaga noastră viață spirituală va prinde o notă de deznădejde dintr-o astfel de concepție despre Dumnezeu. Aceste idei descurajează toate eforturile de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a-I servi. Noi nu trebuie să ne gândim la Dumnezeu numai ca la un judecător pregătit să pronunțe sentința împotriva noastră. El urăște păcatul; dar, din iubire pentru păcătos, El S-a dat pe Sine în persoana Domnului Hristos, pentru ca toți să poate fi mântuiți și să se bucure de o veșnică binecuvântare în Împărăția slavei.

Domnul în persoană declară că Satana a prezentat în mod răutăcios caracterul Său. El S-a făcut cunoscut personal ca fiind „un

Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul". Ce limbaj mai puternic și mai gingaș, în același timp, s-ar fi putut folosi decât acela pe care El a ales să-l folosească și prin care să-și exprime iubirea față de noi? El declară: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip".

În planul de mântuire, „bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută". Dumnezeul Cel Atotputernic și Atotînțelept, El, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, este plin de iubire, plin de bunătate. De aceea, dați-I slavă lui Dumnezeu, voi, cei care vă îndoiți și tremurați; căci Isus trăiește să mijlocească pentru voi. Dați slavă lui Dumnezeu pentru darul scumpului Său Fiu și pentru că El n-a murit în zadar pentru noi.

[634] Frate P., ai întrebat dacă nu cumva ai săvârșit păcatul de neiertat în viața de până acum sau în continuare. Iată răspunsul meu: Nu văd nici cea mai mică dovadă a faptului că acesta este cazul tău. De fapt, ce este păcatul împotriva Duhului Sfânt? Este atunci când, în mod voit, atribuim lui Satana lucrarea Duhului Sfânt. De exemplu, să presupunem că cineva este martor al unei lucrări speciale a Duhului lui Dumnezeu. El are dovada convingătoare că lucrarea este în armonie cu Scriptura, și Duhul dă mărturie împreună cu duhul său că lucrarea aceea era de la Dumnezeu. Cu toate acestea, mai târziu, el cade în ispită, mândrie, încredere în sine sau alte trăsături rele de caracter îl iau sub control; respingând toate dovezile caracterului ei divin, el declară că ceea ce a recunoscut mai înainte a fi puterea Duhului Sfânt acum spune că, de fapt, era puterea lui Satana. Prin mijlocirea Duhului Sfânt, Dumnezeu lucrează asupra inimii omenești; și atunci când oamenii, în mod voit, resping Duhul și-L declară ca nefiind de la Dumnezeu, ei taie canalul de legătură prin care Dumnezeu poate comunica cu ei. Negând dovada pe care Dumnezeu a avut plăcerea să le-o dea, ei închid în afara lor lumina care a strălucit în inimile lor, și ca rezultat, sunt lăsați în întuneric. În felul acesta, cuvintele Domnului sunt verificate: „Dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!" Pentru un timp, persoanele care au săvârșit acest păcat pot părea a fi copii ai lui Dumnezeu; dar când vin împrejurări care să dezvolte caracterul

și să dea pe față spiritul lor, atunci se va vedea că sunt pe terenul vrăjmașului, stând sub steagul lui negru.

Fratele meu, Duhul Sfânt te invită azi. Vino cu toată inima la Hristos! Pocăiește-te de păcatele tale, mărturisește totul lui Dumnezeu, părăsește orice nelegiuire și poți să-ți apropii toate făgăduințele Sale. „Priviți la Mine și veți trăi" este invitația Sa plină de har.

Va veni ziua când teribila amenințare a mâniei lui Dumnezeu va fi rostită împotriva tuturor celor care au persistat în necredincioșie față de El. Aceasta va fi atunci când Dumnezeu va trebui să rostească
și să facă lucruri teribile în neprihănire împotriva călcătorilor Legii [635]
Sale. Dar nu este necesar ca tu să te afli printre cei care vor ajunge sub mânia lui Dumnezeu. Acum este ziua mântuirii. Lumina de pe crucea Golgotei strălucește cu putere în raze clare și strălucitoare, descoperindu-L pe Isus, jertfa noastră pentru păcat. În timp ce citești făgăduințele pe care le-am pus înaintea ta, adu-ți aminte că ele sunt expresia inexprimabilă a iubirii și milei. Inima cea mare a Iubirii infinite este atrasă spre păcătos cu o milă nețărmurită. „În care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor". Da, numai crezând că Dumnezeu este un ajutor pentru tine. El dorește să refacă chipul Său moral în om. Pe măsură ce te apropii de El, mărturisindu-ți păcatele în pocăință, El Se va apropia de tine cu milă și iertare. Noi datorăm totul Domnului. El este autorul mântuirii noastre. În timp ce lucrezi mântuirea ta cu frică și cutremur, „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea."

Mărturisirea primită

„Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.” (Proverbe 28, 13.)

Condițiile pentru a obține mila lui Dumnezeu sunt simple, drepte și rezonabile. Domnul nu ne cere să facem lucruri grele pentru a primi iertarea păcatelor. Nu trebuie să facem pelerinaje lungi și obositoare sau să executăm penitențe dureroase, pentru a ne încredința viața Dumnezeului cerurilor sau a ne ispăși nelegiuirea; dar cel care își mărturisește și își părăsește păcatele va avea parte de milă. Aceasta este o făgăduință prețioasă, dată omului căzut pentru a-l încuraja să se încreadă în Dumnezeul iubirii și să caute viața veșnică în Împărăția Sa.

Citim că Daniel, profetul lui Dumnezeu, a fost un om „preaiubit
[636] al cerului”. El a avut o poziție înaltă la curtea Babilonului și L-a slujit și onorat pe Dumnezeu atât în timp de prosperitate, cât și în încercări. Cu toate acestea, el s-a umilit și a mărturisit păcatele sale și ale poporului său. Cu o profundă durere în inima sa, el a recunoscut: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduirile Tale, n-am ascultat de robii Tăi prooroci, care au vestit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării. Tu, Doamne, ești drept, iar nouă tuturor ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, nouă, tuturor oamenilor lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, fie ei aproape, fie departe, în toate țările în care i-ai izgonit, din pricina fărădelegilor de care s-au făcut vinovați față de Tine” (Daniel 9, 5-7).

Daniel n-a căutat să se scuze, pe el sau pe popor, înaintea lui Dumnezeu; ci, în umilință și cu o pocăință din suflet, el a mărturisit pe deplin nelegiuirile lor, apărând modul în care Dumnezeu S-a purtat cu o națiune care a întors spatele cerințelor Lui și n-a dorit să se folosească de chemările Lui stăruitoare.

Este o mare nevoie de o astfel de pocăință sinceră și mărturisire din inimă. Aceia care nu-și umilesc sufletele înaintea lui Dumnezeu,

recunoscându-și vina, n-au împlinit încă prima condiție a acceptării, a primirii. Dacă n-am experimentat, n-am trăit acea pocăință de care nu trebuie să ne pară rău și nu ne-am mărturisit păcatele cu o reală umilință a sufletului și cu zdrobire a inimii, dezgustați de nelegiuirile noastre, atunci n-am căutat niciodată cu adevărat iertarea păcatelor; și dacă n-am căutat niciodată, n-am găsit niciodată pacea lui Dumnezeu. Singurul motiv pentru care poate n-am primit iertarea păcatelor din trecut este acela că noi nu suntem dispuși să ne umilim inimile mândre și să ne supunem condițiilor Cuvântului adevărului. Există instrucțiuni explicite cu privire la această problemă. Mărturisirea păcatului, în public sau în particular, ar trebui să fie din inimă și [637]
exprimată liber. Nu trebuie să fie impusă păcătosului. Ea nu trebuie făcută într-un mod superficial și nepăsător sau forțată din partea acelora care n-au sentimentul real al caracterului respingător al păcatului. Mărturisirea care este amestecată cu lacrimi și părere de rău, care este revărsarea lăuntrică a sufletului, își găsește drumul spre Dumnezeul milei infinite. Psalmistul spune: „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit".

Sunt prea multe mărturisiri ca acelea ale lui faraon, când acesta suferea din cauza judecăților lui Dumnezeu. El își recunoștea păcatul, dar numai pentru a scăpa de pedeapsă, ca aceasta să nu mai continue, dar, de îndată ce plăgile se opreau, el se reîntorcea la atitudinea lui sfidătoare împotriva cerului. Mărturisirea lui Balaam a avut un caracter asemănător. Îngrozit de îngerul care stătea în calea sa cu sabia scoasă, el și-a recunoscut vina; dacă nu, și-ar fi pierdut viața. N-a existat o adevărată pocăință pentru păcat, nici părere de rău, nici o schimbare a planului său, nici o scârbă față de ceea ce este rău și nici o virtute în mărturisirea sa. Iuda Iscarioteanul, după ce L-a vândut pe Domnul său, s-a întors la preoți, exclamând: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat". Dar mărturisirea sa nu a fost de un asemenea caracter care să o recomande milei lui Dumnezeu. El a fost forțat de vinovăția sufletului său printr-un simțământ teribil de condamnare și o teribilă așteptare a judecății. Consecințele care aveau să urmeze în cazul său au determinat recunoașterea marelui său păcat. El n-a simțit o durere profundă în suflet pentru că L-a dat pe Fiul lui Dumnezeu să fie batjocorit, biciuit și crucificat, că el L-a trădat pe Cel sfânt al lui Israel în mâinile oamenilor răi și

fără scrupule. Mărturisirea sa a fost determinată numai de o inimă egoistă și întunecată.

După ce au mâncat din fructele pomului oprit, Adam și Eva au fost plini de un simțământ de rușine și teroare. La început, singurul lor gând a fost acela de a vedea cum să-și scuze păcatul înaintea lui Dumnezeu și să scape astfel de îngrozitoarea sentință de condamnare
[638] la moarte. Când Domnul i-a întrebat cu privire la păcatul lor, Adam a răspuns, dând vina în parte pe Dumnezeu și în parte pe tovarășa sa: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat". Femeia a aruncat vina asupra șarpelui, spunând: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom". De ce ai făcut șarpele? De ce i-ai îngăduit să intre în Eden? Acestea erau întrebările implicate în scuzarea păcatului lor. În felul acesta, Îl acuzau pe Dumnezeu ca fiind responsabil de căderea lor. Spiritul de îndreptățire de sine își avea originea în tatăl minciunilor și a fost manifestat de toți fiii și fiicele lui Adam. Mărturisirile de felul acesta nu sunt inspirate de Spiritul divin și nu vor fi acceptate înaintea lui Dumnezeu. Adevărata pocăință va duce pe om să-și poarte vinovăția și să recunoască fără șiretenie și ipocrizie. Asemenea sărmanului vameș, fără să-și ridice ochii spre ceruri, el își va bate pieptul și va striga: „Doamne, fii milostiv mie, păcătosul", și aceia care își recunosc vinovăția vor fi îndreptățiți pentru că Domnul Isus va pleda cu sângele Său în favoarea sufletului pocăit.

Nu este o degradare pentru om să se plece înaintea Creatorului său, să-și mărturisească păcatele și să ceară iertare prin meritele Mântuitorului crucificat și înviat. Este nobil să-ți recunoști greșeala înaintea lui Isus, pe care L-ai rănit prin nelegiuire și răzvrătire. Aceasta te înalță înaintea oamenilor și înaintea îngerilor; căci „oricine se va smeri, va fi înălțat". Dar acela care se pleacă înaintea omului căzut și își deschide cu frică gândurile și închipuirile inimii sale se dezonorează singur prin înjosirea bărbăției sale și degradarea oricărui instinct nobil al sufletului său. În mărturisirea păcatelor vieții unui om corupt, băutor de vin și imoral, standardul caracterului său este înjosit și el este, în consecință, mărginit. Dumnezeu este degradat în gândirea sa, făcându-L asemenea omului păcătos, căci preotul stă ca un reprezentant al lui Dumnezeu. Această degradantă
[639] mărturisire a unui om, făcută unui alt om căzut, contribuie foarte

mult la dezvoltarea răului care pervertește lumea și o face gata pentru distrugerea finală.

Apostolul spune: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați". Acest text al Scripturii a fost interpretat ca susținând practica mergerii la preot pentru absolvirea de păcat; dar nu are o asemenea aplicație. Mărturisiți-vă păcatele lui Dumnezeu, singurul care le poate ierta, și greșelile unii altora. Dacă ai ofensat pe aproapele sau pe fratele tău, trebuie să recunoști că ai făcut acest rău, iar el are datoria să te ierte. Apoi trebuie să cauți iertare de la Dumnezeu, pentru că fratele pe care l-ai rănit este proprietatea lui Dumnezeu; rănindu-l pe el, de fapt ai păcătuit împotriva Creatorului și Răscumpărătorului. Cazul nu este deloc adus înaintea preotului, ci înaintea singurului Mijlocitor, Marele nostru Preot, care „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat" și care „are milă de slăbiciunile noastre". De aceea este în stare să ne curețe de orice întinăciune.

Când a păcătuit împotriva lui Urie și a soției sale, David I-a cerut iertare lui Dumnezeu. El a declarat: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău împotriva Ta". Orice rău făcut altora se întoarce de la cei vătămați la Dumnezeu. De aceea David nu căuta iertarea de la un preot, ci de la Creatorul omului. El s-a rugat: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!"

Adevărata mărturisire are totdeauna un anume caracter și recunoaște păcatele pe nume. Ele pot fi de așa natură, încât să fie aduse numai înaintea lui Dumnezeu, dar pot fi și rele făcute care trebuie mărturisite înaintea persoanelor care au fost vătămate sau pot avea un caracter general și atunci trebuie cunoscute de întreaga adunare sau comunitate a credincioșilor. Dar orice mărturisire trebuie să fie specificată și la subiect, recunoscând pe nume păcatele de care ești vinovat.

Când a fost oprimat de amoniți, poporul Israel i-a cerut lui Dum- [640]
nezeu ceea ce constituie o ilustrare a caracterului categoric al adevăratei mărturisiri. „Copiii lui Israel au strigat către Domnul și au zis: «Am păcătuit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru și am slujit Baalilor». Domnul a zis poporului Israel: «Nu v-am izbăvit Eu de egipteni, de amoniți, de fiii lui Anac și de filisteni?... Dar voi M-ați părăsit și ați slujit altor dumnezei. De aceea nu vă voi mai

izbăvi. Duceți-vă și chemați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă izbăvească în vremea strâmtorării voastre». Copiii lui Israel au spus Domnului: «Am păcătuit, fă-ne ce-ți va plăcea. Numai izbăvește-ne astăzi»". Apoi ei au început să acționeze în armonie cu mărturisirea și rugăciunea lor: „Și au scos dumnezeii străini din mijlocul lor, și au slujit Domnului". Și inima cea mare și plină de iubire a Domnului „S-a îndurat de suferințele lui Israel".

Mărturisirea nu va fi primită de Dumnezeu fără o sinceră pocăință și o reformă. Trebuie să existe o schimbare hotărâtă în viață; tot ceea ce constituie o ofensă la adresa lui Dumnezeu trebuie să fie îndepărtat. Acesta va fi rezultatul unei adevărate păreri de rău față de păcat. Pavel spune, vorbind de lucrarea de pocăință: „Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi! Ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta".

În zilele lui Samuel, israeliții s-au îndepărtat de Dumnezeu. Ei sufereau consecințele păcatului, pentru că ei au păcătuit în ce privește credința lor în Dumnezeu, au pierdut puterea de discernământ și înțelepciunea de a conduce națiunea și au pierdut încrederea în capacitatea Lui de a apăra și de a reabilita cauza Sa. Ei au întors spatele Marelui Conducător al Universului și au dorit să fie conduși
[641] așa cum erau și celelalte națiuni din jurul lor. Mai înainte de a găsi pacea, ei au făcut următoarea mărturisire: „La toate păcatele noastre am mai adăugat și pe acela de a cere un împărat pentru noi". Chiar acel păcat de care ei erau acuzați trebuia să fie mărturisit. Nerecunoștința lor le apăsa sufletul și i-a despărțit de Dumnezeu.

Când păcatul a slăbit sensibilitatea morală, cel ce făptuiește răul nu vede defectele din caracterul său și nici nu-și dă seama de enormitatea răului pe care l-a înfăptuit; și dacă nu se supune puterii convingătoare a Duhului Sfânt, el rămâne într-o orbire parțială față de păcatul său. Mărturisirile sale nu sunt sincere și nu sunt serioase. Pentru fiecare recunoaștere a vinovăției sale, el adaugă în apărarea sa o scuză pentru atitudinea sa, declarând că, dacă nu erau anumite împrejurări, el n-ar fi făcut lucrul acesta sau acela, pentru care este mustrat. Dar exemplele din Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la o reală pocăință și umilință descoperă spiritul mărturisirii în care nu există scuză pentru păcat sau încercare de îndreptățire de sine.

Pavel nu caută să se acopere; el înfățișează păcatul în cele mai întunecate culori, fără a încerca să-și ușureze vinovăția. El spune: „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine". El n-a ezitat să declare că „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu".

Inima umilă și frântă, supusă printr-o pocăință reală, va aprecia ceva din iubirea lui Dumnezeu și din prețul Golgotei; și așa cum un fiu se destăinuie tatălui său iubitor, tot astfel un adevărat păcătos pocăit aduce toate păcatele sale înaintea lui Dumnezeu. Și este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire".

[642]

Idei greșite cu privire la mărturisire

Stimate frate și iubită soră din _____,

Am auzit de lucrarea cea bună care se desfășoară printre voi, și lucrul acesta mi-a bucurat inima. De când am venit la Battle Creek, mintea mea s-a ocupat foarte mult de biserica de aici. În timpul săptămânii de rugăciune, Domnul a lucrat pentru noi și în toate instituțiile noastre a fost un interes continuu, bine echilibrat și stabil.

La colegiu s-au ținut adunări cu un succes remarcabil. Au avut loc mai multe convertiri printre studenții din lume. Aceste convertiri au fost cele mai izbitoare, pentru că aceste persoane nu au avut o experiență religioasă înainte de a veni la colegiu și unii dintre ei erau hotărâți să nu se așeze pe traiectul canalului de lumină, nedorind să participe la întâlniri. Dar ei au participat, au fost convinși de Duhul cel Sfânt al Domnului și au fost convertiți în mod profund. Ei mărturisesc că niciodată în viața lor n-au fost așa de fericiți ca acum. Mai mulți dintre ei au mers acasă pentru a petrece sărbătorile. Părinții lor nu sunt profesori de religie și, desigur, credința lor va fi în mod sever încercată. Dar am primit scrisori bune, spunând că ei își asumă noile lor responsabilități, încercând să le arate prietenilor lor că noua credință pe care au primit-o nu i-a făcut fanatici sau extremiști, ci creștini bine echilibrați, mai buni din toate punctele de vedere decât înainte de convertirea lor; că ei au principiile unei credințe curate, iubirea pentru Dumnezeu și pentru aproapele lor, și le manifestă printr-o viață bine ordonată și o purtare evlavioasă. Această lucrare bună din colegiu a fost un izvor de mare bucurie pentru noi toți.

Am avut întâlniri în cursul dimineții, pentru ajutoarele de la sanatoriu, timp de trei săptămâni, de la ora patru la cinci și jumătate. Am vorbit cu această ocazie cu bune rezultate. De multe ori am vorbit, de asemenea, pacienților.

Am avut întâlniri cu lucrătorii de la *Review and Herald* la ora prânzului. Aici, Domnul este în mod vizibil la lucru. Oameni care au mărturisit adevărul de ani, dar care totuși se pare că niciodată

n-au avut căldură sufletească, au fost vizitați de Duhul Domnului [643]
și trebuie să le auzi mărturiile, rostite din inimă, despre iubirea prețioasă a lui Dumnezeu. Unii dintre ei spun că niciodată n-au mai fost convertiți mai înainte.

Adunările s-au ținut la tabernacol de două ori pe zi, timp de două săptămâni, și solia prezentată a pus stăpânire pe inimi. Mărturiile prezentate au avut un bun ecou. Sunt recunoscătoare Domnului pentru această lucrare bună. Am avut, de asemenea, și unele adunări speciale la tabernacol. Această biserică fiind mare, după ce i-am invitat pe oameni în față pentru rugăciune, în Sabat după-amiază, în ultimul Sabat din anul cel vechi, i-am invitat pe aceia care simțeau nevoia să facă mărturisiri să meargă într-una dintre încăperile anexe și acolo li s-a oferit o ocazie specială pentru a face lucrul acesta. Am vorbit despre capitolul doi din cartea proorocului Maleahi: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu? Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor; și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare". Multe mărturisiri s-au făcut în legătură cu această problemă.

Unii nu s-au comportat în mod cinstit cu vecinii lor. Și-au mărturisit aceste păcate și au restituit ceea ce trebuia. În cursul săptămânii următoare, unii dintre aceia care nu se purtaseră în mod drept cu ceea ce aparținea lui Dumnezeu, și în consecință s-au separat de El, au început să dea înapoi ceea ce reținuseră. Un frate nu mai dăduse zecimea de doi ani de zile. El i-a dat secretarului Conferinței nota cu zecimea reținută, la care s-a adăugat dobânda, ajungând la suma de 571,50 de dolari. I-am mulțumit lui Dumnezeu că fratele a avut curaj să facă lucrul acesta. Un altul a dat nota sa cu 300 de dolari. Un alt om, care apostaziase atât de mult, încât era puțină speranță ca să-și mai întoarcă vreodată picioarele pe calea neprihănirii, a dat nota sa de 1.000 de dolari. Am propus atunci ca aceste sume reținute mult timp din zecime și daruri să fie alocate misiunii Europei Centrale. Astfel că acestea și sumele donate cu ocazia sărbătorii nașterii [644]
Domnului, aproape 6.000 de dolari, au intrat în tezaurul bisericii din această comunitate, pentru a fi trimise misionarilor lucrării lui Dumnezeu.

Sufletul care trăiește prin credință în Domnul Hristos nu dorește un dar mai bun și mai mare decât de a ști și a face voia lui Dumnezeu. Este voia lui Dumnezeu ca ea, credința în Domnul Hristos, să fie făcută desăvârșită prin fapte. El leagă mântuirea și viața veșnică a acelora care cred în aceste fapte și, prin ele, oferă lumina adevărului care să meargă în toate țările și popoarele lumii. Acesta este rodul lucrării Duhului Sfânt.

Adevărul a pus stăpânire pe inimi. Nu este un impuls de moment, ci o adevărată și reală întoarcere spre Domnul. Voința pervertită a oamenilor este adusă în supunere față de voința lui Dumnezeu. A jefui pe Dumnezeu în zecimi și daruri este o violare a unei porunci clare a lui Iehova, care produce cele mai profunde vătămări acelora care fac lucrul acesta — îi lipsește de binecuvântarea lui Dumnezeu, care este promisă acelora care procedează cinstit cu El.

Am descoperit în experiența noastră faptul că, dacă Satana nu poate ține sufletele legate în gheața indiferenței, el va încerca să-i împingă în focul fanatismului. Când Duhul Domnului vine peste poporul Său, vrăjmașul prinde ocazia de a lucra și el, căutând să modeleze lucrarea lui Dumnezeu prin trăsăturile de caracter deosebite și nesfințite ale unora care sunt în legătură cu această lucrare. În acest fel, există totdeauna o lucrare după propriile lor planuri, o lucrare pe care Dumnezeu nu a inspirat-o.

Dar, de când a început lucrarea aici, în Battle Creek, n-a fost nici un fanatism. Am simțit nevoia de a-l ocoli din toate punctele de vedere, și aceasta cu cea mai mare grijă; căci vrăjmașul este foarte bucuros dacă poate duce persoane la extreme. El poate astfel să vatăme mai mult decât dacă n-ar fi fost nici un fel de trezire religioasă. Noi știm că, până acum, nu s-a făcut nici un efort religios fără ca Satana să nu încerce să facă totul pentru a se introduce; și în aceste zile de pe urmă, el va face această lucrare ca niciodată până
[645] acum. El vede că timpul său este scurt și va lucra cu toată capacitatea înșelăciunii nelegiuite pe care o are, de a amesteca erezia și păreri incorecte în lucrarea lui Dumnezeu și de a-i împinge pe oameni în poziții false. În multe din trezirile noastre religioase, s-au făcut greșeli în legătură cu mărturisirile. În vreme ce mărturisirea este bună pentru suflet, este nevoie să ne mișcăm cu înțelepciune.

Mi-a fost arătat că multe, foarte multe mărturisiri n-ar fi trebuit să fie rostite vreodată în auzul martorilor; căci rezultatul este acela pe

care judecata limitată a ființelor trecătoare nu l-a anticipat. Semințele răului sunt semănate astfel în mintea și inima acelora care le aud, și atunci când sunt ispitiți, aceste semințe vor răsări și vor aduce roade și aceeași tristă experiență se va repeta, pentru că cei ispitiți cred că aceste păcate nu pot fi chiar așa de grozave; căci n-au fost oare săvârșite de cei care au făcut mărturisiri? Oare nu fac și creștinii mai vechi astfel de lucruri? În acest fel, mărturisirea făcută în public, în comunitate, a acestor păcate tainice se va dovedi a fi un miros de moarte spre moarte, în loc de a fi spre viață.

Nu trebuie să aibă loc nici o mișcare nepăsătoare, pe scară mare, în această privință, pentru că lucrarea lui Dumnezeu poate să fie dezonorată în ochii celor necredincioși. Dacă ei aud mărturisirile unui comportament decăzut al acelora care mărturisesc că sunt urmași ai Domnului Hristos, este adus astfel un reproș asupra cauzei Sale. Dacă Satana poate, prin orice mijloc, să răspândească impresia că adventiștii de ziua a șaptea sunt în toate lucrurile o pleavă a societății, el o va face cu plăcere. Ferească Dumnezeu să aibă ocazia să facă lucrul acesta! Dumnezeu va fi mai bine glorificat dacă vom mărturisi în taină, numai lui Isus, stricăciunea moștenită a inimii, decât dacă am deschide adâncimile ei omului trecător și greșit care nu poate să judece în mod drept, decât numai dacă inima sa este continuu îmbibată cu Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu cunoaște inima, chiar orice taină a sufletului; de aceea, nu turna în urechi omenești ceea ce numai singur Dumnezeu trebuie să audă.

Sunt unele mărturisiri care trebuie aduse numai înaintea câtorva oameni și recunoscute de păcătoși în cea mai profundă umilință. Problema nu trebuie dirijată în așa fel, încât viciul să fie transformat [646] în virtute și păcătosul să fie mândru de relele făptuite de el. Dacă există lucruri de o natură dezagreabilă, care nu trebuie să vină înaintea bisericii, atunci să fie aduse numai înaintea câtorva persoane alese ca să le asculte și nu supuneți lucrarea lui Dumnezeu unei rușini publice, făcând publică ipocrizia ce există în biserică. Acest lucru va arunca un blam asupra acelora care încearcă să fie asemenea Domnului Hristos în caracter. Aceste lucruri trebuie luate în considerație.

Apoi sunt mărturisiri pe care Domnul ne-a cerut să le facem unii altora. Dacă ai făcut rău aproapelui tău prin cuvânt sau faptă, în primul rând trebuie să te împaci cu el mai înainte ca închinarea

ta să fie primită de cer. Mărturisește aceluia pe care l-ai vătămat, restituie, dacă este ceva de restituit, aducând astfel roade vrednice de pocăință. Dacă cineva are sentimente de amărăciune, de mândrie sau răutate împotriva acestui frate, să meargă la el în mod individual, să-i mărturisească păcatul și să caute iertare.

Din felul Domnului Hristos de a proceda cu cei greșiți, putem învăța lecții care să ne fie de folos și care se aplică în mod egal și acestei lucrări de mărturisire. El ne cere să mergem la cel care a căzut în ispită și să lucrăm cu el. Dacă nu este posibil să-l ajutăm din cauza întunericului din mintea sa și a despărțirii de Dumnezeu, trebuie să încercăm din nou, luând cu noi alți doi sau trei frați. Dacă ceea ce este rău nu s-a îndreptat, atunci și numai atunci trebuie să-l spunem bisericii. Este mult mai bine dacă relele pot fi îndreptate și vătămările făcute vindecate, fără a mai aduce problema înaintea întregii biserici. Comunitatea nu trebuie să fie locul în care să se facă orice fel de plângeri sau mărturisiri.

Pe de altă parte, recunosc primejdia ispitei de a ascunde păcatul sau de a face compromis cu el și astfel să acționezi în mod ipocrit. Însă fii sigur că mărturisirea acoperă pe deplin influența răului comis, pentru ca nici o datorie față de Dumnezeu, față de aproapele tău sau față de biserică să nu rămână nefăcută, și apoi poți să te prinzi cu încredere de Hristos, așteptând binecuvântările Lui. Dar întrebarea cum și cui trebuie mărturisite păcatele este o problemă
[647] care cere un studiu atent și cu rugăciune. Noi trebuie să abordăm această problemă din toate punctele de vedere, cântărind-o înaintea lui Dumnezeu și căutând iluminare divină. Noi trebuie să analizăm, să vedem dacă mărturisirea publică a păcatelor de care ne facem vinovați va face bine sau va face rău. Va aduce lucrul acesta laude lui Dumnezeu, care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată? Va ajuta lucrul acesta la purificarea minții poporului Său sau relatarea publică a înșelăciunilor practicate prin negarea adevărului va avea o influență care va contamina și alte minți și va nimici încrederea în noi?

Oamenii nu au de la Dumnezeu înțelepciune și o continuă iluminare din Izvorul a toată puterea numai ca să se asigure de faptul că pot să se călăuzească după impresii și impulsuri. Din experiența mea am văzut acest lucru, dar spre distrugerea nu doar a acelora care acționau pe baza acestui principiu, ci și a multor altora care

veneau sub influența lor. Rezultatul acestei lucrări sub imperiul impulsurilor era extravaganța cea mai sălbatică. A urmat o decădere a credinței, iar necredința și scepticismul au devenit puternice, până la extrem, în frământările religioase. Lucrarea ce nu este realizată în și cu Dumnezeu se sfârșește imediat ce momentele emoționale au trecut.

În ceea ce face Dumnezeu este putere și permanență, fie că lucrează prin instrumente omenești sau în alt mod. Progresul și desăvârșirea lucrării harului în inimă nu depind de emoție sau o demonstrare extravagantă. Inimile care sunt sub influența Duhului lui Dumnezeu vor fi într-o dulce armonie cu voința Sa. Mi-a fost arătat că, atunci când Dumnezeu lucrează prin Duhul Său cel Sfânt, nu va fi nimic în lucrările Lui care să degradeze poporul lui Dumnezeu în fața lumii, ci din contră, îl va înălța. Religia Domnului Hristos nu-i face pe cei care o mărturisesc mai necioplți și aspri. Supușii harului nu sunt de nevătămat, ci sunt totdeauna dispuși să învețe de la Isus și să se sfătuiască unul cu altul.

Ce învățăm de la Marele Învățător al adevărului va fi durabil; nu va mirosi a mulțumire de sine, ci va duce la umilință și blândețe; iar lucrarea pe care o facem va fi sănătoasă, curată și înnobilatoare, [648] pentru că este făcută în și cu Dumnezeu. Aceia care lucrează astfel vor semăna în căminul lor viață, iar în asocierea lor cu oamenii, vor arăta că au gândul lui Hristos. Har și adevăr vor domni în inimile lor, inspirându-le și curățindu-le motivele și controlându-le acțiunile exterioare.

Sper că nimeni nu va crede că ei vor câștiga favoarea lui Dumnezeu prin mărturisirea păcatelor sau că există o virtute specială în a te mărturisi unei ființe omenești. Trebuie să existe în experiența aceea credință, care lucrează prin faptele iubirii și purifică sufletul. Iubirea lui Hristos va supune înclinațiile firii. Adevărul nu numai că poartă în el dovada originii sale divine, dar dovedește că, prin harul Duhului lui Dumnezeu, este eficient în curățirea sufletului. Domnul dorește să venim la El zilnic, cu toate necazurile noastre și cu mărturisirea păcatelor noastre, și El ne poate da odihnă în purtarea jugului Său și a poverii Sale. Duhul Său cel Sfânt, cu influența Lui plină de har, va umple sufletul și fiecare gând va fi adus în supunere și ascultare de Hristos.

Acum mi-e teamă că, dintr-o greșeală din partea ta, binecuvântarea lui Dumnezeu care a venit asupra voastră în _____ se va transforma într-un blestem; că veți îmbrățișa unele idei false și veți ajunge astfel, în câteva luni, într-o stare mai rea decât înainte de această lucrare de reînviorare. Dacă nu vă păziți sufletele, veți apărea în cea mai rea lumină posibilă în fața celor necredincioși. Dumnezeu nu va fi glorificat cu acest mod de slujire. Fiți atenți, nu duceți lucrurile la extrem și nu aduceți reprosul asupra cauzei lui Dumnezeu. Eșecurile pe care le suferă mulți se datorează faptului că, după ce au fost binecuvântați de Dumnezeu, ei n-au căutat ca, în umilința lui Hristos, să fie o binecuvântare pentru alții. Pentru că acum cuvintele vieții veșnice au fost semănate în inimile voastre, vă implor să umblați smeriți cu Dumnezeu, să faceți faptele Domnului Hristos și să aduceți mult mai multă roadă spre neprihănire. Sper și mă rog să acționați asemenea fiilor și fiicelor Celui Prea Înalt și să nu deveniți extremiști sau să faceți ceva care să întineze Duhul lui Dumnezeu.

[649] Nu priviți la oameni și nici nu vă puneți nădejdea în ei, considerând că sunt infailibili, ci priviți mereu numai la Isus. Nu spuneți nimic care va arunca un reproș asupra credinței voastre. Mărturisiți-vă păcatele ascunse numai lui Dumnezeu. Lăsați ca inimile voastre rătăcitoare să se întoarcă la El, care știe exact și în mod desăvârșit cum să trateze cazul vostru. Dacă v-ați purtat cum nu se cuvine cu semenul vostru, recunoașteți-vă păcatul și faceți roade vrednice de lucrul acesta, restituind ceea ce trebuie. Apoi cereți binecuvântarea. Veniți la Dumnezeu așa cum sunteți și lăsați ca El să vă vindece rănile. Aduceți cazul vostru înaintea tronului harului; lăsați ca lucrarea aceasta să fie o lucrare completă, deplină. Fiți sinceri în relațiile voastre cu Dumnezeu și cu voi înșivă. Dacă veniți la El cu o inimă smerită, El vă va da biruință. Apoi puteți să dați o mărturie plăcută a libertății, aducând laude Lui, Aceluia care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. El nu va înțelege sau judeca greșit. Semenii voștri nu vă pot absolvi de păcat sau curăți de nelegiuire. Isus este singurul care vă poate da pacea. El vă iubește și S-a dat pe Sine pentru voi. Inima Sa mare, plină de iubire, are „milă de slăbiciunile noastre”. Ce păcate sunt oare prea mari ca El să nu le poată ierta? Ce suflet este așa de întunecat și apăsat de păcat, ca El să nu-l poată mântui? El este binevoitor, nu caută merite la noi, ci,

datorită bunătății Lui nemărginite, ne vindecă în rătăcirile noastre și ne iubește necondiționat, și aceasta în vreme ce noi eram încă păcătoși. El este „încet la mânie și plin de bunătate". Are o „îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință".

Nu căutați să obțineți o biruință la o cotă înaltă de excitare, ci mergeți să lucrați pentru alții și învățați-i cu multă răbdare. Acum veți fi înclinați să credeți că fiecare are o mulțime de rele de mărturisit și veți fi în primejdia de a face din aceasta un punct de atac. Voi doriți să-l aduceți pe fiecare pe același teren pe care voi vă aflați și veți simți că nu se poate face nimic până când n-au trecut toți prin aceeași lucrare, de mărturisire. Nu veți fi dispuși să-i ajutați din nou pe alții, având Duhul lui Dumnezeu asupra voastră și inimile [650] înmuiate și supuse unei lucrări serioase de curățire. Veți fi în marea primejdie de a aduce vătămare lucrării lui Dumnezeu, exercitând propriul vostru spirit. Dacă lucrați pentru suflete cu umilință, cu o dependență plină de încredere în Dumnezeu, dacă radiațiile Spiritului Său se reflectă de la tine într-un caracter asemenea Domnului Hristos, dacă simpatia, bunătatea, răbdarea și iubirea sunt principii stabile în viața voastră, atunci veți fi o binecuvântare pentru toți din jurul vostru. Voi nu veți critica pe alții și nici nu veți manifesta un spirit aspru, necruțător, față de ei; nu veți avea simțământul că ideile lor trebuie făcute ca să răspundă standardului vostru; dar iubirea lui Isus și roadele veșnice ale neprihănirii se vor manifesta în voi.

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. . . . Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărâtându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții".

Vrăjmașul va căuta să se introducă chiar și în mijlocul exercițiilor voastre religioase. Fiecare cale de acces trebuie să fie păzită cu credincioșie; dacă nu, egoismul și mândria vor ajunge să fie țesute în lucrarea voastră. Dacă eul a fost cu adevărat crucificat, cu toate pasiunile și plăcerile lui, rodul acestei realități se va vedea în fapte bune, spre slava lui Dumnezeu. Vă somez, în temere de Dumnezeu, nu lăsați ca lucrarea voastră să degenereze. Fiți creștini consecvenți,

echilibrați. Când inima și-a dat afecțiunile ei lui Hristos, atunci lucrurile vechi s-au dus, toate lucrurile au devenit noi.

Religia noastră trebuie să fie inteligentă. Înțelepciunea de sus trebuie să ne întărească, să ne fixeze, să ne înrădăcineze. Noi trebuie să mergem înainte și Dumnezeu încă ne va mai descoperi slava Sa, așa cum nu face față de lume.

Battle Creek , Michigan,

6 ianuarie 1889.

Prezența lui Dumnezeu, o realitate [651]

Scumpe frate Q.,

Sunt bucuroasă că astăzi ești în _____. Dacă folosești bine încrederea de care te bucuri, atunci vei fi omul potrivit la locul potrivit. Păstrează eul în afara preocupărilor tale; el să nu ajungă să mărginească lucrarea, deși aceasta va fi natural. Umblă umil cu Dumnezeu. Să lucrăm pentru Domnul cu o energie dezinteresată, păstrând înaintea noastră un sentiment al prezenței constante a lui Dumnezeu. Să ne gândim la Moise, câtă rezistență și câtă răbdare au caracterizat viața lui. Pavel, în Epistola sa către Evrei, spune: „Pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut". Caracterul pe care Pavel îl atribuie astfel lui Moise nu înseamnă numai o rezistență pasivă împotriva răului, ci o perseverență în ceea ce este drept. El a păstrat totdeauna pe Domnul înaintea sa și Domnul a fost totdeauna la dreapta sa, ca să-l ajute.

Moise a avut un sentiment profund al prezenței personale a lui Dumnezeu. El nu numai că a privit de-a lungul veacurilor la Domnul Hristos, ca Acesta să Se manifeste în trup, dar L-a văzut pe Hristos în mod special însoțindu-i pe copiii lui Israel în toate călătoriile lor. Pentru el, Dumnezeu era ceva real, era totdeauna prezent în gândurile sale. Când era înțeles greșit, când era chemat să facă față primejdiei și să poarte ocara de dragul lui Hristos, el a îndurat fără să se răzbune. Moise a crezut în Dumnezeu ca unul de care el avea nevoie și care urma să-l ajute. Pentru el, Dumnezeu era un ajutor prezent.

O mare parte din credința pe care o vedem este numai o credință cu numele; credința reală, plină de încredere și perseverență, este rară. Moise știa, din proprie experiență, că făgăduințele lui Dumnezeu vor fi o răsplată a acelora care Îl caută în mod stăruitor. El a avut respect față de recompensa de răsplătire. Aici avem un alt punct cu privire la credința pe care dorim s-o studiem; Dumnezeu va răsplăti pe omul credinței și al ascultării. Dacă această credință este adusă în experiența vieții, ea va face pe oricine se teme și-L iubește pe

Dumnezeu să îndure încercările. Moise a fost plin de încredere în Dumnezeu pentru că a avut credința necesară.

[652] El a avut nevoie de ajutor și s-a rugat pentru aceasta, s-a prins de el prin credință și a țesut în experiența lui credința că Dumnezeu îi poartă de grijă. El a crezut că Dumnezeu îi conduce viața în mod deosebit. El L-a văzut și L-a recunoscut pe Dumnezeu în fiecare detaliu al vieții sale și a simțit că se află sub ochii Celui Atotvăzător, Aceluia care cântărește motivele, Aceluia care încearcă inima. El a privit la Dumnezeu și s-a încrezut în El pentru tăria de a-l purta și păstra necorupt prin orice formă a ispitei. El știa că i s-a dat o lucrare specială de făcut și dorea să facă tot posibilul ca lucrarea aceea să fie un succes total. Dar el știa că nu putea face lucrul acesta fără ajutor divin, pentru că avea de-a face cu un popor încăpățânat. Prezența lui Dumnezeu era suficientă să-l facă să treacă cu bine prin situațiile cele mai dificile în care putea fi pus un om.

Moise nu numai că se gândea la Dumnezeu; el L-a și văzut. Dumnezeu era pentru el o viziune continuă. El n-a pierdut niciodată din vedere fața Lui. L-a văzut pe Isus ca Mântuitor al său și a crezut că meritele Mântuitorului îi vor fi atribuite și lui. Pentru Moise, această credință nu era un fel de ghicire; ea era o realitate. De acest fel de credință avem noi nevoie, credință care să treacă testul cu bine. O, cât de adesea cădem în fața ispitei, și aceasta pentru că nu avem ochii ațintiți la Isus! Credința noastră nu este constantă pentru că, datorită cedării în fața comodității, păcătuim și apoi nu mai putem suporta să-L „vedem pe Cel care este nevăzut” (Evrei 11, 27).

Fratele meu, fă din Domnul Hristos tovarășul tău zilnic, în fiecare oră, și nu te vei plânge că nu ai credință. Contemplă pe Isus. Privește caracterul Său. Vorbește cu El. Cu cât vei înălța mai puțin eul, cu atât mai mult vei vedea în Isus pe Cel înălțat. Dumnezeu are pentru tine o lucrare de făcut. Păstrează totdeauna pe Domnul înaintea ta. Frate și soră Q, mergeți mai sus și tot mai sus, pentru a vedea mai clar caracterul Domnului Hristos. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta” , Domnul nu l-a mustrat, ci a răspuns rugăciunii lui. Dumnezeu a declarat slujitorului Său: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată
[653] frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta”. Noi ne păstrăm departe de Dumnezeu și de aceea nu vedem descoperirea puterii Sale.

Prezența Domnului Hristos în sala de clasă

Fratele meu, sora mea, Domnul să vă dea la amândoi înțelepciune, ca să puteți ști cum să vă folosiți mintea. Domnul să vă învețe ce lucruri mari poate El să facă dacă veți crede. Aduceți pe Isus cu voi, ca tovarăș al vostru, în sala de clasă. Păstrați-L înaintea voastră atunci când vorbiți, pentru ca bunătatea să pornească de pe buzele voastre. Nu permiteți nimănui să vă modeleze această problemă. Permiteți-le copiilor care se află sub grija voastră să aibă individualitate, tot la fel ca și voi. Încercați totdeauna să-i călăuziți, dar niciodată să-i conduceți.

Am văzut unele lucruri aici, în Elveția, care cred că merită să fie imitate. Profesorii din școli ies adesea în natură cu elevii lor și, în timp ce aceștia se joacă, ei îi învață cum să se recreeze și sunt gata să intervină pentru a putea corecta orice comportare dezordonată sau orice lucru rău. Uneori, își iau elevii afară, în natură, și merg împreună cu ei mult timp pe jos. Îmi place lucrul acesta; cred că, făcând astfel, există mai puține ocazii pentru copii să cadă în ispită. Profesorii par să se implice în distracțiile copiilor și să facă ordine în ele. În nici un caz nu pot să fiu de acord cu ideea că elevii trebuie să simtă că sunt priviți continuu cu neîncredere și nu se pot purta ca niște copii. Dar este bine ca profesorii să se prindă în jocurile copiilor, să fie una cu ei și să le arate că doresc ca ei să fie fericiți; aceasta le va da copiilor încredere. Ei trebuie să fie controlați cu iubire, dar nu urmărindu-i în timpul meselor și al distracțiilor lor cu o severitate aspră și rigidă.

Dați-mi voie să spun că aceia care n-au fost ei înșiși niciodată copii nu sunt, de obicei, cei mai indicați să călăuzească în mod înțelept mintea diferită a copiilor și tinerilor. Ei sunt în stare să facă o lege, de la care nu se poate face apel. Profesorii nu trebuie să uite că și ei au fost odată copii. Trebuie să-și adapteze lecțiile la mintea [654] lor, situându-se astfel într-o relație de simpatie cu ei; apoi copiii pot fi instruiți și vor putea să le fie de folos atât prin cuvânt, cât și prin exemplu.

Fie ca Duhul lui Isus să vină și să vă modeleze inimile, să vă formeze caracterele pentru a vă înălța și înnobila sufletele. Domnul Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu, și nu vă veți face ca niște copilași, cu

nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor" (Matei 18, 3). Este nevoie să dați la o parte aceste rânduieli de fier, să coborâți de pe aceste picioroange, la simplitatea și umilința unui copil. O, dacă o parte din spiritul de severitate s-ar putea schimba într-un spirit de iubire, atunci fericirea și lumina soarelui pot lua locul descurajării și al durerii.

Natura și influența Mărturiilor

Pe măsură ce timpul se apropie și lucrarea de vestire a ultimei avertizări adresate lumii se extinde, este foarte important ca aceia care primesc adevărul prezent să aibă o clară înțelegere a naturii și influenței *Mărturiilor* pe care Dumnezeu, în providența Sa, le-a legat de lucrarea soliei îngerului al treilea, chiar de la începuturile ei. În paginile ce urmează, sunt redate paragrafe din ceea ce am scris în ultimii patruzeci de ani, cu referire la experiența mea de la început în această lucrare specială, prezentând, de asemenea, ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit cu privire la natura și importanța *Mărturiilor*, modul în care sunt date și cum trebuie să fie privite.

„Nu mult după 1844, am primit prima mea viziune. Eram în vizită la o scumpă soră în Hristos, a cărei inimă era legată de a mea. Cinci dintre noi, toate femei, am îngenuncheat liniștit la altarul familial. În timp ce mă rugam, puterea lui Dumnezeu a venit asupra mea așa cum n-am simțit-o niciodată mai înainte. Am avut simțământul [655]
că sunt înconjurată de lumină și că mă înalț mai sus și tot mai sus de la pământ” [Testimonies for the Church 1:58;]. La data aceea, am văzut experiența credincioșilor adventiști, venirea Domnului Hristos și răsplata dată celor credincioși.

„În a doua viziune, care a urmat imediat după prima, mi s-au arătat încercările prin care trebuia să trec și că aveam datoria să merg și să spun și altora ce-mi descoperise Dumnezeu. Mi-a fost arătat că lucrarea mea va fi întâmpinată cu o mare apostazie și că inima îmi va fi sfâșiată de suferință, dar că harul lui Dumnezeu va fi îndestulător și mă va susține în toate aceste încercări. Învățătura din această viziune m-a tulburat nespus de mult, căci îmi arăta datoria pe care o aveam, de a merge în mijlocul poporului și a prezenta adevărul.

O mare teamă ce mă apăsa a fost aceea că, dacă ascult chemarea datoriei și merg, declarându-mă favorizată de Cel Prea Înalt cu viziuni și descoperiri pentru poporul lui Dumnezeu, aș putea să cad în păcatul înălțării de sine și să mă înalț mai presus de poziția ce

este numai drept pentru mine să o ocup, aducând în felul acesta asupra mea neplăcerea lui Dumnezeu și pierzându-mi astfel mântuirea. Aveam în fața mea numeroase cazuri asemănătoare, și o strângere de inimă în fața calvarului chinuitor.

Acum mă rog fierbinte ca, dacă totuși trebuie să merg și să spun ceea ce mi-a arătat Domnul, să fiu ferită de o înălțare necuvenită. Îngerul a spus: «Rugăciunile tale au fost ascultate și vei primi răspuns la ele. Dacă acest rău de care te temi te amenință, mâna lui Dumnezeu va fi întinsă ca să te salveze; prin suferință, El te va atrage la Sine și te va păstra în umilință. Transmite solia cu credincioșie. Suferă până la sfârșit și vei mânca din fructele pomului vieții și vei bea din apa vieții».” [Testimonies for the Church 1:62, 64, 65;.]

La data aceea, era fanatism printre aceia care fuseseră credincioși ai primei solii îngerești. Greșeli serioase în doctrină și practică erau nutrite și unii erau chiar gata să-i condamne pe toți aceia care nu
[656] vor accepta părerile lor. Dumnezeu mi-a descoperit în viziune aceste greșeli și m-a trimis la acești copii greșiți să le spun; dar, în aducerea la îndeplinire a acestei îndatoriri, m-am confruntat cu o puternică împotrivire și ocară.

„Pentru mine era o cruce grea aceea de a le spune celor greșiți ce mi-a fost arătat cu privire la ei. Acest lucru mi-a produs o mare tristețe, și anume de a vedea pe alții necăjiți sau întristați. Și când eram obligată să rostesc solia, adesea o mai îndulceam și o făceam să pară cât mai favorabilă cu putință pentru persoana respectivă și apoi mergeam și plângeam în agonia sufletului meu. Priveam la aceia care nu aveau să poarte de grijă decât numai ființei lor și mă gândeam că, dacă aș fi în locul lor, n-aș murmura. Era foarte greu să transmiți *Mărturiile* clare și tăioase care-mi erau date de Dumnezeu. Am urmărit cu nerăbdare rezultatul și dacă persoanele mustrate se ridicau împotriva mustrării și după aceea se opuneau adevărului. Astfel de întrebări se ridicau în mintea mea: Am transmis eu solia așa cum trebuia? N-ar exista vreo cale pentru a-i salva? Apoi, asupra sufletului meu apăsa o astfel de tristețe, încât adesea simțeam că moartea ar fi un sol bine venit, iar mormântul, un loc scump de odihnă.

Nu mi-am dat seama de primejdia și de păcatul unei astfel stări de lucruri, până când, într-o viziune, am fost dusă în prezența Domnului Isus. El a privit la mine încruntat și și-a întors fața de la mine.

Nu este posibil să descriu groaza și agonia pe care le-am simțit atunci. Am căzut cu fața la pământ înaintea Lui, dar n-am avut putere să rostesc nici un cuvânt. O, cât aș fi dorit să mă ascund de acea încruntare îngrozitoare! Apoi, am putut să-mi dau seama, într-o măsură oarecare, ce fel de simțăminte vor avea cei pierduți și care îi vor face să strige atunci: «Munților și stâncilor, căderi peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului.» (Apocalipsa 6, 16.)

Imediat, un înger mi-a spus să mă ridic și priveliștea care mi-a izbit ochii cu greu poate fi descrisă. Înaintea mea era o grupă de oameni cu părul și hainele sfâșiate și a căror înfățișare era întruchiparea disperării și a groazei. Ei s-au apropiat de mine și și-au frecat hainele de ale mele. Când m-am uitat la hainele mele, am văzut [657] că erau pătate de sânge. Din nou am căzut ca moartă la picioarele îngerului meu însoțitor. N-am putut rosti nici o scuză și aș fi dorit să fiu departe de acel loc sfânt. Îngerul m-a ridicat în picioare și mi-a zis: «Nu acesta este cazul tău acum, dar scena aceasta a fost trecută pe dinaintea ochilor tăi pentru a ști care va fi situația ta dacă neglijezi să spui altora ce ți-a descoperit Domnul»" [Testimonies for the Church 1:73, 74.] Cu această avertizare solemnă înaintea mea, am plecat să le spun oamenilor cuvintele de mustrare și învățătură pe care mi le-a dat Dumnezeu.

Mărturii personale

Soliile care mi-au fost date pentru diferite persoane le-am scris adesea pentru ei; în multe cazuri, am făcut lucrul acesta la cererea lor expresă. Pe măsură ce lucrarea mea se extindea, lucrul acesta a devenit o parte importantă și obositoare a muncii mele. Mai înainte de publicarea *Mărturiei* 15, multe cereri pentru mărturiile scrise mi-au fost adresate de către aceia pe care i-am sfătuit sau mustrat; dar eu mă aflam într-o stare de mare slăbiciune datorită muncii epuizante și m-am dat înapoi de la datorie, în mod deosebit de când am știut că multe dintre aceste persoane erau foarte nevrednice și se părea că există puțină speranță ca avertizările date să lucreze vreo schimbare hotărâtă în ei. La data aceea, am fost mult încurajată de următorul vis:

„O persoană mi-a adus un material alb și mi-a cerut să croiesc din el haine pentru persoane de toate măsurile și de toate felurile de caracter și împrejurări ale vieții. Mi s-a spus să le croiesc și să le agăț, să fie terminate atunci când se va adresa chemarea. Am avut impresia că mulți dintre cei pentru care mi s-a cerut să croiesc haine erau nevrednici. Am întrebat dacă aceea era ultima bucată de material pe care trebuie s-o croiesc și mi s-a spus că nu era ultima; că, de îndată ce terminam această bucată, mai erau și altele pe care trebuia să le iau. M-am simțit descurajată de cantitatea de lucru ce stătea înaintea mea și am spus că am croit haine pentru alții timp
[658] de mai bine de douăzeci de ani și munca mea nu a fost apreciată și nici n-am văzut că lucrul meu a realizat prea mult. Am vorbit cu persoana care mi-a adus pânza despre o anume femeie în mod deosebit, pentru care mi s-a spus să croiesc o haină. Am spus că ea nu va aprecia haina și deci va fi o pierdere de timp și material pentru a i-o prezenta. Ea era foarte săracă, cu un intelect inferior și dezordonată în obiceiuri și în curând le va murdări.

Persoana a răspuns: «Croiește haine. Aceasta este datoria ta. Pierderea nu este a ta, ci a mea. Domnul nu Se va uita la ce se uită omul». El așează înainte lucrarea care dorește să fie făcută și «nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea».

Apoi mi-am ținut mâinile în sus, bătătorite, așa cum erau din cauza îndelungatei folosiri a foarfecelor, și am spus că nu pot decât să mă cutremur la gândul continuării acestui fel de lucrare. Persoana a repetat din nou:

«Croiește haine. Eliberarea ta n-a venit încă».

Cu simțămintele unei mari oboseli, m-am ridicat ca să încep să lucrez. Înaintea mea stătea o foarfecă nouă, lustruită, pe care am început s-o folosesc. Deodată, sentimentul oboselii și al descurajării m-a părăsit, foarfeca părea că taie singură și am croit haină după haină, cu mai multă ușurință decât până acum.” [Testimonies for the Church 2:10-12.]

Sunt multe vise care își au originea în lucrurile obișnuite ale vieții, cu care însă Duhul lui Dumnezeu nu are nimic de-a face. „Sunt, de asemenea, vise false, ca și viziuni false, care sunt inspirate de duhul lui Satana. Dar visele de la Domnul sunt clasate în Cuvântul lui Dumnezeu la un loc cu viziunile și sunt tot atât de adevărate roade ale Spiritului Profetic ca și viziunile. Asemenea vise, având în vedere

persoanele care le au și împrejurările în care sunt date conțin în ele însele dovada autenticității lor.” [Testimonies for the Church 1:569 (1867).]

De când avertizările și învățăturile date în mărturii pentru cazuri individuale și care se aplică cu putere multor oameni, care n-au [659] fost în mod special evidențiate în felul acesta, mi se pare că este de datoria mea să public mărturiile personale pentru binele bisericii. În *Mărturia* numărul 15, vorbind despre necesitatea de a face acest lucru, am spus: „Nu cunosc o altă cale mai bună pentru a prezenta poziția mea cu privire la primejdia generală și a pozițiilor greșite, precum și datoria pe care o au toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și țin poruncile Lui, decât făcând public aceste mărturii. Poate că nu este o altă cale mai directă și mai puternică de a prezenta ceea ce Domnul mi-a arătat.” [Testimonies for the Church 2:9 (1868).]

Într-o viziune ce mi-a fost dată la 12 iunie 1868, mi-a fost arătat ceea ce îndreptățește pe deplin atitudinea mea de publicare a mărturiilor personale. „Când Domnul scoate în evidență cazuri individuale și numește greșelile lor, alții, care n-au fost arătați în viziune, în mod frecvent consideră că ei sunt drepți sau aproape drepți. Dacă unul este mustrat pentru un rău deosebit, frații și surorile ar trebuie să se examineze cu atenție, spre a vedea unde au căzut și în ce anume se fac și ei vinovați de același păcat. Ei trebuie să aibă spiritul unei unite mărturisiri. Dacă alții simt că sunt drepți, aceasta nu-i face să fie astfel. Dumnezeu privește la inimă. El pune la probă, testează sufletele în acest fel. În mustrarea relelor unora, El intenționează să corecteze pe mulți. Dar, dacă ei dau greș în a primi mustrarea, ca nefiind pentru ei, și se mângâie singuri că Dumnezeu a trecut peste greșelile lor numai pentru că nu i-a scos în mod personal în evidență, ei se înșeală singuri și vor fi lăsați afară în întuneric, în propriile lor căi, spre a urma închipuirea inimilor lor.

Mulți se înșeală singuri cu privire la adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. El folosește căi și mijloace care slujesc cel mai bine scopului Său, cum și pentru a dovedi ceea ce este în inimile celor ce mărturisesc că sunt urmași ai Săi. El face clar relele unora, pentru ca alții să poată astfel să fie avertizați și să se teamă și să ocolească acele greșeli. Printr-o cercetare de sine, ei pot afla că și ei fac aceleași lucruri pe care Dumnezeu le condamnă la alții. Dacă doresc într-adevăr să-I slujească lui Dumnezeu, temându-se să nu-L jignească,

[660] atunci ei nu vor aștepta ca mai întâi păcatele lor să fie arătate, ca apoi să mărturisească și cu o pocăință plină de umilință să se întoarcă la Domnul. Ei vor părăsi, vor abandona lucrurile care nu Îi plac lui Dumnezeu, în armonie cu lumina dată altora. Dacă, din contră, aceia care nu sunt drepți înaintea lui Dumnezeu văd că se fac vinovați de aceleași păcate care au fost mustrate la alții, și cu toate acestea continuă în aceleași comportamente necredincioase, pentru că n-au fost nominalizați în mod special, ei își pun în primejdie propriile lor suflete și vor fi făcuți robi de către Satana, după cum vrea el." [Testimonies for the Church 2:112-113 — 1868.]

„Mi-a fost arătat că, în înțelepciunea lui Dumnezeu, nu toate păcatele și greșelile tuturor vor fi date la iveală.... Toți cei vinovați sunt atenționați în aceste mărturii individuale, deși poate că numele lor n-au fost adăugate la mărturiile speciale; și dacă persoanele trec peste acestea și-și acoperă păcatele pentru că numele lor nu au fost în mod special amintite, ei nu vor prospera în cele ale lui Dumnezeu. Nu pot înainta într-o viață divină, ci vor deveni tot mai întunecați, până când lumina cerului va fi în întregime retrasă." [Testimonies for the Church 2:447 (1870).]

Într-o viziune ce mi-a fost dată acum douăzeci de ani, „mi s-a arătat atunci să aduc niște principii generale, în vorbire și în scris, și, în același timp, să atrag atenția asupra primejdiilor, greșelilor și păcatelor unor persoane, pentru ca toți să poată fi avertizați, mustrați și sfătuiți. Am văzut că toți ar trebui să-și cerceteze inimile și să trăiască cu multă atenție, ca să vadă dacă nu cumva au făcut și ei aceleași greșeli pentru care alții au fost corectați și dacă nu cumva avertizările date pentru alții se aplică și în cazul lor. Dacă da, ar trebui să simtă că sfatul și mustrările au fost date în mod special pentru ei și ar trebui să le aplice ca și când le-ar fi fost adresate în mod special. Dumnezeu a fixat testul credinței pentru toți aceia care pretind că sunt urmași ai Domnului Hristos. El va pune la probă sinceritatea rugăciunilor tuturor acelora care pretind că doresc cu multă ardoare să știe care le este datoria. Le va arăta în mod clar care este aceasta. Va da tuturor ocazie să dezvolte ceea ce se află în inimile lor." [Testimonies for the Church 2:687 (1871).]

Obiectul Mărturiilor

[661]

„În timpurile din vechime, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor prin profeți și apostoli. În aceste zile, El le vorbește prin mărturiile Duhului Sfânt. N-a fost niciodată un timp în care Dumnezeu să instruiască poporul Său mai puternic de cum o face acum, în legătură cu voința Sa și drumul sau comportarea pe care El ar dori ca ei să o aibă.” [Testimonies for the Church 4:147, 148 (1876).]

„Domnul a văzut că este potrivit să-mi arate într-o viziune nevoile și greșelile poporului Său. A fost un lucru dureros pentru mine, dar, cu credincioșie, am pus înaintea celor vinovați greșelile lor și mijloacele de remediere.... Astfel că Duhul lui Dumnezeu a rostit avertizări și judecăți, fără a reține, totuși, făgăduința plăcută a milei....

Păcătoșii pocăiți n-au nici un motiv de disperare pentru că li se aduce aminte de păcatele lor și sunt avertizați de primejdiile care îi pândesc. Chiar și aceste eforturi făcute pentru ei arată cât de mult îi iubește Dumnezeu și dorește să-i salveze. Ei nu au de făcut decât să urmeze sfatul Său și să facă voia Sa, pentru a moșteni viața veșnică. Dumnezeu așează păcatele poporului Său greșit înaintea lor, pentru ca ei să vadă toată grozăvia lor în lumina adevărului divin. Apoi este de datoria lor să renunțe pentru totdeauna la ele. Dacă cei din poporul lui Dumnezeu vor recunoaște modul în care El S-a purtat cu ei și vor accepta învățăturile Sale, ei vor găsi o cale dreaptă pentru picioarele lor și o lumină care să-i călăuzească prin întuneric și descurajare.” [Testimonies for the Church 4:14, 15 (1876).]

„Avertizări și mustrări nu sunt adresate celor greșiți din mijlocul adventiștilor de ziua a șaptea pentru că viața lor este mult mai vrednică de mustrare decât viața celor ce mărturisesc că sunt creștini din bisericile cu numele, nici pentru faptul că exemplul și faptele lor sunt mai rele decât acelea ale adventiștilor care nu vor da ascultare cerințelor Legii lui Dumnezeu, ci pentru că ei au o mare lumină și pentru că, prin mărturisirea lor, au luat poziția de popor deosebit al lui Dumnezeu, un popor ales, având Legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor. Ei declară credincioșia lor față de Dumnezeul cerului, dând ascultare legilor guvernării Sale. Sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Orice păcat existent îi separă de Dumnezeu și, într-un mod special, dezonorează Numele Său, dând vrăjmașilor

[662]

Legii Sale sfinte ocazia de a arunca ocara asupra cauzei Sale, a poporului Său, pe care El l-a numit o generație aleasă, o preoție sfântă și un neam sfânt, un popor deosebit, pentru ca ei să-I aducă laude Lui, Aceluia care i-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată. . . .

Domnul mustră și ceartă pe copiii Săi care mărturisesc că țin Legea Sa. El le scoate în evidență păcatele și prezintă în mod deschis nelegiuirea lor, pentru că dorește să înlăture orice păcat și orice nelegiuire, ca ei să poată desăvârși sfințenia lor în temere de El. . . . Dumnezeu îi mustră, îi dojenește și îi ceartă, pentru ca ei să poată fi curățiți, sfințiți, înălțați și, în cele din urmă, luați la tronul Său." [Testimonies for the Church 2:452, 453 (1870).]

„Am privit peste *Mărturiile* date pentru păzitorii Sabatului și sunt uimită de mila lui Dumnezeu și de grija Sa pentru poporul Său — le-a dat multe avertizări, scoțând în evidență primejdiile existente și prezentându-le poziția înaltă pe care El dorește ca ei să o ocupe. Dacă ei vor rămâne în iubirea Sa și se vor despărți de lume, El va face ca binecuvântările Lui deosebite să vină asupra lor și lumina Sa să strălucească în jurul lor. Influența lor spre bine trebuie să fie simțită în fiecare ramură a lucrării și în fiecare parte a câmpului Evangheliei. Dar, dacă ei nu se vor supune gândului lui Dumnezeu, dacă vor continua să aibă un sentiment atât de mic despre caracterul înalt al lucrării, așa cum au avut în trecut, influența și exemplul lor se vor dovedi a fi un blestem groaznic. Ei nu vor face decât să aducă vătămare și numai vătămare. Sângele sufletelor prețioase va fi găsit pe hainele lor.

Mărturiile de avertizare au fost repetate. Întreb: Cine le-a dat
[663] ascultare? Cine s-a pocăit de păcate și idolatrie și a alergat spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus?. . . Am așteptat cu nerăbdare, sperând că Dumnezeu va pune Duhul Său asupra unora și-i va folosi ca instrumente ale neprihănirii pentru a trezi și a pune ordine în biserica Sa. Am ajuns aproape la disperare, văzând, an după an, o mai mare îndepărtare de acea simplitate pe care Dumnezeu mi-a arătat-o că ar trebui să caracterizeze viața urmașilor Săi. Interesul și devoțiunea pentru cauza lui Dumnezeu s-au micșorat tot mai mult. Întreb: Cum au căutat aceia care mărturisesc a avea încredere în mărturii să trăiască în armonie cu lumina primită? Cum au privit ei avertizările ce le-au fost date? În ce fel au dat ei ascultare

instrucțiunilor sau învățăturilor pe care le-au primit?" [Testimonies for the Church 2:483, 484 (1870).]

Nu pentru a lua locul Bibliei

Următorul paragraf, dintr-o mărturie publicată în 1876, ne va dovedi că *Mărturiile* n-au fost date pentru a lua locul Bibliei:

„Fratele R. va aduce confuzie în minte, căutând să arate că lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o mie prin *Mărturii* este un adaus la Cuvântul lui Dumnezeu, dar astfel el prezintă problema într-o lumină falsă. Dumnezeu a considerat ca prin această problemă să îndrepte mintea copiilor Săi la Cuvântul Său, ca aceștia să-l înțeleagă mai bine." [Testimonies for the Church 4:246 (1876).] „Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru a lumina până și cele mai întunecate minți și poate fi înțeles de cei care vor acest lucru. Dar, cu toate acestea, unii care mărturisesc că studiază Cuvântul lui Dumnezeu, trăiesc, de fapt, într-o directă opoziție cu învățăturile cele mai clare. Apoi, pentru a-i lăsa pe oameni, bărbați și femei, fără scuze, Dumnezeu a dat mărturii clare și la subiect, aducându-i înapoi la Cuvântul pe care ei au neglijat să-l urmeze." [Testimonies for the Church 2:455 (1870).] „Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii generale, pentru formarea unor obiceiuri corecte de viețuire, și mărturiile generale și personale au fost calculate să le atragă atenția în mod special la aceste principii." [Testimonies for the Church 4:323 (1879).] [664]

La 30 aprilie 1871, această problemă mi-a fost prezentată într-un vis. Se făcea că luam parte la o adunare importantă, împreună cu o mare mulțime de oameni. „Mulți erau plecați înaintea lui Dumnezeu în rugăciune stăruitoare și se părea că sunt apăsați. Ei Îl rugau pe Domnul pentru o lumină specială. Câțiva păreau că sunt în agonie sufletească; sentimentele lor erau foarte intense; cu lacrimi strigau tare după ajutor și lumină. Frații noștri cei mai de frunte erau angajați în această scenă foarte impresionantă. Fratele S. era întins pe dușumea, după toate aparențele, într-o profundă durere. Soția sa se afla în mijlocul unui grup de batjocoritori indiferenți. Ea privea ca și când dorea ca toți să înțeleagă că ea își bătea joc de toți aceia care se umileau în felul acesta.

Am visat că Duhul Domnului a venit peste mine și m-am ridicat în mijlocul strigătelor și al rugăciunilor și am zis: «Duhul Domnului Dumnezeu este asupra mea. Mă simt îndemnată să vă spun că trebuie să începeți să lucrați individual, pentru voi înșivă. Voi priviți la Dumnezeu și doriți ca El să facă pentru voi lucrarea pe care a lăsat-o să o faceți voi. Dacă veți face pentru voi înșivă lucrarea pe care știți că trebuie să o faceți, atunci Dumnezeu vă va ajuta când veți avea nevoie de ajutor. Ați lăsat nefăcute chiar lucrările pe care Dumnezeu vi le-a lăsat vouă să le îndepliniți. Îl chemați pe Dumnezeu ca El să vă facă lucrarea. Dacă ați fi urmat lumina pe care v-a dat-o, atunci El ar fi făcut ca o lumină și mai mare să strălucească asupra voastră; dar în vreme ce voi neglijați sfaturile, avertizările și mustrările care au fost date, cum mai așteptați ca Dumnezeu să vă dea mai multă lumină și mai multe binecuvântări pentru a le neglija și disprețui? Dumnezeu nu este asemenea omului; cu El nu putem glumi».

Am luat Biblia, prețioasa Biblie, și am înconjurat-o cu mai multe *Mărturii pentru comunitate*, date pentru poporul lui Dumnezeu. Aici, am spus eu, se întâlnesc aproape toate cazurile. Sunt arătate păcatele
[665] ce trebuie evitate. Sfatul pe care ei îl doresc poate fi găsit aici, dat pentru alte cazuri care sunt asemenea acestora. Dumnezeu a avut plăcerea să-ți dea învățătură peste învățătură, sfat peste sfat. Dar nu sunt mulți dintre voi care cunosc într-adevăr ce conțin *Mărturiile*. Tu nu ești familiarizat cu Scripturile. Dacă ai fi făcut din Cuvântul lui Dumnezeu studiul tău, cu dorința de a atinge standardul Bibliei și a obține perfecțiunea divină, n-ai fi avut nevoie de *Mărturii*. Dar pentru că ai neglijat să faci personal cunoștință cu Cartea inspirată a lui Dumnezeu, de aceea El a căutat să ajungă la tine prin mărturii simple și directe, atrăgându-ți atenția asupra cuvintelor inspirației, pe care ai neglijat să le asculți și care te somează să-ți modelezi viața în armonie cu învățăturile ei curate și înălțătoare.

Domnul Își propune să te avertizeze, să te mustre, să te sfătuiască prin mărturiile date și să imprime în mintea ta importanța adevărului Cuvântului Său. Mărturiile scrise nu sunt menite să aducă lumină nouă, ci să imprime în mod viu în inimă adevărurile inspirației descoperite deja. Datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi a fost în mod clar arătată în Cuvântul lui Dumnezeu; cu toate acestea, puțini dintre voi sunteți ascultători față de lumina dată. Nici un adevăr în plus nu este adus, dar Dumnezeu, prin *Mărturii*,

a simplificat marile adevăruri date deja, în modul ales de El de a le aduce înaintea poporului, pentru a trezi și impresiona mintea cu ele, pentru ca toți să fie lăsați fără scuze.

Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia și gelozia au întunecat puterile perceptive, iar adevărul, care v-ar fi făcut înțelepți în vederea mântuirii, și-a pierdut puterea de a încânta și controla mintea. Chiar principiile esențiale ale sfințeniei nu sunt înțelese pentru că nu este o foame și o sete după cunoașterea Bibliei, după curăția inimii și sfințenia vieții. *Mărturiile* nu trebuie să minimalizeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-l înalțe și să-i atragă mintea la el, pentru ca frumusețea simplă a adevărului să-i poată impresiona pe toți.

Am spus mai departe: După cum Cuvântul lui Dumnezeu este [666]
înconjurat cu aceste cărți și broșuri, tot astfel Dumnezeu te-a înconjurat cu mustrări, sfaturi și încurajări. Aici plângeți înaintea lui Dumnezeu, în chinul sufletului, pentru mai multă lumină. Sunt autorizată de Dumnezeu să vă spun că nici o altă rază de lumină din *Mărturii* nu va străluci asupra cărării voastre până când nu veți folosi în mod practic lumina primită deja. Domnul v-a înconjurat cu un zid de lumină; dar voi nu ați apreciat lumina; ați călcat-o în picioare. În vreme ce unii au disprețuit lumina, alții au neglijat-o sau au urmat-o, dar în mod indiferent. Puțini au fost aceia care și-au pus inima să asculte de lumina pe care Dumnezeu a avut plăcerea să le-o dea.

Unii dintre cei care au primit avertizări speciale prin mărturii au uitat în câteva săptămâni de mustrările date. Mărturiile unora au fost repetate de mai multe ori, dar ei nu s-au gândit la ele ca fiind suficient de importante pentru a fi ascultate cu grijă. Pentru ei, ele au fost ca niște povești născocite, niște fleacuri. Dacă ar fi luat în considerație lumina primită, atunci ar fi evitat pierderile și încercările despre care ei cred că sunt aspre și grele. Ei nu trebuie să se supravegheze decât pe ei înșiși. Și-au așezat pe grumaz un jug pe care îl găsesc chinuitor la purtat. Acesta nu este jugul pe care Domnul Hristos l-a pus asupra lor. Grija și iubirea lui Dumnezeu au fost exercitate în folosul lor; dar egoismul lor, răul, sufletele necredincioase nu pot să deosebească bunătatea și mila Sa. Ei aleargă înainte în propria lor înțelepciune până când, copleșiți de încercări și încurcați de nedumeriri, sunt prinși în cursă de Satana. Însă, atunci când strângi razele de lumină pe care Dumnezeu le-a dat în trecut, El va da mai multă lumină.

Pe aceștia îi îndrum spre vechiul Israel. Dumnezeu le-a dat israeliților Legea Sa, dar ei nu au ascultat-o. Apoi El le-a dat ceremonii și rânduieli prin care, aducându-le la îndeplinire, Îl puteau păstra pe Dumnezeu în amintirea și în mintea lor. Ei erau așa de înclinați să-L uite pe El și cerințele Lui față de ei, încât a fost necesar să le țină mintea în alertă pentru a-și da seama de obligația
[667] pe care o au de a asculta și onora pe Creatorul lor. Dacă ei ar fi fost credincioși și ar fi iubit ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, mulțimea ceremoniilor și a rânduielilor n-ar fi fost necesară.

Dacă poporul care mărturisește că este acum comoara deosebită a lui Dumnezeu ar fi ascultat cerințele Lui, așa cum sunt arătate în Cuvântul Lui, atunci n-ar fi fost date mărturiile speciale spre a-i trezi la datoria pe care o au și spre a imprima asupra lor conștiența păcătoșeniei lor și primejdia teribilă de a neglija ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Conștiința le-a fost întunecată pentru că lumina a fost dată deoparte, neglijată și desconsiderată...

Cineva care stătea lângă mine a spus: «Dumnezeu te-a ridicat și ți-a dat cuvinte pe care să le adresezi oamenilor și care să atingă inimi așa cum n-a dat la nimeni. El a modelat mărturiile tale pentru a corespunde cazurilor care au nevoie de ajutor. Trebuie să stai nemișcată în fața batjocurii, a disprețului, ocării și criticii. Pentru a fi instrumentul special al lui Dumnezeu, nu trebuie să te sprijini pe nimeni, ci să te prinzi numai de El și, asemenea viței-de-vie care se agață, să lași ca lujerii cățărători să se împletească în jurul Lui. El te va face un mijloc prin care să transmiți lumina Sa oamenilor. Zilnic trebuie să strângi putere de la Dumnezeu, ca să fii întărită, și tot ceea ce este în jurul tău să nu întunece lumina pe care El a îngăduit-o să lumineze asupra poporului Său prin tine. Este obiectivul special al lui Satana să împiedice această lumină să ajungă la poporul lui Dumnezeu, care are o așa de mare nevoie de ea în mijlocul primejdiilor zilelor din urmă.

Succesul tău stă în simplitatea ta. De îndată ce te îndepărtezi și-ți modelezi mărturia pentru a corespunde minții cuiva, puterea ta s-a dus. Aproape totul în acest veac este o aparență înșelătoare, ceva ireal. Lumea este plină de mărturii date pentru a plăcea și fermeca pentru un moment și pentru a înălța eul. Mărturia ta are un caracter deosebit. Ea trebuie să coboare în lucrurile de amănunt ale vieții,

păstrând credința cea slabă să nu moară și prezentând credincioșilor nevoia de a străluci ca niște lumini în lume.

Dumnezeu ți-a dat mărturiile pentru a așeza înaintea celui apostaziat și păcătos adevărata lui stare și imensa pierdere pe care el [668]
o întreține printr-o continuă viață de păcat. Dumnezeu a întipărit lucrul acesta în tine, desfășurându-l înaintea ochilor tăi așa cum n-a făcut cu nimeni care este astăzi în viață, și în armonie cu lumina pe care ți-a dat-o El, te va face răspunzătoare. „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor". „Înalță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirea lui, și casei lui Iacov păcatele ei".»" [Testimonies for the Church 2:604-608 (1871).]

Folosirea greșită a „Mărturiilor"

Unii dintre cei care cred în *Mărturii* au greșit, impunându-le altora în mod necuvenit. În volumul 1, numărul 8, este o mărturie cu privire la acest lucru: „Au fost unii în _____ care erau copii ai lui Dumnezeu și, cu toate acestea, se îndoiau de mărturii. Alții nu manifestau nici o opoziție, dar, cu toate acestea, nu îndrăzneau să ia o poziție hotărâtă cu privire la ele. Unii erau sceptici și aveau suficiente motive să fie astfel. Viziuni false și acțiuni fanatice, precum și roadele jalnice ce au urmat au avut o influență asupra cauzei din _____, pentru a face mintea sceptică la tot ce poartă numele de viziuni. Toate aceste lucruri ar trebui să fie luate în considerație și înțelepciunea să fie exercitată. Nu trebuie să condamnați pe cei care n-au văzut niciodată pe cineva în timpul viziunii și care n-au avut niciodată o cunoaștere personală a influenței viziunilor. Unii ca aceștia nu vor fi niciodată lipsiți de beneficiile și privilegiile bisericii, dacă viața lor creștină este de altfel corectă. . . .

Mi-a fost arătat că unii pot primi viziunile publicate, judecând copacul după roadele lui. Alții sunt însă asemenea lui Toma necredinciosul; ei nu pot crede *Mărturiile* publicate și nici să primească dovada prin mustrările adresate altora, ci trebuie să vadă și să aibă ei înșiși această dovadă. Unii ca aceștia nu trebuie lăsați la o parte, ci îndelunga răbdare și dragostea frățească ar trebui să fie manifestate față de ei, până când își vor găsi drumul și se vor hotărî fie pentru, fie împotrivă. Dar dacă ei luptă împotriva viziunilor despre care n-au [669]

nici o cunoștință, dacă se împotrivesc atât de mult, încât ajung să se opună unui lucru în care n-au experiență deloc, . . . atunci biserica poate să-și dea seama că ei n-au dreptate." [Testimonies for the Church 1:328 (1862).]

Unii dintre frații noștri au experiență îndelungată în ceea ce privește adevărul și timp de ani de zile s-au obișnuit cu mine și lucrarea mea. Ei au dovedit că au încredere în *Mărturii* și au declarat credința în ele. Au simțit influența puternică a Duhului lui Dumnezeu odihnindu-se asupra lor, pentru a da mărturie cu privire la încrederea pe care trebuie s-o avem în ele. Mi-a fost arătat că, atunci când sunt mustrați prin *Mărturii*, unii se vor ridica împotriva lor și vor lucra în ascuns pentru a micșora influența lor; ei ar trebui să fie tratați cu toată credincioșia; pentru că atitudinea lor pune în primejdie pe aceia cărora le lipsește experiența. [Testimonies for the Church 1:328.]

Primul număr publicat din *Mărturii* conține o avertizare împotriva folosirii incorecte a luminii date astfel poporului lui Dumnezeu. [Testimonies for the Church 1:119.] Am declarat atunci că unii au apucat pe un drum neînțelept; când au vorbit despre credința lor cu cei necredincioși și când s-a cerut să se aducă dovezi, ei au citat din scrierile mele, în loc să meargă la Biblie pentru dovezi. Mi-a fost arătat că acest fel de comportament era nepotrivit și că va produce prejudecăți celor necredincioși împotriva adevărului. *Mărturiile* nu vor avea nici o greutate în ochii acelora care nu știu nimic despre spiritul lor. În asemenea cazuri, nu trebuie să se facă referire la ele.

Alte avertizări cu privire la folosirea *Mărturiilor* au fost date din când în când după cum urmează:

„Unii dintre pastori sunt cu mult în urmă. Ei mărturisesc a crede mărturiile aduse, iar alții aduc vătămare, făcându-le regulă de fier pentru aceia care n-au avut o experiență cu referire la ele, dar au dat greș în a le aduce ei înșiși la îndeplinire. Ei au primit mărturii în repetate rânduri, dar le-au desconsiderat în întregime. O astfel de atitudine nu este consecventă." [Testimonies for the Church 1:369 (1863).]

„Am văzut că mulți au profitat de ceea ce a arătat Dumnezeu cu
[670] privire la păcatele și relele altora. Ei au luat însemnătatea extremă a ceea ce a fost arătat în viziune și apoi au insistat asupra ei, până când a apărut tendința de a slăbi credința multora în ceea ce a arătat

Dumnezeu și, de asemenea, de a descuraja și a face ca biserica să-și piardă elanul." [Testimonies for the Church 1:166 (1857).]

Vrăjmașul va pune mâna pe tot ce poate folosi pentru nimicirea sufletului. „Mărturiile au fost date spre binele persoanelor care ocupă poziții importante. Ele încep prin a ridica povara și a-și face partea în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Dar Satana îi urmărește cu ispitele lui și, în cele din urmă, sunt biruiți. În timp ce și alții privesc la cursul greșit al vieții lor, Satana le sugerează că trebuie să fie o greșeală în mărturiile date acelor persoane, altfel acești oameni nu s-ar fi dovedit nevrednici să poarte o parte din lucrarea lui Dumnezeu."

În felul acesta, îndoiala cu privire la lumina dată de Dumnezeu a fost semănată. „Ceea ce se poate spune despre oamenii aflați în anumite situații nu se poate spune despre ei în alte împrejurări. Oamenii sunt slabi în ce privește puterea morală și așa de egoiști, așa de mulțumiți de ei înșiși și așa de mândri, încât Dumnezeu nu poate lucra cu ei și astfel sunt lăsați să se miște asemenea orbilor și să dea pe față o așa de mare slăbiciune și nebunie, încât mulți sunt uimiți de faptul că astfel de persoane au fost acceptate și recunoscute ca fiind vrednice de a avea vreo legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce a urmărit Satana. Acesta a fost scopul lui chiar de când i-a ispitit în mod special de la început, pentru a fi un reproș la adresa cauzei lui Dumnezeu și să arunce blamul asupra *Mărturiilor*. Dacă ei ar fi rămas acolo unde influența lor n-ar fi fost în mod special simțită asupra cauzei lui Dumnezeu, Satana nu i-ar fi asaltat atât de teribil, căci nu și-ar fi împlinit scopul, folosindu-i ca instrumente cu care să facă o lucrare deosebită." [Testimonies for the Church 3:469, 470 (1875).]

Să fie judecate după roadele lor [671]

Mărturiile să fie judecate după roadele lor. Care este spiritul învățăturii lor? Care a fost rezultatul influenței lor? „Toți cei care doresc să facă astfel pot să cunoască personal roadele acestor viziuni. Timp de șaptesprezece ani, Dumnezeu a găsit potrivit să le lase să supraviețuiască și să fie întărite împotriva forțelor lui Satana și influenței instrumentelor omenești care l-au ajutat pe Satana în lucrarea sa." [Testimonies for the Church 1:330 (1862).]

„Ori Dumnezeu învață biserica Sa, mustrând relele și întărind credința, ori El nu este Dumnezeu. Această lucrare este sau nu este de la Dumnezeu. Dumnezeu nu face nimic împreună cu Satana. Lucrarea mea … poartă sau pecetea lui Dumnezeu, sau pecetea vrăjmașului. Nu există un drum de mijloc în această problemă. *Mărturiile* sunt ori de la Duhul lui Dumnezeu, ori de la diavol.” [Testimonies for the Church 4:230.]

Cum Domnul S-a manifestat prin Spiritul Profeției, „trecutul, prezentul și viitorul mi-au trecut pe dinainte. Mi-au fost arătate fețe pe care nu le-am mai văzut niciodată și, după ani de zile, am știut unde le-am văzut. Am fost trezită din somn, având un viu sentiment al subiectelor prezentate minții mele mai înainte; și la miezul nopții am scris scrisori care au traversat continentul și, sosind într-un moment de criză, au salvat cauza lui Dumnezeu de la un mare dezastru. Aceasta a fost lucrarea mea timp de mulți ani de zile. O putere mi-a poruncit să mustru și să condamn greșelile la care nu m-am gândit. Este oare această lucrare, din ultimii treizeci și șase de ani, de sus sau din abis?” [Mărturia nr. 31, Testimonies for the Church 5:60, 61 (1882).]

Domnul Hristos i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Păziți-vă de proorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice
[672] pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște”. Aici este un test și toți pot să-l aplice, dacă doresc. Cei care într-adevăr doresc să cunoască adevărul vor găsi suficiente dovezi pentru a crede.

Îndoieli cu privire la „Mărturii”

„Planul lui Satana este acela de a slăbi credința poporului lui Dumnezeu în *Mărturii*.” „Satana știe cum să întreprindă aceste atacuri. El lucrează asupra minții, ca să trezească gelozia și nemulțumirea față de cei din fruntea lucrării. Darurile sunt apoi puse sub semnul întrebării; apoi, desigur, ele nu au decât puțină greutate, iar instrucțiunile date prin viziune sunt desconsiderate.” „Apoi ur-

mează scepticismul cu privire la punctele vitale ale credinței noastre, stâlpii pozițiilor noastre, apoi îndoiala cu privire la Sfintele Scripturi și mersul înapoi spre pierzare. Când *Mărturiile* care au fost crezute cândva sunt puse la îndoială și înlăturate, Satana știe că cei înșelați nu se vor opri aici; el își redublează eforturile, până când îi va lansa într-o răzvrătire deschisă, care va deveni incurabilă și va sfârși în distrugere." [Testimonies for the Church 4:211; Testimonies for the Church 1:236.] „Prin îngăduirea îndoielii și necredinței cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și nutrirea simțămintelor de neîncredere și gelozie crudă, se pregătesc pentru o înșelăciune completă. Ei se ridică cu simțăminte amare împotriva unora care îndrăznesc să vorbească despre greșelile și păcatele lor." [Testimonies for the Church 3:238.]

O mărturie pentru anumiți tineri, publicată mai întâi în 1880, vorbește despre lucrul acesta după cum urmează: „Un scepticism predominant crește continuu cu referire la *Mărturiile* Duhului lui Dumnezeu și acești tineri încurajează punerea sub semnul întrebării și îndoiala, în loc să le înlăture, pentru că ei nu cunosc spiritul puterii și forței *Mărturiilor*." [Testimonies for the Church 4:427.]

„Mi-a fost arătat că mulți au o așa de puțină spiritualitate, încât nu înțeleg valoarea *Mărturiilor* sau a obiectivului lor real. Ei vorbesc în mod ușuratic despre *Mărturiile* date de Dumnezeu pentru binele [673] poporului Său și trec judecata asupra lor, spunându-și părerea și criticând aceasta sau aceea, când ar fi trebuit mai bine să-și pună mâinile la gură și să se plece în praf; căci ei nu pot aprecia spiritul *Mărturiilor*, pentru că știu atât de puțin despre Duhul lui Dumnezeu." [Testimonies for the Church 4:443.]

„Există unii în _____ care niciodată nu s-au supus pe deplin mustrărilor. Ei au apucat un drum ales de ei înșiși. Totdeauna, într-o măsură mai mică sau mai mare, au exercitat o influență împotriva acelora care s-au ridicat să apere ceea ce este drept și să mustre ce este rău. Influența acestor persoane asupra persoanelor care vin aici și care sunt aduși în legătură cu ei este foarte rea. Ele umplu mintea acestor noi veniți cu întrebări și îndoieli referitoare la *Mărturiile* Duhului lui Dumnezeu. Ei fac comentarii sau interpretări false asupra *Mărturiilor*; și în loc să-i conducă pe oameni să devină mai consacrați lui Dumnezeu și să asculte de vocea bisericii, ei îi învață să fie independenți și să nu ia aminte la opiniile și jude-

cata altora. Influența acestei categorii a lucrat în mod secret. Unii sunt inconștienți în legătură cu răul pe care îl fac; dar ei înșiși fiind neconsacrați, mândri și răzvrătiți, îi conduc, la rândul lor, și pe alții pe o cale greșită. O atmosferă otrăvitoare este inspirată de la acești neconsacrați. Sângele sufletelor se află pe hainele unora ca aceștia și Domnul Hristos le va spune în ziua socotelilor finale: «Depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege». Ei vor fi surprinși; dar așa-zisa lor viață creștină n-a fost decât o înșelăciune." [Testimonies for the Church 4:513, 514 (1880).]

„Unii își exprimă părerile că mărturia sorei White nu poate fi vrednică de încredere. Aceasta doresc mulți neconsacrați. Mărturiile de mustrare au verificat vanitatea și mândria lor; dar, dacă îndrăzneau, puteau merge oricât de departe în ceea ce privește moda și mândria. Dumnezeu va da tuturor acelora o ocazie pentru a se controla ei înșiși și a dezvolta adevăratul lor caracter." [Testimonies for the Church 3:313 (1873).]

[674] „Am văzut că motivul pentru care viziunile n-au fost mai frecvente în ultimul timp se datorează faptului că biserica nu le-a apreciat. Biserica aproape că și-a pierdut spiritualitatea și credința, iar mustrările și avertizările n-au avut decât un mic efect. Mulți dintre cei care au mărturisit credința în ele nu le-au dat ascultare." [Testimonies for the Church 1:119 (1855).]

„Dacă vă pierdeți încrederea în *Mărturii*, atunci vă veți îndepărta de adevărul Bibliei. M-am temut că mulți le vor pune sub semnul întrebării și, în durerea mea pentru sufletele voastre, v-am avertizat. Câți vor asculta această avertizare? Cum voi aveți acum *Mărturiile*, dacă vreuna dintre aceste avertizări se va intersecta cu drumul vostru, corectându-vă greșelile, vă veți simți voi oare liberi să acceptați sau să respingeți o parte din ea sau în totul? Ceea ce sunteți cel mai puțin înclinați să primiți este de fapt partea de care aveți cel mai mult nevoie." [Mărturia nr. 31, Testimonies for the Church 5:98 (1882).]

„Frații mei, feriți-vă de inima rea a necredinței. Cuvântul lui Dumnezeu este clar și amănunțit în ceea ce privește restricțiile lui; el intervine în dorința de satisfacere egoistă a plăcerilor tale și de aceea nu-i dai ascultare. *Mărturiile* Duhului Său îți atrag atenția la Sfintele Scripturi, scoțând în evidență defectele tale de caracter și mustrându-ți păcatele; de aceea nu-i dai ascultare. Și pentru a justifica comportarea ta firească, iubitoare de plăceri, începi să te

întrebi dacă *Mărturiile* sunt de la Dumnezeu. Dacă ai fi ascultat învățăturile lor, ai fi fost sigur de originea lor divină. Ține minte: îndoiala ta nu va afecta veridicitatea lor. Dacă sunt de la Dumnezeu, ele vor rezista." [Mărturia nr. 31, Testimonies for the Church 5:234.]

„Mi-a fost arătat că necredința în mărturiile de avertizare, încurajare și mustrare îndepărtează lumina de la poporul lui Dumnezeu. Necredința le închide ochii, așa că sunt ignoranți în ceea ce privește adevărata lor stare." „Ei cred că mărturia Duhului lui Dumnezeu de a mustra este importantă sau că aceasta nu-i mustră pe ei. Unii ca aceștia au cea mai mare nevoie de harul lui Dumnezeu și de discer- [675]
nământ spiritual, ca să-și poată descoperi lipsurile în cunoașterea spirituală." [Testimonies for the Church 3:255, 253, 254 (1873).]

„Mulți care au apostaziat de la adevăr declară că motivul acestei atitudini a lor este faptul că nu au credință în *Mărturii*.... Acum, întrebarea este dacă își vor părăsi idolii pe care Dumnezeu îi condamnă sau vor continua în atitudinea lor rea, de îngăduință față de slăbiciunile lor și respingere a luminii pe care Dumnezeu le-a dat-o, mustrând tocmai acele lucruri în care ei se complăceau. Întrebarea ce trebuie rezolvată cu ei este: Să dau dovadă de lepădare de sine și să primesc ca de la Dumnezeu *Mărturiile* care mustră păcatele mele sau să resping *Mărturiile* pentru că ele mustră păcatele mele?

În multe cazuri, *Mărturiile* sunt în totul primite, păcatul și îngăduința față de slăbiciuni îndepărtate și reforma începe imediat în armonie cu lumina dată de Dumnezeu. În alte situații, îngăduințe păcătoase sunt nutrite, *Mărturiile* sunt lepădate și multe scuze adevărate sunt oferite altora ca motiv pentru refuzul de a le primi. Adevăratul motiv însă nu este spus. Este o lipsă de curaj moral — a voinței întărite și controlate de Duhul lui Dumnezeu, de a renunța la obiceiurile vătămătoare." [Testimonies for the Church 4:32 (1876).]

„Satana are capacitatea de a inspira îndoială și de a născoci obiecțiuni cu privire la mărturiile pe care Dumnezeu le trimite și mulți gândesc că este o virtute, un semn de inteligență să fie necredincioși și să ridice semne de întrebare și ambiguități. Aceia care doresc să se îndoiască vor avea destule motive de îndoială. Dumnezeu nu-și propune să îndepărteze toate ocaziile de necredință. El dă dovada care ar trebui cercetată cu multă grijă și cu un spirit plin de umilință și un spirit gata de a fi învățat și toți trebuie să hotărască după greutatea dovezii." [Testimonies for the Church 3:255 (1873).]

„Dumnezeu dă suficiente dovezi sufletului sincer pentru a crede; dar cel care întoarce spatele greutății dovezii, pentru că sunt câteva lucruri pe care el nu le poate clarifica cu înțelegerea lui mărginită, [676] va fi lăsat în atmosfera rece, înghețată, a necredinței și îndoielilor ce ridică întrebări și va ajunge la naufragiul credinței.” [Testimonies for the Church 4:232, 233 (1876).]

Datoria de a mustra

„Dacă relele sunt văzute în mijlocul poporului Său și dacă slujitorii lui Dumnezeu trec indiferenți pe lângă ele, atunci, în mod real, ei îl susțin și îl îndreptățesc pe cel păcătos și sunt tot așa de vinovați și vor avea parte tot așa de sigur de dezaprobarea lui Dumnezeu, pentru că vor fi făcuți răspunzători pentru păcatele celor vinovați. În viziune, mi-au fost arătate multe situații în care neplăcerea lui Dumnezeu a fost atrasă datorită neglijării slujitorilor Săi de a trata relele și păcatele existente între ei. Cei care au scuzat aceste rele au fost învățați de către oameni să fie foarte amabili și drăguți în atitudinea lor, numai pentru faptul că au evitat să se achite de o datorie clară și scripturistică. Sarcina nu era plăcută pentru sentimentele lor și de aceea au evitat-o.” [Testimonies for the Church 3:266 (1873).]

Mărturia cercetătoare a lui Dumnezeu „îi va alege pe aceia din Israel care au luptat vreodată cu mijloacele rânduite de Dumnezeu să țină în afara bisericii corupția și stricăciunea. Răul trebuie numit rău. Păcatele grozave trebuie să fie spuse pe nume. Tot poporul lui Dumnezeu trebuie să vină mai aproape de El. . . . Atunci ei vor vedea păcatul în adevărata lui lumină și își vor da seama cât de ofensator este el înaintea lui Dumnezeu.” [Testimonies for the Church 3:324 (1873).] „Mărturia directă și clară trebuie să fie vie în biserică sau, de nu, blestemul lui Dumnezeu va sta asupra poporului Său tot așa de categoric cum a stat asupra Israelului din vechime din cauza păcatelor lor.” [Testimonies for the Church 3:269 (1873).]

„Niciodată n-a fost nevoie de avertizări și mustrări credincioase așa cum este acum, în acest timp. Satana s-a coborât cu putere mare, știind că timpul său este scurt. El a umplut lumea cu povești închipuite care plac, iar poporului lui Dumnezeu îi place să i se spună lucruri liniștitoare, care să nu-l tulbure. . . . Mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu trebuie să facă eforturi mai categorice, mai

hotărâte, pentru a împinge înapoi întunericul ce vine. Astăzi, mai mult decât oricând mai înainte, este nevoie de lucrarea mai strânsă a Duhului lui Dumnezeu." [Testimonies for the Church 3:327, 328 (1873).] [677]

Când, în tinerețea mea, am acceptat lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu s-o fac, o dată cu ea am primit făgăduința că am să primesc un ajutor special din partea marelui și puternicului Ajutor. Mi-a fost dată, de asemenea, solemna însărcinare de a transmite cu credincioșie solia Domnului, fără să fac vreo deosebire între prieteni și vrăjmași. Când este vorba de Dumnezeu, nu trebuie căutat la fața omului. Fie că trebuie să te ocupi de bogați sau de neștiutori, nu trebuie să aibă loc nici o trădare a încrederii sfinte din partea solului lui Dumnezeu.

„Nimeni să nu nutrească gândul că regret sau că retractez vreuna din mărturiile clare pe care le-am transmis unor persoane în mod individual sau poporului. Dacă am greșit pe undeva, atunci am greșit că n-am mustrat păcatul mai categoric și mai ferm. Unii frați și-au luat responsabilitatea de a critica lucrarea mea și de a propune o cale mai ușoară de a corecta relele. Acestor persoane le spun: Eu am urmat calea Domnului, și nu căile voastre. Ceea ce am spus și am scris în mărturii sau în mustrările date n-a fost exprimat prea deschis. . . .

Cei care, într-o formă sau alta, slăbesc forța mustrărilor puternice pe care Dumnezeu mi le-a dat să le rostesc trebuie să răspundă în ziua judecății pentru lucrarea lor. . . . Acelora care și-au luat răspunderea să mă mustre și, în judecata lor mărginită, să propună o cale care li se pare mai înțeleaptă, le spun din nou: nu accept eforturile voastre. Lăsați-mă cu Dumnezeu și lăsați-L să mă învețe. Voi lua cuvintele Domnului și am să le transmit poporului. Nu mă aștept ca toți să primească mustrările și să facă o reformă în viața lor, dar trebuie să-mi împlinesc datoria față de toți la fel. Voi umbla în umilință înaintea lui Dumnezeu, făcându-mi lucrarea pentru prezent și veșnicie.

Dumnezeu n-a dat fraților mei lucrarea pe care mi-a dat-o mie. Mi s-a reproșat că modul meu de a transmite mustrările în public i-a făcut pe alții să fie tăioși, critici și aspri. Dacă lucrurile stau astfel, atunci aceștia trebuie să-și rezolve problema cu Dumnezeu. Dacă alții își asumă o responsabilitate pe care Dumnezeu nu le-a dat-o; dacă ei nesocotesc învățătura pe care El le-a transmis-o tot mereu, [678]

prin instrumentul umil pe care l-a ales, de a fi buni, răbdători și îngăduitori, atunci ei singuri trebuie să răspundă pentru urmări. Cu o inimă plină de durere, mi-am adus la îndeplinire datoria neplăcută față de scumpii mei prieteni, neîndrăznind să-mi plac mie însămi, nereținând mustrările, chiar și atunci când era vorba de soțul meu; și nu voi fi mai puțin credincioasă în avertizarea altora, fie că vor auzi sau nu. Când le vorbesc oamenilor, rostesc multe cuvinte pe care nu le-am gândit mai dinainte. Duhul Domnului vine adesea asupra mea. Simt că sunt purtată, dusă departe de mine; viața și caracterul diferitelor persoane îmi sunt prezentate clar în minte. Văd greșelile lor și primejdiile în care se află și mă simt obligată să vorbesc despre cele ce sunt aduse înaintea mea. Nu îndrăznesc să mă împotrivesc Duhului lui Dumnezeu." [Mărturia nr.31, Testimonies for the Church 5:19-20 (1882).]

Respingerea mustrării

„Mulți disprețuiesc și desconsideră mustrarea credincioasă dată de Dumnezeu în *Mărturii*. Mi-a fost arătat că unii din zilele acestea au mers așa de departe, încât au ars cuvintele scrise de mustrare și avertizare, așa cum a făcut împăratul cel nelegiuit al lui Israel. Dar împotrivirea față de amenințările lui Dumnezeu nu va împiedica împlinirea lor. A sfida cuvintele Domnului, rostite prin instrumentul ales de El, nu va face decât să provoace mânia Sa și, în cele din urmă, să aducă ruina asupra celui vinovat. Indignarea se stârnește adesea în inima păcătosului împotriva instrumentului pe care Dumnezeu l-a ales ca să transmită prin el mustrările Lui. Totdeauna a fost așa și același spirit există și astăzi, și anume acela care a persecutat și a întemnițat pe Ieremia pentru că a ascultat Cuvântul Domnului." [Testimonies for the Church 4:180 (1876).]

De la începutul lucrării mele, fiind chemată să aduc o mărturie clară și precisă, să mustru relele și să nu le cruț, au fost dintre aceia care au stat în opoziție, împotrivindu-se mărturiei mele, și au
[679] venit în urma mea și au vorbit lucruri blânde, îndulcite, pentru a reprezenta greșit și a distruge influența lucrării mele. Domnul, mă va împuternici să aduc mustrări, și atunci, vor exista persoane care se vor interpune între mine și popor, pentru a face ca mărturia mea să nu aibă efect.

„În aproape fiecare caz unde mustrarea este necesară, vor fi unii care vor trece în întregime cu vederea faptul că Duhul Domnului a fost întristat, iar cauza Sa va fi acoperită cu reproșuri. Aceștia îi vor compătimi pe cei care merită să fie mustrați, pentru că simțămintele personale au fost rănite. Toate aceste simpatii nesfințite îi așează pe simpatizanți acolo unde sunt părtași la vinovăția celui mustrat. În nouă cazuri din zece, dacă cel mustrat a fost lăsat sub un simțământ al greșelilor lui, el ar putea să fie ajutat să le vadă și astfel să se schimbe. Dar simpatizanții intriganți și nesfințiți dau un înțeles cu totul greșit motivelor celui mustrat și naturii mustrării, iar prin simpatizarea cu cel mustrat, îl fac pe cel în cauză să simtă că a fost, de fapt, nedreptățit; și sentimentele sale s-au ridicat în răzvrătire împotriva aceluia care nu și-a făcut decât datoria. Aceia care și-au împlinit cu credincioșie datoria neplăcută, cu un simțământ al răspunderii față de Dumnezeu, vor primi binecuvântarea Sa.” [Testimonies for the Church 3:359 (1875).]

„Sunt unii, în aceste zile de pe urmă, care vor striga: «Spuneți-ne lucruri plăcute, profetizați amăgiri, înșelăciuni». Dar nu aceasta este lucrarea mea. Dumnezeu m-a pus ca un mustrător al poporului Său; și tot așa de sigur cum a pus asupra mea povara cea grea, El va face responsabili pe cei cărora solia le este adresată pentru modul în care au tratat-o. Cu Dumnezeu nu se poate glumi și cei care disprețuiesc lucrarea Sa vor fi răsplătiți după faptele lor. Nu eu mi-am ales această lucrare neplăcută. Aceasta nu este o lucrare care să-mi aducă favoruri sau laudele oamenilor. Este o lucrare pe care numai puțini o vor aprecia. Dar cei care caută să facă munca mea de două ori mai grea, prin prezentarea greșită a ei, printr-o geloasă bănuială și necredință, creând astfel prejudecăți în mintea altora împotriva *Mărturiilor* pe care Dumnezeu mi le-a dat și limitându-mi astfel lucrarea, au de [680]
rezolvat problema cu Dumnezeu, în timp ce eu voi merge înainte, în măsura în care Providența și frații mei îmi vor deschide calea înaintea mea. În Numele și în puterea Răscumpărătorului meu, voi face ce voi putea. . . . Datoria mea nu este aceea de a-mi plăcea mie însămi, ci de a face voia Tatălui meu ceresc, care mi-a încredințat lucrarea pe care o fac.” [Testimonies for the Church 4:231, 232 (1876).]

Dacă Dumnezeu mi-a dat o solie pe care trebuie să o transmit poporului Său, aceia care mă vor împiedica în lucrare și vor slăbi

credința poporului în adevărul ei nu luptă împotriva instrumentului, ci împotriva lui Dumnezeu. „Nu instrumentul este acela pe care voi îl disprețuiți și insultați, ci Dumnezeu, care v-a vorbit în aceste avertizări și mustrări.” „Cu greu este posibil ca oamenii să aducă o mai mare insultă la adresa lui Dumnezeu, decât să disprețuiască și să respingă instrumentele pe care El le-a rânduit să-i conducă.” [Mărturia nr. 31, Testimonies for the Church 5:235; Testimonies for the Church 3:355.]

Neglijarea „Mărturiilor”

Nu numai aceia care resping în mod fățiș *Mărturiile*, ci și cei care nutresc îndoieli cu privire la ele sunt pe un teren primejdios. A desconsidera lumina înseamnă a o respinge.

„Unii dintre voi recunosc în mod verbal mustrările, dar nu le primesc în inimă. Voi mergeți înainte ca și până acum, fiind numai puțin susceptibili la influența Duhului lui Dumnezeu, devenind tot mai orbi, având mai puțină înțelepciune, mai puțină stăpânire de sine, având mai puțină putere morală, mai puțin zel și mai puțină plăcere pentru exerciții religioase; și dacă nu vă veți converti, în cele din urmă veți renunța cu totul la Dumnezeu. Voi n-ați făcut o schimbare hotărâtă în viața voastră de când v-a fost adresată mustrarea, pentru că n-ați văzut și nu v-ați dat seama de defectele voastre de caracter și de marele contrast dintre viața voastră și viața Domnului Hristos. Ce importanță au rugăciunile voastre, atâta vreme cât se găsește nelegiuire în inimile voastre? Dacă nu faceți o schimbare hotărâtă, veți ajunge, nu după mult timp, obosiți, sătui de mustrare, așa cum au fost copiii lui Israel; și, asemenea lor, veți apostazia, vă veți înstrăina de Dumnezeu.” [Testimonies for the Church 4:332 (1879).]

[681] „Mulți merg în mod direct contra luminii pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, pentru că ei nu citesc cărțile care conțin lumina și cunoștința despre avertismente, mustrări și înștiințări. Interesul față de lume, iubirea pentru modă și lipsa religiozității au întors atenția de la lumina lui Dumnezeu, dată în mod atât de milostiv, în timp ce cărțile și revistele care conțin erori circulă pretutindeni în toată țara. Scepticismul și necredința se dezvoltă pretutindeni. Lumina atât de prețioasă, venind de la tronul lui Dumnezeu, este ascunsă sub obroc. Dumnezeu va face răspunzător pe poporul Său

pentru această neglijență. Trebuie să I se dea socoteală pentru fiecare rază de lumină pe care El a lăsat-o să lumineze pe cărarea noastră, fie că a fost folosită pentru înaintarea noastră în lucrurile cerești, fie că a fost respinsă pentru că a fost mai plăcut să urmeze înclinațiile inimii."

„Volumele Spiritului Profetic [ciclul Marea Luptă] și de asemenea *Mărturiile* ar trebui să fie duse în fiecare familie de păzitori ai Sabatului și frații ar trebui să cunoască valoarea lor și să fie sfătuiți să le citească. N-a fost planul cel mai înțelept acela de a avea aceste cărți într-un număr mic și numai câte un set într-o comunitate. Ele trebuie să se afle în biblioteca fiecărei familii și să fie citite iarăși și iarăși. Ele să fie ținute acolo unde pot fi citite de mulți" [Testimonies for the Church 4:391, 390 (1880).]

Pastorii și membrii să nu uite că adevărul Evangheliei împietrește atunci când nu mântuiește. Respingerea luminii îi ține pe oameni captivi, îi leagă cu lanțurile întunericului și ale necredinței. „Sufletul care refuză să asculte invitația milei, și face aceasta zi după zi, în curând va auzi cele mai urgente apeluri fără acea emoție care să-i miște sufletul. Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, avem nevoie de cea mai fierbinte evlavie și mai puțină înălțare de sine. Cu cât este eul mai înălțat, cu atât mai mică va fi credința în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu. . . . Cei care se încred cu totul în ei înșiși vor vedea din ce în ce mai puțin pe Dumnezeu în *Mărturiile* Spiritului Profetic." [Mărturia nr.31, Testimonies for the Church 5:134 (1882).]

Cum să primești mustrarea [682]

„Cei care sunt mustrați de Duhul lui Dumnezeu n-ar trebui să se ridice împotriva umilului instrument. Este Dumnezeu, și nu un muritor supus greșelii, Acela care a vorbit pentru a-i salva de la ruină." [Testimonies for the Church 3:257 (1873).] Firii omenești nu-i place să fie mustrată, să primească mustrarea și nici nu este posibil pentru inima omului, neluminată de Duhul lui Dumnezeu, să-și dea seama de necesitatea de a mustra sau de a binecuvânta. Când omul se supune ispitei și se complace în păcat, mintea lui devine întunecată. Simțul moral este pervertit. Avertizările conștiinței sunt desconsiderate și vocea ei se aude din ce în ce mai slab. Treptat, el pierde puterea de a face deosebire între bine și rău, până când

nu mai are nici un simțământ al adevăratei lui stări înaintea lui Dumnezeu. El poate să păzească forma religiei și în mod zelos să păstreze taina ei, în timp ce este lipsit de spiritul ei. Starea sa este aceea descrisă de Martorul credincios: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic»; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. Când Duhul lui Dumnezeu, prin solia de mustrare, declară că aceasta este condiția sa, el nu poate vedea că solia este adevărată. El trebuie să respingă avertizarea din cauza aceasta? NU! Dumnezeu a dat suficiente dovezi, ca toți cei care doresc să facă astfel să poată să-și înțeleagă singuri problema în legătură cu caracterul *Mărturiilor*; și, recunoscându-le ca fiind de la Dumnezeu, este de datoria lor să accepte mustrarea, chiar dacă nu văd starea păcătoasă a umblării lor. Dacă își dau seama pe deplin de starea lor, atunci de ce să mai fie nevoie de mustrare? Dar pentru că nu o cunosc, Dumnezeu, în mila Sa, o așează înaintea lor, astfel încât să se poată pocăi și să facă o reformă în viața lor, mai înainte de a fi prea târziu. „Cei care disprețuiesc avertizările vor fi lăsați în întuneric pentru a se înșela singuri. Dar cei care i-au dat ascultare și, în mod zelos, au început să se despartă de păcatele lor, pentru a avea parte de harul de care au nevoie, vor deschide porțile inimilor lor, astfel încât scumpul lor Mântuitor să intre și să locuiască cu ei.” [Testimonies for the Church 3:257 (1873).] „Cei care sunt cel mai
[683] strâns legați de Dumnezeu sunt aceia care Îi cunosc vocea atunci când le vorbește. Cei care sunt spirituali recunosc lucrurile spirituale. Unii ca aceștia vor fi recunoscători pentru faptul că Domnul le-a arătat greșelile.” [Mărturia nr. 31, Testimonies for the Church 5:134.]

„David a învățat înțelepciunea din modul în care Dumnezeu S-a purtat cu el și s-a plecat în umilință sub pedeapsa Celui Prea Înalt. Portretul fidel al adevăratei sale stări, așa cum a înfățișat-o profetul Natan, l-a făcut pe David să-și cunoască propriile sale păcate și l-a ajutat să se depărteze de ele. El a acceptat în mod smerit sfatul și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu. «Legea Domnului», exclamă el, «este desăvârșită și înviorează sufletul».” [Testimonies for the Church 4:14, 15 (1876)].

„Dacă ați fi scutiți de pedeapsa de care sunt toți părtași, atunci n-ați fi ... fii.” Domnul nostru a spus: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te”. „Pentru prezent, nici o pedeapsă nu pare să fie primită cu bucurie, ci

cu întristare; cu toate acestea, după aceea se văd roadele aducătoare de pace ale neprihănirii, pentru aceia care le exercită." Deși disciplinarea este amară, ea a fost lăsată de un Tată blând și iubitor, „ca să putem fi părtași de sfințenia Lui".

O deosebire nejustificată

Unii au spus că, dacă avertizările, înștiințările și mustrările date de Domnul prin serva Sa nu vin prin viziuni speciale pentru fiecare caz în parte, ele n-ar trebui să aibă o greutate mai mare ca sfaturile și avertizările venite din alte izvoare. În unele cazuri s-a spus că, atunci când am dat o mustrare pentru comunități sau persoane luate în mod individual, eu am fost influențată să scriu ce am scris de către scrisorile primite de la membrii bisericii. Au fost unii care au presupus că mărturiile, care se pretind a fi date prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, erau numai expresii ale propriei mele judecăți, bazate pe informații adunate din izvoare omenești. Această declarație este complet falsă. Dacă, totuși, ca răspuns la unele întrebări, declarații sau apeluri de la comunități sau persoane în mod individual, o mărturie este scrisă prezentând lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la ei, pentru că ea a venit la existență astfel, în nici un caz nu- [684]
și pierde din valabilitatea sau importanța ei. Citez câteva paragrafe din *Mărturia* 31, care se ocupă direct cu această problemă:

„Cum stau lucrurile cu apostolul Pavel? Veștile pe care le-a primit de la cei ai Cloei cu privire la starea comunității din Corint l-au determinat să scrie prima sa epistolă către această biserică. El a primit scrisori particulare, prezentând faptele așa cum erau, și în răspunsul său, Pavel a stabilit niște principii generale, care, dacă erau ascultate, aveau să corecteze relele existente. Cu o mare bunătate și înțelepciune, el i-a îndemnat pe toți să rostească aceleași lucruri și să nu fie nici o disensiune între ei.

Pavel a fost un apostol inspirat, dar cu toate acestea, Domnul nu i-a descoperit totdeauna condițiile exacte ale poporului Său. Cei care erau interesați de prosperitatea bisericii și care au văzut răul furișându-se înăuntru i-au prezentat lucrurile, și din lumina pe care o primise mai înainte, el a fost pregătit să judece adevăratul caracter al acestor situații. Pentru că Domnul nu i-a dat în mod special o nouă descoperire pentru timpul acela, cei care căutau într-adevăr

lumina n-au înlăturat solia lui, ca fiind numai o scrisoare obișnuită. Într-adevăr, NU! Domnul i-a arătat greutățile și primejdiile care se vor ivi în biserică, astfel ca, atunci când ele urmau să aibă loc, să știe cum să le trateze.

El a fost pus să apere biserica. Trebuia să vegheze asupra sufletelor ca unul care avea să-I dea socoteală lui Dumnezeu de ele, și dacă n-ar fi ținut seama de veștile primite cu privire la starea de anarhie și disensiuni, mai mult ca sigur că așa se întâmpla; și mustrarea pe care le-a trimis-o a fost scrisă tot atât de mult sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, cum au fost scrise oricare dintre epistolele sale. Dar atunci când aceste mustrări au venit, unii nu s-au lăsat îndreptați. Ei au spus că nu Dumnezeu le-a vorbit prin Pavel, ci că el le-a transmis numai părerea lui ca om, și au considerat judecata
[685] lor tot așa de bună ca și aceea a lui Pavel. Tot așa stau lucrurile cu mulți din poporul nostru care s-au îndepărtat mult de vechile semne de hotar și care au urmat propria lor înțelegere." [Mărturia nr.31, Testimonies for the Church 5:65, 66 (1882).]

Când poziția aceasta este adoptată de poporul nostru, atunci avertizările speciale și sfaturile lui Dumnezeu prin Spiritul Profetic nu pot avea vreo influență asupra lor pentru a reforma viața și caracterul. Domnul nu mi-a dat o viziune pentru a răspunde oricărei situații care s-ar putea ivi în diferitele atitudini ale poporului Său, în decursul dezvoltării lucrării Sale. Dar El mi-a arătat că a fost modul Său de a Se purta cu biserica Sa în veacurile trecute, pentru a impresiona mintea slujitorilor Săi aleși cu nevoile și primejdiile cauzei Sale și a persoanelor luate în mod individual și a așeza asupra lor povara sfatului și a avertizărilor.

Astfel că, în multe cazuri, Dumnezeu mi-a dat lumină cu privire la anumite defecte de caracter ale membrilor bisericii și primejdiile fiecărui membru în parte și ale lucrării, dacă aceste defecte nu sunt înlăturate. În anumite împrejurări, tendințele rele sunt predispuse să se dezvolte, să devină mai puternice și mai întărite și să aducă vătămare cauzei lui Dumnezeu și ruină membrilor, personal. Uneori, când primejdii deosebite amenință cauza lui Dumnezeu sau a unor persoane, o comunicare ajunge la mine de la Domnul, printr-un vis sau o viziune de noapte, și aceste cazuri sunt aduse în mod viu în mintea mea. Aud această voce spunându-mi: „Scoală-te și scrie; aceste suflete sunt în pericol." Eu ascult de îndemnul Duhului

lui Dumnezeu și pana mea prezintă adevărata lor stare. În timp ce călătoresc și stau înaintea oamenilor în diferite locuri, Duhul Domnului îmi aduce înainte în mod clar cazurile ce mi-au fost arătate, reîmprospătând problema ce-mi fusese arătată mai înainte.

Pentru ultimii patruzeci și cinci de ani, Domnul mi-a descoperit nevoile lucrării Sale și ale persoanelor luate în mod individual, în fiecare fază a experienței, arătând unde și cum au greșit în desăvârșirea unui caracter creștin. Istoria sutelor de cazuri prezentate, ceea ce aprobă Dumnezeu și ceea ce condamnă, totul mi-a fost pus în față [686] în mod clar. Dumnezeu mi-a arătat că un anume stil de viață și îngăduirea anumitor trăsături de caracter vor produce anumite rezultate. El m-a instruit și m-a pregătit să pot vedea primejdia ce amenință sufletele și să-i învăț și să-i avertizez pe copiii Săi, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, ca să nu fie neștiutori cu privire la vicleniile lui Satana și să poată scăpa de cursele lui.

Lucrarea pe care Domnul mi-a pus-o în față în mod deosebit este de a-i îndemna pe tineri și pe bătrâni, învățați și neînvățați să cerceteze Scripturile pentru ei, pentru a imprima asupra tuturor faptul că studierea Cuvântului lui Dumnezeu va dezvolta mintea și va întări fiecare capacitate, pregătind intelectul să se lupte cu problemele adevărului, profunde și larg cuprinzătoare; pentru a-i asigura pe toți că o cunoaștere clară a Bibliei depășește toate celelalte cunoștințe și-l face pe om ceea ce Dumnezeu a dorit să fie. „Descoperirea cuvintelor tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.” Prin lumina primită din studierea Cuvântului Său, cu deosebita cunoaștere dată în cazurile individuale din poporul Său, în toate împrejurările și în orice fază a experienței, pot eu oare să fiu în aceeași ignoranță, aceeași incertitudine intelectuală și orbire spirituală cum eram la începutul experienței? Oare vor putea spune frații mei că sora White a fost un cercetător așa de slab, încât judecata ei în această direcție nu este mai bună acum de cum a fost înainte de a intra în școala lui Hristos, ca să fie instruită și formată pentru o lucrare specială? Nu sunt eu mai înțeleaptă cu privire la îndatoririle și primejdiile poporului lui Dumnezeu decât sunt cei înaintea cărora aceste lucruri n-au fost prezentate niciodată? Eu nu Îl voi dezonora pe Creatorul meu, admițând că toată această lumină și toată această manifestare a puterii Sale teribile în lucrarea și experiența mea au fost fără valoare,

adică nu mi-au educat judecata sau nu m-au pregătit mai bine pentru lucrarea Sa.

Când văd bărbați și femei mergând pe același drum al vieții sau nutrind aceleași trăsături de caracter, care au pus în primejdie alte suflete și astfel au provocat răni lucrării lui Dumnezeu, și
[687] pe care Domnul le-a mustrat mereu și mereu, cum pot să nu fiu alarmată? Când văd suflete timide, împovărate de un sentiment de nedesăvârșire, și totuși străduindu-se să facă ceea ce Dumnezeu a spus că este drept, și știu că Domnul privește jos și zâmbește aprobator în fața eforturilor lor credincioase, atunci cum să nu rostesc un cuvânt de încurajare pentru aceste sărmane inimi ce tremură? Să-mi păstrez oare liniștea și pacea numai pentru faptul că fiecare caz, în mod individual, nu mi-a fost prezentat în mod direct într-o viziune?

„Dacă însă străjerul va vedea venind sabia, și nu va suna din trâmbiță, și dacă poporul nu va fi înștiințat, și va veni sabia, și va răpi viața vreunui om, omul acela va pieri din pricina nelegiuirii lui, dar voi cere sângele lui din mâna străjerului. Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: «Răule, vei muri negreșit!» și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul.”

Într-un vis recent, am fost adusă înaintea unei mulțimi de oameni; unii dintre ei făceau eforturi pentru a schimba impresia uneia dintre cele mai solemne mărturii de avertizare pe care le-am dat vreodată. Ei au spus: „Noi credem mărturiile sorei White, dar atunci când ea ne spune lucruri pe care nu le-a văzut în mod direct în viziune, în cazurile speciale în discuție, cuvintele ei nu sunt mai importante decât cuvintele oricărei alte persoane.” Duhul Domnului a venit asupra mea, m-am sculat și i-am mustrat în Numele Domnului. Am repetat în esență ceea ce am prezentat mai sus cu privire la cel ce veghează. Aceasta, am spus eu, este potrivit pentru cazul tău și pentru mine.

Acum, dacă aceia cărora le sunt adresate aceste avertizări spun:
[688] „Aceasta este numai părerea sorei White, eu voi continua să urmez propria mea judecată”, și dacă continuă să facă chiar acele lucruri

despre care au fost avertizați să nu le facă, ei arată că disprețuiesc sfatul lui Dumnezeu și rezultatul este exact acela pe care Duhul lui Dumnezeu mi l-a arătat că va fi o vătămare adusă cauzei lui Dumnezeu și ruinarea lor. Unii care doresc să-și întărească propria lor poziție vor prezenta citate din mărturii, care, cred ei, le vor susține părerile și vor considera că le prezintă cele mai profunde înțelesuri; dar ceea ce ridică întrebări cu privire la cursul acțiunilor lor, sau care nu corespund cu părerile lor, sunt părerile sorei White, spun ei atunci, negând originea lor cerească și punând mărturiile la același nivel cu propria lor judecată.

Dacă voi, frații mei, care mă cunoașteți și cunoașteți lucrarea mea de mulți ani, credeți că sfatul meu nu are o valoare mai mare decât sfatul acelora care n-au fost în mod special educați pentru această lucrare, atunci nu-mi cereți să mă unesc cu voi în lucrare; căci în timp ce adoptați această poziție, în mod inevitabil, anulați influența lucrării mele. Dacă vă simțiți tot atât de siguri când urmați propriile voastre impulsuri ca și atunci când urmați lumina dată de Dumnezeu slujitorului Său delegat pentru aceasta, primejdia este a voastră; voi veți fi condamnați pentru că respingeți lumina pe care v-a dat-o cerul.

În vreme ce eram la _____, Domnul a venit la mine în viziune de noapte și mi-a adresat cuvinte prețioase de încurajare cu privire la lucrarea mea, repetând aceeași solie ce-mi fusese dată de mai multe ori înainte. Cu privire la cei care au întors spatele luminii date lor, El a spus: „Disprețuind și respingând mărturia pe care ți-am dat-o să le-o transmiți, nu pe tine te-au disprețuit, ci pe Mine, Domnul tău."

Dacă cei care sunt încăpățânați și plini de prețuire de sine merg înainte fără să fie controlați sau opriți în drumul lor, atunci care va fi starea de lucruri din biserică? Cum vor putea fi corectate relele care există la acești oameni ambițioși și cu o voință puternică? Prin ce mijloace va putea Dumnezeu să ajungă la ei? Cum va putea El să facă ordine în biserică? Deosebiri de păreri se ridică mereu și apostazia chinuiește adesea biserica. Când apar disputele sau dezbinările, toate [689]
părțile susțin că au dreptate și că au conștiința curată; și aceștia nu vor să fie învățați de către cei care au purtat mult timp sarcina lucrării și care au motive să știe că ei au fost călăuziți de Domnul. Lumina a fost dată pentru a risipi întunericul lor, dar ei au o inimă prea mândră ca să o accepte, și astfel aleg întunericul. Ei disprețuiesc

sfatul lui Dumnezeu pentru că nu coincide cu vederile și planurile lor și nu favorizează trăsăturile rele ale caracterului lor. Lucrarea Duhului lui Dumnezeu, care îi poate determina să adopte poziția cea dreaptă, dacă o vor primi, n-a venit într-un fel care să le placă, să le laude îndreptățirea de sine. Lumina pe care Dumnezeu a dat-o nu este lumină pentru ei și astfel rătăcesc în întuneric. Ei pretind că nu trebuie să aibă mai multă încredere în judecata aceluia care a avut o experiență așa de lungă, și pe care Dumnezeu l-a învățat și l-a folosit să facă o lucrare specială, decât în a oricărei alte persoane. Este oare planul lui Dumnezeu ca ei să se comporte astfel sau este lucrarea specială a vrăjmașului a toată neprihănirea, de a ține sufletele în rătăcire, a le lega în înșelăciuni puternice ce nu pot fi frânte, pentru că s-au așezat de bunăvoie în afara mijloacelor pe care Dumnezeu le-a rânduit să se ocupe de biserica Sa?

Mustrări, avertizări și apeluri de îndreptare din partea Domnului au fost date bisericii Sale în toate veacurile. Aceste avertizări au fost însă desconsiderate și respinse în zilele Domnului Hristos de către fariseii plini de îndreptățire de sine, care pretindeau că nu au nevoie de nici un fel de astfel de mustrări și că au fost tratați în mod nedrept. Ei n-au primit Cuvântul Domnului prin slujitorii Săi, pentru că nu erau pe placul înclinațiilor lor. Dacă Domnul ar da o viziune, chiar înaintea acestei categorii de oameni din zilele noastre, arătând astfel greșelile lor, mustrând neprihănirea lor proprie și condamnând păcatele lor, ei s-ar ridica în răzvrătire, asemenea locuitorilor din Nazaret, atunci când Domnul Hristos le-a arătat adevărata lor stare.

Dacă aceste persoane nu-și umilesc inimile înaintea lui Dumnezeu, dacă primesc sugestiile lui Satana, îndoiala și necredincioșia
[690] vor pune stăpânire pe suflet și vor vedea totul într-o lumină falsă. Semințele îndoielii, o dată semănate în inimi, vor aduce un seceriș abundent. Ei vor ajunge să nu mai aibă încredere și nu vor mai crede adevărurile care au o frumusețe deplină pentru alții, care nu și-au făcut educația în necredință. Cei care își instruiesc mintea pentru a prinde tot ce pot folosi ca un cârlig în care să-și agațe o îndoială, și sugerează aceste gânduri și altor minți, vor găsi totdeauna ocazii de îndoială. Ei vor pune sub semnul întrebării și vor critica lucrarea și poziția altora, criticând fiecare ramură a lucrării în care nu sunt implicați. Se vor hrăni cu rătăcirile, greșelile și vinovăția altora, „până când”, spune îngerul, „Domnul Isus Se va ridica de

la lucrarea Sa de mijlocire din Sanctuarul ceresc și Se va îmbrăca cu hainele răzbunării și-i va surprinde la ospățul lor nesfânt și se vor trezi nepregătiți pentru ospățul nunții Mielului". Gusturile lor au fost atât de pervertite, încât vor fi înclinați să critice până și masa Domnului din Împărăția Sa.

Le-a descoperit oare Dumnezeu unora ca aceștia care se autoînșală că mustrările sau corectările din partea Lui pot avea greutatea cuvenită pentru ei numai dacă vin direct printr-o viziune? M-am ocupat de acest punct, pentru că poziția pe care mulți o adoptă acum în privința aceasta este o înșelăciune a lui Satana, spre ruina sufletelor lor. Când el i-a prins în cursă și i-a slăbit prin sofistăriile lui, astfel încât, când sunt mustrați, rămân insensibili la lucrările Duhului Sfânt, triumful lui asupra lor va fi complet. Unii care mărturisesc că sunt neprihăniți Îl vor trăda, asemenea lui Iuda, pe Domnul lor, dându-L în mâinile vrăjmașilor înrăiți. Aceștia, plini de încredere în ei înșiși, hotărâți să aibă propriul lor drum și să apere propriile lor idei, vor merge înainte din rău în mai rău, până când vor urma mai degrabă orice cale decât să renunțe la propria lor voință. Ei vor merge înainte, orbiți, pe căile răului, dar, asemenea fariseilor amăgiți, atât de tare se înșeală singuri, încât gândesc că Îi fac un [691] serviciu lui Dumnezeu. Domnul Hristos ne arată calea pe care vor merge unii oameni, atunci când vor avea posibilitatea să-și dezvolte adevăratul lor caracter: „Veți fi dați în mâinile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi."

Dumnezeu mi-a dat o experiență importantă și solemnă în legătură cu lucrarea Sa; și poți fi sigur că, atâta vreme cât viața mea este ocrotită, nu voi înceta să ridic un glas de avertizare așa cum sunt inspirată de Duhul lui Dumnezeu, fie că oamenii vor auzi solia, fie că o vor respinge. Eu nu am o înțelepciune deosebită în mine însămi; nu sunt decât un instrument în mâinile Domnului, pentru a face lucrarea pe care El mi-a încredințat-o. Instrucțiunile pe care le-am dat prin scris sau viu grai au fost o expresie a luminii primite de la Dumnezeu. Am încercat să pun înaintea voastră principiile pe care Duhul lui Dumnezeu mi le-a imprimat de ani de zile în mintea mea, în scrierile mele și în inima mea.

Și acum, fraților, vă somez să nu vă așezați între mine și popor și astfel să îndepărtați lumina pe care Dumnezeu a dorit să le-o trimită. Să nu cumva, prin critica voastră, să faceți fără efect toată

puterea, toate punctele în discuție și puterea *Mărturiilor*. Nu trebuie să considerați că le puteți diseca pentru a răspunde propriilor voastre idei, pretinzând că Dumnezeu v-a dat această capacitate de a face deosebire între lumina cerului și ceea ce nu este decât expresia unei înțelepciuni omenești. Dacă *Mărturiile* nu glăsuiesc în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci respingeți-le. Hristos și Belial nu pot fi uniți. De dragul Domnului Hristos, nu aduceți confuzie în mintea oamenilor prin sofistărie omenească și scepticism, făcând astfel fără efect lucrarea pe care Domnul dorește să o facă. Din cauza lipsei voastre de discernământ spiritual, nu faceți din această lucrare a lui Dumnezeu o piatră de poticnire, de care mulți se vor poticni și vor cădea, „să fie prinși în cursă și luați".

Rapoarte nefondate [692]

De mai multe ori în timpul iernii trecute (1888-1889) am întâlnit zvonul că, în timpul conferinței de la Minneapolis, „sora White a arătat că judecata de la 1844, care a început cu neprihăniții ce au adormit, acum a trecut la cei vii". Lucrul acesta nu este adevărat. Un zvon asemănător, care a circulat aproape doi ani, și-a avut originea în felul acesta: Într-o scrisoare scrisă din Basel, Elveția, unui pastor din California, am făcut o remarcă esențială, după cum urmează: „Judecata a început de peste patruzeci de ani în cazul celor morți și noi nu știm cât de curând va trece la cazurile celor vii." Scrisoarea a fost citită mai multor persoane, și ascultătorii neatenți au spus mai departe ce au crezut ei că au auzit. În felul acesta a început toată problema. Zvonul de la Minneapolis a pornit de la faptul că cineva a înțeles greșit o declarație, care avea același sens ca și citatul luat de altcineva dintr-o scrisoare. Nu există o altă bază pentru nici una dintre aceste susțineri.

În al doilea rând, se mai spune că un pastor, care este în viață, a fost văzut de mine în viziune ca fiind mântuit în Împărăția lui Dumnezeu, aceasta însemnând că mântuirea lui este asigurată. Această afirmație nu este adevărată. Cuvântul lui Dumnezeu prezintă condițiile mântuirii noastre și depinde în totul de noi dacă ne vom supune acestora, împlinindu-le sau nu.

Ioan Descoperitorul spune: „Totuși, ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui."

„Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace." „Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte [693] aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea

acestor nelegiuiți, și să vă pierdeți tăria." „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi." „Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcerea în el. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului."

Aici avem alegerea Bibliei declarată în mod clar. Aici se arată cine anume va fi încoronat în cetatea lui Dumnezeu și cine nu va avea parte cu cei drepți: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate."

Al treilea raport declară că, la conferința de la Minneapolis, „sora White a mărturisit că în unele din declarațiile sale, făcute cu ocazia acelei întâlniri, ea a greșit și a manifestat un spirit rău". Această declarație este complet neîntemeiată. Eu nu puteam să nu transmit cu acea ocazie lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o. Aceasta am prezentat-o atât în soliile de avertizare și mustrare, cât și în cuvintele de speranță și credință. Dar nimic din ceea ce am spus la acea întâlnire n-a fost retras sau mărturisit a fi greșit. Eu încă văd lucrurile din același punct de vedere și am același gând ca și la Minneapolis. Toate primejdiile pe care le-am văzut atunci, și care m-au împovărat atât de mult, au fost văzute clar după acea întâlnire. Pe măsură ce am cunoscut mult mai bine situația existentă în comunitățile noastre, am înțeles că fiecare avertizare, care a fost dată la Minneapolis, a fost necesară.

Influența acestui raport de la Minneapolis a tins să distrugă încrederea în toate mustrările transmise de mine poporului. Voi da aici un exemplu.

[694] O soră angajată la una din misiunile noastre a fost mustrată pentru influența ei rea asupra tinerilor cu care venea în legătură. Ea a încurajat un spirit de ușurătate, de zeflemea și frivolitate, care a întristat și a făcut pe Duhul lui Dumnezeu să Se retragă, demoralizându-i pe lucrători. Când știrea despre acest lucru a venit printr-o scrisoare de la Minneapolis cu privire la poziția greșită a sorei White, care chema la o mărturisire acolo, rudele sorei T. au spus imediat: „Bine, dacă sora White a greșit în legătură cu problemele de la conferința de

la Minneapolis, și a trebuit să mărturisească acest lucru, ea poate că a greșit și în legătură cu solia pe care a transmis-o sorei mele și trebuie din nou să mărturisească." Și în felul acesta au găsit o justificare pentru ceea ce era rău în comportarea ei. Totuși, după data aceea, sora T. și-a recunoscut greșeala pentru care a fost mustrată. Cei care au scos și au răspândit aceste zvonuri au exercitat o influență care i-a făcut pe cei a căror comportare era rea să fie și mai îndrăzneți în respingerea mustrării și astfel sufletele au fost în pericol. Fie ca toți cei care s-au angajat în această lucrare să ia aminte ca nu cumva sângele acestor suflete să se afle asupra lor în marea zi a judecății finale.

Cazurile menționate vor servi spre a arăta cât de puțină încredere se poate acorda zvonurilor cu privire la ceea ce am făcut sau am învățat. În timpul activității mele în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, nu mi-am făcut o practică din a-mi apăra cauza sau a respinge zvonurile ce au fost puse în circulație cu privire la mine. A face acest lucru înseamnă să-mi ocup timpul și să-mi neglijez lucrarea pe care Dumnezeu m-a chemat s-o fac. Aceste probleme le-am lăsat pe seama Lui, a Aceluia care Se îngrijește de slujitorii Săi și de cauza Sa.

Dar vreau să le spun fraților mei: Fiți atenți cum dați crezare la astfel de lucruri. Mântuitorul le atrăgea atenția ucenicilor Săi, spunând: „Luați seama la ce auziți". Și El vorbea despre o anume clasă de oameni care aud, dar care nu vor înțelege, ca nu cumva să se convertească și să se vindece. Și El a spus din nou: „Luați seama la ce auziți". Căci cine este al lui Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu.

Cei care ascultă cuvintele Domnului Hristos aud și transmit mai [695]
departe învățătura Lui într-o armonie deplină cu spiritul ce era în ei. Totdeauna se întâmplă în felul acesta cu aceia care aud Cuvântul lui Dumnezeu. Modul în care înțeleg și îl primesc depinde de spiritul care locuiește în inimile lor.

Sunt mulți cei care pun propria lor interpretare în cele ce au auzit, făcând ca gândul exprimat să fie cu totul diferit de ceea ce vorbitorul s-a străduit să exprime. Unii, auzind prin mijlocul propriilor lor prejudecăți sau presupuneri, înțeleg problema așa cum doresc ei să fie — cam cum s-ar potrivi mai bine scopului lor — și așa o transmit mai departe. Urmând îndemnurile inimii lor nesfințite, ei tălmăcesc

greșit ceea ce, dacă ar fi bine înțeles, ar putea fi un mijloc pentru un mare bine.

Spun acest lucru din nou: o expresie perfect adevărată și dreaptă în sine poate fi în totul răstălmăcită prin transmiterea ei prin mai multe minți curioase, neatente și chițibușare. Persoane bine intenționate sunt adesea neatente și fac greșeli foarte dureroase și este puțin probabil că alții vor transmite mai corect. Cineva care n-a înțeles pe deplin ceea ce a vrut să spună vorbitorul repetă o remarcă sau o afirmație, dându-i propriul său colorit. Aceasta face asupra ascultătorului o impresie potrivită cu prejudecățile sau imaginația sa. El spune acest lucru unui al treilea, care la rândul său mai adaugă ceva și apoi îl dă mai departe; și mai înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama, ei au îndeplinit scopul lui Satana, de a arunca semințele îndoielii, ale geloziei și suspiciunii în multe minți.

Dacă persoanele ascultă solia de mustrare, avertizare sau încurajare, în timp ce inimile lor sunt pline de prejudecăți, ei nu vor înțelege adevărata importanță a ceea ce le-a fost trimis să fie o mireasmă de viață spre viață. Satana stă alături ca să prezinte totul într-o lumină falsă. Dar sufletele care însetează și flămânzesc după cunoașterea divină vor auzi bine și drept și vor obține binecuvântarea prețioasă pe care Dumnezeu a hotărât să le-o transmită. Mintea lor este sub
[696] influența Duhului Sfânt și ei aud bine și corect. Când inimile sunt curățite de egoism și egocentrism, ele sunt în armonie cu solia care le-a fost transmisă de Dumnezeu. Înțelegerea este stimulată, sensibilitatea mai purificată. Cei ce se aseamănă se apreciază unii pe alții. „Cine este al lui Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu”.

Și acum, tuturor care au o dorință după adevăr aș dori să le spun: Nu dați crezare zvonurilor, ca de exemplu: ce a făcut, ce a zis sau ce a scris sora White. Dacă doriți să știți ce a descoperit Domnul prin ea, citiți-i lucrările. Dacă sunt în ele unele probleme de interes cu privire la care ea n-a scris, nu prindeți în grabă acest lucru și apoi să dați drumul la zvonuri cu privire la ce a spus ea.

O falsă minune

Unora le-a fost greu să armonizeze o declarație din Mărturii pentru Comunitate 1:292, cu una din Tragedia Veacurilor, 184. [Declarația prezentată în acest volum, epuizat acum, a fost nescrisă și amplificată de E. G. White și publicată în 1890 în volumul *Patriarhi și Profeți*. Vezi paginile 258, 259 din ediția românească din 1996, pentru cele în care face referire aici.] Acest pasaj se referă la lucrarea vrăjitorilor de a contraface minunea făcută de Aaron, prin care a transformat toiagul în șarpe. Mărturia spune: „Vrăjitorii n-au putut să facă toate minunile pe care Dumnezeu le-a făcut prin Moise. Numai câteva dintre ele au putut să fie făcute. Toiegele vrăjitorilor s-au prefăcut în șerpi, dar toiagul lui Aaron le-a înghițit pe toate." Această ultimă propoziție, care este în discuție, este în mare măsură aceeași ca în textul biblic. „Toți și-au aruncat toiegele și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor." Declarația din *Tragedia Veacurilor* este: „Vrăjitorii au părut că fac câteva lucruri uimitor de asemănătoare cu cele pe care Dumnezeu le făcuse prin mâna lui Moise și Aaron. În realitate, ei n-au prefăcut toiegele în șerpi, ci, prin magie, ajutați de marele înșelător, le-au făcut să apară ca șerpi, contrafăcând lucrarea lui Dumnezeu." Această declarație, [697] în loc să fie în contradicție cu prima, nu este decât o explicație a ei.

În *Mărturii* nu este o exprimare deplină a gândului pe care am dorit să-l transmit. La paginile 258, 259 este o propoziție care ne ajută să înțelegem mai bine problema. „Vrăjitorii au săvârșit și ei semne și minuni, întrucât ei nu lucrau prin propria lor iscusință, ci prin puterea zeului lor, Satana, care i-a sprijinit în imitarea lucrării Domnului." Moise, prin puterea lui Dumnezeu, a schimbat toiagul său într-un șarpe viu. Satana, prin vrăjitori, a contrafăcut această minune! El nu putea să producă șerpi vii, pentru că nu are putere să creeze și să dea viață. Numai Dumnezeu are această putere. Dar totdeauna a făcut tot ce a putut pentru a produce ceva fals. Prin puterea sa, lucrând prin vrăjitori, el a făcut ca toiegele să ia înfățișarea șerpilor.

Declarația că ele au devenit șerpi înseamnă, în mod simplu, că ele aveau această înfățișare; așa credeau faraon și curtea sa că sunt. Nu era nimic în înfățișarea lor care să-i deosebească de șarpele făcut de Moise și Aaron; dar, în timp ce unul era real, ceilalți erau falși. Și Domnul a făcut ca șarpele cel viu să înghită pe cei ce păreau că sunt vii.

Faraon dorea să justifice încăpățânarea lui în a rezista poruncii divine; el căuta scuze pentru a desconsidera minunea pe care Dumnezeu a făcut-o prin Moise. Satana i-a dat exact ce dorea. Prin lucrarea pe care a săvârșit-o prin vrăjitori, el a făcut să li se pară egiptenilor că Moise și Aaron erau numai magicieni sau vrăjitori și, în consecință, mesajul pe care l-au adus nu putea pretinde respect ca venind de la o ființă superioară.

Nici măcar înghițirea șerpilor falși n-a fost considerată de faraon ca o lucrare specială a puterii lui Dumnezeu, ci doar că a fost adusă la îndeplinire printr-o magie superioară celei a slujitorilor săi. În acest fel, această contrafacere l-a făcut mai îndrăzneț în răzvrătirea lui, făcându-l să se întărească împotriva convingerii.

[698] Prin desfășurarea puterii supranaturale, în transformarea șarpelui într-un mediu al lui, Satana i-a dus la cădere pe Adam și Eva în Eden. Și acum el va face minuni, atât cât îi va permite puterea pe care o are. Sfânta Scriptură spune: „Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă”, și nu numai prin acele minuni pe care el pretinde că le face. Ceva mai mult decât numai înșelăciune este adus în atenție în textul Scripturii de mai sus. Dar este o limită dincolo de care Satana nu poate să mai meargă, și din acest punct încolo, el cheamă înșelăciunea și contrafacerea în ajutorul său pentru lucrarea pe care, fără îndoială, nu are puterea să o facă. În zilele din urmă, el va apărea în așa fel, încât să-i facă pe oameni să creadă că este Hristos, venind pentru a doua oară pe pământ. Se va preface, într-adevăr, într-un înger de lumină. Dar, în timp ce va avea înfățișarea Domnului Hristos, în toate privințele, atât cât permite înfățișarea exterioară, el nu-i va înșela decât pe aceia care, asemenea lui faraon, caută să se împotrivească adevărului.

Tainele Bibliei, o dovadă a inspirației ei

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu? Că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă; ce poți face? Mai adâncă decât Locuința morților, ce poți ști?” „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât de sus sunt căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre”. „Eu sunt Dumnezeu și nu este altul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit.” Este imposibil pentru mințile mărginite ale oamenilor să înțeleagă pe deplin caracterul sau lucrarea Celui Infinit. Pentru intelectul cel mai ascuțit și mintea cea [699]
mai puternică și mai educată, Ființa sfântă trebuie să rămână pentru totdeauna îmbrăcată în mister.

Apostolul Pavel exclamă: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui.” Și, deși „norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie.” Putem înțelege purtarea Lui față de noi și motivele care-L determină să Se poarte astfel, în măsura în care reușim să pricepem iubirea și mila Sa nemărginite, unite cu infinita Sa putere. Noi putem înțelege din scopurile și planurile Sale numai atât cât este spre binele nostru, și dincolo de aceasta, trebuie să ne încredem încă în tăria Celui Atotputernic, în iubirea și înțelepciunea Tatălui și Stăpânului a toate.

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului Său divin, prezintă taine care nu pot fi niciodată înțelese pe deplin de ființele mărginite. El ne îndreaptă mintea către Creator, care locuiește într-o „lumină de care nu te poți apropia.” Ne prezintă planurile Sale, care cuprind toate veacurile istoriei omenești și care vor ajunge să se împlinească numai în ciclurile nesfârșite ale veșniciei. El ne atrage atenția la subiecte de o infinită profunzime și importanță cu privire la guvernarea lui Dumnezeu și destinul omului.

Intrarea păcatului în lume, întruparea Domnului Hristos, nașterea noastră din nou, învierea, precum și multe alte subiecte prezentate în Biblie sunt taine prea adânci pentru ca mintea omenească să le explice sau chiar să le înțeleagă pe deplin. Dar Dumnezeu ne-a dat în Sfintele Scripturi suficiente dovezi cu privire la caracterul ei divin și nu trebuie să punem la îndoială Cuvântul Său, numai pentru faptul că nu putem înțelege tainele providenței Sale.

Nu trebuie să se treacă pe lângă acele părți ale Cuvântului Sfânt care prezintă aceste mari adevăruri ca și când n-ar fi de nici un folos pentru om. Tot ceea ce Dumnezeu a găsit potrivit să facă cunoscut trebuie să acceptăm ca autoritate a Cuvântului Său. Poate să fie dată numai o simplă declarație a faptelor, fără nici o explicație de
[700] ce sau cum; și cu toate că nu putem s-o înțelegem, trebuie să fim mulțumiți și încrezători că este adevărată, pentru că Dumnezeu a spus acest lucru. Toată greutatea stă în slăbiciunea și îngustimea minții omenești.

Apostolul Petru spune că în Scripturi sunt „unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor". Părțile dificile din Sfânta Scriptură au fost prezentate de către sceptici ca un argument împotriva Bibliei; dar departe de a fi astfel, ele constituie o puternică dovadă a inspirației ei divine. Dacă ea n-ar conține nici o relatare despre Dumnezeu, ci numai ceea ce noi putem să înțelegem foarte ușor; dacă măreția și maiestatea Sa ar putea să fie înțelese de mintea mărginită, atunci Biblia n-ar putea purta acreditarea incontestabilă a autorității divine. Chiar grandoarea și misterul temelor prezentate ar trebui să inspire credința în Biblie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia prezintă adevărul cu o simplitate și o adaptare la nevoile și năzuințele inimii omenești, fapt ce a uimit și a fermecat majoritatea minților cultivate, în timp ce îi face în stare și pe cei umili și necultivați să înțeleagă calea mântuirii. Și cu toate acestea, aceste adevăruri simple, așa cum sunt ele prezentate, se ocupă de subiecte atât de înalte, atât de larg cuprinzătoare, atât de infinit în afara puterii de înțelegere a omului, încât le putem primi numai pentru faptul că Dumnezeu le-a rostit. În acest fel, planul de mântuire este prezentat deschis în fața noastră, încât fiecare suflet să poată vedea pașii pe care trebuie să-i facă pentru pocăință față de Dumnezeu și credință față de Domnul Isus Hristos, pentru a fi mântuit în modul rânduit de

Dumnezeu. Cu toate acestea, sub aceste adevăruri, așa de ușor de înțeles, stau taine care sunt un loc de ascuns al slavei Sale — taine care copleșesc mintea în cercetările ei, dar inspiră totuși pe cercetătorul sincer al adevărului cu respect și credință. Cu cât se cercetează mai mult Biblia, cu atât mai profundă este convingerea că ea este Cuvântul viului Dumnezeu și rațiunea umană se închină înaintea maiestății revelației divine.

Sunt binecuvântați cu cea mai mare lumină cei care sunt astfel dispuși să accepte descoperirile vii, bazate pe autoritatea lui Dumnezeu. Dacă sunt rugați să explice anumite declarații, ei nu pot decât [701]
să răspundă: „Așa este prezentat în Scripturi." Sunt obligați să recunoască că nu pot explica lucrarea puterii divine sau manifestarea înțelepciunii divine. Este ca și când Domnul a intenționat să fie așa, ca să fim astfel obligați să acceptăm unele lucruri numai prin credință. Recunoscând, admitem că mintea mărginită este nepotrivită să cuprindă infinitul; omul, cu limitele lui, nu poate înțelege scopurile Celui Atotcunoscător.

Pentru că nu pot să sondeze tainele lui, cei sceptici și cei necredincioși resping Cuvântul lui Dumnezeu; și nu toți aceia care mărturisesc a crede Biblia sunt scutiți de ispite în acest punct. Apostolul spune: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu." Mintea care a fost educată să critice, să se îndoiască și să cenzureze, pentru că nu poate să cerceteze, să pătrundă în planurile lui Dumnezeu, trebuie să se ferească, astfel „ca nimeni dintre voi să n-aibă o inimă rea". Este drept să se studieze în mod amănunțit învățăturile Bibliei și să se cerceteze „lucrurile lui Dumnezeu în măsura în care ele sunt descoperite în Scripturi. În timp ce «lucrurile ascunse sunt ale Domnului», «acele lucruri descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri». Dar este lucrarea lui Satana să pervertească puterea de investigare a minții. O anumită mândrie este amestecată cu considerația pentru adevărul biblic, așa că oamenii se simt înfrânți și nerăbdători dacă nu pot explica fiecare parte a Bibliei, spre satisfacerea lor. Este prea umilitor pentru ei să recunoască faptul că nu înțeleg cuvintele inspirate. Ei nu sunt binevoitori să aștepte cu răbdare până când Dumnezeu va considera că este potrivit să le descopere adevărul. Ei simt că înțelepciunea lor omenească, neajutorată, este insuficientă să-i facă în stare să înțeleagă Scriptu-

rile; și, nereușind să facă lucrul acesta, ei neagă, în mod categoric, autoritatea ei. Este adevărat că multe teorii și doctrine populare, care se consideră a fi învățături ale Bibliei, n-au nici o bază în Scripturi
[702] și, într-adevăr, sunt contrare întregului conținut al inspirației. Aceste lucruri au fost o cauză de îndoială și nedumerire pentru multe minți. Cu toate acestea, ele nu trebuie să fie atribuite Cuvântului lui Dumnezeu, ci perversiunii omului față de el. Dar dificultățile din Biblie nu se reflectă asupra înțelepciunii lui Dumnezeu; ele nu vor fi cauza ruinei acelora care n-ar fi fost distruși, dacă asemenea dificultăți n-ar fi existat. Dacă n-ar fi fost nici un fel de taine în Biblie, pentru a-i face să ridice întrebări, aceleași minți, datorită propriei lor lipse de discernământ spiritual, ar fi găsit motive de poticnire în declarații foarte clare ale lui Dumnezeu.

Oamenii care își imaginează că sunt înzestrați cu puteri intelectuale de o valoare atât de înaltă, încât pot găsi explicații la toate căile și lucrările lui Dumnezeu, caută să înalțe înțelepciunea omenească, punând-o pe picior de egalitate cu înțelepciunea divină, și să slăvească pe om ca pe Dumnezeu. Ei nu fac decât să repete ceea ce Satana i-a declarat Evei în Eden: «Veți fi ca Dumnezeu». Satana a căzut din cauza ambiției lui de a fi egal cu Dumnezeu. El dorea să intre în sfatul și planurile cerului, de la care a fost exclus din cauza neputinței sale ca ființă creată de a înțelege înțelepciunea Celui Infinit. Această mândrie orgolioasă a fost aceea care l-a dus la răzvrătire și, prin aceleași mijloace, el caută să aducă ruina omului.

Sunt taine în Planul de mântuire — umilirea Fiului lui Dumnezeu, să poată fi găsit asemenea oamenilor, iubirea minunată și bunăvoința Tatălui de a da pe Fiul Său — care pentru îngerii cerului sunt subiecte de o continuă uimire. Apostolul Petru, vorbind despre descoperirile date profeților despre patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate, spunea că acestea sunt lucruri «pe care chiar îngerii doresc să le privească». Și acestea vor constitui studiul celor răscumpărați în decursul veacurilor nesfârșite. În timp ce vor contempla lucrarea lui Dumnezeu în creațiune și răscumpărare, noi adevăruri vor continua să se descopere minții ce se minunează și se delectează. Pe măsură ce învață tot mai mult despre înțelepciunea,
[703] iubirea și puterea lui Dumnezeu, mintea lor se va dezvolta continuu și lumina lor va crește mereu.

Dacă ar fi fost posibil pentru ființele create să înțeleagă pe deplin pe Dumnezeu și lucrarea Sa, atunci, ajungând la acest punct, pentru ei n-ar mai fi fost nici o descoperire a adevărului, nici o creștere a cunoștinței, nici o continuă dezvoltare a minții și a inimii. Atunci Dumnezeu n-ar mai fi suprem, iar omul, ajungând la limita cunoașterii și realizării, ar înceta să mai avanseze. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că lucrurile nu stau așa. Dumnezeu este infinit, în El sunt «ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei». Și în toată veșnicia, oamenii pot fi cercetători care învață totdeauna, și totuși nu epuizează niciodată comorile înțelepciunii Sale, ale bunătății și puterii Sale.

Dumnezeu intenționează ca, din această viață, adevărul să fie totdeauna dezvăluit poporului Său. Nu există decât o singură cale prin care această cunoaștere să poată fi obținută. Noi putem obține o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu numai prin iluminarea acelui spirit prin care a fost dat Cuvântul: «Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.» «Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.» Și făgăduința Mântuitorului, făcută urmașilor Săi, era: «Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul… Căci El va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi».

Dumnezeu dorește ca omul să-și folosească puterile rațiunii; și studiul Bibliei va întări și va înălța mintea așa cum nici un alt studiu nu o poate face. Este cel mai bun exercițiu mintal și spiritual pentru ființa omenească. Și totuși, trebuie să fim atenți ca nu cumva să zeificăm rațiunea, care este supusă slăbiciunii și neputinței omenești. Dacă Scripturile n-ar fi acoperite pentru înțelegerea noastră ca de niște nori, astfel încât adevărurile cele mai clare să nu fie înțelese, noi am avea acea simplitate a credinței asemenea unui copil, gata să învețe și să ceară cu insistență ajutorul Duhului Sfânt. Un sentiment al puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu, precum și neputința noastră de a înțelege măreția Lui ar trebui să ne inspire umilință și ar trebui să deschidem Cuvântul Lui ca și cum am fi în prezența Sa, cu o teamă [704]
sfântă. Când ne apropiem de Biblie, rațiunea trebuie să recunoască o autoritate superioară ei, iar inima și mintea trebuie să se plece în fața Marelui Eu sunt".

Noi vom înainta în adevărata cunoaștere spirituală, numai dacă ne dăm seama că trebuie să recunoaștem micimea noastră și întreaga

noastră dependență de Dumnezeu; dar toți cei care se apropie de Biblie cu un spirit gata de a fi învățat și cu spirit de rugăciune, ca să studieze cuvintele ei ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, vor primi iluminare divină. Sunt multe lucruri ce par dificile sau obscure pe care Dumnezeu le va face clare și simple pentru cei care vor căuta în acest fel să le înțeleagă.

Uneori, se întâmplă ca oameni care au o capacitate intelectuală dezvoltată prin educație și cultură să nu reușească să înțeleagă anumite pasaje ale Scripturii, pe care alții, care sunt mai puțin educați, a căror înțelegere pare a fi slabă și a căror minte este neorganizată, le vor înțelege, găsind tărie și mângâiere în ceea ce ceilalți declară că sunt taine sau trec pe lângă ele ca nefiind importante. De ce se întâmplă astfel? Mi s-a explicat că aceștia din urmă nu se sprijină pe propria lor putere de înțelegere. Ei merg la Izvorul luminii, la Cel care a inspirat Scripturile și, cu o inimă umilită, cer lui Dumnezeu înțelepciune și o vor primi. Sunt mine ale adevărului care pot fi descoperite de către cercetătorul zelos. Domnul Hristos a prezentat adevărul ca pe o comoară ascunsă într-un ogor. Ea nu se află chiar la suprafață; noi trebuie să săpăm adânc după ea. Dar succesul nostru în aflarea lui nu depinde atât de mult de capacitatea intelectuală, ci de umilința inimii noastre și de credința care se prinde de ajutorul divin.

Fără călăuzirea Duhului Sfânt, vom fi mereu dispuși să denaturăm Scripturile sau să le interpretăm greșit. Se citește mult Biblia, dar, în multe cazuri, nu aduce nici un folos, ci chiar o vătămare gravă. Când Cuvântul lui Dumnezeu este deschis fără respect și fără rugăciune, când gândurile și sentimentele noastre nu sunt îndreptate
[705] la Dumnezeu sau nu sunt în armonie cu voința Sa, atunci mintea este cuprinsă de îndoială; și chiar atunci când se studiază Biblia, scepticismul se întărește. Vrăjmașul preia controlul asupra gândurilor și sugerează interpretări care nu sunt corecte.

Ori de câte ori oamenii nu caută ca, în cuvânt și faptă, să fie în armonie cu Dumnezeu, atunci, oricât de învățați ar putea fi, ei sunt predispuși să nu înțeleagă Scripturile și astfel nu este sigur să ne încredem în explicațiile lor. Când căutăm într-adevăr să facem voia lui Dumnezeu, Duhul Sfânt ia preceptele Cuvântului Său și face din ele principii ale vieții, scriindu-le pe tablele sufletului. Și numai cei care urmează lumina ce le-a fost dată deja, numai aceia pot spera să

primească mai departe iluminarea Duhului lui Dumnezeu. Lucrul acesta este în mod clar prezentat în cuvintele Domnului Hristos: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine".

Cei care caută în Scriptură să găsească contradicții nu au o înțelegere spirituală. Având o viziune deformată, ei vor găsi multe motive de îndoială și necredință în lucrurile care, în realitate, sunt clare și simple. Dar pentru cei care primesc Cuvântul lui Dumnezeu cu respect, căutând să cunoască voința Sa ca să asculte de ea, totul se schimbă. Ei sunt plini de teamă și de uimire, pe măsură ce contemplează curăția și calitatea desăvârșită a adevărurilor descoperite. Cine se aseamănă se atrage. Cine se aseamănă se apreciază. Sfințenia se întovărășește cu sfințenia. Credința cu credința. Pentru inima umilă și mintea sinceră și cercetătoare, Biblia este plină de lumină și cunoaștere. Cei care se aproprie de Scriptură în acest spirit sunt aduși în comuniune cu profeții și apostolii. Spiritul lor asimilează pe acela al lui Hristos și ei tânjesc să devină una cu El.

Mulți simt că au o răspundere, și anume aceea de a explica fiecare dificultate aparentă din Biblie, pentru a putea face față celor chițibușari, celor ce caută nod în papură, scepticilor și necredincioșilor. Dar, încercând să explice ceea ce ei înșiși înțeleg în mod imperfect, aceștia sunt în primejdia de a produce confuzie în mintea altora în legătură cu punctele clare și ușor de înțeles. Nu [706]
aceasta este lucrarea noastră. Nici nu trebuie să ne lamentăm pentru faptul că există aceste dificultăți, ci să le acceptăm ca fiind îngăduite de înțelepciunea lui Dumnezeu. Este datoria noastră să primim adevărul Său, care este clar în toate punctele esențiale pentru mântuirea noastră, și să practicăm principiile lui în viața noastră, învățând și pe alții atât prin cuvânt, cât și prin exemplu. În felul acesta, va fi clar pentru lume că avem o legătură cu Dumnezeu și implicit avem încredere în Cuvântul Său. O viață de sfințenie — un exemplu zilnic de integritate, de blândețe și iubire neegoistă — va fi o exemplificare vie a învățăturii Cuvântului lui Dumnezeu și un argument în favoarea Bibliei, un argument căruia puțini vor fi în stare să-i reziste. Acesta se va dovedi a fi cel mai eficient control al tendințelor predominante ale scepticismului și necredinței.

Prin credință, putem să privim spre viața veșnică și să ne prindem de făgăduința lui Dumnezeu cu privire la dezvoltarea intelectului,

atitudinile omenești să fie unite cu cele divine și fiecare putere a sufletului adusă într-o legătură directă cu Izvorul luminii. Ne putem bucura apoi că tot ce ne-a nedumerit cu privire la providența lui Dumnezeu ne va fi clarificat; lucrurile greu de înțeles vor găsi o explicație; și acolo unde mintea noastră mărginită a descoperit numai confuzie și planuri destrămate, vom vedea cea mai frumoasă și mai perfectă armonie. Apostolul Pavel spune: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față către față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin".

Petru îi îndeamnă și el pe frați: „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos". Ori de câte ori cresc în har, cei din poporul lui Dumnezeu vor înțelege Cuvântul Său. Ei vor vedea în Cuvântul sacru al lui Dumnezeu o lumină nouă și frumoasă. Acest lucru a fost adevărat în istoria bisericii din toate veacurile și va continua astfel până la sfârșit. Dar cum viața religioasă decade, a existat totdeauna tendința de a nu mai înainta în cunoașterea adevărului. Oamenii se declară mulțumiți cu lumina pe care au primit-o deja din Cuvântul lui Dumnezeu și descurajează
[707] orice continuare a cercetării Scripturii. Ei devin conservatori și caută să evite discuțiile.

Faptul că nu este nici o controversă sau agitație în poporul lui Dumnezeu n-ar trebuie să fie privit ca fiind o dovadă convingătoare a faptului că se țin strâns de învățătura sănătoasă. Există motive de îngrijorare că nu vor face o deosebire clară între adevăr și rătăcire. Atunci când, cercetând Scripturile, nu se ridică nici o întrebare nouă, când nu există nici o deosebire de opinie, care să-i determine pe oameni să cerceteze Biblia, spre a fi siguri că au adevărul, vor fi mulți, ca și în vremurile din vechime, care se vor ține de tradiție și se vor închina la ceea ce nu cunosc.

Mi-a fost arătat că mulți dintre cei ce mărturisesc a avea o cunoaștere a adevărului prezent nu știu ce cred. Ei nu înțeleg dovezile credinței lor. Nu apreciază corect lucrarea din timpul prezent. Când timpul încercării va veni, unii oameni, care acum le predică altora, își vor da seama, examinându-și pozițiile, că sunt multe lucruri pentru care nu pot prezenta nici un argument satisfăcător. Până când nu vor fi încercați în felul acesta, nu-și vor da seama de marea lor ignoranță. În biserică sunt mulți care iau de bun faptul că înțeleg

ceea ce cred; dar până nu începe controversa, nu-și cunosc slăbiciunea. Când sunt despărțiți de cei care au aceeași credință ca a lor și obligați să-și explice singuri credința, vor fi surprinși să vadă cât de confuze le sunt ideile sau ceea ce au acceptat ca adevăr. Este un lucru sigur că printre noi a avut loc o îndepărtare de viul Dumnezeu și o întoarcere spre oameni, punând înțelepciunea omenească în locul celei divine.

Domnul Își va trezi poporul; dacă alte mijloace dau greș, atunci rătăciri vor veni în mijlocul lor și-i vor cerne, separând pleava de grâu. Domnul îi cheamă pe toți cei care cred în Cuvântul Său, să se trezească din somn. Lumina cea prețioasă a venit, lumina potrivită acestui timp. Ea este adevărul biblic, arătând pericolele care ne amenință. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu [708]
stăruitor al Scripturilor și o examinare foarte critică a poziției pe care ne situăm. Dumnezeu dorește ca adevărul atât de important să fie cercetat pe deplin, cu perseverență, cu post și rugăciune. Credincioșii nu trebuie să rămână la presupuneri și idei definite greșit cu privire la ceea ce constituie adevărul. Credința lor trebuie să fie fondată ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât, atunci când timpul încercării va veni și vor fi aduși în fața consiliilor ca să răspundă pentru credința lor, credincioșii vor fi în stare să prezinte un motiv pentru nădejdea care este în ei, cu smerenie și teamă.

Agitați, agitați, agitați! Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important ca, în apărarea doctrinelor pe care le considerăm principii fundamentale ale credinței, să nu ne îngăduim niciodată să folosim argumente care nu sunt în totul sănătoase, temeinice. Acestea pot să aducă la tăcere un argument, dar nu vor fi o onoare pentru adevăr. Noi trebuie să prezentăm argumente temeinice care nu numai că vor reduce la tăcere pe oponenți, ci vor suporta și cea mai atentă și amănunțită cercetare. Cei care s-au format să poarte discuții sunt într-o mare primejdie, aceea de a nu mânui Cuvântul lui Dumnezeu în mod cinstit, drept. În înfruntarea unui oponent, trebuie să facem cel mai mare efort pentru a prezenta subiectele în discuție într-un așa mod, încât să trezească convingerea în mintea sa, în loc să caute numai să dea, să transmită încrederea celui credincios.

Oricare ar fi dezvoltarea lor intelectuală, oamenii să nu gândească nici un moment că nu este nevoie de o continuă și profundă

cercetare a Sfintelor Scripturi pentru o mai mare lumină. Ca popor, suntem chemați în mod personal să cercetăm profețiile. Noi trebuie să veghem cu seriozitate și zel, ca să putem recunoaște orice rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o va trimite. Trebuie să prindem primele licăriri ale adevărului; și prin studiu și rugăciune, să putem obține o lumină mai clară, care să poată fi adusă înaintea altora.

Când poporul lui Dumnezeu se simte în largul său și satisfăcut cu iluminarea prezentă, putem fi siguri că El nu-i va favoriza. Este
[709] voința Sa ca ei să se miște mereu înainte pentru a primi lumina ce crește mereu și mereu și care strălucește pentru ei. Atitudinea prezentă a bisericii nu-I este plăcută lui Dumnezeu. S-a ajuns la o încredere în sine, care i-a făcut să nu simtă nevoia după mai mult adevăr și după o mai mare lumină. Trăim într-un timp când Satana este la lucru atât în stânga, cât și în dreapta, înaintea și înapoia noastră; cu toate acestea, ca popor, noi dormim. Voia lui Dumnezeu este ca o voce, să se audă, spre a trezi pe poporul Său la lucru.

În loc să-și deschidă sufletul pentru a primi razele de lumină ale cerului, unii lucrează în direcție opusă. Atât prin scris, cât și de la om la om, au fost prezentate păreri cu privire la inspirația Bibliei, care nu sunt aprobate de Duhul Sfânt sau Cuvântul lui Dumnezeu. Este sigur faptul că nici un om sau grup de oameni n-ar trebui să-și ia sarcina de a avansa teorii în legătură cu subiecte atât de importante, fără un clar „așa zice Domnul”, care să le susțină. Și atunci când oamenii, cuprinși de slăbiciuni omenești, afectați într-o măsură mai mică sau mai mare de influențe înconjurătoare și având și tendințe ereditare și cultivate care sunt departe de a-i face înțelepți sau să le îndrepte gândurile spre cer, și-au asumat sarcina de a denunța Cuvântul lui Dumnezeu și a îndrepta judecata asupra a ceea ce este divin și ceea ce este uman, ei lucrează fără sfatul lui Dumnezeu. Domnul nu putea face să prospere o astfel de lucrare. Efectul va fi dezastruos, atât pentru cei angajați în aceasta, cât și pentru cei care au acceptat-o ca fiind lucrarea lui Dumnezeu. Scepticismul a fost trezit în multe minți de către teorii prezentate ca fiind de natură inspirată. Oameni mărginiți, cu vederi înguste, se consideră competenți pentru a critica Sfintele Scripturi, spunând: „Pasajul acesta este necesar, dar acela nu este, și deci nu este inspirat”.

Domnul Hristos nu dă nici o astfel de instrucțiune sau învățătură cu privire la Scripturile Vechiului Testament, singura parte a Bi-

bliei pe care o aveau oamenii din timpul Său. Învățăturile Sale erau destinate să le îndrepte mintea către Vechiul Testament și să aducă într-o lumină mai clară marile teme prezentate acolo. Timp de veacuri, poporul Israel s-a separat de Dumnezeu și a pierdut din vedere [710] prețioasele adevăruri pe care El le-a încredințat. Aceste adevăruri au fost acoperite de superstiții, forme și ceremonii, care au ascuns adevărata lor importanță. Domnul Hristos a venit ca să înlăture gunoiul care a întunecat strălucirea lor. El le-a așezat ca pe niște pietre prețioase, într-o nouă montură. A arătat că, departe de a desconsidera repetarea adevărurilor vechi, dar familiare, El a venit să le arate în adevărata lor față, frumusețe și slavă, care n-au fost niciodată recunoscute de oamenii timpului Său. El Însuși fiind autorul acelor adevăruri descoperite, a putut să le înfățișeze oamenilor adevărata lor însemnătate, eliberându-i de greșita lor interpretare și de falsele teorii adoptate de conducători pentru a se potrivi, a corespunde stării lor neconsacrate, lipsei lor de spiritualitate și de iubire față de Dumnezeu. El a dat la o parte tot ceea ce a jefuit aceste adevăruri de viață și de puterea lor vitală și le-a redat lumii în toată prospețimea lor originală și în toată forța lor.

Dacă avem Duhul lui Hristos și dacă suntem lucrători împreună cu El, noi trebuie să ducem mai departe lucrarea pe care El a venit să o facă. Adevărurile Bibliei au ajuns din nou întunecate din cauza obiceiurilor, tradițiilor și învățăturilor false. Învățăturile rătăcite ale teologiilor populare au făcut mii și mii de sceptici și necredincioși. Sunt rătăciri și contraziceri pe care mulți le prezintă ca fiind învățături ale Bibliei, care, în realitate, sunt interpretări false, adoptate în decursul veacurilor întunecimii papale. Mulțimi au fost conduse să împărtășească concepții greșite despre Dumnezeu, după cum iudeii, influențați de rătăcirile și tradițiile timpului lor, au avut o concepție falsă despre Domnul Hristos. „Căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.” Ne revine nouă datoria de a descoperi lumii adevăratul caracter al lui Dumnezeu. În loc de a critica Biblia, să căutăm, prin cuvânt și exemplu, să prezentăm lumii adevărurile ei sacre și dătătoare de viață, ca să putem „vesti puterile minunate ale Celui ce v-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată”.

Relele care s-au furișat treptat printre noi au condus pe nesimțite [711]

oameni și biserici departe de respectul față de Dumnezeu și au împiedicat astfel puterea pe care El dorea să le-o dea.

Fraților, lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să rămână așa cum este el. Nici o înțelepciune omenească să nu încerce să slăbească puterea unei singure declarații a Sfintelor Scripturi. Denunțarea solemnă din cartea Apocalipsei ar trebui să ne avertizeze împotriva acestui lucru. În Numele Domnului, vă somez: „Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt."

Conflictul care stă să vină

O mare criză îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. O criză așteaptă lumea. Lupta cea mai însemnată din toate veacurile este chiar înaintea noastră. Evenimente despre care, timp de mai bine de patruzeci de ani, am declarat, în baza autorității profetice, că sunt gata să vină au loc acum sub ochii noștri. Deja problema unui amendament la Constituție, care să restrângă libertatea de conștiință, a fost supus legislatorilor națiunii. Problema impunerii păzirii duminicii a devenit o problemă de interes și de importanță națională. Noi știm foarte bine care va fi rezultatul acestei mișcări. Dar oare suntem gata? Ne-am împlinit noi cu credincioșie datoria pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu, de a transmite oamenilor avertizarea cu privire la primejdia care stă înaintea noastră?

Sunt mulți, chiar dintre cei angajați în această mișcare pentru impunerea duminicii, care sunt orbi față de rezultatele care vor urma acestei acțiuni. Ei nu văd că, de fapt, lovesc direct împotriva libertății religioase. Sunt mulți cei care n-au înțeles niciodată cerințele Sabatului biblic și temelia falsă pe care stă instituția duminicii. Orice mișcare în favoarea unei legislații religioase este în realitate un act de concesie făcut papalității, care timp de mulți ani de zile s-a luptat [712] cu încăpățânare împotriva libertății de conștiință. Păzirea duminicii își datorează existența unei așa-numite instituții creștine a „tainei nelegiuirii” și impunerea ei va fi o recunoaștere reală a principiilor care formează piatra unghiulară a bisericii Romei. Când națiunea noastră va renunța la principiile guvernării sale, astfel încât să promulge o lege duminicală, prin acest act, protestantismul va da mâna cu papalitatea; nu va fi altceva decât de a da viață tiraniei care așteaptă de mult și cu nerăbdare ocazia să izbucnească din nou într-un despotism activ.

Mișcarea Națională de Reformă, exercitând puterea legislației religioase, va manifesta, atunci când va fi pe deplin dezvoltată, aceeași intoleranță și aceleași opresiuni care au predominat în veacurile trecute. Consilii omenești și-au asumat prerogativele Dumnezeirii, sfă-

rămând sub puterea despotică libertatea de conștiință; întemnițarea, exilul și moartea au urmat pentru aceia care s-au opus dictaturii lor. Dacă papalitatea sau principiile ei vor fi din nou legiferate și vor căpăta putere, focul persecuției va fi reaprins împotriva acelora care nu vor sacrifica adevărul și conștiința pentru a da cinste rătăcirilor populare. Acest rău este pe punctul de a se realiza.

Când Dumnezeu ne-a dat lumină, arătând primejdiile care ne așteaptă, cum vom sta noi nevinovați înaintea Sa, dacă neglijăm să depunem orice efort posibil pentru a o aduce înaintea oamenilor? Putem fi noi mulțumiți să-i lăsăm să se confrunte cu această importantă problemă neavertizați?

Există înaintea noastră perspectiva unei lupte continue cu riscul întemnițării, pierderii proprietății și chiar a vieții, pentru a apăra Legea lui Dumnezeu, care este desființată de legile oamenilor. În această situație, rânduielile omenești vor impune o supunere vizibilă, deschisă față de legile țării de dragul păcii și al armoniei. Și sunt unii care vor impune o asemenea atitudine, folosindu-se de textul Scripturii: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte.... Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu".

[713] Dar care a fost atitudinea slujitorilor lui Dumnezeu din veacurile trecute? Când ucenicii au propovăduit pe Hristos și pe El răstignit, după înălțarea Sa, autoritățile le-au poruncit să nu mai vorbească și nici să nu mai învețe în Numele lui Isus. „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm noi mai mult de voi, decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit." Ei au continuat să predice despre vestea cea bună a mântuirii prin Domnul Hristos și puterea lui Dumnezeu dădea mărturie despre solie. Bolnavii erau vindecați și mii se adăugau bisericii. „Însă marele preot și toți cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor, s-au sculat plini de pizmă, au pus mâinile pe apostoli, și i-au aruncat în temnița de obște."

Dar Dumnezeul cerului, puternicul Conducător al Universului, a luat această problemă în mâinile Sale; pentru că oamenii se luptau împotriva lucrării Sale. El a arătat în mod clar că există un Conducător mai presus de om, a cărui autoritate trebuie să fie respectată. Domnul a trimis pe îngerul Său, noaptea, să deschidă ușile închisorii și a scos afară pe acești oameni pe care Dumnezeu i-a însărcinat să aducă la îndeplinire lucrarea Sa. Conducătorii au spus: „Nu v-am

poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta?" Dar solul ceresc trimis de Dumnezeu le-a zis: „Duceți-vă, stați în templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia".

Cei care căutau să-i oblige pe oameni să observe o instituție a papalității au călcat autoritatea lui Dumnezeu, și fac aceeași lucrare ca aceea a conducătorilor iudeilor din zilele apostolilor. Când legile conducătorilor pământului sunt în opoziție cu legile Conducătorului suprem al Universului, atunci copiii supuși ai lui Dumnezeu vor rămâne credincioși.

Noi, ca popor, n-am adus la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o. Noi nu suntem gata pentru problema pe care impunerea legii duminicale o va aduce asupra noastră. Aceasta este datoria noastră: când vedem semnele apropierii primejdiei, trebuie să ne trezim la acțiune. Nimeni să nu stea calm în așteptarea răului, mângâindu-se singuri cu credința că această lucrare trebuie să [714]
meargă înainte, pentru că profeția a arătat acest lucru și că Domnul va fi un scut și un adăpost pentru poporul Său. Noi nu facem voia lui Dumnezeu dacă stăm liniștiți, nefăcând nimic pentru a păstra libertatea conștiinței. Rugăciunea arzătoare, eficientă, ar trebui să se înalțe la cer pentru ca această calamitate să poată fi evitată până când putem să împlinim lucrarea care a fost atât de mult timp neglijată. Să se înalțe cele mai sincere rugăciuni și apoi să lucrăm în armonie cu rugăciunile noastre. S-ar părea că Satana triumfă și că adevărul este copleșit de falsitate și rătăcire; poporul asupra căruia Dumnezeu și-a întins scutul și țara care a fost un azil pentru slujitorii lui Dumnezeu a căror conștiință a fost oprimată și pentru apărătorii adevărului Său pot fi puse în primejdie. Dar Dumnezeu dorește ca noi să ne amintim de modul în care S-a purtat cu poporul Său în trecut, pentru a-i salva de vrăjmașii lor. El a ales totdeauna cazurile extreme, atunci când se părea că nu mai era nici o posibilitate de eliberare de acțiunile lui Satana pentru manifestarea puterii Sale. Nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu. S-ar putea ca un răgaz să poată fi acordat poporului lui Dumnezeu pentru a-l trezi și a lăsa ca lumina lui să lumineze. Dacă prezența a zece persoane neprihănite ar fi salvat cetățile din câmpie, nu este oare posibil ca Dumnezeu să răspundă încă la rugăciunile poporului Său, să țină sub control acțiunile acelora care fac ca Legea Sa să nu mai aibă atâta valoare? Să nu ne umilim inimile

mult mai mult înaintea lui Dumnezeu, să nu ne refugiem la tronul milei și să nu-L rugăm să-și descopere puterea Sa cea mare?

Dacă poporul nostru va continua într-o atitudine de neascultare, așa cum a fost până acum, Dumnezeu nu va putea revărsa asupra lor Duhul Său. Ei nu sunt pregătiți să conlucreze cu El. Nu sunt conștienți de situația în care se află și nu-și dau seama de amenințarea primejdiei. Ei trebuie să fie conștienți acum, așa cum n-au fost niciodată, de nevoia de a fi vigilenți și nevoia unei acțiuni coordonate.

Lucrarea deosebită a întreitei solii îngerești n-a fost înțeleasă în
[715] adevărata ei importanță. Domnul dorește ca poporul Său să fie într-o poziție mult mai înaintată decât aceea în care se află astăzi. Dar acum, când a sosit timpul pentru ca ei să pornească la acțiune, trebuie să se pregătească. Când Mișcarea pentru Reformă Națională va începe să ceară să se ia măsuri care să restrângă libertatea religioasă, bărbații noștri de frunte ar trebuie să fie la curent cu situația creată și să lucreze cu seriozitate și zel pentru a contracara aceste eforturi. Nu este în planul lui Dumnezeu ca lumina să nu fie dată poporului nostru — chiar adevărul prezent de care avem nevoie pentru timpul acesta. Nu toți pastorii noștri care vestesc întreita solie îngerească înțeleg în mod real ce constituie acest mesaj: Unii au considerat că Mișcarea de Reformă Națională are o importanță așa de mică, încât n-au crezut că este necesar să-i acorde o atenție sporită și chiar au avut sentimentul că, procedând astfel, vor oferi timp pentru problemele deosebite pe care le ridică întreita solie îngerească. Domnul să-i ierte pe frații noștri că au interpretat astfel mesajul special pentru timpul acesta.

Poporul trebuie să fie trezit cu privire la primejdia timpului de față. Veghetorii dorm. Noi suntem rămași cu ani în urmă. Fie ca Veghetorul șef să simtă urgența necesității de a lua seama la ei înșiși. Dacă nu, vor pierde ocaziile ce le-au fost date pentru a vedea primejdiile.

Dacă oamenii din conducerea Conferințelor noastre nu primesc acum solia trimisă lor de Dumnezeu și nu vor intra în rânduri pentru a acționa, comunitățile vor suferi pierderi mari. Când veghetorul, văzând sabia că vine, sună clar din trâmbiță, atunci oamenii din rânduri vor transmite mai departe ecoul acestei avertizări și astfel toți vor avea ocazia să fie gata pentru luptă. Dar prea adesea conducătorii au ezitat, părând a spune: „Să nu ne grăbim prea tare. Trebuie să

fie o greșeală. Trebuie să fim atenți și să nu dăm o alarmă falsă". Chiar ezitarea și nesiguranța din partea lor sunt un strigăt care vrea să spună: „Pace și siguranță! Nu vă alarmați; nu vă neliniștiți. Mai este încă mult, mult mai mult de făcut în cazul acestui amendament religios decât se crede. Această agitație se va potoli". În felul acesta, ei neagă în mod categoric mesajul trimis de Dumnezeu și avertizările [716] care erau destinate să trezească comunitățile, ca nu cumva acestea să nu-și facă lucrarea. Trâmbița veghetorului nu sună clar și poporul nu se pregătește de luptă. Veghetorul să fie atent, ca nu cumva, prin ezitarea și întârzierea lui, suflete să fie lăsate să piară și sângele lor să fie cerut din mâna lui.

Am așteptat ani de zile ca o lege duminicală să fie promulgată în țara noastră; acum, că mișcarea este chiar asupra noastră, întrebăm: „Își va face poporul nostru datoria în această problemă? Oare să nu asistăm noi încă la înălțarea standardului și să nu-i chemăm în rânduri pe cei care au respect și prețuiesc libertatea lor religioasă și privilegiile lor? Se apropie foarte repede timpul când cei care aleg să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni vor fi făcuți să simtă mâna asupritorului. Să dezaprobăm atunci pe Dumnezeu, tăcând, în timp ce Legea Sa cea sfântă este călcată în picioare?

În timp ce lumea protestantă, prin atitudinea ei, face concesii Romei, să ne trezim ca să înțelegem situația și să vedem confruntarea dinaintea noastră în adevărata ei importanță. Veghetorii să ridice acum vocea și să transmită solia care este adevărul prezent pentru timpul acesta. Să le arătăm oamenilor unde ne aflăm în prezent în istoria profeției și să căutăm să trezim lumea la conștientizarea valorii și privilegiilor libertății religioase de care ne-am bucurat atâta timp.

Dumnezeu ne cheamă să ne trezim, pentru că sfârșitul este aproape. Fiecare oră care trece este un timp plin de activitate în curțile cerești, pentru a pregăti un popor pe pământ care să aibă o parte în marile scene ce vor avea loc în curând. Clipele acestea care trec, și care ni se par că au o atât de puțină valoare pentru noi, sunt pline de interese și valori veșnice. Ele modelează destinele sufletelor, fie pentru viață veșnică, fie pentru moarte veșnică. Cuvintele rostite astăzi în auzul oamenilor, lucrările pe care le facem, spiritul soliei pe care o vestim vor fi ori o mireasmă de viață spre viață, ori de moarte spre moarte.

Frații mei, vă dați seama că atât propria voastră mântuire, cât
[717] și destinul altor suflete depind de pregătirea pe care o faceți astăzi pentru timpul încercării care stă în fața noastră? Aveți voi acel zel intens, acea evlavie și acea consacrare care vă vor face în stare să rezistați? Dacă Dumnezeu mi-a vorbit vreodată, atunci să știți că va veni vremea când veți fi aduși înaintea consiliilor și fiecare punct al adevărului pe care îl păstrați va fi foarte sever criticat. Timpul, pe care așa de mulți îl lasă să treacă nefolosit, ar trebui să fie consacrat sarcinii pe care Dumnezeu ne-a dat-o spre a ne pregăti pentru criza ce se apropie.

Legea lui Dumnezeu ar trebui să fie onorată și iubită de adevăratul popor al Său, mult mai mult decât până acum. Este nevoia cea mai urgentă aceea de a impregna porunca Domnului Hristos: «Cercetați Scripturile», în mintea și inima tuturor credincioșilor, bărbați și femei, tineri și bătrâni. Studiați Biblia, așa cum n-ați studiat-o niciodată până acum. Dacă nu vă veți ridica la o viață a religiei mai înaltă și mai sfântă, nu veți fi gata pentru a întâmpina pe Domnul. Pentru că ne-a fost dată o mare lumină, Dumnezeu așteaptă un zel corespunzător, credincioșie și consacrare din partea poporului Său. Trebuie să fie mai multă spiritualitate, o mai profundă consacrare față de Dumnezeu și un zel în lucrarea Sa cum n-a fost încă atins până acum. Trebuie petrecut mult timp în rugăciune, pentru ca hainele caracterului nostru să poată fi spălate și albite în sângele Mielului.

În mod deosebit, cu o credință nesovăielnică, ar trebui să căutăm pe Dumnezeu, pentru ca har și putere să fie date acum poporului Său. Noi nu credem că a sosit într-adevăr timpul când El să ne restrângă libertatea. Profetul a văzut «patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac». Un alt înger, «care se suia dinspre răsărit, a strigat cu glas tare la ei: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru”.» Aceasta scoate în evidență lucrarea pe care o avem de făcut acum. O mare responsabilitate este pusă asupra
[718] bărbaților și femeilor din întreaga țară pentru a se ruga, cerându-I lui Dumnezeu ca El să țină în frâu norul răului și să mai îngăduie câțiva ani de har în care ei să lucreze pentru El. Să strigăm la Dumnezeu ca îngerii să țină încă cele patru vânturi, până când vor fi trimiși

misionari în toate părțile lumii, ca să rostească avertizări împotriva celor ce nu ascultă de Legea lui Iehova.

Revista «American Santinel» și misiunea ei

Dumnezeu folosește diferite instrumente ca să-și pregătească poporul pentru a putea rezista în criza cea mare ce ne stă în față. El vorbește prin Cuvântul Său și prin slujitorii Săi. El trezește veghetori și îi trimite cu solii de avertizare, de mustrare și de instruire, pentru ca poporul să poată fi iluminat. Revista *Santinel* a fost, în planul lui Dumnezeu, una din vocile ce dădeau alarma, pentru ca poporul să poată auzi, să-și dea seama de primejdia în care se află și să aducă la îndeplinire lucrarea cerută pentru timpul prezent. Domnul dorește ca poporul Său să asculte tot ce le adresează El. Când lumina este prezentată, este de datoria lor nu numai să o primească, ci să o și transmită mai departe, adăugând influența lor în favoarea ei, pentru ca deplina ei putere să poată fi simțită în biserică și în lume. Revista *Santinel* este asemenea unei trâmbițe care dă un sunet sigur și întregul nostru popor ar trebui să o citească cu atenție, apoi să o dea mai departe la unele rude sau prieteni, folosind astfel cel mai bine lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o.

Timp de trei ani, avertizările au fost transmise lumii prin coloanele revistei *Santinel*, dar cei care mărturisesc a crede adevărul prezent n-au fost influențați de aceste semnale de primejdie așa cum ar fi trebuit. Dacă frații noștri ar fi folosit revista *Santinel* așa cum s-ar fi cuvenit și ar fi fost uniți cu toții în a o recomanda fiecărei Conferințe și în fiecare comunitate, așa cum ar fi dorit Dumnezeu să facă; dacă atenția poporului nostru ar fi fost atrasă asupra acestei
[719] lucrări esențiale pentru acest timp; dacă ar fi apreciat lumina pe care Dumnezeu a îngăduit-o să lumineze asupra lor în avertizări, sfaturi, cum și descrierea evenimentelor care au loc, atunci noi, ca popor, n-am fi așa de mult în urmă în pregătirea pentru lucrare. A fost o surprinzătoare indiferență și inactivitate în acest timp de primejdie. Poporul are nevoie de adevărul prezent; și dacă uimitoarea importanță a mișcărilor acum în desfășurare, cu privire la amendamentele privitoare la religie, ar fi fost înțeleasă de frații noștri din fiecare comunitate, dacă ei ar fi văzut în aceste mișcări o directă îm-

plinire a profeției, care-i cheamă să răspundă cerințelor crizei, atunci ei n-ar fi acum într-o astfel de letargie și un somn ca de moarte.

Cuvântul lui Dumnezeu nu tace în privința acestui timp deosebit și el va fi înțeles de toți cei care nu se împotrivesc Duhului Său, prin hotărârea lor încăpățânată de a nu-l asculta, de a nu-l primi și de a nu-l împlini. Soliile de lumină ale lui Dumnezeu au stat ani de zile înaintea noastră; dar au fost influențe care au lucrat în mod indirect, ca să facă fără efect avertizările venite prin revista *Santinel* și prin *Mărturii*, cum și prin alte mijloace sau instrumente pe care Domnul le-a trimis poporului Său. S-ar fi putut face mult mai mult cu revista *Santinel* dacă aceste contrainfluențe n-ar fi fost la lucru ca să împiedice lucrarea ei. Chiar dacă nu s-a spus nimic împotriva ei, acțiunile au dat pe față indiferența ce este simțită. Și atâta vreme cât cel ce veghează nu dă un semnal clar din trâmbiță, poporul nu este alarmat și nu privește asupra primejdiei.

Mustrarea lui Dumnezeu este asupra noastră pentru că am neglijat răspunderile solemne. Binecuvântările Sale au fost retrase, pentru că mărturiile pe care El le-a trimis n-au fost ascultate, n-au fost primite de cei care mărturisesc a le crede. O, este nevoie de o trezire religioasă. Îngerii lui Dumnezeu merg de la comunitate la comunitate, aducându-și la îndeplinire datoria; și Domnul Hristos bate la ușa inimii lor ca să intre. Dar mijloacele pe care Dumnezeu le-a prevăzut ca să trezească biserica la un simțământ al lipsei lor de spiritualitate n-au fost luate în seamă. Vocea Martorului Credincios [720]
a fost auzită mustrând, dar n-a fost ascultată. Oamenii au ales să urmeze propria lor cale, în loc să urmeze calea lui Dumnezeu, pentru că eul n-a fost crucificat înăuntrul lor. În felul acesta, lumina n-a avut decât puțin efect asupra minții și inimii.

Se va trezi acum poporul lui Dumnezeu din letargia sa firească? Vor folosi ei cât pot mai mult binecuvântările și avertizările prezente și nu vor îngădui nici unui lucru și nimănui să se așeze între ei și lumina pe care Dumnezeu o face să strălucească asupra lor? Fiecare lucrător al lui Dumnezeu să înțeleagă situația și să prezinte comunităților noastre revista *Santinel*, explicându-le conținutul ei și făcându-i pe oameni să înțeleagă faptele și avertizările pe care le conține. Domnul să-i ajute pe toți să răscumpere vremea. Să nu lăsăm ca sentimentele nesfințite să facă pe vreunul să se împotrivească apelurilor Duhului lui Dumnezeu. Nu stați în calea acestei lumini;

nu permiteți să fie desconsiderată sau lăsată la o parte, ca fiind nevrednică de atenție sau credibilitate.

Dacă așteptați ca lumina să vină într-un fel care să placă oricui, așteptați în zadar. Dacă așteptați o chemare mai tare, mai puternică și ocazii mai bune, lumina va fi retrasă și veți fi lăsați în întuneric. Înnoiți fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu o trimite. Oamenii care neglijează să asculte chemările Duhului și ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că ascultarea implică o cruce, își vor pierde mântuirea. Când cărțile sunt deschise și atât lucrarea fiecărui om, cât și motivele care l-au determinat să lucreze vor fi cercetate de către Judecătorul întregului pământ, vor vedea atunci ce pierdere au suferit. Ar trebui ca totdeauna să nutrim temerea de Domnul și să ne dăm seama că, în mod individual, stăm înaintea lui Dumnezeu și a oștilor Lui și nici un gând, nici un cuvânt și nici o faptă care au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu nu vor avea vreo urmă de egoism sau indiferență.

Lucrători ai cauzei lui Dumnezeu [721]

Faptul că un număr așa de mare s-au strâns laolaltă în comunitatea din Battle Creek și așa de multe interese importante s-au concentrat acolo face ca biserica din Battle Creek să fie un câmp misionar foarte important. Oamenii din toate părțile țării vin la sanatoriu și mulți tineri din diferite state frecventează colegiul. Câmpul acesta cere cei mai devotați și mai credincioși lucrători și folosirea celor mai bune metode de lucru, pentru ca o influență puternică pentru Hristos și adevăr să fie exercitată mereu. Atunci când lucrarea este condusă așa cum dorește Dumnezeu, puterea salvatoare a harului lui Dumnezeu va fi manifestată printre cei care cred adevărul și care vor fi o lumină pentru alții.

Dar la Battle Creek este o tristă neglijare a multor avantaje ce sunt la îndemână pentru a păstra inima lucrării, într-o stare sănătoasă. Bătăile viguroase ale inimii de la centru trebuie să fie simțite în toate părțile corpului de credincioși. Dar dacă inima este bolnavă și slabă în acțiunile ei, atunci toate ramurile lucrării lui Dumnezeu se vor slăbi. În mod categoric, este esențial să existe o putere de lucru sănătoasă și profundă în acest punct central, pentru ca adevărul să fie astfel dus în toată lumea. Cunoașterea acestei ultime avertizări trebuie să fie răspândită prin familiile și comunitățile de pretutindeni, și aceasta va cere o conducere înțeleaptă atât pentru facerea planurilor, cât și pentru educarea oamenilor care să facă această lucrare.

Pe măsură ce lucrarea se extinde an de an, nevoia de lucrători credincioși și cu experiență devine mai urgentă; și dacă poporul Domnului va umbla în conformitate cu sfatul Său, astfel de lucrători se vor dezvolta. În timp ce trebuie să ne sprijinim în mod ferm pe Dumnezeu pentru înțelepciune și putere, El dorește să ne cultivăm capacitățile până la cea mai mare dezvoltare a lor. Pe măsură ce lucrătorii dobândesc putere mintală și spirituală și ajung să cunoască planurile și modul de lucru ale lui Dumnezeu, ei vor avea o vedere mult mai cuprinzătoare a lucrării pentru acest timp și vor fi mai bine calificați atât pentru a plănui, cât și pentru a aduce la îndeplinire [722]

planurile pentru înaintarea ei. În felul acesta, ei pot să țină pasul cu perspectivele, cu deschiderile providenței lui Dumnezeu.

Un efort continuu ar trebui să fie făcut pentru a înrola noi lucrători. Talentele ar trebui să fie găsite și apreciate. Persoane evlavioase și capabile ar trebui să fie încurajate pentru a obține educația necesară spre a fi pregătiți și capabili să ajute în răspândirea luminii adevărului. Toți cei care sunt capabili să facă acest lucru ar trebui să fie încurajați de asemenea să se angajeze într-o ramură a lucrării în armonie cu capacitățile sale.

Lucrarea solemnă și importantă pentru acest timp nu trebuie să fie dusă mai departe la împlinire numai prin eforturile câtorva oameni aleși, care au purtat și până acum răspunderi în lucrare. Când cei pe care Dumnezeu i-a chemat să ajute la îndeplinirea unei anumite lucrări au făcut tot ce-au putut pentru dezvoltarea ei, cu priceperea pe care El le-a dat-o, Domnul nu va îngădui ca ea să se oprească la nivelul acela. În providența Sa, El va chema și va pregăti alți lucrători, care, uniți cu cei dinaintea lor, să poată merge împreună înainte și să înalțe standardul și mai sus.

Sunt însă unele minți care nu cresc o dată cu lucrarea; în loc să se adapteze la cerințele ei din ce în ce mai mari, ei fac ca ea să se extindă cu mult sub aceste cerințe, și astfel devin incapabili să înțeleagă sau să facă față exigențelor timpului. Când oamenii pe care Dumnezeu i-a pregătit să poarte răspunderi în lucrarea Lui încep să acționeze puțin diferit, vechii lucrători ar trebui să fie foarte atenți ca activitatea lor să nu o împiedice sau să o îngrădească pe cea a acestor ajutoare. Unii poate că nu vor înțelege importanța anumitor măsuri numai pentru faptul că ei nu văd nevoile lucrării în toate compartimentele ei, cum și pentru că ei înșiși nu simt povara pe care Dumnezeu a pus-o în mod special asupra altora. Cei care nu sunt pregătiți în mod special să facă o anumită lucrare ar trebui să se ferească, pentru ca nu cumva să stea în calea altora și astfel să-i împiedice să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu.

[723] Cazul lui David este elocvent. El a dorit să zidească un templu Domnului și a adunat bogate depozite de materiale în scopul acesta. Dar Domnul i-a spus că nu el avea să facă această lucrare, ci trebuia să i-o lase fiului său Solomon. Marea experiență a lui David îl va face în stare să-l sfătuiască pe Solomon și să-l încurajeze, dar cel mai tânăr trebuia să construiască templul. Mintea obosită, uzată chiar,

a lucrătorilor mai în vârstă poate că nu va vedea totdeauna măreția lucrării și nu va fi dispusă să țină pasul cu deschiderile providenței lui Dumnezeu; de aceea, greutatea răspunsului n-ar trebui să fie lăsată în totul asupra lor. S-ar putea ca ei să nu aducă în lucrare toate elementele esențiale pentru înaintarea lucrării, ceea ce ar duce la rămânerea ei în urmă.

Din lipsa unei conduceri înțelepte, lucrarea din Battle Creek și din tot statul Michigan este cu mult în urmă față de ceea ce trebuia să fie. În timp ce este bine și chiar necesar pentru noi să înțelegem situația și nevoile câmpurilor misionare externe, ar trebui, de asemenea, să înțelegem nevoile lucrării de la ușa noastră. Dacă sunt bine folosite, avantajele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna noastră ne vor face în stare să trimitem în câmp un număr mai mare de lucrători. Este nevoie de o lucrare viguroasă în comunitățile noastre. Solia specială, care arată problemele importante ce-și așteaptă acum rezolvarea, precum și datoriile și primejdiile timpului nostru, ar trebui să le fie prezentată nu într-un mod lipsit de viață, îmblânzit, «ci cu demonstrarea Duhului și a puterii». Răspunderi trebuie să fie puse asupra membrilor bisericii. Spiritul misionar trebuie să fie trezit ca niciodată mai înainte și ar trebui să fie angajați și lucrători după mărimea nevoilor, care să lucreze ca pastori ai turmei, depunând eforturi personale pentru aducerea bisericii la acea stare când viața și activitatea spirituală vor fi văzute pretutindeni în granițele lor.

Mult talent s-a pierdut pentru cauza lui Dumnezeu deoarece oamenii din poziții de răspundere nu l-au văzut. Viziunea lor n-a fost suficient de largă să descopere faptul că lucrarea s-a extins prea mult pentru a fi dusă mai departe numai de lucrătorii care erau atunci [724] angajați. Mult, foarte mult lucru care ar fi trebuit să fie împlinit este încă nefăcut pentru că oamenii au ținut lucrarea în propriile lor mâini, în loc să împartă sarcinile unui număr mai mare de lucrători, oameni plini de încredere în faptul că Dumnezeu îi va ajuta în eforturile lor. Ei au încercat să ducă mai departe toate ramurile lucrării, temându-se că alții vor fi mai puțin eficienți. Voința și judecata lor au controlul asupra diferitelor ramuri ale lucrării și, din cauza neputinței lor de a înțelege toate nevoile cauzei lui Dumnezeu, în diferitele ei compartimente, lucrarea a suferit o mare pierdere.

Trebuie să învățăm că, atunci când Dumnezeu alege și cheamă mijloace pentru o anumită lucrare, noi nu trebuie să o lăsăm de-

oparte și apoi să ne rugăm și să așteptăm ca El să facă o minune pentru a suplimenta această lipsă. Dacă plugarul nu ară și nu seamănă, Dumnezeu nu va face nici o minune ca să schimbe rezultatele neglijenței sale. Timpul secerișului va găsi ogoarele lui pustii, nu va fi nici o holdă de grâu de secerat și nu va fi recoltă care să fie pusă în hambar. Dumnezeu dă sămânța și ogorul, soarele și ploaia; și dacă gospodarul va folosi mijloacele ce-i sunt la îndemână, va primi după cum a semănat, potrivit muncii sale.

Sunt legi care guvernează lumea naturii, iar lucrurile spirituale sunt și ele controlate de principii la fel de sigure. Mijloacele pentru un anumit scop trebuie folosite, dacă vrem să obținem rezultate. Dumnezeu a dat fiecărui om lucrul său, după capacitățile sale. Trebuie ca, prin educație și practică, oamenii să fie pregătiți să facă față oricărei situații care ar putea să apară. Este necesară o plănuire înțeleaptă pentru a așeza pe fiecare la locul lui, ca astfel să obțină experiență și să fie capabil să poarte răspunderi.

Dar, în timp ce educația, instruirea și sfatul celor cu experiență sunt esențiale, lucrătorii să fie învățați că nu trebuie să se sprijine în totul numai pe judecata omenească. Ca instrumente libere ale lui Dumnezeu, toți trebuie să ceară înțelepciune de la El. Când cel ce dorește să învețe depinde numai de gândirea altuia și nu merge mai
[725] departe, el nu vede decât prin ochii omului și devine astfel numai un ecou al celuilalt. Dumnezeu îi tratează pe oameni ca pe niște ființe responsabile. El va lucra prin Duhul Său asupra minții pe care a pus-o în om numai dacă omul Îi va da o șansă să lucreze și atunci va recunoaște modul Său de a lucra cu oamenii. El a intenționat ca fiecare să-și folosească mintea și conștiința pentru sine. N-a fost intenția lui Dumnezeu ca un om să devină umbra altui om, manifestând numai sentimentele altuia.

Toți trebuie să-și iubească frații, să-și respecte și să-și stimeze conducătorii, dar nu trebuie să facă din aceștia purtătorii lor de poveri. Noi nu trebuie să «turnăm» toate dificultățile și problemele sau încurcăturile noastre în mintea altora, pentru a-i extenua. «Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc.» Domnul Isus ne invită: «Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci

Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.»

Temelia creștinismului este Hristos, neprihănirea noastră. Oamenii sunt personal răspunzători înaintea lui Dumnezeu și fiecare trebuie să acționeze așa cum îl inspiră Dumnezeu, și nu așa cum este influențat de mintea altuia; căci, dacă se urmează un astfel de mod de lucru, sufletele nu vor putea fi impresionate și conduse de Duhul marelui EU SUNT. Ei vor fi ținuți sub o restrângere care nu va îngădui libertatea de acțiune și de alegere.

Nu este voia lui Dumnezeu ca aceia din poporul Său din Battle Creek să rămână în starea lor prezentă de răceală și inactivitate până când, printr-o mare putere făcătoare de minuni, biserica va fi trezită la viață și activitate. Dacă am fi înțelepți și am folosi în mod inteligent, cu rugăciune și mulțumire, mijloacele prin care lumina și binecuvântările trebuie să ajungă la poporul lui Dumnezeu, atunci nici o putere de pe pământ nu va fi în stare să rețină aceste daruri de la noi. Dar dacă respingem mijloacele lui Dumnezeu, nu trebuie să privim la El ca să facă o minune pentru a ne da lumină, vigoare și putere, căci lucrul acesta nu se va face niciodată.

Domnul mi-a arătat că oamenii din posturi de răspundere stau [726] în mod direct în calea lucrării Sale, pentru că ei gândesc că lucrarea trebuie făcută și binecuvântarea trebuie să vină într-un anumit fel și nu vor recunoaște ceea ce vine pe alte căi. Frații mei, Domnul să pună această problemă înaintea voastră așa cum este ea. Dumnezeu nu lucrează după cum plănuiesc oamenii sau așa cum vor ei; El acționează în mod tainic pentru a aduce la îndeplinire minunile Sale. Nu cumva respingem metodele de lucru ale lui Dumnezeu, pentru că ele nu corespund cu ideile noastre? Dumnezeu are canalele Sale de lumină chemate pentru această lucrare, dar nu este necesar ca acestea să fie mintea unor anumiți oameni. Când toți își vor ocupa locul ce le-a fost dat în lucrarea lui Dumnezeu, căutând cu zel și seriozitate înțelepciune și călăuzire de la El, atunci se va face un mare pas înainte, spre a lăsa lumina să lumineze lumea. Când oamenii vor înceta să se așeze de-a curmezișul, Dumnezeu va lucra printre noi așa cum n-a lucrat niciodată înainte.

În vreme ce trebuie să fie făcute planuri extinse, trebuie să avem o mare grijă ca lucrarea din fiecare departament al lucrării să fie în mod armonios unită cu aceea din celălalt departament, făcându-se

astfel un tot perfect. Dar prea adesea lucrurile s-au petrecut invers și, ca rezultat, lucrarea n-a mers bine. Cineva care are în grijă supravegherea unei anume ramuri a lucrării își amplifică responsabilitățile până acolo încât, după părerea lui, un departament este mai presus de toate celelalte departamente. Când acest mod de a vedea lucrurile este folosit, se exercită o puternică influență în a-i face și pe alții să vadă problema în aceeași lumină. Aceasta este firea sau natura omenească, dar nu este Spiritul lui Hristos. În măsura în care această rânduială este urmată, Domnul Hristos este împins afară din lucrare și eul se manifestă proeminent.

Principiile care ar trebui să ne pună în mișcare ca lucrători ai cauzei lui Dumnezeu sunt prezentate de apostolul Pavel. El spune: «Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu». «Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.» Iar apostolul Petru îndeamnă: «Fiecare dintre voi să slujească altora
[727] după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu, prin Isus Hristos.»

Când aceste principii ne controlează inimile, ne vom da seama că lucrarea este a lui Dumnezeu, și nu a noastră; că El manifestă aceeași grijă pentru fiecare parte a acestui mare tot. Când facem din Domnul Hristos și slava Lui preocuparea principală, iar iubirea egoistă față de eu este înghițită de iubirea față de sufletele pentru care a murit Domnul Hristos, atunci nici un suflet nu va fi atât de absorbit numai de o singură ramură a lucrării în așa măsură, încât să piardă din vedere importanța celorlalte. Egoismul este cel care îi duce pe oameni să spună că o anumită parte a lucrării, în care ei sunt angajați, este mai importantă decât toate.

De asemenea, egoismul este cel care le inspiră lucrătorilor simțământul că judecata lor trebuie să fie cea mai vrednică de încredere și că metodele lor de lucru sunt cele mai bune sau că este privilegiul lor acela ca, într-un fel sau altul, să constrângă conștiința altuia. Acesta a fost spiritul conducătorilor iudei din zilele Domnului Hristos. În înălțarea lor de sine, preoții și rabinii au introdus reguli atât de rigide și atât de multe forme și ceremonii, încât au abătut mintea poporului de la Dumnezeu și nu I-au mai lăsat nici o șansă ca să lucreze pentru ei. În felul acesta, mila și iubirea Lui au fost

pierdute din vedere. Frații mei, nu mergeți pe aceeași cale. Lăsați ca mintea oamenilor să se îndrepte spre Dumnezeu. Lăsați-I o șansă să lucreze pentru cei care Îl iubesc. Nu puneți asupra oamenilor reguli și rânduieli care, dacă sunt urmate, îi vor lăsa la fel de lipsiți de Duhul lui Dumnezeu cum erau lipsite de rouă și ploaie dealurile de la Ghilboa.

Există o deplorabilă lipsă de spiritualitate în poporul nostru. O mare lucrare trebuie făcută pentru ei, mai înainte ca să poată deveni ceea ce Domnul Hristos a dorit ca ei să fie — lumina lumii. Ani de zile, am simțit un profund chin sufletesc atunci când Domnul mi-a arătat câtă nevoie au comunitățile noastre de Isus și iubirea Sa. A existat un spirit de mulțumire de sine și o înclinație spre poziții de frunte și supremație. Am văzut că înălțarea de sine a devenit [728] ceva obișnuit printre adventiștii de ziua a șaptea și că, dacă mândria omului nu va putea să fie înlăturată și Hristos să fie înălțat, ca popor, nu vom fi într-o stare mai bună pentru a primi pe Domnul Hristos când va veni a doua oară decât au fost iudeii când El a venit prima dată.

Iudeii Îl așteptau pe Mesia; dar El n-a venit așa cum au prezis ei că va veni, iar dacă El ar fi fost primit ca Cel făgăduit, învățații lor ar fi fost obligați să recunoască faptul că au greșit. Acești conducători s-au despărțit de Dumnezeu și Satana a lucrat asupra minții lor și i-a determinat să-L respingă pe Mântuitorul. Decât să-și supună mândria opiniilor, mai degrabă au întors inima poporului împotriva lui Isus. Istoria lor ar trebui să fie o avertizare solemnă pentru noi. Să nu ne așteptăm niciodată ca, atunci când Domnul are o lumină pentru poporul Său, Satana să stea liniștit, calm și să nu facă nici un efort pentru a-i împiedica să o primească. El va lucra asupra minții pentru a trezi neîncredere, gelozie și necredință. Să fim atenți ca nu cumva să respingem, să refuzăm lumina pe care Dumnezeu ne-o trimite, pentru faptul că ea nu vine într-un fel în care să ne placă. Să nu îndepărtăm binecuvântările lui Dumnezeu de la noi pentru că nu știm timpul cercetării noastre. Dacă sunt unii care nu văd și nu primesc lumina pentru ei, aceștia să nu stea în calea altora. Să nu se spună despre acest popor foarte favorizat ceea ce se spunea despre iudei atunci când vestea cea bună a Împărăției le-a fost vestită: «Nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre».

În Cuvântul lui Dumnezeu suntem învățați că acesta este timpul, mai presus de orice altceva, când putem aștepta lumină din cer. Acum, noi trebuie să așteptăm o reînviorare de la fața lui Dumnezeu. Trebuie să așteptăm mișcarea sau acțiunea Providenței, așa cum armata lui Israel era atentă să audă «un vuiet de pași în vârfurile duzilor» — semnul prin care știau că cerul va acționa pentru ei.

[729] Dumnezeu nu-și poate glorifica Numele prin poporul Său, în vreme ce acesta se bizuie și se sprijină pe oameni. Starea lor prezentă de slăbiciune va continua până când numai Hristos va fi înălțat; până când, împreună cu Ioan Botezătorul, vor spune dintr-o inimă umilă și plină de respect: «Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez». Mi-au fost date următoarele cuvinte pe care să le adresez poporului lui Dumnezeu: «Înălțați-L, înălțați-L pe OMUL DE PE CALVAR». Oamenii să se dea înapoi, pentru ca toți să-L poată privi pe El, în care sunt concentrate toate speranțele vieții veșnice. Profetul Isaia spune: «Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pusă pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciilor, Domn al păcii”». Biserica și lumea să privească la Răscumpărătorul lor. Fiecare voce să proclame împreună cu Ioan: «Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii».

Pentru sufletul însetat este deschis un izvor de apă vie. Dumnezeu declară: «Căci voi turna ape peste pământul însetat, și râuri pe pământul uscat». Sufletelor care caută cu zel și sinceritate lumina și primesc cu bucurie fiecare rază de iluminare divină din Cuvântul Său sfânt, li se va da lumină. Prin aceste suflete, Dumnezeu va descoperi lumina și puterea care vor lumina întregul pământ cu slava Sa.

Darul nemăsurat de mare

«Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos . . . spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin [730]
sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.»

«Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos. El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să se arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.»

Acestea sunt cuvintele în care «bătrânul Pavel», întemnițat pentru Isus Hristos", scriind din Roma, din casa în care era întemnițat, s-a străduit să pună înaintea fraților săi, într-un limbaj în care n-a putut să exprime în toată plinătatea „bogățiile necuprinse ale lui Dumnezeu", comoara harului oferit fără plată fiilor oamenilor căzuți. Planul mântuirii a fost întemeiat pe o jertfă, pe un dar. Apostolul spunea: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți." „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu." Domnul Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege." Și ca o încoronare a binecuvântării mântuirii, „darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru."

„După cum este scris: «Lucruri pe care ochii nu le-au văzut, urechile nu le-au auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.»" Cu siguranță că nu este nimeni care, privind bogățiile harului Său,

să uite să exclame împreună cu apostolul: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru darul Lui nespus de mare."

Cum planul de mântuire începe și se termină cu un dar, tot așa trebuie să fie dus mai departe. Același spirit de sacrificiu, care a făcut posibilă mântuirea pentru noi, va fi prezent și în inimile tuturor acelora care devin părtași ai darului ceresc. Apostolul Petru spune: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare dintre voi să slujească altora după darul pe care l-a primit." Domnul
[731] Isus le-a spus ucenicilor Săi atunci când i-a trimis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați." Pentru cel care este pe deplin în armonie cu Domnul Hristos, nu poate să fie nimic egoist sau exclusivist. Cel care bea din apa vieții va găsi că ea se va preface în el într-un izvor de apă, „care va țâșni în viața veșnică". Duhul Domnului Hristos în el este asemenea unui izvor de apă în deșert, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei care sunt gata să piară să bea cu însetare din apa vieții. Același duh al iubirii și al sacrificiului de sine care locuia în Hristos l-a constrâns și pe apostolul Pavel să-și aducă la îndeplinire multiplele lui lucrări. „Eu sunt dator", spunea el, „și grecilor, și barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați". „Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos."

Domnul Hristos a dorit ca biserica Sa să reflecte în lume plinătatea și îndestularea pe care le găsim în El. Noi primim mereu din bunătatea lui Dumnezeu și, împărtind și altora din ele, vom prezenta astfel lumii iubirea și bunătatea Domnului Hristos. În timp ce întregul cer este în misiune, trimițând soli în fiecare parte a pământului, pentru a duce mai departe lucrarea de răscumpărare, biserica viului Dumnezeu trebuie, de asemenea, să colaboreze cu Hristos. Noi suntem membri ai corpului Său spiritual. El este capul, controlând toate membrele trupului. Domnul Isus personal, în mila Sa infinită, lucrează la inimile oamenilor, făcând transformări spirituale atât de uimitoare, încât îngerii privesc la ele cu uimire și bucurie. Aceeași iubire neegoistă ce-L caracterizează pe Stăpânul nostru este văzută în caracterul și viața adevăraților Săi urmași. Domnul Hristos așteaptă ca oamenii să devină părtași naturii Sale divine, în timp ce suntem încă pe acest pământ, în felul acesta nu numai că reflectăm slava Sa spre lauda lui Dumnezeu, ci și iluminăm întunericul din lume cu

razele cerului. În felul acesta vor fi împlinite cuvintele Domnului Hristos: „Voi sunteți lumina lumii”.

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”, „ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu”. Cunoașterea harului lui Dumnezeu, adevărurile Cuvântului Său și, de asemenea, darurile [732]
temporare — timpul și mijloacele, talentele sau influența — toate ne sunt încredințate de Dumnezeu pentru a fi folosite spre slava Sa și mântuirea oamenilor. Nimic nu poate fi mai neplăcut lui Dumnezeu, care revarsă continuu darurile Sale asupra omului, decât să vadă că omul strânge în mod egoist pentru el aceste daruri, nedând înapoi nimic Dătătorului. Domnul Isus este astăzi în ceruri, pregătind „locașuri pentru cei care-L iubesc”; mai mult decât numai locașuri, El pregătește o Împărăție care urmează să fie a noastră. Dar toți cei care vor moșteni aceste binecuvântări trebuie să fie părtași spiritului de lepădare de sine și sacrificiu de sine al Domnului Hristos pentru binele altora.

Niciodată n-a fost o mai mare nevoie în lucrarea lui Dumnezeu de o muncă plină de zel, de sacrificiu de sine ca acum, când orele încercării se apropie cu repeziciune de încheiere și ultima solie de har trebuie să fie dusă lumii. Sufletul meu este mișcat înăuntrul meu, în timp ce strigătul macedonean vine din toate direcțiile, din orașele și satele țării noastre, de peste Atlantic și întinsul Pacific și din insulele mărilor: „Treci … și ajută-ne!” Frați și surori, veți răspunde oare acestui strigăt după ajutor, spunând: „Vom face tot ce ne stă în putere, trimițând la voi misionari și bani. Vom manifesta lepădare de sine în împotrivirea față de apetit. Vom da mijloacele ce ne-au fost încredințate cauzei lui Dumnezeu și ne vom consacra pe noi înșine fără rezerve lucrării Sale.” Nevoile cauzei lui Dumnezeu stau înaintea noastră; trezoreriile goale apelează la noi în modul cel mai mișcător pentru ajutor. Un dolar astăzi este mult mai valoros pentru lucrare decât vor fi zece dolari cândva, în viitor.

Lucrați, fraților, lucrați cât timp mai aveți ocazia, cât încă mai este ziuă. Lucrați, „căci vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze”. Cât de repede va veni această noapte este imposibil să vă spun. Acum este ocazia voastră; folosiți-o! Dacă sunt unii care nu pot face un efort personal în lucrarea misionară, atunci aceștia să practice economia și să dea din câștigurile lor. În felul acesta, ei pot contribui cu bani pentru a trimite reviste și cărți acelora care nu au [733]

lumina adevărului; ei pot ajuta să se plătească cheltuielile studenților care sunt pregătiți pentru lucrarea misionară. Fiecare dolar pe care îl poți economisi, să fie investit în banca cerului.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră."

Acestea sunt cuvintele Domnului Isus, care vă iubește atât de mult, încât și-a dat viața pentru ca să puteți avea un cămin împreună cu El, în Împărăția Sa. Nu dezonorați pe Domnul vostru, desconsiderând porunca Lui.

Dumnezeu îi cheamă pe cei care au pământuri și case, să le vândă și să investească banii acolo unde va fi cea mai mare nevoie din câmpul misionar. O dată ce vor fi simțit adevărata satisfacție ce vine procedând astfel, aceștia vor păstra astfel canalul deschis și mijloacele pe care Domnul li le-a încredințat vor curge continuu în trezorerie, pentru ca suflete să poată fi convertite. Aceste suflete, la rândul lor, practicând aceeași lepădare de sine, economie și simplitate, și toate acestea de dragul Domnului Hristos, în curând Îi vor aduce și ei lui Dumnezeu darurile lor. Prin aceste talente, folosite în mod înțelept, și alte suflete vor fi convertite; și astfel lucrarea va merge înainte, arătând astfel că darurile lui Dumnezeu sunt apreciate. Dătătorul este recunoscut și slava Îi revine Lui datorită credincioșiei slujitorilor Săi.

Când facem aceste apeluri stăruitoare în folosul cauzei lui Dumnezeu și prezentăm nevoile financiare ale misiunilor noastre, sufletele conștiente care cred adevărul sunt mișcate profund. Asemenea văduvei sărace, pe care Domnul Hristos a lăudat-o, care a pus cei doi bănuți în trezoreria templului, ei dau, în sărăcia lor, cel mai mult, după posibilitățile lor. Aceștia se lipsesc adesea chiar de nevoile
[734] vădite ale vieții. Dar sunt și alți oameni, bărbați și femei, care, având case și pământuri, se prind de comorile lor pământești cu o egoistă tenacitate și nu au destulă credință în solie și în Dumnezeu, pentru a pune mijloacele lor în lucrarea Sa. Acestora din urmă li se aplică în mod special cuvintele Domnului Hristos: „Vindeți ce aveți și dați milostenie".

Sunt oameni săraci care mi-au scris, cerându-mi sfat dacă să-și vândă casele și să dea bani pentru cauza lui Dumnezeu. Ei spun că apelurile făcute le-au mișcat sufletele și doresc să facă ceva pentru Domnul, care a făcut totul pentru ei. Unora ca aceștia doresc să le spun: „Nu vă simțiți obligați să vă vindeți acum casele modeste; dar mergeți la Dumnezeu pentru voi înșivă; Domnul vă va auzi cu siguranță rugăciunile sincere pentru înțelepciunea de a înțelege care vă este datoria". Dacă oamenii ar fi căutat mai mult înțelepciune cerească, de la Dumnezeu, și mai puțin înțelepciunea omenească, ar fi cu mult mai multă lumină din cer și Dumnezeu l-ar fi binecuvântat pe cercetătorul umilit. Dar le pot spune acelora cărora Dumnezeu le-a încredințat bunuri, care au pământuri și case: „Începeți să vindeți și faceți milostenii. Nu întârziați! Dumnezeu așteaptă de la voi mai mult decât sunteți voi dispuși să dați." Ne adresăm vouă, care aveți mijloace, să întrebați în rugăciuni stăruitoare: Care este, până unde se întinde cerința divină asupra mea și a avutului meu? Este o lucrare de făcut acum, și anume aceea de a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua Domnului. Mijloacele trebuie să fie investite în lucrarea de salvare a oamenilor, care, la rândul lor, vor lucra pentru alții. Fiți prompți în a da lui Dumnezeu ceea ce este al Lui. Unul dintre motivele pentru care este o așa de mare secetă spirituală, o lipsă a Duhului lui Dumnezeu, este acela că prea mulți L-au jefuit pe Dumnezeu.

Avem o lecție de învățat din experiența bisericilor din Macedonia, așa cum descrie Pavel acest lucru. El spune că ei „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului". Apoi, erau dornici să dea din avutul lor pentru Hristos. „În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor! Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. Și ne-au [735] rugat cu mari stăruințe, pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți".

Pavel stabilește o regulă, ca să știm cum să dăruim pentru cauza lui Dumnezeu, și ne spune că rezultatul va avea legătură atât cu voi, cât și cu Dumnezeu. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui; nu cu părere de rău, sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.... Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; dar cine seamănă mult, mult va secera...." „și Dumnezeu poate să

vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună". (... Acum acela care procură sămânța semănătorului, atât pentru pâinea voastră, cât și pentru a înmulți sămânța semănată, va îmbogăți roadele neprihănirii voastre); „în chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu".

Noi nu trebuie să avem sentimentul că putem face sau da orice ne-ar da dreptul la favoarea lui Dumnezeu. Apostolul spune: „Ce ai tu și pe care să nu-l fi primit? Acum, dacă l-ai primit, de ce îți arogi merite ca și când nu l-ai fi primit?" Când David și poporul lui Israel au strâns materiale pe care le-au pregătit pentru zidirea templului, împăratul, pe când încredința prinților adunării poporului valorile strânse, s-a bucurat și a adus mulțumiri lui Dumnezeu în cuvinte care vor rămâne totdeauna în inimile poporului lui Dumnezeu. „David a binecuvântat pe Domnul în fața întregii adunări. El a zis: «Binecuvântat să fii Tu din veac în veac, Doamne, Dumnezeul părintelui nostru Israel. A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău.... În mâna Ta este tăria și puterea, și mâna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile. Acum, Dumnezeul nostru, Te lăudăm și preamărim Numele Tău cel slăvit. Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca
[736] să putem să-ți aducem daruri de bună voie? Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem. Înaintea Ta noi suntem niște străini și locuitori, ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra și fără nici o nădejde. Doamne, Dumnezeul nostru, din mâna Ta vin toate aceste bogății, pe care le-am pregătit ca să-ți zidim o casă, ție, Numelui Tău celui sfânt, și ale Tale sunt toate. Știu, Dumnezeule, că Tu cercetezi inima și că iubești curăția inimii mele, și am văzut acum cu bucurie pe poporul Tău care se află aici, aducându-ți de bunăvoie darurile lui.»"

Dumnezeu a fost Cel care l-a înzestrat pe poporul Său cu bogățiile pământului și Duhul Său i-a făcut binevoitori să aducă prețioasele lor daruri pentru templu. Totul se datora Domnului; dacă puterea Sa divină nu ar fi mișcat inima poporului, eforturile împăratului ar fi fost zadarnice și templul n-ar fi fost ridicat niciodată.

Tot ce primesc oamenii din bogățiile lui Dumnezeu Îi aparține încă lui Dumnezeu. Tot ceea ce El a dat în lucruri de valoare și frumoase de pe pământ este pus în mâinile noastre, pentru a ne încerca,

pentru a sonda profunzimile inimii noastre pentru El și aprecierea noastră față de darurile Sale. Fie că este vorba de comorile materiale sau intelectuale, ele trebuie să fie puse ca daruri de bunăvoie la picioarele lui Isus.

Nimeni nu poate să facă nimic fără binecuvântarea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu poate să-și facă lucrarea Sa fără ajutorul omului, dacă El alege să facă acest lucru. Dar El a dat fiecărui om lucrarea sa și le-a încredințat oamenilor comorile proprietății sau ale intelectului ca fiind administratori ai Lui. Prin harul și generozitatea Sa, tot ce I-am oferit lui Dumnezeu El pune în contul nostru, considerându-ne ispravnici credincioși. Dar noi trebuie să ne dăm totdeauna seama că acest lucru nu este un merit din partea omului. Toate capacitățile lui sunt date de Dumnezeu și, oricât de mari ar fi, le poate retrage, dacă aceste dovezi prețioase ale bunătății Sale nu sunt apreciate și nu sunt folosite în mod drept. Îngerii lui Dumnezeu, a căror înțelegere nu este întunecată de păcat, recunosc că darurile cerului sunt date cu intenția ca ele să-I fie înapoiate, astfel încât aceasta să mărească slava [737]
marelui Dătător. De stăpânirea lui Dumnezeu este legată bunăstarea omului. Slava lui Dumnezeu este dată de bucuria și binecuvântarea tuturor ființelor create. Atunci când căutăm să promovăm slava Sa, noi avem în vedere cel mai mare bine pe care este posibil să-l primim. Frați și surori în Hristos, Dumnezeu ne cheamă să consacrăm în lucrarea Sa orice capacitate a noastră, orice dar pe care l-am primit de la El. El dorește să spunem împreună cu David: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem”.

Caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos

Mântuitorul spunea: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Și Dumnezeu declară prin profet: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac minuni, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul”.

Nimeni nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu fără ajutor divin. Apostolul spune că „lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu”. Domnul Hristos „era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut”. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin de Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere”. În ultima Sa rugăciune pentru urmașii Săi, mai înainte de a intra în umbrele Ghetsemanilor, Mântuitorul și-a ridicat ochii spre cer și, cu milă față de ignoranța oamenilor căzuți, a spus: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu
[738] Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis”. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume.”

De la început Satana și-a făcut planul să-i facă pe oameni să-L uite pe Dumnezeu, pentru a și-i asigura pentru el. De aceea, a căutat să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu, pentru a-i face pe oameni să aibă o concepție falsă despre El. Creatorul le-a fost prezentat ca fiind îmbrăcat cu atributele prințului întunericului — arbitrar, sever și neiertător — pentru ca El să fie de temut, ocolit și chiar urât de oameni. Satana spera să încâlcească atât de mult mintea acelora pe care i-a înșelat, încât ei să nu-L cunoască pe Dumnezeu. Apoi el va șterge chipul divin din om și va imprima propria sa înfățișare asupra sufletului; el îi va umple pe oameni cu duhul său și-i va face robi ai voinței sale.

Satana a ispitit-o pe Eva prin falsificarea caracterului lui Dumnezeu, stârnind neîncredere în El și făcând-o să păcătuiască. Prin păcat, mintea primilor părinți a fost întunecată, natura lor degradată și concepția lor despre Dumnezeu, modelată de propria lor limitare și egoism. Și pe măsură ce oamenii deveneau mai îndrăzneți în ceea ce privește păcatul, cunoașterea și iubirea de Dumnezeu au dispărut din mintea și inima lor. „Măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat".

Uneori, lupta lui Satana pentru controlul asupra familiei omenești părea să fie încununată de succes. În timpul veacurilor dinaintea primei veniri a Domnului Hristos, lumea părea că este aproape cu totul sub stăpânirea prințului întunericului și el domnea cu o putere teribilă, ca și când, prin păcatul primilor noștri părinți, împărățiile lumii au devenit de drept proprietatea lui. Chiar și poporul legământului, pe care Dumnezeu l-a ales să păstreze în lume cunoașterea Sa, s-a depărtat atât de mult de El, încât a pierdut adevărata concepție a caracterului lui Hristos.

Domnul Hristos a venit să arate lumii pe Dumnezeu, ca un Dumnezeu al iubirii, plin de milă, de iubire și împreună simțire. Întunericul dens cu care Satana s-a străduit să înconjoare tronul Dumnezeirii [739] a fost risipit de către Răscumpărătorul lumii, și Tatăl S-a făcut din nou cunoscut oamenilor ca lumină a vieții.

Când Filip a venit la Isus cu cererea: „Arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns", Mântuitorul i-a răspuns: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»" Domnul Hristos Se declară pe Sine ca fiind trimis în lume ca un reprezentant al Tatălui. Prin caracterul Său nobil în mila și îndurarea Lui, în iubirea și bunătatea Lui, El stă înaintea noastră ca o personificare a perfecțiunii divine, chipul Dumnezeului invizibil.

Apostolul spune: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine".Numai când contemplăm marele plan al mântuirii, numai așa putem să avem o părere dreaptă despre caracterul lui Dumnezeu. Lucrarea de creațiune a fost o manifestare a iubirii Sale; dar darul lui Dumnezeu de a salva neamul omenesc vinovat și ruinat, numai acesta descoperă adâncimile profunde ale bunătății și împreunei simțiri divine. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a

dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." Când Legea lui Dumnezeu este menținută și dreptatea ei apărată, păcătosul poate fi iertat. Cel mai scump dar pe care cerul trebuie să-l reverse a fost revărsat, pentru ca Dumnezeu să „fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus". Prin acest dar, oamenii sunt ridicați de la ruina și degradarea păcatului, spre a deveni copii ai lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: „Ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava! adică Tată»."

Fraților, împreună cu preaiubitul Ioan, vă invit să „vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu". Ce dragoste, ce inegalabilă dragoste ca, păcătoși și înstrăinați de El, așa cum suntem, să putem fi aduși înapoi la Dumnezeu și adoptați în
[740] familia Sa! Noi ne putem adresa astfel Lui cu Numele scump de „Tatăl nostru", care este un semn al sentimentelor noastre față de El și o garanție a atitudinii Sale pline de considerație și gingășie față de noi și relațiile noastre cu El. Și Fiului lui Dumnezeu, privind la moștenitorii harului, „nu-I este rușine să ne numească frați". Ei au o relație mult mai strânsă cu Dumnezeu decât aceea a îngerilor care n-au păcătuit niciodată.

Toată această iubire părintească, ce a venit din generație în generație prin canalele inimii omenești, toate izvoarele de gingășie și bunătate care s-au deschis în sufletele oamenilor nu sunt decât mici pâraie față de oceanele fără margini, atunci când sunt comparate cu iubirea infinită și inepuizabilă a lui Dumnezeu. Limba nu poate să exprime acest lucru. Pana n-o poate înfățișa. Poți medita asupra acestui lucru în fiecare zi a vieții tale. Poți să cercetezi Scripturile în mod sincer și stăruitor pentru a înțelege; poți să faci apel la toată puterea și capacitatea pe care Dumnezeu ți le-a dat, în străduința de a înțelege iubirea și mila Tatălui ceresc; și totuși, dincolo de acestea, mai există încă o infinită bogăție. Poți studia veacuri întregi această iubire și, cu toate acestea, nu vei putea înțelege niciodată pe deplin înălțimea, lărgimea, adâncimea și lungimea iubirii lui Dumnezeu, care a dat pe Fiul Său să moară pentru lume. Nici chiar veșnicia nu va putea să o descopere pe deplin. Și totuși, studiind Biblia și meditând asupra vieții Domnului Hristos și a planului de mântuire, vom înțelege tot mai mult. Și va fi partea noastră aceea de a ne da seama și a înțelege binecuvântarea pe care Pavel o dorea pentru

biserica din Efes, atunci când s-a rugat ca „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui".

Este intenția continuă a lui Satana să țină mintea oamenilor ocupată cu acele lucruri care să-i împiedice să capete cunoașterea lui Dumnezeu. El caută să-i țină ocupați cu lucruri ce vor întuneca [741] înțelegerea și vor descuraja sufletul. Suntem într-o lume a păcatului și a corupției, înconjurați de influențe ce tind să ademenească sau să înmoaie inima urmașilor Domnului Hristos. Mântuitorul a spus: „Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci." Mulți își fixează ochii asupra nelegiuirii teribile ce există în jurul lor, a apostaziei și slăbiciunii din toate părțile și vorbesc despre aceste lucruri până când inimile lor sunt pline de tristețe și îndoială. Ei țin în modul cel mai înalt înaintea minții lucrarea meșteșugită a arhiînșelătorului și se ocupă de laturile descurajatoare ale experienței lor, în vreme ce se pare că se pierde din vedere puterea Tatălui ceresc în iubirea Lui fără egal. Toate acestea sunt așa cum le dorește Satana. Este o greșeală să te gândești la vrăjmașul neprihănirii că este îmbrăcat cu o mare putere, în timp ce te ocupi prea puțin de iubirea lui Dumnezeu și de puterea Sa. Noi trebuie să vorbim despre atotputernicia Domnului Hristos. Suntem în totul lipsiți de putere pentru a putea scăpa din prinsoarea lui Satana; dar Dumnezeu a stabilit o cale de scăpare. Fiul Celui Prea Înalt are putere să lupte pentru noi, ca „noi, . . . prin Acela care ne-a iubit", să putem fi „mai mult decât biruitori".

Nu există nici o tărie spirituală, dacă vom continua să ne gândim la slăbiciunile și căderile noastre și să deplângem puterea lui Satana. Acest mare adevăr trebuie să fie fixat ca un principiu viu în mintea și inima noastră — eficiența darului făcut pentru noi. „El poate și va mântui în mod desăvârșit pe toți cei care vin la El", supunându-se condițiilor arătate în Cuvântul Său. Lucrarea noastră este aceea de a ne așeza voința noastră de partea voinței lui Dumnezeu. Apoi, prin sângele ispășirii, putem deveni părtași naturii divine; prin Hristos noi suntem copii ai lui Dumnezeu și avem asigurarea că Dumnezeu ne iubește așa cum L-a iubit pe Fiul Său. Noi suntem una cu Isus.

Mergem acolo unde și pe calea pe care Domnul ne conduce; El are puterea de a risipi umbrele pe care Satana le aruncă deasupra cărării noastre; și în locul întunericului și al descurajării, soarele slavei Sale strălucește în inimile noastre.

[742] Speranța noastră va fi în mod constant întărită prin cunoașterea faptului că Domnul Hristos este neprihănirea noastră. Credința noastră să se sprijine pe această temelie, căci ea va sta pentru totdeauna. În loc să ne ocupăm de întunericul lui Satana și să ne temem de puterea lui, noi ar trebui să ne deschidem inimile pentru a primi lumina de la Hristos și să lăsăm ca ea să lumineze lumea, declarând că El este totdeauna mai presus de toată puterea lui Satana, că brațul Său susținător îi va sprijini pe toți aceia care se încred în El.

Domnul Isus a spus: „Căci Tatăl Însuși vă iubește". Dacă credința noastră este fixată asupra lui Dumnezeu, prin Hristos, se va dovedi „ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi, ca Înaintemergător". Este adevărat că vor veni dezamăgiri. Trebuie să ne așteptăm la necazuri; dar trebuie să încredințăm totul, mare sau mic, mult sau puțin, lui Dumnezeu. El nu Se va încurca din cauza multelor noastre necazuri și nici nu va fi copleșit de greutatea poverilor noastre. Grija lui veghetoare se extinde asupra fiecărei case și cuprinde pe fiecare în mod individual; este ocupat de toate problemele, de toate lucrările și necazurile noastre. El reține fiecare lacrimă; El este mișcat de simțământul neputinței noastre. Toate suferințele și încercările care vin asupra noastră aici sunt îngăduite, pentru a aduce la îndeplinire planurile iubirii Sale față de noi, „ca să ne facă părtași sfințeniei Lui" și să devenim astfel părtași ai acelei bucurii depline care se găsește în prezența Lui.

„A căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu". Dar Biblia a așezat înaintea noastră, în termeni mai puternici, importanța faptului de a obține cunoașterea de Dumnezeu. Petru spune: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos." „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui." Și Scriptura ne îndeamnă: „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu, și vei avea pace."

Dumnezeu ne-a poruncit: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”; iar un [743]
apostol inspirat declară că, fără sfințenie, „nimeni nu poate vedea pe Domnul”. Sfințenia înseamnă a fi de acord cu Dumnezeu. Prin păcat, a fost stricat chipul lui Dumnezeu în om și aproape că a fost șters; este lucrarea Evangheliei aceea de a reface ceea ce a fost pierdut; și noi trebuie să conlucrăm în această lucrare cu instrumentul divin. Și cum putem să fim în armonie cu Dumnezeu, cum vom primi asemănarea cu El, dacă nu Îl vom cunoaște? Pentru această cunoaștere a venit Domnul Hristos în lume, pentru a ne-o descoperi.

Părerile limitate pe care foarte mulți le-au avut despre caracterul înălțat al slujbei Domnului Hristos au făcut ca experiența lor religioasă să se îngusteze și a împiedicat foarte mult progresul lor în viața spirituală. Printre noi, ca popor, religia personală are un nivel foarte scăzut. Există mult formalism, mult automatism, multă religie; dar ceva mai profund, ceva mai solid trebuie să fie adus în experiența noastră religioasă. Cu toate posibilitățile pe care le avem, casele de editură, școlile, sanatoriile și multe, foarte multe alte avantaje, noi ar trebui să fim cu mult mai avansați decât suntem în situația prezentă. În această viață, lucrarea creștinului este aceea de a-L reprezenta pe Hristos lumii în viață și caracter, prezentându-L pe Isus Hristos, cel binecuvântat. Dacă Dumnezeu ne-a dat lumină, ne-a dat-o pentru a o face cunoscută și altora. Dar, în comparație cu lumina pe care am primit-o și ocaziile și privilegiile ce ne-au fost date pentru a ajunge la inima oamenilor, rezultatele lucrării noastre, cel puțin până acum, au fost foarte mici. Domnul dorește ca adevărul pe care El l-a adus la nivelul înțelegerii noastre să aducă mai multe roade decât s-au dat pe față până acum. Dar când mintea noastră este plină de întuneric și tristețe, ocupându-se cu întunericul și răul din jurul nostru, cum am putea să reprezentăm pe scumpul Hristos lumii? Cum va putea mărturia noastră să aibă puterea să câștige suflete? Avem nevoie să-L cunoaștem pe Dumnezeu și puterea iubirii Sale, așa cum sunt descoperite în Hristos, printr-o cunoaștere experimentată. Noi trebuie să cercetăm Scripturile cu sârguință, cu rugăciune, pentru că înțelegerea noastră trebuie să fie trezită de Duhul Sfânt, și inimile [744]
noastre să fie înălțate la Dumnezeu în credință, speranță și o laudă continuă.

Prin meritele Domnului Hristos, prin neprihănirea Sa, care ne este acordată prin credință, noi trebuie să tindem spre desăvârșirea

caracterului creștin. Lucrarea noastră zilnică este prezentată de către apostolul: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus". În timp ce facem lucrul acesta, mintea noastră devine mai clară și credința noastră mai puternică, iar nădejdea este confirmată; noi suntem așa de absorbiți de priveliștea curăției, a frumuseții Sale și a sacrificiului pe care El l-a făcut pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, încât nu avem nici o tendință de a vorbi despre îndoială și descurajare.

Manifestarea iubirii lui Dumnezeu, a milei și a bunătății Sale și lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, pentru a o ilumina și a o reînnoi, ne așează, prin credință, într-o legătură atât de strânsă cu Domnul Hristos, încât, înțelegând clar caracterul Său, suntem în stare să deosebim înșelăciunile iscusite ale lui Satana. Privind la Isus și încrezându-ne în meritele Sale, noi ne apropiem binecuvântările luminii, ale păcii și bucuriei în Duhul Sfânt. Și având în vedere lucruri mari pe care Domnul Hristos le-a făcut pentru noi, suntem gata să exclamăm: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu".

Frați și surori, numai privind la Hristos putem fi schimbați. Ocupându-ne de iubirea lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru, contemplând desăvârșirea caracterului divin și dorind, prin credință, să ne fie atribuită neprihănirea Domnului Hristos, vom fi transformați într-un chip asemenea chipului Său. De aceea, să nu adunăm toate imaginile neplăcute — nelegiuirea, corupția și dezamăgirea, dovezi ale puterii lui Satana — și să le agățăm în sălile memoriei noastre, să vorbim despre ele și să ne lamentăm din cauza lor, până când sufletele noastre se vor umple de descurajare. Un suflet descurajat este un corp al întunericului; nu numai că personal nu vei primi lumina lui Dumnezeu, ci o vei ține ascunsă de alții. Satana dorește să vadă
[745] efectele scenelor triumfului său asupra ființelor umane, făcându-i fără credință și descurajați.

Dar mulțumim lui Dumnezeu că sunt priveliști mai strălucite, pe care El ni le-a înfățișat. Să strângem laolaltă asigurările pline de binecuvântare ale iubirii Sale, ca niște comori prețioase, și să privim mereu la ele. Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcând divinitatea sa cu natura umană, ca să-l poată salva pe om de sub puterea lui Satana; triumful Său în favoarea noastră, deschizând omului cerul, descoperind privirii omenești locul prezenței divine în

care Dumnezeirea Își descoperă slava; neamul omenesc căzut este ridicat din abisul ruinii în care l-a aruncat păcatul, este adus din nou în legătură cu Dumnezeul cel infinit și, trecând cu bine proba, prin credința în Răscumpărătorul nostru, a fost îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul Său — iată tablouri cu care Dumnezeu ne îndeamnă să ne veselim cămările sufletului. Și în timp ce „nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd", vom dovedi astfel ca fiind adevărat faptul că „întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă".

În ceruri, Dumnezeu este totul în toate. Acolo, sfințenia domnește în mod absolut, nu există nimic care să strice armonia perfectă cu Dumnezeu. Dacă într-adevăr mergem mai departe, spiritul cerului va locui aici, în inimile noastre. Dar, dacă nu găsim nici o plăcere acum în contemplarea lucrurilor cerești, dacă nu avem nici un interes în a privi caracterul Domnului Hristos, dacă sfințenia n-are nici o atracție pentru noi, atunci putem fi siguri că speranța noastră în ceea ce privește cerul este zadarnică. O conformare desăvârșită față de voia lui Dumnezeu este ținta cea înaltă ce trebuie să fie continuu înaintea creștinului. El va avea plăcere să vorbească despre Dumnezeu, despre Domnul Hristos, despre căminul binecuvântării și al purității, pe care Domnul Hristos l-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Contemplarea acestor subiecte atunci când sufletul se ospătează cu asigurările binecuvântate ale lui Dumnezeu, apostolul o prezintă ca pe o testare a „puterilor veacului viitor".

Chiar înaintea noastră stă încleștarea strânsă a marii lupte, când, [746]
cu „tot felul de minciuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii", Satana va lucra pentru a prezenta în mod greșit caracterul lui Dumnezeu, pentru ca, dacă va fi posibil, „să înșele … și pe cei aleși". Dacă a fost vreodată un popor care să aibă nevoie de o lumină din cer mereu crescândă, atunci acesta este poporul care, în acest timp de primejdie, Dumnezeu l-a chemat să fie depozitarul Legii Sale sfinte și să apere caracterul Său înaintea lumii. Acelora cărora le-a fost încredințată o sarcină așa de sfântă trebuie să fie spirituali, elevați și plini de vitalitate de adevărurile pe care mărturisesc că le cred. Niciodată n-a avut biserica o nevoie mai urgentă, mai gravă și niciodată n-a fost Dumnezeu mai doritor ca biserica să se bucure de experiența descrisă în Epistola apostolului

Pavel către Coloseni, când scria: „Nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru; aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu.”

Și Cuvântul s-a făcut trup

Unirea divinului cu natura umană este unul dintre cele mai prețioase și cele mai tainice adevăruri ale planului de mântuire. Despre acest lucru a vorbit apostolul Pavel atunci când a spus: „Și fără îndoială mare este taina evlaviei; Dumnezeu a fost arătat în trup”.

Acest adevăr a fost pentru mulți un motiv de îndoială și necredință. Când a venit în lume ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului, Domnul Hristos n-a fost înțeles de oamenii din timpul Său. El S-a coborât până acolo, încât a luat asupra Sa natura omenească, pentru ca astfel să poată ajunge la neamul omenesc căzut și să-l ridice. Dar mintea oamenilor a fost întunecată de păcat, capacitățile lor au fost tocite, iar percepția lor slăbită, astfel încât să nu mai poată deosebi caracterul Său divin sub haina naturii umane. Această lipsă de apreciere din partea lor a fost un obstacol în calea lucrării pe [747]
care El a dorit s-o îndeplinească pentru ei; și pentru a da putere învățăturilor Sale, El a fost adesea în situația de a-și defini și a-și apăra poziția. Referindu-Se la caracterul Său tainic și divin, El a căutat să conducă mintea oamenilor într-un șir de gânduri, care să fie favorabile puterii transformatoare a adevărului. Din nou, El a folosit lucrurile din natură, cu care erau obișnuiți, pentru a ilustra adevărul divin. Ogorul inimii a fost astfel pregătit pentru a primi sămânța cea bună. El i-a făcut pe ascultătorii Săi să simtă că interesele Sale sunt identice cu ale lor, că inima Lui bate, plină de simpatie, la unison cu a lor, atât în bucurii, cât și în necazuri. În același timp, ei au văzut în El manifestarea puterii și a măiestriei, care erau cu mult mai presus decât cele pe care le aveau cei mai onorați rabini ai lor. Învățăturile Domnului Hristos erau marcate de simplitate, demnitate și putere necunoscute de ei până acum și în mod involuntar au exclamat: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”. Oamenii Îl ascultau cu bucurie; dar preoții și conducătorii — ei înșiși fiind greșiți în cele ce li s-au încredințat ca păzitori ai adevărului — Îl urau pe Hristos chiar pentru harul descoperit, care a îndepărtat mulțimile de ei spre

a urma Lumina vieții. Prin influența lor, națiunea iudaică, neputând să discearnă caracterul Său divin, a respins pe Răscumpărător.

Unirea divinului cu natura umană, manifestată în Domnul Hristos, există de asemenea în Biblie. Adevărurile descoperite sunt toate „insuflate de Dumnezeu"; și cu toate acestea, ele sunt exprimate în cuvintele oamenilor și sunt adaptate nevoilor neamului omenesc. Astfel, se poate spune despre Cartea lui Dumnezeu, așa cum era în Hristos, căci „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr". Și faptul acesta, departe de a fi un argument împotriva Bibliei, va întări credința în ea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care se pronunță în legătură cu inspirația Scripturilor, acceptând unele părți ale ei ca fiind inspirate, în timp ce resping alte părți ale ei ca fiind omenești, deci neinspirate, trec cu vederea faptul că Domnul Hristos, divinul, S-a făcut părtaș naturii noastre omenești, să poată veni în legătură cu omenirea. În lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare a omului, divinul și umanul sunt combinate.

[748] Sunt multe pasaje în Sfânta Scriptură pe care criticii sceptici le-au declarat ca nefiind inspirate, dar care, în adaptarea lor plină de delicatețe la nevoile oamenilor, sunt mesagerii lui Dumnezeu pentru a mângâia pe copiii Săi încrezători. O ilustrație frumoasă a acestui lucru s-a întâmplat în istoria apostolului Petru. Petru se afla în închisoare, așteptând să fie luat a doua zi și să fie executat; noaptea dormea „între doi ostași, legat de mâini cu două lanțuri și niște păzitori păzeau temnița la ușă. Și iată, un înger al Domnului a stătut lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: «Scoală-te, iute». Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini." Petru, trezindu-se imediat, a fost uimit de strălucirea ce inundase celula în care se afla și de frumusețea solului ceresc. El n-a priceput, dar știa că este liber și, în uimirea și bucuria sa, el ar fi ieșit din temniță neprotejat de frigul nopții. Îngerul Domnului, reținând toate amănuntele, i-a spus cu o grijă gingașă față de nevoia apostolului: „Încinge-te, și leagă-ți încălțămintele". Petru s-a supus în mod mecanic; dar era atât de copleșit de descoperirea slavei cerului, încât nu s-a gândit să-și ia haina. Atunci îngerul Domnului i s-a adresat, spunându-i: „Îmbracă-te cu haina și vino după mine. Petru a ieșit afară, și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie. După ce au trecut de straja întâia și a doua, au ajuns

la poarta de fier, care dă în cetate; și ea li s-a deschis singură. Au ieșit și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el". Apostolul s-a pomenit singur pe străzile Ierusalimului. „Când și-a venit în fire, Petru a zis: «Acum văd cu adevărat că nu era un vis și nici o viziune, ci un fapt adevărat. Domnul a trimis pe îngerul Său, și m-a scăpat din mâna lui Irod, și de la tot ce aștepta poporul iudeu»."

[749] Scepticii pot râde în mod batjocoritor la gândul că un înger glorios din ceruri a dat atenție unei probleme așa de mici, ca aceea de a se îngriji de aceste simple și obișnuite nevoi omenești, și pot pune la îndoială inspirația acestui raport biblic. Dar, în înțelepciunea lui Dumnezeu, aceste lucruri nu au fost raportate în istoria sacră pentru binele și folosul îngerilor, ci al oamenilor, pentru ca, în cazul că vor fi aduși vreodată în încercări, să găsească mângâiere la gândul că cerul cunoaște totul. Domnul Isus a declarat ucenicilor Săi că nici o vrabie nu cade la pământ fără ca Tatăl ceresc să știe acest lucru și că, dacă Dumnezeu poate să țină minte nevoile tuturor păsărelelor de pe cer, va avea mult mai multă grijă pentru aceia care pot deveni supuși ai Împărăției Sale și, prin credință în El, pot deveni moștenitori ai nemuririi. O, dacă mintea omenească ar înțelege — în măsura în care planul mântuirii poate fi înțeles de mințile mărginite — lucrarea Domnului Isus de a lua asupra Sa natura umană și ceea ce trebuie să fie adus la îndeplinire pentru noi prin această minunată bunăvoință, atunci inimile oamenilor s-ar topi de mulțumire pentru marea iubire a lui Dumnezeu și în umilință ar adora înțelepciunea divină care a plănuit, a pus în acțiune taina harului.

Grija lui Dumnezeu pentru lucrarea sa

Împrejurările erau dificile și descurajatoare când Isaia, tânăr fiind, a fost chemat la lucrarea de profet. Dezastrul îi amenința țara. Prin neascultarea de Legea lui Dumnezeu, poporul lui Iuda a pierdut protecția Sa și forțele asiriene erau gata să se ridice împotriva lui. Dar primejdia din partea vrăjmașului nu era necazul cel mai mare. Ci stricăciunea poporului a produs asupra slujitorului lui Dumnezeu cea mai profundă întristare. Prin apostazia și răzvrătirea lor, iudeii
[750] invitau judecățile lui Dumnezeu. Tânărul profet a fost chemat să le adreseze o solie de avertizare și era conștient de faptul că avea să întâmpine o rezistență îndârjită. El a tremurat când s-a văzut pe sine și s-a gândit la încăpățânarea și necredința poporului pentru care avea să lucreze. Sarcina sa îi părea aproape disperată. Oare, în disperarea lui, să renunțe la misiunea ce-i fusese încredințată lui și să-l lase pe Israel netulburat în idolatria lui? Vor domni, oare, zeii Ninivei asupra pământului, sfindându-L pe Dumnezeul cerului?

Astfel de gânduri se îngrămădeau în mintea sa, în timp ce stătea sub porticul templului sfânt. Dintr-o dată, i s-a părut că poarta și perdeaua dinăuntru a templului sunt ridicate și date la o parte, îngăduindu-i-se să privească înăuntru, în Sfânta Sfintelor, unde nici chiar picioarele profetului nu puteau să intre. Acolo, i s-a dat o viziune în care Iehova stătea pe un tron înalt și înălțat, în timp ce „poalele mantiei Lui umpleau templul". De fiecare parte, tronul era acoperit de serafimi, care cu două aripi zburau, cu două își acopereau fața în adorare, iar cu două își acopereau picioarele. Acești îngeri slujitori și-au înălțat vocile într-o solemnă adorare: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui", până când ușiorii ușii de cedru păreau că tremură de sunetul glasului care răsuna și casa s-a umplut de laudele lor.

Niciodată mai înainte Isaia n-a realizat pe deplin măreția lui Iehova sau desăvârșita Lui sfințenie. Astfel că el a avut simțământul că, datorită slăbiciunii sale omenești și a nevredniciei sale, va trebui să piară în fața prezenței divine. „Vai de mine!" a strigat el „Sunt

un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!" Dar un serafim a zburat spre el, ca să-l pregătească pentru marea lui misiune. Un cărbune aprins de pe altar a fost atins de buzele lui, o dată cu cuvintele: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit." Și atunci, vocea lui Dumnezeu s-a auzit spunând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?" Isaia, cu o sfântă încredere, a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!"

Ce dacă puterile pământului se vor ridica împotriva lui Iuda? Ce [751] dacă Isaia va fi întâmpinat cu împotrivire și rezistență în misiunea lui? El L-a văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor; el a auzit cântul serafimilor. „Tot pământul este plin de mărirea Lui"; și profetul a fost întărit pentru lucrarea ce-i stătea înainte. El a purtat amintirea acestei viziuni în toată lunga și greaua lui misiune.

Lui Ezechiel, profetul care a deplâns exilul în țara haldeilor, i-a fost dată o viziune care îl învăța aceeași lecție a credinței în Dumnezeul Cel Atotputernic al lui Israel. Pe când era pe malurile râului Chebar, se părea că un vârtej venea dinspre „miazănoapte, un vânt năprasnic, un nor gros și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului". Niște roți sau apariții ciudate, întretăindu-se unele cu altele, erau puse în mișcare de patru creaturi. Sus, deasupra tuturor acestora, „era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el". „În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși care ardeau; și ceva ca niște făclii umblau încoace și încolo printre aceste făpturi vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare și din el ieșeau fulgere". La heruvimi se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor.

Erau roți în roți, într-un aranjament atât de complicat, încât, la prima vedere, lui Ezechiel i s-a părut totul confuz, încurcat. Dar când s-au mișcat, erau o exactitate plină de frumusețe și o armonie perfectă. Ființele cerești puneau în mișcare aceste roți și, mai presus de toate, pe tronul glorios de safir stătea Cel veșnic; în timp ce, de jur împrejur, tronul era încadrat de un curcubeu, emblema harului și a iubirii. Copleșit de slava deosebită a scenei, Ezechiel a căzut cu fața

la pământ, când o voce i-a spus să se ridice și să asculte Cuvântul Domnului. Atunci i-a fost dată o solie de avertizare pentru Israel.

[752] Ezechiel a primit această viziune într-un timp când mintea îi era plină de prevestiri întunecate. El a văzut țara părinților săi părând o pustie. Orașul care odată era animat, plin de oameni, nu mai era locuit. Glasul veseliei și cântecul de laudă nu se mai auzeau între zidurile lui. Chiar și profetul era un străin într-o țară străină, unde ambiții nestăpânite și cruzimi sălbatice domneau în mod absolut. Ceea ce a auzit și a văzut el despre tirania și răutatea omenească i-a umplut sufletul de tristețe și a plâns amar zi și noapte. Dar simbolurile minunate prezentate înaintea sa pe malurile râului Chebar i-au descoperit o putere ce guverna și care era mai puternică decât aceea a conducătorilor omenești. Mai presus de monarhii mândri și cruzi ai Asiriei și Babilonului, Dumnezeul milei și al adevărului era întronat.

Complicatele roți pe care le-a văzut profetul ca fiind cuprinse într-o așa confuzie erau, de fapt, sub conducerea unei mâini infinite. Duhul lui Dumnezeu, descoperit lui ca mișcând și călăuzind aceste roți, aducea armonie din confuzie; tot astfel, lumea întreagă era sub controlul Său. Miriade de ființe glorificare erau gata la Cuvântul Său să înfrunte și să aducă ce este bun pentru cei credincioși ai Săi.

Într-un fel asemănător, când Dumnezeu era gata să înfățișeze lui Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, El i-a dat o asigurare a interesului Mântuitorului și a grijii Lui pentru poporul Său, descoperindu-i lui Ioan pe „Cineva care semăna cu Fiul omului”, umblând prin mijlocul sfeșnicelor, care simbolizau șapte biserici. În timp ce lui Ioan îi erau arătate ultimele mari lupte ale bisericii cu puterile pământești, i s-a îngăduit să privească biruința finală și eliberarea celor credincioși. El a văzut biserica cuprinsă într-o luptă, pe viață și pe moarte, cu fiara și chipul ei și adorarea fiarei va fi impusă chiar prin pedeapsa cu moartea. Privind înainte și dincolo de fumul și larma bătăliei, el a privit un grup de oameni pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, având pe fruntea lor, în loc de semnul fiarei, „Numele Său și Numele Tatălui Său”. Și el a văzut „ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele
[753] lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei, cântând cântarea lui Moise și a Mielului”.

Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne prindem prin credință de Dumnezeu, căci înaintea noastră stă un timp care va pune la încercare sufletele oamenilor. Domnul Hristos, pe Muntele Măslinilor, a enumerat judecățile teribile care vor preceda cea de-a doua venire: „Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple.... Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor." În timp ce aceste profeții s-au împlinit în mod parțial la distrugerea Ierusalimului, ele au o mai directă aplicare în zilele din urmă.

Noi stăm în pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. În curând, înaintea noastră se va deschide o perioadă de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Luptele și controversele din trecut se vor relua; vor apărea noi controverse. Nici nu visăm încă la evenimentele ce urmează să aibă loc în lumea noastră. Satana este la lucru prin instrumente omenești. Cei care fac un efort să schimbe Constituția și să promulge o lege care să impună păzirea duminicii nu își dau seama care vor fi rezultatele. O criză stă chiar înaintea noastră.

Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. Atât în viziunile date lui Isaia și Ezechiel, cât și în cele date lui Ioan, vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru cei care sunt credincioși față de El. Lumea nu este fără conducător. Programul evenimentelor care vor veni se află în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în sarcina Sa destinul națiunilor, dar și preocuparea față de biserica Sa.

Noi ne permitem să avem în general prea multe griji, necazuri și nedumeriri în lucrarea Domnului. Oamenii mărginiți nu sunt lăsați să poarte sarcina răspunderilor. Avem nevoie să ne încredem în [754]
Dumnezeu, să credem în El și să mergem mai departe. Vigilența neobosită a solilor cerești și activitatea neîntreruptă în slujirea lor în legătură cu ființele de pe pământ ne arată cum mâna lui Dumnezeu conduce roată în roată. Învățătorul divin spune fiecărui participant la lucrarea Sa, așa cum i-a spus lui Cir din vechime: „Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoști".

În viziunea lui Ezechiel, Dumnezeu avea mâna întinsă pe sub aripile heruvimilor. Aceasta, pentru a-i învăța pe slujitorii Săi că puterea divină este aceea care le dă succes. El va lucra în ei, dacă ei vor îndepărta din mijlocul lor nelegiuirea și vor deveni curați cu inima și în viață.

Lumina cea strălucitoare, mergând printre creaturile vii cu iuțeala fulgerului, reprezintă rapiditatea cu care această lucrare va merge în cele din urmă înainte, spre împlinire. Cel care nu doarme, care lucrează continuu pentru împlinirea planurilor Sale, poate să ducă mai departe marea Sa lucrare, în mod armonios. Ceea ce pare ființelor mărginite ca fiind încurcat și complicat, mâna Domnului poate păstra în deplină ordine. El poate să găsească mijloace pentru a zădărnici planurile oamenilor răi și va aduce confuzie în sfaturile lor rele împotriva poporului Său.

Fraților, nu este timpul acum pentru a ne plânge și a dispera. Nu este timpul pentru a ceda îndoielii și necredinței. Domnul Hristos nu este acum un Mântuitor în mormântul lui Iosif, acoperit cu o piatră mare și pecetluit cu sigiliul roman; noi avem un Mântuitor înviat. El este Împăratul, Domnul oștirilor. El stă între heruvimi; și printre certurile și tumultul națiunilor, El încă mai păzește, încă mai ocrotește pe poporul Său. El, care domnește în ceruri, este Mântuitorul nostru. El cântărește fiecare încercare. El veghează focul furnalului care trebuie să testeze fiecare suflet. Când citadelele împărăților vor fi doborâte, când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Lui va fi în siguranță în mâinile Sale.